

Autobus

Skřítci

Science fiction

Václav Semerád

© 2011 Nová Ves

Jeskyňě

Příběh Víti, Janky – a skřítků.

Domovní dveře bouchly, ale hned se zase otevřely.

„Počkejte!“ zarazila maminka dvojici rozjívených dětí.

„Proč?“ obrátil se nepříliš ochotně Vít.

„Vezměte s sebou Plyšáka!“ požadovala matka. „Tady se nám jen plete pod nohama!“

„Ách jó!“ protáhla zklamaně Jana, ale obě děti se přece jen zastavily. Plyšák, vlastním jménem Azor, radostně vrtěl ocáskem a těšil se na výlet, ale dětem se ta vnucená společnost příliš nezamlouvala. Starat se o psisko není žádná hra, nesmí ho pustit z vodítka, nejspíš by jim utekl a hoňte si pak neposlušného psa po celé vsi...!

Na sídlišti v Praze byl Azor vyhlášený útekář. Při jakékoliv příležitosti se zaběhl, honil psí slečny a sklízel opovržení od jejich majitelů a zejména majitelek. Několikrát děti přišly domů bez psa, když už si s ním nevěděly rady, pak ho naháněli rodiče a jednou ho přivedli až o půlnoci – stál prý o tři bloky dál a toužebně kňučel na psí slečnu, zavřenou v bezpečné výšce na balkóně paneláku. Chytřejší tvor by dávno uznal marnost takového čekání, ale psí Romeo by po své psí Julii kňučivě toužil až do rána.

Když ale museli rodiče zaplatit městské policii poplatek za odchycení psa a především za nekřesťansky předražený půlden v luxusním psím útulku, srovnatelný jedině s pobytem ve čtyřhvězdičkovém hotelu, znamenalo to pro Plyšáka konec volného pobíhání a omezení na délku vodítka pod pohružkou uhrazení pokut a pobytu v psím útulku z kapesného viníků. Což by naráz spolkl kapesné za několik měsíců a uznáte, že by to bylo hodně drastické.

Tady na vsi nebyla městská policie, odchyťávající toulavé psy, ale vodítka Azorovi při venčení pochopitelně zůstalo a nepomohly mu ani jeho smutné psí oči.

Jenže vodítka představovalo větší omezení pro děti než pro psa. Plyšákovi nedovolilo svobodně čuchat, kde se mu zlíbilo, nicméně ve vymezeném okruhu bylo psích zajímavostí dost a dost. Dětem vodítka vadilo víc. S vodítkem v ruce toho moc neuděláte. Nejenže si ani netlesknete, ale musíte psa neustále sledovat a čas od času odtahovat, kdykoliv se chystá něco nepřístojného vyvést. V čemž měl Azor zvláštní nadání. Stačila by už jeho snaha vlísat se do přízně všech osob v jeho dosahu. Nebyl to pes kousavý, ale mazlivý, ale stačilo to.

Víťa se hned zpočátku snažil vnutit vodítka Jance, ale ta to včas prokoukla.

„Budeme se o Plyšáka střídat!“ prohlásila. „Každé hodinu!“

„Dobře, ale ty začneš!“ snažil se Vít vytráskat alespoň malou výhodu.

„Jo, ale nastavím si mobil přesně na hodinu,“ vyhrožovala Janka.

Bylo vidět, že má se starším bráškou zkušenosti. Bez přesného rozdělení povinností by se Vít mohl svému dílu zodpovědnosti úspěšně vyhýbat. Janka vytáhla z kapsy kombinézy u kolena mobil a zručně namačkala funkci budíku. Letmo zkontrolovala výsledek a opatrně mobil uložila zpátky do kapsy, než od bratra převzala vodítka.

V každém případě teď měli Plyšáka na starosti – k jeho potěšení, jasně vyjadřovanému spokojeným vrtěním ocásku.

Ach jo!

Zamířili do středu vesnice, ale na nic zajímavého nenarazili. Vesnice byla liduprázdná jako po mongolském, tatarském nebo křižáckém nájezdu, nikde ani živáčka. Ačkoliv, tak zlé to přece jen nebylo, po nájezdech by byly domy vyrabované a vypálené. Nicméně hospoda, obecní úřad i jediný obchod ve vsi byly zamčené a kostel se odemykal jen na

neděli, takže to ani nezkoušeli. Také škola zela prázdnotou, ale tady bude živo až po prázdninách.

Lidově se tomu říká: chcípl tady pes.

„Tady nic není,“ komentovala to otráveně Janka. „Nepůjdeme jinam?“

„Ale kam?“ opáčil Vít’a. „Tady to bude všude stejný.“

„Šla bych někam ven z vesnice,“ navrhla. „Třeba do polí nebo do lesa.“

„Jsem pro,“ přikývl Vít’a. „Tady to fakt není zajímavý.“

Nejbližší lesík byl na dohled, stačilo zamířit kolem kostela a hřbitova do polí. Vydali se tam i s Plyšákem, který se chvíli snažil protestovat proti odtahování od zajímavých psích zpráv. Jenže Vít’a ani Janka pro ně neměli pochopení a když už se rozhodli, nemínili se dát zdržovat psím čucháním.

Asfalt končil u budov zemědělského podniku, stejně prázdných a mrtvých jako zbytek vsi. Dál pokračovala prašná polní cesta s vytlačenými zubatými stopami traktorů. Tady nic jiného nejezdilo a Vít’a nerozhodně naznačil pochyby, že to dál bude zajímavější.

„Aspoň se projdeme po lese!“ rozhodla Janka.

Šli tedy dál, Plyšák byl většinou vpředu, jen občas cosi zkoumal u cesty, až ho od toho musela Janka odtrhávat. Cesta tady strmě stoupala do kopce podél dlouhého pole a až nahoře se ponořili do lesíka. Byl tichý stejně jako pole, ale náhle se Jance v kapse rozcvrlikal mobil a Janka bez jediného slova podala bratrovi vodítko. Pak si v záchvatu spravedlnosti nastavila buzení na další hodinu, aby Vít’a viděl, že ho nemíní šidit.

Zdrželo je to jen o pár vteřin, aspoň si po stoupání trochu vydechli. Vít’a nevypadal nadšeně, ale neprotestoval. S dohodou prve sám souhlasil, takže mu nezbylo nic jiného než převzít na další hodinu vodítko s Plyšákem na konci.

Na kráčení lesem naštěstí ruce nepotřebovali, takže to nebylo tak velké omezení, jak si doma představoval. Plyšák krácel většinou vpředu, nemusel ho ani tahat za sebou. Široká cesta vyježděná traktory ještě chvíli stoupala, pak ale náhle uhnula vpravo a Janka navrhla jít rovně, kde pokračovala sotva znatelná lesní cesta. Vít’a neprotestoval, rovně to vypadalo přece jen dobrodružněji. A také – v neposlední řadě – tam cesta přestala stoupat.

Dobrodružství bohužel pokračovalo blátivými loužemi, obkrouženými trnitým křovím, které se dalo projít jen po úzkém pásu mezi křovím a bahnem. A nebyl by to Azor, aby si to nezamířil prostředkem přes nejbahnitější louži. Hupsl doprostřed, až bahnitá voda vystříkla do všech stran a jakoby toho nebylo dost, na druhé straně se opět přiblížil k Vít’ovi a začal se tam usilovně oťepávat, až bahno létalo do všech stran – nejvíce na Vít’u.

„Pitomče!“ obořil se Vít’a na psa, který ale, jak se zdálo, nechápal důvod nemilosti, ve které se tak nevinně ocitl, a snažil se získat zpět páníčkovu přízeň osvědčeným lísáním. Jak známo, nejpřítulnější zvíře na světě je bezesporu mokrý pes, zejména když proběhl blátem.

„Tahle cesta byl ale blbej nápad!“ ulevil si Vít’a.

„Neměl’s Plyšáka pouštět do tý kaluže!“ vyčetla mu Janka, protože ten *blbej nápad* byl její a nepříznivé *hodnocení* se jí samozřejmě dotklo.

„Podívej se, jak vypadám! Jako prase!“ obořil se na ni Vít’a.

„Kdyby jen *jako*...“ odsekla, ale přilila tím jen oleje do ohně.

„Hele, já dál nejdu!“ zastavil se. „Vracíme se domů!“

„Tobě jeden průchod blátem nestačil?“ připomněla mu.

„Máme tím projít teď – nebo později?“

„Já bych šla dál,“ nadnesla svůj protinávrh. „Vracet se je nesmysl. Museli bysme ještě projít celou vesnicí a ty opravdu vypadáš jako prase. Když půjdeme dál, vrátíme se domů

šikmo přes pole a nikdo tě neuvidí jako čuně – až na mámu, když tě uvidí dřív než se doma umyješ a převlíkneš.“

Ačkoliv Vít'a občas Jance připisoval nelogické holčičí jednání, tohle logiku mělo. Ted' byla nejkratší cesta domů šikmo přes les a pole a čím méně lidí potkají, tím méně ostudy.

„Jak myslíš!“ zavrčel neochotně, ale pokračoval s Azorem dál do lesa. Dost na tom, že se mu aspoň ona okatě nepošklebovala. Ačkoliv – strach by jí to ani nedovolil.

Horší bylo, že po dalších padesáti metrech i lesní cesta měnila směr doprava a vzhůru do kopce strmého jako schody do věže.

„Takhle se domů nedostaneme!“ ukázal sestře na zatačku, jakmile ji spatřili.

„Netvrdila jsem, že k nám domů vede dálnice!“ upozornila ho klidně. „Říkala jsem ti snad šikmo přes pole, takže nejprve přes les. Jen doufám, že to pole nebude čerstvě zorané.“

„Jestli se nepletu, silnice vedla přes potůček a pochybuji, že tady mezi poli přes něj povede most,“ vzpomněl si.

„Ten potůček přeskochí i chromá babka,“ přeháněla trochu Janka. „Když ho nepřeskochíš a dopadneš oběma nohama doprostřed, byl bys větší salát, než jsem si myslela.“

„Jak myslíš!“ ustoupil. „To už budeš mít vodítko ty a až tě Plyšák strhne do vody, bude to tvoje chyba. Připrav se, že se pak s chutí zasměju.“

„Po takovém varování si dám větší pozor než ty!“ odpálila ho.

Les byl průchozí i bez cesty, ale nebylo to tak pohodlné. Mokrý lesní půda se houpala pod nohama, suché i mokré větvičky praskaly. Kde šli vodorovně, tam bylo pod vrstvou listů nepředvídatelně klouzající bahýnko, šikmé plochy klouzaly ještě víc. Nejvíce to vyhovovalo Plyšákovi, který pořád naivně doufal, že ve spadném loňském listu něco uloví. Samozřejmě zůstalo u zbožného přání, ale psovi to nevadilo, lov byl pro něho zajímavější než případný nečekaný úlovek.

Konečně se před nimi objevily keře na pokraji lesíčka. Propletené trnité šlahouny ale připomínaly plot z ostnatého drátu. Vít'a je chvíli zkoumal, ale pak prohlásil, že je budou muset obejít, jinak si zbytečně potrhají kalhoty.

Trnitá hradba na pokraji lesa byla, bohužel, příliš souvislá a rozsáhlá. Ušli již padesát metrů a bylo to pořád stejné. Naštěstí ležel okraj lesa vodorovně, aspoň že nemuseli šplhat do kopce anebo se spouštět po svahu, pokrytém mazlavým blátem.

„Hele, Vít'o, támhle je nějaká jeskyně!“ upozornila znenadání Janka bratra a ukazovala vpravo do lesa.

„Jeskyně?“ zpozorněl bráška. „O té nám nikdo neřekl!“

„Bodejť by řekl!“ odfrkla si Janka. „Naši o ní zaručeně vědět nemohou a zdejší party nám místní zvláštnosti ještě neukázaly.“

„Mohli bychom ji spolu prozkoumat!“ navrhl Vít'a.

„To těžko!“ zchladila jeho nadšení sestra. „Je tam jistě tma a my nemáme ani baterku, o jeskyňářském vybavení ani nemluvě.“

„Jaké jeskyňářské vybavení?“ naštětí se Vít'a. „Vždyť je to jen díra do skály! Neřekl bych, kdyby byla delší než dva metry, ale tady s tou dírou budeme brzy hotoví – stačí, když se tam jen letmo podíváme.“

A na znamení konce diskuse se otočil směrem k jeskyni a Jance nezbylo než jít za ním. Utěšovala se, že to nebude dlouhá zacházka – jeskyně ležela sotva padesát metrů od okraje lesa a Vít'a měl nejspíš pravdu ohledně jejich rozměrů. Obhlédnou ji a půjdou dál.

Což si jenom myslela...

Zblízka bylo vidět, že jeskyně není jen nevelká díra do skály. Vchod byl úzký, ale díra se za ním rozšiřovala, takže připomínala běžnou obytnou místnost, i když ne pravoúhlého, ale téměř lichoběžníkového tvaru. Také dno jeskyně bylo šikmé, svažovalo se ven a doleva, ale bylo tu kupodivu sucho. Uprostřed jeskyně trčel veliký plochý kámen, připomínající nízký stůl. Světlo sem pronikalo jen nevelkým vchodem a zadní část jeskyně byla stále ve tmě, ale od vchodu bylo dost světla, aby ji mohli celou přehlédnout.

„Mohli bychom tu poobědvat, chybí tu jen pár židlí!“ komentoval to ztišeným hlasem Vít'a, když si jejich oči zvykly na přítomnost, panující uvnitř.

„Myslíš?“ ukázala dozadu.

Ve tmě tam bylo cosi, co vypadalo jako hromada haraburdí. Zblízka se ukázalo, že to je několik dřevěných špalků. Přírozenou cestou se sem určitě nedostaly, někdo je sem musel natahat. Byla to neklamná známka, že o jeskyni někdo ví a občas ji používá. A nejspíš jinak než jen jako skladiště několika špalků.

Vít'a došel až k hromadě a zblízka se ji snažil prohlížet, což bylo vzhledem ke tmě na konci jeskyně dost obtížné. Náhle se k hromadě natáhl a vzápětí držel v ruce jakýsi klacek, či co to bylo.

„Hele – to je přece luk!“ ukázal to sestře.

Skutečně to byl luk, byť nepříliš pečlivě vyrobený. Byl to jen ohnutý klacek, na němž byl napnutý obyčejný chlupatý provázek.

„Asi sem chodí děcka ze vsi,“ pokrčila rameny Janka. „Třeba si tu hrají na pračlověci.“

„Myslíš na jeskynní lidi?“ zalíbilo se to bráškově. „To by bylo žůžo, kdo ví, jestli lovci mamutů tuhle jeskyni kdysi skutečně neobývali.“

Hrábl do hromady a vytáhl plátěný sáček s popruhem, ve kterém bylo několik šípů.

„Je toho tady víc,“ oznámil sestře spokojeně. „Hotová zbrojnice neandrtálců.“

„Vrať to tam,“ řekla Janka. „Je jasný, že sem děcka ze vsi občas chodí. Necháme jim to na pokoji, nebudeme přece vandalové!“

„Vandalové nejsme!“ odsekl Vít'a. „Kdyby tu někdo byl, určitě by nám to sám hrdě ukázal. Když tu ale nikdo není, ukážeme si to sami.“

„Jistě – ale vrať to pak, kde to bylo,“ trvala na svém Janka.

Vít'a opět hrábl do hromady a vytáhl cosi jako sekeromlat. Rozštípnutý klacek, pevně převázaný provázkem, svíral plochý kámen a při troše fantazie opravdu připomínal nástroje pravěkých lidí. Tím bylo všechno jasné. Děcka ze vsi si sem chodí hrát na pravěké lovce a potřebné nástroje si skladují přímo v jeskyni.

„Měli bychom se s nima skamarádit!“ navrhla Janka ohledně místní party dětí.

„To bude záležet na nich,“ pokrčil rameny Vít'a. „Jestli nás vezmou...“

„To bude taky trochu záležet i na nás,“ podotkla Janka.

„Záleží to vždycky na obou stranách,“ připomněl jí Vít'a. „Když nás nebudou chtít, můžeme být vstřícní až na půdu a nebude nám to nic platné.“

„Na nás záleží, jak se budeme chovat my,“ usoudila Janka. „Můžeme ovlivnit jen to, že nikomu nebudeme škodit a nebudeme se chovat nepřátelsky. Když pro to uděláme všechno co můžeme, bude to záviset už jen na jejich rozhodnutí. No a co?“

„No a nic,“ souhlasil Vít'a. „Copak jim tady škodíme?“

„Já jen, abys to zase vrátil na místo,“ opáčila klidně.

„Bez obav!“ podotkl Vít'a, odložil luk i šípy tam, kde je našel, a obrátil se k tmavému konci jeskyně.

„Zužuje se to. Tahle škvíra končí do ztracena,“ usoudil.

„Ty tam vidíš?“ podívala se na něho s podezřením sestra.

„Ne, je tam tma,“ odvětil.

„Tak jak můžeš tvrdit, jak to končí?“

„Podle toho, jak se zužuje, může mít ještě ...tak tři metry,“ odhadoval.

„Nebude lepší přinést si sem baterku?“

„No – časem,“ připustil. „Je to tu pěkné, ale teď už bych šel domů.“

Vylezli z jeskyně a zamířili směrem, kde tušili domov. Po chvílce našli v křoví mezeru, která jim umožnila vyjít z lesa a zamířit šikmo přes pole.

Plyšák radostně odbíhal na všechny strany. Úroda myších děr v poli slibovala možnost lovu nejen pro kočky. Myši ale byly zalezlé a Plyšák žádnou ani očkem nezahlédl. Což mu, jako správnému sportovci, nevadilo.

Není důležité zvítězit.

Hlavně že se zúčastnil.

Po rychlém obědě navrhli rodiče dětem další výlet po okolí.

„Byli jsme venku celé dopoledne!“ připomněla jim Janka.

„Měli byste využít prázdnin!“ napomenula ji maminka. „Takovou příležitost už mít nebudete, až vám začne škola. My tady máme moc práce s úklidem a nepotřebujeme, aby se nám pořád někdo motal pod nohama. Zejména Plyšák!“

„Má to snad znamenat, že ho zase máme na starosti?“ došlo Vítovi.

„Ne zase, ale *trvale od rána*,“ opravil ho otec tónem, nepřipouštějícím další diskusi.

„Ach jo!“ vzdychl si Vít – ale nebylo mu to nic platné. Azor se už nadšeně natřásal v očekávání výletu a Janka se sama nabídla vzít si na první hodinu držení vodítka. Napadlo ji při tom nastavit si budík v mobilu, takže to tak nezištná nabídka zase nebyla.

„Kde je baterka?“ napadlo Vítu na poslední chvíli.

„Budeme ji potřebovat,“ oznámil mu ale tatínek.

„Na co?“ durdil se Vít. „Vždyť je poledne!“

„Tak na co ji potřebuješ ty?“ odpálil ho otec.

„Půjdeme prozkoumat jeskyni!“ objasňoval mu Vít.

„Kde máš jakou jeskyni?“ zpozorněl otec.

„Tady na kraji lesa, asi dva kilometry od nás, je ve skále malá jeskyně,“ oznamoval mu co nejlhostejnějším tónem Vít.

„Místní parta si tam hraje na lovce mamutů,“ dodala Janka s nejasným tušením, že by to mohlo skončit zákazem.

Rodiče ale zmínka o jeskyni nenastražila, asi byli rádi, že se děti zabaví. Otec dokonce sám podal Vítovi baterku s poznámkou, že ji třeba využije. Plyšáka ale okamžitě povýšil na jeskyňářského psa, takže nemohlo být ani řeči o tom, že by ho nechali doma.

S tím ale tak jako tak počítali, vyrazili tedy v dobré náladě. Vít měl v batůžku mimo baterky i maminčinu svačinku, aby prý venku vydrželi až do večera. Co více si mohli přát?

Vzali to šikmo přes pole nejkratší cestou do lesa, kde se skrývala jeskyně. Plyšák jako obvykle pendloval kolem, chvíli vpředu, chvíli ho Janka trhnutím pobízela, ale v průměru šli ostrým tempem. Vít dychtil posvítit si na konec jeskyně, aby se bez nejmenších pochyb přesvědčil o svém původním odhadu.

Praktičtější Janka cestou uvažovala, jak se zachovají, kdyby v jeskyni objevili nějakou partu místních dětí.

„No co by bylo?“ krčil rameny Vít'a. „Zeptáme se, jak často pořádají lov na mamuty a jestli by nás nepřibrali do tlupy. Podle odpovědi poznáme, jestli se máme okamžitě obrátit nebo zůstat.“

„Případně jestli máme před nimi zdrhat,“ doplnila třetí možnost Janka.

Vít'a ovšem coby optimista tak napjatou možnost odmítal.

„Kdyby chtěli válku,“ řekl, „máme to sem nejbliž.“

„Myslíš oplatit jim to? Snad ne vandalismem?“ nesouhlasila Janka.

„Třeba,“ řekl odhodlaně. „Velice brzy by zjistili, že válka není dobrý nápad. Museli by si nosit veškeré nářadí až z domova...“

„Jsem proti,“ oznámila mu. „Bez ohledu na to, jak se zachovají. Odpovědět na násilí násilím znamená klesnout na jejich úroveň.“

„Neodpovědět znamená ústup,“ namítl.

„Čestný ústup je lepší než nečestné vítězství.“

„Pokud ústupem nepřijdeš o všechno,“ vyložil další trumf.

„Nečestným vítězstvím přijdeš o tvář,“ trvala na svém. „Podle mě je to úplně nejhorší. Rusové přišli okupací v osmašedesátém o vítězství v pětačtyřicátém, Američané zase přišli o tvář a o čest totálně v Iráku.“

„Přitom nás Čechy osvobodili společně,“ ušklíbl se Vít'a.

„Ano, ale pamatujeme si na ně hlavně to špatné,“ filozfovala. „Tvář okupantů jim už zůstane navěky, té se nikdo snadno nezboví. Ba ne, když nás místní parta nepřijme, je čestný ústup rozhodně lepší než zákeřná válka.“

Vít'a už jí neodpověděl, protože mezitím dorazili na okraj lesa a museli najít průchod trnitou hradbou.

„Jako kdyby tady to trní nasázeli schválně!“ postěžovala si Janka.

„Z toho bych nikoho nepodezíral,“ usmál se Vít'a. „Křoví roste na kraji lesa, protože tu má nejlepší podmínky. Hlouběji v lese je málo světla, mimo les je málo vlhka.“

„Jo – a v polích to křoví nemá šanci proti traktorům,“ dodala Janka.

Průchod však našli poměrně brzy, byla tu ještě pošlapaná tráva. Pak už zamířili přímou cestou k jeskyni.

Jeskyně na ně čekala prázdná jako prve, pralidé pořád nebyli doma. Baterka konečně olízla místa, kde předtím byla jen černá tma.

První překvapení na průzkumníky čekalo na stropě, očerněném sazemi. Místní pralidé tu zřejmě občas rozdělavali oheň.

„Daly by se tu v pohodě opékat špekáčky,“ zhodnotila to praktickým okem Janka.

„Zajímavé je, že na podlaze není ani stopy po uhlících,“ podívoval se naopak Vít'a.

„Dají se uklidit, vymést...“ nabízela mu řešení Janka.

„Nejsou na podlaze, ale ani venku,“ doplnil svůj postřeh Vít'a. „Ledaže by po každém táboráku odnosili oharky po kapsách do vsi. To se mi nezdá.“

„Nějaké vysvětlení to jistě bude mít,“ pokrčila rameny Janka. „Samo se to neuklízí.“

„Uvidíme!“ podotkl mnohoznačně bratr.

Pak se ale zaměřil na nejodlehlejší škvíru jeskyně, kde se stěny pozvolna sbíhaly až do úplné tmy. Ale ani baterka nedosvítla na konec. Škvíra se zúžila na poměrně úzký, téměř vodorovný tunel, kudy by se dalo projít jen v předklonu, ale nekončila po dvou metrech, jak Vít'a očekával. Asi po pěti metrech se tunel stáčil doprava, ale zřejmě ani tam nekončil.

„Půjdeme to prozkoumat!“ navrhl nadšeně Vít'a.

„Byla bych opatrnější,“ otrásla se Janka. „Kdoví co tam je.“

„Co by tam mělo být?“ podíval se na ni nechápavě. „Je to prostě díra do skály! Buďto po pár metrech končí, nebo tam může být další jeskyně, ještě zajímavější než tahle.“

„Mohli by tam být netopýři!“ otrásla se odporem.

„Netopýři jsou neškodní,“ ujistil ji. „Živí se hmyzem, jsou užiteční a proto chránění.“

„Jestli mi vletí do vlasů, budu ječet!“ varovala ho.

„A vylekáš je víc než oni tebe,“ zhodnotil tuto možnost. „Ještě bys jim ublížila.“

„Tak ať se mi nepletou do vlasů!“

„Děláš, jako by všichni netopýři po ničem jiném netoužili!“ odfrkl si Vít'a. „Přitom ani nevíme, jestli tam nějaký je. Četl jsem, že ve všech jeskyních s netopýry je příšerný smrad. Přespávají si na stropě a hovínka na podlaze pod nimi jim vůbec nevadí.“

„Mně by vadilo v tom šlapat!“

„Tady nic nesmrdí, takže tam nejspíš nebude ani jeden netopýr a podlaha bude všude suchá jako tady. Škoda, docela bych se na ně těšil.“

„Já ne, není oč stát!“ nesouhlasila.

„To se ti nejspíš splní,“ utěšoval ji. „Rozhodně je pravděpodobnější, že tam nic není. Půjdem se tam podívat?“

„Mně se tam nechce!“

„Tak počkej tady s Plyšákem!“ navrhl jí. „Já to tam omrknu a za chvíli jsem zpátky!“

„To mám čekat tady ve tmě?“ otrásla se.

„Tak pojď se mnou a nevyšiluj!“ uzavřel diskusi a obrátil se rázně do skalního tunelu.

„Máme jen jednu baterku!“ pokoušela se ještě namítat.

„Ta nám postačí!“ ujišťoval ji. „Polezu vpředu a ty za mnou. Až se budeme vracet, budeš první ty a baterku ti předám. Uvaž Plyšáka k těm špalkům a pojď!“

Další možné námitky ut'ál tím, že se začal vsoukávat do skalní průrvy. Strop byl nízko a dalo se tu lézt jen v předklonu.

„Tak dělej!“ pobízel ji.

Neochotně uvázala vodítko kolem dlouhého klacku, vyčnívajícího z hromady špalků. Plyšákovi se na průzkum tmavé škvíry zřejmě nechtělo a spokojil se s hlídáním jeskyně, ale trochu se mu nelíbilo, že ho tu chtějí nechat samotného.

„Vydrž, Azore! Zůstaň!“ napomenula psa a následovala brášku.

„Jak se tu chceš otočit?“ namítala ještě, když zjistila, jak je skalní puklina stísněná.

„Jednoduše!“ řekl a ukázal jí to. Dřepł si a opatrně se otočil čelem k ní, ale nenarovnal se a dokončil otočku, aby mohl pokračovat.

„Je tu místa, že by se tu dalo tancovat!“ zavrčel.

Opatrně se protlačili ještě další tři metry. Za zatáčkou se tunel mírně rozšířil, takže se mohli narovnat, ale pořád si museli dávat pozor, aby si o strop neotloukli hlavu. Pak se ale tunel rozšířil ještě víc.

„Jeskyně!“ vydechl nadšeně Vít'a.

Baterka olízla prostoru ještě větší než byla jeskyně o vchodu. Tady ale nebylo žádné jiné světlo než od baterky, vchod byl příliš daleko a za zatáčkou. Charakter téhle jeskyně byl ale úplně jiný než první. První jeskyně měla zhruba lichoběžníkový půdorys a s výjimkou zadní štěrbiny se dala přehlédnout jediným pohledem. Ta druhá byla členitější, se zvlněnou podlahou a s mnoha výklenky. Většina byla prázdná, ale v jednom světlo baterky sklouzlo po čemsi bílém.

„Tam něco bylo!“ vyhrkla Janka zaraženě.

Vít'a tam vrátil kužel světla, který se zděšeně zatřepotal na čemsi bílém.

„To je...“ zajíkla se Janka náhlým poznáním...

„...nějaká kostra!“ doplnil Vít’a.

Hrůzný nález způsobil, že se Janka chtěla okamžitě otočit a utéci, ale Vít’a ji zadržel.

„Počkej – když už jsme tady, podíváme se na to!“

„Já tam nejdu!“ řekla rezolutně.

„Tak na mě počkej tady!“ poručil jí. „Já si to jdu prohlédnout!“

„Počkej! Nenechávej mě tady!“ vyjekla, přitiskla se k němu a cupitala raději za ním.

Vít’a opatrně přistoupil ke kostře a zvědavě si ji prohlížel. Naštěstí patřila nějakému zvířeti a ani omylem se nedala považovat za lidskou. Jakmile to Janka zjistila, otřepala se ze svého strachu a také přistoupila trochu blíž.

„Člověče, Janko, tohle musela být strašně zajímavá zrůdička!“ vydechl Vít’a.

„Ačkoliv, po Černobylu se asi nemůžeme divit ničemu...“

„Ale co to bylo?“ podívala se na něho bezradně.

„Nevím,“ řekl nerozhodně. „Ale ty dvě hlavy... o dvouhlavých telatech už jsem slyšel, ale ještě jsem nic takového na vlastní oči neviděl.“

„Tohle nebylo tele!“ odvětila Janka.

„Taky vidím,“ souhlasil. „Přežvýkavci nemají tak ostré zuby. Jen je to tak velké.“

„Ale které zvíře má takové zuby?“ zeptala se ho sestra. „Šelmy by snad měly mít velké špičáky, ostatně... takhle ostré a trojúhelníkovité mají snad jen žraloci.“

„Žraloci mají zuby ve více řadách,“ namítl Vít’a. „Tohle... nevím. Na hmyzožravce je to trochu velké. Leda by to byl netopýr, ale pak by to byl opravdu obří netopýr!“

„Kolik nohou má netopýr?“ ukázala mu Janka na kostru.

„Vždyť říkám, zrůdička!“ připomněl jí. „Už ty dvě hlavy! No tak má ke křídům ještě čtyři nohy! Kdoví, co ještě měla navíc?“

„Poslyš, Vít’o!“ rozhodla se najednou Janka. „Pojďme pryč!“

„Proč?“ postavil se proti tomu. „Tady je opravdu zajímavý mutant – a ty chceš pryč?“

„Protože nechci být už ani minutu v jedné jeskyni s takovou zrůdou!“ vykřikla náhle Janka. „Vždyť je velká jako pořádný vlčák! A ty zuby... Jako by ani nebyla z našeho světa!“

„To přeháníš!“ pokusil se ji zarazit. „Odkud by podle tebe byla?“

„Nevím!“ odsekla. „Ale takové zvíře přece neexistuje!“

„Teď už je mrtvé, ale než dorostlo do takové velikosti, tak snad muselo žít!“

„Co je to za druh? Víš to?“ zaútočila na něho.

„Nevím, co to bylo původně, nad tím by se možná rozmýšlel i odborník,“ tvrdil. „Ale zřejmě to existuje – nebo aspoň ještě nedávno existovalo! Copak nevidíš, že je to zrůdička? Dvě hlavy, šest končetin a ocas... kdo ví, jaké příšerky tady mohly po Černobylu běhat? Tím je to ale zajímavější, nemyslíš?“

„Zajímavější? Možná. Ale taky pořádně morbidní. Zuby to má jako dravec a přitom je to sežrané! Nemohlo by se tady *něco* vrhnout i na nás?“

„Kdyby to zvíře zabil a sežral nějaký jiný dravec, kostra by určitě nezůstala vcelku,“ usmál se trochu. „Tu zrůdičku nic nesežralo, prostě tady normálně posla!“

„To by tady zůstala mumie, ale ne takhle čistě obraná kostra!“ namítala.

„Kostru mohli obrat i červi, brouci, mravenci...“ spekuloval Vít’a. „Ti by ji ponechali vcelku, nemyslíš? Ale těch se bát nemusíš. Kdoví, jak dlouho jim to trvalo!“

„Kdyby se tu vyrojili nějakí brouci...“ otrásla se.

„Vyrojili... vyrojili...“ opakoval po ní pochybovačně. „Zřejmě si představuješ, že se tu objevilo obrovské množství brouků... jenže to mohli být i obyčejní neškodní červi a ani jich nemusely být mraky... mohlo jim to trvat klidně i půl roku...“

„Hele, Vítane, to je jedno, pojd' me pryč!“ vzala ho za ruku a táhla ho zpátky.

„Jak myslíš,“ pokrčil rameny. „Počkej chvílku a posviť mi, já si tu kostru vyfotím!“

Focení nevypadalo na dlouhé zdržování. Janka převzala ochotně baterku, zatímco Vít'a vytahoval mobil. Kvalita fotky, pořízené ve tmě jeskyně jen ve svitu baterky a blesku, nemohla být nijak oslňující, ale Janka uznávala, že ta zrůdička opravdu za fotku stojí.

Vít'a několikrát blýskl mobilem, ale nad výsledkem bručel nesouhlasně.

„Je tu příliš málo světla!“ vrčel. „Pokaždé to rozmáznu!“

Teprve když si mobil opřel o skálu a zatajil dech, podařilo se mu pořídit nerozmazaný snímek. Úspěch ho povzbudil, takže nafotil ještě pár fotek, ale Janka zase začala naléhat, aby už šli. Nezbylo mu než se s tím spokojit a uložit mobil zpět do kapsy.

„Hele, Janí, kdo bude mít takovou fotku?“ připomněl jí. „Nad tou zrůdičkou bude paf každý, tátou počínaje!“

Byla to asi pravda, ale Janka už tady nechtěla být ani minutu zbytečně.

„To je možný, ale teď už pojd'!“ táhla ho.

Jak jí slíbil, teď šla vpředu ona. Svítila si jen před sebe, takže musel za ní po stěnách opatrně hmatat a hlavně dávat pozor na hlavu, aby nepřišel k nějaké bouli nebo šrámu.

Chodba zahnula doleva a před nimi už byla první jeskyně, když Janka najednou prudce zastavila, až do ní Vít'a zezadu narazil.

„Co je?“ napomenul ji.

„Podívej se sem!“ obrátila se dozadu za ním.

„Co tam zase vidíš?“ natahoval se k ní.

„Tady... vidíš tu puklinu?“

Chodbu kolmo přetínala prasklina, jako by tady nějaký obr překrojl skálu obrovským dortovým nožem. Ve světle baterky bylo také vidět, že puklina odděluje skály dvou různých barev. Také struktura skály se na obou stranách změnila. Směrem k východu z jeskyně byla skála hladká a stejnoměrně šedivá, zatímco dál od vchodu byla zrnitá a do červena.

„Zajímavé!“ všiml si toho Vít'a až teď na Jančino upozornění.

„Ale tady... vidíš?“ ukazovala mu přímo do praskliny.

Naklonil se nad prasklinu, aby se tam mohl podívat – a trochu ho zamrazilo.

Z praskliny prosvítalo světlo. Jako kdyby tam svítila nějaká zářivka. Ale i tak mělo to světlo divnou barvu, světle modravou, jakoby měsíční. Janka na okamžik zhasla baterku, aby se to světlo mohlo projevit – a opravdu, jako kdyby svítilo kolem dokola chodby. Bylo znát jen potmě anebo když člověk pohlédl přímo do praskliny, ale tím tajemněji působilo.

„Co to je?“ šeptala zděšeně.

„To opravdu nevím,“ odvětil také tak zaraženě Vít'a.

„Pojd' me pryč!“ vzchopila se. „Co kdyby to bylo... taky něco z Černobyly?“

„Neblázni, Janičko!“ uklidňoval ji. „To přece bylo tak dávno, že tu nic svítit nemůže!“

Ale neznělo to příliš přesvědčivě.

Těch pár kroků do první jeskyně urazili velice rychle. Teprve když se mohli narovnat, mohli si také oddychnout. Plyšák je vítal radostně a ještě víc, když ho Janka odvažovala, ale pak už se zastavili až venku. Vylezli z tmavé jeskyně a pomalu se přizpůsobovali dennímu světlu. Les byl tichý jako předtím, stromy si šuměly svoji ševlivou píseň a ačkoliv neviděli žádný pohyb, odněkud z dálky se ozývalo štěbetání ptáků.

Nejspokojenější byl ovšem Plyšák. Venku se otřepal a zase se začal starat o okolní psí zajímavosti, počínaje očicháváním kamenného vchodu do jeskyně.

V té chvíli se Jance rozcvrlikal v kapse mobil. Vít'a nezvykle ochotně převzal vodítko s Plyšákem, kterému to bylo srdečně jedno, kdo ho má na starosti, načež všichni tři společně zamířili k okraji lesa.

„Poslyš, Vít'o, vědí o tomhle všem i místní děti?“ napadlo Jance, když nastavila budík na další hodinu, ačkoliv bylo zřejmé, že do té doby budou jistě doma.

„Řekl bych, že ano,“ přikývl. „Každého by přece napadlo vzít si sem baterku. Kdo by odolal nezkoumat takovou zajímavost? Vždyť tady nebyli jen jednou, jako my, přece sem museli natahat ty špalky, luk, šípy, sekerku... Divil bych se, kdyby je baterka nenapadla.“

„Takže tu zrůdičku před námi viděli i jiní?“

„Divil bych se, kdyby ne,“ souhlasil opět Vít'a. „Určitě tam leží dost dlouho, když ji mravenci – či co to bylo – tak čistě obrali.“

„Tak mi řekni, proč o tom nikdo ve vesnici neví?“

„No – ti, kdo tady byli před námi, o tom asi vědí,“ usuzoval opatrně. „Co když to ale považují za tajemství?“

„Ti před námi...“ zavrtěla pochybovačně hlavou. „Nedovedu si představit, že by někdo objevil takovou zvláštnost, aby o tom nevěděly celé Čechy. Nebo si myslíš, že si to my dva taky necháme čistě pro sebe? A že o tom neřekneme ani našim doma?“

„No – jako super tajemství by to byla paráda!“ uvažoval Vít'a.

„Ty si vážně myslíš, že o tom neřekneme ani našim?“

„Našim jistě ano,“ zavrtěl hlavou. „Proč bych jinak dělal ty fotky?“

„No jo – ale co udělají naši?“ hádala Janka. „Čekala bych, že sem táta pozve vědce, aby si tu zrůdičku přišli prostudovat. Určitě si ji odvezou do muzea nebo tak...“

„To máš možná pravdu,“ připustil. „Nedivil bych se, kdyby vědci do té jeskyně vlezli, ačkoliv se tam dospělí sotva vecpou. Určitě se najdou takoví, kterým to nebude vadit.“

„Tak mi vysvětli, jak to, že o tom nikdo neví!“ zeptala se ho.

„To nevím,“ pokrčil rameny.

To už šli spolu po poli nejkratší cestou k domovu.

„Ještě že jsme měli s sebou mobily a máme ty fotky!“ pochvaloval si Vít'a. „Jinak by nám to nemusel nikdo ani věřit.“

Netušíc, jakou pravdu právě říká...

Zrůdička

Fotografie ukázali rodičům ihned po příchodu domů, ale nepřišli s nimi vhod. Rodiče z jejich brzkého návratu radost neměli, uklízení po velkém stěhování ani zdaleka neskončilo a bylo by naopak vítané, kdyby se venku zdrželi déle.

Otec se na obrázky podíval jen letmo, ale na miniaturní obrazovce mobilu nebylo nic moc vidět. Vít'a se sice nabízel, že obrázky ihned stáhne do počítače, ale neuspěl.

„Ve vašem pokoji je teď hromada stěhovacích krabic,“ upozornila ho maminka. „Tam se ani neotočíte a na zapínání počítače raději zapomeňte. Nemohli byste se vypravit do té jeskyně ještě jednou?“

Vypadalo to skoro jako vyhazov. Vít'ovi by další výprava do jeskyně nevadila, ale Janka prohlásila, že ji tam dneska nedostanou ani heverem, takže je maminka pověřila dojít zjistit otevírací dobu vesnického obchodu a kdyby měli otevřeno, koupit máslo a deset rohlíků.

Jeskynní výprava se tím odložila na neurčito. Děti dostaly nákupní tašku a s Plyšákem na vodítku vyrazily do vsi. Zatímco Janka to přijala se zřetelným ulehčením, Vít'a odevzdal tátovi baterku s brbláním, že se tam stejně při nejbližší příležitosti vypraví. Janka sice mlčela, ale pozorovala ho s obavami.

Z výpravy do jeskyně zřejmě radost neměla.

Do vsi děti dorazily v pořádku. Obchod byl otevřený, Vít'a na dveřích mobilem ofotil cedulku s otevírací dobou a zatímco Janka venku před obchodem hlídala Plyšáka, nakoupil maminkou požadované položky. Pak se společně obrátili na zpáteční cestu.

„Uvítal bych potkat někoho zdejšího!“ řekl Vít'a. „Rád bych se ho na něco zeptal.“

„Měl ses zeptat prodavačky!“ navrhla mu bezelstně Janka.

„Nemyslím dospělé!“ upřesnil Vít'a. „Nezdá se ti divné, že je vesnice tak pustá?“

„Dospělí jsou zřejmě v práci, děti doma,“ hádala.

„O prázdninách?“ pochyboval. „Čekal bych, že budou všichni lítat venku.“

„Nejspíš doma čumí do bedny,“ upřesnila svůj názor Janka.

„Co může být v televizi tak zajímavého?“ durdil se.

„Já nevím,“ přikývla. „Sedět taky u telky, věděla bych to.“

„Prosím tě!“ ohrnul nos Vít'a. „Teď je to tak pro mateřské školky!“

„Někomu to zřejmě stačí,“ připustila. „Měla bych druhou možnost, všichni sedí doma u svých počítačů. Je ti to bližší?“

„To by bylo lepší,“ přikývl. „Nebýt toho, že u nás zuří vybalovací smršť...“

„...tak bys seděl u obrazovky taky,“ doplnila.

„Na sebe se podívej!“ odpálil ji. „Taky furt surfuješ!“

„Taky,“ přiznala. „Teď jsme ale jako trosečníci na pustém ostrově. Počítače nefungují, musíme se bavit jako v předpočítačovém věku. Doba kamenná a tak...“

„Půjdeme do jeskyně!“ napadlo ho okamžitě.

„Tak to ne!“ vzepřela se. „Kamkoliv jinam, ale tam už nepůjdeme!“

„Proč ne?“ podivil se. „Měli bysme si vzít lepší světlo a pořádně nafotit tu kostru!“

„Žádnou kostru nechci ani vidět!“

„Ale proč?“

„Protože z ní jde strach!“ řekla to naplno.

„Myslíš si, že tě kousne?“ popichoval ji. „Ta kostra už nekouše!“

„Nekouše,“ připustila. „Ale potkat druhou takovou zrůdičku živou... mohla by si nás oba dát k obědu!“

„To předpokládáš, že by byly na světě hned dvě!“ podmínil to Vít'a.

„A co když jsou? A co když je jich víc?“

„To už by byly dávno vědecky popsané a zařazené a učili bysme se o nich v biologii.“

„Říkal jsi, že by mohly být od Černobylu!“ připomněla mu jeho vlastní slova. „Kdo ti zaručí, že jich nebude třeba deset? Jak by ses tvářil, kdyby na tebe skočily dvě najednou? Smíchy by ses neudržel!“

„Nejlepší vlastností zrůd je ojedinělost!“ řekl rozvážně. „Dvouhlavé tele se narodí tak jedno za třicet až padesát let, nebo tak nějak. Je nepravděpodobné, aby se v tomtéž desetiletí objevily dvě takové zrůdičky. Vidět jednu je štěstí, vidět dvě je zázrak a vidět dvě živé je asi jako vidět u nás uprostřed června metrovou sněhovou závěj.“

„Kroupy nejsou vyloučené ani v červnu!“ prohlásila. „A v Krkonoších se prý sníh drží až do května, takže by stačil chladnější rok a ta závěj tam bude i v červnu.“

„Tohle je ale kromobyčejná zvláštnost,“ trval na svém.

„Nikdy bych nechtěla takovou zvláštnost potkat a už vůbec ne v úzké, tmavé jeskyni,“ otrásla se. „Nechci si to ani představovat, natož o tom uvažovat.“

„Takže podle tebe už bude pro nás ta jeskyně navždycky tabu?“ vyjel si na ni. „Copak jsme primitivové, aby na nás něco takového platilo? Vždyť to bylo dávno mrtvé!“

„Ale tvrdil jsi, že to předtím muselo být dost dlouho živé,“ dodala.

„Jo, ale taková zvláštnost se podruhé jen tak neobjeví!“ ujišťoval ji.

„Já tam zkrátka nepůjdu!“ pokusila se to definitivně uzavřít.

„Takže jsi náboženská tmářka!“ vyvodil z toho.

„Náboženská?“ vyjela na něho.

„Jo, náboženská!“ trval na tom. „Vyznáváš náboženství tichomořských lidožroutů!“

„Žádné lidožroutské náboženství nevyznávám!“

„Ne? Já jen, že **TABU** patří odjakživa k lidožroutům!“

„To není žádné tabu!“ namítala. „To je docela obyčejný hnus!“

„Neřekl bych,“ ušklíbl se. „Hnus by to byl, kdyby na těch kostech ještě hnilo maso. Ale byly tak dočista obrané, že vypadaly jako neškodná školní pomůcka.“

„Nechci, aby něco stejně čistě obíralo moje kosti!“ prohlásila sverpě.

„To ti nehrozí,“ řekl. „Mimochodem, zrůdičky nebývají tak životaschopné, aby mohly někoho ohrožovat.“

„Nerada bych zjistila, že je to tvůj omyl a moje smůla.“

Ve vzájemných pošťuchováních došli domů a odevzdali mamince nákup.

„Úklid ještě neskončil, že?“ sondoval jakoby nic Vít'a.

„A jak se zdá, dneska to nestihneme,“ dodal klidně táta. „Takže...“

„Já vím,“ přikývl Vít'a. „Takže půjdeme ještě využívat prázdnin...“

„Tak nevím,“ opáčila maminka. „Na vašem místě bych jinak jásala! Máte jedinečnou příležitost vyřádit se venku. Bez počítače, zato na zdravém vzduchu.“

„No jo – však už jdeme!“ řekla Janka, jenže tónem, který rozhodně nevypadal nadšeně.

„Kde je ta velká baterka?“ staral se Vít'a.

„Já tam nepůjdu!“ varovala ho Janka.

„Jdu pořídit pořádné fotky!“ oznámil všem Vít'a. „Budeš venku hlídat Plyšáka, když se ti tam nechce.“

„Kam vlastně půjdete?“ zpozorněla trochu maminka.

„Do jeskyně,“ oznámil jí bez vytáček Vít’a. „Je tam plno zajímavých věcí. Místní děti si tam hrají na pravěké lovce mamutů.“

„Vy si hrajete s nimi?“ chtěla vědět maminka.

„Ne, ještě jsme je tam nepotkali,“ oznamoval jí ochotně Vít’a. „Ale mají v té jeskyni nachystané luky, šípy a jiné pravěké zbraně. Kdyby tam někdo z nich byl, zkusíme se k nim přidat. Když tam nikdo nebude, chci to aspoň vyfotit. Ale je to v jeskyni a potřebujeme na to lepší světlo. Kde je ta velká baterka?“

„Před chvílí jsme ji vybalili, bude mít místo na věšáku v předsíni, aby byla vždycky po ruce. Jenže táta z ní dal baterie v kuchyni do nabíječky.“

„Vezmeme si obě baterky tak jak jsou, postačilo by mi, kdyby vydržely svítit jen na to focení,“ ujišťoval ji Vít’a. „Dvě baterky už snad dají dost světla.“

„Kdo ti bude svítit, když budu před jeskyní hlídat Plyšáka?“ zeptala se ho jízlivě.

„Když tam nechceš jít, přitáhnu si do zadní jeskyně pár špalků, co slouží jako sedačky u táboráku,“ plánoval si to. „Baterky položím na špalky, to bude na focení stačit.“

„No dobře,“ rozhodla maminka. „Až se vrátíte, nezapomeňte dát baterky zase nabíjet, ať nezůstanou vybité, kdyby byly potřeba.“

Vít’ův ležérní tón uchlácholil maminku natolik, že patřičně nezapomněla ani při zmínce o jeskyni. A odešla pokračovat v uklízení, dříve než se Janka zmohla na vyjádření protestu, podepřeného nefalšovanou hrůzou z tajemna. Vít’a se mohl cítit vítězem.

„Tak jdeme!“ zmocnil se spokojeně vodítka s Plyšákem. Vymínil si hlídání celou cestu k jeskyni, aby mu ho nemohla Janka vnutit až tam. Jance nezbylo nic jiného než ho s kyselým výrazem ve tváři následovat. Utěšovat se mohla jen tím, že bude venku s Plyšákem. Dovnitř ať si jde bráška sám, když si myslí, že ta kostra nekouše.

K jeskyni dorazili v pohodě, jen Azorovi ke spokojenosti chybělo, že ho Vít’a cestou přes pole odtahoval od všech zajímavostí. Na rozdíl od Janky se ale nemračil. Vždyť svět byl plný zajímavostí nejen na poli, ale i v lese a u jeskyně. Janka nesla batůžek se svačinami, ale ani u jeskyně se jí nepodařilo nalákat Vít’u na krátké občerstvení.

Vít’ovi chyběla trpělivost, očividně spěchal. Předal vodítka Jance a s baterkou v každé ruce zapadl do tmavého otvoru do šedivé skály, obrostlé nazelenalým mechem. Janka zůstala s Plyšákem venku, ale začínala si vyčítat, že brášku pustila dovnitř samotného. Ustoupit mu ovšem nemohla, to by mu proti sobě dala do ruky příliš velkou zbraň.

„Nebud’ tam dlouho!“ požadovala aspoň. „Už bych něco snědla!“

Nebyla to pravda, hlad ještě neměla ani ona, ani Vít’a, ale jako záminka se to hodilo. Jenže na Vít’u to nezabíralo. Většinou míval hlad jako první a Janka ho nemohla přesvědčit, že by najednou měla hlad dříve než on.

Plyšáka zajímalo všechno kolem, ale když se v lese nepohnula ani větvička, brzy začal očichávat vchod do jeskyně. Ozýval se odtud tlumený hlomoz, jak Vít’a stěhoval špalky směrem k chodbě do druhé jeskyně. Hluk se postupně přesouval hlouběji do skalní chodby, ale Plyšák naopak zbystřoval pozornost. Nejenže se úplně přestal ohlížet po okolním lese, ale začal tlumeně vrčet, jako by se mu tam ve skále něco nelíbilo.

Janka nebyla daleko od paniky. Co tam, probůh, Vít’a tak dlouho dělá? Pravda, nebylo asi jednoduché odnést nebo odkutálet těžké špalky stísněnou chodbou do druhé jeskyně, ale neměla ho tam nechávat jít samotného. Mohla uvázat Plyšáka jako prve v první jeskyni a i kdyby Vít’ovi jen svítila na cestu, významně by mu tím pomohla.

Okamžitě jí ale vytanula před očima kostra té zrudíčky. Jeskyně měla tajemství víc, na příklad to modré světlo ve skalní prasklině, ale přece jen – starost o brášku byla čím dál tím větší a začínala převažovat nad strachem z té – příznejme si, že neškodné – hromádky kostí.

Na druhé straně si Janka opakovala: Vít'a tam šel dobrovolně a navíc proti její vůli, tak ať si hezky vylíže, co si nadrobil! Kdyby aspoň ten pes tak nevrčel!

„Lehni!“ okřikla Plyšáka tlumeným hlasem.

Azor si poslušně lehl, ale vrčet nepřestal a hlavu pořád obracel k jeskyni. Così se mu tam nelíbilo, stejně jako Jance. Ale ani ona nedokázala říci, proč se tak bojí.

Zřejmě za to mohlo to *Neznámo* uvnitř jeskyně.

Konečně se v jeskyni zamíhalo světlo baterky a za chvíli se ze vchodu vynořila Vít'ova šřepatá hlava.

„Janko, nebudeš mi to věřit, ale ta kostra už tam není!“ oznamoval sestře udiveně.

„Jak to, není?“ dožadovala se upřesnění. „Myslíš tím jako, že zmizela?“

„Nejen to!“ pokračoval. „Ta druhá jeskyně vypadá celá tak nějak jinak než ráno!“

„To není možný!“

„No vážně! Nechceš se tam jít přece jen podívat?“

V té chvíli Azor, dosud pokojně ležící Jance u nohou, vyskočil na všechny čtyři a dal se do zuřivého štěkotu směrem do jeskyně.

„Říkala jsem, že mě tam už nikdo nedostane!“ vyjekla Janka a přitáhla si Plyšáka blíž.

„Prosím tě, čeho by ses ještě bála?“ odfrkl si Vít'a. „Vždyť ti říkám – ta kostra už tam není, zadní jeskyně je úplně prázdná.“

„Kam ale mohla ta kostra zmizet?“ chtěla vědět.

„To nevím, ale není tam,“ ujišťoval Vít'a sestru. „Prosím tě, nebud' strašpytel, pojď se na to se mnou podívat sama! Není tam nic, čeho by ses měla bát.“

„Já tam nejdu!“ vyhrkla. „Plyšákovi se to taky nelíbí!“

„Plyšák je hloupě štěně, bojí se i vlastního stínu!“ oznámkoval psa Vít'a. „Vezmeme ho tam s námi, ať se trochu otrká!“

„On tam nepůjde a já taky ne!“ řekla.

„Nevyšiluj, Janí!“ řekl Vít'a. „Vždyť už tam nic není.“

„Nezdá se ti, že i to záhadné zmizení kostí může být podezřelé?“

„Nezdá,“ odvětil. „A už pojď!“

Popadl ji za ruku a táhl ji do jeskyně. Kdyby to nebyl její bráška, vzepřela by se mu asi silou, ale i když se spolu občas kočkovali, před ostatními ji Vít'a vždycky chránil. Kdysi v mateřské školce napadl staršího a silnějšího kluka, když se s ním na písku tahal o bábovičky a začal ji přitom bít. Tenkrát toho známého rváče natolik překvapil, že se před ním dal na ústup a pak už měl respekt do konce školky. Sestře ale neublížil ani když se cítil v právu, takže se mu teď nedokázala postavit silou.

Vstoupili spolu do první jeskyně s hromadou harampádí a zamířili přímo do chodby.

„Tady máš, ta svítí víc!“ vnutil jí do ruky silnější baterku, popadl Plyšákovo vodítko a jako první se vsoukal do úzké chodby. Vzpírajícího se psa táhl za sebou a Jance nezbylo než je následovat.

„Vít'ane, zastav se!“ ozvala se po chvíli. „Ty sis toho nevšiml?“

„Čeho? Co je?“ ozval se zepředu.

„Tady ta prasklina s tím modrým světlem...“ snažila se mu připomenout.

„Ta je jako předtím!“ ujistil ji.

„Takže sis toho nevšiml?“ oznámila mu. „Viš, jak se tady mění ta skála...“

„Ta se měnila už předtím!“ odvětil stručně.

„Ale jinak!“ namítla. „Předtím tu bylo takové... rozhraní dvou druhů skály...“

„To je tu přece pořád, nebo ne?“

„No je, ale jiné!“ trvala na svém. „Předtím byla ta druhá skála zrnitá a do červena, teď je víc do modra a je taková... žilkovaná!“

„Nevím,“ odvětil s trochu menší jistotou. „Mně se to zdálo stejné.“

Také Plyšák se na rozhraní s modrým světlem choval podivně. Nejprve se toho světla bál a vzpíral se jít dál, když ale viděl, že ho tam Vít'a vtáhne silou, odrazil se a trhlinu sám přeskočil, aby byl v tom modrém světle co nejkratší dobu.

Janka si z něho vzala příklad a kolem modrého světla proběhla co nejrychleji.

Chodba se dál trochu zatáčela, ale to už znali. Jen Plyšákovi se to líbilo čím dál míň. Už venku vrčel, teď se navíc všema čtyřma nohama vzpíral. Vít'a na to ale nedbal a táhl psa temnou skalní chodbou dál.

Konečně se chodba rozšířila. Ale na pokraji velké jeskyně se údivem zarazil i Vít'a.

Předtím měla jeskyně skoro rovné kamenné dno ve stejné výšce jako dno chodby. Teď chodba končila na kamenné plošině, pak se dno jeskyně ostře zlomilo dolů, kde ve světle baterek spatřili – černou vodní hladinu. Světlo odražené od nespočetných vlnek vytvářelo tisíce světelných prasátek na stropě jeskyně, který byl také výš než předtím.

„Tady je to... úplně jiné!“ vydechl překvapením Vít'a.

„Neříkala jsem ti to už v chodbě?“ opáčila Janka, která konečně dostrkala Plyšáka před sebou natolik, aby se také mohla rozhlédnout po úplně jiné jeskyni. „Ale jak je to možné?“

„Nevím,“ odvětil nejistě Vít'a. Nezůstal sice stát, ale nehodlal už ani úplně ignorovat Jančiny a Plyšákovy obavy a nehrnul se dál tak bezhlavě, jako dosud. Postupoval teď vlevo po plošině pomalu a opatrně a držel se přitom až u kamenné stěny, co nejdál od podezřelé černé vodní hladiny.

„Nezdá se mi, že by se tu před chvilkou propadla podlaha nad nějakou vodní kapsou,“ uvažoval nahlas. „To by byl určitě mnohem větší rachot! Spíš to vypadá, jako kdybychom byli v úplně jiné jeskyni.“

„To ti přece říkám už dlouho!“ vyhrkla netrpělivě Janka. „Poslyš, Vít'ane, pojďme ihned zpátky, tady to vypadá strašně záhadně a nebezpečně!“

„Záhadně to vypadá, to máš pravdu,“ uznal – ostatně mu nic jiného nezbývalo. „Mě by ale moc zajímalo, jakou záhadou jsme se sem dostali?“

„Pojď se vrátit!“ dupla si rozhodně. „Podívej se, Plyšákovi se to taky nelíbí! Nevypadá to tu bezpečně a zvířata mají lepší instinkty!“

Vít'a ale věřil dobrodružství a nechtělo se mu ještě utíkat.

„Jen bych se podíval kousek dál...“ pokusil se to usmlouvat...

Nedokončil. Voda se náhle zavlnila a proti němu se na dlouhatánském krku se silným šplouchnutím vymrštila obrovská zelená hlava, z níž v první chvíli rozpoznal jen rozevřenou červenou tlamu plnou ostrých bílých zubů. Na poslední chvíli se mu vyplatilo, že se opatrně držel dál od vody. Ten obrovský krk se přes skalní hranu nedokázal úplně ohnout a zubatá tlama zamířila přímo proti jeho hlavě. Naštěstí se instinktivně shýbl do dřepu – a obrovská zubiska slyšitelně scvakla těsně nad ním, až ho z toho zvuku zamrazilo.

Janka vykřikla hrůzou. Možná tím bratra zachránila, protože zubatá tlama se okamžitě otočila po zvuku za ní. Naštěstí se říká, kdo honí dva zajíce najednou, nechytí ani jednoho. Obluda otočkou k Jance ztratila počáteční rychlost, se kterou se vymrštila z vody, gravitace ji táhla zpět a současně přišla o moment překvapení. Vít'u včas napadlo urychleně ustoupit do úzké chodby, odkud přišli a kudy se zubatá obluda za nimi neprotáhne a Janku napadl ústup ještě dřív, takže Plyšák neměl moc práce vléci svoji paničku za sebou.

Obluda zajela zpátky do vody, zřejmě aby se lépe rozběhla, jenže sourozenci i se psem stačili vběhnout do úzké chodby, kterou před několika okamžiky přišli.

„Teda – to bylo o chlup!“ vydechl ulehčeně Vít'a, jakmile se ocitli za zatačkou, kde se už mohli cítit v poměrném bezpečí.

„Já jsem to říkala od začátku!“ připomínala mu Janka.

Celkem zbytečně, protože Vít'u ani nenapadlo pochybovat.

„Kde se to tam vzalo?“ zeptal se nahlas, aniž by od sestry čekal odpověď. Oběma bylo jasné, že rozumné vysvětlení jim tady těžko někdo podá.

„Mně se to nelíbilo od začátku!“ opakovala Janka jako kolovrátek.

„Máš pravdu,“ ustoupil Vít'a. „Tohle bylo o nervy. Tamta zrůdička byla proti téhle jako hravé koťátko a tahle byla navíc až příliš živá. Vrátime se domů, ale řekl bych, že nám to nikdo neuvěří, ani naši ne! Škoda, že nemáme žádnou fotku!“ vzdychl si.

„Zbláznil ses? Snad by ses tam nechtěl vrátit?“ řekla Janka. „Furt lepší nemít fotku, než aby nás to tam sežralo! Hned jsem ti říkala, že se tady děje něco divného. Už u té praskliny s modrým světlem.“

Vít'a ale nejevil chuť vrátit se do jeskyně s velkou živou zrůdičkou. Byla příliš velká a měla příliš odstrašující chrup, než aby to riskl. Jana se otočila a následovala Plyšáka, který opět co nejrychleji přeskočil prasklinu s modře svítícím světlem, kolem níž právě šli.

Pro jistotu objela baterkou skálu na obou stranách trhliny – a strnula.

„Ježíši!“ vyjekla zděšením.

„Co tam zase máš?“ zpozorněl i Vít'a.

„Pojď sem!“ přivolávala ho rychle. Naštěstí jí byl v patách, takže mu stačilo natáhnout krk. „Vidíš to taky?“

Neukazovala mu prasklinu, kterou pořád prosvítalo to modravé, jakoby měsíční světlo, ale na skálu vedle ní. Kdyby už předtím nezkoumali nesrovnalosti kolem této praskliny, asi by si zase ničeho nevšimli, ale teď, po několika záhadách s tím spojených, už byl připraven hledat další záhadu a podvědomě byl připraven i na to, co by měl hledat, proto mu tentokrát nemusela ani vysvětlovat, v čem další záhada spočívá.

Bylo to jasné na první pohled. Skála před puklinou byl dříve hladký, šedivý vápenec. Teď to byl nažloutlý pískovec s jasně patrnou strukturou.

A bylo to jasné i podle tvaru chodby. Předtím se chodba více podobala trhlině ve skále s rovnou podlahou, nejspíš vzniklou navátou a usazenou hlinou, takže měla trochu gotický tvar s horním lomeným obloukem. Chodba v pískovci byla z tohoto pohledu více podobná románskému slohu, podobala se více zaoblené noře.

„To přece nevede k nám...!“ vyjekla zděšeně Janka.

„Kam by to ale vedlo?“ namítl Vít'a, ale příliš přesvědčivě to neznělo.

„Chodba k nám vypadala jinak!“ odvětila Janka, ačkoliv si sama přála, aby pravdu pro tentokrát neměla.

Vít'a na to neodpověděl. Po zádech mu běhal mráz, neboť Janka měla pravdu. Věčně tu stát nemohli, nezbývalo jim nic jiného než pokračovat, cesta zpět vedla k vodní obludě. Ale ani před nimi to nevypadalo jako cesta do bezpečí. Všechny dosavadní jistoty zmizely a děti byly odkázány na milost a nemilost osudu.

Šlo o to, co je čeká na konci chodby.

Osud může mít různou podobu...

Krajané

Podle Plyšáka nemělo cenu spěchat.

Ted' už ho pro jistotu velice pozorně sledovali oba. Janka s netajenými obavami, Vít'a s posledními zbytky naděje. Uznával, že neměl psí instinkty podceňovat. Janka ted' sice měla navrch, ale netěšilo ji, že měla pravdu. Bylo jí jasné, že nemá cenu svádět vinu na Vít'u. Okolnosti, za jakých se dostali do průšvihů, prakticky vylučovaly, aby něco takového udělal úmyslně. Nemohla mu vyčítat ani hloupost. Neměli lézt do jeskyní, ale kdo mohl očekávat takový podraz? Bylo to nad lidské chápání a mimo všech zkušeností. Aby obyčejná díra do skály měnila tvar, s tím se přece nikdo před nimi nesetkal. Nebo se to aspoň nevědělo.

Jenže ted' v tom litali oba i se psem. A co je ještě čeká, když se nemohou vrátit domů?

Podivnou, cizí skalní chodbou se vraceli pomalu, opatrně. Vraceli? Nebo šli vstříc ještě horšímu neznámu? Všechny dosavadní jistoty zmizely a byli odkázáni na milost a nemilost osudu? Nebylo by lepší sednout si v chodbě a počkat, jestli se prasklina zase nezmění?

Prošli do první jeskyně. Dalo se čekat, že bude jiná – a taky že byla. Nikde tu nebylo ani stopy po hromadě pravěkého harampádí. Jeskyně byla prázdná a měla úplně jiný tvar. Místo nepravidelného lichoběžníku to byla ještě nepravidelnější hvězdice. Ale co bylo ještě horšího, tahle jeskyně neměla východ. Přinejmenším ne na tom místě, kde byl předtím. Což se dalo čekat, když to byla úplně jiná jeskyně.

Vít'a se rozhodl obhlédnout nepřehledné cípy hvězdicovité jeskyně, ale výklenky byly příliš rozeklané a jakmile Jance zmizel za první zákrutou, potichu na něho zavolala varování, ať daleko nechodím aby se neztratil.

„Janí, pojd' sem za mnou!“ dostala ale hodně zaraženou odpověď.

„Co tam máš?“ zajímala se, ale okamžitě vyrazila i s Plyšákem, zejména když se pes ani moc nevzpíral.

„To bys mi nevěřila, kdybys to sama neviděla!“ ujišťoval ji, ale tak vyšinutým hlasem, že okamžitě zpozorněla.

„Je tam zase nějaká kostra?“ zeptala se ho rychle.

„Ne, něco horšího!“ odvětil, ačkoliv to nevypadalo, že by ji chtěl strašit. V této situaci nebylo místo na strašení ani na legrácky, to by mu nikdy neodpustila.

Za svitu baterky došla až k němu. Ležel na břiše na pokraji vyvýšené díry, podobné oknu, za níž byla jen černočerná tma. Díval se ven a když na něho padlo světlo její baterky, obrátil se k ní.

„Pojd' sem a lehni si opatrně vedle mě!“ pobídl ji tiše. „A zhasni tu baterku!“

Poslechla ho a předvedla bezchybně cvik, na vojně populární pod jménem K **zemi!**

„Panebože!“ vykřikla, když vypnula vypínač a podívala se směrem, kterým jí ukázal.

Díra vedla ven ze skály. První problém byl, že za ní nebyl známý cíp lesíka, osvětlený odpoledními paprsky slunce, ale tma jako v ranci. Jakási světélka hluboko dole pod nimi jim napovídala, že ta díra ve skále ústí venku hodně vysoko nad okolím, ale co hůř, že tam není časné odpoledne, ale hluboká noc. Obloha nahoře byla posetá hvězdami, ale když se očima pokusila sledovat směr Vít'ova prstu, úplně jí to vyrazilo dech.

Na obloze svítily dva měsíce.

Oba byly ve stejné čtvrti – dva ubývající půlkruhy mezi tisíci hvězdami, dvakrát větší než náš starý dobrý měsíček, ale co bylo horšího – byly až nepřirozeně barevné. Ten, který na obloze visel výš, byl šmolkově modrý, šikmo pod ním byl druhý, krvavě červený.

Dva měsíce a obloha tak plná hvězd, až od nich bylo světlo.

„Vít'ane!“ vyjekla a přitiskla se k bratrovi, jako kdyby u něho hledala ochranu.

Objal ji kolem ramen, ale spíš mechanicky než vědomě.

„Co to má, proboha, znamenat?“ vykoktala zděšeně.

„Vidíš to samé co já,“ řekl, ale bylo znát, že mu najednou také vyschlo v krku.

„Tohle přece... tohle nemůže být! Co tady dělá ten druhý měsíc?“

„Obávám se, že oba měsíce jsou tady doma,“ odvětil. „Doma tu nejsme my. Dostali jsme se do cizího světa a tohle nejspíš vůbec není Země.“

„Co to znamená – do cizího světa?“ vyhrkla.

„To znamená, že ta prasklina s modrým světlem je něco víc než trhлина ve skále,“ řekl pomalu, jako kdyby si to sám teprve dával v hlavě dohromady. „Obávám se, že to je něco jako hvězdná brána. Prošli jsme skrz ni do jiného světa a kolem nás už vůbec není naše stará dobrá Země, ale úplně jiný, cizí svět.“

„Tak proto ty zrůdičky!“ došlo jí. „Ale jak to, že jsme se poprvé ještě v pořádku vrátili domů, na Zem?“

„To se mě moc ptáš,“ usmál se na ni smutně. „Ale měla jsi pravdu, ty skály se měnily. Nejprve tam byla skála do červena – vedla k jeskyni s kostrou. Pak se tam objevila menší, úplně prázdná jeskyně bez kostry, ale i ta mi ještě dovolila vrátit se domů. Jenže když jsme se tam vypravili spolu, byla tam chodba k té vodní obludě. A zatímco si s námi zalaškovala, skály se opět změnilly a místo cesty do našeho světa se tam objevilo tohle.“

„Musíme se rychle vrátit zpátky do našeho světa!“ prohlásila Janka rezolutně.

„Nejsem si jistý, že to nebude tak jednoduché!“ řekl. „Za hvězdnou branou na nás teď číhá ta vodní obluda!“

„Ale její svět přece jen občas sousedí s naší Zemí!“

„Zkusit to můžeme,“ přikývl. „Tady nemá smysl zůstat – tenhle svět není náš. Klíč je v té bráně. Potíž je, že nevíme, jaké světy se tam střídají. Aby to nebylo ještě horší.“

Obrátili se tedy zpět do chodby, která je sem přivedla, a za chvíli byli u praskliny se zářícím modravým světlem.

„Co je to za světlo?“ chtěla vědět Janka.

„Jak to mám vědět?“ pokrčil rameny. „Asi to nějak souvisí s hvězdnou branou, ale já opravdu nevím, proč tak svítí. Pojd'me, ať už jsme raději na druhé straně!“

Došli spolu až k prasklině a podobně jako Plyšák přeskočili na druhou stranu. Skála tam byla do modra a žilkovaná – skutečně by mohla patřit ke světu, kde žila vodní obluda s dlouhým krkem a velkou zubatou tlamou. Co to bylo za příšerku? Neměli tušení. Nejspíš to ale nebyla žádná zrůda z Černobylu, mohl to být normální život cizího světa, kde mohou být potvory všelijaké – i dvouhlavé nebo dlouhokrké. Ale ani Vít'a, ani Janka neměli odvahu ověřit si, jestli tam na ně jedna z nich ještě čeká a bez velkých hádek se rozhodli nepokoušet štěstí a vyčkat na rozhraní u hvězdné brány, pro jistotu oba na stejné straně.

„Třeba se tu brzy objeví chodba do jeskyně na naší staré dobré Zemi!“ přál si Vít'a.

„Kéž by!“ přála si i Janka. Bylo to ovšem jen jejich zbožné přání.

Plyšák seděl za nimi a očividně se nenudil. Občas zpozorněl a nepřátelsky zavrčel do tmavé chodby, ale pokaždé se zase uklidnil a zůstal sedět.

„Něco tam je!“ řekla Janka a posvítla do chodby baterkou.

„Tam nás to nezajímá,“ odvětil už zase klidně Vít'a. „A zhasni baterku, dobře víš, že není dost nabitá. Za chvíli ji vysvítíš a budeme potmě.“

Bylo to logické a poslechla ho proto okamžitě. Chodbu teď osvětlovala svým slabým světlem jen hvězdná brána a Janka nespouštěla oči z Plyšáka. Měl z nich nejlepší instinkty a bylo rozumné spolehnout se na ně více než na nedokonalé lidské smysly.

„Jak dlouho tu můžeme čekat?“ porušila po chvílce ticho Janka.

„Nevím,“ řekl. „O hvězdných branách nevím nic víc než ty. Ale řekl bych, že teď už o nich my dva víme nejvíc ze všech lidí na světě.“

„Ale je nám to platné jako mrtvému zimník!“ podotkla skepticky.

„Něco už přece jen víme,“ utěšoval ji. „Nejen že spojují vzdálené cizí světy, ale také, že se čas od času přepínají do jiných míst. Nejvíc by se nám asi hodilo vědět, podle jakých závislostí to přepínání probíhá, ale to nám tady těžko někdo poradí.“

„Ale co tady budeme dělat?“ otrásla se více hrůzou než zimou.

„Pokusíme se závislost toho přepínání odhalit a využít,“ navrhl. „Až se sem přepne ta jeskyně s dřevěnými špalky a s pravěkými nástroji, budeme doma.“

„Jak dlouho to ale může trvat?“ zeptala se po chvílce mlčení.

„To chceš po mně moc,“ odvětil lakonicky. „Jak to mám vědět?“

„Já jen, že máme v batohu od mámy svačinky,“ připomněla mu. „Co kdybychom si teď něco snědli?“

„Nech to na horší časy!“ odmítl Vít'a. „Svačinka může být dobrá i zítra, kdybychom se do té doby nevrátili na Zem.“

„To myslíš – vážně?“ zarazila se.

„Jo – a snaž se uvažovat víc do budoucna,“ přikývl. „Nevíme, kdy se nám podaří vrátit se domů, tak radši předpokládej nejhorší možnosti. Zatím snad tak velký hlad nemáme!“

„Čemu říkáš nejhorší možnosti?“ zeptala se ho.

„Třeba deset let!“ odsekl. „Jenže to bychom už museli uvažovat o něčem jiném než o svačince od maminky.“

„To myslíš vážně?“

„Nejhorší možnost by byla, kdyby nás tu něco honilo a chtělo sežrat!“ odsekl. „Buďme rádi, že máme aspoň chvíli klidu a ta vodní obluda na nás nemůže.“

„Takže si myslíš, že by to mohlo být ještě horší?“

„Jo – ale to všechno ještě zjistíme,“ řekl.

„To tedy není moc povzbuzující!“

„A bude hůř!“ řekl.

Ubíjející čekání přerušil znenadání Plyšák.

Zavrčel, couvl dál do chodby a celý se jako schoulil. V té chvíli světlo hvězdné brány na okamžik bliklo. Nezhaslo, jen jeho barva na okamžik přešla do krvavě červené, pak se opět skokem ustálila na původní modravé.

Janka okamžitě rozsvítila baterku a namířila ji na skálu vedle praskliny. Oba sourozenci si s nadějí prohlíželi známý šedivý vápenec na místě pískovce. Také tvar chodby se během toho bliknutí rázem změnil, už zase to byl příznivější gotický tvar namísto románské nory.

„Hurá!“ vykřikla Janka.

Rychle přeskočili do domovského světa a všichni tři – s Plyšákem v čele – pospíchali do první jeskyně.

„A sakra!“ zarazil se Vít'a, když tam konečně doběhli.

Jeskyně měla správný tvar i velikost, ale uprostřed chyběl vystouplý kámen podobný stolu a nalevo nebyla hromada špalků a jiného harampádí.

Znamenalo to, že nejsou doma na Zemi. Jen ve světě, který se domovu trochu podobá.

„Tohle není Země!“ řekl Vít’a nahlas.

„Ale východ je tam, kde má být!“ ukazovala bráškově Janka.

„To sice je, ale tohle není Země!“ opakoval důrazně.

„Třeba to tu někdo mezitím uklidil!“ napadlo Janku.

„Uklidit mohl jen ten nepořádek, ale kdo by pohnul tím balvanem uprostřed?“

Janka si až teď uvědomila, že zase podlehla plané naději. Vít’a měl pravdu. Chyběl zde kámen, charakterizující jejich domovský svět. Pak ale bylo všechno jinak. Spolu s Plyšákem došla k východu z jeskyně a zvědavě vykoukla ven, ale už jí bylo jasné, co asi uvidí. Bude tam jiný svět, cizí a nepřátelský.

Také Vít’a si byl jistý, že opět na chvíli podlehli klamně naději a k východu z jeskyně se ani nesnažil přiblížit. Zůstal stát uprostřed jeskyně a jen očima doprovázel sestru, která se chtěla aspoň na okamžik podívat do dalšího cizího světa.

„Vít’o!“ vykřikla najednou Janka.

Byl to výkřik překvapení, ale také naděje a vytrhl Vít’u z počínající apatie.

„Co je?“ pohnul se směrem k sestře.

„Vidíš to co já?“ ukázala mu ven z jeskyně.

Vykoukl vedle ní z jeskyně a pod nimi se protlačila i chundelatá hlavička Plyšáka.

Na první pohled bylo jasné, že svět venku není jejich Země. Místo mírně klesající lesní půdy tam byl protilehlý strmě stoupající svah. Stromy tu byly, ale odlišné než naše druhy, z jejich větví visely jakési zelené spirály, nepřipomínající ani listí, ani jehličí.

Ale to, co spatřili naproti, jim Zemi tak připomnělo, že oba radostí poskočili.

Dvacet metrů od jeskyně, přilepená k protilehlému svahu, stála chaloupka, roubená ze dřeva, s bílými spárami, malými okénky a dveřmi a červenou střechou. Pozemsky milá, jako tvář známého člověka.

Až na to, že tady přece nebyla Země!

Země to nebyla, ale ta pozemsky milá chaloupka působila tak přívětivě, že všichni tři neodolali. Vyšli ven z jeskyně a zamířili k ní, jako kdyby je přitahovala magnetem.

„Kdo tady asi bydlí?“ zeptala se potichu Janka.

„Jak to mám vědět?“ odvětil stejně tiše Vít’a.

Plyšák neřikal nic, ale podle přívětivého vrtění ocáskem bylo zřejmé, že neočekává od milé chaloupky žádný podraz. Samozřejmě pokud jeho psí instinkty nelhaly – zatím se ale zdálo, že jsou pravdě mnohem blíže než lidské rozumové úvahy.

V neznámém, cizím prostředí bývá rozum příliš často v koncích.

Plyšák se ale hrnul k chaloupce bez obav a oba sourozenci ho s důvěrou následovali. Ta chaloupka přímo dýchala bezpečím, ačkoliv tady, v cizím světě, vlastně neměla co dělat.

Vít’a jako první dosáhl na dveře a čistě automaticky na ně zaklepal.

„Moment!“ ozval se zevnitř dětský hlas.

To pozemské slovo je opět naplnilo důvěrou. Ale vzápětí se otevřely dveře a objevila se v nich postava, která jim vyrazila dech.

Byl to kluk jako oni, možná o dva nebo tři roky starší – jenže už jeho oblečení zcela jasně ukazovalo, že nepatří na Zem.

Neměl na sobě normální pozemské šaty, ale jeho tělo pokrývala hnědá pěna, takže by se z dálky podobal hnědému medvídkovi. Zblízka ale bylo jasné, že na sobě nemá chlupatý kožich, ale miliony tmavě hnědých, lesklých bublinek.

„What are you doing here?“ vyjel na ně se zamračenou tváří.

„Co říká?“ obrátila se Janka na Vítu.

„To je přece anglicky!“ rozjasnil se Vít. „Ptá se nás, co tu děláme!“

„Jo ták, vy jste Češi?“ opáčil kluk v hnědé pění. „Co sem lezete, co tady chcete?“

Jeho čeština by je přímo hrála na duši, kdyby tón jeho hlasu nebyl tak nepřátelský, až se nad tím zarazili.

„A co tady děláš ty?“ opáčil skoro stejně nepříjemným tónem Vít.

„Já tady bydlím,“ odsekl kluk. „Ale vy dva tady nemáte co pohledávat! Koukejte se co nejdřív vrátit, odkud jste přišli!“

„Rádi bychom ti vyhověli,“ vložila se mezi ně Janka a ačkoliv ji nepřátelské přijetí také rozladilo, na rozdíl od obou kluků se snažila o co nejvlídnější tón hlasu.

„Má to jeden háček,“ pokračovala co nejlíbezněji. „Nevíme, nakolik se tu vyznáš, ale my jsme se tu ztratili a nevíme, jak se vrátit.“

„Mělo mě hned napadnout, že se tu nevyznáte!“ odsekl pořád stejně nevlídně. „Jak jste se sem vlastně dostali?“

„Prošli jsme něčím, co vypadalo jako hvězdná brána,“ odpověděl mu Vít, ale marně se snažil zakrýt rozmrzelost nad nepříjemným přivítáním.

„To je snad jasné!“ odvětil kluk. „Jinak se sem nedostanete! Ale kdo vám ji otevřel?“

„To nevíme,“ odvětila opět co nejmilejším hlasem Janka. „Ale když už jsme se dostali až sem, mohl bys nás aspoň pozvat dovnitř, ne?“

„Nikdo vás sem nezval!“ odsekl kluk.

„To víme,“ přikývla. „Ale nedostali jsme se sem úmyslně. Před chvílí nás něco málem sežralo a byli jsme opravdu vděční, že jsme objevili tvůj domek. Jen jsme nečekali, že nás tady uvítá takový... hulvát.“

„Hulvát?“ vykřikl kluk nenávistně.

„Hulvát,“ opakovala Janka klidně, ale pevně. „Zdvořilé přijetí vypadá jinak a když se někdo dostane do nouze, jako třeba my, vyloženě nepřátelské přijetí si nezaslouží. Tím spíš ne od vlastního krajana.“

„Nejsem váš krajan!“ odsekl.

„To se mi nějak nezdá,“ odvětila klidně. „Že by se v cizích světech tak běžně mluvilo pozemskými jazyky, dokonce i česky?“

„Slyšíte snad dobře!“ řekl. „Buďte rádi, že kromě jiných jazyků umím i česky. Kde vás co chtělo před chvílí sežrat?“

„To asi těžko vysvětlíme,“ přidal se k sestře Vít. „Ocitli jsme se v neznámé jeskyni, kde se na nás z vody vymrštila obrovská zubatá tlama, tak tak jsme jí unikli. Co to ale bylo za obludu, to už nevíme.“

„Jestli jste se nachomýtl až do světa *chrecheků*, pak jste měli děsnou kliku,“ řekl kluk trochu mírnějším hlasem. „Nedivil bych se, že vám to tu připadá jako záchrana a je mi nad slunce jasnější, že se tu vůbec nevyznáte. Asi bych vás měl vrátit na Zem, ale je otázka, jak mi zaručíte, že se sem za chvíli nevrátíte?“

„Ty bys nás dokázal vrátit domů?“ chytil se toho rychle Vít.

„Jistě!“ přikývl jako by se to myslelo samo sebou. „Na rozdíl od vás se tu vyznám.“

„Ale jak to, že se tu vyznáš?“ přidala se Janka.

„Prostě se tu vyznám,“ usekl to. „Proč, to vás nemusí zajímat.“

„Ale nás to zajímá!“ opáčila Janka.

„Tak na tohle rychle zapomeňte!“ zarazil ji. „Nevím, jak jste se do našich světů dostali, ale ručím vám za to, že se sem už víckrát nedostanete.“

„Ale proč?“ naléhala na něho Janka.

„Protože tady nemáte co dělat!“ odsekl.
 „A ty tady máš co dělat?“ opáčila.
 „Já už sem patřím,“ řekl sebejistě. „Natolik, že se zpátky na Zem nechystám. Se Zemi jsme se rozloučili ve zlém a po návratu netoužíme.“
 „Vás je tady víc?“ zeptala se Janka.
 „Jo,“ přikývl kluk. „Třeba já a táta. Ale vás se to netýká.“
 „Proč ne?“ provokovala Janka.
 „To byste museli prožít aspoň setinu toho co my!“ řekl už zase zamračeně. „Žijete si na Zemi jako ve vatičce a když se omylem dostanete do vesmíru, jste z toho vedle.“
 „Neříkej!“ zavrtil hlavou Vít'a. „A co jste prožili vy?“
 „To by bylo na dlouhé povídání!“ řekl kluk.
 „Tak povídej – můžeš-li!“ vyzval ho Vít'a.
 „No dobře!“ ustoupil kluk. „Když už jste tady, pozvu vás k nám. Ale snažte se před tátou moc neprovokovat, nebo si ho nepřejte!“
 „Nestraš nás!“ usmála se na něho Janka. „Po tom, co jsme viděli u těch... jak jsi je sám nazval... *chrecheků* či jak... tak nás nestraš svým tátou! Ten snad tak děsnou tlamu nemá!“
 Kluk se trochu usmál, asi mu to připadalo dobré.
 „Tak pojďte dál!“ pozval je do chaloupky, ale nepustil je zdvořile před sebou, nýbrž se otočil, otevřel dveře a zmizel v nich jako první. Aspoň že jim dveře za sebou nezavřel.
 „Jdeme!“ pobídl Vít'a Janku.
 První ovšem vstoupil Plyšák, kterému se pozvání zalíbilo, a oba sourozenci ho rychle následovali. Jak často se člověku dostane pozvání navštívit příbytek v cizím světě?
 To se přece nedá odmítnout!

Uvnitř domku to na první pohled nevypadalo nijak neobvykle.
 Nejprve vstoupili do předsíně, kde viselo na věšácích několik kabátů. Vít'a s Jankou ale neměli co odložit. Doma měli v předsíni několik párů bačkor, pro vlastní potřebu i pro návštěvy, tady ale nic takového nebylo a sourozenci po krátkém váhání následovali kluka bez přezouvání do další místnosti.
 Tam se ocitli před mužem zhruba ve věku jejich rodičů.
 „Á – máme návštěvu!“ přivítal je, rozhodně vlídněji než jeho syn. „Čemu vděčíme za vaši milou přítomnost?“
 „Bloudění,“ usmála se na něho Janka, jak uměla nejlépe.
 „Tak jsem to nemyslel,“ odpověděl jí také úsměvem. „Víc by mě zajímalo, kudy jste se dostali k *flégům* a především, kdo vám je otevřel? Myslím tím propusti se světle modrým okrajem, umožňující přechod z jednoho světa do druhého.“
 „Aha, tomu jsme začali říkat hvězdné brány,“ uchytil se konečně Vít'a.
 „Hvězdné brány...“ usmál se muž. „S tím názvem jsme se setkali kdysi na Zemi, ale ty představují něco úplně jiného. Flégy jsou... zkrátka flégy. Jak dlouho jste v tomto světě?“
 „Zatím jen pár minut,“ řekl Vít'a.
 „Tak to jste se tu museli objevit přímo proti našemu domu, je to tak?“
 Oba sourozenci jen horlivě přikývli.
 „Kájo, přines hostům z ledničky trochu *kimosu*, když už tu jsou!“ požádal muž syna.
 Kája ho okamžitě poslechl a odešel z místnosti, zatímco muž si hosty pořád prohlížel, jako kdyby tady nikdy žádnou návštěvu neměl.
 „Takže jste do *frytočni* vstoupili někde v Čechách, ledaže byste bloudili hodně dlouho, nemýlím se?“ zeptal se po chvíli.

„Nevíme, co je to **frytočni**, ale jestli tím myslíte jeskyně...“ začal Vít'a.

„Většina frytočni končí na Zemi v jeskyních,“ přikývl muž. „Zkusím hádat: Mnichovo Hradiště, Prachovské skály, Jičín, Liberec. Nebo jste až od Broumova nebo z Adršpachu?“

„Tam všude jsou tyhle... jeskyně? A to jich je tolik?“ zajímal se Vít'a.

„Tam všude jsou ty nejbližší... Je jich na Zemi víc,“ přikývl muž.

„Mohli bychom být i z jiných?“ zeptal se Vít'a.

„Předpokládám, že z Jižních Čech nejste, natož z Tibetu nebo z Buenos Aires,“ usmál se muž.

„To nejsme,“ přikývl Vít'a.

„Doufám, že se teď chcete nejkratší cestou vrátit domů. Nebo se mýlím?“

„Nemýlíte,“ přikývla Janka. „Ale taky by nás zajímalo, jak je možné, že žijete zrovna tady, mimo Zemi?“

„To je trochu delší povídání,“ zvažněl muž.

V té chvíli se vrátil Kája s velikým černým měchem, podle váhy alespoň pětakilovým.

Muž hostům pokynul k velkému selskému dřevěnému stolu a z velké kredence podal čtyři puntíkové hrníčky. Pak od syna převzal měch, otevřel uzávěr a do všech čtyř hrníčků nalil mléčně bílou, hustou tekutinu.

„Tak – na zdraví!“ pozvedl svůj hrníček a syn Kája se k němu připojil.

Janka i Vít'a si k hrníčku nejprve opatrně přičichli.

„To je kyselé mléko?“ zeptal se nerozhodně Vít'a.

„Ne, to je **kimos**, ale chutná skoro jako kyselé mléko,“ řekl muž. „Doufám, že nejste v jídle vybíraví. Kdo má hlad, sní všechno.“

Vít'a opatrně usrkl. Nebylo to nejhorší. Trochu to jako kyselé mléko chutnalo, jenže vůni to mělo skořicovou, ta se ke kyselému mléku moc nehodila. Když ale viděl, jak se oba hostitelé napili, usoudil, že to nejspíš jedovaté nebude a napil se toho také.

Janka byla ještě opatrnější, ale nakonec hrnek také vypila, aby hostitele neurazila.

„Báli jste se, že je to zkažené?“ usmál se na ně muž.

„Ne, ale... mléko to nebylo,“ opakoval Vít'a.

„Nebylo,“ přikývl muž.

„A jak se vlastně jmenujete?“ zeptal se Vít'a a pro jistotu sebe a sestru představil.

„Oba se jmenujeme stejně,“ usmál se trochu muž. „Karel Adam, takové běžné české jméno. Ale teď byste nám mohli povědět, jak jste se sem dostali.“

Vít'a se s Jankou na sebe podívali, ale vypadalo to, že pokud se chtějí něco dozvědět o svých hostitelích, budou muset nejprve vypovědět svou anabázi v podzemních chodbách.

Vyprávění se tedy ujal Vít'a. Začal tím, jak při první průzkumné výpravě kolem vsi objevili jeskyni a v ní velice zajímavou kostru podivného dvouhlavého zvířete.

„Byl to zřejmě nějaký dvouhlavý dravec,“ zhodnotil to Vít'a.

„Nejspíš **hiselt**, ti obývají svět nedaleko od Země,“ odhadoval pan Adam. „Našli jste kostru hiselta a vrátili jste se tam? To jste tedy hazarděři!“

„Ta kostra snad kousat nemohla,“ řekl Vít'a.

„To jste měli štěstí, že jste se potkali jen s kostrou,“ přikývl pan Adam. „Být živý, bylo by to hodně nepříjemné setkání. Hiselti mají sílu tygra a dvě tlamy jsou další výhoda. Beze zbraně by takové setkání nejspíš skončilo v jeho prospěch. Nejsou všechny světy přívětivé!“

Vít'a trochu zbledl, ale pak pokračoval v dalším líčení jejich dobrodružství, včetně na poslední chvíli uhnutí před ozubenou tlamou na dlouhém krku.

„Vy hazarděři!“ pokáral je pan Adam, když Vít'a skončil.

„A jak jste se sem dostali vy dva?“ zajímala se Janka.

„No – co se hazardování se životem týče, v tom si asi nemáme co vyčítat,“ usmál se na ně smutně jejich hostitel. „Vás ale do frytočni nic nenutilo, my jsme na tom byli hůř.“

„Vás sem něco donutilo odejít?“ zeptala se Janka.

„Donutilo,“ zvažněl opět pan Adam.

„A co?“ chtěl vědět Vít'a.

„Čeští žraloci,“ zněla odpověď.

Čeští žraloci

Seděli všichni u stolu. Mladý Karel ani nepípl, nechal mluvit svého otce, ale ukázalo se, že věděl proč. Jeho táta uměl vyprávět – a jeho příběh stál za to.

„Žili jsme si tak pokojně, jak si to dokážete představit,“ začal pan Adam. „Měli jsme s Ivanou krásné dítě, oba jsme měli zajímavou práci a bydleli jsme v pěkném bytě v Praze. A pak se náš svět v jediném okamžiku zřítíl...“

Vít'a s Jankou poslouchali, ani nedutali.

„Naši katastrofu zahájil opilý řidič,“ pokračoval pan Adam. „Vyletěl v zatáčce a v plné rychlosti to do nás napálil. Seděl ale v těžkém terénním autě a my ve starší lehčí škodovce. Proto vyvázl bez škrábnutí, zatímco nás dva odvezla sanitka těžce zraněné do nemocnice.“

„Takže jste doplatili na nějakého silničního piráta?“ řekla soucitně Janka. „Doufám, že to aspoň pořádně odskákal!“

„Nic se mu nestalo,“ mávl rukou pan Adam. „Ten chlap byl příliš velké politické zvíře, než aby na něho policie mohla. Samozřejmě odmítl nejen dechovou, ale i krevní zkoušku, takže od soudu odešel jako nevinný. Jako viníka nehody soud označil mě, ačkoliv proti mně neměl sebemenší důkaz – k nárazu došlo na naší polovině, jeli jsme předpisovou rychlostí, brzdná dráha se zachovala jen od nás – jenže protivník měl na své straně politickou stranu a soudkyni, která byla její fanynkou. Výsledkem soudu bylo, že pojišťovna tomu pirátovi proplatila všechny škody, jako by šlo o naši odpovědnost, a my jsme coby viníci nejen přišli o zničené auto, ale ještě jsme museli zaplatit soudní výlohy – včetně nehorázné odměny zmanipulovanému soudnímu znalci.“

„To tedy nebylo moc spravedlivé,“ řekl Vít'a zamračeně. „Náš táta taky říká, že běžný člověk nesmí padnout soudům do spárů, i kdyby byl nevinný jako lilie!“

„V Čechách se dnes obyčejný člověk spravedlnosti nedovolá,“ vzdychl si pan Adam. „Kluka si naštěstí odvezli rodiče mé ženy, že se o něho postarají. Pak na nás přišla další rána. Téhož dne se v jiné dopravní nehodě zranilo další politické zvíře. Přivezli toho opilce na jednotku intenzivní péče – a protože tam bylo plno, přesunuli moji ženu na obyčejný pokoj, kde do rána bez dozoru lékařů a bez pomoci zemřela.“

„To snad ani není možné!“ vybuchla Janka.

„V Čechách je možné všechno!“ pokračoval muž. „Nemocnice ani lékaři samozřejmě nepochybili a z lékařského hlediska bylo vše v nejlepším pořádku. V době, kdy jsem ležel se zraněním v nemocnici, mi dal zaměstnavatel výpověď, nejenže mi nezaplatil nemocenskou, ale protože jsem nemohl včas reagovat, nedostal jsem ani žádné odškodné. Místo toho mě dal k soudu můj domácí – za dluh na nájemném. A tentokrát soud soudil rychle. Ačkoliv jsem ještě ležel v nemocnici, odsoudil mě v mé nepřítomnosti a když jsem se vrátil, bydlel již v našem bytě jiný nájemník. Zůstaly mi holé ruce a obrovské dluhy.“

„Vy jste měli dluhy?“ podíval se na něho tázavě Vít'a.

„Předtím ne, ale exekutor nám zabavil nejen zařízení bytu, ale obstavil nám také účet u banky a protože veškeré úspory naší rodiny nestačily za zaplacení soudních výloh, pokut, nemravných odměn exekutorovi a úroků z dluhů, udělal mi na kontě ještě stotisícový dluh. Zůstal jsem tedy bez zaměstnání, bez prostředků, bez bytu, a navíc s obrovským dluhem, na který mi banka napařila nekřesťanský lichvářské úroky. Zůstaly mi jen oči pro pláč.“

„To snad ani není možné!“ vyjekl Vít'a. „Že může exekutor zabavit všechno, to nám už naši říkali, ale musí přece dlužníkovi ponechat alespoň životní minimum!“

„Jo – to snad platilo na počátku,“ řekl smutně pan Adam. „Taky jsem doufal, že když mám zakázaný kontokorent, mohou mi sebrat jen co tam mám. V Čechách má ale exekutor

pravomoc nařídít bance, aby mi dala i proti mé vůli půjčku – kterou pak bude vymáhat. Je to začarovaný kruh, ze kterého není úniku. Přijdete na sociálku, ale jakmile tam zjistíte, že máte dluhy po exekuci, jste pro ně nezodpovědný živel, můžete si za to sám a protože nepatříte ani k diskriminované menšině, máte nárok pouze na dávky v hmotné nouzi. Jenže ty pošlou na obstavené konto, kde nestačí ani na zmírnění úroků. Ve skutečnosti tedy opět nedostanete ani korunu. I kdybych si našel zaměstnání, peníze do ruky bych nedostal. V Čechách totiž platí zákon, podle kterého můžete dostat výplatu jediné na účet – a když je účet v mínusu, peníze tam jen zahučí jako do černé díry.“

„Ale vždyť jste do toho spadl bez vlastní viny!“ namítal Vít’a. „Kdybyste se zadlužil kvůli vlastní hlouposti, nic neřeknu, ale vás do toho dostal ten silniční pirát!“

„Taky to tak vidím. Jenže ten chlap byl velké politické zvíře, ten to odnést nemohl. Na kom se měly soudy vyřádit? Jak se říká, nejhorší katastrofa je srážka s blbcem. Nejhorší je, když je jich celá politická strana. Proti nim pak není obrany.“

„To je... to je... prostě nemám slov!“ řekl zdrceně Vít’a, jako kdyby se to stalo jemu.

„Co jste pak dělal?“ zeptala se soucitně Janka.

„Říká se, když smůla, tak hodně lepivá,“ pokračoval pan Adam. „Jako bezdomovci mi tchán s tchyní odmítli vrátit Karlíčka – že nejsem schopný se o něho postarat. Vlastně to byla pravda, kam bych tenkrát s klukem šel? Někam na ubytovnu? Jednak jsem na ni neměl, byl jsem bez práce a bez bydliště mě nikdo nechtěl zaměstnat. A nebyl jsem jediný bezdomovec ve stejné nebo hodně podobné situaci. Pár týdnů jsem se živil žebrotou, až jsem se sám sebe zhrozil. Když mě pak několikrát zatkla policie, když jsem přespával v kanálech, došlo mi, že takový život nemá smysl. Jenže co s tím? Zatímco jsem zoufale, ale marně hledal práci, dluhy mi v bance utěšeně narůstaly. Dnes mám nejspíš dluh tak půl miliardy – jenže co jsem opustil náš prohnitý svět, peníze mě přestaly zajímat. Vrátit se tam nehodlám, tady je lépe.“

„Ale jak jste se sem dostal?“ vrtalo hlavou Vít’ovi.

„Abych nespal v kanálech, hledal jsem jiné místo,“ pokračoval tedy pan Adam. „Až se mi podařilo najít poblíž Prahy jeskyni. Netušil jsem, že je to **flég**, jeden z východů **frytočni**. Jenže jsem to brzy poznal. Flég mě zaujal a podíval jsem se tedy dál. Tady jsem našel aspoň část svého štěstí. Nepadl jsem do pařátů zdejších dravců, ale objevil jsem skřítky. Nabídli mi azyl, přijal jsem jej – a dodnes toho nelituji. Zabydlel jsem se, unesl jsem ze Země svého syna – přiznávám se, bylo to proti českým zákonům, ale na ty jsem se beztak rozhodl kašlat – a ani on toho dnes nelituje, vid’, Kájo! Unesl jsem ho přes plot, naštěstí poznal tátu a šel se mnou dobrovolně a tady jsme si to později vyříkali jako chlap s chlapem.“

„Ale jak se tady živíte?“ zajímalo Vít’u.

„Tady to není problém, jako na Zemi,“ řekl pan Adam. „Nepotřebujeme ani korunu, euro ani dolar. Máme kde bydlet, máme proč žít.“

„Jste tu ale sami...“

„To ani zdaleka ne,“ usmál se pan Adam. „Nás ztroskotanců je tu víc, jen se tak často nenavštěvujeme. Někteří se dokonce vrací zpátky na Zem – to by mohlo čekat tady Káju, až ho zdejší samotářský život omrzí. Já se vracet nechci. Co by mě tam čekalo? Miliardový dluh, žebrota a bydlení v kanalizaci? Děkuji, nechci, nemám zájem.“

„A tady je to lepší?“ nadhodil Vít’a.

„Jak pro koho,“ vzdychl si pan Adam. „Pro ztroskotance, jako jsme my, je tady hotový ráj. Samozřejmě bez většiny vymožeností pozemské civilizace, ale i bez peněz a bez dluhů. To stojí za některá omezení! Kdybyste se někdy dostali do takového svrabu, také by vám to

tady připadalo lepší. To záleží na tom, jak se vám na Zemi daří. Vy jste zatím děti, asi se vás to ještě netýká, ale zkuste se někdy zeptat rodičů, jak se vám vlastně vede!“

„Nám to rodiče občas říkají,“ pochlubil se Vít'a. „Hlavně když na něco nemáme.“

„Taky už občas na něco nemáte?“ podíval se na ně shovívavě pan Adam. „Máte aspoň auto a televizi?“

„Auto máme, starou škodovku,“ řekl Vít'a. „Táta říkal, že možná uhradíme ještě jednu technickou kontrolu, ale až vláda zpřísní emise, jak tím poslední dobou vyhrožuje, půjde naše škodovka bez milosti do šrotu. Televizi máme, ale příliš ji nesledujeme, poslední dobou stojí pořady za starou bačkoru.“

„Kdybyste ji posuzovali nezaujatěji, přišli byste na to, že televize stojí za bačkoru celá a od samého začátku,“ usmál se pan Adam. „Pamatuji se na bájení, jak bude podporovat šíření vědy a jak bude hlídat politiky, aby nemohli páchat lumpárny... šíření vědy se omezilo na pár nezáživných pořadů a místo aby televize kontrolovala politiky, politici kontrolují televizi a bez milosti vyhodí každého, kdo se proti nim ozve.“

„Teda, vy byste si rozuměl s naším tátou!“ řekla obdivně Janka. „Táta tvrdí, že svoboda slova v tisku a televizi platí jen pro jejich majitele!“

„Že by?“ usmál se trochu pan Adam. „Kde vlastně bydlíte? Říkáte, že jste *flég* objevili při průzkumu okolí vesnice. Mám tomu rozumět, že si tam vaši rodiče koupili chalupu? To byste na tom nebyli tak špatně, nebo ano?“

„Upřímně řečeno, naši tu chalupu koupili na dluh,“ přiznal Vít'a.

„Na dluh?“ zamračil se pan Adam. „Oni těm žralokům sami lezou do chřtánu?“

„Nic jiného nám ale nezbylo,“ přiznal Vít'a. „Bydleli jsme ve městě, ale letos nás pan domácí vyhodil z bytu. Naši si koupili chalupu na vesnici, abychom nebydleli pod mostem. Jenže na té chalupě visí hypotéka a kdyby se nám nedařilo, schramstne ji banka. Ale když se nad tím zamyslíte, řekněte, co jsme měli dělat?“

„Jo tak... takže vás tam dotlačili...“ přestal se pan Adam mračit. „A mají vaši práci?“

„To zatím ano,“ přikývl Vít'a. „Jenže teď budou muset dojíždět mnohem dál než když jsme bydlili v Praze. Nejhorší je, že tady na vesnici není pořádná hromadná doprava a bez auta je člověk vyřízený. Až nám technická kontrola odepíše škodovku, budou si naši muset koupit něco jiného, jenže je otázka, zda na to po zakoupení chalupy budeme mít... ani táta to nevidí příliš růžově.“

„A co vy dva?“ usmál se na ně.

„My to zatím jen chápeme,“ řekl Vít'a. „Změnit na tom nic nemůžeme, leda to našim neztěžovat nesplnitelnými požadavky, jaké si *my socky* nemůžeme dovolit.“

„Vy jste socky? Ale vaši přece pracují!“

„V Čechách se socka říká každému, kdo nemá na kontě od milionu vejš,“ vysvětloval mu Vít'a. „Můžete být špičkový vědec, lékař nebo umělec, nemáte-li na kontě milion, jste pro všechny pouhá socka.“

„Pravda,“ přikývl pan Adam. „I to patří do dnešního pokřiveného světa.“

„Zdejší svět není tak pokřivený?“ zajímal se Vít'a.

„Zdejší svět patří skřítkům,“ řekl pan Adam. „Proti našemu lidskému světu je to skoro ráj. Jenže my lidé jsme tu jen z jejich milosti a nemůžeme se tu příliš roztahovat.“

„Takže jste tady zase jen socky,“ vzdychl si Vít'a.

„Asi máš pravdu,“ připustil pan Adam. „Jenže být tady sockou není tak ponižující jako na Zemi. Na Zemi jsou i boháči závislí na ostatních lidech, ačkoliv si to žádný z nich nechce připustit a většinou se to snaží zakrýt okázalostí. Skřítkům stačí, když v jejich světě nikoho

neomezujeme. Zdejší pravidla jsou jednodušší než na Zemi a nedělá nám žádné problémy je dodržovat, takže spolu vycházíme v dobrém.“

„Tahle chalupa tedy patří vám, nebo skřítkům?“ zeptal se opatrně Vít'a.

„Jak se to vezme,“ pokrčil rameny pan Adam. „Teď je naše, protože ji potřebujeme. Až se Kája rozhodne vrátit na Zem a přestane chalupu potřebovat, vrátí ji skřítkům. Ti ji buď nabídnou jiným potřebným lidem, anebo ji prostě zruší.“

„Zruší – to jako zbourají?“

„Zrušení je rychlejší než zbourání,“ řekl pan Adam. „Ale prakticky máš pravdu. Zbude po ní neporušený kus lesa a nebude nikomu na obtíž.“

„Jste tedy nezávislí na ostatních lidech?“

„Na lidech jsme nezávislí. Jen na skřítcích, ale ti nám nedělají problémy. Samozřejmě, úplná nezávislost je iluzorní, ale zatím nás to netrápí. Nejdůležitější je, že nás odsud nikdo nevyhání a nemáme starosti, co bude zítra.“

„Úplně se ale od lidí oddělit nemůžete!“ řekl Vít'a. „Můžete tak žít i dlouhé roky, ale nakonec se k lidem stejně budete muset vrátit.“

„To máš ze své hlavičky?“ usmál se pan Adam. „No – máš pravdu, věčně člověk sám žít nemůže, i když jsme dost soběstační. Člověk je přece jen tvor společenský a nemůže se trvale stranit ostatních. Taky si myslím, že se Kája jednou vrátí mezi lidi. Ale pro mě je to nemožné, já už tady zůstanu navždycky.“

„To nejsou dobré vyhlídky!“ podotkl Vít'a.

„Nejsou,“ přikývl pan Adam. „Já jsem pro svět nazývaný Země zemřel. Mám tam jen miliardový dluh, který jsem nezavinil a přitom neustále narůstá. Společnost na Zemi už je zkrátka taková. Vysaje člověka jako pavouk mouchu a vyplivne ho do kanálu.“

„Ale co Kája?“ zeptala se Janka.

„Kája se naštěstí může dědictví po mně vzdát,“ řekl pan Adam. „Beztak by zdědil jen dluhy. Začínat na Zemi od nuly se dá zvládnout. A kdyby ne, sem se může vrátit kdykoliv. Bude tak svobodnější než většina lidí.“

„Jak se sem může vrátit?“ zajímal se Vít'a.

„Umí řídit flégy,“ řekl pan Adam. „Ten dar mu skřítkové nechají i kdyby je opustil.“

„Takže on umí řídit hvězdné brány?“ pochopil Vít'a.

„Jako všichni, koho skřítkové přijali.“

„Možná bychom to také potřebovali,“ vzdychl si Vít'a.

„Jenže vy jste se ještě na dno nedostali,“ řekl pan Adam. „Nevím, jestli vás skřítkové přijmou. Dost na tom, když se sem občas dostane někdo, kdo už nemá jiné východisko.“

„Myslíte, že jsou ti vaši skřítkové tak... přísní?“ zeptala se i Janka.

„Nevím,“ pokrčil rameny pan Adam. „Ale zkus to posoudit nezaujatě a logicky. Zdejší svět patří skřítkům, ne lidem. Když poskytnou azyl dvaceti anebo třeba tisíci ztroskotancům, jejich svět se nezboří. Ale nemůžeme po nich žádat, aby za nás řešili zahnívající problémy našeho lidského světa.“

„To má logiku,“ přikývl Vít'a. „Ale v našem světě jsou možná miliony ztroskotanců a spousta jich je na tom ještě hůř než vy. Jenže nemají naději na zdejší azyl.“

„I v tom máš pravdu,“ přikývl pan Adam. „Ale skřítkci nemohou řešit zkaženost našeho světa. Když sem tam někomu poskytnou azyl, můžeme jim být vděční, ale vyžadovat to od nich nemůžeme ani pro horší případy než jsme byli my.“

„Proč to v jejich světě jde a v našem ne?“ posteskl si Vít'a.

„To je chyba nás lidí,“ řekl pan Adam. „Skřítkové jsou prostě skvělí, to jen my jsme se matičce Přírodě trochu nepovedli.“

„A nemohli byste nám... nemohli byste nám nějakého skřítku ukázat?“ napadlo Víťu. Pan Adam se na něho podíval zkoumavě.

„Chtěli byste je vidět?“ zeptal se obou.

„To se ví!“ odvětil Víťa.

„Kdyby to šlo...“ přidala se Janka prosebně.

„To bude potíže,“ povzdychl si pan Adam. „Mám od skřítků přikázáno zavolat je, když se tu objeví další adept na azyl – člověk, který sem zabloudil, když už se mu u nás na Zemi všechno zhroutilo: domov, rodina, existence... Jenže vy dva to nejste. Náhodné návštěvníky, jako jste vy dva, máme nejkratší cestou vyprovodit zpátky na Zem. Ale když si to přejete, a když navíc není vyloučeno, že to můžete v dohledné době potřebovat, mohl bych zkusit se skřítky promluvit. Je tu ale menší háček. Se skřítky se nedá mluvit kdykoliv mě to napadne. Mám na to vyhrazené určité chvíle, říkám jim audience. Není to tím, že by se k nám skřítkci chovali jako vrchnost, ale zkrátka tu nejsou a dá se s nimi mluvit jen když se sami ukáží.“

„Že bychom tady počkali...?“ napadlo Janku.

„To snad ne!“ namítl pan Adam. „Kdybyste se dnes nevrátili domů, měli by o vás vaši rodiče strach. Zkrátka vás teď dovedeme domů – a kdybyste měli v životě obzvláštní smůlu, aspoň budete vědět, kde se můžete pokusit hledat pomoc.“

„Ale – ty brány snad nezůstávají otevřené natrvalo?“ napadlo včas Víťu.

„To jistě ne,“ přikývl pan Adam. „Ale to už je jisté riziko, že to nevyjde.“

„A nemohli bychom si třeba dohodnout, kdy tu bránu otevřete?“ navrhla rychle Janka. „Tady Kája říkal, že je umí ovládat.“

„To sice umí, ale dohodnout dopředu otevření brány nesmíme,“ zamítl to omluvně pan Adam. „Dost na tom, že dnes byla brána otevřená nějakým omylem. Měli bychom vyjasnit, proč se to stalo a případně i kdo ji otevřel, brány nesmí být otevírané libovolně. A určitě se to nesmí domlouvat dopředu. Z dosavadního styku s lidmi Země získali skřítkové smutnou zkušenost, že lidé zneužijí všechno. Dokonce i mezi námi azylanty se našlo několik černých ovcí – ale s těmi se skřítkové rychle vypořádali, do jiných světů se už nikdy nedostanou.“

„A co kdybyste to se skřítky dohodli a pak nám dali vědět?“ chytal se dalšího nápadu Víťa. „Vy to přece umíte a smíte, nebo ne?“

„Umíme, ale jak bychom vám měli dát vědět?“ pokrčil rameny pan Adam. „Nechtějte, abych kvůli tomu chodil na Zem! Otevřít bránu – budiž, to smím. Pochopte, nemohu se jen tak vrátit, když mám na Zemi miliardu dluhů! Opravdu nemám zájem dostat se ke vší smůle do pozemského kriminálu. Sem za mnou soudní obsílka nepříjde, ale znáte to – když vám ji nemohou doručit, třeba proto, že nemáte na Zemi trvalé bydliště, soudy mohou postupovat jako kdyby doručena byla a mohou vás odsoudit i v nepřítomnosti – to se přece běžně děje a sám jsem tak byl odsouzený už víckrát! Opakuji – já na Zem nesmím!“

„A nemohl by... třeba Kája?“ napadlo Janku.

„Je vidět, že ještě nemáte rozum,“ usmál se trochu smutně, ale přitom shovívavě. „Kdo by vystavil nebezpečí svého jediného syna? Kájovi ještě není osmnáct a pořád by se mu tam mohlo stát, že ho policie na Zemi chytí a násilím vrátí do výchovy tchyni a tchánovi! Ba ne, ani po něm to nemůžete chtít!“

„A co kdybych vám tady nechal svůj mobil?“ napadlo Víťu. „Nastavím na něm přímé volání na Janku a až nám sjednáte schůzku se skřítky, stačí, abyste na chvíli zašli do naší jeskyně, zavolali nám a my tam hned přiběhneme. Pokud se pamatuji, aspoň slabý signál byl i v té chodbě, tím přece nic neriskujete.“

„Mobil... myslíte tím nějakou vysílačku?“ ubezpečoval se pan Adam. „Vy byste nám něco takového svěřili?“

„No jistě, jak jste tady dlouho, že ani mobily neznáte? Mobil má přece dneska kdekdo. A kdyby o nás skřítci nestáli, postačí, když na mobilu zapnete volání, ponecháte jej zapnutý v jeskyni a sami se vrátíte. My tam přiběhneme v každém případě.“

„Ale ten mobil je jistě na baterie,“ namítal pan Adam. „Vydrží nabitě... třeba týden?“

„Mobil vypnu,“ řekl Vít'a. „Naučím vás zapnout jej a zavolat nám, to jistě zvládnete. Jen bude potřeba, abyste s ním došli do jeskyně, až chytí signál. Dohodneme se?“

„Docela mě těší vaše důvěra, že to tak opravdu provedeme,“ řekl pan Adam.

„No, je tu jisté riziko, že to nevyjde,“ připustil Vít'a. „Ale je mnohem menší, než že se sem už nikdy nedostaneme. I kdybychom mobil obětovali, může to stát za to.“

„V tom máš zcela jistě pravdu,“ usmál se trochu pan Adam.

„Tati – ty jim vážně vyhovíš?“ promluvil konečně i Kája.

„To nebude tak těžké,“ obrátil se na něho otec. „Lidi by si měli pomáhat, i když je to někdy nebezpečné. Ale tohle vypadá neškodně. Proč jim tedy nevyhovět? Mohl bys třeba získat kamarády!“

„No dobře,“ připustil Kája. „Říkal jsi mi sice, abych nevěřil nikomu, kdo sem přijde ze Země, ale ty je snad dokážeš odhadnout...“

„Tihle nám nepřinášejí žádné nebezpečí,“ řekl mírně pan Adam. „Nechtějí po nás ani, abychom tam chodili. Na kraji tunelu to snad nebude tak hrozné. A jsou to ještě malé děti!“

„No dobře, jak myslíš!“ ustoupil Kája.

Vít'a vytáhl mobil, letmo zkontroloval stav baterie a když viděl, že je nabitá, nastavil jako první položku adresáře číslo Jančina mobilu. Pak oběma místním ukázal, jak mají mobil zapnout, kde hledat indikátor signálu a jak vytočit první položku z adresáře – víc by neměli potřebovat. Nakonec mobil vypnul a skoro slavnostně panu Adamovi předal do opatrování.

„Pokusíme se vaši důvěru nezklamat!“ slíbil jim pan Adam. „Ale ne abyste na nás do té jeskyně poštlali policii! Já se jen tak chytit nenechám, ale pak bych se postaral o to, aby vaši jeskyni navždycky škrtli ze seznamu flégů – a už nikdy byste tu možnost nezískali!“

Vít'a s Jankou samozřejmě slíbili, že všechno zachovají v naprostém tajemství.

„Pamatujte si – ani rodičům to nesvěřujte, natož cizím lidem, i kdyby to byli ti nejlepší kamarádi!“ požadoval pan Adam. „Tím spíš, že nedokážete rozeznat, kdo je poctivý a kdo by to jen předstíral!“

„Ale pane Adam,“ namítl Vít'a, „my rodičům říkáme všechno. Proč by neměli vědět, co se kolem nich děje? To jim máme lhát?“

Pan Adam se krátce zamyslel.

„No dobře,“ ustoupil. „Kdybyste jim museli lhát, řekněte jim pravdu. Ale to jen kdyby se vás otevřeně zeptali, co se tady dělo. Když s tím sami nezačnou, mlčte. Časem jim to jistě řeknete, ale raději později než dřív a čím méně lidí ví o cizích světech, tím lépe.“

To už mohli slíbit bez výčitek svědomí.

„Kájo, vyvedeš je ven?“ nabídl otec synovi roli průvodce. „Šel bych sám, ale chci se co nejdřív domluvit se skřítky a víš sám, když jim to dám najevo, že se pak mohou objevit ve kteroukoliv dobu a nebylo by dobré, abych je tady neočekával.“

„Neboj, tati, já je ven dostanu,“ kasal se Kája.

Rozloučili se tedy s panem Adamem a vedeni Kájou zamířili do jeskyně proti domku.

Kája prokázal, že hvězdné brány skutečně ovládá. Vyptal se jich jen na místo, kudy se dostali do frytočni. První branou prošli jen tak daleko, aby se ocitli za prasklinou s modrým světlem všichni tři i pes. Vít'a i Janka dychtili vidět, jak to vlastně Kája zařídí a soustředili se na okamžik, kdy se změní druhá strana brány. Nejistili ale nic, nebylo vůbec znát, jak to

Kája dělá. Prostě se za branou náhle změnil tvar chodby i materiál skály a zdálo se, že je to ta správná strana. Karel junior jim pak pokynul, aby tudy prošli.

„Ty tam s námi nepůjdeš, Kájo?“ znejistěl Vít’a. „Nechceš ukázat, jak se v Jančině mobilu objeví signál?“

Janka samozřejmě vytáhla svůj mobil a dychtila to Kájovi předvést.

„Dobře,“ dal se Kája přemluvit, zřejmě v něm zvítězila zvědavost. „Abyste viděli, že vás nechci podvést, doprovodím vás až na povrch.“

Hned v jeskyni ale bylo jasné, že jsou na správném místě.

Na Zemi už bylo trochu šero, ale první, co jim padlo do oka, byl vyčnívající balvan v jeskyni, za rohem ležela správná hromada špalků a napodobenin pravěkých zbraní a když vyhlédli ven, spatřili i správný les.

„Jste tu dobře doma?“ zeptal se jich Kája.

„Zdá se, že ano,“ odpověděla mu šťastně Janka a předvedla mu, jak se na jejím mobilu objevila indikace slabého signálu.

V té chvíli sebou ale Kája mrskl zpátky do chodby. Janka s Vít’ou se za ním otočili, ale to už jim mizel ve skále. Vít’a za ním vstoupil až do skalní chodby – jenže po dvou metrech viděl, že se chodba stále zužuje a mění se v pouhou prasklinu ve skále.

Cesta do cizích světů zmizela.

Skřítky

Putování po cizích světech pro Vítu a Janku skončilo, ale dozvuky měly pokračovat.

Jančin mobil pípl, objevila se na něm zpráva o zmeškaném hovoru. Znamenalo to, že je už rodiče začali shánět. Janka trochu zbledla a hned začala mámu vytáčet – stačilo stisknout potvrzení nabídky pod zprávou.

„Ne, nic se neděje, mami!“ uklidňovala matku, jakmile navázala spojení. „Jen jsme se chvíli zdrželi v jeskyni, kam neprojde signál. Teď jsme zrovna vylezli ven.“

Vítu hovor pochopitelně zajímal také, ale bez mobilu byl teď odkázaný na Janku.

„Jo, už jdeme domů,“ Janka zřejmě jen potvrdila maminčin příkaz.

„Jo, budeme spěchat!“ ukončila rozhovor a zaklapla mobil.

„Tak a mažeme!“ obrátila se na bratra. „Už nás hodinu shánějí k večeři!“

Vyrazili napříč polem a zakrátko byli i s Plyšákem doma. Večeře měla přednost, takže se vysvětlování odložilo na neurčito. Chybějící signál v jeskyni zněl dost věrohodně, aby se s tím rodiče spokojili, stačilo aby děti pochválily večeři a mohly se chystat ke spánku.

„To nám tedy prošlo,“ šeptl Vít a k Jance.

„Nechval dne před večerem!“ napomenula ho sestřička. „Ani po večeři! Nechci vidět, až se přijde na pořad jednání tvůj mobil!“

Měla pravdu. Vít a mohl jen doufat, že pan Adam naváže kontakt se skřítky dříve než si rodiče všimnou jeho chybějícího mobilu, a že jim mobil včas vrátí. Svěřit tak drahou věc naprosto cizímu člověku, zejména v cizím vesmíru, byla ovšem hloupost, jakou bude velice těžko vysvětlovat. Argumentem nebude ani víra ve vyšší morální úroveň skřítků.

Na druhé straně – seznámení se skřítky, neboli s rozumnými mimozemskými bytostmi, by mohlo více než vyvážit riziko ztráty mobilu. O mobil se dá přijít snadno, ale kdo z lidí se může chlubit setkáním s mimozemšťany? Samozřejmě pokud to všechno nebyl pouhý sen či nějaká zvlášť záludná halucinace...

Ráno rodiče prohlásili, že úklid v domě je před koncem, především dětský pokoj je už vzorně uklizený, takže by bylo vhodné, kdyby se děti místo včerejšího poletování po polích a jeskyních začaly věnovat přípravě na školu.

Vít a i Janka samozřejmě protáhli obličej, ale ani slovem neprotestovali, až se to zdálo mámě i tátovi podivné. Táta jim dokonce začal obsírně vysvětlovat, proč by to bylo vhodné, až ho Vít a zarazil.

„My to uznáváme, tati!“ prohlásil. „Za včerejšek jsme si jeskyně užili dost. Za pár dní začne škola a prázdniny tak jako tak končí. Není sice obvyklé, aby učitelé začali hned první den zkoušet, ale i tak bude lepší, když si už dopředu trochu osvěžíme paměť.“

„Sakra, mluvíš až nezvykle zodpovědně!“ zarazil se nad tím táta. „A co ty, Janko? Jaké je tvé mínění?“

„Stejně, tati,“ přikývla Janka.

„No – tím lépe!“ přijal to táta. „Je vidět, že jste oba vyrostli k zodpovědnosti. To je jen dobře. Tak se podívejte do sešitů a uvědomte si, že přecházíte na jinou školu. Souhlasím, že není obvyklé, aby učitelé začali zkoušet hned první den, ale budou zvědaví na vaši úroveň, takže se zkoušením nejspíš začnou právě u vás.“

To bylo pravděpodobné a proto si Vít a i Janka vytáhli ze skříní školní brašny a začali na stolech rovnat sešity. Staré učebnice neměli, nové nedostali, takže sešity byly jediné, nač se mohli obrátit. Brzy se ale ukázalo nadlidské soustředit se na učivo, když může každou chvíli zapípat Jančin mobil se zprávou, jak dopadlo jednání se skřítky.

Pan Adam si ale dával na čas a neozýval se.

Nejspíš za to mohli skřítki. Říkal přece, že nemůže ručit za to, kdy se s nimi setká. Jen jim slíbil, že se je pokusí zavolat, ale i kdyby to splnil, rozhodnou to skřítkové, kdy a jak se s panem Adamem dohodnou.

„Taky už tě napadlo, jak mohou vypadat?“ řekla po chvílce Janka nad sešitem češtiny.

Nemusela ani určovat, o čem mluví. Vít'a se právě díval do matematiky, ale hlavu měl také plnou včerejšího dobrodružství.

„Mně se pořád vnucuje představa takových typických trpaslíků,“ přiznal. „Mrňavých fousatých strejců s trpasličími čepičkami. Měli jsme si je nechat aspoň trochu popsat, jinak nás může skutečnost velice překvapit.“

„Samo sebou, pokud je vůbec někdy uvidíme,“ dodala.

„Bud'me optimisté,“ řekl zvesela, ale v tónu jeho hlasu vycítila nerozhodnost.

Chvíli se oba dívali do sešitů a předstírali studium.

„Co by máma řekla, kdybychom si vzali sešity a šli se učit do jeskyně?“ napadlo Janku.

„Asi by se hodně divila,“ opáčil klidně Vít'a, ani nevzhlédl od matiky. „Obávám se, že bychom další hodinu strávili vysvětlováním, které by ani nemělo smysl. Skřítki! Kdo nám je uvěří, když nemáme v ruce žádný důkaz?“

„Jaký důkaz bys chtěl?“ naježila se.

„Například bys je měla mobilem vyfotit, pokud se s nimi přece jen setkáme. V mém mobilu je několik fotek kostry hiselta, ale to je jen vybělená kostra. Obraz živého skřítky by byl nejlepší důkaz, že cizí světy skutečně existují. Asi bys měla vyfotit i bránu flég, ačkoliv to nebude snadné, ve tmě se příliš špatně fotí.“

„A co ty?“ nadhodila.

„Už jsem něco nafotil!“ odvětil Vít'a. „A taky mě napadlo zapůjčit Adamovým mobil. Bez toho nápadu bychom je určitě nikdy neviděli! A kdyby to nevyšlo, riziko bych odnesl zase jen já.“

Janka cosi zabručela, ale nahlas neřekla nic. Vít'a to chápal jako souhlas. Navrhl sestře malý test – aby se pokusila jeho mobil zavolat, ale nedělal si iluze, že by byl úspěšný. Pokus také dopadl přesně tak, jak oba očekávali.

„...volaný účastník není dočasně k dispozici. Zavolejte, prosím, později...“

Probrali tím vlastně, co jim nejvíc leželo na srdci a zase se oba sklonili nad sešity.

Rodiče by z nich jistě měli radost.

Ačkoliv na to čekali celé hodiny, přesto oba nadskočili, když Jančin mobil zazvonil. Už byli po večeři a chystali se ke spánku, venku panovalo šero, z celodenního učení je bolela hlava, ale mobil je oba elektrizoval jako rána z prasklého vypínače.

„Janka!“ ohlásila se rychle. „Jó – už tam letíme!“

To už se Vít'a v předsíni v rychlosti oblékal a Janka za ním přistála smykem na lavičce, aby si mohla natáhnout botky.

„Neřekneme to našim?“ napadlo ji náhle v záchvatu svědomí.

„Není čas!“ okřikl ji Vít'a, ale protože už byl oblečený, odskočil si ještě do dětského pokoje, kde na stole zanechal lakonický lísteček: „Jsme v jeskyni“.

Vyběhli ven, tentokrát bez Plyšáka. Určitě by je nezdržoval, naopak, Plyšák byl v běhu vždycky první a pokud byl na vodítku, úspěšně si hrál na tažného psa. Museli by si ho ale vzít z obývacího a do toho by se mohli zapojit rodiče, od kterých hrozilo, když už ne absolutní zákaz, pak aspoň fatální zdržení spojené s vysvětlováním. Vít'a stihl na chodbě popadnout

baterku – v jeskyni byla naprosto nutná, ale hodila se i venku, zejména u potůčku – jenže měli jen jednu. Nu což, mohla by stačit.

Hnali se přes pole, přeskočili potůček a za chvíli byli na pokraji lesa a hledali otvor do skály. V lese byla tma, ale jeskyni našli a Vít'a si rychle posvítit dovnitř.

Podle svého slibu tam stál pan Karel Adam – a dětem spadl kámen ze srdce. Kdyby tu ležel jen mobil, znamenalo by to jasné odmítnutí, z tohoto koukala větší naděje.

„Tak jsme tady!“ řekl Vít'a udýchaně.

„Oba dva?“ usmál se trochu pan Adam. „Pojďte za mnou!“

Rozsvítil světlo, které měl připevněné na čele. Byl do tmavých jeskyní připravený jako oni, možná i lépe. Prošli tak spolu chodbou až k místu, kde ji přetínala prasklina hvězdné brány. Jakmile všichni tři přešli na druhou stranu, brána červeně blikla a pan Adam je rychle strkal před sebou ven.

Za zlomem nebyla nepravidelná jeskyně, ale široká klenutá chodba, takže sourozence ani nepřekvapilo, když venku nebyla pruhovaná roubená chaloupka, ale úplně jiná budova, větší a majestátnější. Oba se při jejím spatření překvapením zarazili. Protože ji tady, v cizím světě, rozhodně nečekali. I když ji znali...

Takovou budovu nikde na Zemi neuvidíte, jen se o ní dlouho uvažovalo. Tady stála, ne tak velká ani honosná, jako ta na Zemi, ale přitom futuristicky vznešená. Venku bylo světla víc než na Zemi, tady zřejmě večer neskončil a noc byla ještě daleko.

„Panebože!“ vydechla Janka.

Pod okrajem typicky tvarované žluté střechy, jaká měla vévodit Praze na Letné, na ně čekalo osm chundelatých modrých postaviček.

Skřítki na první pohled vypadali jako malá chlupatá modrá klubíčka, na nichž jiskřila dvě hnědá očka. Byli roztomilí, velcí jako malé děti a podobali se dětským hračkám. Jenže to byl mylný dojem. Ta chlupatá modrá batolata byli vládci tohoto světa a na jejich libovůli záleželo, koho sem hvězdné brány pustí a koho ne.

„Přivedl jsem ty děti,“ řekl pan Adam.

Vít'a s Jankou se zarazili ještě víc. Pan Adam nepromluvil česky – přitom mu oba dobře rozuměli. Co to ale, proboha, bylo za řeč?

„Už jsi jim oznámil náš návrh?“ zeptal se – stejnou podivnou řečí – některý ze skřítků. Nerozeznali, který z nich to byl, ani podle směru zvuku se nedalo nic rozpoznat. Ačkoliv to nebylo česky, rozuměli každému slovu... pokud to byla slova...

„Ne, ponechal jsem to na vás,“ odpověděl pan Adam.

„Dobře, pojďte s námi dál,“ pobídli je skřítki a rozestoupili se, takže mezi nimi vznikla ulička, kterou spatřili otevírající se dveře.

„Děkujeme vám za přijetí...“ začal Vít'a, ale nedořekl.

„Prosím, vynech ty pozemské zdvořilostní fráze!“ skočil mu rychle do řeči pan Adam, tentokrát to ale řekl normálně česky. „A nezkoušejte na ně mluvit, nebudou vám rozumět.“

„Ale vždyť my jim...“ začal Vít'a, ale pan Adam ho opět přerušil.

„Až vás naučí telepatii, budete se s nimi domlouvat sami. Teď ale musíte použít mých služeb překladatele. Cokoliv jim chcete sdělit, musíte říci mně. Já jim to zopakuji, jinak vám nebudou rozumět. A úplně vynechte všechno, co byste říkali jen ze zdvořilosti. Skřítkové si na mazání medu kolem pusy nepotrpí.“

„Zdvořilost snad není mazání medu...“ začal Vít'a, ale opět byl přerušen.

„Pozemská zdvořilost je vrcholem pokrytectví,“ řekl rychle pan Adam. „Nejokázaleji se zdvořilostmi častují politici, kteří si jinak jdou po krku. Někdy obrazně, ale velice často i doslova. Bude lépe, když si tady na to raději nebudete zvykat.“

„Máme se snad chovat jako hulváti?“ namítla Janka.

„Tak pozor, mladá dámo!“ usmál se pan Adam. „To jsem přece neřekl!“

„Ale vyznělo to tak,“ namítla opět Janka. „Máme-li vynechat zdvořilost...“

„Vynechat pokryteckou zdvořilost neznamená stát se hulvát, stejně jako odmítnout současné pozemské politiky neznamená fandit fašismu nebo jiné totalitě. Uvědomte si ale příčiny špatného stavu a zaměřte se proti nim. Pokryteckou zdvořilost lidé používají jako zástěrku, zatímco ostatním škodí. To ale neznamená chovat se jako hulváti. Tvrdím, že je současná demokracie špatná. Neumožňuje zastupitele odvolat, když voliče podvedou, proto je také bezostyšně podvádějí. To ale neznamená, že bych považoval za vhodnější fašismus. Je snad více způsobů, jak se chovat čestně a spravedlivě!“

„Ale jak byste to tedy řešil vy sám?“ řekl uraženě Vít'a. „Co například zkoušíte udělat s našimi současnými politiky?“

„Řešit můžeš jen co je ve tvých možnostech,“ usmál se pan Adam. „Politiky se mohou zabývat jen občané, zato rovnému jednání místo formální zdvořilosti se můžete učit i vy.“

„Proč tedy neřešíte naše české politiky?“ trval na svém Vít'a. „Vy nejste občan?“

„Ne, nejsem občan,“ ztvrdl panu Adamovi výraz obličeje. „Náš politický systém ze mě udělal otroka bez občanských práv. Občanem jsem tady, jenže tady nemám nejmenší důvod zdejší systém opravovat. Tím spíše, že jsem tu jen azylantem, hostem. Host nemá opravovat hostitele, zejména když cítí jeho morální převahu.“

„Dobře, ale o čem máme jednat se skřítky?“ vložila se mezi ně Janka.

To už je uvedli do velikého světlého sálu uprostřed stavby. Stěny byly bez zbytečných ozdob, jasně žluté barvy, od několika oválných oken bylo ještě světla víc než dost. Na jasně modré podlaze bylo několik různě velkých kruhů plochých hnědých kamenů, jako sedátek.

„Posadíme se,“ upozornil je pan Adam.

Skřítkci zvolili kruh takové velikosti, aby se kolem něho rozmístili všichni. Pan Adam posadil děti vedle sebe, skřítkci se beze spěchu rozsazovali proti nim. Jedno sedátko zůstalo neobsazené, ale nikomu to nevadilo.

„O čem se bude jednat, to se brzy dozvíme,“ dokončil rychle pan Adam k dětem. „Ani já to teď nevím, ale nemusíte se bát, o vaší popravě to zaručeně nebude...“

Navzdory tomu ujištění se oběma roztrásla kolena. Po usednutí Jance maličko vylepšily náladu sedačky – nebyly to kameny, jen tak vypadaly, ale byly čalouněné, kožené a mnohem měkčí, než podle kamenného vzhledu očekávali.

Jenže těch šestnáct jiskřících černých očíček se na děti upjalo a zase jim bylo divně.

A navíc tu nebyli na Zemi...

Jednání se skřítky se zpočátku podobalo křížovému výsledku.

„Seznámili jste se s osudem alespoň jednoho člověka ze Země, který hledal útočiště v našem světě?“ byla první otázka.

Vít'ovi ani Jance se nepodařilo odhadnout, který ze skřítků na ně promluvil. Mluvil za ně zřejmě jen jeden z nich, ale vypadalo to, že se ptají všichni.

„Počítáme-li i pana Adama, pak ano,“ odpověděl jim Vít'a a pan Adam to s úsměvem skřítkům zopakoval.

„Ale vy sami jste se nikdy nedostali do tak zlé životní situace?“ byla další otázka, také jako kdyby pocházející zprostředka skupinky skřítků.

„My ne,“ přikývl Vít'a. „My jsme zatím děti, všechny existenční problémy za nás řeší naši rodiče.“

Pan Adam to zopakoval a ještě dodal: „Na Zemi je to tak obvyklé.“

„Dobře – ale nejste si vědomi, že byste vy – anebo vaši rodiče – uvedli do podobně zlé životní situace někoho jiného?“

„Naše rodina nikdy nikomu neuškodila!“ prohlásil Vít’a. „V poslední době se ani nám nevede moc dobře, ale zatím to naši zvládli.“

Pan Adam to zopakoval, ale podíval se na děti se zájmem.

„A vy dva?“ pokračovali v dotazování skřítki.

„Snažíme se našim nepřekážet,“ řekl Vít’a. „A nepřidělovat jim problémy v tom, co je v našich silách ovlivnit. Například jim nepřiděláváme problémy se školou.“

Tohle pan Adam nejen zopakoval, ale doplnil krátkým vysvětlením, co je to škola, kde se lidská mláďata učí potřebným znalostem a někdy také správnému jednání – což se občas ani ve školách nedodrжуje.

Skřítki se pak obrátili na pana Adama s dotazy, co si o škole a vzdělávání dětí myslí on sám, když tady nic takového jako škola neexistuje a i on má přece s sebou vlastní mládě.

„Já si Karlíka učím sám,“ řekl pan Adam. „Jen musím připomenout, že tady mám na syna více času, než bývá obvyklé na Zemi. Proto rodiče svěřují své děti na výchovu škole.“

„Považuješ školu za přínos, nebo spíš za nedostatek?“ zeptali se ho skřítkové.

„Ve většině případů za přínos,“ odvětil pan Adam. „Školu provozují lidé, kteří mají pro výuku specializované znalosti. Měli by dětem dát nejkvalitnější vědomosti a řekl bych, že je tomu tak ve většině případů, zejména kde rodiče sami nemají předpoklady a na výuku svých dětí nestačí. U většiny lidí přitom platí, že na výuku vlastních dětí nemají dost času. Systém je nutí do vysokých pracovních výkonů, je proto výhodné svěřit výuku a v mnoha případech i výchovu dětí odborníkům ve školách. Právě ty by měly být zárukou správné výuky.“

„Ty jsi tady ale s dítětem, obejdeš se i bez škol?“

„Ano, mám tu dost času, abych se Kájovi mohl věnovat a považuji se i odborně na výši, abych mu mohl dát dobré vzdělání. Obávám se ale, že se mohu považovat za výjimku. Znal jsem spousty lidí, kteří by vlastní děti kvalitně vzdělávat nemohli.“

„Co můžeš soudit o rodičích těchto dvou dětí?“ ptali se ho skřítki.

„Soudit je nemohu, neznám je. Jen bych mohl říci pár postřehů, které jsem se o nich do této chvíle dozvěděl. Není jich mnoho, ale něco málo se už z toho usuzovat dá.“

„Povídej!“ vybídl ho.

„Zdá se mi, že rodiče těch dětí se zřejmě chovají rozumně. Ve zhoršené životní situaci, do níž se dostali cizí vinou, se pokusili jednat tak, aby co nejvíc omezili škody. Samozřejmě nezachránili všechno, ale aspoň se snaží správným směrem. Jako zvláštní přednost vidím, že se svým dětem snaží zajistit co nejlepší znalosti, vedou je k zodpovědnosti, ale i k soucítění k lidem okolo. Podle mého mínění by v případě dalšího zhoršení situace mohli bez výčitek svědomí požádat o vaši pomoc.“

„V této chvíli ne?“

„Ne, v této chvíli ještě ne,“ řekl pan Adam. „Ještě nejsou úplně na dně, ještě doufají, že něco zachrání. A je dost možné, že budou mít alespoň částečný úspěch.“

„Dobře – proč sem tedy poslali své děti? Nejsou všechny světy bezpečné, jako náš!“

„My jsme se sem dostali náhodou,“ řekl rychle Vít’a. „A rodiče nevědí, že jsme tady, neví ani o vás, ani o skalním labyrintu.“

Pan Adam to rychle zopakoval, jen místo *skalního labyrintu* řekl *frytočni* – to slovo, na Zemi neznámé, mělo přece jen odlišný význam než pouhé skalní bludiště.

„Proč jste to rodičům neřekli?“ zeptali se rychle skřítkové.

„Nevěřili by nám,“ vložila se do hovoru Janka.

„Proč ne?“ chtěli vědět.

„Tajné chodby, cizí světy, skřítkové...“ vypočítával Vít'a. „To všechno připomíná naše pohádky. To jsou takové smyšlené...“

„Nech to na mně, vysvětlím jim to,“ zarazil ho pan Adam. Pak se obrátil ke skřítkům, nejprve jim přeložil Vít'ova slova, pak pokračoval sám.

„Pohádky jsou vymyšlené příběhy z vymyšleného světa,“ vysvětloval. „Naše děti jsou po narození malé a slabé, proto je před světem chráníme. Později je ale musíme připravit na skutečný svět a šetrně jim sdělit, že je jiný než se jim jeví. Pohádky nám v tom pomáhají.“

„Ty také používáš k přípravě svého dítěte na skutečný svět pohádky?“

„Používal jsem,“ přikývl. „Teď už je můj syn větší a snese pravdu bez přikrašlování.“

„Tajné chodby, cizí světy, skřítkové...“ vypočítával skřítek. „Jak vysvětlíš, že ve vašem světě používáte ve svých pohádkách právě tyto skutečnosti?“

„Nevím,“ přiznal pan Adam. „Dalo by se to ale vysvětlit. Víte přece, že se některým lidem ve vašem světě zastesklo a vrátili se. Vědomosti, přinesené odsud, si doma převedli do pohádek. V těch se nikdo nepodivuje nad skutečnostmi, které do našeho světa nepatří.“

„Jenže pak by si naši rodiče mysleli, že jim vyprávíme pohádky,“ dodal Vít'a.

„Ti, kdo se vrátili, ale slíbili, že nic z toho, co tady viděli, ostatním lidem neřeknou!“

„Oni to asi opravdu nikomu neřekli,“ usmál se pan Adam. „Pohádky se v našem světě nepovažují za skutečnost a skutečností, které někdo použije v pohádkách, nikdo nevěří.“

„Tak proč ty pohádky vůbec máte?“

„Máme je pro děti,“ opakoval pan Adam. „Děti jim věří a proto je používáme. Jenže to má i stinné stránky. Například – kdyby tyhle děti začaly doma mluvit o tajných chodbách, cizích světech a skřítcích, rodiče by jim neuvěřili ani slovo. A tak, ačkoliv tyhle děti už jistě vyrostly z věku, kdy by pohádkám věřily doslova, nemohly tyto skutečnosti použít. Patří to přece do pohádek a těm dospělí nevěří.“

„Dobře, to se dá pochopit. I takové podrobnosti ale mohou být důležité. Co očekáváte, že udělají rodiče, až se všechno dozvědí? Nemyslíme si, že by rodiče pevně trvali na tom, že to všechno patří do vašich pohádek.“

„My bychom jim to řekli,“ začal Vít'a. „Jenže jsme na to neměli dost času. Když jsme se sem chtěli vrátit, musel jsem půjčit mobil panu Adamovi. A pak jsme čekali, kdy zazvoní a my budeme muset okamžitě vyrazit na setkání do jeskyně. Vysvětlování rodičům by to jen zdržovalo a mohlo by se stát, že pan Adam ztratí trpělivost, přestane na nás čekat a vrátí se. Pak bychom ho třeba už nikdy neviděli.“

„To jste jako naprostou samozřejmost předpokládali, že pan Adam poruší dané slovo?“ zeptali se okamžitě skřítkci.

„No – tady bylo těch nebezpečí víc,“ řekl Vít'a rozšafně. „Pan Adam se mohl obávat policie, která by ho mohla chytit a zavřít do vězení. Slíbili jsme mu proto, že to nikomu neřekneme, aby o tom vědělo co nejméně lidí, ale nemohli jsme mu slíbit, že nás nikdo nebude sledovat bez našeho vědomí.“

„Často někdo ve vašem světě sleduje jiné lidi bez jejich vědomí?“ zeptali se skřítkci, když jim to pan Adam přetlumočil.

„Nebývá to příliš často, ale stává se to,“ připustil Vít'a.

„I děti se u nás učí opatrnosti vůči takovému sledování,“ doplnil pan Adam, když jeho slova přeložil do řeči skřítků.

„Nedivím se, že jste z takového světa utekl!“ řekl skřítek. „Spíš se divím těm, kdo se tam vraceli. I když – kdo ví, vy lidé jste podivíni. Ale dobrá, takové vysvětlení přijmeme, je to příznivé i pro naše záměry.“

„Shrnul bych to tedy,“ řekl pan Adam. „Ty děti jednaly podle mého názoru rozumně, když to rodičům neřekly a odložily to. Z časových důvodů to nebylo možné ani vhodné. Čím budeme pokračovat?“

„Dobře, shrňme to,“ souhlasil skřítek. „Došli jsme k názoru, že ty děti jsou vhodné pro pokus nového druhu. Pomůžeme jim jako ostatním nevinným obětem vašeho světa, jenže ne přijetím mezi nás. To jsme zkoušeli tři sta let a není to ani zdaleka tak efektivní, jak jsme si v začátcích slibovali. Azyl není správné řešení vašich problémů. Pomůžeme jim proto přímo ve vašem světě. Když se to osvědčí, nebude už důvod dalších azylů v našem světě.“

Víťa s Jankou strnuli překvapením, ale i pan Adam vypadal jako zaskočený.

„Jak to myslíte?“ zeptal se skřítků.

„Využijeme toho, že rodiče těch dětí ještě nejsou úplně na dně a právě proto se mohou ve vašem světě udržet, aniž by museli uprchnout sem k nám.“

„Myslíte si, že to tam půjde lépe?“

„Možná je takových jako oni ve vašem světě víc a ti by mohli pomáhat i lidem jako vy, kteří už nevidí v setrvávání ve vašem světě žádný smysl.“

„Jak jim ale chcete pomoci?“ zeptal se pan Adam nerozhodně.

„Dáme jim tam Fuhunga.“

„To snad ne!“ odvětil rychle pan Adam. „Jak byste je tam dostali?“

„Zařídíme to,“ řekli stručně. „Vrátíš se tam s nimi, nebo raději až později?“

„Říkal jsem přece, že pro mě už...“

„Takže později,“ souhlasili skřítkci. „Až jak dopadnou tihle. Když dobře, připraví tam návrat i pro vás. Když špatně – přivítáme je tady.“

„Ale říkali jste, že Fuhungo se nedá stěhovat...“

„Nedá,“ souhlasili skřítkové. „Ale dá se zrodit. Zkusíme to.“

„Na náš svět to ale stačit nebude,“ namítal pan Adam.

„To víme,“ souhlasili. „Ale vždyť půjde jen o pokus. Na ten si troufneme.“

„A to je chcete hned teď...“

„Dnes ještě ne,“ zchladil ho skřítek. „Vrat' je teď do vašeho starého světa. *Slupige* trvá celý den – to si snad ještě pamatuješ. Ale hned teď s nimi dohodni, jak sem budou docházet. Čím dřív, tím lépe, rozjedeme to bez prodlení. Bude to výhodné i pro vás.“

„Dobře, rozumím... ale nejsou to ještě děti? Nebudou mít z toho rozum.“

„Když mají dost rozumu na toto jednání?“ opáčili skřítkci. „Sám ses jich přece zastával, že mají rozumu dost. Když i děti u vás učíte opatrnosti vůči sledování... Fuhungo nebude mít zpočátku sílu pro větší zátěž, dost na tom, že je budou zkoušet děti. Dnes už je odved' domů, ať je rodiče zbytečně neshánějí. Ale dohodni s nimi, kdy přijdou.“

„Dobře, to zařídím,“ sliboval pan Adam.

Víťa s Jankou všechno do detailu nechápali, ale došlo jim, že to ani zdaleka není konec jejich pobytu v tomto světě. Pro dnešek by to mohlo stačit a dál – dál se uvidí!

Nejprve se zvedli skřítkci, zřejmě na znamení, že audience skončila. Hned po nich vstal pan Adam s dětmi. Obrátil se s nimi k východu a vyšli z budovy. Víťu napadlo, že architekt neuskutečněné pražské knihovny musel být předtím ve světě skřítků, jinak by nikdy nepřišel na ten tvar. Tady těch staveb viděli stranou víc, ale i kdyby byla jediná, pražskému projektu se podobala víc než vzdáleně. Pravda, byla menší a uvnitř nebylo tolik místa – však se jí asi pan architekt jen inspiroval.

Pane Kaplický – proč jste se vracel na náš prohnitý svět? Chtěl jste tam přinést víc než pouhou pohádku?

Došli k portálu tunelu, vedoucímu do skály. Opět prošli jen za první hvězdnou bránu, ta pak krátce blikla a opět se vraceli. Tentokrát vyšli ze stísněnější chodby a jeskyně. Vít'a i Janka poznali malou roubenou chaloupku.

Kája už na ně čekal ve dveřích.

„Jak jste dopadli?“ ptal se jich.

„Jinak než jsme čekali,“ řekl pan Adam. „Skřítkci jim chtějí dát *Fuhunga* domů na Zem a když se uchyťí, měli by pomoci k návratu i nám.“

„Mně se na Zem nechce!“ zamračil se Kája.

„Nebude to hned,“ uklidňoval ho otec. „To až jak se povede těmhle... ať tak nebo tak to vidím na několik let. Ale už jsme spolu probírali, že se jednoho dne vrátíš.“

„Jo – ale když to vypadalo na třicet let, bylo to strašně vzdálené.“

„I kdyby se to zkrátilo na polovinu, je to pořád daleko!“

„Myslíš, že nám to tady vydrží aspoň dvacet let?“ ptal se Kája dychtivě.

„Je to pravděpodobné,“ přikývl jeho otec. „Teď si dáme jednu společnou večeři a při tom probereme, co je potřeba.“

„My už jsme po večeři,“ připomněla jim Janka.

„Teď jste byli v takovém kole, že musíte mít hlad!“ řekl pan Adam. „Nezapomeňte, že mozek při zátěži potřebuje energii stejně jako svaly. Sníte si tedy druhou, menší večeři, než se vrátíte domů. A při jídle – to je taková vhodná příležitost – si něco prohovoříme.“

Vít'a musel uznat, že na tom něco může být. Rozhodně pocíťoval, když ne hlad, tak aspoň chuť na něco malého dobrého. A slíbený rozhovor ho také zajímal.

„Kájo, skoč do ledničky pro koláče a kimos na zapití!“ požádal otec syna.

„Není to zbytečné?“ zavrtěl hlavou Kája. „Když mají dostat slupige a Fuhunga, proč si ještě před nimi hrát na ledničku?“

Pan Adam se na syna podíval přísně, ale pak povolil.

„Dobrá – sedněme si!“ pobídl děti.

Rozsadili se kolem bytelného dřevěného selského stolu, Vít'a naproti panu Adamovi, Janka proti Kájovi. A pak – aniž by se kdokoliv z nich pohnul – se na stole mezi nimi objevila mísa koláčů a čtyři hrníčky.

„Berte si!“ pobídl pan Adam děti.

Zjevení jídla přímo na stole působilo jako nějaké kouzlo. Jídlo ale vypadalo normálně, jako kdyby na stole bylo už předtím. Kimos už znali a koláče vypadaly až příliš pozemsky, takže Vít'a i Janka překonali překvapení i ostych a všichni čtyři se nedočkavě zakousli do prvního koláče.

„Tak si to ještě shrneme,“ začal pan Adam. „Dopadli jste tak, jak jsem vážně nečekal. Čekal jsem, že vám dají slupige, to by bylo logické a celkem obvyklé. Ale Fuhungo... to je něco úplně nového. Vy si to neumíte představit, ale – za posledních pět set let se u skřítků vystřídalo zhruba pět tisíc lidí Země. Jen nepatrný zlomek jich stesk po domově nevydržel a vrátil se na Zem.“

„Ještě tak kdybychom věděli, o čem zrovna mluvíte!“ posteskl si Vít'a. „Nevíme, co je to slupige ani Fuhungo. Proč je to tak neobvyklé?“

„Pro vás bude neobvyklé obojí, protože se nic z toho na Zemi nevyskytuje,“ řekl pan Adam. „Dobře, pokusím se vám to vysvětlit, ačkoliv v tom nejsem odborník. Slupige je řeč skřítků. Ano, právě ta, do které jsem překládal vaše slova, když jsme s nimi jednali. Skřítkci nerozumí pozemským jazykům, tedy ani češtině. Jejich řeč není řeč v pravém smyslu, neboť nepoužívá k přenosu pojmů zvuky a umožňuje sdělovat nejen slova, ale jakékoliv představy, obrazy, zvuky, vůně i chutě. Z pozemských pojmů je nejbližší telepatie, ačkoliv ani ta správně

podstatu nevystihuje. Slupige vám umožní dohovorit se bez prostředníka nejen se skřítky, ale budou vám rozumět i lidé, jejichž řeč neznáte, a dokonce i zvířata, Fuhungo a hvězdné brány flégy. Pokud vám skřítci dají slupige, mohli byste se sem vracet.“

„To by bylo prima!“ řekla nadšeně Janka. „Naučíte nás to?“

„Já ne,“ zavrtěl hlavou pan Adam. „Já to neumím, to musí zařídit skřítci a i jim to trvá celý den. Je to taková pojistka, aby se jim sem lidé ze Země nenahrnuli – jen oni rozhodnou, kdo je toho hoden. Ale jak se zdá, u vás už se rozhodli, můžete se na to těšit. Ale co je divné i pro nás, chtějí vám to dát, aniž byste azyl v jejich světě potřebovali. A navíc by vám chtěli světit na Zem Fuhungo.“

„A to je co?“ vyhrkl Vít'a.

„To je hodně těžká otázka,“ usmál se trochu pan Adam. „Kdybyste měli středověkému člověku popsat automobil, vystačíte si s opisem *kočár bez koní*. Podobně můžete popsat jiné předměty, ale už u atomového reaktoru těžko najdete vhodný opis. Jak vám mám Fuhunga přiblížit? Jako takový stroj... tím začnou potíže, není to stroj. Jak vypadá? Jak vypadá třeba atomový reaktor? Různě – a navíc, u reaktoru na tvaru příliš nezáleží. Atomová elektrárna? Taková budova... no, některé nejsou v budovách, takže i tento opis selže. A teď mi řekněte, jak mám popsat Fuhunga? Podle tvaru? Vypadá pokaždé jinak. Jako stroj? Je částečně živý, ačkoliv to pozemské definici života neodpovídá. Spíš co umí? Všechno, až na... jednodušší bude vyjmenovat, co neumí. Nedokáže vychýlit svět z oběžné dráhy kolem slunce, otočit jinam zemskou osu, přinutit měsíc, aby odletěl kamsi do neznáma... což by asi doprovázely příšerné katastrofy, hurikány, zemětřesení, vlny tsunami... ačkoliv, ty už v jeho možnostech jsou... Fuhungo je zkrátka Fuhungo.“

„Copak umí i... katastrofy?“

„Jak kdy,“ slevil pan Adam. „Umí je vyvolat, ale i potlačit... zkrátka dokáže zázraky. Koláče i kimos byly jen malá ukázka jeho dovedností.“

„Vypadalo to... skoro jako nějaké čarování...“ řekla Janka.

„Kdybys nevěděla, že je za tím strukturální přeměna hmoty, mohla bys to tak nazvat,“ přikývl pan Adam. „Také v atomových reaktorech se mění prvky, štěpením nebo následnými rozpadovými reakcemi. Fuhungo dokáže přeměňovat hmotu dokonaleji. Nejen měnit prvky, ale hmotu přímo na energii a naopak a třeba přímo na stole vytvořit mísu koláčů. Vypadá to jako zázrak, ale to by muselo vytvářet hmotu z ničeho a tak to přece jen není. Vždycky když někde nějakou hmotu vytvoří, musí jinde odpovídající hmota zmizet. Zázrak to tedy není.“

„Ale vypadá to tak!“ řekl Vít'a.

„Nebo jako kouzla,“ přidala Janka.

„Až se naučíte s Fuhungem domlouvat, budete mít někdy pocit, že skutečně čarujete. Ale není tomu tak. Vždycky mu jen předáte příslušný příkaz a Fuhungo jej vykoná. Ačkoliv to pro nezasvěcené může skutečně jako kouzla vypadat.“

„A co všechno umí takhle vytvořit?“ zajímala se Janka.

„Co tě napadne,“ usmál se pan Adam. „Samozřejmě do jisté velikosti. Stvořit planetu je přece jen trochu moc. Ale co neumí, může se naučit. Kimos pochází ještě od skřítků, to Fuhungo uměl dávno před příchodem lidí. Ale české makové koláče jsem ho učil až já.“

„Učil?“ zachytil se toho slova Vít'a.

„I to se naučíte,“ řekl pan Adam. „Teď bychom se ale měli domluvit. Kdy budete moci přijít na celý den? Slyšeli jste to už od nich – zavedení slupige trvá celý den a musí to dělat oni, my na to nemáme potřebné znalosti.“

„Možná by to šlo už zítra,“ uvažovala Janka. „Ale asi bychom to měli říci našim.“

„Když jim to dneska řekneme, pak nám to zítra nedovolí,“ řekl Vít’a.

„Proč myslíš?“ zeptal se ho pan Adam.

„Protože by o nás měli strach,“ řekl Vít’a.

Pan Adam se nepatrně zamyslel.

„Možná máte pravdu,“ připustil. „Bude lépe, když si to rozmyslíte podle toho, jak se u vás věci vyvinou. Jak to tedy uděláme? Ponecháte mi ještě ten... mobil?“

„To snad můžeme,“ přikývl Vít’a. „Bude to stát za to. Ale my vás nemůžeme volat, sem se rádiové vlny nedostanou.“

„To máš pravdu,“ souhlasil pan Adam. „Přijdu si tedy každé ráno do jeskyně zavolat, jak jste na tom, ne? Ale začnu až pozítří, na zítra to ještě nemůžete stihnout a budeme raději šetřit baterii mobilu.“

„Případně můžete poslat Káju,“ dodala Janka.

Zasvěcení

Oba sourozenci se z jeskyně do postele dostali bez problémů. Ráno předvedli rodičům, které sešity už stihli probrat a snažili se obměkčit je na zítřejší celodenní výlet do jeskyně.

„To je tak rozsáhlá, že jste ji ještě neprozkoumali?“ podezíral je táta.

„Víš, tati... místní děcka si tam hrají na pravěké lovce mamutů,“ snažila se to objasnit Janka. „Mají tam sekeromlaty, luky a šípy... chtělo by to víc času...“

„Šípy? Akorát tak na vypíchnutí očí!“ podotkla mamka.

„My si se šípy nehrajeme,“ snažila se to hned zamluvit Janka. „S cizími by to nebylo ono a dělat si vlastní nemá smysl... v té jeskyni je ale obětní kámen a my si představujeme, že se tam kdysi skutečně konaly pohanské oběti...“

Pronesla to tak zasněně, jako by si ona sama hrála na keltskou pohanskou kněžku.

„Jednou nás tam vezmete, platí?“ navrhl s úsměvem táta.

„Třeba hned!“ nabízel iniciativně Vít'a v dobré víře, že na to rodiče nebudou mít čas.

„Až budeme mít v pořádku barák,“ slíbil podle jeho očekávání táta.

Společný rodinný výlet do jeskyně by byl jindy zajímavé zpestření, ale v současnosti by to opravdu bylo poslední, co by se jim hodilo.

„Vypravit byste se tam mohli,“ uvažovala maminka. „Prázdniny se krátí a ve školním roce to už tak snadné nebude. Ale vezmete si tam Plyšáka, ano?“

Na toho trochu pozapomněli, ale okamžitě se mrknutím ujistili, že to vezmou. Plyšák už s nimi v jeskyni byl a příliš nepřekážel. Je otázka, jestli nebude překážet skřítkům, když oni budou zaujati těmi... slupige... ale v nejhorším by snad mohli zdvořile požádat Káju, aby jim Azora pohlídal. A v nouzi nejvyšší by ho mohli někde uvázat. Měli by si pro něho vzít misky a nějaké žrádlo, voda se tam snad už najde.

Samí ale uznávali, že by měli učinit zadost povinnosti a většinu dne tedy opět věnovali učení. Ani tentokrát to však nebylo snadné. Myšlenky na chystaný zítřejší výlet ke skřítkům jim nedovolovaly pořádně se soustředit. Museli se do toho oba nutit, posiluje to prý příznivě vůli, ale kvalitě učení to ani v nejmenším neprospívá. Nejvíce to pomáhá utišit svědomí – ale i kvůli tomu to stálo za námahu.

S utišeným svědomím se jim lépe večer usínalo – ačkoliv nedočkavost byla jako vždy proti a bránila jim rychle usnout. Janka si na mobilu nařídila funkci budíku, aby snad ráno nezaspali, Vít'ovi nezbylo než se na sestru spolehnout. Dobré bylo, že si zatím rodiče vůbec nevšimli, že jemu mobil chybí. Zdálo se, že mu ho pan Adam vrátí dřív než si toho všimnou a že to nebude muset pracně vysvětlovat. Sice se s Jankou dohodl, že v případě prozrazení nic tajit nebudou, ale přece jen to takhle bylo lepší.

Takže zítra!

Budík Jančina mobilu je vytáhl z nejsladšího snění, ale tentokrát se ani Vít'a, ani Janka nesnažili zahrabat hlouběji do peřin a ještě aspoň chvilku zůstat ležet. Oba vyskočili oběma nohama jako vojenský útvar při písknutí ostrého poplachu a kdyby jim dozorčí se stopkami měřil přípravu, vrtěl by jen spokojeně hlavou.

Překvapili tím i rodiče. Maminka pro ně ještě neměla připravenou snídani, ale rychle to napravila, stejně jako jim bleskurychle nachystala svačinky na celý den.

„Máme skvělé rodiče!“ šeptl Vít'a k Jance, když dopili kakao a balili do batůžku dvě misky pro Plyšáka, což rodiče přijali jako samozřejmost, ale táta ocenil, že je to napadlo bez připomínání.

Dopadlo to výborně, odchodu nic nebránilo.

Takže se ve spěchu rozloučili a s Plyšákem na vodítku – Plyšák pochopitelně vpředu – vyrazili nejkratší cestou přes pole. Brzy byli v jeskyni, kde je ale čekalo trochu nepříjemné překvapení. Jeskyně byla prázdná a trhlina vzadu se zužovala do ztracena – pan Adam ještě na schůzku nedorazil.

Nezbylo než obrnit se trpělivostí a počkat. Jenže to bylo nad síly nudícího se Plyšáka, který se snažil upoutávat jejich pozornost šťoucháním hlavou. Snažili se ho odbýt, ale pes se jen tak nedal a přispíval k napjatosti čekání.

Najednou ztuhl a začal vrčet, až z toho Vít'ovi i Jance přejel mráz po zádech.

Kdo by to mohl být jiný, než pan Adam?

Baterka ukázala, že trhlina ve skále pokračuje jinou chodbou a okamžitě také vyhmátla ze tmy první stojící postavu.

Nebyl to pan Adam, ale jeho syn Kája.

„Hleďme, hleďme!“ ozval se hlas pana Adama, stojícího až za svým synem. „Mysleli jsme, že si ještě stihneme v klidu prohlédnout pravěké nástroje, ale jak je vidět, nemohli jste dneska ani dospat, že?“

„Bingo!“ řekl Vít'a.

„To znamená co?“ chtěl vědět pan Adam.

„Trefa, přesně, uhodli jste...“ vychrlil ze sebe Vít'a hned několik synonym.

„Takže bingo!“ usmál se pan Adam. „Dobře, pojďme. A co že s pejskem? Ten by měl také dostat slupige?“

„Celodenní výlet nám naši schválili jedině s přívazkem,“ vysvětloval Vít'a. „Musíme se postarat o Plyšáka, doma by překážel.“

„Nevadí,“ řekl pan Adam. „Pro pejska se místo vždycky někde najde.“

Protlačili se do další chodby, pak brána rudě blikla a všichni se obrátili zpět. To už tam byla opět krásná široká románská chodba, ústící ze skály přímo proti zmenšené Kaplického knihovně. Před vchodem už na ně opět čekalo osm skřítků. Byli jeden jako druhý, podobali se chlupatým hračkám a nedalo se rozeznat, jestli to byli ti samí co předtím, nebo jiní.

„Jsme tu,“ řekl – celkem zbytečně – pan Adam.

„Pojďte dál,“ pozvali je skřítki – a opět se nedalo rozpoznat, který z nich to řekl, nebo zda to neřekli všichni najednou.

Tentokrát je nezavedli do velkého jednacího sálu se sedačkami, ale stranou do menšího sálu, kde byly jen dvě pohovky dětské velikosti – jako na míru pro Vít'u i Janku.

„Vytvoříme vám slupige, ale nebudete to vnímat, proto si sem lehněte,“ požádali je.

Vít'a s Jankou na sebe jen s pochopením mrkli.

„Pohlídáte nám zatím Plyšáka?“ obrátila se Janka na Káju. „Máme pro něho v batohu dvě misky a sáček granulí, vodu snad také někde seženete, že?“

Kája obřadně převzal psí vodítko. Plyšák se choval důstojně, ale když se Vít'a a Janka pohnuli směrem k lůžkům, chtěl najednou s nimi a snažil se Kájovi vytrhnout.

„Plyšáku, lehni!“ napomenula psa Janka.

Pes si ale nedal tak snadno říci. Škubal vodítkem a chtěl se vytrhnout.

„Počkej, Plyšáku!“ napomenul ho pan Adam řečí skřítků. „Nic špatného se neděje, jen tu klidně počkej!“

K velkému překvapení dětí si pes ihned lehl a zase to byl *hodný pes*.

Vít'u napadlo, že skřítkův řeč má na psa větší vliv než příkazy lidským jazykem. Bude to jistě výhodné, když jim pes porozumí. A byl to vlastně další důvod, proč skřítky bez obav poslechnout.

Vít'a si lehl na pohovku jako první a povzbudivě mrkl na Janku.

„Tak směle do toho!“ obrátil se pak na skřítky.
Nerozuměli česky, ale pochopili to správně jako souhlas.
Vít'a se ještě díval na Janku, ale najednou mu před očima vyskočila barevná kola...
Janka ho do říše snů následovala...

Probrali se skoro současně.

„Chvilku ještě ležte,“ uslyšeli radu od skřítků. „Nespěchejte!“

Vít'a se rychle rozhlédl.

Místnost byla skoro prázdná. Byly tu jen dvě pohovky, na kterých děti ležely, a jen dva skřítkové. Skláněli se nad Vít'ou i nad Jankou, ale už se od nich odvraceli. Zřejmě se je předtím snažili probudit a když viděli, že se jim to podařilo, stáhli se stranou.

Pan Adam, Kája, ale ani Plyšák tu nebyli.

„Nemohli tu tak dlouho čekat,“ vysvětloval Vít'ovi rychle skřítek.

Jako by mu četl myšlenky! Vít'a přece nic neřekl, neptal se.

„Všechno je v pořádku,“ uklidňovali je skřítkové. „Budete ještě chvilku malátní, ale to se brzy srovná.“

Měl pravdu, Vít'ovi se zdálo, že asi bude zvracet, jenže nutkání nebylo tak silné, aby se projevilo doopravdy a jak se zdálo, postupně to ustupovalo.

„Takže už to umíme?“ zeptal se rychle Vít'a.

„Jen klid,“ uklidňoval ho skřítek. „Váš krajan už sem kráčí a ujme se vás.“

Vít'a si uvědomil, že skřítek česky nerozumí a on zase ještě neumí použít skřítkčí řeč. Bylo rozumné počkat na pana Adama, s tím se jistě lépe dohovíří.

Mezitím než pan Adam přišel, se oba aspoň posadili. Cítili se jen trochu mdle, ale to se už dalo překonat a oba měli snahu dostat se co nejdřív do normálu. Když do místnosti přišli oba Adamové i s Plyšákem, oba sourozenci už stáli vedle lůžek.

„Takže vítejte mezi nás, přijaté!“ usmál se na ně pan Adam.

„Rádi bychom...“ začal rychle Vít'a, ale pan Adam ho přerušil.

„Ne tady,“ řekl rychle. „Zvu vás do našeho domu.“

Skřítkci je vyprovodili k východu, ale pak si jich přestali všímat. Vít'a se tomu v duchu divil a pořád po nich pokukoval a když se podíval na Janku, viděl, že i ona se po nich ohlíží. To se ale dalo pochopit. Viděli skřítky párkrát v životě a pořád pro ně byli novinkou, kdežto skřítkové se s lidmi ze Země setkávali už stovky let, takže jim už jistě nepřípadali jako něco exotického.

Děti i se zvědavým psem následovali oba Adamy. Nejprve do prostorného tunelu, pak po změně brány do stísněnějších chodeb, ale vystoupili u roubené chalupy rodiny Adamů.

V obývací sednici je pan Adam začal zasvěcovat do slupige.

„Mluvení je nejjednodušší,“ začal. „Prostě si představíte, co chcete svému protějšku říci a pak se jakoby ve vlastní hlavě přepnete do skřítkčí řeči. Pak už jen mluvíte aniž pohnete ústy. Zkuste si to!“

Nebylo to jednoduché, ale po menším postrčení se Vít'a i Janka naučili tou podivnou řečí beze slov dorozumívat. Adamovi je v tom trénovali – veškerý hovor teď vedli ve skřítkčí řeči a dokonce dělali, že neslyší nebo nerozumí česky.

Jediný, kdo skutečně česky nerozuměl, byl Plyšák. Skřítkčí řeč měla obrovskou výhodu, rozuměl jí totiž i on. Jeho jednoduchý mozeček teď rozpoznal správně všechno, co po něm chtěli. Bylo to ale nesymetrické. Rozuměl jim, ale nemohl odpovédět a když se to posuzuje nestranně, Plyšáka návštěva skřítků přišla draho. Ačkoliv ho brzy napadlo předstírat, že jim už zase nerozumí, nepodařilo se mu to.

Trochu mu to vynahradily koláče, kterými teď jeho páníčkové nešetřili. Proč mu dávat jen malé kousky na ochutnání, když je pan Adam i Kája mohli vyčarovat podle libosti?

„To teď můžete i vy,“ řekl dětem pan Adam. „Kdekoliv je Fuhungo v dosahu, můžete mu vyslat příkaz. Možná vás brzy uslyší i ten na Zemi – už ho tam prý skřítci dali, ale musí nejprve vyrůst, než bude v plné síle. Vyzkoušejte si to zatím tady.“

Naučil je toho neviditelného služebníka volat, dávat mu příkazy i dotazy, a na závěr je naučil, jak mohou Fuhunga naučit něčemu novému.

„Nedělejte to zbytečně – ani netušíte, co to znamená, když si musí zapamatovat něco, co vám potom na požádání vytvoří. Ale když po něm chcete něco, co ještě nikdy nedělal, musíte mu dát najevo, co má vlastně vytvářet. Nejjednodušší je poskytnout mu vzorek. Jiné cesty jsou také schůdné, ale jsou složitější. Vyzkoušíme si to.“

Jako vzorek posloužila Plyšákova miska, naplněná psími granulemi. Upravili ji podle návodu pana Adama co nejlépe, až se Plyšák na ni začal vrhat. Ale nedali mu ji, místo toho jim pan Adam ukázal, jak ji předat jako vzorek Fuhungovi.

Miska s psí pochoutkou náhle zmizela.

„Důležité je, jaké jméno vzorku dáte a kam to zařadíte,“ vysvětloval jim. „Váš vzorek nazveme *psí-granule*, to Fuhungo určitě ve svém repertoáru nemá, a přiřadíme to mezi *věci zvláštní potřeby*. Nebylo by dobré dát to mezi jídlo, to by je nabízel i vám.“

Na jeho vybídnutí Vít'a požadoval psí-granule a když se plná miska opět objevila, dali ji Plyšákovi jako odškodné za předcházející drezúru.

Plyšák se na misku samozřejmě hladově vrhl, ale granulí bylo víc než stačil sežrat, půl misky mu jich nakonec zbylo.

„Jak se ale dozvíme, co všechno už Fuhungo umí?“ zajímal se Vít'a.

„Můžete si vyvolat seznam. V hlavě se vám objeví nejprve seznam skupin a postupně se po nich dostanete až k tomu, co si přejete. Brzy přijdete i na zkratky – například na skupinku nazvanou *jídlo* se dostanete přes *předměty pro lidi*, skupina *jídlo*, ale také přímo. Jaké jídlo byste si přáli?“

„Jakékoliv?“ zeptala se opatrně Janka.

„Zkus cokoli,“ pobídl ji pan Adam. „V tomto světě žilo už i několik generací Čechů, takže třeba položku *svíčková-na-smetaně-s-knedlíkem* známe už několik desetiletí. Rádi si na ní pochutnáváme, vid', Kájo!“

Janka zkusila požádat o svíčkovou – a v té chvíli se před ní zhmotnil talíř se sváteční voňavou svíčkovou s nadýchanými knedlíky a navrch se smetanou a brusinkami.

„Ještě příbor!“ požádala – a vedle talíře se zjevil příbor starodávného vzhledu, úhledně zabalený do plátěného ubrousku.

„Stolní potřeby vytvářel na začátku minulého století jeden vyučený německý hoteliér,“ vysvětloval jim pan Adam. „Výhodou skřítčí řeči je, že pojmu *příbor* rozumíš i když neumíš německy.“

Vít'a si poručil také svíčkovou, pan Adam nějakou místní specialitu a Kája si poručil cosi fialového. Tak společně povečeřeli.

Byli by tu zůstali déle, ale byl už večer a museli pomýšlet na návrat.

„Vrátil bych ti mobil,“ řekl na rozloučenou pan Adam. „Ale napadlo mě podívat se na ten vynález a nechal jsem jej rozebrat a prozkoumat Fuhungem.“

„Takže jsi ho zničil?“ Vít'a se trochu zděsil, ačkoliv by to bral jako přijatelnou daň za získané výhody, proti kterým byla ztráta mobilu pouhou prkotinou.

„Zničil, ale Fuhungo pod mým vedením mobil prozkoumal a já jsem nejen pochopil, co je to za přístroj, ale především, jak by se dal vylepšit.“

„Vylepšit?“ podivil se Vít'a.

„Jen trochu,“ přikývl skromně pan Adam.

Na jeho kývnutí se na stole objevily dva skoro stejné mobily. Jeden vypadal stejně jako původní Vít'ův, druhý se od něho lišil růžovou barvou pláště.

„Vezměte si je,“ nabídl jim oba přístroje.

„Já přece mobil mám!“ pochlubila se Janka tím svým.

„Přendej si z něho kartičku, která určuje tvé telefonní číslo,“ poradil jí pan Adam.

„Pak můžeš ten původní zrušit, tenhle je trochu vylepšený a bude ti to stát za to.“

„Jak – vylepšený?“ zarazil se Vít'a.

„Trochu jsem vylepšil fotografickou část,“ začal vypočítávat pan Adam. „Pořizuje teď obrázky zhruba desetkrát podrobnější a dá se to ještě zjemnit až na stonásobek. Kvůli tomu jsem dal zvětšit paměť na záznam obrázků. Navíc jsem tam nechal přidat několik funkcí.“

„Jakých funkcí?“ zajímal se hned Vít'a.

„Například přímé spojení,“ řekl pan Adam. „Doposud jsi mohl telefonovat jen tam, kde je dostatečně silný signál, protože telefonní hovor nejprve odchází do cizího zesilovače, odkud se teprve posílá do přístroje volaného. Já jsem to pro tyto přístroje vylepšil. Když teď zavoláš na speciální čísla, spojí se přímo, bez cizího zesilovače. V telefonním seznamu jsem ti zanesl pár nových čísel, pro které bude přímé spojení fungovat. Hlavní výhodou je, že pro ně nepotřebuješ cizí zesilovače, nemusíš kontrolovat sílu signálu, ale co je nejdůležitější, spojíš se i s námi do našeho světa. To původní přístroj neumožňoval.“

„Ono to dosáhne i mezi světy?“

„Ano, ale jen pro upravené přístroje,“ přikývl pan Adam. „Až se na Zemi domluvíš s vlastním Fuhungem, nauč ho vytvářet svůj přístroj, můžeš ho pak věnovat svým přátelům. Návod k přidělování čísel máš uvnitř, přidat jsem ti to do poznámkového bloku.“

„Paráda!“ vydechl Vít'a. „Ale původní volání funguje?“

„Nové funkce jsem jen přidával, žádnou původní jsem nezrušil,“ řekl pan Adam. „Ale teď už je nejvyšší čas k návratu domů. Na Zemi už je večer.“

„Jsme připraveni nést i nepříjemné následky,“ řekl srdnatě Vít'a. „Počítali jsme s tím, že nám všechno úplně hladce neprojde. Myslím si, že jakékoliv sankce od rodičů nám radost zkazit nemohou.“

„Když to bereš takhle, budiž!“ usmál se pan Adam.

Pak se ale všichni čtyři zvedli a pan Adam s Kájou hosty vyprovodili až do *pravěké jeskyně* na Zemi.

„Flégy se naučíte ovládat až příště,“ sliboval jim pan Adam. „Frytočni jsou přece jen příliš složitá záležitost, než aby se dala naučit za pár hodin. A my už na to čas nemáme.“

„Kdy se to budeme učit?“ chtěl hned vědět Vít'a.

„Až se vypořádáte s těmi sankcemi od rodičů,“ usmál se výmluvně pan Adam.

„My už se nemůžeme dočkat, až jim to všechno řekneme,“ přiznala Janka. „Utajování může být zajímavé, ale tajit něco rodičům příliš dlouho není zrovna vončo.“

„Rozumím,“ usmál se pan Adam. „Přál bych vám, abyste jim to mohli říci co nejdřív.“

„Ale na to potřebujeme nějaký pádný důkaz, rozumíte?“ vzdychla si Janka utrápeně.

„Ten brzy dostanete,“ sliboval jim s úsměvem pan Adam.

Všichni čtyři a pes pak prošli za první bránu.

„Zajímalo by mě, proč cestujeme s mezizastávkou,“ zeptal se Vít'a. „To nejde spojit přímo chodbu ve vašem světě s naším?“

„Nejde,“ odvětil pan Adam. „Nevím, jestli sis toho všiml, ale při otevření brány občas člověku lupne v uších.“

„Toho jsem si nevšiml,“ přiznal Vít'a.

„To vzniká, když je mezi různými světy odlišný tlak vzduchu,“ vysvětloval pan Adam. „Může to být klidně lokální oblast, daná počasím v dané oblasti. Kdybys ale otevřel bránu flég mezi místy s odlišným tlakem, začal by se ten tlak vyrovnávat a jeskyní by se prohnal průvan. Od mírného vánku po uragán. Vánek by nikomu nevadil, ale uragán... tvůrcové bran to zkrátka zařídili tak, že mezi většinou světů přímá brána otevřít nejde. Vždy se otevře flég jen do světa, kde žádný průvan nehrozí.“

„Ale tlak vzduchu se přece s počasím mění skoro pořád,“ namítal Vít'a.

„Ano,“ přikývl pan Adam. „Proto vedou do některých světů chodby jen do uzavřených systémů jeskyní, kde se tlak vyrovná rychle a průvan trvá jen okamžik.“

„Ale... i v takových uzavřených jeskyních žijí všelijací tvorové!“ namítal Vít'a.

„Život je skoro všude,“ souhlasil pan Adam. „Ale uzavřené systémy jeskyní jsou vždy proti průvanům vzduchu odolné. Mohou být uzavřené třeba vodními uzávěrami, kdy východ z nich vede pod hladinou nějakého moře nebo jen jezera... Nemá cenu spoléhat se na to, že by někde bylo bezpečno. Bývaly doby, kdy se těmito cestami dostávali dravci až na Zemi. Skřítkové už po celá staletí nejbližší okolí svého světa hlídají, zabraňují ve volném pohybu predátorům a částečně tím chrání i naši Zemi, ale...kolik bran od Země jste narazili na první dravce? Nebylo to hned vedle?“

„Nejspíš bylo,“ připustil Vít'a. „Nejprve to byla jen kostra hiselta, nacházela se hned ve vedlejší chodbě. Pak jsme narazili na chrecheka, ale nepočítali jsme, kolika branami jsme mezitím prošli.“

„Tak vidíte!“ řekl pan Adam. „Na pochopení struktury flégů si ponecháme víc času, to nemá cenu uspěchat. Zatím se vraťte domů. Až se na Zemi objeví Fuhungo, spojíte se s ním a uvidíte. Do té doby... zkuste žít jako by se nic nestalo. Občas si můžeme zavolat mobilem – máme všichni nové, vylepšené, které dosáhnou i mezi světy a nevadí jim ztráta signálu. Uvidíme, co bude dál. Skřítkové mají zřejmě veliké plány. Donedávna trvali na naprostém nezasahování na Zemi, teď vám dávají Fuhunga. Uvidíme, co mají za lubem.“

„Oni vám to předem neřeknou?“ zeptala se Janka.

„Skřítkové jsou spíš samotáři,“ přikývl pan Adam. „Vidět čtyři pohromadě, to už něco znamená! A vy jste jich nedávno viděli hned osm. Uvidíme!“

Adamové se rozloučili a zmizeli v chodbě, zatímco děti se psem vyhlédli z jeskyně. Už se stmívalo, slunce bylo jistě pod obzorem, ale tma ještě nebyla.

Vítův mobil náhle zapípal a oba sourozenci sebou trhli. Vít'a ihned pohlédl, co se to děje, ale zase si oddychl.

Operátor jim právě doručil zprávu o zmeškaném hovoru, ale podle časového údaje šlo o příliš starý hovor, než aby je znepokojoval. Žádné dnešní volání nezmeškali, rodiče je tedy dnes ještě nesháněli.

Tohle jim tedy prošlo.

Fuhungo

Rodiče je přivítali v pohodě. Menší rozmrzení způsobili mamince, když odmítli večeři. Vít'a se to rodičům pokusil nějak přijatelně vysvětlit.

„Zaujali jsme se tam natolik hrou, že jsme úplně zapomněli na svačiny. Vzpomněli jsme si na ně až těsně před odchodem domů – no a tak jsme snědli naráz všechny balíčky na celý den. Podívej se na Plyšáka! Taky se nemůže na žrádlo ani podívat!“

Byla to pravda. Pes si lehl a odpočíval, miska ho nezajímala. Neznamenalalo to nic, tak se Plyšák choval i jindy, hltavě žral jen ráno, kdy mu přes noc patřičně vyhládlo, ale teď to zapadalo do mozaiky, tak jak to Vít'a s Jankou potřebovali.

Maminka je varovala, že večeři dá do ledničky a dostanou ji při nejbližší příležitosti, ale na to oba velice ochotně přistoupili. Přece se to jídlo nevyhodí! Rodiče to přijali a tím to pro dnešek prošlo.

Zatím se ale nic moc nezměnilo. Vít'a ještě stihl Jance přeměnit SIM-kartu do nového mobilu, ale hned si také vyzkoušeli, jak se volá přímou volbou.

„Je to úplně stejné,“ zhodnotila to Janka.

„Až na jednu maličkost,“ oponoval jí Vít'a. „Přímá volba znamená volání zadarmo. To poznáme až při účtování. Za stejné peníze teď budeme mít víc minut pro volání ostatním. Nezdá se ti to výhodné?“

„Jistě,“ přikývla. „Teď bychom potřebovali nenápadně vyměnit mobily našim. Jenže táta má úplně jiný typ a máma má mobil jako z muzea.“

„Jenže jim fungují,“ řekl Vít'a. „Teď to záleží na tom, kdy se nám poprvé ozve zdejší Fuhungo. Prý už tu je, jenže ještě nemá sílu.“

Vzhledem k tomu, že strávili u skřítků bez vědomí prakticky celý den, vůbec se necítili ospalí a zdálo se jim nesmyslné jít spát. Jenže v noci se toho moc dělat nedalo. Ulehli tedy, ale s úmyslem ještě si před spaním povídat.

Začali vzpomínkami na úplný začátek jejich dobrodružství – objev pravěké jeskyně, kde byla nějakým řízením osudu otevřená první brána flég.

Kdo ji ale otevřel? Adamovi to asi nebyli. Kája byl příliš překvapený, když je uviděl poprvé a i pan Adam označil otevřenou bránu za nezodpovědnost, kterou skřítkci jistě vyšetří. Musel to být tedy někdo jiný, ale kdo?

S pocitem, že to oni dva těžko vyřeší, přešli na své dojmy, nasbírané u Adamů v jejich mile pozemské dřevěné chaloupce, kde žijí jako dva poustevníci. Otec pan Adam, který se podle vlastních slov nemůže na Zem již nikdy vrátit a jeho syn Kája, kterému jeho táta neustále věští návrat, ale kterému se zpátky na Zem ani moc nechce.

„Zatím se jim u skřítků vede dobře,“ soudila Janka. „Vypadají spokojeně a na Zemi se k nim lidé nezachovali férově. Co by je táhlo zpátky?“

„Pana Adama už možná nic,“ přikývl Vít'a. „Ale Kája se docela určitě vrátí. No jen si představ, že v té krásné chaloupce zůstane jednoho dne sám. To se přece stává. A mohl by se vrátit na Zem ještě dřív. Není přece myslitelné, aby tam žil až do smrti sám. Měl by si přece najít holku, oženit se, mít děti – to přece taky patří k životu a vzdát se toho není normální. A Kája vypadá jako docela normální kluk.“

„Ty si taky budeš hledat nějakou holku?“ vyjela si na něho.

„Ale to se rozumí, sestřičko!“ řekl medově. „A ty si najdeš kluka možná ještě dřív než já holku. Jsem sice starší, ale holky se obvykle zamilovávají dřív, nemyslíš?“

„Máme na to oba ještě dost času!“ odrazila ho.

„Jo, my dva ano,“ souhlasil. „Ale Kájovi je víc než nám.“

„Ale pan Adam tvrdil, že mu ještě není osmnáct!“ namítla.

„Není, ale řekl bych, že mu do těch osmnácti už moc nechybí. A pak... no neříkej, že tady zkysne jako poustevník!“

„No dobře – ale kam by na Zemi šel?“ namítla. „Přijde s holýma rukama, bez domova, bez dokladů... skončí jako bezdomovec!“

„Jestli není pitomý, tak s holýma rukama nepřijde,“ řekl Vít'a. „Já bych na jeho místě přišel s něčím, co se dá dobře prodat – neříkej, že to nedokáže. Kdyby bylo třeba, vrátí se ke skřítkům a rozmnoží si tam něco cenného – třeba nějaký šperk, co já vím... Nějaké peníze do začátku jistě sežene a může začít. Představ si, že by se rozhodl žít se jako zlatník! Nebo prodejce super mobilních telefonů! Za chvíli by měl peníze, byt, dobré jméno a mohl by si skvěle žít i na Zemi!“

„Mě by to moc nebavilo,“ řekla.

„Bavilo – nebavilo, jen málo lidí má na Zemi výhodu, že je zaměstnání baví! Kája by to musel dělat jen dokud by neměl dost peněz a pak by se mohl věnovat zaměstnání, které by ho bavilo.“

„No dobře,“ ustoupila. „Vrátit se tedy může. Co ale budeme dělat my?“

„My?“ opakoval po ní. „Co bychom dělali? Budeme přece dál chodit do školy, dokud ji nevychojíme. Případně se můžeme dát i na vysokou... budeme žít zkrátka stejně, jako by se nic nestalo.“

„Kdyby nás poslouchalo Fuhungo...“ nadhodila.

„Tak bychom si možná žili lépe,“ souhlasil. „Tak jako Káju by nás netrápila finanční stránka – stačilo by přece, abychom si poručili...“

Vít'a zmlkl.

„Co?“ chtěla vědět Janka.

„Janí...“ zarazil se Vít'a. „A je to tady... přál jsem si další mobil... a přiletěl mi rovnou pod peřinu do ruky!“

„Vážně?“ zarazila se.

„Pozor – rozsvítím!“ varoval ji.

Rozsvítil lampičku, seskočil z postele a obrátil se ke svému psacímu stolečku.

„Dívej, Janí!“ ukázal jí na desku stolu.

Mezi sešity stál veliký porcelánový talíř s kytíčkami a na něm správně teplá staročeská svíčková s knedlíky, omáčkou, šlehačkou a brusinkami...

„Fuhungo nás poslouchá!“ řekl Vít'a.

Ačkoliv teď měli opravdu pádný důkaz, jaký si Janka přála, s Vít'ou se rychle dohodla, že to rodičům řeknou až ráno. Vlastně až teprve teď mohli usnout v pohodě! A je pravda, že se oběma v noci zdály zajímavé a docela růžové sny.

Ráno se vzbudil jako první Vít'a, ale Janka otevřela oči, sotva vyskočil z postele.

„Jestlipak jsou už naši vzhůru?“ starala se.

„Určitě, jako vždycky,“ ujistil ji Vít'a.

„Řekneme jim to?“ ubezpečovala se, zda jejich dohody pořád platí.

„Teď už můžeme,“ oddychl si. „Teď už nám budou muset uvěřit!“

V rychlosti se oblékli a společně vyrazili za rodiči.

Našli je v kuchyni u snídaně. Když je maminka spatřila, vstala.

„Á, naši *pračlověci* jsou vzhůru!“ usmála se na ně. „Dáte si kakao s buchtou?“

„Kakao si dáme,“ souhlasila Janka.

„Ale já bych si dal radši koláče!“ prohlásil Vít'a.

„No – to bys musel nejprve dojít do sámošky,“ usmála se maminka. „Jenže otevírají až v osm a do té doby bys musel vydržet o hladu.“

„Ne tak docela,“ řekl Vít'a tajemným tónem.

„My totiž máme takové hrozné tajemství!“ přidala se Janka.

„Tajemství?“ usmál se tatínek. „A ke všemu hrozné?“

„Hodně velké tajemství,“ chytil se Jančina nápadu i Vít'a. „Tati, věříš na čarodějnice?“

„Ani ne,“ přiznal tatínek. „Čarodějnice patří do pohádek, jenže pohádky jsou pro malé děti a my už jsme z nich snad všichni trochu vyrostli.“

„Zajímavé!“ řekl spokojeně Vít'a. „Táta nevěří na čarodějnice – a přitom má v rodině hned tři!“

Rodiče se na sebe pobaveně podívali.

„Kde je podle tebe ta třetí?“ přistoupil na domnělou hru tatínek.

„No já přece!“ řekl Vít'a. „Máma teď vyčaruje kakao a já si vezmu na starost koláče!“

„Kakao už mám,“ řekla maminka. „Jen je nalít do hrnků. Ale ty koláče...“

„Koláče jsou na stole!“ prohlásil Vít'a co nejslavnostnějším hlasem.

Chvilí trvalo, než si rodiče všimli, že si nevymýšlí. Janka mísu s koláči zpozorovala ve chvíli, kdy se objevovala, protože ji tam víceméně čekala, ale rodičům chvíli trvalo, než si uvědomili, že něco není v pořádku. Pak se ale oba docela upřímně zděsili.

„Co to... co to má znamenat?“ vyskočil tatínek.

„Nic víc, než že máš doma tři čarodějnice, ačkoliv o nich nevíš,“ opakoval Vít'a.

„Ale tohle...“ ukázala na mísu zděšeně maminka.

„To jsou přece koláče,“ řekl Vít'a, jako kdyby o nic nešlo. „Normální české koláče.“

„Ale... kde se tu vzaly?“ podívala se maminka na děti bezradně.

„Jsou vyčarované!“ ujistil je Vít'a. „Ale to budeme muset vyprávět od začátku, jinak byste nám neuvěřili ani slovo. Mami, mohla bys nám nalít to kakao? Jen do jednoho hrnku, ale vezmi ten nejhezčí, prosím, ať to stojí za to! Janka vám předvede své čarování s kakaem! Ručím vám za to, že se nebudete stačit divit!“

Janka už podávala mámě z kredence jeden z parádních hrníčků, používaných výhradně o slavnostních příležitostech, nedávno vybalený a uložený.

„Prosím, nalij sem to kakao, ale pečlivě,“ požádala maminku. „Jak to říkal ten král ze Zlatovlásky? Běda, jestli nedoleješ nebo přeलेješ!“

Maminka měla kakao připravené v malém hrnci na sporáku a nalévala je naběračkou na kuchyňské lince, ale ruka se jí viditelně roztřásla a nechybělo mnoho, aby je rozlila.

Konečně byl hrnek plný tak akorát.

„A teď se dívejte! Čáry... máry... fuk!“ řekla Janka.

Hrnek v té chvíli z kuchyňské linky zmizel. Rodiče se tam dívali vytřeštěně, ale Janka to brala jako něco normálního.

„Dáte si taky kakao, nebo už jste měli kafe?“ zeptala se rodičů pro pořádek.

„My už jsme měli...“ zašeptala máma, jako kdyby se bála, že ji uslyší někdo cizí.

„Takže jen dvě kaka!“ řekla spokojeně Janka a pobídla bratra, aby se spolu s ní posadil ke stolu k rodičům.

Oba se jako na povel natáhli pro koláče – a uchopili každý svůj parádní hrnek kaka, které se znenadání objevily přímo na stole.

„Vezměte si aspoň koláče!“ pobídla Janka rodiče. „Jsou vynikající!“

Zděšení rodičů kontrastovalo s klidem obou dětí. Ale uvnitř se ani Janka, ani Vít'a tak bezstarostně necítili. Zvláště Vít'a cítil, že jim to musí vysvětlit co nejdřív a co nejlépe.

„Tak abychom se vrátili k tomu čarování, ne?“ řekl pokud možno nenuceně.

„Čarování?“ vybuchl tatínek.

„No, vlastně to žádné čarování není,“ připustil Vít'a. „Jen to tak vypadá. Výsledek je ale velice podobný. Jak hodně ti, tati, pomůže, když budeš vědět, že se ty věci objevují díky strukturální přeměně hmoty a energie?“

„Je za tím nějaká věda?“ znejistěl otec.

„Jo – a k tomu mimozemská!“ potvrdil mu Vít'a. „A právě o tu vědu se teď musíme s vámi podělit. Jenže jsme do dneška neměli žádné důkazy a bez nich by to vypadalo jako úděsná fantasmagorie. Dnes už konečně důkazy máme, takže se můžeme bavit na úrovni.“

„Na jaké úrovni?“ vyhrkl tatínek.

„Na mimozemské,“ řekl Vít'a. „Setkali jsme se s mimozemskou civilizací. V jeskyni, kam jsme chodili, jsme našli hvězdnou bránu. Prošli jsme jí, dostali jsme se do cizích světů a našli jsme tam nejen lidi, jako jsme my sami, ale i mimozemšťany. A ti nám dali své dary. Proto umíme něco, co vypadá skoro jako čarování.“

„Jak to vlastně děláte?“ zeptala se maminka.

„Přejeme si něco a ono se to splní,“ řekla Janka.

„Přesněji – oslovíme jakési mimozemské stvoření a to naše přání splní,“ řekl to trochu srozumitelněji Vít'a.

Jenže to bylo srozumitelné jen pro něho a pro Janku, rodiče s tím museli nejprve nějak seznámit. Ale Vít'a byl pevně odhodlaný vysvětlit jim to tak srozumitelně, aby to pochopili a přijali. Začal nálezem hvězdné brány do cizího světa, kostry dvojhlavého hiselta, vynechal nebezpečné dobrodružství s chrecheky a raději hned přešel k chaloupce s podivnou rodinou Adamů, až se dostal k neuvěřitelným darům skřítků.

„Skřítkové se rozhodli udělat s námi pokus,“ ukončil své vyprávění. „Věnovali nám na Zem Fuhungo, aby nám pomohl. Na změnu světa je příliš slabý, ale mohl by tady vytvořit podmínky k návratu lidí, kteří se do dneška museli uchýlit do azylu k mimozemšťanům.“

„Podmínky k návratu...“ uvažoval tatínek. „Zajímavé...“

„To jste jim slíbili?“ zeptala se opatrně maminka.

„Vlastně ne,“ zarazil se Vít'a. „Ale jak jsme pochopili, očekávají to od nás a strašně bych se styděl, kdybychom je zklamali.“

„Co vlastně po vás ti mimozemšťani chtějí...?“ začala maminka.

„Mimozemšťani od nás nic nechtějí,“ odvětil. „Mají svůj svět, lépe zařízený než náš, jen by chtěli, abychom si to tady lépe uspořádali, aby nemuseli pořád pomáhat nešťastníkům ze Země. Ne že by jim pomáhat nechtěli, dělají to už stovky let, ale pro ně i pro nás by bylo lepší, kdyby nikomu pomáhat nemuseli. Rozumíte mi?“

„A co tedy chcete dělat?“ zeptala se nerozhodně maminka.

„My ještě nevíme,“ přiznal Vít'a. „Dostali jsme úžasné dary, ale ještě sami nevíme, co s nimi uděláme. Snad nás něco napadne... musíme si to nejprve pořádně rozmyslet. Máme na to dost času – nejprve musíme vychodit školu a možná i tu vejšku... čas od času si třeba maličko pomůžeme, něco si přičarujeme a tak...“

Rodiče chvíli přemýšleli. Bylo toho i na ně trochu moc.

„To znamená, že si umíte přičarovat třeba koláče nebo kakao?“

„Třeba,“ přikývli oba.

„No, jestli je to tak, mohli bychom na tom občas něco ušetřit,“ napadlo maminku.

„Kdyby jen to!“ povzdychl si Vít'a. „To se rozumí samo sebou, jenže tím se dá šetřit víc než jen občas! Všimla sis vůbec, jak to bylo s tím kakaem? Janka tě nechala naplnit hrnek kakaa jako vzor – a pak podle toho udělala dva úplně stejné hrnky úplně stejného kakaa. Až teď dostaneme chuť na kakao, stačí říci!“

A přičaroval si před sebe na stůl další hrnek kakaa.

„Počkej!“ zarazil ho tatínek. „Teď ale máme, jak to vidím, dva sváteční hrnky navíc!“

„Pak máme dvě možnosti,“ vzdychl si Vít'a. „První – všechny hrnky umýt a časem si zařídit prodejnu hrnků, talířů a mis, jinak by se nám tu začaly hromadit. Druhá možnost – až vypijeme kakao, necháme ty hrnky prostě zmizet. Přimlouvám se za mizení. Mimochodem, nebudeme potřebovat ani popelnici, protože mizení odpadu přímo na místě je jednodušší bez odnášení do popelnice.“

„Jak to myslíš – zmizet?“ zarazil se otec.

„Takhle!“ řekl Vít'a a hrnek před ním prostě zmizel.

„Jak to ale děláš?“ ptal se skoro zoufale otec.

„Já nic nedělám,“ řekl Vít'a. „Jen požádám Fuhunga, ať všechno zařídí. Fuhungo je někde tady na Zemi, skřítci je tady vytvořili. A Fuhungo nás už poslouchá.“

„Co je to – Fuhungo?“ ptala se maminka.

„Fuhungo mění hmotu na energii a naopak,“ opakoval Vít'a, co jim nedávno vysvětlil pan Adam. „Je to něco mezi strojem a živou bytostí. A slouží nám.“

„Kde vlastně je?“ chtěl vědět tatínek.

„Někde na Zemi,“ odvětil Vít'a. „Přesné místo neznám a není to důležité. Vlastně není ani žádoucí, abychom to věděli. Prostě tu někde je. Kdekoliv, třeba v nějaké jeskyni, anebo si nějakou podzemní prostorou vytvoří, to je přece jedno.“

„Kde ale bere energii?“ zajímalo otce.

„Z jakékoliv hmoty,“ odpověděl syn. „Živí se tím, co si sám vytvoří – pro něho jsou zázraky přirozený způsob obživy. Ani skřítkové se nestarají, jak a čím se u nich Fuhungo živí. Pro nás je důležité, že Fuhungo považuje za svoji povinnost splnit nám všechno, co po něm požadujeme – pokud se to nějak dotýká přeměny hmoty.“

„Takže ho můžete požádat o cokoli vás napadne?“

„Nějaká omezení jistě má,“ opakoval Vít'a, co se dozvěděl u skřítků. „Stvořit život je nad jeho schopnosti. Těžko nám splní požadavek na zdraví nebo štěstí, to přece není hmota. Fuhungo na Zemi ještě není v plné síle, ale i kdyby byl, těžko dokáže stvořit celý svět. Můžeme si sami vyzkoušet, na co všechno stačí.“

„A vás tedy poslouchá?“ ověřoval si tatínek.

„Nás dva,“ přikývl Vít'a.

„Proč jsi tedy říkal, že mám doma tři čarodějnice, o kterých nevím?“ zeptal se tatínek. „Máma to přece neovládá...“

„Máma umí čarovat odjakživa,“ řekl Vít'a. „Není její vaření taky čarování?“

Rodiče na sebe pohlédli a usmáli se.

„No – máma sice dovede jistým způsobem přeměňovat hmotu,“ připustil táta. „Taková změna pytlíku mouky na výborné buchty se dá k čarování do jisté míry i právem přirovnat, jenže to je přece jen vysvětlitelné normálními přírodními zákony až po spotřebu elektřiny na pečení v troubě.“

„My žádné přírodní zákony neporušujeme,“ namítl Vít'a. „Ani Fuhungo neporušuje zákon zachování hmoty, protože vzniklou hmotu vždy vyrovnává hmotou, která někde jinde zmizí. Totéž platí o energii. Je to jen nezvyklé využití přírodních zákonů.“

„Možná,“ připustil otec. „Ale maminka to přece neumí. Nemohli byste ji to naučit?“

„To neumíme a bude to asi problém,“ vzdychl si Vít'a a oba sourozenci zchladli. „To dovedou jen skřítci a ti nemají v úmyslu naučit to všechny lidi našeho světa.“

„Takže máma ani já to umět nebudeme?“ podíval se táta na ně tázavě.

„Ne,“ přikývl Vít'a. „A kdyby k tomu někdy došlo, bude to vždycky jen výjimka.“

„To je škoda... aspoň máma by to měla umět!“ řekl táta.

„Stačilo by, aby byl v rodině jen jeden,“ nadhodil Vít'a. „Máma se k nám určitě přidá. Rozuměj, tati, když máma uvaří nějakou dobrotu, my to Fuhunga naučíme a on to pak bude dělat podle potřeby. Samozřejmě pokud to už neumí. A některé umí moc dobře.“

„Chcete to ode dneška běžně používat?“ zeptal se otec opět střízlivým tónem. „I před cizími lidmi? Nevím – ale uvědomujete si, co to znamená? Jestli budete mít tak výjimečnou vlastnost, můžete se velice brzy setkat s nefalšovanou lidskou závistí.“

„Nevíme,“ přiznal Vít'a a Janka horlivě přikyvovala. „Před vámi to tajit nechceme, ale před cizími lidmi... nevím. Závist by se nám opravdu nelíbila.“

„Nejenže by vám to mohli závidět, ale někteří by vám mohli i škodit,“ řekl otec vážně. „Asi bude lépe, když se s tím nebudete hned každému chlubit.“

„Ale doma to používat budeme,“ odvětil Vít'a rozhodně. „Adamovi na to mají bezva fintu. Před hosty posílá pan Adam Káju do ledničky, kterou ve skutečnosti nemají. Kája vyjde na chodbu a vrátí se s jídlem. Myslím, že ten trik směle převezmeme.“

„Na co všechno to chceš používat?“

„Na všechno,“ řekl Vít'a. „Například jsme tam dostali vylepšené mobily. Pan Adam si s jedním pohrál a předělal ho. Ode dneška si můžeme mezi sebou volat zadarmo, neboť naše mobily nepotřebují retranslaci. Když dáme stejné mobily i vám, budeme si moci v rámci naší rodiny volat zadarmo všichni.“

„Není to ale... trochu nepoctivé k telefonní společnosti?“ zarazil se otec.

„Proč?“ pokrčil rameny Vít'a. „Naše rodina bude mít zkrátka v jednom přístroji mimo běžných telefonů i vysílačky přímého spojení. Volání mezi námi bude tedy zadarmo. Nejen mezi námi – ale i případné volání pana Adama ze světa skřítků. Volání kamkoliv jinde jde normální cestou pomocí retranslační sítě telefonních společností, to už zadarmo nebude.“

„Vy můžete volat do světa skřítků?“ rodiče opět nevycházeli z údivu.

„Ano, ale jen naším upraveným mobilem,“ řekl Vít'a. „Schoval bych si to na skutečný případ nutnosti. Technicky je ale spojení s cizím světem taky docela zajímavé.“

„Uměl by Fuhungo čarovat i peníze?“ naťukl tatínek.

„O tom už jsem přemýšlel,“ řekl Vít'a. „Peníze jsou hmota, jistě by šly čarovat. Věřím i že by uměl stvořit bankovky s různými čísly, aby se podle čísel nepoznalo, že jsou falešné. Jenže by falešné byly a nedalo by se vyloučit, že se sejdou dvě bankovky se stejnými čísly. To se mi vůbec nelíbí.“

„Nám také ne,“ přikývl tatínek. „Ačkoliv by se i nám hodila možnost splatit hypotéku a případně si něco užít... ale už z principu by to bylo špatné. Peníze mají být podložené, zbožím nebo nějakou prací. Nekryté peníze jsou zločin – náš současný svět je jich plný.“

„K tomu bychom se ale my snížit neměli,“ souhlasil Vít'a.

„Takže – abychom to shrnuli, můžete ode dneška čarovat různé předměty, jídlo, možná i oblečení, které bychom jinak museli kupovat,“ řekl táta vážně. „Ušetřené peníze můžeme použít například na splácení hypotéky. Ale i pak bych s maminkou chtěl, abyste dál chodili do školy. Vzdělání je vzdělání a budete je potřebovat, i když si můžete všechno vyčarovat. Souhlasíte?“

„Ano,“ přikývli vážně oba. „My to tak cítíme taky.“

„A ve volném čase můžete přemýšlet, jak tyhle dary využít ještě lépe,“ dodal táta.

„Jo, to taky,“ souhlasil Vít'a.

„Ostudu vám dělat nebudeme,“ slíbila i Janka.

Škola

Návštěva světa skřítků tím prakticky skončila. Víť'a i Janka uznali, že odted' bude mít přednost škola. Výhodou bylo už to, že neutratí tolik peněz za školní potřeby a třeba i to, že si mohou dopřávat zajímavější snídaně i obědy.

Dohodli se, že zpočátku bude čarovat maminka – každou sobotu uvaří něco fajnového, na čem si dá obzvlášť záležet, a nejlepší porci si Fuhungo hned zapamatuje. Ostatní jídla si chtěla vzít na starost Janka, ani nezastírala, že ji k tomu vede mlsný jazýček. Maminka ji ale podporovala s poznámkou, že se Janka musí naučit přes týden vybírat především jídla zdravá a jen sváteční nedělní může vybírat z těch nejchutnějších.

Svíčkovou, kterou Fuhungo znal už ze světa skřítků, a kterou si dali jako první oběd, všichni ohodnotili jako lahůdku. Maminka poznamenala, že to jídlo vařil dobrý kuchař, ale podle nějakého starodávného receptu. Janka navrhla, aby maminka někdy uvařila totéž podle moderní kuchařky, aby bylo s čím srovnávat, ale odložili to na později – pokud se k tomu vůbec někdy dostanou...

Táta navrhl koupit veliký, aspoň desetilitrový kanystr na benzín a u benzínové pumpy jej naplnit. To budou poslední peníze vydané za benzín, neboť kanystr s benzínem bude mít od té chvíle na svém seznamu Fuhungo, a místo u benzínových pump budou dolévat benzín už jen doma. Táta to doplnil návrhem pořídit za ušetřené peníze novější automobil, ale po krátkém uvažování v kruhu rodiny se dohodli ponechat si starý vůz. Dost na tom, že mají ode dneška zadarmo benzín – kdyby se o tom někdo dozvěděl, to by bylo závisti!

Bydlení na vesnici mělo proti Praze své výhody, ale i nevýhody. K výhodám patřil jen zdravější vzduch a levnější hypotéka na dům – proto se sem přece nastěhovali, když je pan domácí z pražského bytu neustále vyhazoval. Bylo jasné, že je nakonec vyštve, měl na své straně všechny ekonomické páky. Zpočátku ho sice trochu brzdilo *regulované* nájemné, ale to Parlament zákonem umožnil zvyšovat tak rychle, že nakonec přesáhlo i tržní nájemné a pak bylo ještě nevýhodnější, protože mu dávalo zákonné právo zvyšovat nájem bez další dohody a tím bez možnosti jakékoliv obrany. Bydlení ve vlastním na venkově se nakonec stalo záchranou pro stovky podobných rodin.

Pak už ale následovaly samé nevýhody.

Od nedalekého obrovského kravína sem občas vítr zavál vůně, kterým se už vůně ani nedalo říkat. Tatínek sice tvrdil, že olovený smrad z automobilů je horší, ale s tím by se dalo úspěšně polemizovat a zejména mamince ten zápach občas vadil.

Tatínek mamince vysvětloval, že i ten smrad je vlastně výhodou. Nebýt toho, dům by už dávno koupili bohatší zájemci. Právě díky tomu smradu si to ti fajnovější rozmysleli, až se prodávající odhodlal snížit cenu a umožnil koupi i *sockám*, jako jsou oni.

Další nevýhodou byla drahota v místním obchůdku. Lidé na vesnicích mívají obvykle menší příjem než měšťané, ale výdaje za jídlo jsou tu vyšší, což převáží výhodu bydlení ve vlastních domcích. Proč tomu tak je? Je to tím, že obchůdek má na vsi monopol a může ceny zvedat, kam až to jde? Nebo to bude tím, že místní obchodník nemá obrat a nemůže využívat množstevní slevy? Nejhorší je, že tu nakupují hlavně místní důchodci, kteří nemají možnost jezdit do nedalekého městečka, kde jsou ceny přece jen snesitelnější.

Nevýhodou je také nedostačující doprava. Jeden školní autobus ráno směrem do města a jeden odpolední opačným směrem, to je výraz naprostého minima. Za Marie Terezie prý chodili školáci pěšky, jenže tenkrát byly cesty bezpečné, zatímco dnes po nich jezdí piráti, kterým je zatěžko sundat nohu z plynu i přes vesnici, kde by měli jezdit poloviční rychlostí, než jsou zvyklí. Uhýbejte hulvátům z cesty, když rozbitý asfalt sahá od pankejtu k pankejtu!

Dalším zatížením místních lidí je cena benzínu. Hraběcí rady, jako *jezděte hromadnou dopravou*, jsou nesmyslné, když hromadná doprava prakticky neexistuje, neboť je seškrtaná v rámci úspor. Díky technickému pokroku se zaměstnání přímo ve vsi najde jen pro pár lidí, většina se do práce dopravuje vlastními auty a skřípe zuby při každém zdražení benzínu. Je jen otázkou času, kdy výdaje překročí příjmy. Kdyby si vesničané nevypěstovali nějakou tu zeleninu a nechovali slepice, králíky a kozy, byl by život na vesnicích už dnes galejemi.

Ale i tak se podmínky života vesničanů zhoršují více než ve městech. Venkov se řítí do zkázy, kterou novodobá vrchnost nevidí a odmítá ji vidět. Co řeknete třeba na výrok našeho namyšleného prezidenta, že *Češi jsou na tom pořád dobře, když si mohou dovolit tak drahé hypotéky* – do kterých je lichváři nemilosrdně natlačí?

Narůstající počty bezdomovců o tom hovoří lépe než president, slepý k problémům.

A změna k lepšímu není ani jako pověstné světýlko na konci tunelu. Když vesničané ve volbách hromadně volili starosty, ti se hned po volbách připojili k nejhorší straně, která si pod záminkou zodpovědnosti a úspor dala do programu co největší ožebračení lidí.

Pan Adam měl pravdu – kolik takových ztroskotanců nemělo to štěstí, aby se dostali do *frytočni* ke skřítkům? Na rodiče Vítu a Janky se snad díky dětem usmálo štěstí. Fuhungo, který rodině Adamů u skřítků zajistil slušný život, kalený jen vyhnanstvím, ve kterém se nacházeli, mohl pomoci i jim.

Pomůže jim ale i na Zemi?

Ve škole přijali nové přírůstky různě, ale ne právě přátelsky.

Lépe dopadla Janka. Dostala se do třídy, kde ji místní krasavice mezi sebe nepřijaly, ale protože nebyla sama, koho považovaly za něco méněcenného, našla si už první den stejně ostrakizované kamarádky.

Když se navíc ukázalo, že její školní vědomosti jsou mnohem větší než u slečen místní smetánky, vysloužila si sice u nich přezdívku *šprtka*, ale u učitelů převládl zájem.

V Praze chodili Janka i Vítů do výběrové školy s rozšířeným vyučováním. Znamenalo to, že na vstupu museli složit zkoušky, zaměřené na inteligenci, ale škola se pak nemusela zdržovat s pomalu chápajícími žáky, mohla tedy probrat víc učiva a navíc důkladněji.

Jance se to teď hodilo. Mezi žakovským průměrem byla hvězdou a nic na tom neměnil její obyčejný nic moc účes nevylepšený drahou barevnou úpravou, ani docela obyčejné šaty. Již při první hodině zjistila, že nejlépe oblečená Zdenka Sumková, velitelka party snobistek, dcera místního zazobaného zbohatlíka, dostává z důležitých předmětů čtyřky spíš z milosti, než aby odpovídaly jejím katastrofálním neznalostem. Sama Zdenka se ale řadila vysoko nad ostatní žákyně, neboť byla přesvědčená, že nejdůležitějším hlediskem je majetková úroveň. To na výběrové pražské škole neplatilo, tam na oblečení nehleděli, Janka byla zvyklá dávat větší důraz na schopnosti a v těch jí Zdenka neměla čím imponovat.

Zdenka si ale pozornost vynucovala nevybíravě a samozřejmě očekávala, že jí ostatní budou uhýbat z cesty, takže od ní Janka hned první den schytala téměř hokejový bodyček.

„Promiň!“ vyhrkla Janka zmateně, ačkoliv všem okolo bylo jasné, že to byl ze strany Zdenku jasný úmysl.

„No to je dost, že to uznáš!“ ohrnula nos Zdenka. „Příště uхни včas!“

„Promiň!“ opakovala Janka, ale už se vzpamatovala. „Příště tě naberu taky a víc.“

„Zkus to, šprtko!“ odfrkla si Zdena pohrdlivě.

„Jen tě upozorňuji, že nosím na kimonu oranžový pásek!“ odsekla Janka. „A můžeš si vybrat, jestli tě složím pomocí *sasae-komi-aši* nebo *o-soto-gari*! Ačkoliv, jak se tak na tebe dívám, *tomoi-nage* by na tebe bohatě stačilo.“

„Co to plácáš?“ vyjekla Zdenka.

„Ty ani nevíš, co to znamená, vid’!“ řekla soucitně Janka.

„Nejsem šprtka!“ odsekla Zdenka.

„To není učivo, ale jiu-jitsu a jestli nevíš, co to znamená, tak ti doporučím vyhýbat se mi z větší dálky. *Tomoi-nage* složí i medvěda, to je dokonce odzkoušené, jenže džudista je snadno vykryje, takže se dá málokdy použít. Což zřejmě není tvůj případ, tebe takhle složím i šestkrát za minutu, pokud tak rychle dokážeš vstávat. Ale jestli neovládáš ani judo-pády, jakože na to taky nevypadáš, pěkně si přitom natlučeš. Šetřit tě nebudu a nečekej, že tě budu na zem pokládat pomalu jako věnec na hrob neznámého blbce!“

„Ty chudinko!“ snažila se Zdenka opět získat nad ní vrch. „Jen si něco zkus a nedoplatíš se! Vsadím se, že by ses musela spokojit s obhájcem ex-offo!“

„Jestli neumíš jiu-jitsu, tak s tebou zamávám kdy se mi zachce a přitom ti žádnou kost nezlomím – dám si pozor, abych ti neublížila, takže se na bolestné netěš. Na pouhé modřiny ani na boule ti žádný právník nevysoudí ani korunu!“

„Koukám, že si na tebe budu muset dávat pozor!“ řekla jedovatě Zdenka.

„To ti jen schvaluji,“ odvětila s anglickým klidem Janka. „Dej si na mě pozor a hlavně se mi vyhýbej. Anebo se nediv!“

Janka tak hned první den získala úhlavní nepřítelkyni, ale i pár obdivných pohledů. Co na tom, že oranžový pásek znamená v jiu-jitsu nejnižší úroveň? Na člověka, který nemá ani tušení, co to znamená, to může mít stejně odstrašující vliv jako na znalce černý pás nejvyšší mistrovské úrovně.

Janka tím získala své místo ve třídě.

Možná trochu šprtky, ale ne otloukánka.

Zatímco Janka se ve třídě zařadila poměrně rychle, Vít’ovi to trvalo déle a nedopadlo to tak dobře.

Samozřejmě si, tak jako sestra, hned po prvním zkoušení vysloužil přízvisko *šprt*. To je asi úděl každého žáka, který přejde z výběrové školy do normální, kde jsou jeho znalosti přinejmenším nadprůměrné. I ve Vít’ově třídě vznikly již v minulých školních letech různé party žáků a žákyň, které se po prázdninách rychle obnovily. Vetřelec to má vždycky horší, zejména když si ho noví spolužáci hned nedokáží zařadit.

Také ve Vít’ově třídě byly party a partičky. A také dvě skupinky bohatších, na které se nabalovali jejich příznivci, kteří se jim stejně jako v životě snažili vlichotit v dobré víře, že na ně padne část jejich lesku, ale stejně jako v životě i tady jim tvořili jen šedé křoví.

Vít’a si je zhodnotil velmi rychle.

Parta Moniky Vavřincové čítala pět značně namyšlených dívek, jejichž přednosti končily podle Vít’ova odhadu u účesů a manikúry. Dvě další jim sloužily jako ocásek – typické slepé obdivovatelky, ochotné kdykoliv cokoliv podržet, jen aby se mohly dotknout některé věci své božské Moniky. Ta je samozřejmě považovala div ne za své nevolnice.

Partu kluků vedl Lukáš a tady to nebylo tak jednoznačné.

Luke byl velice schopný synek bohatých rodičů, u kterého se sešlo více obdivovaných vlastností. Byl nejen bohatý, ale i silný, hezký a i školními úspěchy patřil k nadprůměru třídy. Jako primusu třídy mu procházely lumpárny, nad kterými se ještě dalo přivřít učitelské a někdy i ředitelské oko. Sklízel tedy obdiv i právem, ale tím byl drzejší a nepřijemnější.

Všichni – až na Vít’a – byli tedy zvědaví na výsledek prvního konfliktu.

Víťa i Janka sice v Praze chodili do oddílu juda, takže byli proti primitivním fyzickým útokům přece jen trochu vybavení, ale Luke byl očividně silnější a navíc měl neustále při sobě tříčlennou ochranku a Víťa si netroufal předem odhadnout, zda se může spolehnout na džentlmenský souboj jednoho proti jednomu, anebo se na vetřelce nevrhnou všichni naráz. O konfrontaci nestál, ale ačkoliv se vnitřně připravil spíš na prohru, nechtěl předem zahodit flintu do žita a dát se pokořit jen tak. Pro jistotu se snažil nedávat nikomu příležitost vyvolat rozbroje.

První dny tak uplynuly v ostražitém míru. Víťa si našel kamarády, kteří nejevili sklon k pračkám, bohužel to byli dva nejslabší kluci ve třídě a navíc vysmívané socky. Víťovi to nevadilo, ti dva nebyli rozhodně nejloupější a dalo se s nimi docela rozumně bavit.

Po první hodině tělocviku, kdy se Víťa výkonově zařadil do bezvýrazného horšího průměru, zatímco Lukášek byl jako vždy hvězdou třídy, se k Víťovi v šatně tiše přitočil Pavel.

„Hele, Víťo, Lukova parta se na tebe dneska chystá!“ varoval ho.

„Díky,“ řekl Víťa. „Čekal jsem to – ačkoliv ne tak brzy.“

„Neměli bysme se držet s tebou víc pohromadě?“ navrhoval Pavel.

„To jako chceš, aby nás zvalchovali všichni?“ usmál se na něho trochu smutně Víťa.

„Ba ne, Pavle, jestli je mi souzeno dostat přes držku, tak ať dostanu, ale sám.“

„Budou na tebe ale čtyři!“ staral se Pavel.

„Tím hůř pro ně!“ odvětil Víťa. „Ať na mě půjde Luke sám, nebo všichni najednou, tak jako tak přijdou o pověst party. Napadnout slabšího přece není příznak rytířské ctnosti, ale přesně naopak.“

„Ale co když ti rozbijí hubu?“

„Teď nebo jindy – ale oni na tom budou hůř,“ ujišťoval ho. „Akorát kdyby mě zabili, koukej se přihlásit na policii a svědčit proti nim – ale já pořád nevěřím, že by to došlo až tak daleko!“

„Já taky ne, jsou to sice gorily, ale ne vrazi!“

„No vidíš!“ pokrčil rameny Víťa. „Oni toho moc nesvedou. Rozbitá huba není takové neštěstí, aby mě to položilo. Oni to pak odnesou hůř.“

„Myslíš?“ pochyboval Pavel. „Ty ještě nevíš, že nad Lukem drží ruku i ředitel školy?“

„Slyšel jsem to,“ přikývl Víťa. „V tom případě přestane.“

„Kdo ho k tomu ale přinutí?“

„Třeba já,“ řekl Víťa. „Víš, Pavle, jak bych ti to řekl... víš, jaký je rozdíl mezi dobrým a zlým čarodějem?“

Pavel se vyloženě zarazil.

„To vážně nevím!“ řekl podezíravě.

„První rozdíl je v tom, že dobrý čaroděj lidem neškodí, kdežto zlý škodí,“ řekl Víťa.

„No to je snad jasné, ne?“ odvětil opatrně Pavel.

„A druhý rozdíl mezi nimi je v naštvanosti,“ řekl Víťa. „Naštvi dobrého čaroděje a je z něho zlý. A to může být poměrně snadné. Stačí takovému čaroději rozbít hubu!“

„Poslyš... copak ty jsi nějaký čaroděj?“ usmál se trochu trpce Pavel.

„Nejsem,“ usmál se také Víťa trochu lišácky. „Ale spravedlnost musí platit stejně pro všechny. A taky bude.“

Navzdory optimistickému tónu nebylo Víťovi do zpěvu, když cestou na autobus v boční ulici potkal partu čtyř hrdinů, vedenou Lukem.

„Vrat’ mi okamžitě můj mobil!“ vyštěkl Lukáš na Víťu.

„Tvůj mobil?“ usmál se trochu napjatě Vít'a. „Nic takového nemám! Mám jenom svůj mobil, ale ten vypadá úplně jinak než tvůj!“

„Ale ty víš!“ řekl Luke. „Naval ho, nebo uvidíš!“

„Žádný cizí mobil nemám,“ řekl Vít'a pevně.

„Ukaž tašku!“ poručil Luke a natáhl k Vít'ovi pánovitě ruku.

„Jo tak – tašku?“ usmál se Vít'a. „Dobrá záminka, co?“

Shodil brašnu ze zad – ale ta se v tomtéž okamžiku rozplynula. Vít'a ji dal analyzovat Fuhungem – a přitom všechny předměty mizí.

„Nevím, jestli v mé tašce byl tvůj mobil, ale já už ji u sebe nemám!“

Čtveřici to očividně zarazilo. Co viděli, bylo trochu nepochopitelné. Ale nezadrželo je to nadlouho.

„V té tašce byl můj mobil!“ vzpamatoval se Lukáš. „Vrat' mi ho a to hned!“

„Nemám!“ zasmál se Vít'a.

„On tě ten smích přejde!“ vykřikl Luke. „Kluci – na něj!“

Jestli předtím Vít'a doufal, že tohle přece neprovedou, teď viděl, že je zle. Luke se na něho vrhl první, ale ostatní ho nenechali vybojovat rytířský souboj se slabším protivníkem, valili se na Vít'u jako starověká falanga.

Vít'a udělal krok dozadu, aby tím na sebe Luka vylákal. Podařilo se mu to a protože se na něho Luke hrnul zcela bezhlavě, nasadil mu chvat tomoi-nage. Padl přitom naznak, ale Luke přes něho přeletěl a dopadl až za ním na záda, jen to žuchlo. Zřejmě neovládal umění pádů, takže si vyrazil dech a zůstal ležet, ale Vít'a, ačkoliv ho setrvačnost vynesla opět na nohy, byl na okamžik ke zbývajícím členům Lukovy party zády – a to byla chyba.

Ačkoliv už byl téměř vztyčený, dostal strašnou ránu těžkou botou zezadu do hlavy, až mu před očima vylétly hvězdičky... Jeho protivník zřejmě ovládal karate – jenže ho nakopl plnou silou, zatímco správný karatista by něco tak nebezpečného jen naznačil.

Pád na zem už Vít'a nekontroloval a náraz nevnímal...

Ani kopání na zemi...

Po strašné ráně se Vít'a probíral jen pomalu.

Uvědomil si, že leží v posteli, ale tak čistě bílé, že ho od toho až bolely oči. Doma měli přece povlečení barevnější... raději oči opět pevně stiskl.

Jako z dálky slyšel jakési hlasy. O něco se přely, ale předmětu jejich sporu nerozuměl. Pomalu se blížily, pak se zase vzdalovaly. Chvilí se jim snažil rozumět, ale nedařilo se mu to. Vzdal to a zase se nechal unášet šuměním...

Pak se ho někdo pokoušel budit. Otevřel pomalu oči. Padla mu do nich tmavá placatá čepice policejní uniformy.

„Můžete vypovídat?“ naléhal na něho policista.

Chtěl odpovédět, ale nešlo to. Hlasivky ho neposlechly, nevydal ze sebe ani hlásku. Hlas policisty na něho chvíli naléhal, ale pak se ztratil a Vít'a opět usnul.

Několikrát se ještě alespoň částečně probudil, ale pokaždé opět usnul, dříve než na to mohl někdo reagovat. Jednou či dvakrát přitom byla tma, nejspíš noc...

Pak najednou na něho opět někdo mluvil – a Vít'a ten hlas poznával. Snažila se ho zřejmě probudit Janka.

„Janko!“ snažil se aspoň zašeptat.

„Tak už se konečně prober!“ nabádala ho.

Otevřel oči. Skláněla se nad ním opravdu Janka, ale vypadala hodně nešťastně.

„Už mě aspoň trochu vnímáš?“ zeptala se ho. „Jestli nemůžeš mluvit, mrkni dvakrát, že mi rozumíš!“

Pokusil se o to a dvojí mrknutí se mu nakonec podařilo, i když pomaleji, než by si přál. Nic ho neposlouchalo, ani oční víčka. Zbytek těla jako kdyby ani neměl.

„No sláva!“ řekla Janka. „Mami, už nás vnímá!“

Takže maminka tu někde byla taky... no potěš, co se to vlastně děje?

„Janí!“ pokusil se zašeptat.

„Vít'ane!“ sklonila se nad ním opět. „Jak se cítíš?“

„Jako bez těla...“ zašeptal s námahou.

„To souhlasí,“ řekla Janka. „Jeden z těch grázlů ti přerazil krční páteř. Moc nechybělo, abys už byl mrtvý! Doktoři ostatně tvrdí, že jsi měl nějakou dobu zastavený srdce, ale to by bylo ještě horší, při oživování by ti mohli tu krční páteř dolomit úplně.“

„Tak přece jsou to vrahové!“ zašeptal.

„No – skoro,“ řekla Janka. „Ale neboj se, my tě v tom nenecháme!“

„Kde to vlastně jsem?“ zeptal se ztěžka.

„V nemocnici,“ řekla. „Ale my si tě odsud odvezeme!“

„Myslíš, že potom budu zdravý?“ zeptal se. „Nějak se mi to nezdá, nic necítím...“

„Bud' rád, že dýcháš a že můžeš aspoň šeptat!“ zarazila ho. „Máš celé tělo ochrnuté, jen hlava ti zůstala.“

„To už bude... nafurt?“ zděsil se.

Žádný div, přeražená krční páteř může znamenat ochrnutí na celý zbytek života! To by nebyly skvělé vyhlídky!

„Doktoři říkají, že ano,“ řekla bez ohledu na to, jestli ho ta krutá pravda nedorazí. „Oni zřejmě nic lepšího neumí. Ale zkusíme to jinde.“

„V jiné nemocnici?“ zeptal se zdrceně.

„Ne, už žádné nemocnice,“ řekla a sklonila se k němu blíž.

„Skřítkové slibují, že tě dají dohromady,“ řekla mu tiše do ucha.

„Jací skřítkové?“ zeptal se jí zmateně.

„Pak ti všechno povím, zdejší doktoři tvrdí, že budeš mít obrovské okno,“ upokojila jeho otázku. „V tom zřejmě nelžou, když si nepamatuješ... To není okno, to je velkoplošná výloha... No nic, všechno ti pak povíme, teď si myslí, že tě povezeme do jiné nemocnice.“

„Máma... máma je tady?“ zeptal se.

„Jsem tady, to víš,“ uslyšel její hlas a teprve teď se maminka nad něho naklonila. Vít'a nemohl pohnout hlavou, jen trochu očima, ale teď mu do nich vhrkly slzy.

Maminka byla celá ubrečená – a tu přece zarmoutit nechtěl!

„Hele, Vít'ane,“ řekla rychle Janka. „Nějak to vydrž, než vyřídíme převoz. Nenecháme tě v tom a všechno bude zase v pořádku. Teď raději spi, čím víc toho prospíš, tím lépe.“

A s těmi slovy zmizela z jeho zorného pole.

Vít'a se opět uvolnil. *Všechno bude zase v pořádku*, slíbila mu přece jeho sestřička.

Může klidně spát...

Když se opět probudil, opět jen jako z dálky slyšel cizí hlasy – ačkoliv se mu zdálo, že některé poznává.

Určitě mezi nimi byla Janka. A možná i maminka! Další hlasy byly mužské, jenže tátu by snad poznal... to přece není on...

Trochu se soustředil na ty hlasy...

„Promiňte, ale na takovéhle papíry vám ho nevydáme!“ rozčiloval se hluboký mužský, strašně nepříjemný hlas. „Nejsou na standardním formuláři, chybí tu razítka... na tohle bych vám nevydal ani kočku, natož kluka!“

„Dobře, dobře...“ odpovídal jiný hlas, klidnější. „Tak si tu zatím lehněte, a bude to... Vy taky, sestřičko... nebojte se, to nic není, to přejde... A vy dva – vozík a jedeme!“

Vít'a cítil, jak mu něco nadzvedlo hlavu.

Vlastně ne, nadzvedli ho celého, ale jen tu hlavu si uvědomoval. Opatrně ho přesunuli na sousední lůžko, jenže to nebylo lůžko, neboť se s ním pomalu rozjelo...

Hlavou pohnout nemohl, těžko se mu sledovalo, kudy ho vezou. Mohl se dívat jen do stropu a odhadovat to. Ven z pokoje, chodba... pak kabina výtahu, a opět chodba...

Konečně vyjeli z budovy, až musel zavřít oči před tím jasem. Obloha byla modrá, bez mráčku, ale příliš jasná. Než si na ni zvykl, ležel i s lůžkem v autě – zřejmě sanitka.

Pak se rozjeli a jeli...

„Vít'ane, vydrž!“ povzbuzovala ho Janka. Seděla vedle něho a zkusila se na něho opatrně naklonit, jenže sanitka v té chvíli prudce zatočila, až Janka málem upadla.

„Kam... kam jedeme?“ zeptal se Vít'a.

„Ke skřítkům!“ odpověděla mu, ale už se neodvažovala nad něho naklonit.

Vít'ovi to nevadilo, hlavně že na něho dál mluvila.

„Mašírujeme si to fofrem k nejbližší jeskyni s flégem. Už si na to trochu vzpomínáš?“

Nějak nechápal, o čem to mluví, ale netrápil se tím. Janka je tady, maminka taky, takže je všechno v pořádku...

„Tak – a všechno ven, bude se tu bít!“ zazněl náhle velitelský mužský hlas. Ne, táta to nebyl, ale Vít'ovi se zdál nějak známý.

Popadli ho i s lůžkem a vystrčili ze sanitky. Přitom se jim nějak špatně složil podvozek sanitního lůžka a Vít'a jim málem vypadl – naštěstí byl k lůžku připoutaný. Jak ale chvilku polo-ležel, polo-seděl, spatřil něco, co opravdu nečekal.

Sanitní auto se přímo před jeho očima – se vším všudy vypařilo.

„Opatrně s ním!“ ozval se káravý mužský hlas. „Ať ho tam doneseme živého!“

Houpavý pohyb lůžka znamenal, že lůžko nejede jako předtím na kolečkách, ale že ho nesou. Vít'a spatřil velikou díru do skály, vnesli ho dovnitř, místo nebe teď nad ním byla šedá křivolaká skála. A záblesk modravého světla, jako nějakého neónu.

„Už tam budeme, Vít'o!“ povzbuzovala ho Janka. Neviděl ji, ale její hlas měl na něho uklidňující účinek.

„Tak – a jsme tady,“ řekl ulehčeně velitelský mužský hlas, který to tu zřejmě všechno dirigoval. „Tady ho máte!“

Poslední slova zněla úplně jinak, kovově jako zvon, ale Vít'a si nemohl za žádnou cenu vzpomenout, kde a kdy tenhle podivný hlas slyšel.

„Dejte nám ho... a přijďte si, až vás zavoláme!“ zazněl další divný, kovový hlas.

Vít'u to trochu znepokojilo, ale v té chvíli mu opět začalo šumět v hlavě...

Usnul...

Školení

Něco ho jemně zalechtalo na nose.

Prudce nabral dech – a kýchl.

„Tak už konečně vstávej!“ uslyšel vedle sebe Jančin hlas.

Otevřel oči. Padl mu do nich pokojík, který neznal. Stěny z obílených trámů, spáry mezi nimi také bílé... to už někde viděl...

„Kde to jsme?“ zeptal se zmateně.

„Na návštěvě u Adamů!“ řekla Janka.

Najednou si vzpomněl. Nejprve na pana Adama a jeho syna Káju. Pak na skřítky a na nějakou nemocnici... nebo co to bylo... za noční můru...

Zkusil vyskočit, ale tělo měl celé zdřevěnělé. Podařilo se mu napůl se vztyčit a spustit z postele nohy na zem, ale brněly ho, jako kdyby mu v nich pochodovaly tisíce mravenců.

„Ty, Janko!“ zavrčel rozmrzele. „Nějak jsem se přeležel!“

„To teda jo!“ souhlasila. „Týden v nemocnici a dva dny tady. Pořád bys jen ležel! A co takhle vstávat? Na tvém místě bych už byla dávno na nohou!“

„Mám v obou nohách tisíce Ferdů Mravenců!“ postěžoval si.

„Buď rád, že už je zase cítíš!“ napomenula ho. „A pojd' na večeři, už nás čekají!“

„Na večeři?“ podivil se.

„Jo – tady i u nás na Zemi je pozdní odpoledne,“ tvrdila. „Tak už konečně vstávej, za chvíli abychom šli zase spát!“

Opatrně se postavil a pokoušel se rozhýbat si zdřevěnělé nohy.

„Hele – to okno už máš pryč?“ rýpla si do něho.

„Jaké okno?“ nechápal.

„No – vzpomínáš si už zase na skřítky, nebo ne?“

„Na skřítky...“ opakoval po ní. „Vlastně – když jsme u Adamů, musíme být ve světě skřítků! Anebo se Adamovi přestěhovali k nám?“

„Jsme my u nich,“ přisvědčila. „A abys byl zase v obraze – jsou tady i máma s tátou, zrovna se spolu s Adamovými radí. A je tam s nimi jeden skřítek! Pan Adam tvrdí, že je to krajně neobvyklé, aby se nějaký skřítek vypravil osobně do příbytku hostů. Ještě se mu to nikdy nestalo, tohle je poprvé, co si pamatuje.“

„A co tady skřítek dělá?“

„Radí se s našimi a s Adamovými,“ řekla. „Ty jsi byl doteď v limbu – a mě před malou chvilkou pověřili, abych tě vzbudila. Hele, Víťo, pojd' už, ať nám toho moc neuteče!“

Na poctivé dřevěné selské židli vedle stejně starodávné postele leželo jeho oblečení. Vypadalo jako úplně nové – nejspíš bylo přímo od Fuhunga. Janka ho při strojení pobízela a když už mu s tím nemohla pomáhat, aspoň mu podávala jednotlivé kusy oděvu, aby to co nejvíc urychlila.

Pak spolu vstoupili do sousední sednice.

„Vedu našeho Lazara!“ usmála se Janka na všechny.

„Tak tedy – vítěj mezi živými!“ obrátil se k Víťovi pan Adam.

„To jsem byl opravdu po smrti?“ zarazil se trochu Víťa.

„Jen nakrátko, ale ani pak se to moc nelišilo,“ řekl pan Adam. „To už by nebyl život. Naštěstí si skřítkové věděli rady se vším... Ale pěkně tě zrasovali ti tvoji kamarádíci!“

„Kamarádíci?“ ohradil se Víťa. „Grázly si za kamarády nevybírám. Ani spolužáky jsem si nevybíral, jen jsem se mezi ně dostal!“

„Vždyť my to víme,“ řekl smířlivě pan Adam.

Víťa se v rychlosti objal s maminkou a s tátou. Vypadali nesmírně šťastní, že je zase v pořádku a nebylo divu.

„Měli bychom ještě jednou poděkovat...“ začal táta, ale pan Adam ho zarazil.

„Už jste děkovali,“ řekl přísně. „Další děkovačky jsou nadbytečné.“

„Ale já jsem ještě...“ zkusil to Víťa.

„Za tebe děkovali všichni z tvé rodiny,“ zarazil i jeho pan Adam. „Zbytečné zdvořilosti si nechte do našeho pokryteckého světa. Raději budeme pokračovat.“

Poslední větu už neřekl česky, ale řečí skřítků, které rozuměli všichni, ale hlavně jejich vzácný hostitel z tohoto světa.

„Budeme pokračovat,“ souhlasil skřítek. „Nové zkušenosti získané z vašeho světa jsou ale opět záporné. Dříve bylo pravidlo, že násilí páchají převážně dospělí. Ted' se ukázalo, že za zlo vašeho světa mohou i nedospělí. Divím se, že se tam chcete vrátit, ale když už jste se tak rozhodli, a my to velice kladně oceňujeme, musíme něco změnit.“

„Došli jste k nějakému návrhu?“ zeptal se pan Adam.

„Ano,“ souhlasil skřítek. „Zanechali jsme ve vašem světě Fuhunga. Nebylo by dobré, aby tam zůstal osamocený. Fuhungo považuje za smysl své existence pomáhat Rozumným, bez nich jeho Já trpí. Když už jsme ho na Zem dali, měl by tam s ním někdo komunikovat, dávat mu úkoly, potřebovat a vyžadovat jeho pomoc. Proto jsme rádi, že jste se tam rozhodli zůstat, nemusíme aspoň shánět jiné adepty. Jenže Země je už druhý svět, kde jsou Rozumní vystaveni nebezpečí destrukce. Musíme i u vás začít uplatňovat zásady, nazývané *Ochrana Fuhunga a jeho přátel*. První část zásad je v silách samotného Fuhunga, ale i vy se musíte začít chránit. Bude to vaše povinnost a musíme vám proto dát i obranné prostředky.“

„Obranné? Jaké?“ zajímal se pan Adam.

„Ze studia vašeho světa vyplývá, že jste se už odedávna zabývali problémem vztahu nutné obrany a nadbytečného útoku, ale řešení, uplatňovaná u vás na Zemi, bývají až příliš často násilná a pro nás nepřijatelná. Budete se muset přizpůsobit našemu pojetí.“

„Vysvětlíte nám tedy vaše pojetí,“ požádal stručně skřítko pan Adam.

„Naše pojetí trvá na nepřípustnosti obrany, která způsobí víc škody než nečinnost. Lidé ve vašem světě příliš často přeženou původně ještě přijatelnou obranu do neodůvodněného masakru. Skoro se dá tvrdit, že je to u vás pravidlo. My to tak ale nechceme.“

„Máme tedy používat jen to neškodné přimrazení, které jste nám už dali?“ zeptal se skřítko pan Adam.

„Ani to není úplně neškodné,“ opravil ho skřítek. „Ale návod i varování jste už dostali. Zásadou je, že přimražením nesmíte zabíjet – ačkoliv by to šlo snadno a ve vašem světě by to bylo i beze stop. Člověka nesmíte přimrazit v celém objemu. Neponecháte-li mu základní životní funkce, zemře. Buď ho přimrazíte jen částečně, aby se mohl rozhýbat sám, většinou by to pro vaši ochranu mělo stačit, anebo ho přimrazíte úplně, ale pak ho musíte do deseti minut odmrazit. Zhruba po tuto dobu snese lidský mozek úplné přimrazení. Nebudete-li tyto zásady dodržovat, budeme muset takové jednání trestat – nejspíš bychom vám všechny nové možnosti odebrali a našli si i jiné přátele Fuhunga.“

„Myslím, že se těmto podmínkám dá vyhovět,“ řekl pan Adam.

„To nebude vaše záležitost, ale těch, kdo zůstanou na Zemi,“ zarazil ho skřítek. „Ti se budou muset přizpůsobit a najít rozumnou míru. Těch, kdo žijí u nás, se to netýká.“

„Pan Adam se vracet na Zem ani nechce,“ zastal se ho Víťa. „Ale jeho syn Karel se tam možná vrátí.“

„Ať tedy mluví on, ale sám za sebe,“ požadoval skřítek.

„Vy nemáte rádi, aby někdo mluvil za celou skupinu?“ zeptal se bezelstně Vít'a.

„Tak to není,“ řekl skřítek. „Já také mluvím za většinu z nás, kdo se vámi zabýváme. Ale i v tom máme s vámi lidmi Země špatné zkušenosti. Kdo hovoří za většinu ostatních, až příliš často vyjadřuje své omezené a sobecké zájmy a ta většina, za kterou hovoří, má často názor i úplně opačný. Je zřejmé, že se příliš často neshodnete a potom ti, kdo mluví za jiné, mluví za ně neprávem. Naučte se nejprve vyjadřovat své vlastní názory a až si je sjednotíte, můžete – snad někdy – mluvit i za druhé.“

Vít'ovi to připadalo jako příliš příkré odsouzení lidí, ale když se nad tím zamyslel, dal skřítkům tak trochu za pravdu.

„Problém bude ještě v tom, že všichni vaši řeč neovládáme,“ snažil se ale dál podpořit skřítkův řečnický pan Adam. „Táta a máma ji neovládají, proč by někdo nesměl mluvit za ně?“

„Kdyby něco řekli a někdo z vás Znalých to po nich zopakoval, měl bys pravdu. Jenže oni mlčí. Když nemáš co překládat, mluv jen za sebe.“

„Dobře, budu mluvit jen za sebe,“ řekl Vít'a. „S *přimrazením* jsem se dosud nesetkal, ale to se snad ještě naučím. Vy si myslíte, že to postačí?“

„Nepostačí,“ odvětil skřítek. „I když vám přidáme smysl pro rozpoznávání vražedných úmyslů, museli byste vraha vidět. Vy se ale dokážete zabíjet i na dálku, kdy se ani nevidíte. Znenadání odněkud přiletí střela plná trhavin a rozmetá vaše těla po okolí. Zbraň je nástroj někoho v dálce, někdy i na opačné straně vaší Země. Střela sama nemá úmysl vraždit, takže se podle toho nedá rozpoznat, nemůžete ji přimrazit, protože je neživá. Musíme vám proto dát silnější prostředky obrany.“

„Účinná obrana proti náhlému raketovému útoku, nebo proti těžkým dělostřeleckým granátům? Ta by ale byla hodně náročná!“ mínil pan Adam. „Dovedete si to představit?“

„Něco už o tom víme,“ přikývl skřítek. „Vaše zbraně jsou velice zákeřné. Když si jako vrchol představíme vaše atomové zbraně, bude úspěšná obrana proti nim energeticky hodně náročná. Ale těžkých zbraní je naštěstí málo, dáme je na starost Fuhungovi. Může přebytek energie použít i ve váš prospěch. Zůstanou ničivé prostředky nižší síly, jenže těch je naopak takové množství, že ani Fuhungo není schopný všechny sledovat a případně je vyřadit. Něco tedy zůstane na vás.“

„Když to necháte na nás, pak by to ale mělo být v našich silách,“ nadhodil pan Adam.

„Lidské tělo je příliš slabé,“ řekl skřítek. „Ohrozí je i malý vystřelený střípek hmoty, nebo tlaková vlna výbuchu nálože, nastražené proti lidem. Takových zbraní jsou na Zemi miliony. Naše prostředky jsou silnější, ale nemůžeme je dát všem, daly by se zneužít a pak by byly ještě horší než vaše.“

„Dobře – ale pak předpokládám, že nás s nimi naučíte zacházet tak, aby se o zneužití nedalo hovořit,“ řekl Vít'ův a Jančin tatínek.

„Dostanete potřebné školení,“ potvrdil to skřítek. „Ale školení samo nestačí. Budeme vás muset upravit víc než dosud. Naše řeč, umožňující i spojení s Fuhungem, představovala menší zásah. Můžeme to ale spojit při jednom. Bude proto nutné, abyste se k nám vypravili ještě jednou, ale ne všichni naráz, každý jeden den. Chlapci jsme to už dali, dívka přijde na řadu zítra a pro rodiče si připravíme další dva dny.“

„A my?“ neudržel se Kája.

„Tohle bude potřebné jen pro lidi na Zemi,“ řekl skřítek.

„Ano – ale jak je to dávno, co jsme já s tátou museli navštívit Zem a zachraňovat Vít'u z problémů?“

Skřítek se trochu zamyslel.

„Asi máš pravdu,“ připustil. „Dobrá, poradíme se i o vás dvou. A možná i o ostatních, kteří žijí u nás. Ale pak byste přišli na řadu až po těchto třech, ti to potřebují dřív.“

„Souhlasím,“ řekl Kája. „Potřebují to dřív. Vždyť zas tolik nespěcháme.“

„Dobrá, školení tedy uspořádáme pro vás všechny, ačkoliv jen Vít'a si může všechno vyzkoušet naostro. Uvidíme, jaký bude mít tento pokus výsledek.“

„Doufám, že nezklameme,“ řekl Kája.

Prostředky, kterými vládl Fuhungo, byly tisíckrát mocnější než nejsilnější pozemské zbraně. Když během zlomku vteřiny vytvořil a opět zlikvidoval sanitku, poradil by si stejně rychle s jakoukoliv střelou z pozemských zbraní – včetně nejsilnějších atomových hlavic.

Jenže by je dovedl i stvořit, a to kdekoliv na Zemi. Zbraň, jako je ruská Car-bomba, by nesmetla jen jedno město, jako Hirošima. Odpálit ji v Německu, sežehla by všechny země Evropské Unie i s okolními. Výbuch ve východní části Spojených států by pohřbil všechna města od Chicaga přes New York až po Miami na Floridě a přežili by to snad jen obyvatelé Kalifornie, schovaní za masivem Skalistých hor.

Největší mocnosti světa by dokázaly sestrojít i několik takových bomb. Ale Fuhungo neznal žádná omezení co do surovin a teoreticky by mohl pokrýt všechny pevniny ničivým atomovým ohněm, takže by na Zemi nezůstal ani hmyz, jinak vůči radiaci nejodolnější.

Naštěstí skřítcí tak hanebné použití vylučovali. Jejich výtvořiny válečným účelům nikdy nesloužily, ačkoliv by se z principu, jako skoro všechno, zneužít daly. Teď však měli některé silné prostředky dostat lidé Země. A skřítcí se hodně rozmýšleli, zda něco takového udělají.

Možná to byl největší posun jejich názorů od doby Třicetileté války.

Pokud ne od dob faraonů...

Déja vú

Když Vít'a vstoupil do třídy, nastalo tam užaslé ticho.

Hned za Vít'ou ale do třídy vstoupila učitelka biologie Maršálková, žáci se rozprchlí do lavic a na zvědavé otázky nebyl čas.

„Vít'o! K tabuli!“ vyvolala nového žáka, sotva se rozhlédla po třídě.

Vít'a se zvedl a klidně přišel k tabuli, ačkoliv bioložka obvykle nezačínala své hodiny zkoušením a třídou proto zašuměl údiv.

„Slyšela jsem, že jsi byl nějak vážně zraněný!“ udeřila na něho. „Jak je to vlastně? To měl být jenom vtíp? Nač potom bylo to obrovské vyšetřování?“

„Nebyl to vtíp, paní učitelko,“ řekl klidně Vít'a. „Byl jsem dokonce mrtvý.“

„Tak co tady děláš?“ podívala se na něho podezíravě.

„Měl jsem zástavu srdce, takže jsem byl nějakou dobu mrtvý,“ trval na svém. „Ale pak mě dostali do rukou odborníci a ještě si se mnou věděli rady. Podařilo se jim rozhýbat mě.“

„Na mrtvolu jsi opravdu dost živý,“ podotkla suše.

„Ano, je to zázrak,“ připustil Vít'a. „Ale nebojte se, nejsem duch.“

„Takže se vlastně nic nestalo!“ oddychla si učitelka. „Tím lépe! Můžeš si sednout na místo. A všichni si otevrou učebnice na straně osmnáct...“

Vít'a se jen lehce uklonil a zamířil zpátky do lavice. Měl místo v poslední řadě, takže musel projít kolem Bohouše, jedné z Lukášových goril. Na poslední chvíli si všiml nastavené nohy, ale klidně ji překročil a bezstarostně došel na své místo.

Žáci si podle pokynu učitelky otevřeli učebnice, když se ve třídě strhl divný hluk.

„Co je to tam?“ zahleděla se tím směrem učitelka.

„Paní učitelko, mám strašnou křeč v noze!“ hlásil Bohouš bolestivým hlasem.

„Tak vstaň a zkus to rozchodit!“ poradila mu učitelka.

„Nejde to!“ stěžoval si postižený. „Vůbec jí nemohu pohnout!“

„Tak chvílku počkej!“ nařídila mu učitelka. „Mělo by se to spravit samo.“

Začala s výkladem, ale asi tak po dvou až třech minutách si všimla, že postižený Bohouš pořád nemůže získat vládu nad vlastní nohou. Trčela mu stranou do uličky jako kus dřeva.

„Co je s tebou?“ obrátila se na něho. „Pořád ještě ta křeč?“

„Pořád!“ dostala skoro plačtivou odpověď. „Nemůžu se postavit, ani ji skrčit!“

„To nevypadá normálně!“ rozhodla učitelka po krátkém zaváhání.

„Je to normální, paní učitelko!“ ozval se zezadu Vít'a. „Do konce hodiny to přejde.“

„Ptala jsem se tě na něco?“ usadila ho ihned. „Jak to můžeš vědět?“

„Viděl jsem to nedávno... u odborníků, co mě křísili...“ odpověděl. „Je to nervového původu a přestane to samo.“

„Jsi snad odborník?“ obrátila se na něho učitelka.

„V téhle třídě o tom vím jistě nejvíc,“ usmál se. „Nezdržujte se tím, ono ho to přejde!“

„Obdivovala bych tvou jistotu, kdyby to nebyla obyčejná drzost!“ řekla suše učitelka, které se Vít'ova slova zřejmě dotkla.

„Smím uplatnit, co jsem se tam dozvěděl?“ zeptal se najednou Vít'a.

Třída trochu strnula. Vít'a už zřejmě překročil hranici tolerovatelné drzosti.

„Co chceš uplatňovat?“ zpřísněl hlas učitelky.

„Dovolíte mi to?“ naléhal Vít'a.

„Tak ukaž, co ses tam naučil!“ svolila učitelka.

Vít'a vstal z lavice, přistoupil k Bohoušovi a bez nejmenšího varování, bez napřahování do jeho nohy prudce kopl.

„Áúúú!“ vyskočil Bohouš.

„A je to v pořádku!“ řekl klidně nahlas Vít'a.

„To máš i za Pavla!“ dodal potichu, aby to slyšel jen Bohouš.

„Já tě zabiju, ty hajzle!“ hrnul se Bohouš na Vít'u.

„Sednout!“ okřikla je učitelka zvýšeným hlasem. „Oba!“

Vít'a se zadostiučiněním zacouval do své lavice, zatímco Bohouš chvíli váhal, ale proti vůli učitelky si přece jen jít netroufl, takže se nakonec trochu prkenně posadil. Noha se mu ale jakoby zázračně rozhýbala, takže si sedl se zřetelným ulehčením, ačkoliv v něm pořád vřela pomsta.

„Co to mělo být?“ obrátila se učitelka přísně na Vít'u.

„Náprava křečí,“ odvětil klidně Vít'a. „Chtělo to jen pořádný otřes.“

„A to ti tvoji *odborníci* takhle kopou do svých pacientů?“

„Některé zákroky vypadají ještě hůř,“ přikývl Vít'a. „Viděla jste někdy, jak se rozbíhá zastavené srdce? Buďto elektrošokem, který člověkem zacloumá jako buldok ratlíkem a po kterém máte na hrudi spáleniny jako od žehličky, anebo údery, ty ale také stojí za to.“

„A ty si snad pamatuješ, jak to s tebou dělali?“ zeptala se ho učitelka s podezřením, že si jen tak vymýšlí.

„Ne, jen jsem to viděl na jiných,“ nenechal se chytit. „A nedělali mi to elektrikou, měl jsem to bez spálenin.“

Třídou to souhlasně zašumělo. Vít'a nebyl jediný, kdo něco takového viděl, v televizi už takových záběrů proběhlo víc než dost, jenže on to zřejmě viděl na vlastní oči.

„Ale víš, jaký je největší rozdíl mezi odborníky a tebou?“ řekla učitelka. „Odborníci si takové zákroky mohou dovolit, ale ty bys je napodobovat neměl! Latinské přísloví: *Quod licet Iovi, non licet bovi*, znamená česky: co je dovoleno bohovi, není dovoleno volovi.“

Třídou proběhl tlumený smích.

„Co kdybys kamarádovi místo pomoci ublížil?“ pokračovala učitelka ve výslechu.

„Na to mám náhodou odborné školení!“ bránil se. „A dostal jsem je právě proto, abych to mohl odborně používat. Od odborníků, jaké si možná ani představit nedokážete!“

„Odborník na křeče? To jsem ještě neslyšela!“ pokusila se to zesměšnit.

„Odborník na nervově paralytické stavy,“ opravil ji Vít'a. „Jediný obor, ve kterém se smím už dneska považovat za odborníka.“

„Jen aby!“ neodpustila si to zpochybnit, ale to už mířila na své místo za katedrou, aby z přerušené vyučovací hodiny zachránila, co se ještě zachránit dá.

Hodina biologie mohla pokračovat.

Po vyučování, zatímco většina žáků spěchala do školní jídelny, Vít'a zamířil do parku. Měl tam vybrané místo na oběd – dvě bytelné lavičky z dřevěných fošen na betonové kostře a mezi nimi stoleček stejného provedení.

Na jedné lavičce se vleže vyhříval bezdomovec Roman Janeček. Při Vít'ově příchodu se posadil a přátelsky se na Vít'u zašklebil.

„Tebe rád vidím! Co budeme mít dneska?“ zahalekal překvapeně. „Kde ses ty poslední dny toulal?“

„Byl jsem mrtvej,“ řekl Vít'a. „Ale všechno je v pořádku, už jsem zas tady. Na co máš zrovna teďka chuť?“

„Mně je to jedno,“ přiznal se Janeček. „Já jím všechno! Hlavně že jsi tady!“

„Tak si dáme oba gulášek!“ rozhodl to Vít'a a přisedl si naproti bezdomovci. „Zrovna mám na něj chuť a tobě taky chutná.“

Na zvětralých fošnách se objevily dva veliké talíře s voňavým gulášem a knedlíky. Pak se tu objevily i dva přibory starodávného vzhledu, úhledně zabalené do plátěných ubrousků.

„Pivko by nebylo?“ vmlouval se pan Janeček.

Okamžitě se před ním objevil tuplák s nápisem ve švabachu, plný černého piva. Skoro současně se před Vít'ou zjevila veliká sklenice malinovky a oba dva se do nezvyklého oběda hladově pustili.

„Ty jsi zlatej!“ chválil si pan Janeček Vít'u. „Bylo mi tu bez tebe smutno. A taky jsem měl hlad, to se rozumí.“

„Rád posloužím,“ usmál se Vít'a. „Nevadilo by mi ani, kdyby vás přišlo víc. Nebo jsi tady jediný?“

„Když... v tomhle prašivým městě nás bezdomovců opravdu moc není,“ krčil rameny Janeček. „A nechodíme pohromadě jako procesí. Nevadí, aspoň na mě víc zbyde!“

„Když budeš mít opravdu hlad, řekni si klidně o druhou porci,“ ujistil ho Vít'a. „Já na množství nekoukám.“

„No jo – vyčaruješ si to, kdykoliv tě to napadne,“ povzdychl si Janeček. „Taky bych to tak potřeboval...“

Porce guláše byly štědré a knedlíků byly plné talíře. Vít'a skoro třetinu porce nechal a odstrčil talíř od sebe.

„Je to už volný?“ dovoloval se opatrně pan Janeček.

„Dám ti celou novou porci!“ nabízel mu Vít'a.

„Tu už bych do sebe nenarval!“ namítal Janeček. „Ale tohle ještě zmůžu!“

„Tak si dej!“ pobídl ho Vít'a. „Nežínýruj se!“

Bezdomovec si přitáhl Vít'ův talíř a pustil se do zbytků guláše.

„A co že nejíš ve škole jako ostatní?“ ptal se ho plnými ústy.

„Copak to jde?“ odvětil Vít'a. „No uznej, co by mi asi spolužáci řekli, kdybych si před nimi čaroval jídlo? Vždyť by mě ze školní jídelny vyhnali!“

„Ale když si můžeš vyčarovat jídlo, proč si nevyčaruješ peníze? Je to jednodušší!“

„Peníze zásadně nečaruji!“ odvětil Vít'a. „Falešné peníze smrdí!“

„Ale jídlo za ně může být dobré, ne?“

„Pak si je prostě vyčaruji přímo. Nechci být otrokem falešných peněz!“ řekl Vít'a.

„A proč si nevyčaruješ pravé peníze?“

„Pravé jsou jen ty poctivě vydělané,“ řekl Vít'a. „Vyčarované jsou vždycky falešné, i kdyby je v bance brali jako pravé. Nemají ten správný původ, víš? My to rozlišujeme.“

„Divné!“ brblal Janeček, ale pak se chvílku věnoval vytírání talíře posledním zbytkem knedlíku a zapíjením pivem z tupláku.

„Poslyš,“ pokračoval po chvílce, „víš aspoň, co je tady napsáno?“

Ukazoval mu přitom prstem na švabach na tupláku.

„Neumím německy,“ odvětil zdrženlivě Vít'a. „To pivo zřejmě založil nějaký Němec, takže to bude i nějaké bavorské pivo. Víc o tom nevím.“

„Ty ani nevíš, co čaruješ?“

„Nemusím vědět všechno. Po pravdě řečeno, kdybys tak netoužil po pivu, ani bych na to nepřišel. Kdybys chtěl pravou Plzeň, bylo by to horší, tu ještě nikdo nečaroval.“

„Ty bys tedy Plzeň nesvedl?“ podíval se na něho bezdomovec tázavě.

„Když budeš hodně škemrat, naučím se čarovat i tu Plzeň!“ nadhodil neuváženě Vít'a.
„Ale musel bys mi opatřit jednu jako vzorek. Čerstvě natočenou, správně vychlazenou a ve firemním püllitru. Pak bys mohl mít i tu Plzeň.“

„Nač potřebuješ ten... vzorek?“

„Víš, Romane, pivo mi nic neříká. Nejsem pivař a ani po tom netoužím. Ale řekni, jak mám čarovat něco, co neznám? Vím jen, že Plzeň je žlutá a ne černá. Kdybych to nakrásně zkusil, možná by to žluté bylo, ale nejspíš by to byly strašné patoky. Ještě bys mi to hodil na hlavu, uznej, to přece nemá cenu...“

„To je potom těžký,“ uznal Roman. „Ale – co kdybych na to pivo vyžebal? Zkusil bys to pro mě?“

„Hele, když už bych to měl zkusit, muselo by to být tip-t'op, rozumíš? Propadl bych se hanbou, až by to musel nějaký jiný čaroděj po mně opravovat. Jak říkám, ta Plzeň by musela být čerstvě natočená, správně vychlazená a ve firemním püllitru!“

„Platí!“ natáhl k němu Janeček ruku. „Seženu prachy, kdybych měl kvůli tomu makat jako mourovatej! Půjdem do hospody a dáme si tu pravou, čerstvě točenou Plzeň...“

„Blázníš?“ namítl Vít'a. „Čarovat pivo v hospodě? Vynesli by nás v zubech!“

„No tak to pivo vynesu z hospody ven!“ nabízel se.

„Ve firemním püllitru?“ připomněl mu Vít'a.

„No jo, to by asi nešlo,“ uznal zchladle Janeček. „Leda bych si koupil i ten püllitr!“

„Firemní püllitr bude dražší než to pivo!“ snažil se ho Vít'a odradit.

„Já si na to poctivě vydělám!“ sliboval Janeček a napřáhl na to svou drsnou ruku.

„Když vyděláš, tak vyčaruju!“ slíbil mu Vít'a a stiskl ji.

„Hele...“ otočil Roman tuplák dnem vzhůru. „Nějak byl málo plnej...“

„Ty hele!“ opáčil Vít'a. „Kamarádi se nehoupou! Proč rovnou poctivě neřekneš, že máš chuť na další? Dobře víš, že ho dostaneš! Tady ho máš!“

Druhý tuplák přistrčil k Janečkovi a vyměnil za jeho prázdný. Ten okamžitě zmizel, stejně jako prázdné talíře i s příbory a s Vít'ovou sklenicí od malinovky.

„Není toho nádobí škoda?“ pozastavil se nad tím Roman. „Já jen, že by se dalo prodat!“

„Není ho žádná škoda!“ opáčil Vít'a důrazně. „A na to pivo si vydělej poctivě! Bude mít větší cenu i pro tebe!“

A zvedl se k odchodu.

„Kam spěcháš?“ snažil se ho zdržet Janeček.

„Na autobus,“ řekl Vít'a. „Jezdím domů autobusem jako všichni!“

„A na to peníze máš?“

„Jo,“ přikývl Vít'a. „Jenže ty peníze museli poctivě vydělat moji rodiče. Nemůžeme si dovolit čarovat všechno. Falešné peníze jsou proti našim zásadám.“

„Divné zásady,“ nesouhlasil pan Janeček. „Přijdeš sem zase zítra k obědu?“

„Jistě,“ přikývl Vít'a. „Když nebude pršet...“

„A kdyby pršelo?“

„Hele – jsem tady novejš, neznám ještě všechna zdejší zákoutí,“ řekl Vít'a.

„Ty znám já,“ nabízel se Janeček. „Třeba taková čekárna na autobusovém nádraží! Je tam sucho, v zimě i trochu tepleji než venku a přes den tam není ani noha!“

„Dobře,“ svolil Vít'a. „Ještě jsem nebyl uvnitř, většinou dobíhám na poslední chvíli, ale teď se tam podívám. A když bude pršet, nebo nevlídno, sejdem se tam.“

„Hele – a co kdybych tam na tebe čekal s kámošem?“ nadhodil Janeček. „Když tvrdíš, že by ti to ani nevadilo?“

„Kdo je tvůj kámoš?“ zeptal se Vít'a. „Taky bezdomovec?“

„Jo, taky,“ přikývl Janeček. „Ale on je na tom maličko líp. Je prostě tak blbej, že si ani pořádně neuvědomuje, co se kolem něj děje. Takže má výhodu, lépe se mu žebrá. Na něm je na první pohled vidět, že nic nehraje a za nic nemůže. A lidi mu dávají bakšišné ochotněji. Jak říkám, je mu líp.“

„No jo – ale když je tak hloupý, nevyžvaní to všechno při první příležitosti?“

„Neboj se, když mu vysvětlím, že by už nikdy nic nedostal, bude držet hubu, i kdyby ho na vidle napichovali.“

„Dobře, přived' ho taky,“ svolil Vít'a. „Říkal jsem ti přece, že mi to vadit nebude.“

„Máš zlatý srdce,“ lebedil si Janeček a opět si přihnul černého piva. „Tebe mi přihrálo snad samo nebe!“

Kdybys tak věděl, z jaký jeskyně to mám... pomyslel si Vít'a, ale neřekl nic a zamířil na autobusové nádraží.

Když bude pršet, budou obědvat tam.

A možná ve třech...

Francouzi mají pro opakující se situaci okřídlený výraz: Déjà vu.

Je to protiklad tvrzení, že nelze dvakrát vstoupit do stejné řeky a vyjadřuje to pocit, že se něco až nebezpečně opakuje.

Přesně ten pocit měl Vít'a, když v úzké uličce směrem na autobusové nádraží potkal podruhé Luka a jeho tři gorily.

Jen to setkání probíhalo trochu jinak.

„Měl jsi pravdu!“ zavolal Vít'a na Luka už z dálky. „V mém batohu byl skutečně tvůj mobil. Ale já jsem ho tam nedával, to si vyříd' s někým jiným. Chytej!“

Vytáhl mobil z kapsy u kalhot, kde jej měl přichystaný, rozmáchl se a hodil po Lukovi.

Luke se ani nepokusil přístroj zachytit, ten se od jeho hrudi odrazil a tvrdě dopadl na asfalt. Plastikové střepy se rozlétly do všech stran.

„Ten mobil mi zaplatíš!“ řekl Luke suše.

„Až naprší a uschne!“ řekl Vít'a. „Tady máš jiný – chytej!“

Hodil po Lukovi druhý, úplně stejný mobil, ale i druhý mobil dopadl vzápětí na asfalt.

„Nešiko nemotorná!“ řekl Vít'a. „Potřetí a naposledy! Chytej!“

Jak se mu mohl tentýž mobil objevit v ruce potřetí, to už bylo podivné, zejména když dva úplně stejné, jenže rozbité přístroje ležely na asfaltu mezi nimi. Vít'a hodil třetí přístroj opatrně, aby se nedal nechytit, ale Luke nehnul ani prstem a třetí přístroj se po dopadu na zem rozkřápl, až se střepy potřetí rozlétly do stran.

„Zřejmě ho nechceš!“ konstatoval Vít'a. „Tvoje chyba!“

Pokynul rukou a zbytky tří mobilů z asfaltu rázem zmizely. Ale ani to jeho protivníky nezastavilo.

„Ono ti to minule nestačilo, že?“ zavrčel Luke. „Potřebuješ přídavek!“

„Tak na to pozor!“ zúžily se Vít'ovi zorničky. „Minule jste mě zabili, rozumíte? Jenže to jste neměli dělat. Vzali jste mi život, ale zbylo mi jich ještě osm a tím jste mi dali právo na odvetu. Asi to ještě nechápete, ale máte obrovskou kliku, že vás nechci zabít. Máte každý jen jeden mizerný život a přijít o něj, čekala by vás už jen kremace. Ale mám dnes právo na silnější obranu než pomocí normálního lidského jiu-jitsu. Ted' vám dám poslední šanci – otočte se a prchejte, jasný?“

„Prchat? Když jsme čtyři? Šiblo ti?“

„Čtyři vrahové...“ řekl pomalu Vít'a. „Je mi z vás na zvracení, bastardi! Ale dobře vám tak, opravňuje mě to k použití zbraně.“

„Nemachruj, kreténku!“ odsekl Luke. „Dostaneš zkrátka větší nakládačku než minule a to tě snad naučí!“

„Zkuste udělat ještě krok – a uvidíte!“ varoval je naposledy. „Vy jste si ještě nevšimli, že umím víc, než vy?“

„Judo ti dneska nepomůže!“ ušklíbl se Luke – jenže se pod ním znenadání podlomily nohy a upadl. Ruce před sebe sice vymrštil včas, ale neunesly ho, takže dopadl obličejem až na asfalt, jen záúpěl bolestí.

Vít'a se jen zasmál.

„Ten smích tě brzy přejde!“ vykřikl Luke. „Kluci – na něj!“

Déja vú podruhé, ale také naposledy.

Tři jeho gorily se vzápětí válely po asfaltu jeden přes druhého. Úpění a nadávky. Vít'a klidně Luka obešel a přiblížil se k nim ještě víc, ale držel se mimo dosah jejich rukou.

„Kterej z vás mě minule nakopl?“ zeptal se jich.

Z nadávek, kterými ho zasypali, se ale nic nedozvěděl.

„No – povedlo se vám to!“ pokračoval, když se trochu vyčerpali a zmlkli. „Podařilo se vám ochromit mě. Podařilo se vám dokonce zabít mě. Ale tím jste mi paradoxně dali úžasný dárek. Kdybyste si mě prve nevšímali, nesměl bych proti vám hnout ani prstem. Teď mám nad vámi moc, o jaké se vám ani nezdá. Jste hračky v mých rukou a nikdo vám nepomůže – rodiče, škola, lékaři ani policie. Takže začnu – všichni jste právě ochrnuli na nohy. Bude pro vás život na invalidním vozičku správný trest za vraždu a spoluúčast na vraždě?“

„Jakápak vražda! Dyt' žiješ!“

„Ano – ale mám už jen osm životů, vrahouškové!“ řekl Vít'a. „Vy pořád nechápete, že jste se setkali s něčím, co nejste schopní pochopit? Tak se zkuste postavit! Nepodaří se vám to! Ode dneška budete všichni čtyři odkázáni na invalidní vozičky, nedošlo vám to?“

„A ta dnešní křeč – nebylo to nakonec...“ zarazil se Bohouš.

„Malá ukázka, která vás měla varovat,“ řekl Vít'a. „Já jsem totiž opravdu odborník na nervovou paralýzu a ta křeč byla moje dílo, když jsi mi nastavil nohu.“

„Tys to tím kopancem nespravil?“

„Ne, holoubci,“ odvětil Vít'a. „Paralýzu umím vyvolat i zrušit, jenže od ní nepomůže kopanec, ten jsem si jenom hezky vychutnal. Moje působení je... jemnějšího druhu. Zkuste pohnout nohama! Komu se to podaří, může si říkat Veliký Mág!“

„Jak jsi to udělal?“ vyjekl Luke. „Když to umíš zrušit, dokaž to!“

„To by se vám hodilo, co?“ usmál se Vít'a. „Ba ne, vrahouškové, připravili jste mě o život! A než byste zalezli jako psi do boudy, ještě si vyskakujete! To vám jen tak neprojde! Já vám životy ponechám, ale zkazím vám je, že už si nikdy ani neškrtnete!“

„Zažalujeme tě!“ napadlo Luka.

„Poslužte si!“ ušklíbl se Vít'a. „Budu se hrozně bavit, až dojde na *důkazní nouzi*. Vaše parta je přece známá jako parta darebáků. Kdo vám to uvěří?“

„Fotr si na to najme nejlepší právníky!“ vyhrožoval Lukáš.

„...kteří mu budou platní jako mrtvému zimník,“ zasmál se Vít'a. „Stejně jako vám doktoři. Nenajdete jediného, který by zjistil příčinu vašeho ochrnutí! Natož aby vás postavili na nohy! A tvrdit, že jsem to udělal já? To můžete, ale žádný doktor vám to nepotvrdí!“

„Nákej už se najde!“ litoval Lukáš. „Prachy zmůžou všechno!“

„Žádnej se nenajde!“ odvětil mrazivě Vít'a. „Prachy zmůžou dost, ale když doktorovi naznačím, že skončí taky na vozíčku a nehne proti tomu prstem, každý velice rád couvne. Už protože si to doktoři dovedou lépe představit! Život na vozíčku – i vlastní bezradnost!“

„A ty to dokážeš vyvolat i napravit?“ vyjekl Bohouš.

„Vyvolat i napravit,“ přikývl Vít'a. „Nebo snad dokážete vstát? Ani náhodou, rošťáci! Vy tomu ještě nevěříte? Budete ještě rádi, když vám někdo každý den pomůže posadit se na vozíček! Doma vám budou muset pořídit speciální bezbariérový záchod...“

„Ale ty to umíš... i napravit?“ chytal se Bohouš stébka.

„Ty sám jsi důkazem, že to umím!“ ušklíbl se Vít'a. „Vzpomeň si, jak to bylo ve škole s tvou křečí? Lišilo se to jen tím, že to ve škole bylo jen na jedné noze, teď na obou. Ale ve škole jsem to spravil. Ne kopancem, to by dokázal každý vůl, jak správně řekla Maršálová! Ale spravil jsem to já! Jenže žádný doktor neví jak a mě k tomu nepřinutíte ani párem volů a ani dvanáctispřežím těch nejdražších právníků! Pro naše doktory budete jen čtyři záhadné medicínské případy! Tím záhadnější, že na tom budete úplně stejně hned čtyři! Možná za vámi budou vodit mediky a předvádět jim tu záhadu!“

„Ale já jsem tě nezabil!“ zaúpěl Bohouš. „Ani jsem se tě nedotkl!“

„Spoluúčast na vraždě je totéž jako vražda sama,“ řekl Vít'a. „Já nemusím soudit jako pitomci soudcové, kteří osvobodí všechny účastníky vraždy, když se jim nepodaří prokázat, kdo skutečně zasadil smrtící rány. Mně stačí, že jste u toho byli a nedrželi se stranou!“

„Ale kopl tě přece Tonda, my ne!“ kvílel Bohouš.

„Takže mě zabil Tonda!“ přikývl spokojeně Vít'a. „No, dal mi dáreček k nezaplacení! Kdybych ho teď nakopl přímo do ksichtu, bránit by se nemohl, ale já taková svině nejsem! Stačí, když mu budete do smrti nadávat. A budete mít proč, až na Lukáše, který to jako váš velitel nařídil, ten mu nemá co vyčítat! Velitelé odpovídají za zločiny, které sami nařídili. Ale poslechli jste ho všichni a rádi! A slyšel jsem, že jste po mně zbili i Pavla! Vy zkrátka přestat nechcete, že? Tak si to pěkně vypijte! Do dna – a do smrti! Na vozejků!“

„Tohle ti nemůže projít, ty hajzle!“ ječel Lukáš. „Usvědčíme tě! Jsme proti tobě čtyři!“

„Když **vám** prošla vražda, proč by **mně** nemělo projít tohle?“ zasmál se Vít'a. „Vždyť to ani není tak závažné! A že mě usvědčíte? Tomu se jen zasměju, hošánkové! A nezdržujte mě, nebo mi ujede autobus!“

Obešel čtveřici a vykročil směrem k autobusovému nádraží.

„Vít'o! Proboha! Já už to nikdy neudělám!“ rozkřičel se za ním Bohouš.

Vít'a se zastavil a otočil se.

„To se rozumí, že už to nikdy neuděláš!“ přikývl. „Na vozíčku se velice těžko mlátí do slabších! Ale bude to spravedlivé, to si tedy pište! Budete až do smrti pěkně pokorní, mírní, ani kuřeti už neublížíte!“

„Ale... to je strašný trest!“ vzlykal Bohouš. „To bych radši bral dvacet let kriminálu!“

„Jenže si vybírat nemůžeš!“ odvětil suše Vít'a. „I kdybyste se sami přihlásili na policii a na kolenou se přiznali k té vraždě, nic nezměníte. Jednak vám to nikdo neuvěří – já přece nevypadám jako mrtvola a že mám o život míň, to víte vy čtyři, já a pár mých známých, ale nikdo z lidí vám to prostě nemůže uvěřit. A i kdyby vám to uvěřili, co se stane? Vždyť to už tu přece bylo! Když jsem umíral v nemocnici, policie případ odložila jako nedokazatelný a nejenže se nikdo nic nepokoušel dokazovat, ale hodili to přes palubu! Ostatně, dvacet let ani nemohou mladiství dostat! Doživotí na vozíčku bude jistější, nemyslíte? Z vězení se dá utéci, ale vozíček nezná úteky ani amnestie, z toho neutečete!“

„Ale to je nelidský!“ úpěl Bohouš.

„Naopak!“ opáčil mrazivě Vít'a. „To je spravedlivý trest za vraždu a spoluúčast na ní. Spravedlivější trest vám neušetří nikdo! Tohle vás snad napraví!“

„Ty nejsi člověk! Nemáš srdce!“

„Člověk jsem!“ zamračil se Vít'a. „Možná trochu *jiny*, ale lidství mi upírat nebudete. A už vůbec ne vy, kreatury. A že nemám srdce? Od vrahounů to teda zní přímo srdceryvně! Co ode mě čekáte? Milost?“

„Nemohli jsme tušit, že by to mělo bejt až tak zlý!“ bránil se Bohouš.

„Nežvaň!“ okřikl ho Vít'a. „Šli jste mě přece zmlátit!“

„Zmlátit jo, ale ne tolik! Jen aby sis to pamatoval!“

„To si tedy budu pamatovat! Šli jste mě zmlátit – a hned čtyři najednou, vy zbabělci!“ vyčetl jim Vít'a. „Kdybyste na mě šli jen trochu rytířsky – čestně jeden na jednoho, neřekl bych. Ale vy jste – a dnes už podruhé – přišli čtyři zmlátit jednoho a ke všemu slabšího!“

„Ale ty jsi s Lukem praštil, až jsi mu vyrazil dech!“ namítal Bohouš.

„Jo – ale to bylo čestně, jeden na jednoho!“ odpálil ho Vít'a. „A nebylo to tolik, jen jsem ho přehodil přes sebe. Ale Tonda přece musel vědět, že používá smrtící úder karate! To nebyl žádný omyl, to byl jasný úmysl zabít!“

„Ale to jsme přece nemohli vědět!“ úpěl Bohouš.

„To je pěkné!“ řekl Vít'a. „Jdete někoho zmlátit, aby si to pamatoval! A jeden přitom použije smrtící úder! A teď, když máte nést zodpovědnost, budete fňukat, že jste to nechtěli? Poděkujte raději Tondovi za spravedlivý trest!“

„Ale já jsem nevěděl, že to může být smrtící!“ vybuchl i dosud mlčící Tonda.

„Nevěděl?“ podíval se na něho Vít'a pohrdavě. „Který pitomec tě učil karate, že ani nevíš, jaké údery používáš?“

„Učil jsem se to sám – podle filmu!“ vyhrkl Tonda. „Ale tam to tak zle nevypadalo!“

„Jo – podle filmu!“ vzdychl si Vít'a. „Takže ten pitomec jsi byl ty sám! Člověče, proč se cpeš do něčeho, čemu nerozumíš?“

„A ty tomu rozumíš?“ vyjel si na něho uraženě Tonda.

„Mě judo i jiu-jitsu učili profici!“ odvětil Vít'a. „V judu očekáváme protivníka, který padat umí, v jiu-jitsu dbáme, abychom neublížili ani protivníkovi, který padat neumí. Praštil jsem Lukášem o zem, ale nepraskla ani kůstka. Ale ty ses naučil zabíjet, ani jsi o tom nevěděl?“

„Ale tam to vypadalo jinak!“ opakoval tvrdohlavě Tonda. „Po takovém kopu tam každý odletěl stranou, ale nikdo nezůstal ležet, jako ty! Můžu za to, že jsi taková křehotinka?“

„No jo!“ řekl Vít'a. „Ve filmu to vypadalo jinak! Tam hrdina nakopne člověka, že by mu nezůstala jediná kost celá, ten odletí pět metrů, udělá ukázkové salto, přistane na nohy a je připraven k odvetě. Hrdina pak do něho musí z mašinkvéru vystřílet dva zásobníky, ve filmu totiž jeden průstřel srdce nestačí! A kdo není superman, je křehotinka. To je v těch hrdinských filmech taky docela normální! Bože, do čeho jsi to duši dal?“

„Ale tebe to přece nezabilo, když jsi tady!“ trval na svém Antonín.

„Nezabilo?“ vybuchl Vít'a. „Ty jsi mě neviděl umírat v nemocnici! Kdyby mě nechali doktorům, ani devět životů by mi nestačilo! Ale dobře! Jsem *jiny* a jsem naživu. Kdybyste tušili, vy zbabělci, jaké síly jste uvolnili, zešedivěli byste hrůzou! Dostanete tedy ještě jednu možnost, jako jsem ji dostal já! Ale jen jednu – devět životů si nezasloužíte! Já to ochrnutí umím vyvolat i zrušit, ale jestli vás to nenapraví, neseberu vám jen nohy, nebudete si sedět jako páni na invalidním vozíčku a jezdit si, kam se vám zlíbí. Ochrnete i na ruce, zůstane vám jen hlava a v ní oči pro pláč! Budete si to pamatovat?“

Čtyři ležící poražení hrdinové mlčeli.

„Vida, nechce se vám slibovat nápravu!“ řekl Vít’a už zase klidně. „Dobře, nemusíte! Pamatovat si to budete i tak! Aby bylo jasno – ve škole si vás nebudu všímat, ale vy mě také ne! Máte právo stěžovat si – rodičům, škole, policii a třeba i na nádraží. Beztak vám nikdo neuvěří! Budete se mi obloukem vyhýbat a nejen to! Jestli se dozvím, že jste zase někoho předem zmlátili, *aby si to pamatoval*, jako naposledy Pavla, vzpomenu si také. Ale to už vás nebude čekat komfortní elektrický invalidní voziček, ale zostřené doživotní vězení nazývané postel! Z celého těla vám ponechám jen hlavu a prsty na jedné ruce! Snad časem zvládnete aspoň joystick, abyste mohli dál hrát ty své debilní hrdinné počítačové hry – ale už jen tam budete dál *geroji*, na všechno ostatní zapomenete, jasné?“

V uličce bylo hrobové ticho. Tyhle vyhlídky opravdu nevypadaly růžově.

„Koukám, že mi ujel autobus,“ řekl Vít’a při pohledu na hodinky. „Co se dá dělat! Tak si to tady ještě chvilku užijte! Já vás odblokují, za takových pět minut vaše ochrnutí ustoupí a můžete jít domů. Na tohle snad do smrti nezapomenete! Můžete si pak stěžovat tatínkovi, na policii – jak libo. Tím jsme spolu skončili, nebudu to dál rozmazávat, ale kdyby vám to nestačilo... brečte si potom, kde chcete. Čau, bastardi!“

Shýbl se a opatrně položil na asfalt uličky Lukův nepoškozený mobil – čtvrtý v pořadí.

„Tohle tu nezapomeň, Lukeši!“ otočil se k němu. „Nevíš, kdy se ti to bude hodit! Ale už to nikdy nepoužívej jako kukaččí vejce, podrazáku!“

Pak se otočil a zrychleným krokem odešel.

Od tmavého rohu posledního domu uličky se tiše odlepila tmavá postava. Po chvilce rozmýšlení, zda se má k odcházejícímu chlapci hlásit, anebo raději ne, si všimla, že školák nasedá na kolo, které před okamžikem neměl, a odjíždí, aniž by jedinkrát šlápl do pedálů.

Sakra – tady už veškerá sranda skončila, uvažoval v duchu bezdomovec Roman Janeček, když tiše mizel za rohem. Nebylo by dobré zavolat jim aspoň sanitku? Radši ne – vždyť jim Vít’a slíbil, že je to přejde a že odejdou po svých! Ale – určitě není dobré mlátit čaroděje!

Pitomče! Napadlo ho po chvíli. Co blbneš? Čarodějové přece neexistují!

Jo – ale to by nesměl osobně znát jednoho, který si umí vyčarovat co chce. Guláš, pivo – anebo taky kolo, které jezdí samo, bez šlapání.

Jenže on to nemusí používat jen v dobrém. Čtyři zdravím kypící mladíci tady zřejmě ochrnuli a zůstali ležet na asfaltu, bezmocní jako týdenní nemluvnata! Sakra, tohle je úplně jiný druh čarování! Tohle je setsakra černější magie než guláš a pivo!

Určitě bude lepší vycházet s ním v dobrém!

Výslech

Budete-li s každým jednat na rovinu,
půjde to s vámi velice brzy s kopce.

Pozvání do ředitelny, vykřičené nahlas školním rozhlasem, se obvykle nedá odmítnout.

Vzhledem k tomu, že vzápětí následovalo zvonění, ukončující hodinu, Vít'a si složil věci, zvedl se a hned za učitelem matematiky vyšel ze třídy.

„Co to má znamenat?“ obrátil se k němu za dveřmi matikář.

„Nevím,“ pokrčil rameny Vít'a. „Mám jít do ředitelny, tam se to snad dozvím.“

„Vy to nevíte, študente?“

„Může to mít dvacet různých příčin,“ odpověděl Vít'a vyhýbavě.

„Ale co si o tom myslíte vy?“ naléhal matikář.

„Může to souviset s mým pobytem v nemocnici,“ nadhodil Vít'a.

„To by mohlo být,“ připustil matikář. „No nic, tak ať se všechno vysvětlí!“

Zabočil ke sborovně, zatímco Vít'a se obrátil ke schodům, aby se dostal do ředitelny. Cestou mu samotnému vrtal hlavou důvod nečekaného pozvání. Nečekaného, protože škola Vít'ův případ považovala za dávno vyřízený. Ledaže by ředitele zajímalo, jak se může žák, omlouvaný beznadějným stavem v nemocnici, objevit jen tak, bez rozumného vysvětlení, ve své třídě. Na zázraky přece nikdo nevěří – a tohle by zázrak byl. Mohlo to být podezřelé? Nejspíš bylo.

Druhým důvodem k výslechu by mohlo být, že dnes do školy nepřišel Lukáš. Že by ho včerejší zážitek tak rozhodil? Simulanta! Jeho tři gorily přece přišly jako normálně, jenže se bez svého velitele chovaly až nezvykle schlíple. Nicméně se nezdálo, že by se jim stalo něco tak mimořádného, aby si toho někdo všiml. Zatvrzele mlčeli – a Vít'a též.

Vít'a si s tím příliš hlavu nelámá. Škola podle něho selhala. Založila jeho případ jako nezajímavý, neboť se odehrál mimo školní vyučování a navíc mimo školu. Omlouvalo ji, že mimo školu nemá možnost žáky sledovat. Podle toho by si ale neměla všimnout ani včerejší události. Co tedy za tím vězí?

Vít'a došel k ředitelně, opatrně zat'ukal na dveře, na vyzvání je otevřel a vstoupil.

Kromě ředitele byl v místnosti policista a jakýsi chlap, kterého Vít'a nikdy neviděl.

„Á, delikvent se dostavil!“ přivítal Vít'u zamračený ředitel.

Vít'a ho viděl jen párkrát, ještě nikdy s ním nemluvil. Přestup z Prahy na zdejší školu jim o prázdninách vyjednal táta a nebýt školního rozhlasu, nepoznal by ředitele ani po hlase. Okamžitě ho ale zarazilo jeho označení za delikventa. Na znamení protestu se mlčky ohlédl, jako kdyby za sebou očima hledal pravého delikventa, ačkoliv věděl, že přišel sám a nikdo za ním nestojí.

„Nikoho nehledejte, studente!“ oslovil ho ředitel. „Myslel jsem samozřejmě vás!“

„Nic jsem neprovedl a necítím se jako delikvent!“ opáčil Vít'a dotčeně, ale pevně.

„Ale jste!“ ujistil ho ředitel. „Bohužel jste tu kvůli žalobě tady pana Lukáše Macháně, že jste jeho synovi Lukášovi způsobil fraktury obou rukou. Pan Macháně teď žádá náhradu škody, způsobenou úmyslným ublížením na zdraví jeho synovi! Jak to hodláte vysvětlit?“

Vít'ovi okamžitě probleskl hlavou okamžik, když Luke po přimrazení ztratil rovnováhu. Ochrnutýma nohama nemohl pádu zabránit, dopadl na obě ruce, které ho neunesly, takže si navíc natloukl obličej. Ale že by fraktury? No – mohlo to být, dopadl pěkně tvrdě! Vít'a mu ostatně sám doporučil stěžovat si, takže by se neměl divit.

„On má tu drzost tvrdit, že jsem mu přerazil obě ruce?“ usmál se přezíravě. „Ale kde?“

„V předloktí,“ odvětil ředitel.

„Ale čím?“ zeptal se Vít'a.

„Podrazil jste mu znenadání nohy a při pádu si Lukáš zlomil obě předloktí.“

„Jo – podrazil nohy?“ opakoval Vít'a pochybovačně. „Kde to podle něho mělo být?“

„Bohužel mimo areál školy,“ řekl ředitel. „Takže to přestala být záležitost školy a stala se z toho záležitost policie. Tady pan strážmistr by rád slyšel vaše vysvětlení!“

Tak proto policie! A chudák ředitel je tu jen jako nezúčastněný prostředník, pomyslel si Vít'a. Jenže pan Macháně ani synáček Lukáš nemají svědky a tím ani šanci uspět. Ostatně, předtím způsobili mnohem těžší zranění Vít'ovi a prošlo jim to. Tohle prostě musí projít také!

„To je hezká historka,“ řekl, „ale já si vážně nejsem vědomý, že bych někde někomu podrážel nohy. V takových věcech se nevyžívám.“

„Měl jste ale nedávno účast ve rvačce!“ udeřil na něho ředitel.

„Jo, jenže to bylo obráceně, Lukova parta napadla mě!“ odvětil. „Bezduvodně, zákeřně a v tak velké přesile, že mi nedali šanci na obranu a skončil jsem v nemocnici! To jste snad měli vyšetřit přednostně, nebo ne?“

„Bohužel, čtyři svědci vypovídali proti vám,“ doplnil policista. „Jen jeden žák se nám přihlásil se svědectvím ve váš prospěch, ale nebyl na místě, jen něco před tím incidentem ve škole zaslechl. To ovšem bylo naprosto nedostatečné.“

„Nebyl to Pavel?“ zeptal se Vít'a. „Kterého potom ti čtyři také zmlátili?“

„Jenže čtyři svědci byli na místě a ti tvrdili něco jiného!“ namítl policista. „Dosvědčili, že jste Lukáše Macháně mladšího předtím i včera zcela bez důvodu napadl.“

„Čtyři svědci?“ zasmál se Vít'a. „Odkdy se pachatelům říká svědci? A dnes svědčili ti samí grázláci, že? Aspoň jim neříkejte svědci, když to byli oni, kdo si začal.“

„Nechte si od cesty urážky a odpovězte!“ napomenul ho přísně policista.

V té chvíli se ozval školní zvonek, oznamující začátek další vyučovací hodiny. Vít'a sebou trhl, ale ředitel mu naznačil, aby si zvonku přestal všímat. Výslech měl přednost.

„Tak on ještě drze požaduje náhradu škody?“ zvažněl Vít'a. „Byli jste vyšetřovat tu první rvačku? Navštívili jste také nemocnici, kde mě ošetřovali? Zajímali jste se o to, jak mě ti čtyři grázlové zrasovali?“

„Nechte těch urážek!“ zvýšil hlas policista.

„Byli jste tam, nebo ne?“ trval na svém Vít'a, protože bezpečně věděl, že ho policisté nevyslechli, ačkoliv jim lékaři poslali oznámení, takže nakonec případ nevyšetřili a odložili.

„Nevypadáte na zraněného!“ namítl sebevědomě policista.

„Taky už nejsem,“ připustil Vít'a. „Ale byl jsem, dokonce jsem byl pár vteřin mrtvý, zástava srdce není žádná legrace. Hrozila mi doživotní invalidita, doktoři v nemocnici mým rodičům tvrdili, že se s tím nedá nic dělat! Naštěstí mě naši dali jinam, kde si se mnou ještě věděli rady. Mám teď zdrátované krční obratle, sešivanou míchu, ale jsem naživu. Policii to ale vůbec nezajímalo. Podle vás to nic nebylo – ale pro pár zlomených kostí vyvádíte jako Němci po atentátu na Heydricha!“

„Taková zavádějící přirovnání si nechte!“ zamračil se ředitel.

„Zavádějící?“ vybuchl Vít'a. „Pokus o vraždu jste nechali plavat a pár nakřáplých kostí vám vadí? A víte, že mě mrzí, že jsem tomu chudáčkovi Lukáškovy ty hnáty nepřerazil? Měl bych proč – oni mě předtím nešetřili a zlomené ruce jsou prkotina proti zlomenému krku!“

„Takže jste mu ty nohy podrázil!“ nadhodil policista sugestivně.

„Ne!“ odsekl Vít'a. „Sledoval jsem z bezpečné dálky, jak sebou švihl! Na čisté rovině! Nebyl jsem mu blíž než na tři metry, takže si pohádky o podrážení nohou nechte pro někoho

jiného. Ale ten držkopád jsem mu přál! Ani nevíte, jak jsem mu to přál! Parádně sebou švihl, jen co je pravda! To byly Boží mlýny, co melou pomalu, zato jistě! Bylo to pro mě obrovské zadostiučinění! Jenže – byl jsem od něho v té chvíli tři metry daleko a strašně lituji, že jsem mu ty nohy podrazit ani nemohl!“

„Ale on tvrdí, že jste mu je podrazil!“ namítal chabě policista.

„Nechce přiznat, že sebou švihl sám, co? Svědky ale nemá! Ta jeho gangsterská parta není věrohodná a uvěřit jí může jedině nesvéprávný nebo zkorumpovaný! Vám se zdá vážně normální, aby slabší žák napadl partu vyhlášených rváčů? Zvlášť, když po prvním setkání s nimi skončil na jednotce intenzivní péče? Bylo to přesně naopak, oni už podruhé napadli mě! Přitom jsem se nedávno vrátil z nemocnice!“

„Takže to podražení nohou popíráte?“ zeptal se komisně policista.

„Popírám, že bych se někoho z nich vůbec dotkl a popírám, že bych byl v té chvíli blíž než na tři metry!“ upřesnil to – vlastně po pravdě – Vít'a.

„Ale svědectví Lukáše Macháně mladšího to popisuje jinak!“ tvrdil policista.

„Jistě – ale Lukáš Macháně je gangster. Nedávno mě se svou partou bez příčiny napadl a způsobili mi zranění, za běžných okolností smrtelná. Jakou cenu má jejich svědectví?“

„Přestaňte už konečně urážet své spolužáky!“ zvýšil hlas ředitel.

„Navíc jste těmto pachatelům neprofesionálně prozradili jméno svědka, takže zmlátili i Pavla,“ nedal se zastavit Vít'a. „I on by si na vás dnes mohl stěžovat! Takovým přístupem nic nevyšetříte! Nezбудe vám nic jiného než případ odložit, jako jste odložili ten závažnější. Přejte aspoň jako já Lukovi ty zlomené hnáty, plně si je zaslouží!“

„Ale tak bezcitná výpověď je naprosto nevěrohodná...“ podíval se ředitel na policistu.

„Bezcitná?“ opáčil Vít'a. „Naopak, pane řediteli, naopak! Já mu ty zlomeniny přeji až moc procítěně! Mám k tomu velice dobrý důvod! Mohl bych přinést svoji lékařskou zprávu a žádat náhradu škody po té povedené partě! Ale vás bych se rád zeptal – jak jste se zasadil o vyšetření, kdo zavinil moje zranění, kvůli kterým jsem byl v nemocnici a která se dokonce ukázala jako smrtelná? Aspoň tak, jak se angažujete v tomto případě? Kdo těm grázlům řekl jméno svědka a umožnil tak jeho zmlácení? Vy – anebo nějaký neprofesionál od Policie?“

„Vy tady nejste ten, kdo má klást otázky!“ okřikl Vít'u ředitel.

„Jak to?“ opáčil Vít'a. „Jako oběť mám právo vědět, jak jste vyšetřili neúspěšný pokus o moji vraždu! To je snad podstatně závažnější než nějaké zlomené ruce!“

„To už je ale uzavřený případ!“ řekl místo ředitele policista.

„Tak uzavřený! Dobře, pište si – doufám, že si to natáčíte! V okamžiku pádu syna pana Macháně Lukáše jsem byl od dotyčného vzdálený nejméně tři metry, spíš dál, což podrážení nohou fyzicky vylučuje. Žaloba je lživá a bezpředmětná! Kromě mě a členů Lukovy party, což jsou jeho zaujatí spolupachatelé, tam nikdo nebyl, takže se, bohužel jako v předchozím případě, nedá nic prokázat. Uznávám to a náhradu škody po panu Macháně nežádám – a že by byla pěkně mastná, kdybyste to nezametli pod koberec! Tím končím. Stačí?“

Policista se na oba pány podíval nerozhodně.

„No... s tímhle k soudu jít nemůžete,“ řekl. „To je tak akorát na odložení.“

„Jak je to možný?“ vybuchl pan Macháně. „Kluka mám zrasovanýho – a nic?“

„Nedá se to dokázat!“ krotl ho policista. „Slovo proti slovu nic neznamená, nezaujatí svědci nejsou, z toho těžko něco získáte!“

„Pro jistotu pořídte protokol!“ požadoval pan Macháně. „Uvidíme, co na to řeknou moji právníci!“

„Jak chcete!“ pokrčil rameny policista.

„Mohu už jít?“ zeptal se Vít'a ředitele.
„Můžeš!“ zavrčel ředitel.
Přátelsky to ale neznělo.

Tatínek se na Vít'u podíval utrápeně.

„Vít'o, Vít'o! Nezdá se ti, že sis v té škole udělal hned zpočátku nějak moc nepřátel?“

„Za to mě snad neviníš?“ opáčil Vít'a a dál se zabýval drbáním Plyšáka za ušima. Pes trpělivě držel, drbání měl jako všichni psi velice rád.

„Věřím ti, že impuls vyšel z jejich strany, ale přece jen... máš už proti sobě část třídy, učitelského sboru, ředitele a pár vlivných osobností města,“ shrnul to otec. „Nejhorší na tom je, že ve městě a nejbližším okolí není jiná škola, kam bych vás mohl dát přeložit.“

„Proč bys nás měl dávat přeložit jinam?“ zeptal se Vít'a. „A proč oba?“

„Janka prý měla podobný výstup s dcerkou největšího sponzora školy, pana Vavřince,“ vysvětloval mu tatínek. „Naštěstí to rychle utichlo. Asi by ses měl taky víc krotit. Proč Janka problémy nemá a ty ano?“

„Protože slepice jako je Monika Vavřincová předstihne Janku jen ve výši účtu za úces, na víc se nezmůže. Ale řekni, tati, jak chceš na Zemi připravovat podmínky návratu emigrantů od skřítků, když chceš pořád jen ustupovat a ustupovat? To myslíš vážně?“

Otec se na syna zahleděl trochu zamyšleně.

„No – připadá mi hloupé tahat do toho i vás, děti,“ řekl po chvíli.

„Tak si tati uvědom, že máme od skřítků neprůstřelnou ochranu!“ řekl Vít'a. „**Tušivo, zruškov, přimražení.** A taky právo odpovědět na sílu větší silou. Jen nesmí mít obrana horší účinky než případný útok. A to zatím nemá.“

„Nejsem si jistý, že to nepřeženeš!“ povzdychl si otec. „Janička prý Monice pohrozila jen chvaty jiu-jitsu – no budiž, to je přirozená záležitost, proto jsme vás přece na judo přihlásili, nemusíte si nechat líbit všechno. Ale tobě to hned napoprvé nepomohlo...“

„Což uznali i skříteci!“ opáčil Vít'a. „Proto nás dodatečně upravili, aby to nehrozilo!“

„Ale vy na té škole budete muset vydržet ještě pár let,“ řekl otec. „Zatím se mi zdá, že jdete oba hlavou proti zdi.“

„Neřekl bych, tati,“ namítal Vít'a. „Například na Janku si teď nikdo netroufne. Myslím, že mi už taky dají všichni pokoj!“

„Až na pana Macháně, který to žene před soud, jak jsem slyšel!“

„Až na pana Macháně, kterého zatím soudce bez pádných důkazů vyhodil.“

„To je otázka, kdy si nějaké důkazy sežene. Měl bys být připravený, že po tobě půjde dvojnásob. Janka říkala, že slyšela o veřejné přísaze mladého Lukáše Macháně, že tě dostanou, i kdyby na to měl padnout milion.“

„Jo, o tom jsem slyšel taky,“ odvětil Vít'a. „Jenže Lukáš nemá šanci! Rozpadla se mu parta, dva ze tří kumpánů ho opustili a odmítají s ním chodit. Já jim rozumím, mají strach. Ale větší ze mě, než z něho! Zůstal mu jen Tonda, to je ten, co mě nakopl do hlavy – jak se říká, vrána k vráně sedá. Ale nemůže za ně do party nalákat nikoho dalšího!“

„I ti dva mohou být nebezpečnější, než si myslíš!“ připomněl mu otec.

„Já vím,“ připustil Vít'a. „Neberu je na lehkou váhu. Tonda mi dokázal, že se před ním musím mít na pozoru a Lukášek je taky kvítko ze Satanovy zahrádky. Ale jsou jen dva. Ostatní se dělí na dvě skupiny. Jedni jdou spíš se mnou, už zjistili, že si z nich nedělám poskoky, ale naopak se jich umím zastat. Druzí by taky šli se mnou, jenže se Luka, Tondy a možná i jejich fotříků bojí. Ti by měli co nejdřív zjistit, že se nemají čeho a hlavně koho bát.“

„Raději si na ně dávej pozor!“ nabádal Vítů táta. „Jana říkala, že Tonda teď prý chodí často za otcem na střelnici. A Tondův otec má mimo střelnice i obchod se zbraněmi!“

„To si oba moc dobře rozmyslí!“ mínil Vítů. „A kdyby ne – pak uvidíme, jak si s tím poradí skřítki. Kdyby v tom měly být opravdové zbraně, směl bych přitvrdit i já.“

„Na to bych se bezhlavě nespolehal,“ otřásl se tatínek. „Střelné zbraně jsou v našem světě osvědčené, mají na svědomí miliony hrobů, zatímco skřítků ochranu ještě na Zemi nikdy nikdo nevyzkoušel.“

„Bylo by smutné, aby nás na Zemi zastavil první splašený pistolník.“

„Raději bych jim neposkytoval příležitosti,“ mínil otec mírně.

„Žádnou nedostanou,“ opáčil Vítů.

Záblesk v jeho očích znamenal, že to myslí vážně.

Následující dny se, jak se zdálo, zařadily do normálu.

Ve škole se Janka i Vítů zařadili znalostmi k nadprůměru a zájmy přibližně k průměru ostatních žáků. Parta Moniky Vavřincové Janku až okázale ignorovala, ale bylo to oboustranné. Janka ve třídě šířila radikální názory o spravedlnosti, až se nad nimi pozastavovali i někteří učitelé. Většinu spolužáků a i několika učitelům tím naopak imponovala. Místo dosavadního obdivu k přepychu se snažila spolužačkám – podobně jako ve své třídě Vítů – pomáhat v učení a místo značkového oblečení nosila do školy knížky.

Když její kamarádka nešťastnou náhodou upustila svoji starší Nokii, která po nárazu přestala fungovat, přímo jí vnutila novější mobilní telefon, stejný, jako měla sama. A ještě jí pomohla přendat SIM-kartu z rozbitého přístroje do nového.

„Proč mi to dáváš?“ odmítala takový dar kamarádka. „Máš snad na rozdávání?“

„Ber, dokud je ruka Páně otevřená!“ řekla Janka. „Mobilní telefon ti dát mohu a ještě ti ukážu, jak mě můžeš volat. Tenhle telefon má zvláštní seznam, kam se dá volat zadarmo, hned ti to předvedu. Ostatní čísla jsi měla už předtím, určuje je tvá SIM-karta a tam se volat zadarmo nedá.“

„Komu všemu se dá volat zadarmo?“ zajímala se kamarádka.

„Seznam není velký,“ přiznala Janka. „Najdeš v něm jen mě, Vítů, naše rodiče a sebe. A pak můžeš volat na ta stará, placená čísla, co máš na SIM-kartě.“

„Jak to, že tak málo?“

„Spojení zadarmo je takový bonbónek,“ řekla Janka. „Až se k nám někdo další připojí, přidá se do seznamu samočinně. Bohužel se dá volat zadarmo jen s tímhle typem telefonu,“ přiznala Janka. „Jedině kdyby se nám podařilo přesvědčit někoho, aby si nechal vnutit tenhle typ. Momentálně můžeš volat jen mně a naší rodině, ale seznam se bude rozrůstat.“

„To skoro vypadá, jako bys tenhle typ prodávala!“ usmála se kamarádka.

„Máš tak trochu pravdu,“ přikývla Janka. „Akorát že za to nechci ani korunu.“

„Ty, poslyš – není to divné? Rozdávat mobily zadarmo... nejsou nakonec kradené?“

„Kradené nejsou,“ ujistila ji Janka. „Je to reklamní předmět z ověřovací série testování přímého spojení, mám jich ještě pár. A protože je neprodávám, ale rozdávám, smím si sama vybrat, komu to dám a komu ne.“

„Monika Vavřincová má novější model!“

„Jen tak vypadá,“ řekla Janka. „Jako nemá cenu soudit lidi podle oblečení, zkus soudit i mobily podle vnitřku. Tenhle má pár vylepšení, třeba obrovskou paměť a volání zdarma. Monika by ti možná s pohrdáním řekla, že o to ani nestojí, ona přece na to má! My ty peníze nemáme, zato spolu můžeme mluvit zadarmo. Vítů už ten typ nabízel i Romanovi

Janečkovi, ale ten to odmítl, že by ho buď propil, nebo by ho někdo mohl nařknout ze zlodějny.“

„Janečkovi? Tomu bezdomovci?“

„Jo, tomu,“ řekla Janka. „To je taky nešťastník! A nespádl do toho vlastní vinou, Vít’a se mu snaží pomáhat.“

„Kdyby nechlastal...“

„On dřív nechlastal,“ zastala se ho Janka. „Vít’a se s ním nedávno bavil a dost se toho dozvěděl. Na toho se to sesypalo jako domeček z karet. Nemoc, vyhazov z práce, exekuce, rozvod, vyhazov z bytu... dnes má jen dluhy, oči pro pláč a občas nějaký ten chlast.“

„Proč teda nepracuje?“

„Protože mu exekutoři vždycky všechno zabaví,“ pokračovala Janka. „Ty bys pracovala jako mouřenín, kdybys za svou celoměsíční námahu našla vždycky jen prázdný účet? Každý zaměstnanec musí mít podle zákona bankovní účet na výplaty, aby se exekutorům usnadnil život. Doba výplat jsou pak žně pro exekutory! Dluhy u nich jsou zatížené tak masnými, nekřesťanskými a nemravnými úroky, že dluh i při poctivém splácení neklesá, ale narůstá. Začneš třeba na tisícovce, ale zatímco jsi v nemocnici a nesplácíš, je dluh najednou sto tisíc a to už nemáš šanci se z toho dostat, samotné úroky jsou každý měsíc větší než tvá výplata – a už se vezeš rovnou cestou do pekel, není cesty zpět! Dřív musel exekutor člověku nechat alespoň životní minimum, jenže to dnes nestačí ani na byt, natož na stravu. No řekni, kdo by na jeho místě dělal zadarmo?“

„Tak si nechám aspoň část platit na ruku, ne?“

„Jenže to je protizákonné a na to žádný zaměstnavatel nesmí přistoupit.“

„To teda máme ale praštěné zákony!“

„No vidíš – ale to já přece říkám už dlouho!“ zasmála se Janka. „Hele, docela ráda bych tenhle mobil vnutila i dalším holkám, jenže všechny už nějaké mají. Přitom by si mohly ty své nechat, stačí prohodit SIM-ku, nevadilo by mi ani kdyby nosily oba. Mohla bys to nějak očíhnout? Ty je přece znáš déle než já!“

„To bude snadné. Všechny vědí, co jsem měla za křáp, takže budou zvědavé na tenhle. No – a já jim to jen předvedu a naznačím, že je to levně od tebe.“

„Můžeš říct rovnou, že zadarmo!“

„To teda nemůžu! Co je zadarmo, je podezřelé. Kdybych to tak řekla, nevnutíš jim ani jeden. Ale když řeknu, že je to... jak jsi to říkala? Ověřovací série pro testování? Ale musí to být aspoň za korunu na zkušební dobu... řekněme dvou let, jinak ti to odmítnou.“

„Myslíš?“

„Jistě. Zadarmo spojení se dá chápat jako bonus, ale zadarmo mobil znamená šmejda.“

„Dobře, nechme to, jak říkáš. Zadarmo spojení jako bonus a korunu na dva roky!“

„Jo – a tady máš tu korunu, aby to bylo spravedlivé!“

„Spravedlivé?“ zarazila se Janka. „Ale vlastně máš pravdu. Tak to tak беру!“

„A jsme domluvené!“

Prodejna

Rodinnou radu, jak tomu říkal tatínek, mimořádně u večere vyvolal Vít'a.

„Měli bychom začít!“ zahájil, když všichni dojídali.

„Začít? Ale co?“ zeptal se táta.

„Něco dělat s těmi podmínkami pro návrat lidí ze světa skřítků,“ upřesnil Vít'a a hodil pod stůl nenápadně Plyšákovi kousek, aby přestal loudit.

„Co máš konkrétně na mysli?“ zeptal se ho tatínek.

„Měli bychom začít něco dělat pro lidi, jako jsou Adamovi,“ opakoval Vít'a. „Nemusí to být zrovna oni, já bych začal třeba panem Janečkem z města. Je na tom podobně, ale žije tady na Zemi a to pod mostem.“

„A jak bys mu chtěl pomoci?“

„Co takhle ho zaměstnat?“ nadhodil Vít'a. „Mohl by třeba něco prodávat.“

„Jak si to ale představuješ?“

„Mohli bychom mu třeba zařídit kiosek poblíž náměstí, třeba směrem na autobusák.“

„Tam už jsou kiosky dva, nebo ne?“

„No právě! Mezi nimi se třetí ztratí.“

„A co by tam měl prodávat?“

„Cokoliv, nebo něco jinýho,“ řekl Vít'a. „Ráno cestou do školy se tam pokaždé stavím a zboží mu doplním. Je úplně jedno, co to bude. Fuhungo dodá cokoliv.“

Tatínek se na Vít'u podíval trochu vážně, ale trochu pobaveně.

„A tím mu chceš pomoci?“ ubezpečoval se.

„No jistě!“ řekl Vít'a. „Janeček bude mít čím splácet dluhy a časem, až je splatí...“

„Představuješ si to jako Hurvínek válku!“ vzdychl si tatínek. „Janečkovi nepomůžeš, a když, tak leda do kriminálu.“

„Jak to?“ zarazil se Vít'a.

„No podívej se!“ řekl tatínek. „První a největší problém je, že ignoruješ exekutory. Myslíš, že se spokojí, když jim Janeček začne splácet dluhy? Kdepak – jakmile zjistí, že má nějaký zdroj příjmu, vletí na něho a krámek i se zbožím mu zabaví.“

„To snad nejde!“ zarazil se Vít'a. „Nemůžou mu sebrat zdroj obživy!“

„Ale mohou, Vítku, mohou!“ pokýval táta hlavou. „Vždyť to tak běžně dělají!“

„No tak ten krámek bude náš a Janeček bude jen náš prodavač!“

„V tom případě bychom ho museli platit jako našeho zaměstnance,“ namítal tatínek. „Znamená to posílat mu výplatu na jeho konto, na kterém už ale čekají exekutoři – a chudák Janeček zase nic nedostane!“

„Leda by dostával část platu bokem,“ uvažoval Vít'a.

„Jak – bokem?“ chtěl to upřesnit tatínek. „Pokud vím, to je protizákonné a v tu ránu máme na krku Policii i s finančáky a do toho vězení půjdeme i s Janečkem!“

„Nehledě na to, že si to nějak divně představuješ i s prodejnou,“ přidala se maminka. „Už vidím, jak vykazuješ původ zboží. A když nedoložíš dodavatele, policie si ihned sama jako původ zboží dosadí – kradené.“

„To by nám snad museli nejprve něco dokázat!“ mračil se Vít'a. „Snad ještě existuje presumpce neviny, nebo ne?“

„Naopak, synku, naopak!“ řekl táta. „Exekutor přijde do tvého obchodu za Janečkem a zabaví – přesně podle zákona – všechno, co tam najde. Ty mu pak musíš dokázat, že zboží patří tobě a není kradené, jenže exekutora nemusí doklady zajímat, zabaví všechno a ty pak abys pracně dokazoval před soudem, co všechno zabavil neoprávněně. A když máš štěstí,

dostaneš to zpět. Otlučené, neboť exekutor nikdy nezodpovídá za poškození. Když nebudeš mít štěstí a on bude rychlejší než naše pomalé soudy, zboží stihne za pakatel prodat v dražbě svým kamarádům a ty dostaneš jen výtěžek dražby, což je tak nepatrný zlomeček z původní ceny, že ti zbudou jen oči pro pláč. Ale bude to přesně podle zákonů! Ba ne, naše zákony nadržují zlodějům, zejména těm z organizované exekutorské bandy. Presumpce neviny platí jen pro občany první a snad i druhé kategorie, jenže my jsme až třetí kategorie, takže jsme vždycky bití.“

„To je ale syčárna!“ vybuchl Vít’a.

„Syčárna – ale podle zákonů! Francouzský osvícený právník a spisovatel Françoise de Pitaval v osmnáctém století napsal: *Jakékoliv setkání s právem znamená pro normálního člověka katastrofu, ať je již vinen nebo ne*. Nebylo to v Čechách, ale ve Francii, z čehož je snad jasné, že to platilo a platí všude a za všech časů. Karel Čapek napsal, že zákony píší darebáci, aby si usnadnili zlodějny. Tak to v našem světě chodí!“

„To je přece nespravedlivé!“ stěžoval si Vít’a.

„Celý náš svět je nespravedlivý,“ přikývl tatínek. „Ano, je to chyba, ale bohužel chyba systému, kterou zdola nenapravíš, dokud ponecháš nespravedlivý systém. I kdybys sehnal pro Janečka všechny peníze i s úroky, čeho tím dosáhneš? Janeček bude možná bez dluhů, ale taky bez kalhot, neboli s holým zadkem, exekutoři dostanou **své peníze**, budou se mít dál jako prasata v žitě, jen se budou smát a další oběti už si vždycky najdou.“

„A to jim v tom nemůžeme zabránit?“

„Nemůžeme, protože oni postupují podle zákonů. Musel bys změnit zákony, jenže to by ses musel dostat mezi zákonodárce do Parlamentů. To je samo o sobě nesmírně obtížné, ale co horšího, kdo se mezi ty gaunery dostane, toho oni buď velice rychle vyštípou, nebo si ho změní k obrazu svému, aby vyl s nimi – myslím tím přísloví o životě s vlky...“

„To mi nepřípadá zrovna povzbudivé!“ namítl Vít’a.

„Nechci tě povzbuzovat směrem, kudy cesta nevede,“ řekl tatínek.

„Ale nedělat vůbec nic je horší než dělat aspoň něco, i když to nemusí mít okamžitý úspěch!“ namítal Vít’a. „Co když se ukáže, že to úspěch mít může? Slíbili jsme, že...“

„Nedělat nic může být lepší než dělat koniny,“ řekl tatínek. „Mohli byste současný stav ještě zhoršit. Mimochodem, občas si volám s panem Adamem a ten je celý žhavý pomoci nám ze světa skřítků. Ale i on radí k opatrnosti. Nezapomeň, že má z našeho světa obrovské zkušenosti, i když většinou záporné.“

„Co by nám mohl on radit?“ ohradil se Vít’a.

„Zatím se v názorech shodneme,“ řekl tatínek. „No – vzhledem k tomu, že vy dva jste oba janci, měli byste se o tom aspoň něco dozvědět.“

„Vy už jste spolu něco vymysleli?“ zpozorněl Vít’a.

„Nejen vymysleli, ale pan Adam na tom už začal pracovat,“ ujistil ho táta.

„Tak to si rád poslechnu!“ řekl Vít’a jízlivě a přestal drbat Plyšáka. Ten se ještě chvíli lísal, ale když viděl, že neuspěje, přesunul se k Jance, aby ho chvíli drbala ona.

„Dobrá, poslechněte si tedy oba, na čem jsme se zatím shodli,“ pokrčil rameny tatínek.

„Naším úkolem je změnit současný systém, založený na parlamentní demokracii, který si na demokracii jen hraje. Většina občanů – ono řecké démos, od kterého je slovo demokracie odvozené – nemá možnost do ničeho mluvit a nemůže nic ovlivnit, protože ti, kdo vládou, se na lidi nemusí ohlížet. Mají své jisté – stačí jim voliče, neboli občany, jednou za čtyři roky oklamat, aby je zvolili – a pak už na ně neberou ohled. Snad už jste to pochopili i vy.“

„No dobře – proč tedy nezvolíte někoho jiného?“ namítl Janka.

„To je správná otázka,“ přikývl tatínek. „Někoho jiného... problém je v tom, že systém je založený na stranách, ovládaných partajními sekretariáty a můžete si vybírat pouze z nich. Tak si to dosavadní partaje uzákonily.“

„Vždyť snad existují i nezávislí kandidáti, ne?“ namítla Janka.

„Nezávislí kandidáti jsou podvod na voličích,“ řekl tatínek. „Mohou totiž kandidovat jen na kandidátkách nějaké strany, které za to musí být vděční – jakápak je to nezávislost?“

„Tak proč si nezaložíme novou stranu?“ namítla Janka.

„To není vůbec tak jednoduché,“ řekl tatínek.

„Proč?“ chtěla vědět Janka. „To je to tak těžké?“

„Na založení a provoz strany jsou nutné miliony – jinak strana ani nevznikne a pokud přece vznikne, nemá nejmenší vliv na obecné dění.“

„Já to říkám taky – jediné přímá demokracie!“ řekl Vít’a.

„Přímá demokracie je nesmysl,“ zchladil ho tatínek. „To máš tak – většina lidí, kteří by si přáli změny, má tolik starostí, že na politiku prostě nemá čas. Všichni musí vydělávat, aby uživilí rodiny a nestali se sami otroky jako je pan Janeček nebo kdysi pan Adam. Narůstající zadluženost je otroctví, ať tomu říká kdo chce a jak chce. Bezdomovec je zkrátka otrok systému, kterému už nic jiného nezbývá. A ostatní jsou otroci také, protože se musí neustále snažit, aby nesklouzli do postavení těch největších otroků – bezdomovců.“

„Jak to, že tedy strany existují?“ namítl Vít’a.

„Strany i hnutí zakládají ti, kdo na to mají peníze,“ řekl tatínek. „Založit novou stranu je otázka milionů, takže si to mohou dovolit jediné milionáři. Ani ji sami nemusí vést, na to si už najmou někoho poslušného, kdo bude plnit jejich vůli. Všechny strany potom pracují pro milionáře a je úplně lhostejné, jestli se tváří jako pravicové, levicové, nové nebo staré.“

„Komunisti taky?“ zeptal se Vít’a.

„Komunisti u nás přetrvávají jako zkameněliny starého systému,“ řekl táta. „Na rozdíl od ostatních stran nedrží pohromadě peníze, ale ideologií. Komunisté by mohli být dobrou opozicí. Většinou prosazují změny, které by lidem skutečně ulehčily život, jenže tím to dnes zabíjejí. Ostatním stranám se to hodí – co je od komunistů, to přece musí být špatné – takže to pak s radostí zamítají. Komunisté se tváří jako starostlivost sama, ale když se dostanou k moci, je zle – to už jsme zažili. Pak jde starost o lidi stranou, na prvním místě je prospěch partaje, neboli bossů, na lidi se nedostane a nakonec jde zase hlavně o peníze. Jedni jsou za osmnáct a druhí bez dvou za dvacet.“

„Dobře, ale co tedy chcete udělat?“ zeptal se teď už přímo Vít’a.

„Chceme svrhnout současný systém a nahradit systémem bez partají, kde budou mít i normální lidé konečně vliv na společnost.“

„To si tedy troufáte!“ přikývl uznale Vít’a. „Jak by měl takový systém fungovat, když to nemá být ani přímá demokracie?“

„Jinak než současné světové systémy,“ řekl otec. „Měl by být pružnější a dávat důraz na většinu lidí. Nechceme zrušit zastupitelskou demokracii, jen ji naplnit. Na přímé vládnutí lidem zpravidla nezbývá čas, vládnout by tedy měli zastupitelé, ale zastupitelé odvolatelní prakticky kdykoliv, ne nemravně bohorovná a nesesaditelná vrchnost.“

„Jak to myslíš – kdykoliv odvolatelní?“

„Tak, že zastupitel, který provede něco proti ostatním lidem, okamžitě končí. Znamená to zajistit odvolatelnost prakticky kdykoliv.“

„Ale jak to chceš zařídit?“ zajímal se Vít’a. „Volby se nedají dělat každý týden.“

„Ale dají!“ usmál se otec. „Představ si systém, kde se můžeš kdykoliv připojit a změnit svoji volbu. Dejme tomu, že dáš hlas zástupci, který se při některém hlasování projeví jako

darebák. Ale ty mu v té chvíli svůj hlas odebereš a dáš ho jinému. Když to udělá dostatečný počet lidí, zastupitel přestane být zastupitelem a nahradí ho jiný.“

„Ty myslíš – prosadit nějaké internetové hlasování?“

„Internetové ne,“ řekl táta. „To by muselo být setsakra zajištěné proti zneužití!“

„Myslíš, že by to tam nešlo?“ zamračil se Vít'a.

„Internet vzbuzoval dojem svobodného média, kde by se to snad také dalo uskutečnit,“ připustil tatínek. „Jenže se ukázalo, že se dá snadno zneužít vládou, která tu síť v případě svého ohrožení vypne, ochromí, nebo ještě lépe – přehltní vlastní propagandou. Ale my přece máme možnost vytvořit síť vlastní.“

„Telefony s přímým voláním!“ vyhrkl Vít'a.

„Ano, těmi,“ přikývl táta. „To by mohla být síť, která se nedá vypnout na příkaz žádné vlády. A tím pro nás vznikne úkol – zajistit jejich rozšíření mezi lidi.“

„Už jsem s tím začala,“ podotkla hrdě Janka. „Věnovala jsem náš telefon kamarádce.“

„Nespěchejte tolik, janci!“ usmál se táta. „Pan Adam vyvíjí nový druh telefonu, který nahradí ten současný.“

„Vyvíjí nový typ?“ zarazil se Vít'a. „On tam má nějaké vývojové laboratoře?“

„Nemá, aspoň ne v tom smyslu, jaký chápeme tady na Zemi. Má něco lepšího. Umí se dohovoreť s Fuhungy. Pro ně není problém sestrojít cokoli, vždyť si tak jako tak pamatují všechno, co vytvářejí. Jde už jen o to, dát jim správně najevo, co požadujete.“

„To bysme mohli i my?“ zajiskřila očička Vít'ovi.

„Teoreticky i my,“ přikývl tatínek. „Když se v elektronice vyznáš natolik, aby ses o ní mohl bavit s Fuhungem, prosím, můžeš pokračovat. Ale já bych to teď raději nechal na panu Adamovi. Jednak je to odborník, za druhé má před námi náskok, který jen těžko doženeme a za třetí, nač vyvíjet něco, co už vyvíjí někdo jiný?“

„Ty mu tak věříš?“ podíval se Vít'a na tátu tázavě. „Vždyť ještě nedávno neznal ani obyčejné mobily!“

„Neznal, ale orientoval se slušně v procesorech a obecně ve výpočetní technice,“ hájil pana Adama tatínek. „Hned při prvním našem rozhovoru se mě vyptal na zběžné parametry a současný stav používání internetu, mobilů a počítačů. Něco jsem mu o tom řekl, ale to mu nestačilo a zapojil do toho Fuhunga ponechaného na Zemi. Napojil se na internet – je zde spousta wi-fi bran, kudy se může připojit nenápadně – a prozkoumal mu současnou situaci. Se znalostmi pozemské špičkové technologie může postupovat i dál. Po krátké zkušenosti s tvým mobilním telefonem, který se navíc u skřítků neměl s kým spojit, takže mu nebyl příliš platný, vymyslel vylepšený přístroj, který už znáš. Na Zemi by to pro mnohé vývojáře bylo mistrovské dílo, ale pan Adam tomu říká rozcvička. Na tvém místě bych ho rozhodně nepodceňoval. Uvědom si, pozemské čipy jsou i při své složitosti jen dvourozměrné, kdežto obvody pana Adama třírozměrné. To se pozemskými technologiemi ani nedá dosáhnout. Ted' si vzal ještě těžší oříšek a už na tom pár dní dělá, brzy uvidíme, s čím přijde. Řekl bych, že to bude něco opravdu zajímavého.“

„A co budeme dělat my?“ protáhl zklamaně Vít'a.

„My musíme promyslet, jak to na Zemi zorganizujeme,“ řekl táta. „Pan Adam vymyslí zařízení pro komunikaci mezi lidmi – a pevně věřím, že to vymyslí lépe než ty současné.“

„A my budeme jen rozmýšlet, jak to dostat mezi lidi?“ řekl Vít'a trochu otráveně.

„Ne tak docela,“ řekl táta. „To by bylo příliš snadné. My musíme vymyslet, jak to na Zemi objevit bez Fuhunga. Ten sice bude někde v pozadí, ale nezasevění o něm nesmí ani tušit. Tohle vymyslet bude asi těžší, ne?“

„Nejtěžší asi bude prokázat původ těch přístrojů před finančáky!“ vzdychl si Vít'a.

„Učíš se rychle!“ usmál se tatínek.

„No – navrhoval bych zařídit si internetový obchod,“ řekl Vít’a. „Tak dostaneme mezi lidi dost přístrojů, dřív než se nějaká finanční kontrola rozhoupe.“

„On to kontrolorům někdo velice rychle nabonzuje!“ mínila Janka.

„Proč?“ ohradil se Vít’a. „Při rozumné ceně mohou být zákazníci spokojení, nebudou reklamace a tím méně stížnosti, takže by to mělo projít.“

„To ani nevypadá nesmyslně!“ chytil se toho tatínek. „Co kdyby sis spolu s Jankou vzal na starost vytvoření takové internetové prodejny?“

„Beru!“ řekl rychle Vít’a.

„Já nevím,“ zarazila se Janka. „Asi tomu dost nehovím, abych mohla něco dělat!“

„Ale mohla bys vymýšlet, proč tohle anebo tamto nepůjde!“ navrhl jí tatínek. „Budeš Vít’ovi vymýšlet všechny možné překážky, jaké tě napadnou!“

„Aby mě při první příležitosti přerazil?“ otřásla se Janka.

„Naopak!“ usmál se táta. „Budeš mu zkrátka dělat oponenta, to je při každém vývoji důležitá úloha. Mimo tebe mu budeme jistě oponovat všichni, ale ty bys to měla jako hlavní náplň. Hned vedle školy, protože budete samozřejmě chodit dál do školy a očekávám, že to bude vaše hlavní starost a že se známky nebudou zhoršovat.“

„No – to by šlo,“ řekl Vít’a. „To by byla fuška hodná toho jména!“

„Budeme muset uzavřít příslušné smlouvy s provozovatelem serveru, na kterém naši webovou prodejnu umístíme, založit bankovní účty – ale taková jednání musí vést dospělí a vy tím jistě pověříte mě a maminku. Ale v ostatním dostanete volnou ruku. Platí?“

„Jo – ale budu smět chodit na tvůj počítač, tati?“ vymíňoval si Vít’a.

„Ne, na to dostaneš svůj!“ rozhodl tatínek velkoryse. „Janka také dostane svůj vlastní, kdyby to nešlo jinak, Fuhungo vám je zduplikuje. Když chceme rozjet něco takového, bude nutné, abychom byli počítači nejlépe vybavená rodina ve vsi.“

„Hurá!“ vykřikl Vít’a.

Pan Adam předal svůj výtvar na Zem v rekordně krátké době.

Byla jen otázka, zda se tomu ještě dalo říkat telefon, ačkoliv se tím skutečně dalo volat a uvnitř bylo i místo na SIM-kartu, která telefonu propůjčovala připojení do stávajících sítí. Umožňoval ale i přímé volání nezávislé na operátorech mobilních sítí a tedy nezaplatněné.

Tím podobnost s mobilními telefony končila. Přístroj měl povrch z houževnaté měkké hmoty, byl veliký asi jako tenké pouzdro na brýle, jenže na boku měl nenápadné držátko, kterým se dala do strany vysunout tenká, plochá obrazovka – a pak se podobal zápisníku, notebooku nebo knížce. Vysouvala se poněkud nezvykle – něco mezi teleskopem a roletou. Povrch měla jednolitý, jakoby byla uvnitř zavinutá jako roleta, jenže při vysouvání působila dojmem pevné desky a její horní okraj tvořil další držátko, kterým se dala ještě roztáhnout směrem nahoru. Plné roztažení do strany i nahoru vytvářelo formát A4, poloviční A5, ale fungovala i jako čtvrtinová – systém se vždy pružně přizpůsobil aktuálnímu vysunutí. Zadní strana vypadala jako z tmavozeleně eloxovaného hliníku, ale na rozdíl od hliníku byla velice tvrdá a odolná a přitom hladká a na omak kluzká, ačkoliv nebyla pokrytá mazadlem.

Čelní povrch tvořila matice bodů, podobná jako u obrazovek Braillova písma – jejíž funkci ostatně také ovládala, jen s jemnějším rastrem. Každý bod měl dvě funkce: barevnou, neboť mohl svítit různými barvami, a mechanickou, neboť se mohl nadzvednout nad úroveň podložky a působit jako bod Braillova písma i jako tlačítko. Nad tělo telefonu vystupovaly různé klávesnice podle aplikací. Textové tak měly abecední, telefon a kalkulačka číselnou, přehrávač hudby, video, fotoaparát, videokamera, rádio, televizor a diktafon speciální.

Při plném rozložení se kniha změnila v psací stroj, textový editor, internetový nebo mailový prohlížeč. Přístroj byl multifunkční – jednotlivé aplikace běžely nezávisle na sobě, pokud se navzájem nevylučovaly – při čtení knihy se současně dala poslouchat hudba. Když se při telefonování obrazovka zasunula, aby se dal přístroj držet u ucha, ostatní aplikace se pozastavily, ale po skončení hovoru – nebo až druhého dne – stačilo obrazovku opět rozložit a pokračovat ve čtení od místa přerušení. Většina aplikací běžela i bez obrazovek.

Speciální klávesa umožňovala před telefonováním jedním stiskem obrazovku zasunout a druhým později vysunout do minulého nastavení. Objektivy tří kamer byly použitelné jako fotoaparáty a videokamery a když se telefon přepnul do hlasitého režimu s obrazovkami, zobrazoval druhého hovořícího.

Do základního příslušenství patřil i nastavitelný popruh k zavěšení na krk a souprava k připnutí přístroje na ruku místo náramkových hodinek – s klidovým zobrazením hodinek a kompasu a s rychlým odpojením při telefonování. A kdo chtěl, mohl přístroj nosit v kapse nebo v kabelce. Přístroj sám neměl vypínač a nedal se úplně vypnout. Umožňoval nanejvýš potlačit zvuky – včetně zvonění telefonu – k omezení rušení v nevhodných chvílích, jako třeba v divadle nebo u lékaře.

Velkou zvláštností byly baterie – přístroj vůbec neměl zdířku na přívod proudu, ani se nedodával s nabíječkou – přesto se nikdy neobjevovalo varování o vybité baterii. Jak je to ale možné? Mohlo jít o neviditelné fotočlánky? Nebo stačilo teplo lidského těla? Perpetuum mobile to zcela jistě nebylo, ale otázka energie neležela na uživateli. V návodu prostě stálo, že se uživatel o energii nestará.

Ta mašinka dokázala nahradit celý počítač. Bylo snadné najít mezi programy většinu běžných aplikací, ale standardně se zde nacházely i kreslicí a konstruktérské programy. Spíš bylo obtížné najít činnost, pro kterou program chyběl. Důležité bylo, že všechny programy byly v základním vybavení a nebylo třeba platit je zvlášť.

Bezdrátové připojení vnějších zařízení představovalo další zajímavost – k přístroji šly připojit vnější obrazovky, tiskárny, větší klávesnice i sluchátka, ale žádné zařízení pro svou činnost nepotřebovalo přívod elektřiny. Připojení se realizovalo standardním připojovacím dialogem, po němž vnější zařízení prostě zvětšilo možnosti základního přístroje.

Na ty možnosti, které přístroj měl, byl až neuvěřitelně lehký a odolný. Pád na zem mu očividně nevadil – uvnitř se nic netočilo. Přesto jeho souborový manažer hlásil zpočátku čtyři terabyty volné úložné paměti. To by mohlo stačit každému, ale v návodu se zmiňovalo i sdílení dat, které mohlo úložný prostor ještě zvýšit.

Největší záhadou zůstalo, jak to všechno pan Adam dokázal. Vývoji programů se přece na Zemi věnují stovky lidí a on byl na všechno včetně hardwaru údajně sám. Ale každému kritikovi muselo být jasné, že tohle není hardwarový ani softwarový plagiát. Nezdálo se, že by tuto záhadu někdo v dohledné době rozlouskl.

„Teda – to je gól!“ vzdychl si obdivně Vít’a, když si ten zázrak v rodinném kruhu poprvé společně prohlíželi. „Teď vlastně ani nepotřebuji klonovat tátův počítač! Tenhle toho umí víc a přitom se mi vejde i na krk, na ruku nebo do školní brašny! Když s tím naskenuji učebnice, nemusím je s sebou ani tahat do školy!“

„Nahradí to i sešity a když ho budu mít na ruce, nepotřebuji ani brašnu!“ jásala Janka.

„Sešity potřebuješ na domácí úkoly – tohle bys přece nemohla odevzdat,“ upozornil ji Vít’a. „A brašnu potřebuješ ještě na svačinu a cvičky.“

„Ty taky musíš vždycky všechno zkazit!“ durdila se Janka.

„A právě tomu se říká oponentura,“ usmál se na ni táta. „Jako Vít’ova oponentka mu to můžeš velice rychle odvést!“

„...vlastně pravda!“ rozjasnila Janka opět tvář a zahrozila Vítovi. „Jen počkej!“ Zřejmě to nemyslela zle, protože se hned vrátila do diskuse s další připomínkou. „A jak se to vlastně jmenuje?“ zajímala se. „Tohle přece není obyčejný mobil!“ „To není – vždyť to má větší možnosti než notebook!“ přitakal Vít. „Notebooky ani netbooky ale nedokáží telefonovat...“ uvažovala maminka. „Spíš se to podobá e-knihám,“ hádal Vít. „Co takhle booklet?“ „Ty jsi proti tomuhle hloupé a taky se z nich nedá telefonovat. Na obyčejný mobil je to nesrovnatelně chytřejší. I smartphony jsou proti tomu ubohé chudinky! Asi tomu budu říkat **knihafon**, vždyť je to víc kniha než telefon!“ Vít se tomu jen zasmál. Šklebil se vždycky, když Janka ten novotvar vyslovila. Až do chvíle, kdy to začal říkat také...

Adamův knihafon dokázal uspořádat poradu i přes sousední vesmíry. Velká obrazovka přitom zobrazovala účastníky, ale mohla sloužit jako pomocná pro přenosy náčrtků, obrázků i textů. Po poradě mezi Vítou, tatínkem a panem Adamem se rozhodli nevytvářet svůj web na nějakém pozemském, příliš zranitelném serveru, ale ve spolupráci s Fuhungem. Ten jim vytvoří virtuální server, k němuž se knihafony připojí přímo, zatímco uživatelé internetu se budou připojovat přes virtuální bránu. Organizační zajištění zůstalo na tatínkovi, zatímco Vít. měl zodpovídat za web.

To bylo něco pro Vítu! Mít vlastní web, kde se může vyřádit podle svého! Ihned po ukončení porady začal smolit základ webového obchodu. Knihafon v něm měl mít klíčovou pozici a základem byly seznamy zboží, které na Zemi vytvářel Fuhungo. Plyšák se tentokrát marně lísal. Vít. ho vždycky krátce podrbal – a odstrčil. Až se uraženě odplížil do svého pelíšku s výrazem: jen počkej, až mě budeš potřebovat!

Janka ho jako oponentka měla opravovat, ale většinou se mu do ničeho nepletla. Našla si totiž jinou zábavu. Začala do knihafonu nahrávat knihy, učebnice i své školní sešity – prý aby neměla tak těžkou tašku. Přitom se ještě stihla několikrát denně k Vítovi podívat a občas spatra prohodit nějakou tu kritiku. Zato se teď častěji než dříve věnovala Plyšákovi a chytrý pes brzy vystihl, že má u ní větší šanci než u Vít. .

Vít. ani Janka příliš nepátrali po tom, co dělají rodiče. Jen věděli, že dál oba chodí do práce – Fuhungo jim ubral starost s nákupy potravin, nicméně největší rodinnou položkou byla hypotéka, se kterou jim nemohl pomoci. Otec i maminka teď přicházeli domů později než jindy. Dalo se to vysvětlit i starostmi a snad proto na to nikdo řeč neobracel. Rodičům zase stačilo, když děti nezaostávaly ve škole – a to se nedělo. Vít. i Janka byli z výběrové školy zvyklí na vyšší tempo, než jaké bylo na maloměstské škole, takže se ve svých třídách drželi mezi špičkami. Učitelé s nimi neměli problémy a pár kamarádů a kamarádek si také rychle našli. A postupně jich přibývalo...

Zato původní hvězdy jejich tříd se pomalu, ale jistě dostávaly na okraj zájmu.

A některé si toho ani nevšimly.

Monika Vavřincová měla kolem sebe pořád dvě věrné pochlebnice a neuvědomila si, že ji zbytek třídy neobdivuje jako dřív. Ostatní dívky držely spíš s Jankou, která se kamarádkám ve škole brzy chlubila novým výkřikem elektroniky z *ověřovací série*, nazvaným *knihafon*, mnohem zajímavějším než Moničiny kosmetické novinky. Janka nedávno spolužákům nabízela jednodušší mobily, ale ty jim teď zdarma vyměnila za novější knihafony a začala přijímat na nový přístroj objednávky i od dalších zájemců.

Nebyl sice zadarmo, ale tak levně by se nic podobného nedalo koupit ani ve vánočních výprodejích. Šťastnější si knihafon zakoupili sami z kapesného, kdo měl hlouběji do kapsy,

snažil se přesvědčit rodiče, aby mu na novou, velice výhodnou investici přispěli. Komu se nedařilo přesvědčit rodiče pouhými argumenty, těm Janka přístroj zapůjčila k předvedení i s nahranými učebnicemi, což byl pro rodiče velice pádný argument – zejména když jim žáci doma tvrdili, že budou elektronické učebnice potřebovat i v následujících letech.

Janka přitom vyznívala zajímavou vlastností. Když knihu vložila do sdílené oblasti svého knihafonu, objevila se i v ostatních. Tím to ale bylo jednodušší.

Obraz školáků a školaček z Jančiny třídy se brzy změnil. Přestali nosit na zádech těžké školní tašky a batohy a jejich jedinou školní potřebou se stal knihafon místo hodinek.

Že si mohou s ostatními kdykoliv telefonovat zadarmo, byla už jen třešnička na dortu – ale pro některé i tak vítaná. Někteří uvnitř neměli vůbec SIM-kartu a s ní ani přístup do veřejných telefonních sítí. Mohli si pak telefonovat jen zadarmo s kamarády.

Bezťak si s nimi telefonovali nejčastěji.

Jako poslední si tajně za Jankou přišla objednat knihafon i Monika Vavřincová: Odolávala nabídce nejdéle, ale nepřenesla by přes srdce, že tu hračku má i socka Burešová, které Janka potají poskytla k už tak nízké ceně ještě další výhodnou slevu. Monika si alespoň objednala luxusnější model v napodobenině krokodýlí kůže se zlaceným jménem majitelky – něčím se přece musela od ostatních odlišovat! Dušička se tím spokojila – i když zaplatila ze všech nejvíce. Mohla si to přece dovolit...

Jak se dalo čekat, nová móda se rychle šířila i do ostatních tříd. Pro Janku tím vyvstal úkol naskenovat a upravit pro knihafon učebnice pro všechny školní ročníky. Janka to ale jen uvítala – školní učebnice zvyšovaly hodnotu knihafonů pro školní mládež.

Vít'a, tak jako Janka, začal propagovat knihafony ve své třídě, kde navíc spolužákům ukazoval, jak se pomocí nich dostat na internet. Pro knihafony byla ale nejrychleji dostupná jeho stránka, první mimo internet. Spolužáci získali možnost vyjadřovat se k jejímu obsahu, přispívat do databáze vtipů a zakládat si na Vít'ově serveru vlastní podstránky. Brzy se toho účastnila většina Vít'ových spolužáků.

Výjimkou byli Luke s Tondou. Vít'a dodržoval slib, že si jich nebude všímat – což ale na druhou stranu znamenalo jejich izolaci ve třídě.

Na rozdíl od Moniky Vavřincové si to chytřejší Luke Macháně uvědomoval, ale neměl proti tomu co postavit.

Proti Vít'ovi byl silnější a rychlejší, měl jistou výhodu v tělocviku. Ale to bylo všechno. V ostatních předmětech byli zhruba rovnocenní, anebo měl navrch Vít'a. Lukovi dělalo dobře být ve třídě první, ale tuhle ztrátu by oželel. Horší bylo, když se skřípěním zubů pozoroval, jak mu z původní party zbyl jen Tonda. I to by stačilo, aby mezi ostatními šířili děs a hrůzu, jenže oba si moc dobře pamatovali, co jim Vít'a slíbil, když zase někoho začnou šikanovat. Mohli sice dál machrovat a také to dělali, ale ti, kteří jim dříve už z dálky uctivě uhýbali z cesty, je najednou začali přehlížet. Jako by byli vzduch.

Luka i Tonda to samozřejmě šťvalo, ale nemohli proti tomu nic dělat, pokud se nechtěli opět setkat na válečné stezce s Vít'ou.

Správně tušili, že by to nebylo příjemné.

Hrozba

Dříve než došlo k nasycení školní mládeže knihafony, rozšířily se přístroje i po městě.

Mohla za to Vítova stránka. Ne internetová, ale speciální, dostupná pouze z knihafonů. Tyto dvě stránky se časem obsahově značně rozešly. Nabídka internetového obchodu zůstala stejná jako z počátku, zatímco na Vítově stránce se stále rozšiřovala. Na internetové nabídce byly jen knihafony v několika provedeních. Modely se lišily barvou desek, kde byl slušný výběr od střízlivých jednobarevných přes napodobeniny krokodýlí a hadí kůže až po luxusní modely s pozlaceným kováním. Katalog je odlišoval jen cenově, luxusní model stál pětkrát víc než jednobarevné, ale ostatní parametry zůstávaly stejné.

Přesněji řečeno – ani nemohly být jiné. Byl to pořád týž přístroj, jen v jiné kůži.

Lisování jména majitele na obal zlaceným písmem bylo už jen za drobný příplatek.

Bez příplatku byla naopak ochrana proti odcizení a zničení. Mnoha lidem se nelíbila, neboť povinně vyžadovala zápis jména majitele a obrazu jeho oka do paměti přístroje. Bez tohoto ověření přístroj tvrdošíjně zobrazoval jen jméno majitele a umožňoval pouze volání hasičů, záchranky a policie. Nespokojenci namítali, že se tím nesmírně komplikuje možnost následného prodeje jiným zájemcům. Dozvěděli se ale, že přístroj se vždy kupuje na jméno majitele a s jeho dalším prodejem se nepočítá, neboť jeho prodejní cena je tak nízká, že další snížení nemá smysl. Ochrana proti zcizení a zničení živelnou událostí snad za to stojí. Podle záručních podmínek má majitel po celou dobu dvacetileté záruky při odcizení přístroje nebo jeho zničení nárok na vydání nového včetně zkopírování dat z původního ukradeného nebo zničeného přístroje.

Počítačovým expertům trochu vrtalo hlavou, jak se dají zkopírovat data ze zničeného přístroje, ale to zůstalo výrobním tajemstvím. V záručních podmínkách to tak prostě bylo.

Zato zloději by se z krádeže neradovali. Přístroj se bez majitele nedal zapnout a navíc by se jim po vydání náhrady právoplatnému majiteli záhadně vypařil.

Na internetové stránce tím nabídka končila. Zato na stránce, dostupné přes knihafony a pojmenované **Fuhungův obchod**, byla bohatší a neomezovala se jen na elektroniku. Daly se tu objednat i potraviny, textil, boty, drogerie a různé průmyslové zboží. Výběr sice nebyl tak pestrý jako v obchodech, chyběly podobné výrobky od různých výrobců, v katalogu se u žádné položky neobjevil výrobce ani země původu a na samotném zboží chyběly značky výrobců, jenže místo levných šmejdů zde byla špičková kvalita levnější než za čínské ceny.

Naprosto neobvyklý, až záhadný byl způsob dodání.

Zatímco knihafony, objednané internetovým obchodem, přicházely zájemcům poštou, zboží objednané jejich pomocí ve Fuhungově obchodě se okamžitě a záhadně objevovalo na první volné vodorovné ploše, obvykle na desce stolu poblíž objednávacího knihafonu. Jen kdyby se tam zboží nemohlo vejít, objevilo se na zemi poblíž.

Na dluh se ale dala objednat vždy jen jedna položka a dokud nebyla zaplacená, žádné další zboží se objednávat nedalo. Dalo se tomu předejít – zaplatit za zboží předem na účet Fuhungova obchodu a pak teprve objednávat. Nejvýhodnější bylo předplatit si více nákupů najednou. V úvodní stránce Fuhungova obchodu byl podrobný návod jak platit, identifikační číslo pro odesílání plateb a aktuální stav zákaznického účtu.

Ani u příslušenství knihafonů nebyl v katalogu bohatý výběr, na jaký byli lidé zvyklí v počítačových obchodech. Tiskárna byla v nabídce jen jedna, zato laserová, barevná, rychlá a s nižší cenou, než za jakou jinde nabízeli nejlevnější inkoustové. V nabídce byl jediný typ monitoru – velkoplošného, který mohl v rodině zastoupit i televizor. Největší zvláštností na něm bylo, že se dal téměř libovolně roztahovat, podobně jako obrazovka knihafonu. Jenže ta

se dala roztáhnout nanejvýš na formát A4, zatímco monitor – televizor se dal roztáhnout na neuvěřitelné čtyři metry na šířku a tři na výšku – jako promítací plátno do velkého kina.

Dalo se říci, že chyběly nejlevnější modely – jenže i ty, které by jinde byly drahé, byly tady levné. Nákupy zde byly tak výhodné, až to bylo mnoha lidem podezřelé.

Čím víc majitelů knihafonů mělo přístup do Fuhungova obchodu, tím víc zvědavců se zabývalo kacířskými otázkami, jak je možné prodávat zboží očividně pod výrobní cenou?

Zboží tu ale za uvedené výhodné ceny bylo a také se prodávalo. Podezřavější občané se ovšem pídili, kde v tom bude zakopaný pes – a brzy na to přišli.

Vysvětlení nebylo ani schovávané – naopak, bylo všem na očích.

Na počátku katalogu bylo nepřehlédnutelné upozornění, kterému ale málokdo věnoval pozornost, ačkoliv bylo zvýrazněné jako varování.

„Zboží není určeno k následnému prodeji!“

Připojený text varoval před neuváženým prodejem zboží dalším osobám podrobněji.

„Zboží nakoupené v našem obchodě je určeno pouze pro vlastní spotřebu nakupujících a jejich rodin. Následný spekulativní prodej dalším osobám není dovolen a bude považován za porušení obchodních podmínek.“

Kdo toho nedbali, rychle zjistili, že toto varování není radno přehlédnout. Kdo zboží levně nakoupil a výhodně prodal, ten následně zjistil, že stejné zboží už podruhé nedostane, neboť při dodání zboží ta položka z nabídky v jeho knihafonu zmizela. Spotřební zboží, hlavně potraviny, se do nabídky časem vracely, zboží trvalejšího charakteru mizelo natrvalo. Další prodej byl tedy výhodný jen zdánlivě – překupník se vlastně dobrovolně vzdal výhod levného nákupu. Tím se rozplynuly mnohé vykoumané plány, jak si založit vlastní obchůdek a levně získané zboží s velikým ziskem prodávat dál.

Proč ale tak nezvyklé omezení? Není to nepřipustné omezování lidských práv? Někteří se obrátili s dotazem na místního advokáta, aby tam našel, co by se dalo soudně napadnout.

„Víte, to je otázka obchodních podmínek,“ řekl rozvážně právník. „Ty mohou prodej třetím osobám vyloučit. Firma Microsoft vyžaduje u svých operačních systémů při prodeji další osobě nové zaplacení, jinak tento prodej vyhlásila za nelegální a systém může na dálku i vyřadit – a také to občas dělá. Není to tedy nic neobvyklého a nedá se proti tomu nic dělat. Ani pojem *registrace* produktu není nic nového – to už zavedlo více firem, nejen Microsoft. Firma Fuhungo už zřejmě hodně z toho odkoukala.“

„Je ale vůbec možné omezovat takovým způsobem prodej?“

„Jistě,“ odvětil právník. „Zejména u slev se tento požadavek často vyskytuje. Obchod poskytne slevu, ale může ji vázat například na maximální množství, třeba na pět kusů nebo deset kilo na osobu. Jeden kus na osobu je sice nejmenší možné množství, ale namítat proti tomu opět nikdo nemůže.“

Tím bylo podle advokáta všechno dostatečně vysvětlené, ostatním nezbylo než se s tím smířit a obchody organizované Vítou mohly nerušeně pokračovat.

Přinejmenším do chvíle, než napadne zasáhnout někoho kompetentního.

Někoho, kdo má k tomu moc...

Pozvání do ředitelny, nahlas vykřičené chraplavým školním rozhlasem, se nevyplácí ignorovat. A protože vzápětí následovalo zvonění, ukončující hodinu, Vít'a sbalil knihafon, připnul si jej na ruku, zvedl se a v patách za učitelkou vyšel ze třídy.

„Doufám, že to nebude Policie, jako minule!“ mrkla na Vít'u povzbudivě Maršálková.

„Taky doufám,“ přikývl Vít'a, ale pak se jejich cesty rozdělily, neboť učitelka zamířila do sborovny a Vít'a ke schodům – ředitelna byla v přízemí.

Setkání s ředitelem nebylo pro žádného žáka příjemné, protože na nich ředitel obvykle řešil závažnější provinění s pověstnými výslechy. Vít'a ho navíc – ne neprávem – podezíral, že se příliš ochotně angažoval ve věci Luka Macháně a naopak s klidem přehlížel zmlácení Pavla i jeho případ, který by měl právem považovat za závažnější. Už více kamarádů mu ale říkalo, že ředitel některým žákům až příliš okatě nadrzuje.

Když se nad tím ale Vít'a nestranněji zamyslel, napadení Lukovou partou bylo ve svém konečném výsledku užitečné. Pravda, Tondovo nakopnutí bylo příšerné a první hodiny pobytu v nemocnici nestály za nic, užil si při nich hromadu strachu, zejména když nad ním lékaři rozsudkem doživotního pobytu na invalidním vozíku obrazně zlomili hůl, jenže pak na tom získal – z rukou skřítků se mu dostalo nejen vynikajícího ošetření, ale i další velice výhodné vlastnosti, na Zemi nevídané. A bylo to jeho zmrzačení, aťsi nepříjemné a podobné horroru, které skřítky přimělo přehodnotit své předchozí zásady.

Na tom ale neměli Luke, Tonda, pozemští lékaři ani ředitel školy zásluhu ani co by se za nehet vešlo. Luke s Tondou tomu přispěli sadistickou surovostí, lékaři neschopností a pan ředitel zaujatostí. Nic z toho si nezasluhovalo uznání, vděčnost, ani slova díků. Vít'ův vztah k řediteli byl proto záporný a už vůbec se tu nejednalo o důvěru žáka k učiteli.

Vít'a díky stěhování poznal víc učitelů a začal si je v duchu třídit do tří skupin.

V první skupině byli Učitelé s velkým „U“. To jsou ti, ke kterým se žáci vždy obracejí s důvěrou, kterým věří a kteří vzbuzují zájem i o předměty, kterým vyučují. Na tyto učitele se celý život vzpomíná v dobrém. Bohužel jich je jako šafránu, na školách to jsou bílé vrány a mnohde se nevyskytují vůbec. Školy, kde se takových Učitelů sejde víc, mívají vynikající výsledky a vyhýbají se jim problémy, jinde považované za nutné zlo – záškoláctví a šikana.

Naopak třetí skupina jsou učitelé – škůdci. Jako učitelé i vychovatelé selhávají a raději si měli zvolit jiné povolání. Považují se za krotitele dravé zvěře a možná by se lépe uplatnili v cirkuse, na policii a zejména v armádě – kde se lidé s jejich vlohami uplatní nejlépe, ale nemají tam možnost napáchat tolik škod. Tito učitelé žáky nenávidí a žáci je nemají v lásce. Jejich působení je nejškodlivější, neboť dokáží své předměty talentovaným žákům znechutit a ostatním je změnit v nenáviděné. Běda, když se v jedné škole sejde takových víc – škola je pak široko daleko proslulá v tom nejhorším smyslu.

Prostřední, nejpočetnější skupinu tvoří malé šedé učitelské myši, které látku naučí, ale zájem o svůj předmět nevzbudí. A protože Učitelů s velkým U je jako šafránu, na některých školách nevyčnívá z toho šedivého průměru žádný. Bohužel, nejvíc učitelské práce odvádějí právě tyhle nevýrazné šedé myši – k prospěchu, ale i k obrovské škodě všech. Jejich přínos je, že učivo většinou naučí, jejich největší zápor je, že o ně nevzbudí u žáků zájem. Hrozná škoda je, že si školy – ani žáci – nemohou vybírat.

Ředitele si Vít'a po minulém setkání zařadil do kategorie učitelských škůdců. Něco už napovídalo, že ho neměli v lásce ani učitelé. Většina byla ráda, že mají sborovnu na jiném patře než je ředitelna, takže ho potkávají co nejméně. Bylo dobře, že ředitel učí méně než ostatní, aby měl čas na ředitelování, neboli na správu školy. Aspoň žákům méně škodil.

Samozřejmě pokud mu nepadli do rukou coby vyšetřovateli. Protože až tam se naplno ukázaly jeho pravé vlohy. Vít'a už to jednou zažil, ale tentokrát si nebyl vědom žádného dokazatelného i nedokazatelného prohřešku, takže se toho ani příliš nebál, ale přece jen se mu do ředitelny moc nechtělo. Komu by se tam na jeho místě chtělo?

Nicméně pozvání do ředitelny se nedá odmítnout a tak přece jen nejistě zaklepal na obávané dveře. Co ho tam zase čeká? Vždyť v poslední době neměl žádný konflikt!

Výslech ale začal v dobráckém tónu, skoro jako přátelský pohovor.

„Prý jste se nám, studente, dal na dealerství!“ začal ředitel.

„S drogami nemám vůbec nic společného!“ ohradil se ihned Vít'a.

„Nemusíte přece prodávat hned drogy,“ usmál se žoviálně ředitel. „Je spousta jiných, často i užitečnějších produktů, které se dají úspěšně prodávat.“

„Ale já opravdu nic neprodávám,“ otrnulo trochu Vít'ovi. „Pokud myslíte internetový obchod **Fuhungo**, to je tátův obchod, já v něm nemám žádný podíl – ostatně mi na to chybí, jak se to říká... zletilost.“

„Tvrdíte tedy, studente, že se tím vůbec, ale vůbec nezabýváte? Já mám totiž poněkud jiné zprávy a myslím si, že byste je měl přijatelně vysvětlit.“

„Netvrdím, že se tím nezabývám,“ odmítl to Vít'a. „Tátovi fandím a ve své třídě jsem některé prodávané produkty předvedl kamarádům. Ale nic neprodávám. Táta říká, že by to bylo proti předpisům. Zájemce jsem vždy jen odkázal na Fuhungův obchod.“

„Takže to byla pouze angažovanost v reklamě, tvrdíte?“ nadhodil ředitel sugestivně.

„To nebyla reklama,“ ohradil se Vít'a. „Táta mi koupil **knihafon** jako školní pomůcku a když jsem jej začal používat, spolužáci chtěli vidět, co to mám. Že jsem jim to předvedl, to přece není reklama. Finančně jsem na tom rozhodě nic nezískal.“

„Předvádění výrobků je ale součástí dealerství,“ trval na svém pan ředitel.

„Jo – když se to dělá kvůli prodeji,“ souhlasil Vít'a. „To by bylo dealerství i když vozí rodiče Moniku Vavřincovou do školy vlastním bavorákem a občas svezou i její kámošky. To snad neznamena, že by se Monika snažila bavoráky někomu prodávat.“

„Ale vy jste ukazoval těm, kdo si ten supermobil koupili, jak se s ním zachází, ne?“

„Jo, pomáhal jsem jim,“ přikývl Vít'a. „Stejně jako kámošům pomáhám s klasickými počítači. Co je na tom špatného, když se v nich vyznám líp než ostatní? Jenže ti už si přece knihafony zakoupili, jakápak tedy reklama?“

„Ale slyšel jsem, že porušujete autorská práva autorů školních učebnic!“ vytáhl ředitel další bod výslechu.

„To tedy neporušujeme!“ ohradil se prudce Vít'a. „S knihafonem je snadné převést do elektronické podoby i učebnice, ale autorský zákon povoluje kopie pro vlastní potřebu.“

„To se snad týká jen cedéček, ne?“

„Autorský zákon nerozlišuje média,“ namítl Vít'a. „Knihy ani nejsou proti kopírování chráněné, takže se neprolamuje žádná ochrana. To by asi trestné bylo, ale u knih to naštěstí vůbec nepřipadá v úvahu. Co já vím, každý žák má své vlastní učebnice, takže si smí pořídit kopii rovnocennou originální knize. Učebnice se tak neopotřebují, zůstanou v dobrém stavu, nám zase postačí nosit do školy jen knihafony.“

„Že by se žáci tak starali o šetření učebnic?“ zasmál se pochybovačně ředitel.

„Tomu bych asi taky nevěřil,“ usmál se Vít'a. „Ale to je jen vedlejší efekt šikovnosti knihafonů. Nepotřebujeme snad vláčet batohy ani brašny. Chtělo by to nějak vyřešit domácí úkoly. Kvůli nim musíme nosit sešity, jinak by nám i tady stačily knihafony.“

„Ještě aby žáci předpisovali učitelům, co mají dělat!“ odfrkl si ředitel. „Co ale uděláte, až k vám znenadání vtrhne softwarová policie a všechny vám zabaví? Už jsem slyšel, že ji na vás někdo upozorňoval!“

„Vy jste upozorňoval softwarovou policii?“ ušklíbl se Vít'a. „My se jí ale nebojíme. V knihafonech není žádný kradený software, jen FREE nebo OEM. To znamená, že buď je zcela volný k bezplatnému použití, nebo je pevně vázaný na hardware. Placený software se do knihafonů ani nedá použít, mají přece úplně jiný operační systém než Wokna!“

„Ale co třeba ty učebnice?“ nadhodil ředitel.

„Jak jsem řekl, kopii si smí pořídit každý. Z hlediska autorských práv je rozhodující, aby měl zakoupenou i originální učebnici. A ty má přece každý pečlivě uložené doma.“

„No jo – ale než si to softwarová policie prověří, budete bez těch přístrojů!“

„Jenže to se nikoho nedotkne!“ usmál se Vít'a. „V záručních podmínkách je i náhrada přístroje při krádeži. Když nám tedy softwarová policie přístroje ukradne...“

„...snad zabaví podle zákona, to je něco jiného!“ vskočil mu do řeči ředitel.

„To by podle zákona nebylo, k zákonnému zabavení pouhé podezření nestačí. Komu to uškodí? Nejpozději druhého dne dostanou majitelé náhradní přístroje a ukradené – pardon, protizákonně zabavené – se softwarové policii vypaří. Takže nic neprověří. Bez pravého majitele nejdou knihafony ani pořádně zapnout.“

Zvonek oznamoval začátek hodiny, ale ředitel mávnutím ruky naznačil, že přítomnost Vít'i je tady v ředitelně důležitější než další ztracená hodina.

„To si tedy hezky malujete!“ odfrkl si nespokojeně, že se mu nepodařilo přivést Vít'u do rozpaků. „Nějak podceňujete policejní experty! Však oni je uvedou do chodu, i kdyby je měli kvůli tomu rozebrat!“

Vít'a se jen útrpně ušklíbl.

„Pane řediteli, opravdu chcete přesvědčit, že žádný expert, policejní ani civilní, nemá u knihafonů šanci něco přečíst?“ podíval se na ředitele pátravě.

„Teda, tomu říkám drzost!“ opáčil ředitel skoro obdivně. „Máte, studente, sebevědomí jako celá rota vojáků! Čím mě chcete přesvědčit?“

„Nepochybujte o mně. Dovolíte?“ ukázal Vít'a na židli vedle ředitelova stolu.

Ředitele v té chvíli přemohla zvědavost, takže mlčky přikývl.

Vít'a se posadil k ředitelově stolu, odepnul si knihafon z náramku, rozevřel a položil na stůl, jenže obrazovkou dolů a hřbetem nahoru. Pak sejmul zadní krycí desku, potaženou měkkou pružnou hmotou. Pod ní se objevily součástky.

Ředitel na ně vytřeštil oči. Očekával klasické integrované obvody, známé placaté černé destičky s množstvím stříbrolesklých nožiček na deskách plošných spojů, jenže tady vnitřek vypadal úplně jinak než čekal. Na tmavozelené kovové základové desce ležely průhledné modré kapky, pod nimi pavučinka stříbrných vláken, spojujících jakési fialové krystaly do podivuhodné filigránské mozaiky. To všechno bylo zalité průhlednou hmotou jako v aspiku.

„Nepředvádím to každému, ale podívejte se!“ přistrčil Vít'a napůl rozebraný přístroj k ředitelovým vytřeštěným očím. „Víc se to dá rozebrat jedině kladivem, ale pak už to nikdo nedokáže zapnout. A chci vidět experta, který z toho něco vyčte!“

„Počkejte, studente...“ držel se ředitel za čelo. „Tohle... to opravdu vypadá úplně jinak než normální počítače! Říkáte, že se to nedá už víc rozebrat? Jak se to tedy opravuje?“

„Tohle se neopravuje,“ řekl Vít'a suše. „Knihafon nezná pojem porucha! Dá se zničit kladivem neandertálce nebo bleskem z nebes, ale sám se jen tak nerozbije. Je vodovzdorný a bude pracovat i na dně oceánu! Časem se opotřebují jen baterie – to jsou tady ty lístečky, naskládané do úhledného balíčku – ale s tím počítáme tak za sto padesát let, dřív ne.“

„A tady to... co tak zeleně bliká?“ zeptal se ředitel.

„To je Morxův solenoid,“ řekl Vít'a, jakoby o nic nešlo. „Je to vlastně malá výkonná vysílačka... až na to, že nepracuje na rádiových vlnách... Zajišťuje jednak spojení se sítí, ale také nasává impulzní energii a tou knihafon napájí. Jenže ta technologie je ještě o třídu výš než zbytek přístroje a nic vám o ní neřeknu ani na mučidlech, protože o ní sám víc nevím.“

„Pozoruhodné!“ zabručel si ředitel. „Morxův solenoid... to mi vůbec nic neříká!“

„Nemusí,“ přikývl souhlasně Vít'a. „To nic neřekne ani našemu fyzikáři.“

„Ale studente! Jak můžete tak pochybovat...“

„Pane řediteli, na celém světě budete mimo naši rodinu těžko hledat experty, kterým jméno Morx něco říká! A ještě méně lidí rozumí Morxovým solenoidům. Matematicky bych řekl, že se počet těchto lidí blíží limitně k nule, takže bych se opravdu hodně divil, kdyby mezi nimi byl – při vší úctě k jeho vzdělání – i náš fyzikář.“

„Ale jako to, že to něco říká vám, studente?“

„Já přece netvrdím, že Morxovým solenoidům rozumím,“ usmál se Vít'a. „Znám jen to jméno. Za nimi je mnohem vyšší matematika, než aby jí rozuměl kdejaký kluk. Však taky říkám, že je za tím technologie o třídu vyšší.“

„A co s tím má společného váš pan otec?“

„Nabízí to a prodává,“ opět se usmál Vít'a. „Rozumí tomu jen tolik, kolik potřebuje jako prodáváč. Já tomu rozumím jako uživatel. Jako majitel poněkud neobvyklého počítače nemusím přesně vědět, co je uvnitř, důležité je, že dovedu využít jeho možností.“

„Čili jako všichni ostatní žáci?“

„No, malinko víc,“ připustil Vít'a. „Málokdo ze spolužáků dokáže knihafon rozebrat. Kdyby se vám dostal do rukou, raději to ani nezkoušejte. Na to potřebujete buď velice málo známý figl, anebo sílu. A protože malá síla nestačí, pak podstatně větší sílu, jenže pak už je otázka, zda se to někomu podaří dát opět dohromady.“

„Vy si myslíte, že na ten váš figl sám od sebe nikdo nepřijde?“

„Nevylučuji to,“ připustil Vít'a. „Ale není to tak jednoduché, jak se to řekne. To spíš na první sázku vyhraje miliardu v loterii – pokud taková loterie existuje.“

„No dobře, nechte si váš figl,“ mávl rukou ředitel. „Hlavně že se neobáváte softwarové policie. Ačkoliv... i vaše záruční podmínky jsou značně neobvyklé... ale jako marketinkový trik se jistě osvědčují...“

„To nebyl marketinkový trik,“ namítl Vít'a. „Fuhungův obchod nemá s marketinkem nic společného. Kdyby se řídil obchodními pravidly, byly by knihafony nejméně desetkrát dražší, vždyť mají větší možnosti než značkové notebooky. Přitom jsou levnější než čínské šuntury určené pro malé děti. Nechcete si taky jeden koupit?“

Ředitel na Vít'u téměř vytřeštil oči. Aby delikvent změnil výslech v předváděcí akci podomního prodejce?

„To snad nemyslíte vážně, studente!“ zvýšil hlas. „Říkal jste, že nic neprodáváte!“

„Však bych vás musel jen obrátit na tátův obchod,“ odvětil bezelstně Vít'a. „Sám nic neprodávám, jen každému řeknu, kam je nejlépe jít!“

„Ale na půdě školy nejsou takové aktivity přípustné!“ řekl ředitel přísně. „Škola je zde kvůli výuce, ne kvůli podomnímu prodeji! A předvádění k prodeji patří!“

„Mám tomu rozumět, že mám ve škole přestat knihafony předvádět?“ zvažněl i Vít'a. „Problém je, že já přitom pomáhám spolužákům s učební látkou, vždyť se na něm nejlépe ukazuje. A to je snad žádoucí, nebo ne? Proč je nevyužívat?“

„Pomáhat spolužákům s učební látkou by bylo záslužné bez těch obchodních praktik,“ řekl přísně ředitel. „Proti pomáhání s učební látkou nic nemám, ale bez těch... notebooků!“

„Jenže knihafony jsou jako pomůcky neocenitelné,“ opáčil Vít'a. „Umožňují probírat i látku, ke které spolužáci nemají podklady. Nikdo s sebou netáhá všechny učebnice, vždyť se nikomu ani nevejdou do brašny – ale v knihafonu se dají perfektně předvádět! Bez nich by to nešlo buď vůbec, nebo jen stěží.“

„Mělo by to snad jít předvádět i na učebnicích, když jsou rovnocenné!“

„Rovnocenné znamená jen to, že kopie nejsou horší než originál,“ upřesňoval to Vít'a. „Naopak to už neplatí. V knihách se například nedá vyhledávat podle klíčových slov.“

„Není lepší, když žáci vědí, kde to v té knize najít, než když jim to najde program?“

„Není,“ odvětil Vít’a. „Nestačí vědět, na které stránce učebnice to najdou!“

„Ale to si myslí spousta odborníků!“ zamračil se ředitel – zřejmě se k nim počítal.

„Není lepší, aby žáci znali přímo fakta?“ rozvinul to Vít’a. „Pak se někde ocitnou bez knihy a k čemu jim bude vědět, že je to na stránce osmdesát šest? To je podle mě chyba!“

„Nevíte nikdy jistě, co je zbytečné a co ne,“ řekl ředitel upjatě. „No, když se nebojíte softwarové policie, budiž. Ale ve škole nechci vidět žádné další předváděčky! To si dělejte cestou na autobus nebo doma na vesnici, ale ve škole bude pořádek. Jasně?“

„Jasně,“ přikývl kysele Vít’a. „Jenže to bych nesměl se spolužáky ani probírat učivo. Nedá se snad považovat za předváděčku, když se s knihafony normálně učíme. Všichni moji spolužáci, kteří potřebují něco doučit, už mají vlastní knihafony, takže tam ani nemůže jít o nějaké obchodní předvádění!“

„No jo,“ pochopil ředitel, že bude těžké zakázat žákům doučování. „Ve vaší třídě to už mají všichni, co?“

„Všichni ne, ale nemají to už jen Luke s Tondou,“ řekl Vít’a co nejlhostejněji a při těch slovech již knihafon sesazoval zpátky, připínal si jej na ruku a zapínal funkci hodinek.

„To jsou ti, co jste s nimi měl nedávno konflikt, že?“ nakouzl ředitel choulostivé téma.

„Ano,“ přikývl Vít’a. „Konflikty naštěstí skončily, ale těm dvěma asi hrdość nedovolí koupit si od táty knihafon. Jejich smůla!“

„Je to ale jejich rozhodnutí, anebo je v tom nějaká diskriminace?“ podíval se ředitel na Vít’u podezíravě.

„To by si už určitě stěžovali!“ odfrkl si Vít’a. „Prostě se tak sami rozhodli a já budu poslední, kdo by jim něco vnucoval. Já tedy ne!“

„No dobrá. Tak jak jsem řekl, předváděčky ve škole nechci vidět. Pomoc spolužákům na vlastních počítačích... no budiž. A byl bych rád, aby se už neopakovaly žádné konflikty.“

„Nebudou,“ řekl Vít’a. „Oni už neprovokují a já jsem si nikdy nic nezačínal.“

„Nikdy?“

„Já? Nikdy,“ odvětil Vít’a. „Není to můj styl. Ale ani se jich nebojím.“

„Prý vás ale nějak... zranili či co...?“

„Jo, ale zbaběle a zezadu,“ řekl sebejistě Vít’a. „Pro příště postačí dávat si na ně pozor a nepustit si je do zad. Naštěstí jsem se dostal do rukou lékařům o dvě třídy lepším než byli ti křupani v nemocnici, co by mě nechali bezmocného na invalidním vozíčku!“

„Studente! Jak to mluvíte o lékařích? Na to nemáte právo!“

„Já doktory uznávám, pane řediteli!“ řekl Vít’a vážně. „Ale jen ty, kteří něco dovedou a nenechají člověka bez pomoci. A že těm druhým říkám křupani? Jaký jiný titul si zaslouží, když nemají o pacienty zájem? Já tak mluvit můžu. Měly mě v rukou obě třídy doktorů, ale jen díky těm prvním jsem tady!“

„Kdybyste byl opravdu tak vážně zraněný, bylo by kolem toho jistě víc poprasku!“

„Nevím, pane řediteli, kdo měl zájem zamést to rychle pod koberec, ale podařilo se to spláchnout perfektně. V nemocnici mi lékaři vystavili diagnózu, že se s tím nedá nic dělat, tím to pro mě skončilo. Policie to odložila jako neřešitelné, tady ve škole ani pes neštěkl. Náš svět je prohnílý odshora dolů, ale naštěstí jsou i doktoři, kteří medicíně rozumí a mají zájem něco napravit. Ty uznávám, jsem jim vděčný a nedám na ně dopustit. Ale ostatní nestojí ani za starou bačkору! A mám právo to tvrdit, hodili mě přes palubu.“

„Není to příliš emotivní?“

„Je, ale jsme snad lidi, ne? Bez emocí bychom byli roboti – anebo dobytek.“

„Máte příliš přehnané reakce, studente!“

„To nejsou přehnané reakce!“ nesouhlasil Vít'a. „Přehnané reakce by byly, kdybych Tondu s Lukem vlastnoručně zmrzačil, vždyť se jim málem podařilo udělat ze mě doživotního mrzáka! Ke všemu byli čtyři na jednoho – zbabělci!“

„Ale podrazit zezadu nohy Lukášovi zbabělé nebylo?“

„On to nepřestal tvrdit?“ ušklíbl se Vít'a.

„Povídá se to,“ řekl neurčitě ředitel.

„A nepřestane a nepřestane... kolikrát mám opakovat, že ve chvíli, kdy si zlámal ruce, jsem stál tři metry od něho? To jste měl pořádně vyšetřit s křížovým výsledkem, ale nejprve oddělit Luka od jeho party, aby je nemohl naučit, co mají říkat! Já to mám jednodušší, stačí mi mluvit pravdu, zato oni nedokáží tak dobře lhát, aby se do svých výpovědí nezapletli.“

„Žádáte tedy nové vyšetřování?“ zamračil se ředitel.

„Ne, to nemá cenu. Jen žádám, aby se přestala pořád dokola opakovat jejich verze, že čtyři známé rváče, proslulé šikanou slabších, napadl mnohem slabší spolužák. Tomu nikdo nevěří, ale znáte to – stokrát opakovaná lež... stačí, že se šikanou přestali a dají už pokoj.“

„Ale jak vysvětlíte svoji jistotu, že skutečně bude pokoj?“

„No – něco jsem jim ukázal,“ připustil Vít'a. „Neumím jen jiu-jitsu, ale i něco jiného. Podráženi nohou zezadu to ale nebylo.“

„Ale co to bylo?“ dorážel dál ředitel.

„Ále... jen černá magie z oboru kolegy Davida Copperfielda,“ řekl zlehčujícím tónem Vít'a. „S tím rozdílem, že to nedělám na kdekaké estrádě.“

„Kolegy Davida Copperfielda?“ opakoval nedůvěřivě ředitel. „Není to náhodou známý kouzelník a iluzionista? S ním se chcete srovnávat?“

„Jo, David je třída!“ potvrdil uznale Vít'a. „Ale já taky nejsem začátečník.“

„Ale co jste jim předvedl, studente, že by je to tak napravilo?“

„Předvádím to opravdu nerad, jen když musím,“ vymlouval se Vít'a.

„Ale když je to jen na dálku, tak to snad nemůže nikomu ublížit!“

„Jak se to vezme!“ řekl Vít'a. „Dobře, něco vám ukážu, ale předem vám říkám, že to nechci a nebudu předvádět na estrádách. Podívejte se na ten knihafon!“

Odepnul přístroj od náramku, položil jej na stůl a zamířil na něj ruce. Přístroj se náhle před šokovaným ředitelem vypařil.

„Vidíte?“ podíval se na něho Vít'a s úsměvem. „A teď naopak!“

Na stole se opět objevil knihafon, jenže místo nevýrazně černého byl zářivě červený.

„Zmizení menšího předmětu je pro mě maličkost,“ usmál se Vít'a. „S mercedesem je to působivější, ale ten by se sem nevešel. A pohrozit někomu, že se vypaří jako tatínkův mercedes, může vypadat velice působivě. Nejspíš byste mi to neuvěřil, ale umím být velice věrohodný a kdo neví oč jde, ten uvěří všemu co řeknu. I kdyby to bylo hodně přehnané.“

„Vy jste jim pohrozil – že jen tak zmizí?“

„Něčím jiným, ale taky tak účinným,“ přiznal Vít'a.

„Ale to je nezákonné použití hypnózy!“ rozhodl ředitel.

„To nebyla hypnóza!“ namítl trochu slabým hlasem Vít'a. „Podívejte se dobře na ten knihafon. Původně byl černý, teď je červený. To není hypnóza ani přebarvování desek, to je zkrátka jiný přístroj.“

„Jiný?“ zarazil se trochu ředitel. „Jak je to možné?“

„No – žádný iluzionista vám nikdy neprozradí všechno,“ vytácel se Vít'a. „Vezměte si ten knihafon do ruky!“

Přistrčil přístroj před ředitele a počkal, až ho opatrně vezme do ruky.

„Má ale měkounký povrch, že? A teď ho položte na stůl,“ požádal po chvilce.

„Dobře se dívejte, zopakuji to,“ varoval ho, když přístroj opět ležel na stole.

Červený knihafon zmizel, rozplynul se jako dým, ale vzápětí se na stole objevil třetí, tentokrát v deskách z krokodýlí kůže a se zlaceným nápisem 'Vít'.

„Vezměte si ho teď do ruky,“ pobídl ředitele. „Nestává se přece, aby se hypnóza týkala současně zraku i hmatu. Už nemusím zdůrazňovat, že je to něco jiného než hypnóza?“

Krokodýlí kůže byla samozřejmě hrbolatější, drsnější a neklouzala v dlani.

„Co to teda je?“ vyhrkl udiveně ředitel.

„Žádný iluzionista vám nikdy neprozradí všechno,“ opakoval vyhýbavě Vít'a. „Mám prostě svá tajemství. Ale musíte uznat, že to bylo působivé.“

„Bylo,“ hlesl unaveně ředitel. „Skoro bych uvěřil, že necháte zmizet i ten automobil. A kdybyste mi vyhrožoval, že taky zmizím... jste opravdu velice přesvědčivý, studente!“

„No vidíte!“ oddychl si Vít'a. „Jen vám prozradím jednu maličkost. Nesmím nechat zmizet živé tvory, už bych je neuměl stvořit živé, nanejvýš mrtvé. Ale to je drobná chybička na jinak perfektním triku.“

„Perfektním triku?“ hlesl ředitel. „Perfektní... to teda je.“

„A to je druhý důvod, proč se softwarové policie nebojíme,“ usmál se Vít'a.

„Vy byste policii také pohrozil zmizením?“ ředitel se trochu zarazil.

„Ne. Jak říkám, živé tvory mizet nenechávám, ale zmizelo by všechno, co by zabavila. Zůstaly by jim prázdné ruce a nevysvětlitelná záhada.“

„Opravdu si myslíte, že by si to policisté nedokázali ohlídat?“

Ředitel sebou v té chvíli trhl. Ačkoliv si myslel, že přístroj v krokodýlí kůži drží dost pevně, vypařil se mu najednou přímo z rukou.

„Jsem lepší, než si myslíte,“ usmál se Vít'a. „Neuhlídali by nic. Vám to taky zmizelo přímo z rukou.“

„Teda....“ zakoktal údivem ředitel.

„Mohu už jít?“ uklonil se lehce Vít'a. „Je to snad všechno, nebo ne?“

„Je to všechno,“ hlesl ředitel. „Vraťte se do třídy.“

„Tak na shledanou!“ usmál se Vít'a.

Socky čarodějky

Drobounká Líba Burešová se ostatních dívek v Jančině třídě spíš stranila, než aby stála o jejich přízeň, ale Janka si našla chvílku po vyučování v šatně, kdy ostatní spěchali na oběd do školní jídelny, takže se s ní ocitla na chvíli sama a pokusila se ji trochu rozpovídat.

„Poslyš, Líbo, nechtěla by si tvoje máma pořídit taky knihafon?“ zeptala se jí.

O Líbě toho moc nevěděla. Jen to, že žije jen s maminkou a nemá tátu. Tím spíš se jí chtěla trochu přiblížit a kdyby bylo třeba, snad i pomoci.

„To nepůjde,“ odvětila plaše Líba. „My na takové věci nemáme.“

„Dám ti ještě větší slevu!“ nabízela jí Janka.

„My na to ani tak nemáme,“ odvětila opět Líba.

„To jste na tom tak zle?“ zeptala se jí trochu soucitně Janka.

„Jsme,“ přiznala odevzdaně Líba. „Ale já o tom vážně nechci mluvit!“

„No počkej!“ zarazila ji Janka. „Jak ti mám pomoci, když nevím, na čem jsem? Vážně bych ti chtěla pomoci.“

„To těžko,“ vzdychla si Líba. „Jsi hodná, Janko, ale tohle je nad tvoje síly.“

„Nikdy neříkej nikdy,“ napomenula ji Janka. „A nikdy neodháněj pomocnou ruku, když se ti sama nabízí.“

„Víš, Janko, nám nemůžeš pomoci!“ opět si vzdychla Líba. „My s mámou jsme úplně na dně, rozumíš?“

„Nikdy nemůže být tak zle, aby to nešlo napravit,“ utěšovala ji Janka.

„Ale to se nedá napravit, rozumíš?“ vybuchla nešťastně Líba. „Když ti říkám, že jsme na dně, tak to je úplný dno, rozumíš?“

„Jak to myslíš?“ zeptala se jí nečekaně vážně Janka.

„Žijeme z ruky do huby,“ přiznala Líba. „Co máma vydělá, to nám exekutoři zabaví. Bydlíme v holobytu a máme jen to, co máme na sobě, rozumíš? Proto na nic nemáme.“

„Vy bydlíte v holobytu?“ podívala se na ni Janka zděšeně.

„Jo,“ přikývla Líba. „V obecním chudobinci. Máme tam holé stěny, plynový vaříč, který před exekutory schováváme, pár otřískaných hrnců, které jim nestály za zabavování, spíme na dvou kusech pěnového molitanu. Jestli může být někdo víc na dně, tak mi o něm řekni! Knihafon jsi mi prodala levně, ale týden jsme s mámou kvůli tomu jedly jen suchý chleba. Teď jen čekám, kdy mi ho ty bestie exekutorské zabaví.“

„To by si nepomohli,“ odfrkla si Janka. „Záruční podmínky říkají: při krádeži dostane majitel do druhého dne nový přístroj i se svými daty.“

„No jo, při krádeži!“ vzdychla si Líba. „Jenže když to zabaví exekutor?“

„Tak se to chápe jako krádež a máš nárok na náhradní,“ ujistila ji Janka. „Poslyš, Líbo, chápu, že vám není do smíchu, ale... kdyby ti knihafon zabavili, přijď ihned za mnou, dám ti nový a exekutorům se ten zabavený vypaří.“

„To jsi mě dost potěšila, ale...“

„Z čeho žijete?“ zeptala se jí přímo Janka.

„Máma se snaží vydělávat, aby splatila dluh,“ vysvětlovala Líba. „Jenže když mámě přijde na konto výplata, exekutoři nám všechno zabaví. No – ale dluh se aspoň zmenšuje... dostáváme nějaký příspěvek na bydlení, jenže ten jde rovnou na nájem, takže ty peníze ani neuvidíme, a jediné peníze, které máma dostane na ruku, je příspěvek ve hmotné nouzi. To stačí tak na chleba, cibuli, trochu sádla a pár vajíček. Chleba, sádlo i cibule se dají jíst buď jen tak, nebo se z toho dá vařit polévka, ty bys taková jídla ani nejedla. Jenže my opravdu na víc nemáme. Chápeš to už?“

„No vidíš!“ vzdychla si Janka. „Vy jste právě ten typ lidí, kterým by se pomáhat mělo. Rozhodně víc než posílat peníze do Afriky, kde je beztak rozkradou. Tak poslyš, je opravdu nejvyšší čas, že jsem tě vyhmátla. Zaveď mě domů a...“

„To ne!“ vykřikla nesouhlasně Líba. „Promiň – ale to nejde. Propadla bych se hanbou, kdybys k nám třeba jen nahlédla.“

„Zaveď mě domů!“ poručila jí Janka, aniž by brala ohledy na její zděšení. „Naučím vás čarovat, abyste se obě dostaly z nejhorší bídy, rozumíš?“

„Čarovat?“ podívala se na ni Líba vyděšeně. „Blázníš?“

„K tomu mám hodně daleko!“ uklidňovala ji Janka. „Ono to vlastně pravé čarování ani není, jen to tak vypadá, ale bude se vám to setsakra hodit. Tak půjdeme?“

Vyšly ze školy a zamířily na okraj městečka, kde v areálu bývalé továrny zůstala malá noclehárna, původně využívaná přespovními dělníky. Když ubytovna připadla městu, začali tam bydlet lidé, kteří neměli na tržní nájem a museli se z normálních bytů vystěhovat. Stará noclehárna ale nebyla stavěná jako byty, takže měla každá rodina jen jednu místnost, přitom společná umývárna a záchody byly na konci dlouhé chodby. Většina lidí ve městě nazývala toto místo pořád ještě „Stará ubytovna“, ale už se tomu také začalo říkat mnohem výstižněji „obecní chudobinec“, protože tu bydlely samé zkrachovalé existence.

Líba se skutečně červenala hanbou, když Janku dovedla do místnosti, kde s mámou už jen přespávaly. Opravdu tu byly jen dva kusy ušmudlaného molitanu, hrubá dřevěná bedna s malým plynovým vaříčem a pár otlučených hrnců.

„Tak začneme,“ vzdychla si Janka. „Nejprve stůl a dvě židle...“

„Ale já vážně nemám ani korunu!“ namítla Líba.

„Čarování a peníze se nesnášejí,“ ujistila ji Janka. „Nebudeš je potřebovat. Otevři si knihafon aspoň na půlobrazovku a podívej se mu do kamery, aby se ujistil, že to jsi ty. Teď najdi stránku *Fuhungův obchod*. Máš to? Najdi oddíl průmyslového zboží, sekci nábytek.“

„Mám to – ale tady všude jsou ceny, na které nemáme!“ namítla Líba.

„Kašli na ceny! Nebudeš objednávat, ale čarovat! Vyber nějaký slušný kuchyňský stůl, třeba ten stylový, selský, dřevěný! A pak klikni na jeho obrázek, jako když objednáváš!“

„Mám ho,“ řekla Líba odevzdaně. „Ale je za pět stovek! Říkala jsem ti...“

Nedořekla. Jakmile klikla na obrázek, zhmotnil se náhle přímo před dívkami selský stůl, ještě vonící dřevem, až údivem ucouvla o krok. Jen Janku to nijak nevzrušilo. Měla již knihafon také v ruce a zatímco naváděla Líbu, co má dělat, vyhledala si v seznamu stylové selské židle. Na podlaze vedle stolu se zhmotnily hned čtyři.

„Co to bylo?“ upřímně se zděsila Líba.

„Ještě jsi nenakupovala ve *Fuhungově obchodu*, vid’?“ ubezpečovala se Janka. „To bys totiž věděla, že Fuhungo takhle dodává zboží. Čarování se od nákupů liší jen tím, že je bez peněz. Čarování se s nimi nesnáší.“

„Opravdu to vypadá jako... něco nadpřirozeného,“ přitakala Líba.

„Zvykej si, že se všechno objeví na nejbližší ploše před tebou, nejčastěji na stole,“ pokračovala Janka jakoby nic. „Když to potřebuješ na zemi, nejprve řekni nebo napiš klíčové slovo **sur**. Stačí jen tak do vzduchu. Zkusíš si to teď na postelích. Řekni **sur** a klikni na ně!“

Líba ji jako ve snách poslechla – a u stěny rázem stály dvě dřevěné naleštěné postele a zakrátko poté i kvalitní povlečení, které na ně přičarovala Janka.

„Hele – co kdybych si přála campingovou soupravu s vaříčem?“ otrnulo trochu Líbě.

„Nač?“ podívala se na ni přísně Janka. „Pamatuj si – čarodějka nevaří, čarodějka si na stůl před sebe vyčaruje hotové jídlo. Co si obě dáme? Chutná ti... třeba svíčková na smetaně s knedlíkem a brusinkami?“

„Já nevím...“ špitla ohromeně Líba. „To jde taky?“

„Navrhovala bych ti to, kdyby to nešlo?“ pokrčila Janka rameny. „Polož si knihafon na stůl, sedni si k němu a čaruj jako podle čarodějné knihy: najdi oddíl potravin, sekci hotová jídla, klofni dole s-v-í-č...“

„Mám to!“ rozjasnila se Líba.

„Tak klikni a jedeme do oddílu průmyslového zboží, sekci nádobí, najdi tam příbor... vidíš, jak nám to jde! A dobrou chuť, taky jsem dneska ještě neobědvala!“

Obě dívky nedočkavě vybalily z plátěných ubrousků stříbrné příbory, přitáhly si k sobě veliké talíře a pustily se do vonícího jídla.

„Tak co, líbilo by se ti být čarodějnicí?“ zeptala se Janka kamarádky, když už obě měly dost, ačkoliv snědly ze svých obrovských porcí sotva tři čtvrtiny.

„Bylo by to fajn,“ souhlasila Líba. „Už kolik měsíců jsem nic tak dobrého nejedla! Já nemám ani na školní jídelnu, takže jím jen doma, ale – snad už víš, co.“

„Tak vidíš!“ řekla Janka. „Teď tě naučím další kouzlo, to už je jen pro čaroděje. Polož knihafon před sebe na stůl tak, aby špinavé nádobí bylo za ním. A teď řekni: **novrozo**.“

„K čemu to bude?“

„Novrozo znamená česky zmiz! Jen to hezky řekni!“

Líba to opatrně vyslovila – a talíře i se zbytky jídla a s příbory rázem zmizely.

„Takhle umývá nádobí čarodějka,“ komentovala to Janka. „A taky likviduje odpadky. Nepotřebuješ pak ani popelnici. Jen si dávej pozor, aby ti při tom nechtěně nezmizelo něco navíc. Stolu to neublíží, ale ležet na něm třeba hodinky, zmizely by i se špinavým nádobím.“

„Ale tvůj knihafon na stole zůstal!“ upozornila ji Líba.

„Knihafony se vzájemně respektují,“ odpověděla jí vážně Janka. „Knihafonem se jiný knihafon nedá zničit ani vytvořit. To jsou trochu vyšší čáry, na ty zatím nemáš.“

„To je vlastně dobře,“ oddychla si Líba. „Aspoň ho nešťastnou náhodou nepoškodím já, ani ona mně, až ho bude mít.“

„Zrovna tak to respektuje živé tvory,“ doplnila Janka. „Knihafonem neublížíš ani mouše a na lidech nemizí ani oblečení. Je to trochu vybíravé kouzlo, ale to je jen dobře.“

„A nemohly bychom si s mámou vyčarovat nějaké peníze na splacení dluhů?“ napadlo najednou Líbu.

„Říkala jsem ti přece, že se čarování nesnáší s penězi!“ připomněla jí Janka. „Peníze se zkrátka čarovat nedají – a šmytec!“

„Škoda,“ vzdychla si Líba. „Hrozně by nám to bodlo.“

„Věřím ti, ale obecně nejde vyčarovat nic, co má identifikační čísla,“ vysvětlovala jí Janka. „Každá bankovka má jiné a proto nejdou čarovat. Nejdou čarovat ani automobily. Jednak mají poznávací značky, pak také čísla motoru a karosérie... z dopravních prostředků umíme čarovat jen koloběžky, kola a elektrická kola. Obvykle nám to stačí.“

„Lítací košťata taky ne?“ zeptala se Líba.

„Koště najdeš v sekci domácího nářadí, ale nelítá,“ usmála se Janka.

„Škoda!“ usmála se trochu plaše Líba. „Ve všech pověstech a pohádkách čarodějnice létají na košťatech. Docela by mě to zajímalo.“

„To bude asi tím, že autoři pověstí i pohádek nikdy žádné čaroděje nespatri,“ usmála se Janka. „Anebo tím, že nejsme čarodějky z těch pověstí a pohádek. Už na počátku jsem ti přece říkala, že to jako čarování jen vypadá, ale není.“

„Co to tedy je?“ chtěla vědět.

„Strukturální přeměna hmoty a energie,“ vyhověla jí Janka.

„To vypadá skoro... skoro vědecky.“

„Ale je to pekelně složitá věda, sama ji nechápu,“ přikývla Janka. „Umím jen, co umím. A protože mám právo naučit pár vybraných lidí čarovat pomocí knihafonu, naučila jsem tě skoro všemu, co se s ním dá dělat.“

„To není všechno?“ pochopila Líba.

„Ani zdaleka!“ usmála se na ni povzbudivě Janka. „Poslyš, Libuško, teď jsi jen učednice na čarodějku. K čarování potřebuješ knihafon, to je teď tvá čarodějná kniha, bez ní jsi pořád normální holka. Když dám knihafon tvé mamce, budete v rodině dvě a bude vám veseleji. Když se osvědčíte, mohly byste se stát čarodějkami, které k čarování knihafon nepotřebují, mají víc možností, ale i víc zodpovědnosti. Ale prosím tě – i tvoji mámu – snažte se udržet to v tajnosti. Lidi dovedou strašně krutě závidět! A lidská závist se příliš snadno mění až v bezcitnou nenávist.“

„Tu už taky známe!“ přikývla trochu smutně Líba. „Neznám exekutora s citem!“

„Víš, Líbo, chtěla jsem vám pomoci a teď už mi snad věříš, že mám větší možnosti, než jsi zpočátku čekala,“ řekla Janka. „Peníze po mně nechtěj, ty prostě čarovat nejdou. Ale můžete něco vyčarovaného prodat. Jen vás prosím, nezkoušejte to v našem městě. Tady by se to neutajilo, lidi vás tu znají a hned by poznali, že prodáváte něco vyčarovaného.“

„Myslíš – zajet s tím někam, kde to lidi ještě neznají?“

„Jo,“ přikývla Janka. „V oddíle průmyslového zboží najdete položku *prodejný stánek*, je pro vás jako stvořený. Kde to postavíte, tam můžete prodávat.“

„Ale k prodávání musí být, co já vím, nějaká povolení...“

„Když si seženete povolení, nic proti tomu nemám. Ale když budete prodávat pokaždé jinde, nebudete povolení potřebovat. Než se byrokrati rozhoupou, aby se o vás zajímali, budete dávno jinde. Vidiš, jak je snadné uklízení? Tak rychle uklidíš i celý prodejní stánek. V nejhorším uplatněte fintu Vietnamců. Když na ně vletí policajti, nechají stánek stánkem, utečou a už se nevrátí. Vadilo by vám to méně než jim – zboží i stánek si vyčarujete jinde.“

„Ale co budeme prodávat, když se stejný předmět nedá koupit dvakrát po sobě?“

„To už jsi slyšela, co? To platí pro lidi, kteří nakupují, u čarování to omezení neplatí – knihafon dovolí vyčarovat si tutéž věc kolikrát chcete. Jen zbytečně neprovokujte závistivce a dělejte to v skrytu.“

„Dáme si pozor,“ vzdychla si Líba.

„Když to budete užívat rozumně a opatrně, můžete se časem stát pravými čarodějkami. Přála bych vám to. Ale to už ti neslíbím, to je i nad moje síly. Rozumíš?“

„Rozumím. Ty jsi... taky jen učednice na čarodějku?“ zeptala se Janky Líba opatrně.

„Já jsem maličko vyšší kategorie,“ usmála se Janka. „Nepotřebuji knihafon, čaruji i jen tak, smím knihafony vyčarovat, likvidovat i odblokovat pro kouzla a mám i další možnosti. Ale nezlob se na mě, ty už ti neřeknu. Jestli se dostaneš mezi nás, dozvíš se všechno. Teď se musíš spokojit tím, co ses dozvěděla dneska.“

„Takže jsi čarodějka vyšší kategorie...“ opakovala zamyšleně Líba. „Ale proč potom chodíš s námi do obyčejné školy?“

„Protože se nedají čarovat peníze,“ usmála se Janka. „I my je občas potřebujeme, když chceme žít mezi lidmi. Knihafon ti poskytne jen materiální zboží, ale to na život mezi lidmi

nestačí. Nemusíš-li kupovat zboží, musíš platit daně, elektřinu, poplatky... Proto chodí i naši rodiče do práce, aby si vydělali potřebné peníze, já s bráchou chodíme do školy, abychom nebyli na úrovni divochů. I vy budete potřebovat peníze, i když časem dluhy splatíte. Hezky chod' dál do školy, dohlédni, ať tvá máma pracuje a čarováním si jen občas přilepšete, ať žijete trochu jako lidi. Rozumíš mi?“

„Jo, rozumím,“ přikývla Líba, ačkoliv to neznělo moc jistě.

„Ty nemůžeš vytvořit jiným lidem knihafon,“ pokračovala Janka. „To není tvoje starost, jen ať si je zájemci objednají. Jako čarodějné učedníci se ti rozšířily nabídky o položky, pro ostatní lidi nepřístupné. Nikomu je neukazuj a nesnaž se nikoho dalšího učit čarovat. Můžeš mě na potřebné lidi upozornit, ale přijmout je smím jen já. Také kouzelné slovo *novrozo*, čili zmiz, platí jen pro tebe. Když je použije někdo jiný, nic se nestane. I tebe to poslechne až po ověření totožnosti pohledem do oka. A musíš to dělat při každém otevření, zaklapnutím se přihlášení ruší, ačkoliv programy běží dál. To všechno jsou opatření proti zneužití, víš?“

„Takže jestli to správně chápu, ani vy nemůžete naučit čarovat všechny lidi?“

„Ne, nemůžeme,“ přikývla Janka. „Spousta lidí by toho zneužila. Smíme to dávat jen opravdu potřebným – jako jsi ty s mámou – a jen když slíbí, že nebudou nikomu škodit. To ať vás ani nenapadne! Zklamaly byste nás a nedopadlo by to s vámi dobře. Umíme knihafon pro kouzla nejen otevřít, ale taky navždycky zablokovat. Doživotně, rozumíš?“

„Slibuji ti, že tě nezklameme.“

„Přijímám tvůj slib,“ přikývla vážně Janka. „A tím vás vítám i do našeho Společenství čarodějných knih!“

„Děkuji ti – i za mamku,“ řekla Líba.

Paní Burešová přišla z práce domů až k večeru.

Mezitím se dívky pocvičily v bezodpadovém uklízení – vysmýčily holobyt od všech předmětů, které nestály exekutorům za zabavování, Janka si pak poručila malířskou stříkačku a spolu s Líbou místnost vybílily. Líba vybrala na podlahu koberec, na okna záclonky a byt za chvíli vypadal tak luxusně, že maminka po příchodu v první chvíli ucouvla ze dveří zpět do šedé chodby v domnění, že omylem vtrhla do cizího bytu.

Jance bylo té udřené mámy hned líto.

„Dobrý den, paní Burešová!“ pozdravila ji hned ve dveřích.

„Ahoj, mami!“ přidala se k ní Líba.

„Pane Bože!“ zmohla se paní Burešová jen na údiv. „Co se to tady děje?“

„To hned uvidíte!“ ujistila ji s úsměvem Janka. „My už jsme po obědě i po večeři, dáme si každá jen zmrzlinový pohár, ale vy musíte mít pořádný hlad, tak se vás ptám: co si dáte? Pořádný vepřový guláš, svíčkovou na smetaně, nebo řízek s bramborovým salátem?“

Janka na čarování skutečně nepotřebovala knihafon. Pokynula a na stole se objevily dva veliké zmrzlinové poháry. Pak pobídla obě Burešky, aby se posadily.

„Ježíši Kriste! Co se to tady děje? O jakém jídle mluvíte?“ lamentovala paní Burešová, ale posadila se, i když jen opatrně, jako ve snách.

„Tak to vyberu za vás, my dvě jsme ostatně taky začaly svíčkovou,“ rozhodla Janka a před paní Burešovou se objevil talíř s obrovskou porcí staročeské svíčkové.

„Dobrou chuť! Dejte se do toho, ať vám to nevystydne!“ pobídla ji Janka. „Při jídle se nemluví, takže budete jen poslouchat. My dvě už jen mlsáme, takže můžeme mluvit.“

„Co je to za jídlo?“ podívala se paní Burešová na talíř podezíravě.

„Svíčková na smetaně s českými knedlíky a brusinkami,“ ujistila ji Janka. „Jen ji směle ochutnejte, je podle poctivého staročeského receptu, žádné moderní náhražky.“

„Ale kde se tady vzala?“

„K vysvětlení se chystám, ale nejprve musíte ochutnat!“ trvala na svém Janka.

Paní Burešová nejprve opatrně ochutnala, ale bylo vidět, že má opravdu hlad, takže se po opatrném ochutnání pustila do svíčkové přímo s vlčím hladem.

„Takže milá paní Burešová,“ začala Janka slavnostním tónem, když se polovina talíře vyprázdnila, zatímco dívky se ve svém zmrzlinovém poháru jen poňoumaly. „Nedávno jsem začala chodit do třídy s vaší dcerou Líbou a nemohla jsem si nevšimnout, že nepatříte mezi zbohatlíky, naopak se zdá, že máte hodně hluboko do kapsy. Proto jsem se rozhodla, že vám pomůžeme. Jistě jste si všimla, že se tu děje něco neobvyklého a nebudu vás déle napínat. Rozhodla jsem se vás i vaši dceru přijmout do společenství čarodějek.“

„Cože?“ zakuckala se paní Burešová údivem a trochu i zděšením. „Cože to jste?“

„Čarodějky, paní Burešová, čarodějky,“ ujistila ji Janka. „A vy budete taky, až se k nám přidáte, jako už jsem mezi nás přijala vaši Líbu.“

„Cože?“ lapala po dechu paní Burešová. „Vy – naši Líbu? Jak to?“

„Vaše Líba složila slib a tak z ní máte čerstvou čarodějkou!“

„Slib? Čarodějkou?“ vyjekla paní Burešová. „A co vám slíbila? Snad ne duši?“

„Paní Burešová!“ zamračila se Janka, ale bylo znát, že je to ze žertu, protože se přitom nepřestala usmívat. „Líba nám neslíbila duši, ale jen že nebude lidem škodit. Naše čarování nepochází z d'áblů, jen ze starověké moudrosti. Je to vědecká záležitost, ne věc víry.“

„Že nebude lidem škodit?“ opakovala po ní nevěřícně paní Burešová.

„Ano, a kdybychom zjistili, že lidem škodí, museli bychom jí všechny výhody sebrat,“ potvrdila Janka. „Po vás chceme totéž – slib, že nebudete lidem úmyslně škodit.“

„Jenom to?“

„Jenom to,“ přikývla Janka. „Můžete okolním lidem pomáhat, ale měli byste to udržet v tajnosti. To nevyžadujeme, jen doporučujeme a spíš ve vašem zájmu. Nejde o nic menšího než o lidskou závist – a ta může být velice nepříjemná.“

„Jaké máte, slečinko, zkušenosti s lidskou závistí?“ vzdychla si paní Burešová.

„Se závistí ne, jen s nenávistí, ale tyhle dvě sestry mají k sobě příliš blízko,“ přikývla Janka vážně. „Mýho bráchu nedávno málem zabili spolužáci z týhle školy. Už v tomhle věku jsou ti grázlové schopní vraždy. Není to jen plácnutí do větru, věřte mi.“

„Věřím vám, někteří lidé jsou... škoda povídat,“ řekla unaveně paní Burešová. „Ale vy sama jste opravdu jiná, když chcete chudákům pomoci.“

„Už pro nás připravila báječný plán,“ přidala se Líba. „A taky nám vyčarovala úplně nové vybavení bytu!“

„Pěkné...“ pochválila to paní Burešová. „Ale kde jsou naše staré věci?“

„Ty jsme zlikvidovali,“ sdělila mámě Líba.

„Až nám exekutor zase všechno zabaví, budeme spát na holém betonu?“ zamračila se matka na dceru.

„Ne, paní Burešová,“ řekla Janka. „Nechte jim to zabavit a klidně jim k tomu přidejte kafe. Až odejdou, vyčarujete si všechno během tří minut – nám to trvalo déle, jenže jsme tu musely nejprve vybílit. A pak budete žít do další návštěvy exekutorů v klidu a nebudete si z nich nic dělat.“

„Říkáte to s takovým klidem... že vás ještě nikdy exekutoři nenavštívili?“

„Ne, ale nedávno nás z Prahy vyštval náš pan domácí, takže jsme se museli odstěhovat a navíc si naši museli vzít hypotéku, abychom měli kde bydlet.“

„A vidíte, my bydlíme v obecním chudobinci,“ vzdychla si paní Burešová. „Najdete tu v každé místnosti největší chudáky. Kdybyste chtěli někomu potřebnému pomoci, nemusíte chodit daleko.“

„Podívám se na ně,“ slíbila Janka. „Ale teď můžete sousedům pomoci i vy, chcete-li.“

„A vy si vážně myslíte, že vám na to kývnu?“ vzdychla si paní. „A nechám ze sebe udělat čarodějnici?“

„Můžete to odmítnout,“ pokrčila Janka rameny. „Ale nebylo by to inteligentní.“

„Proč si to myslíte?“ podívala se na ni pátravě paní.

„Protože byste v tom nechala dceru samotnou,“ řekla Janka. „Je to sice možné řešení, ale tak trochu nepochopitelné. Proč byste chtěla odmítnout nabízenou pomoc?“

„Pomoc by byla vítaná, ale...“ vzdychla si. „Vypadá to lákavě, ale čím za to zaplatíme? V tomhle světě se za všechno jen platí, nic není zadarmo!“

„Ale paní Burešová!“ usmála se Janka. „Platíte i za sluníčko? To je přece pro každého zadarmo, jen toho musíte užívat s mírou. Když se spálíte, je to vaše chyba! A tohle je něco podobného. Nabízím vám pomocnou ruku a sílu postavit se na nohy. A nebudu vám bránit, když pomůžete jiným. Čím za to zaplatíte? Třeba pomocí jiným, až se dostanete z bídy.“

„Dostat se z bídy... to vypadá příliš lákavě. Někteří by za to upsali duši čertu!“

„To po vás nechceme!“ řekla už zase vážně Janka. „Nečarujeme pomocí nečistých sil, naše čarování má blíž k vědě, jen je trochu složitější. Používání elektřiny se také nebráníte, ale kolik lidí opravdu rozumí dějům, které se na konci projevují svítící žárovkou?“

„Lákat umíte dobře, slečinko!“ pokývala paní Burešová hlavou. „Jako Siréna, pokud víte, co to mělo být...“

„No jo – vždyť jsem se vám ani nepředstavila!“ napadlo Janku. „Neříkejte mi, prosím, slečinko, vždyť chodím do třídy s vaší Líbou. Ta mi říká Janko a nevidím důvodu, proč byste mi tak neříkala i vy. Ale s tou Sirénou jste vedle. Ty lákaly neopatrné námořníky do zkázy, asi jako dnešní lichváři výhodnými a ještě výhodnějšími půjčkami, které obvykle končí ve spárech exekutora. Moje nabídka není žádná past. Nic po vás nechci, kromě slibu neškodit lidem, ale ten slib byste mi měla dát ochotně, sama, bez váhání a s radostí.“

„Dala bych, kdyby... vztahuje se ten slib i na exekutory? Víte, to je takový nepodařený lidský druh, u kterého má člověk pocit, že to ani nejsou lidé...“

„Slib neškodit lidem se vztahuje i na exekutory,“ přikývla vážně Janka. „Ale čarování vás zbaví strachu před nimi. I když jsou necitelní jako sopečná vyvěřelina, nebudou mít nad vámi moc. Mohou vám zabavit materiální věci, ale nemohou vám vzít schopnost čarovat. Takže si všechno, co potřebujete k životu, obratem vyčarujete zpět. Jejich hrozba ztrácí svou hrůzu a až se u vás exekutor objeví potřetí, budete mít pro něho jen shovívavý úsměv. Bude pro vás neškodný jako májový deštík.“

„Vy jste ještě nikdy nezažila exekuci, že?“ otřásla se paní Burešová.

„Vy jste ještě nikdy nezažila exekuci jako čarodějka, že?“ opáčila Janka. „Oni pouští na lidi hrůzu jen svou zlodějskou mocí. Mohou vám vzít i památky po blízkých a předměty, ke kterým vás něco poutá, a nejhorší je pocit bezmocnosti před nimi. Vám už jistě vzali vše, co mělo nějakou cenu. Jenže jako čarodějka si odvyknete vázat se na předměty. Všechno je to jen hmota, dá se vytvořit a stejně lehce proměnit v dým. Podívejte se!“

Před paní Burešovou stál na stole prázdný talíř s pečlivě složeným příborem, před dívkami zase stejně prázdné skleněné poháry se lžičkami. Znenadání všechno zmizelo, stůl byl prázdný. Až se paní Burešová cuknutím od jeho desky odtáhla.

„Čarodějky se neváží na primitivní hmotu,“ řekla Janka. „Takhle my uklízíme. Nádobí neumýváme. Až je budeme potřebovat, vytvoříme si je znovu i s jídlem. Totéž platí o smetí

všeho druhu – s ničím se neschováváme, na žádné hmotě nelpíme. A když už, pak jedině na našich knihafonech – to je ten přístroj, co máme já i Líba na ruce a který vám také opatřím. Jenže ten už není pouhá hmota. Není na něm zajímavé, co držíme v ruce, ale co je, obrazně řečeno, uvnitř. Vědomosti, znalosti, fotografie i naše drobné zápisky. Jsou v něm učebnice, oddechové knihy, ale může tam být i zápisník nebo kniha kouzel.“

„Takže by vás mohla poškodit jen ztráta toho přístroje?“ hádala paní Burešová.

„Jen nepatrně,“ připustila Janka. „Pro čarodějnou učnici znamená ztráta kouzelné knihy dočasný konec schopnosti čarovat – než dostane novou knihu, ve které bude mít i všechny své zápisky, jako v té původní. Je to ale jen dočasné omezení či ztráta. Pro čarodějku jako já to neznamená vůbec nic, kopii si vytvořím okamžitě.“

„Počkejte – my bychom tedy byly jen učnice?“ došlo paní Burešové.

„Tak jako já a bráška ještě nedávno,“ přikývla Janka. „Naši rodinu povýšili do kategorie čarodějek teprve tento měsíc. Dnes už by ti grázlící nemohli bráškově ublížit, věděl by si s nimi rady, umíme toho víc než předtím. Když se osvědčíte, navrhneme i vás na povýšení.“

„Vy to tedy někomu ještě vyššímu jen navrhuje?“

„Ano – ale já ještě nemám žádnou osvědčenou čarodějnou učnici, když vámi začínám. Vy byste měli být první – pokud nás nezklamete.“

„Jak vás můžeme zklamat?“

„Tím, že byste škodily lidem,“ řekla Janka vážně. „A to i kdyby šlo o exekutory, i když to jsou necitové jako žulové balvany. Ale až se naučíte povznést se nad ně, zjistíte, že se na ně budete mile a příjemně usmívat i během exekuce.“

„To je hodně silné tvrzení!“ vzdychla si paní Burešová. „Ale čím víc o tom přemýšlím, tím méně strašné se mi to zdá. A jestli za to opravdu nechcete víc než slib neškodit, neměl by být tak obtížný. Normální je přece neškodit.“

„No vidíte!“ usmála se Janka. „Dnes už je ale na učení dost pozdě a čeká mě ještě cesta domů. Svěřím vás do učení vaší Líbě. Naučit čarovat je otázka samostatného objednávání pomocí knihafonu. Takže vám předám knihafon, přizpůsobím ho, aby neposlušal nikoho jiného, rozloučím se a pomažu domů. Líba vám vše ukáže, učila jsem ji to celé odpoledne. A kdyby se vyskytly problémy, jakože na ně nevěřím, Líba mě zítra najde ve škole. Platí?“

„Ty teď půjdeš ještě domů? Vždyť je venku tma!“ otřásla se Líba.

„Neboj se o mě,“ usmála se Janka. „Venku nasednu na elektrické kolo, vypadá skoro jako obyčejné, takže to nikomu nepříjde nápadné, a za chvíli jsem doma. A tady máte váš nový knihafon...“

V Jančině ruce se znenadání objevil další přístroj. Podala ho obřadně paní Burešové, ale na poslední chvíli ruku zarazila.

„Nebudete tím nikomu škodit?“ zeptala se tak vážně, až oběma přešel mráz po zádech.

„Nebudu, to slibuji!“ odpověděla pevně paní Burešová.

„Tak – a je váš!“ vstrčila jí Janka přístroj do rukou. „Teď ho otevřete – stačí obrazovku povytáhnout o čtvrtinu, ale klidně můžete i naplno – a podívejte se sem do objektivu!“

„Tam to nějak zeleně blýsklo!“ oznamovala rychle Líbina maminka.

„Takže vás poznal,“ řekla Janka. „Když obrazovku zasunete, přihlášení se zruší, obnoví se až pohledem do vašeho oka. Proto je zlodějům k ničemu. Exekutor nemůže smazat vaše soukromá data, zabavený přístroj nikomu neprodá a vy ode mě dostanete nový. Podíváte se mu do objektivu, blýskne vám do očí zeleně a bude váš.“

„To je dost důmyslné!“ libovala si Líba.

„A protože nemůžeme vyloučit vůbec nic, může se vám hodit ještě poslední možnost,“ pokračovala trochu temnějším hlasem Janka. „Tohle všechno se dá odpozorovat a někdo by vám mohl zkusit násilím přidršet objektiv přístroje proti očím, aby přístroj odblokoval proti vaší vůli a mohl se pak hrabat ve vašich datech anebo si čarovat pro sebe. Nemůže vám ale zabránit, abyste v té chvíli třikrát po sobě rychle mrkli. Knihafon vám pak blikne do očí červeně a přestane na vaše oči reagovat. Navíc od té chvíle začne nenápadně volat o pomoc s označením místa, kde se nachází – to se také může někdy hodit.“

„To by byl ale hodně krajní případ....!“ vydechla tiše Líba.

„Byl,“ souhlasila Janka. „Na tomto světě jsou, bohužel, ještě horší lidé než exekutoři. Ti vás oloupí o všechno, bránit se jim nemůžete, nemůžete na ně ani zavolat policii, protože ta je naopak chrání, ale nechají vás naživu, aby vás mohli okrádat i příště. Na světě jsou ale ještě horší kreatury a pro ně máte i tuhle krajní možnost.“

„Jenže – tebe mohou přece donutit i vytvořit jim úplně nový knihafon?“ zeptala se jí Líba starostlivě v neblahém tušení, že objevila její slabé místo.

„Kdybych se dostala do rukou hodně zlým bestiím,“ řekla Janka temně, „smím použít odstavec z našeho etického kodexu – čaroděj má právo na obranu vlastní osoby.“

„Právo na obranu? Bude ti to ale k něčemu platné?“ starala se Líba.

„Bylo by,“ usmála se na ni trochu smutně Janka. „Pak smím útočníka přimrazit, že se dvě hodiny ani nehne. To by mělo stačit, abych ho odzbrojila a vzdálila se do bezpečí.“

„Ale co kdybys narazila na přesilu, proti které by ti to nestačilo?“

„To by musely být aspoň dva tankové pluky s podporou letectva,“ řekla Janka.

„No – ale říkáš, že v dnešním světě není vyloučené vůbec nic?“

„Pak bych se musela bránit ještě silnějšími prostředky,“ přikývla.

„Ty máš ještě něco silnějšího? Já si to neumím ani představit!“ přiznala Líba.

„Ale umíš,“ řekla Janka. „Mám to jako poslední možnou zbraň. Jen pevně doufám, že ji nikdy v životě nepoužiju. A představit si to umíš, viděla jsi už něco velice podobného.“

„Ale kde?“ vyhrkla Líba.

„Při uklízení nádobí,“ řekla Janka.

„Ale – říkala jsi mi přece, že tím neublížím ani mouše!“ namítla Líba.

„To knihafon neublíží ani mouše,“ podotkla Janka. „Jenže já nejsem knihafon. Ani ho na to nepotřebuji. Dokážu odzbrojit celý pluk vojska najednou. Dokážeš si představit hordu ke všemu odhodlaných, ozbrojených chlapů, ze kterých se v jediném okamžiku stane houfec nahatých a strašně vyplašených zoufalců?“

„Brrr! Až mě z vás zebe!“ otrásla se paní Burešová.

„Nebýt toho, že mi málem zabili brášku, neměli bychom to...“ vzdychla si Janka.

„Vidíš – teď bys mohla Vítu před takovým napadením ochránit, že?“ napadlo Líbu.

„Mohla – ale nemusím,“ oddychla si Janka. „On se teď naštěstí chrání sám.“

„Taky by mohl někoho... odzbrojit?“ podívala se na ni Líba vyčkávavě.

„Taky – a taky doufám, že to nebude muset použít.“

„Ani nám nezbyvá než doufat,“ souhlasila paní Burešová. „Říkáš. Že bys přemohla i tankový pluk? Jenže kdyby k něčemu takovému došlo – a vy byste přemohli i takovou sílu, použili by ti druzí něco ještě silnějšího. Vždyť ani nevíte, kdo proti vám může stát!“

„Máme jakési představy, co by proti nám mohli lidé postavit,“ pokývala hlavou Janka.

„Síla proti síle může vést jedině ke stupňování síly,“ namítala paní Burešová. „Z toho ale rozhodně nic dobrého nekouká! Ani pro vás, natož pro nic netušící lidi okolo!“

„Kdyby proti nám naši protivníci použili něco ještě silnějšího, brzy by toho litovali.“

„Myslíš?“ otřásla se i paní Burešová. „To už se skoro podobá válce!“

„Bohužel – já to vím,“ řekla Janka. „Víte, válka je strašná, i když ji v Čechách pamatují jen nejstarší. Je naprosto přirozené, že se jí lidé bojí. Ale my čarodějové se jí bát nemusíme. Zneutralizujeme i nukleární hlavici, vždyť i to je jen hmota a může se vypařit i v okamžiku výbuchu. Dokážeme ochránit i své bližní. Můžeme se – a vlastně musíme – bát jediné větší síly, než je atomová.“

„Ale taková na Zemi ani neexistuje!“ vyhrkla Líba. „Může být něco silnějšího i než atomové zbraně? Čeho byste se mohli bát?“

„Sebe,“ řekla temně Janka.

Knihovnice

Tak jako si Janka poslední dobou zvykla docházet do „obecního chudobince“, kde ji při každém příchodu vítali vřeleji, než na nóbl městské radnici návštěvu prezidenta, tak si Vít'a zvykl scházet se na autobusovém nádraží s městskými bezdomovci.

Na rozdíl od přeplněného chudobince byli jen dva, ale byly to horší případy. Zatímco poměrně inteligentní Roman Janeček spadl do dluhů kvůli nemoci, druhý bezdomovec, známý po městě jen jako Čepičář, byl navíc intelligence trochu pomalejší.

Čepičář žil do své dospělosti s matkou, nešťastnou ze svého mírně retardovaného syna. Starala se o něho jak mohla, bohužel zemřela a nechala svého potomka v současném světě na pospas zdejšímu predátorům.

Čepičář brzy prohrál v hracích automatech domek po matce a ocitl se na ulici. Domek koupil kvůli výhodně položené parcele pan Lukáš Macháně starší, starou barabiznu dal ihned zbourat, aby si dal na jejím místě postavit další výnosnou hernu.

Teď už se Čepičář teprve neměl kam vracet. A protože byl při své snížené inteligenci prakticky nezaměstnatelný, brzy proslul jako první městský žebrák.

Bohužel ho lékařská komise už za života jeho matky neuznala za natolik postiženého, aby mu vznikl nárok na invalidní důchod, takže by ani s dávkami v hmotné nouzi neměl na nájem v obecním chudobinci. Navíc ho ani nenapadlo o něco tak složitějšího žádat – to bylo nad jeho schopnosti. Byl tedy první, kdo přespával, kde se dalo. Po delší době se k němu přidal Roman Janeček, který se do bezdomovectví dostal ještě složitěji.

Toho se nečekane ujal Vít'a. Janeček byl zrovna v takové nouzi, že se osmělil požádat o peníze i náhodného školáka. Vít'a je sice neměl, ale pozval Janečka do městského parku na královský oběd – a pak spolu několik týdnů obědvali. Jenže pak Tonda Vít'u málem zabil a během jeho pobytu v nemocnici na Janečka opět dolehla nouze.

Jak ten opět rád Vít'u přivítal, to se nedá ani popsat! Také Čepičáři se dojetím třásl hlas, když s nimi poprvé obědval.

„Ty jsi vážně fajn kluk, ty klučino čarodějná!“ rozplýval se.

„Poslyšte, hoši,“ řekl Vít'a, když dojedli. „Mám bezva nápad. Když to vyjde, budete zase bydlet jako lidi.“

„Tomu nevěřím!“ řekl Čepičář, kterého mezitím nouze naučila pesimismu.

„No – mě by taky zajímalo, jak to chceš zaonačit?“ přidal se Janeček.

„Nechte to na mně,“ požádal je Vít'a a s tím se s nimi pro dnešek rozloučil.

Nejel ale domů. Místo toho zamířil do městské knihovny v nedávno opraveném zámku kousek od náměstí.

„Přeješ si něco, chlapče?“ uvítala ho knihovnice, jakmile vstoupil do čítárny.

„Potřeboval bych si pohovořit s někým z kultury,“ přikývl.

„Mohla bych to být já?“ usmála se knihovnice. „Tebe ještě neznám, ale asi tě zklamu. K vypůjčování knížek musíš mít výpůjční knížku naší knihovny a tu dostaneš jedině když si sem přivedeš někoho z rodičů, aby ti ji založil. To už dneska nestihneš, právě zavíráme.“

„Mám jinou prosbu,“ řekl Vít'a. „Mohl bych vás pozvat na zmrzlinový pohár?“

„To je dost neobvyklá nabídka,“ podívala se na něho překvapeně. „Ale já ještě musím nakoupit a pak spěchám domů, čekají na mě dvě děti.“

„Nákup vám zařídím,“ řekl Vít'a. „Můžete se tu chvíli se mnou zdržet? Jen na jeden zmrzlinový pohár!“

„Tak – a teď jsi mě úplně vyvedl z míry!“ vyhrkla ještě překvapeněji. „Zmrzlinový pohár bych čekala spíš na náměstí v cukrárně, ale tady? A jak mi chceš zařizovat nákup?“

„Nakupte u mě,“ navrhl jí. „A ten pohár si můžeme dát tady, ne?“

„Nakoupit u tebe?“ vrtěla hlavou nechápavě.

„Můžeme se posadit třeba k vašemu stolečku?“ navrhl jí. „Zmrzlina už na nás čeká!“

Pohled na její vlastní psací stůl knihovnici přivedl málem k šoku. Mezi knihami stály dva velké zmrzlinové poháry.

„Panebože!“ vyjekla zaraženě. „Jak se to tu vzalo?“

„Posaďte se, prosím – a dobrou chuť přeji!“ pobídl ji a popošel stranou, aby si přinesl další židli.

„Co je to za kouzla?“ zeptala se, když se jako ve snách posadila do počítačového otočného křesílka.

„Správně jste řekla kouzla,“ opakoval po ní s úsměvem, když se posadil k boční straně psacího stolu, takže seděli k sobě bokem. „Taky tomu říkáme kouzla a čáry. Je to sice něco maličko odlišného, ale čarování je velice výstižné pojmenování.“

„Čarování?“ opakovala po něm nevěřicně.

„Vám by se víc líbila *Strukturální přeměna hmoty v energii a naopak*, že?“ usmál se, vytáhl z poháru zmrzliny lžičku a olízl ji. „Jenže to je příliš složité pojmenování. Čarování je přece mnohem kratší a výstižnější.“

Pustil se do zmrzliny a pobídl gestem knihovnici, aby se přestala upejpat.

„Jenže čarování... snad do našeho moderního světa nepatří!“ namítla nesměle, ale také uchopila lžičku a ochutnala zmrzlinu. Byla jahodová a těch jahod v ní bylo hodně.

„Nepatří,“ přikývl trochu smutně. „Do našeho světa patří bomby, rakety, koncentrační tábory a miliony mrtvých. Vidíte – a já si myslím, že by tomu mělo být naopak.“

„Máte o našem světě hrozné představy!“ podívala se na něho přísně, ale aniž by si toho sama všimla, začala mu bezděčně vykat.

„Ale výstižné,“ řekl. „Já vím, tady v Čechách válka nebyla už více než půl století, lidi by ji tu ani neznali a kdyby se k nám občas nevraceli naši vojáci v rakvích, mohli bychom si blahopřát, jak se máme dobře... teda až na pár tisíc bezdomovců a statisíce nezaměstnaných, kteří bydlí všelijak, ale to je jejich problém, že?“

„Proč ten pesimismus?“ pokusila se chabě namítat. „Nemůžete se na svět dívat očima lidí, kteří se mají lépe?“

„Svět mýma očima je takový,“ pokrčil rameny. „Hodně mě mrzí lidská lhostejnost. My si žijeme v míru, ale ve světě se prakticky nepřetržitě válčí. Lidi si na to zvykli, že už jim to ani nepřijde jako zlo. Jen když nějakému šílenému střelci lupne v hlavě a on začne bezcitně střílet do lidí, je to pro nás tragédie, jakou svět neviděl – a přitom naši vojáci jinde ve světě stejně bezcitně střílí do jiných lidí a ještě jsou na to hrdí – a my na ně.“

„Máte opravdu neuvěřitelně pesimistický pohled na svět, mladíku,“ zamračila se. „Ale řekněte mi, jak tohle můžeme změnit, když na nás stejně nikdo nedá?“

„To je ještě smutnější věc,“ přikývl. „Měli bychom dělat aspoň to, nač stačíme. Proto jsem za vámi přišel s prosbou. Stýkám se hodně se zdejšími bezdomovci a chtěl bych pro ně něco udělat.“

„Myslíte Janečka s Čepičářem?“ ubezpečovala se rychle.

„Naštěstí jich tu víc není,“ přikývl. „Ale jsou ostudou města. Přesněji, ostudou nejsou oni, ale všichni ostatní ctnostní měšťané. Pro ty lidi nikdo nehnul prstem a někteří grázlové jim pod ten most naopak pomohli. A nám to nevadí, jsme k tomu lhostejní.“

„To snad ne!“ usmála se. „Co máme společného s grázly? My jsme ty lidi pod most nedostali. Možná jsme trochu bezradní, ale lhostejní nejsme.“

„Maličkost,“ přikývl. „Vy jste nic neprovedla. Ale všichni vědí, že Čepičáře dostal pod most největší majitel heren, pan Lukáš Macháně. O tom nikdo nepochybuje. Jak to, že je pan Macháně řádně zvolený městský radní? Kdo ho tam ale zvolil, když ne ctnostní měšťané?“

„Já jsem ho nevolila,“ namítla. „A těm dvěma bych ráda pomohla, jenže nevím jak!“

„Já bych věděl, jak byste jim mohla pomoci,“ řekl Vít'a. „Mohla byste je zaměstnat v knihovně jako pomocníky. Nepodali jste si na to nedávno inzerát?“

„Ale to jsou brigádnická místa na minimální úvazek, vhodná ještě jako přivýdělek pro studenty, pro ty dva by to určitě nebylo,“ namítala.

„Bylo,“ tvrdil Vít'a. „Vy jim totiž můžete v rámci zaměstnání poskytnout i bezplatné služební ubytování. Stačila by jim jedna místnost, aby se konečně oba dostali pod střechem. Zámek je vytápěný a kromě té místnosti by získali i volný přístup na záchody.“

„Jenže my je zaměstnat nemůžeme,“ namítala. „I kdyby nemuseli platit nájem, z toho platu prostě nemohou vystačit.“

„Jenže oni od vás potřebují jen tu místnost,“ řekl Vít'a. „A ta je ve vašich možnostech, plat je pro ně vedlejší. Beztak nedostanou ani korunu, všechny peníze jim zabaví exekutor, jakmile přijdou na jejich účet.“

„No vidíte!“ řekla knihovnice. „Takže jim to nepomůže.“

„Když jim poskytnete tu místnost, uděláte pro ně, co můžete. Já je nemohu ubytovat, ale dám jim to ostatní. Pojdme se spojit a zajistíme těm dvěma aspoň trochu lidský život!“

„Jak jim dáte to ostatní?“ zarazila se.

„Naučím je čarovat,“ odvětil klidně Vít'a. „Když si vyčarují, co k důstojnému životu potřebují, přestanou být ostudou města.“

„To... to čarování... se dá i naučit? A nedá se pak vyčarovat třeba vlastní domek?“

„Učení čarování je v mých možnostech,“ usmál se. „Ale vlastní domek... mohl bych jim vyčarovat i parádní vilu, ale řekněte mi – kde? Co já vím, v Čechách všechny pozemky někomu patří a pochybuji, že by se majitel neozval, kdyby se mu na jeho parcele znenadání objevil cizí dům! Nehledě na to, že je k tomu potřeba i několika kilogramů dokumentů.“

„Ale vy přece někde bydlíte, ne?“ přemýšlela nahlas. „Nebylo by tisíckrát jednodušší vzít si ty lidi do podnájmu?“

„Kdyby šlo o ubytování, klidně by u nás bydlet mohli,“ pokrčil Vít'a rameny. „Jenže je tu další nebetyčný problém s exekutory. Mohli by zabavit všechno i nám, víte snad, čeho jsou schopní! Ne že by nám to vadilo u předmětů domácnosti, ty si vyčarujeme kdykoliv nás napadne, ale mohli by nám zabavit dům a vyhodit nás pod most. Zámek se městské radnici nad hlavou zabavit neodváží, tak velkým soustem by se udávili.“

„Vy se obáváte exekutorů?“ usmála se trochu. „Vždyť umíte čarovat!“

„A to si vážně myslíte, že mám z exekutorů nadělat hromádku sekané?“ opáčil Vít'a. „Ne že by to nešlo, ale pak bych musel stejně zlikvidovat i policisty, kteří je podle zákona musí chránit, pak kriminalisty, až by to přišli vyšetřovat, pak zásahové policejní komando a možná i vojsko, až by je na nás poslali... odnesly by to stovky lidí – stálo by to za to?“

„Vy máte možnost nadělat z lidí... sekanou?“ zarazila se.

„Naše kouzla by v případě nouze spolkla i strategické rakety s nukleárními hlavicemi,“ řekl Vít'a temně. „Má ale smysl hnát to do krajností? Podle mě ne a proto jsem tady. Vy těm lidem můžete pomoci právě tam, kde by naše čáry narazily.“

„Takže ani čáry nejsou všemocné?“ usmála se.

„Pokud jde o jejich možnosti, nemohlo by se nám na světě postavit vůbec nic,“ zavrtěl hlavou. „Všechny armády světa by proti nám čekal osud sněhuláka uprostřed trůnního sálu samotného Belzebuba – nebo tohoto skleněného poháru!“

Ukázal na svůj prázdný zmrzlinový pohár – a ten se v okamžiku vypařil. Knihovnice se zarazila. Bylo to příliš neuvěřitelné a – temné.

„Do našeho světa patří spíš ty bomby, rakety, koncentrační tábory a miliony mrtvých,“ pokračoval smutně. „Ale my přece nechceme lidské neštěstí ještě znásobit! Musíme se proto vyhnout srážce, i když víme, že by dopadla špatně jen pro naše protivníky.“

„Aha!“ řekla knihovnice, ale bylo znát, že o tom pořád usilovně přemýšlí.

„Poslyšte,“ řekla po chvíli s hodně vážnou tváří. „Kdo vlastně jste? Jste vy vůbec lidi ze Země? Nejste nakonec z vesmíru?“

„Nepřipadám vám jako člověk?“ zeptal se jí.

„Vypadáte pozemsky,“ přikývla. „Ale musím trvat na tom, že čarování na Zem nepatří. *Strukturální přeměna hmoty v energii a naopak*, to by vypadalo vědecky, kdyby byly nějaké reference ze světa. Jenže nikde na světě se nic tak komplexního neděje. Říkal jste, že je to silnější než strategické rakety s nukleárními hlavicemi? Která velmoc by něco tak strašného tajila? Vždyť by to znamenalo obrovskou strategickou výhodu nad zbytkem světa! A aby to tajemství vyšumělo na povrch někde v Čechách? Řekla bych, že je to jinak. Žádná velmoc to nevlastní. A netvrdíte, že to vyvinulo pár nadšenců v nějaké české garáži!“

„Máte pravdu,“ přikývl Vít'a. „Má to vědecký základ a nepochází to ze Země. Zatím to používá jen málo lidí, většina si může jen občas něco objednat a navíc za to musí platit.“

„Vy to ale máte i s možnostmi lidem škodit, nebo jsem to špatně pochopila?“

„Správně to chápete. Máme to ale pod podmínkou, že ty zbytečné škody nezpůsobíme. Říkal jsem, že naše prostředky by mohly nadělat hromádku sekané z exekutorů, z policistů i z vojáků, jenže proto je nemáme. Smíme je použít jen když zabrání stejným nebo horším škodám. Smíme zlikvidovat letadlo, které se chystá bombardovat, přimrazit zločince, který ohrožuje lidi, ale i policistu, když se chystá spáchat zločin, kterému by měl sám bránit.“

„Dobře, ale – proč to máte i vy, děti? Vždyť z toho ještě nemůžete mít rozum!“

„Dostali jsme to z naší rodiny všichni,“ řekl Vít'a. „Paradoxně jako první já, když mě tady ve městě napadli a zmrzačili spolužáci, když přehnali šikanu. Naši mimozemští přátelé pak usoudili, že to potřebujeme i my.“

„Zmrzačili?“ podívala se na něho udiveně. „Proboha – jak? Nevypadáte...“

„Mimozemští přátelé mě už vyléčili,“ mávl rukou Vít'a. „Ale pochopili, že se násilí na Zemi neomezuje jen na dospělé. Proto mi dali stejné možnosti jako rodičům – a samozřejmě i stejné ponaučení o tom, co ještě smíme použít a co rozhodně ne.“

„Mimozemští přátelé?“ zeptala se rychle. „Vy jste je viděl? Tady, na Zemi?“

„Viděl jsem je,“ přikývl Vít'a. „Ale ne na Zemi. Když je chcete vidět, musíte jít za nimi do jejich světa. Do našeho světa se jim nechce – a já je docela chápu.“

„A jak ti... mimozemšťané vypadají? Podobají se nám lidem?“

„Hodně vzdáleně,“ řekl Vít'a. „Jsou to taková chlupatá modrá klubička, velikosti našich batolat. Říkáme jim skřítki, hodí se to na ně víc než co jiného. Samozřejmě nemají nic společného se skřítky z pohádek, jen ta podoba... Dá se s nimi rozumně mluvit, ale na to musíte mít jejich řeč.“

„Snad **znát** jejich řeč?“ opravila ho puntičkářsky.

„Znalost nestačí,“ zavrtěl hlavou. „Vy tu jejich řeč musíte mít zamontovanou v hlavě, jinak se s nimi nedohovoříte. Jejich řeč není založena na vydávání zvuků, lépe ji vystihuje naše slovo telepatie.“

Mluvil s ní ale pořád česky, skřítčí řeč to nebyla. Nepovažoval to asi za vhodné.

„A nemělo by se to všechno... udržet i nadále v tajnosti?“ napadlo ji. „Co kdyby kvůli tomu někde vznikla panika, nebo dokonce chaos?“

„Toho se nebojíme,“ usmál se. „O mimozemšťanech se dozví málo lidí. Jedni jsou ti, které chceme získat mezi nás. Ti si dovedou představit, co dokáže lidská závist, takže se tím kdekomu nechlubí. Jak vidím, ještě jste nikoho neviděla čarovat. Druhou skupinou jsou lidé, kteří nám dělali problémy. Ty jsme museli přesvědčit, aby s tím přestali. Komu předvedeme pár jednoduchých kouzel, z nichž každé druhé je zmizení, a pohrozíme jim, že by mohli beze stop zmizet i oni, i velkým hrdinům se sevře žaludek a mlčí jako hrob. Nemusí se vám to líbit, můžete to nazývat vydíráním, však to také vydírání je, ale my tyhle lidi musíme zneškodnit, aby se proti nám nepostavili. Třetí, nejpočetnější skupinu, tvoří lidé, které zatím mezi sebe vzít nemůžeme, ale nemáme proč se proti nim stavět. U těch se snažíme, aby se nic důležitého nedozvěděli, ale když už si něčeho všimnou, obvykle je přesvědčíme, že by jim to beztak nikdo nevěřil a dočkali by se leda posměchu. Proto většinou také mlčí. Tak se tyhle vědomosti šíří nejrychleji jen mezi lidmi, které můžeme vzít mezi sebe.“

„Vydírání ale není dobrá metoda,“ řekla káravě. „Nešlo by to jinak?“

„Možná šlo,“ připustil Vít'a. „Ale když jednáte s darebákem, který se vás při nejbližší příležitosti chystá podrazit, nebudete ho přece přemlouvat na kolenou, aby přestal škodit. To na tenhle druh lidí nezabírá. Uvažte, že máme při ohrožení právo i na velice razantní obranu a přitom jsme nikoho neumlčeli jinak než slovně, i když právě tím vydíráním.“

„Takže to vychloubání o hromádkách sekané...“

„To, že něco takového použít nechci, ještě neznamená, že nemohu,“ přerušil ji. „Naše prostředky by nám každý válečník záviděl, jenže na rozdíl od nich my válku nechceme.“

„A do jaké skupiny se mám počítat já?“ usmála se trochu křečovitě.

„To si zvolíte sama,“ odvětil vyčkávavě. „Můžete se postavit proti nám, pak si sama vyberete vydírání. Museli bychom vás zneškodnit jako všechny, kdo se nám rozhodli škodit. Můžete od nás zděšeně couvnout, pak vás necháme na pokoji, ale sama si představíte reakci skeptické veřejnosti na příběhy o hodných a zlých čarodějích a skřítcích z jiného světa, s tím uspějete u dětí jako pohádkářka, takže budete mlčet. Anebo nám pomůžete, byť v maličkosti – my získáme stoupence a vy se k nám přidáte.“

„A co když vám pomůžu, ale nechci se k vám přidat?“

„To si zase rozhodnete sama. Nenabízíme to každému. Ale když už to nabídneme, není to povinné. Jen byste byla sama proti sobě.“

„A co když raději zůstanu ve svém současném zaměstnání?“

„Zaměstnání se to netýká, to zbytečně neměňte,“ řekl. „Naši rodiče splácejí hypotéku na dům a my mladší chodíme normálně do školy jako ostatní školáci. Jen máme možnosti navíc, jaké jiné děti nemají.“

„Znamená to, že si občas dopřejete navíc zmrzlinu?“

„Pro nás mladší je to občasná zmrzlina navíc,“ přikývl. „Když nám ujede autobus, vyčarujeme si elektrické jízdní kolo, ale běžně jezdíme autobusem jako všichni. Výhodou je náš počítač, který vlastně není počítačem, ale pomáhá nám ve škole. Ale ten nabízíme všem, ačkoliv – jen někomu slouží naplno.“

S těmito slovy vytáhl knihafon, roztáhl jeho obrazovku a vyvolal na ni titulní stránku dějepisu. Knihovnice chvíli se zájmem sledovala jeho pomalé listování učebnicí.

„Tohle vypadá zajímavě,“ přiznala.

„Nechodíme do školní jídelny, neutrácíme za zbytečnosti,“ pokračoval Vít'a. „Tím to samozřejmě nekončí, ale to byste si musela pohovořit s tátou, ten má větší přehled o našich plánech a cílech do budoucnosti.“

„Plány a cíle do budoucnosti mě samozřejmě zajímají,“ vzdychla si. „Vlastně i to, jak se snažíte pomáhat potřebným lidem. Ti dva bezdomovci už vědí, že se za ně snažíte?“

„Ti to vědí,“ přikývl Vít'a. „Ale nenabídli jsme jim stát se čaroději. A když už, nabídl bych to z těch dvou jen Janečkovi. Nezlobte se na mě, ale Čepičář je příliš hloupý.“

„Proč ho chcete diskriminovat?“ zamračila se. „On za to přece nemůže!“

„Ale svěřit se mu to nedá,“ tvrdil Vít'a. „Zneužil by to, nebo by to umožnil jiným.“

„Takže to chcete svěřit jen někomu? Nevytváříte tím ale privilegovanou kastu lidí?“

„Podívejte se, lidská společnost má takových kast plno,“ vysvětloval to klidně. „Dejte lékařský diplom každému pitomci a způsobíte katastrofu! Každý nemůže být lékařem. Ale jsou lékaři kasta? Odstrašujícím příkladem jsou *rychloprávníci*, kteří si tituly levně koupili – ale ti už se mezi námi pohybují. Když to prasklo, odebrali je jen některým a ostatním je ponechali – o potrestání zkorumpovaných profesorů už nebyla vůbec řeč, neboť věděli příliš mnoho na soudce a to by skandál přerostl všechny meze. Nemůže být každý ministrem, ale když to vezmete důsledně, ani zedníkem. Každý člověk má jiné vlohy, ale říkejte co chcete, když dílo pokazí zedník, není to nic proti tomu, co může pokazit čaroděj. Čarodějové musí být zkrátka zárukou proti zneužití.“

„Ale jak tohle chcete o lidech zjišťovat?“

„Stačí mít otevřené oči,“ usmál se Vít'a. „Přišli jsme do nové školy a už po čtvrt roce víme, kdo tyhle možnosti dostat nesmí. Už dnes můžeme vyloučit rodiny Vavřinců, Výrovců a Machánů. Nebo si myslíte, že by byl dobrým čarodějem současný majitel všech heren ve městě a přitom řádně zvolený radní pan Macháně? A nejen on, i synáček se mu už potatil.“

„Šlo mi spíš o to, aby nevznikla kasta absolutně nafoukaných papalášů, jako to vidíme na současných politicích,“ upřesňovala to.

„Popovídejte si s naším tátou!“ vyzval ji. „Ten má připravený plán. Já o něm mám jen hodně hrubé ponětí.“

„A jaké je to vaše ponětí?“ nedokázala potlačit shovívavý úsměv.

„Změna volebního systému, vylepšení demokracie, zrušení partají, zavedení referend a tak nějak...“ řekl.

„A sakra!“ zvažněla. „To nejsou malé cíle! A s možností čarovat, nebo co to je... to by mohlo být vážné! Tak abych pro to začala něco dělat, že? Nebo aspoň pro ty ztroskotance... Dobře, podívám se, kde by se pro ně dala na zámku sehnat ta místnůstka...“

„Myslím, že by byla jedna volná v původním čeledníku!“ nadhodil Vít'a.

„Jo ták – ty už ses o ně začal starat?“

„No jistě,“ usmál se. „Starám se už delší dobu, ale na tohle jsem přišel až dneska.“

„A do dneška?“

„Já ty bezdomovce poslední dobou živím,“ přiznal. „Jenže něco jiného je žít a něco jiného je dát jim střechu nad hlavou – na dnešní byrokracii ani čarodějné schopnosti nestačí, i kdybych byl dospělý čaroděj. Snažím se pomáhat alespoň drobnostmi... dělám teď tátovi správce webu a tak...“

„Dobře,“ zarazila ho. „Zkusím se v tom angažovat. Zaměstnat ty dva – to bych mohla zdůvodnit i tím, že to nikdo jiný za tu almužnu nevzal. Ale je otázka, jestli jako pomocného knihovníka zaměstnám i Čepičáře. On asi na tuhle práci nebude stačit...“

„Vidíte? To jsou ty kasty!“ rýpl si Vít'a. „A co vzít ho jako uklízečku?“

„To nepůjde,“ zavrtěla hlavou. „Úklid všech prostor záměčku svěřili naši radní nějaké úklidové firmě – slyšela jsem, že je to pro ni lukrativní zakázka... jenže nemám právo něco v tom dělat, to zařizuje městská rada. Ale něco snad vymyslím, budete jistě spokojeni.“

„Zkuste,“ poprosil ji. „Ti dva vám budou vděční.“

„Dobře, dám vám vědět,“ slíbila. „Máte vlastní mobil, nebo aspoň číslo na rodiče?“

„Mám něco lepšího,“ řekl a podával jí kniha fon.

„Co to je?“ zajímala se.

„Dám vám na zkoušku tuhle hračičku, chcete? Tím se můžete na mě dovolat lépe než mobilem. Já totiž tyhle hračičky propaguji, rozumíte?“

Musel jí ukázat, jak se pomocí kniha fonu telefonuje – od normálních mobilů se to nelišilo – a neopomenul se pochlubit otcovým elektronickým obchodem.

„Dobře, zítra zavolám,“ slíbila.

„A teď vám pomohu s nákupem,“ řekl. „Co všechno jste se chystala nakupovat?“

Začala mu vyjmenovávat: chleba, dvě mléka, mouku, kečup... Jakmile ale něco řekla, vzápětí se to objevilo před ní na stole. V první chvíli ji to zarazilo, ale pak poslechla jeho nabádání, aby si všechno uložila do nákupní kabely.

„Řekl jsem, že nakoupíte u mě?“ připomínal jí, když byly obě tašky plné.

„Tak – a teď mi to spočítejte!“ vzdychla si.

„To víte – zadarmo to nebude,“ přikývl. „Ale u mě je to levnější než v obchodě. Tohle všechno – ať prodělám – za jednu káče!“

„Cože?“ podívala se na něho dost vytřeštěně.

„Zadarmo to být nesmí,“ ujistil ji. „Ale když to čaruji, taky za to nic neplatím. Takže já za ten nákup stanovím cenu a vy mi ji zaplatíte. Bude to tak spravedlivé?“

„Všechno za jednu jedinou korunu?“

„Jistě. Až budete nakupovat u táty, budete to mít dražší, on musí budít dojem solidního obchodníka, ale já obchodník nejsem, takže si smím stanovit ceny jinak. S těmi taškami vám teď kousek pomohu, chcete? Budete tady snad zamykat...“

Vytáhla z peněženky korunu a zaplatila. Víť a si korunu položil na dlaň – a nechal ji zmizet. Zarazilo ji to, ale rychle se vzpamatovala. Nechala mu tašky a postupně zamykala dveře od knihovny, chodby i zadního vchodu do záměčku.

Pak ale nedala jinak a obě těžké tašky si od něho převzala.

„Tak – a teď dojdou domů a probudím se!“ vzdychla si. „Ale co vy? Zatímco se tady vybavujeme, nejenže zavřeli obchody, ale už se trochu setmělo.“

„O mě se nestarejte!“ řekl. „Budu doma dřív než vy!“

Kdyby předtím neviděla zázračné objevování a mizení, které jí předvedl, určitě by se teď vyděsila. Ale po předchozích zkušenostech už se ani nedivila, když znenadání držel za řídítka úplně nové kolo.

„Na ty zázraky si zvyknete, nebudete první ani poslední,“ usmál se na ni. „Přeji vám pěkný zbytek dne a brzy se snad uvidíme!“

Nasedl a za bzukotu elektromotoru se rozjel.

„Vám taky, chlapče!“ zašeptala za ním.

Vánoce

Podzim přešel v první mrazíky a roku bylo namále.

„Poslyš, Vít'o, vy neslavíte Vánoce?“ obrátila se na něho jednou o polední přestávce spolužačka Eliška Burášková. Využila chvíle, kdy ostatní spěchali do školní jídelny, aby si ho zabavila pro sebe, i kdyby kvůli tomu nešla na oběd.

„Proč bychom je neslavili?“ podivil se Vít'a.

Od doby, kdy Roman Janeček čaroval knihafonem jídlo pro sebe i pro Čepičáře, už ho tak nepotřebovali, takže je navštěvoval jen občas. A když viděl, že Elča hodlá oběd oželeť, nepřišlo mu zatěžko zůstat s ní v prázdné školní třídě, kde mohli mít po dobu oběda klid.

„Ale ve vašem obchodu to není znát!“ opáčila. „Vy tam nemáte vůbec nic vánočního! Jako kdybyste na ně zapomněli!“

„Co blázníš, vždyť je teprve listopad!“

„No jo! Ty do normálních kšeftů nechodíš, vid'š? Jinak bys věděl, že Vánoční šílenství začíná v obchodech už v říjnu, pokud ne už v září.“

„No – správně to říkáš – Vánoční šílenství!“ opáčil. „A všimla sis, že máme sortiment jako na Vánoce vlastně pořád?“

„No, koukala jsem, že máte pro malé děti po celý rok v nabídce čokoládové Mikuláše, čerty a anděly, ale úplně kašlete na hity jako je Santa Claus, Valentýn a podobné svátky. Na Vánoce máte pár ozdob na stromeček, nějaká světýlka – ale jinak nic!“

„Zapomínáš na třináct různých betlémů,“ připomněl jí. „Od umělecky vyřezávaného dřevěného, přes kovový až po jeden příšerně hrozný plastický, co jde kupodivu, navzdory vkusu a zdravému rozumu, na obyt nejvíc.“

„No jo, ale máte je pořád na stejném místě katalogu, jako kdyby se neblížily Vánoce, kdy jediné mají betlémy smysl.“

„To bych neřekl, mně se betlémy líbí celý rok,“ zavrtěl hlavou Vít'a. „Nejvíc mám rád ten vyřezávaný dřevěný od starého Procházky.“

„Ten dřevěný že je od potrhlého Procházky?“ zarazila se Elča.

„Proč potrhlého?“ zamračil se Vít'a. „Co je na něm potrhlého? Já umět tak vyřezávat jako on...! Jeho dřevěné figurky jsou jako živé – na rozdíl od toho plastického hnusu!“

„Tak proč ho máte v nabídce, když je to podle tebe hnus?“

„To je dlouhá historie,“ mávl rukou Vít'a.

„Třeba mě to bude zajímat!“

„No – přišla s tím paní Pastyříková,“ vyhověl jí Vít'a. „Přinesla nám jeden kus jako ukázkou a rozplývala se nad tím, jaký je to skvost – a že by potřebovala tři takové, protože má ve třech rodinách už osm vnoučat a strašně ráda by jim něco takového sehnala, ale když byl její muž v Německu, sehnal tam jen jeden. Táta na to řekl, že tedy nenecháme vnoučata bez dárku – takže ten německý betlém přidal do naší nabídky. Pastyříková dostala čtyři, aby měla nejen pro tři rodiny s vnoučaty, ale i pro sebe – a pak už to táta v nabídce nechal. Já bych si to na skříňku nedal, mám tam ten dřevěný, je živější a lepší.“

„Ten dřevěný je opravdu pěkný,“ připustila Elča. „Ale ten plastický má zase takové živější barvy.“

„Řvavé plastické odstíny!“ zhodnotil to Vít'a naopak. „Ale kdo chce kam, pomozme mu tam, ať si pořídí kdo chce, co chce!“

„Ale Vít'ane! Nebud' tak přísný! Poslyš, co by vám to udělalo, kdybyste dali do vašeho suchopárného katalogu aspoň na Vánoce trochu života, nějakou tu reklamu... jenže to byste už měli dávno začít, i tak budete poslední, všichni už se v tom předhánějí!“

„Ty sis ještě nevšimla, že v katalogu nemáme vůbec žádnou reklamu?“ ušklíbl se.
 „To byste byli jediní!“ zarazila se trochu.
 „Ano, jsme jediní,“ přikývl. „My reklamy nepotřebujeme ani nepěstujeme. Místo nich máme v katalogu u každého zboží vyčerpávající popis a návody k použití.“
 „To jsem si ještě nevšimla,“ přiznala. „Proč?“
 „Táta se rozhodl reklamu ve smyslu *stálého klamání spotřebitelů* zásadně nepoužívat. Náš obchod ji prostě nepotřebuje. Zato máme u každého zboží pořádné popisy, pro orientaci lidí je to tisíckrát lepší.“
 „Ale to je úplně proti obchodnickému duchu!“ vyčetla mu.
 „Jo, to je,“ souhlasil. „Zásadně nenabízíme šmejdy, co vydrží jen den. U nás nenajdeš ošizené potraviny – ani soju, ani škrob, ani masokostní moučku v párcích! Naše boty jsou poctivé, kožené, ručně šité opravdovými ševci, žádné čínské slepeniny z napodobenin kůže! Už ti spadl knihafon na zem? Nemusíš mít obavy, přežije to beze škody. Musel by ho přejet tank, ale kdyby se ti to stalo, přijď si podle záruky pro nový.“
 „Vaše záruka platí i na tohle?“
 „Jistě,“ přikývl. „To zahrnujeme do kategorie živelných událostí.“
 „Ale to je nepochopitelné!“ řekla. „Něco takového by žádný obchodník nemohl uznat! Jak vám to mohou uznat výrobci? Když ti něco spadne na zem, je to přece tvoje vina!“
 „Pokud to uděláš nešikovností a ne úmyslně, není to žádná vina,“ nesouhlasil. „Může to být nanejvýš živelná pohroma. Ačkoliv se totéž říká i o některých lidech.“
 „Ale jak potom rozeznáš, když tím někdo třískne schválně?“
 „My to nerozeznáváme,“ usmál se. „Bez velkých cavyků vyměníme poškozené zboží za nové a je to.“
 „A co když to někdo bude rozbíjet schválně?“
 „Pro nás není výměna zboží žádný problém,“ mínil Vít’a. „Uplatňování reklamace je větší zátěž pro něho než pro nás, každého to brzy přejde.“
 „Kdo to ale platí? Já být výrobce, tak ani jednu takovou reklamaci neuznám!“
 „Fuhungo neprotestuje,“ ujistil ji. „Takže to jde!“
 „Vaši výrobci jsou pitomci!“ zhodnotila je Eliška stručně. „Ale když je to baví... hele, a co uděláte s Valentýnem, Santa Clausem a dalšími svátky, které jste doteďka ignorovali?“
 „Budeme je ignorovat dál,“ řekl Vít’a. „Santa Claus, Halloween ani Valentýn nejsou české svátky. Přitáhli je do Čech cizáci, aby na nás pořádně vydělali, ne aby udělali lidem radost! Vždyť je to jen čistá komerce! Proto je s tátou ze zásady ignorujeme. Cizácká móda pomine. Zapomněli jsme na úplně stejně vnucovaného hnusného ruského Dědu Mráze a se stejnou radostí zapomeneme i na Santu!“
 „Mně se naopak tyhle svátky líbí!“ namítla. „Nebylo by lepší uvítat každou příležitost, kdy se dá dělat někomu radost?“
 „Když chci někomu dělat radost, jde to prakticky kdykoliv,“ odpálil ji. „Nepotřebuji na to žádnou berličku. To jen obchodníci se snaží vyvolávat nákupní hysterii, aby prodali, co nikdo nepotřebuje, za ceny, které by si při zdravých smyslech každý rozmyslel. A všimni si, jak na těch komerčních orgiích nehorázně rejžují! To my zásadně neděláme.“
 „Zato jim ty kšefty kazíte!“ odfrkla si. „V našem městě zbankrotovaly čtyři malé a dva velké obchody. Zákazníci přeběhli k vám a jim zůstaly plné prodejny zboží a oči pro pláč!“
 „Táta jim nabídl zaměstnání, ale všichni to jako jeden muž odmítli,“ řekl Vít’a. „Táta to udělal hlavně proto, aby nemohli tvrdit, že jim šlo vždycky jen o blaho zákazníků. Kdyby tomu bylo tak, prodávali by knihafony v našem zásilkovém obchodě. Jenže se ukázalo, že měli na srdci hlavně své marže, o které by u táty samozřejmě přišli.“

„Jo, o tom jsem slyšela,“ přikývla. „Všichni svorně tvrdili, že jim nabídl tak žebrácké mzdy, že se z nich nedalo žít!“

„Jo, nabídl jim to, co každému,“ přikývl Vít'a. „Žebrácké mzdy, ale zaměstnanecké výhody jako u krále. Ty žebrácké mzdy pak nejsou vůbec tak žebrácké, jak se zdají.“

„Vždyť prý porušujete zákon o minimální mzdě!“ vyčetla mu Eliška.

„Neřekl bych,“ opáčil Vít'a. „Táta lidi zaměstnává na zkrácenou pracovní dobu, zákon tedy neporušuje. Zaměstná víc lidí a se zaměstnaneckými výhodami vyjdou mnohem lépe než dřív na plný úvazek. Prodavačky si spočetly, že mají dnes za zkrácenou pracovní dobu víc než u dřívějších zaměstnavatelů za prodloužené šichty. Nominálně ne, na ruku dostanou méně, ale když si k výdělků přičtou zaměstnanecké výhody, domů přinesou ve zboží víc. A přitom mají víc volna.“

„Chápala bych, že k vám rychle přeběhly prodavačky,“ souhlasila Eliška. „Pro ty to asi výhodné bylo. Ale snad si nemyslíte, že by to bylo výhodné i pro majitele obchodů?“

„Pro ně možná ne,“ souhlasil Vít'a. „Je otázka, zda pro ně byl bankrot výhodnější. Asi ano, když odmítli.“

„Proč vlastně nezaměstnáváte lidi na plný úvazek?“

„Protože za zkrácený úvazek získají i při minimální mzdě víc než jinde za dvanáctky,“ odvětil Vít'a. „Omezujeme potřebu finančního styku, rozumíš?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Eliška. „Od doby, kdy lidé vynalezli peníze, je běžně používají pro ohodnocení práce. Nechápu, proč byste to měli omezovat?“

„Vždyť je to prosté,“ usmál se Vít'a. „Současně s vynálezem peněz je začali vládcové lidem brát jako daně. Snížíme-li lidem výplatu v penězích, zaplatí mnohem méně na daních. Daří se snad lidem v našem městě špatně? Neřekl bych. Přitom za poslední dobu poklesl peněžní obrát v celém okrese pod desetinu a daně ještě víc.“

„Ale když jim platíte zbožím, nemělo by se to zahrnout do příjmů?“ namítla nejistě.

„Oni přece za zboží platí, to se nedá chápat jako příjem,“ opáčil. „Zaměstnanecké ceny jsou jen druh slevy, ale nedostávají nic zadarmo. Táta daně poctivě odvádí za zaměstnance i za zboží, takže stát svá procenta dostane. Z nízkých cen jsou i daně nízké, jsou ale přesně podle zákona, tam žádný problém nevidím.“

„Já jo!“ zavrčela Eliška. „Slyšela jsem, že daně v našem okrese jdou letos ke dnu jako torpédovaný křižník. Platíte je v katastrofálně nízké výši. Jestli tohle není daňový únik, to už by finančákům nemělo vadit vůbec nic.“

„U mafiánských kmotrů jim nevadí miliardové daňové úniky, proč by jim mělo vadit tohle?“ řekl Vít'a nazlobeně. „A kdyby jen to! Víš, jak s daněmi zachází naše ctěná vláda, Parlament a zejména státní úředníci? Rozhazují po milionech, kde by měli šetřit, na lidech naopak šetří, kde by měli pomáhat. Celkově to vedou od deseti k pěti.“

„Když jim ale daně neodvedete vůbec, nedopadne to dobře...“

„Proto přece snižujeme ceny i mzdy a snažíme se omezit placení penězi,“ řekl Vít'a. „Ti nahoře si budou muset zvyknout vycházet s málem. Když nebudou mít na rozhazování, budou se muset uskrovnit.“

„Pochybuji!“ řekla. „Kdyby těm nahoře hrozil nedostatek, budou lidi odírat ještě víc, ale svých miliard se jen tak nevzdají!“

„Miliardy jim zůstanou,“ usmál se Vít'a. „Jen ať se topí v penězích! Uvidíme, co si za ně za chvilku koupí! I kdyby teď udělali měnovou reformu, nebude jim to nic platné.“

„Poslyš, nechystáte náhodou v obchodu nějakou velkou revoluci?“

„Kdyby jen v obchodu!“ usmál se Vít'a. „Koncem roku bude mít knihafony sto dvacet tisíc školáků a sto tisíc dospělých. Šíří se do všech stran, dávno to není záležitost naší školy

ani našeho města. Sto tisíc domácností dnes nakupuje zboží ve Fuhungově obchodu. Tyhle Vánoce by mohly být pro většinu lidí poslední svátky *Svaté Komerce* a příští by měly být tím, čím byly po staletí – svátkem, kdy si lidé dělají radost i bez nákladného utrácení.“

Jízlivý tón slov „*svaté komerce*“ dával velice jasně najevo, co si o tom myslí. Eliška to nemohla přeslechnout, ale nechtěla jen tak ustoupit.

„Jak to chcete udělat? Myslíš, že se lidé dají jen tak předělat? Celá staletí slaví Vánoce určitým stylem – a teď aby najednou změnili všechny staré zvyky?“

„Celá staletí se Vánoce slavily jinak,“ odvětil. „Svátky *Komerce* jsou to až dneska.“

„Možná, ale lidem se nebude líbit vracet se pokorně k jablkům a ořechům, co dávali za dárky naši prapradědečkové!“

„Pokora by lidem více slušela,“ řekl. „Ale my to předěláme!“

„Kdo – my?“ naštětila se. „Vaše rodina?“

„Nejen naše rodina, ale *taky* naše rodina,“ řekl. „Bezpochyby největší zásluhu má na tom Fuhungův obchod. My to jen rozšiřujeme a propagujeme.“

„Poslyš, Víťo,“ podívala se na něho zkoumavě, ztišila hlas a naklonila se k němu blíž, jakoby se bála, že ji někdo uslyší. Zbytečná starost – spolužáci buď teprve stáli frontu ve školní jídelně, nebo si už pochutnávali na obědě, ale na jejich návrat bylo dosud příliš brzy.

„Cvrlikají si o tobě vrabci na střeše, že jsi jiný než ostatní. A vůbec celá vaše familie. Co je na tom pravdy?“ dokončila tiše.

Víťa se na chvíli zamyslel.

„Takže vrabci na střeše,“ vzdychl si. „Hele, ty taky hned uvěříš kdejaký blbosti! Kdo ti to řekl? Jo, vlastně vrabci na střeše... odkdy umíš ptačí řeč?“

„Ale to je přece taková srandička?“ podívala se na něho přísně.

„Máš pravdu,“ zvažněl. „Ale není to úplná srandička. Líbí se mi, že chceš znát pravdu. Ale slib mi, že teď nevyskočíš, nezačneš ječet a zbytečně nic nerozkecáš. Ačkoliv by to bylo asi jedno, když už si to rozštěbetali ti vrabci...“

„Nebudu ječet – a nic nerozkecám!“ usmála se jeho slovům.

„No dobře, nebudu ti nic zapírat. Jsem čaroděj. Máš hlad?“

„Čaroděj?“ usmála se ještě víc. „Kdybych měla hlad, šla bych asi na oběd, ne?“

„Já ale hlad mám, takže neříkej, že ty ne. Dáme si něco k jídlu tady ve třídě. Já už tak obědvám dlouho.“

„Vlastně... ty taky nakupuješ u Fuhunga? To jsem si mohla myslet!“

„Jenže já na to nepotřebuji knihafon,“ řekl. „Co si dáš?“

„Pozveš mě? I kdybych si přála řízek s bramborovým salátem?“

„Dobrý nápad!“ přikývl.

Před oběma se naráz objevily plné talíře. Řízek byl veliký a šťavnatý, salát neošizený, ale Elču to zarazilo.

„Tobě to dalo dvakrát stejné jídlo?“ divila se.

„A navíc bez knihafonu, že?“ usmál se. „Tak jez, já už mám taky hlad!“

Pustil se do oběda, ale Elča nevydržela jíst a mlčet.

„Máš zřejmě víc než jen zaměstnanecké výhody, co?“ hádala po prvním kusu řízku.

„Tak nějak,“ přikývl. „Nejen zaměstnanecké výhody. Taky o tom vím víc než je běžné. Zaměstnanecké výhody jsou ostatně můj nápad. A naopak blokování, aby si nemohl kdekdo koupit co chce, i když to nepotřebuje.“

„Ty máš opravdu nějaké větší výsady?“

„Mám,“ přikývl. „Jako čaroděj u Fuhunga nenakupuji, mám všechno zadarmo. A mám na něho vliv jako málokdo.“

„Ty pana Fuhunga znáš?“
 „Nikdy jsem ho neviděl, ale znám ho lépe než kdokoliv na světě,“ řekl.
 „Počkej!“ zarazila se. „To je snad nesmysl!“
 „Není,“ odvětil. „Nikdy jsem ho neviděl, ale Fuhunga neviděl nikdo, tím se neliším.“
 „Tak jak ho můžeš znát?“
 „Paradox, že?“ usmál se Vít'a, jakmile spolkl, co měl právě v puse. „V životě jsem ho neviděl, ale bavím se s ním. A on mě poslouchá a uskutečňuje moje ztřeštěné nápady.“
 „Proč by pan Fuhungo poslouchal kluka, jako jsi ty?“ nechápala.
 „Poslouchá mě,“ trval na svém. „Zatím mě poslechl ve všem, co jsem po něm chtěl.“
 „A přitom chceš tvrdit, že jsi ho v životě neviděl?“
 „Nikdo na světě ho neviděl,“ upřesnil to Vít'a. „Proč bych já měl být výjimkou?“
 „Tomu nevěřím!“ zavrtěla hlavou. „To by ten pán musel být hodně zvláštní týpek!“
 „Máš pravdu, je hodně zvláštní,“ připustil Vít'a. „Zřejmě ho ale považuješ za člověka – jenže to je omyl, Fuhungo není člověk!“
 „Ty mě vážně strašíš!“ zarazila se s kouskem řízku na vidličce až u pusy.
 „To záleží na tobě, jestli se tím necháš strašit!“ odvětil. „Já to беру jako přirozený stav. S Fuhungem se dá docela rozumně bavit. A když po něm chci něco, co nevypadá jako jasná pitomost, proč by mi nevyhověl?“
 „Ale co je tedy Fuhungo, když ne člověk?“ zavrtěla hlavou.
 „Fuhungo je Fuhungo,“ odvětil Vít'a. „Není to člověk, ale mimozemská inteligence s obrovskou silou. Nachází se v této chvíli u nás na Zemi a spolupracuje s námi.“
 „S obrovskou silou?“ opět zvažněla. „To vypadá strašidelně. Co kdyby ta inteligence svou sílu obrátila proti nám?“
 „Kdyby se postavila proti nám lidem, spálila by nás všechny během půl vteřiny tak, že by na Zemi nezůstala naživu ani bakterie,“ potřásl hlavou Vít'a. „To, že ještě žijeme, je jen důkaz, že Fuhungo takový úmysl neměl a nemá.“
 „Anebo si vymýšlíš?“ nadhodila jinou možnost.
 „Vymýšlím?“ zašklebil se na ni. „Elo, vzpamatuj se! Viděla jsi přece na vlastní oči, jak Fuhungo zachází s hmotou! Víš, jak ji vytváří? Přesně podle Einsteina – $E=mc^2$! Umíš si představit energii, potřebnou k vytvoření kilogramu hmoty? Před chvílkou spotřebovaly dva talíře našeho vynikajícího bramborového salátu energii, schopnou ohřát všechny pozemské oceány na bod varu. To by byl konec života na Zemi. A máš aspoň mlhavou představu, kolik tun hmoty z energie denně Fuhungo vytváří?“
 „Kolik tun?“ užasla. „Kde na to ale tu energii bere?“
 „Někde jinde současně hmotu anihiluje,“ odvětil. „Zákon zachování hmoty a energie platí a rovnováha v přírodě zůstává zachovaná, jen odborníkům se protácejí panenky. Je to zkrátka věda na vyšší úrovni, než jaké zatím dosáhla naše pozemská.“
 „Chceš mi tvrdit, že je to podle nějaké vědy?“
 „Vědě to neodporuje!“ napomenul ji. „Jenže složitější vědě, než můžeš pochopit!“
 „A ty... ty to chápeš?“ podívala se na něho zaraženě.
 „Chápu ji jen tolik, abych ji mohl používat,“ ujistil ji. „Na plné pochopení bych musel vystudovat aspoň dvě vysoké školy, ale to je příliš brzy, nejprve musím vychodit základku, bez ní bych vejšku beztak nezvládl.“
 „Čili – na pochopení ti stačí vědomosti z naší školy?“
 „No jistě!“ usmál se. „Čarování tě mohu naučit, ale nebude to zadarmo. Máš zájem?“
 Chvilí se na něho dívala se smíšenými pocity. Lákavé to bylo.

„Podle toho, co za to budeš chtít!“ řekla opatrně.

„Jen to samé, co od ostatních,“ ujistil ji.

„Ty jsi to... od některých už dostal?“ sondovala opatrně.

„To se rozumí,“ přikývl. „Ode všech chci to samé, nebudeš žádná výjimka. Naposledy jsem to dostal od Romana Janečka, znáš ho snad, nebo ne?“

„Od Janečka?“ podívala se na něho vyděšeně.

„Jistě,“ přikývl. „Aby sis nemyslela, kdovíco požaduji – chci jen slavnostní slib, že nic z toho nezneužiješ proti lidem. Tomu se zatím nikdo nebránil.“

„Jenom slib?“ oddychla si – dost viditelně.

„Jen slib,“ opakoval. „Ale na tom musím trvat. Kdybys ho porušila, přijdeš doživotně o všechna kouzla a nikdy v životě už si ani neškrtněš!“

„Opravdu chceš jen slib, že toho nezneužiju...?“ opakovala, jakoby to rozvažovala.

„To musím chtít od každého,“ řekl omluvně. „Jak říkám, žádné výjimky. Ale měl bych to ještě trochu upřesnit. Zneužitím se nerozumí, když kouzla použiješ proti darebákovi, abys mu zabránila provést nějakou lumpárnu. Zneužitím se rozumí svévolná škoda nebo nevratné poškození. Kouzla nesmí sloužit k šikanování spoluobčanů ani k jejich likvidaci. Knihafon sice neumožňuje sekat lidem hlavy ani ruce, ale když si vyčaruješ obyčejný kuchyňský nůž, kterým pak někoho normálně zapíchneš, je to zneužití kouzel jako vyšité. Rozumíš?“

„Takže k čarování potřebuješ knihafon?“ zeptala se nedůvěřivě. „Proč zrovna ten?“

„Já ho nepotřebuji,“ ujistil ji. „Knihafon budeš potřebovat ty.“

„Ale jak to?“ nechápala.

„Protože jsem... jak bych to řekl... jsem zkrátka čaroděj vyšší kategorie, než můžeš být v této chvíli ty. K čarování nepotřebuji knihafon a smím používat i kouzla, která se tak ani dělat nedají. Ale i knihafonem se dá ledacos vyčarovat a pro začátek by ti to mělo stačit. Až se to naučíš a dokážeš, že kouzla v tvých rukách nebudou zlá, můžeme si o tom popovídat znovu. Chceš?“

„Ale... jak ses stal tím... čarodějem vyšší kategorie?“

„Prosím tě, Elčo, nechtěj to vědět!“ podíval se jí přímo do očí. „Než se to stalo, musel jsem projít branou utrpení a smrti... víš, jak mě nedávno zmlátili, až mě museli odvézt do nemocnice... Snad se to časem dozvíš, ale teď po tom radši ani nepátřej.“

„Počkej!“ zarazila ho. „Slyšela jsem, že ti to udělali Lukáš s Antonínem, ale ti dnes knihafon mají také... oni už také složili ten slib?“

„Knihafon si může koupit kdokoli,“ odvětil Vít'a. „Je to zajímavá a přitom poměrně lacino prodávaná školní pomůcka, máš přece svůj na ruce, nebo ne? Ale pro většinu lidí to zůstane jen zajímavý přístroj. Luka Macháně ani jeho nohsleda Tondou nebudou poslouchat o nic víc než herní konzole, které měli předtím. K čarování potřebuješ trochu víc než znát pár zaříkadel – přesněji klíčových slov. Darebáci se čaroději stát nesmí a proto mají Lukáš s Antonínem přístup mezi nás čaroděje doživotně uzavřený.“

„Doživotně?“ zpozorněla Eliška.

„Prokázali, že si nedovedou vážit lidského života,“ řekl vážně. „Slib by jim nepomohl, těm se prostě už nikdy nesmí věřit. Takže – doživotně!“

„Ale všichni říkají, že se poslední dobou až neuvěřitelně polepšili...“

„To není tím, že by si najednou začali vážit ostatních,“ řekl. „Polepšil je strach. Bojí se mě, ale to není záruka, abychom jim mohli svěřit kouzla.“

„Bojí se... tebe?“

„Divíš se?“ usmál se trochu smutně. „Předtím mě docela snadno zmlátili a teď aby se mě báli? Ale mají proč. Právě tím, co mi provedli, mi dali moje dnešní možnosti. Když jsem

se vrátil z onoho světa, chtěli mě zase zmlátit. Jenže čaroděje nezmlátí ani dvacet raubířů, natož čtyři. Přimrazil jsem je. Luke si přitom zlomil obě ruce, ale ani to mu nestačilo, musel jsem jim pohrozit víc. Od té doby mají přede mnou respekt. Slíbil jsem jim, že je nechám na pokoji, když se budou chovat rozumně. Správně pochopili, že to není pokorná prosba, ale poslední výstraha, takže od té doby nikoho nešikanují.“

„To je to tak – strašné?“

„Přimrazení je hodně zvláštní stav,“ vzdychl si. „Postižený necítí ruce ani nohy, jakoby mu nepatřily, jenže jimi nemůže ani pohnout a je bezmocnější než mimino. Po chvíli to sice samo zmizí, ale pohrozil jsem jim, že by to mohlo trvat doživotně – a to je zlomilo.“

„A mohlo by to trvat... až do konce života?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „Vždycky to po chvilce zmizí. Trvalé poškození by bylo zneužití kouzel. Ty grázličky drží jen strach – ale drží je dobře.“

„Takže jen strach... a už to má i někdo jiný... doživotně?“

„Spousta lidí se dostala na naši černou listinu a nesmí získat naše schopnosti!“ přikývl. „Okruh lidí, kteří mohou čarovat, rozšiřujeme naopak velice opatrně.“

„Ale co kdyby to někdo slíbil už s vědomím, že to nehodlá dodržet?“

„Slib je jen ujištění, aby si každý uvědomil, že to není legráčka. U některých lidí se ani sliby nezdržujeme. Vezmi si to upřímně: kdo provozuje herny, ten se sám kvalifikoval jako škůdce a naopak se předem diskvalifikoval jako čaroděj. Čarodějem proto nemůže být nikdo z rodiny Macháňů. Tvoji rodiče žijí poctivě, ty sama nepatříš mezi darebáky, takže s tebou mohu počítat i jako s možnou čarodějnící. A jsi navíc zvědavá, takže ses na mě sama obrátila – slíbíš mi, že toho nezneužiješ?“

„Bála jsem se, že chceš víc,“ přiznala. „Ne, nepodceňuji ten slib, věřím ti, že to nebude žádná legráčka, ale mohl bys chtít víc a možná bych ti víc slíbila... jen mě trochu spletlo, že to chceš od všech. Dokonce i od toho bezdomovce Janečka.“

„Nevím co sis představovala,“ odvětil. „Ale to je opravdu všechno. Snad bys nečekala, že bych chtěl něco jako úplatek?“

„No – úplatek mě ani nenapadl,“ usmála se. „Ale nechme toho, když je to takhle, ten slib ti samozřejmě dám. Když se tomu zatím nikdo nebránil, nebudu výjimkou. Slavnostně ti slibuji, že nic nezneužiju. Ruku na to?“

„Ruku na to,“ souhlasil.

Hypotéka

Příjezd exekutorů nikdo neočekával, takže byli překvapení všichni.

Když před domem časně ráno zastavilo stěhovací auto, následované dvěma osobními, nikdo si jich nevšiml. Pak se ozvalo zabušení na dveře a až potom zvonek – policajti nejprve na dveře zabuší, nebo je rovnou vyrazí beranidlem, než aby se obtěžovali hledat zvonek.

Tatínek šel otevřít, zatímco maminka ještě snídala.

Venku stálo celé procesí. Dva uniformovaní policisté, dva muži v klasických oblecích, jedna žena v šedomodrém kostýmku a vzadu postávali dva chlapi v pracovních mundurech.

„Jdeme zabavovat!“ oznámil rozespálemu tatínkovi policista.

„Ale co?“ nechápal otec, ačkoliv ho to velice rychle probralo.

„Tady mám k tomu soudní příkaz!“ podstrčil mu chlap v nažehleném fialovém kvádru před nos jakési lejstro, ozdobené několika razítky.

„Soudní příkaz?“ podivil se tomu tatínek. „Kdo si tohle vymyslel?“

„My ne, my jsme tu jen pro případ, že byste kladl odpor,“ pokrčil rameny policista.

„Taky mě napadlo klást odpor,“ ušklíbl se tatínek. „Co je to za soudní příkaz?“

„Soud dal tento týden příkaz k soudní exekuci, protože jste nesplácel dluhy,“ obvinila ho žena, zřejmě advokátka, nebo snad soudní vykonavatelka? Možná to byla i exekutorka, ačkoliv tohle povolání je opravdu jen pro silné žaludky.

„Jaké dluhy to měly být?“ zeptal se tatínek.

„Hypotéka na tento dům,“ odvětila suše.

„To je nesmysl! Splácíme trvalým příkazem v bance a nikdy nám nepřišlo oznámení, že bychom některou splátku nezaplatili. Máme na kontě více než kolik je hodnota hypotéky a mohli bychom splatit všechno najednou, kdyby tam nebyla doložka o pokutě za předčasné splacení. Jak je to možné?“

„Jednoduše,“ odvětila advokátka. „Dali jste do trvalého příkazu pozdější datum, takže splátky chodily pozdě.“

„To není možné!“ zamračil se otec. „Pokud vím, je tam předstih pěti dní, to musí stačit i s potřebnou rezervou!“

„Zřejmě nestačilo,“ opáčila suše advokátka. „Spořitelna uplatnila doložku, při které při pozdním splacení uplatňuje zástavní právo na nemovitost. Dům teď patří spořitelně a vy se vystěhujete. Vnitřní vybavení se zabavuje na soudní výlohy a odměny exekutorů, takže si teď vezměte, co máte na sobě – a opusťte majetek spořitelny. Tady vám už nic nepatří.“

„Smím se zeptat, kdy se konal soud?“ zamračil se otec. „Já jen, že se konal bez nás, což odporuje Listině Základních Lidských Práv, neboť každý má právo na spravedlivý soud, na obhájce a řádné řízení!“

„To byste se musel těch řízení zúčastňovat!“ vyštěkla advokátka. „Aspoň vidíte, jak se nevyplácí kašlat na soudní obsílky!“

„Obsílky? Žádné sem nepřišly!“ zvýšil hlas tatínek.

„Poslali je na místo vašeho trvalého bydliště, ale když jste si je v termínu nevyzvedl, má se právoplatně za to, že byly řádně doručené. Že jste se nedostavil k soudu, je čistě vaše rozhodnutí a především – vaše smůla.“

„Žádné obsílky sem nepřišly!“ opakoval tatínek. „Kde jsou?“

Mezitím ale ke dveřím přišla maminka.

„Skoč vzbudit děti, ale ještě předtím uvaž Azora!“ nařídil jí stručně. „Jsou tu exekutoři a chystají se nás vystěhovat.“

„To snad ne!“ vyjekla i maminka.

„Už je to tak!“ řekl tatínek. „Vzbud’ děti, ať se ustrojí, budeme muset odejít.“

„To chceš nechat jen tak?“ vyjela si na něho.

„Ještě že Janka stihla digitalizovat všechny naše rodinné fotografie,“ ušklíbl se táta.

„Ty nám už nikdo nevezme!“

„Ustupte – ať může začít exekuce!“ poručil policista. „Ten dům už není váš!“

„Váš také ne!“ odsekl tatínek. „Podle vašich řečí patří spořitelně. Ta teď dostane, co jí patří, ale vy se tady neroztahujte, vaše to také není!“

„My jsme úřední osoby!“ prohlásil zvysoka a důležitě policista.

„Počkáte aspoň, až žena oblékne děti? Kromě toho máme uvnitř psa. Zvířata poznají, že tu nejste jako přátelé a mohl by vás pokousat.“

„Tak ho uvažte a hod’te sebou, ať nezdržuje zabavování!“ prohlásil policista.

Tatínek chvilku počkal, pak nevíтанě návštěvě klidně otevřel dveře. Dva stěhováci pod ochranou policistů vešli do domu.

„Kde máte televizor?“ staral se jeden z exekutorů.

„Nemáme televizor,“ ušklíbl se tatínek. „Nemáme ani rádio, video a žádnou takovou techniku vhodnou k zabavování. Budete muset zabavit něco jiného.“

„Musíte tu mít počítač!“ rozčiloval se exekutor. „Prokazatelně jste se odsud ještě včera večer připojoval k internetu!“

„Tak hledejte!“ ukázal mu tatínek na rozlehlý obývací pokoj. „Snad nechcete, abych vám ještě ukazoval, kde co leží? Ale ten počítač už nenajdete. Byl starý a nemoderní, zralý na vyhození nebo na ekologickou likvidaci, jak se dneska říká.“

„Vy nemáte ani mikrovlnku nebo mixér?“ divila se advokátka v kuchyni.

„Samozřejmě ne!“ ujistil ji tatínek. „My tyhle elektrické krámy nepodporujeme! Je to určitě ekologičtější. Můžete si leda vyšroubovat úsporky ze svítidel!“

„Nevadí. Zatím vyneste tuhle skříň!“ ukázal exekutor na knihovnu plnou knih.

„Ale šéfe! To jsou přece knihy!“ drbal se na čepici stěhovák. „Nemáte představu, jak jsou těžké, kdo to má nosit? Nedalo by se to nejdřív vybrat do nějakých krabic?“

„Ta skříň je přece sektorová rozkládací!“ napadlo exekutora. „Po jednotlivých dílech se dá odnést i s obsahem!“

„Pokud ji při rozebírání nerozbijete!“ ušklíbl se tatínek, ale odstoupil stranou, aby jim nepřekážel.

Mezitím se z chodby ozvaly dětské hlasy. Vít’a s Jankou nahlédli do obývacího pokoje, ale máma je nedočkavě pobízela, aby se rychle strojili.

„Tak čest vaší práci, my odcházíme!“ řekl tatínek, když viděl, že je rodina připravená.

„To nemůžete, nejprve musíme sepsat protokol!“ čertil se exekutor.

„K tomu mě nemůžete nutit,“ usmál se tatínek kysele. „Sepisujte si co chcete, poberte si co naložíte, ale nás už z toho vynechte!“

„Zákon je zákon!“ prohlásila advokátka. „Pane strážmistře, povinný tu musí počkat do konce exekuce, zajistěte to!“

„Slyšel jste? Počkáte tady!“ opakoval nekompromisně policista.

„Jak chcete – ale rodina už odejít může, ne?“ vyjednával tatínek. „To tu mají stát na chodbě? K tomu je přece nepotřebujete! Kromě toho je tam ten pes...“

„Fakani se psem ať vypadnou, ale vy tu ještě zůstanete!“ rozhodl strážmistr.

„To jim to tu všechno necháme?“ mračil se Vít’a.

„To víš, že ne!“ povzbudil ho táta. „Seberte se a utíkejte s mámou za panem Adamem! Pěšky je to kousek, já vás rychle dohoním!“

„Vaše auto je také zabavené!“ upozorňoval je rychle exekutor.

„Auto vezme čert, k Adamům je to pěšky blíž,“ ujistil ho tatínek.

„Podle zákona musíme sepsat zabavené předměty!“ prohlásil důležitě exekutor.

„Tak sepisujte!“ pokrčil táta rameny. „Kdo vám v tom brání?“

Děti s maminkou a Azorem na vodítku opustily dům, kde si teprve nedávno zařizovali domov. Proběhlo to v klidu, jako by odcházeli na výlet. Advokátka s exekutorem si zatím na kuchyňském stole rozložili složku formulářů, aby mohli sepsat zabavené předměty.

V té chvíli se obývánkem ozval strašlivý rachot, třesk a řinčení rozbíjeného skla. Veliká knihovna plná knih se položila na podlahu, při dopadu se dřevěné díly rozlomily a veškeré knihy se vyvalily na zem.

„Já věděl, že ji rozbijete!“ ušklíbl se spokojeně tatínek.

„Co jste s tím dělali, hovada?“ vybuchl exekutor.

„To je vaše vina,“ ujistil ho s pobaveným úsměvem tatínek. „Skříň byla přišroubovaná ke stěně, ale aby se dala odšroubovat, museli byste nejprve vyndat knihy. Koukám, že se jim podařilo vyrvat ze zdi šrouby, asi tam moc nedržely, ale když povolily, šlo k zemi všechno.“

„Vy jste věděl, že je na šroubech?“ vyjel na něho exekutor.

„Jistě,“ přikývl otec rodiny. „Sám jsem to přece šrouboval! Kdysi dávno nám kolem oken jezdily těžké nákladáky, až se trásla podlaha. Od té doby skříň šroubuji ke zdi, aby se nemohly svalit. Nemůžu za to, že to nějaké nemehlo vzalo silou a pak ještě větší silou.“

„Kdybyste něco řekl, nestalo by se to!“ vyštěkl exekutor.

„Dovolte!“ pohodil ramenem otec. „Co je vám do našich rodinných tajemství?“

„Nevadí,“ vzpamatoval se exekutor. „Připíšeme vám to k dluhu!“

„Komu?“ rozesmál se otec. „Za zničení skříň přece můžete vy! To vy jste jim nařídil, aby ji odnesli do auta i s knihami! Oni se to jen snažili splnit! Jsou jako sloni v porcelánu, ale na váš příkaz! Zničil jste to tím nesmyslným příkazem sám!“

„Jen se netešte!“ soutil exekutor. „Ještě jsme neskončili!“

„Obávám se, že jste skončili,“ řekl tatínek. „Vážně u toho musím být? Klidně přijdu podepsat ten váš protokol, ale na to snad mohu počkat před domem!“

„To nejde!“ vzepřel se exekutor. „Exekuce není žádný holubník! Musíte tu zůstat až do konce, abyste nemohl tvrdit, že seznam nesouhlasí!“

„A nemůžete do toho seznamu napsat – veškeré vybavení domu?“ navrhl otec. „Ať to nezdržujete víc než je trapné! To vám klidně podepíšu a pak si tu dělejte, co se vám zlíbí, do toho už mi nic není. Nedělejte z toho tak světobornou událost! Je mi fuk, kolik vám z toho zůstane za prsty!“

„To je žalovatelná urážka!“ vyskočila advokátka.

„Že byste se v tom poznala?“ ušklíbl se otec. „Podívejte se, když tvrdím, že mi je to jedno, tak to neznamená, že bych vás podezíral ze zpronevěry. Naopak jsem přesvědčen, že tu nic neukradnete, i kdybyste chtěli – ale nemusíte mě snad do toho zatahovat!“

Exekutor si vyměnil udivené pohledy s advokátkou, ale ta jen mlčky kývla. Exekutor pak přistrčil tatínkovi místo seznamu lejtstro, kde stálo *dům s veškerým vybavením*. Ten to klidně podepsal, zvedl se a zamířil ke dveřím.

„Teda, člověče, s takovým dlužníkem jsem se ještě nesetkal!“ vrtěl hlavou policista. „Jako by vám na ničem nezáleželo!“

„Copak na tom záleží?“ obrátil se na něho otec. „Vy jste neviděl, že to už není naše? Máte zkušenosti s rodinami, které lomí rukama, brečí, nebo se perou, že? To není náš styl.“

„Ale stejně – nechat všechno na místě a odejít, to není normální!“ divil se policista.

„Člověk musí být vždycky připravený odejít jen s tím co má na sobě,“ filosofoval otec. „Zvlášť ve státě, který umožňuje takové zlodějny. Vám to opravdu nepřišlo trapné? Takový

nesmysl – pozdní splácení, když máme trvalý příkaz s pětidenní rezervou! To je přece jasná chyba banky! Tušil jsem, že budeme někomu vadit a kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde. Čekal jsem nějaký podraz, dnes nebo jindy, na tom už nesejde, jen jsem nevěděl, co na nás kdo vytáhne. Teď už to vím. Ale nemyslete si, že spořitelna něco získá! Dostane za tenhle barák jen pojistku. Bohužel je pojištěný s doložkou, že případné plnění dostane ona. Tak ať si ty peníze užije, já jí je přeji.“

„Počkejte – co jste to právě říkal?“ zpozorněl policista.

„Víte, jak bych vám to vysvětlil,“ řekl otec už ve dveřích. „Pojďte se mnou ven, tady už nemám co pohledávat...“

„Franto – jdu hlídat pána ven, aby ho něco nenapadlo!“ ukázal policista kolegovi. Asi mu došlo, že není všechno v pořádku, jen ještě netušil, co to bude.

„Víte... já se ve volných chvílích zabývám vynalézáním,“ začal otec, když spolu vyšli před dům. „Na půdě mám laboratoř, kde se zabývám výrobou umělého benzínu. A mohu se pochlubit vynikajícími výsledky! Je tam přes tisíc litrů kvalitního benzínu. Bohužel jste mě vytrhli od kontroly aparatury. Myslel jsem, že odcházím na pár minut a nechal jsem zapnuté přehřívání. Když jste pak na mě vytáhli tu exekuci, neměl jsem ani důvod to vypínat.“

„Co že to tam děláte?“ vytřeštil oči policista.

„Syntetický benzín – a někdy touhle dobou by mohl explodovat,“ mrkl se na hodinky. „Kromě tisíce litrů benzínu je tam i pár tlakových láhví s propan-butanem, ty nadělají ještě větší paseku! Nejprve bouchne benzín a pak propan-butan. Takovou prskavku jste určitě už dlouho neviděl!“

„Vypněte to!“ poručil mu policista přísně. „To myslím vážně! Nebo to bude trestný čin zhářství! Zastavte to, dokud není pozdě!“

„To mi nařídít nemůžete!“ opáčil otec suše. „Nepůjdu tam ani za zlaté prase, dokonce ani kdybyste odvolali tu exekuci. V téhle chvíli už je pozdě! Je to přehráté a nejspíš i životu nebezpečné. Zhářství to ale není, jen nešťastná náhoda, způsobená neočekávanou exekucí – ze které jste mi nedovolili odejít. Takže je to i vaše vina! Neměl jsem úmysl zapálit to! Jen vás pro jistotu varuji, aby vás nenapadlo běžet to vypínat. Kdo otevře dveře na schody, pustí tam vzduch a exploduje to dřív. Nepomůže ani vypnout hlavní vypínač elektřiny, řekl bych, že už teď je pozdě. Pojďte za roh, sem by mohly létat kusy střechy!“

„Co blázníte! Vždyť jsou tam lidi!“

„Já sice tenhle parazitický živočišný druh za lidi nepovažuji, ale v první chvíli jim asi bude lépe uvnitř. Až bouchne benzín, oni už jistě vyběhnou sami!“

Policista se nadechl, aby něco řekl, jenže v té chvíli se pod střechou zablesklo, ozvala se rána, ze střední části střechy vylétl vějíř střešních tašek a dírami po nich okamžitě vylétly plameny. Oheň zahučel a vzepjal se vzhůru. Pár ohnivých proudů hořícího benzínu dopadlo i na dvě osobní auta, stojící na cestě před domem. Obě auta ihned začala hořet.

„Neříkal jsem to?“ kvitoval to otec s uspokojením. „Odhadl jsem to skoro přesně!“

„Hoří!“ vzpomatoval se konečně policista a roztřeseně vytahoval služební mobil, aby zavolal hasiče. „Hoří! Všichni ven!“

Pod střechou zablýsklo ještě víc. Žár hořících aut ozářil vnitřek domu, odkud vybíhal zbytek exekutorské výpravy. Advokátka byla venku jako první – ne že by jí ve dveřích dali muži přednost, prostě se na útěk obrátila nejdřív.

To už byla celá střecha v jednom plameni a hukot plamenů sílil. Tisíc litrů benzínu je jistě méně než může být v hořící rafinérii, ale na obytný dům je to trochu moc.

„Všichni pryč! Jsou tam flašky s propan-butanem, může to bouchnout!“ ječel policajt a fascinovaně hleděl na dům, hořící přímo před jeho očima.

Oba policisté, advokátka, exekutoři i stěhováci se otočili a ozlomkrk utíkali pryč.

„Nenechám tady přece auťák!“ napadlo jednoho stěhováka.

Obrátil se, doběhl ke kabině, otevřel dveře a naskočil. Ostatní ho se zatajeným dechem sledovali, ale když nákladák bez problémů nastartoval a rozjel se, obrátili se zase k domku, hořícímu jako stoh slámy. V té chvíli se na půdě zablýsklo ještě víc, zaburácela detonace, střecha se rozlétla úplně a plameny vylétly i z vyražených oken v přízemí, kde se nejspíš zřítily stropy. Nábytek, politý hořícím benzinem, vzplál jako suché dřevo v krbu.

„Propan-butan! Kde je ten hajzl...?“ zbrunátněl policista.

Otec rodiny tu ale už nebyl. Právě lehkým klusem dobíhal k lesu, kde na něho čekal zbytek rodiny i se psem. Až sem se linula záře z ohnivého chocholu hořícího domu. Z dále se až k lesu doneslo kvílivé **Hoří** hasičského vozu, ale tisíc litrů benzínu představovalo příliš silnou prskavku, než aby se dala uhasit.

„Bylo by nám tam dobře – ale to už je život!“ řekl stoicky Vít’a.

Maminka plakala, Janka k tomu také neměla daleko, ale Vít’a obě utěšoval.

„To nevadí!“ chlácholil především Janku. „Všem lidem přece říkáme, že čaroděj nesmí dávat význam předmětům z obyčejné hmoty! Vyčarujeme si všechno znovu!“

„Jak jsi to mohl udělat?“ udeřila maminka na táta, jakmile se dostal na dosah.

„Platili jsme dluh řádně? Platili!“ odvětil zdánlivě nesouvisle. „Byl to od nich šeredný podraz? Byl. Tak jim nechám jen ohořelé zdi! A lituji, že jsme museli kvůli hypotéce uzavřít na ten barák povinnou pojistku. Spořitelna ji dostane – ale s exekutory ať si to vyřídí sama, za vnitřní vybavení dostanou leda pár korun ve sběrně železa. Ty bys je nechala hrabat se v našich rodinných dokumentech?“

„Jak jsi ale dokázal udělat takovou fakuli?“ zeptal se ho Vít’a obdivně.

„Fuhungo si pamatuje desetilitrový kanystr benzínu,“ usmál se trochu pyšně, trochu smutně táta. „Nechal jsem jich na půdě naskládat stovku a poslední opatrně dát na zapálený campingový propan-butanový vaříč. Fuhungo se nedivil, ačkoliv mě nedávno upozorňoval, jak je zapálený vaříč nebezpečný. Jestli má Fuhungo inteligenci, jakože tomu věřím, mohl se tím docela skvěle bavit! Nikomu se ale nic nestalo, takže i on je jistě spokojený.“

„Co teď budeme dělat?“ starala se víc Janka.

„Požádáme o dočasné přístřeší pana Adama,“ zvážněl otec. „Pak se vrátíme na Zem a zařídíme si jiné bydlení. Tentokrát bez hypotéky. Jedna zkušenost nám snad stačí.“

„Jenže – když jsi jim udělal tohle, půjdou po tobě!“ varoval ho Vít’a. „Než se naděješ, bude z tebe obžalovaný a hned nato i uvězněný terorista!“

„To bych jim neradil!“ opáčil táta. „Mohli by ze mě teroristu skutečně udělat!“

„No vždyť to říkám!“ opakoval Vít’a.

„Možná bych jim nechal ten pocit vítězství, až by mě zatýkali,“ ušklíbl se táta. „Ale s tím uvězněním bys mě rozesmál. Jak chceš uvěznit čaroděje?“

„Na tvém místě bych se nenechal ani zatknout!“ popichoval Vít’a. „Mohl bys všechny přimrazit – a hoňte si mě!“

„Ba ne,“ zavrtěl hlavou táta. „Já si to zatčení vychutnám. Kdyby šlo do tuhého, mám možnost zmizet i z vězení. Zůstala by po mně díra jako po Faustovi, až na to, že ta prý byla ve stropě, já bych odešel schůdnějšími dveřmi – i kdyby tam původně nebyly.“

„Jo – jenže tím jsme na Zemi skončili!“ vzdychla si Janka.

„Neřekl bych,“ usmál se na ni povzbudivě táta. „Něco takového se přece dalo čekat! Když ne dnes, tak později. Naši protivníci nejsou úplní pitomci!“

„Jak chceš začít?“ mračil se Vít’a. „Jestli je pravda, co se povídá o exekutorech, pak máme docela určitě vybrané konto do posledního floka!“

„Tohle bylo první, co mě napadlo!“ usmál se táta. „Samozřejmě, když u nás zabušili na dveře, bylo naše konto v bance vymetené. Jenže ne od nich. To konto sledoval Fuhungo. Do chvíle, kdy tam přicházely platby od našich zákazníků, bylo vše v pořádku. Jakmile sem ale přišel dotaz na stav konta, který nepocházel od nás, Fuhungo peníze během vteřiny přelil na dvě stovky jiných kont. Zbylo tam třiatřicet korun. Jsem zvědav, jestli exekutor pochopí, že je to správná Jidášova odměna za jeho snahu.“

„Príma, tati!“ ocenil to Vít'a. „Nebyl to marný nápad udělat z Fuhunga hackera!“

„Začneme tedy znovu,“ vzdychla si maminka. „Ještě že má Janička v knihafonu všechny rodinné fotografie. A že nám nezabavili knihafony, naštěstí je přehlédli.“

„Nám by nevadilo, kdybychom je nechali vypařit. Horší je, že věděli, kdy a kudy jsme se připojovali k internetu,“ zamyslel se Vít'a. „To musíme změnit. Necháš mi to vymyslet, tati? Beztak budeš mít až nad hlavu starostí s bydlením!“

„Vymýšlej!“ souhlasil táta.

Neandertálci

Toho dne přijely děti do školy o hodinu později.

Přijely na elektrických bicyklech, které hned po sesednutí zmizely. Oba pak došli do šatny a chystali se do svých tříd, když je na schodišti potkal ředitel školy.

„Copak tak pozdě?“ zajásal, že je načapal uprostřed hodiny při pozdním příchodu.

„Vyhořeli jsme, pane řediteli,“ hlásil stejně jásavě Vít'a. „Úplně do základů.“

„Budeš si dělat legraci?“ udeřil na něho ředitel.

„Vůbec ne, pane řediteli! Vy jste dneska ráno neslyšel hasiče? Bylo u nás šest útvarů! Ještě teď to dohašují! Z baráku zůstaly jen holé zdi a vsadím se, že je statik nařídí strhnout. Bouchla tam flaška propan-butanu, bylo to hustý!“

„A vy jste po takové katastrofě ještě šli do školy?“

„A kam máme jít? Máma říká, že nám bude ve škole líp než na spáleništi!“ řekla Janka.

„Jenže tady nemůžete zůstat přes noc!“ řekl komisně.

„Však my se po vyučování vrátíme domů!“ mávl rukou Vít'a. „Táta chce koupit kus lesa s jeskyní, budeme tam bydlet jako Neandertálci!“

„To snad ne!“

„Ale ano, dneska tak bydlí spousta lidí. Je to ekologické, moderní a šetří to přírodu!“

„No jo,“ zavrčel ředitel. „Lidi dneska naletí na všechno!“

Dnes se nikdo nepozastaví nad rodinou, která musí bydlet v jeskyni, neboť nemá jinou střechu nad hlavou. Ředitel to přijal jako samozřejmost a milostivě oba propustil, aby mohli odejít do svých tříd, kde svým pozdním příchodem způsobili přerušení hodiny, žáky velmi uvítané a oceněné.

Omluva, že u nich ráno hořelo, se tak jako u ředitele nesetkala s velkým pochopením, jenže spolužáci ze vsi požár potvrdili včetně podrobností, jako počet účastněných požárních sborů a dokonce i co sami pohořelí nevěděli, že totiž spáleniště prohledávali pyrotechnici ze speciální krajské policejní jednotky!

Hodina tím prakticky skončila, učitelé se zvoněním raději odešli, ale diskuse o požáru pokračovala i přes přestávku. Teprve začátek další hodiny přinesl v obou třídách uklidnění. Ve Vít'ově třídě byla další hodinu písmečka, na kterou se všichni museli soustředit – a tím se stal požár vyřízenou záležitostí.

„Poslyš, Vít'o, co teď budete dělat?“ zeptal se spolužáka Pavel. „Máte kde spát? Třeba by se někde něco našlo...“

„Neboj se o nás, máme kam jít,“ usmál se na něho Vít'a. „Jednak máme dobré známé, kteří by pro nás měli místo, ale možná budeme brzy bydlet ve svém. Dům jsme měli proti ohni pojištěný, dneska přece nemůže být žádný dům bez pojistky.“

Neřekl kamarádovi, že pojistku shrábne spořitelna, nechtěl ho zbytečně znepokojovat. Hezké bylo už to, že se o ně Pavel zajímal – i když jako jediný.

Počkal na Janku, ale místo na oběd se oba rozhodli nečekat na autobus a spěchat domů. Venku ale právě začalo pršet a Vít'a s Jankou se zarazili hned za školními dveřmi na verandě, kde na ně ještě nepršelo.

„Takže elektrická kola a pláštěnky do deště!“ vzdychla si odevzdaně Janka.

„Ba ne, dneska jsem vymyslel něco jiného!“ sděloval jí tajuplným hlasem. „Elektrická kola jsou dobrá jen při pěkném počasí. Řekneme si o něco lepšího. Prší, nikdo to neuvidí.“

„Nic jiného nemůžeme bez řidičáku řídit!“ připomněla mu opatrně.

„Ale můžeme!“ řekl trucovitě. „Koukal jsem se v neděli na Fuhungův katalog. Tam ti toho je! Nejhorší na tom je, že to není srovnané. Nediv se, naši praprapředkové neměli ani páru o počítačích, takže něco jako stromová struktura jim nic neříkala a se systémem třídění katalogu si hlavu nelámali. Starší věci tam jsou úplně bez ladu a skladu a řekl jsem si, že to časem přerovná. Dá se tam najít spousta zajímavých položek. Takové kůzlečí na jáhlách se šípkovou šálí ze šestnáctého století, to ti je mňamka! Jenže já jsem šel ještě dál.“

„Takže máš nějakou lahůdku z Lukulských hodů ze starého Říma? Anebo pečení z dob faraónů?“ snažila se to urychlit, neboť se jí zdálo, že to z něho leze příliš pomalu.

„Něco ještě staršího,“ řekl. „Ale není to jídlo. Jídlo z té doby by nám ani nechutnalo. Je to takové lepší provedení našeho elektrického kola.“

„Faraonův válečný vůz?“ hádala Janka.

„Ne, *miradok*,“ zavrtěl hlavou. „Patřil kdysi skřítkům, ale je použitelný i pro nás. Jen jsem si ho musel vyžádat mírně zvětšený, jinak by byl pro nás moc malý. Podívej se!“

Před sourozenci se na školní verandě náhle objevilo veliké skleněné vajíčko – nebo to byl skleněný košík, překrytý mýdlovou bublinou? Sahalo jim sotva po ramena a uvnitř nic nebylo, jen dno bylo trochu matnější, jako z mírně kouřového skla.

„Není to hmotné,“ řekl Vít’a. „Není to ze skla, ale z nějakého silového pole či co to je. Klade to odpor, vítr tím neprojde a uvnitř to udrží stálý tlak vzduchu, ale ruka se ti do toho zaboří a můžeš se vtlačit dovnitř. Když to trochu prohmatáš, zjistíš, že je to pevné jen dole, ale i tam je to jen silové pole, jenže tvrdší. Nasedni z druhé strany, než někdo půjde!“

Předvedl sestře, jak se dá vmáchnout do vajíčka, kde se posadil na průhledné sedátko. Vypadalo to, jako by seděl ve veliké mýdlové bublině.

„Pospěš si, ať neděláme někomu divadlo!“ pobídl ji netrpělivě, aby to udělala po něm. Zkusila to a za okamžik seděla vedle brášky. Sedátko na dotyk připomínalo pneumatiku, ale spíš z igelitu než z gumy – až na to, že bez vůně i zápachu.

Už – už se chtěla brášky zeptat, co chce dělat, když se s nimi skleněné vajíčko vzneslo. Nejprve zvolna šikmo vzhůru, ale jakmile vyletěli zpod střechy školní verandy, následoval tak prudký kolmý start, až se málem zalkla. Když překvapením polkla, zjistila, že s bratrem rychle letí vysoko nad poli směrem k lesu, kde našli ráno úkryt před nepohodou – k jeskyni pravěkých lovců. Letěli těsně pod mraky, ze kterých pršelo čím dál hustěji, takže se kapky deště rozbíjely o vajíčko, ale nezůstávaly na povrchu, odlétávaly stranou, průhledná plocha před nimi zůstávala suchá a bylo neustále dobře vidět, kam letí.

„Jak to řídíš?“ obrátila se udiveně na brášku, když viděla, že tu chybí ovládací prvky.

„Jen napůl,“ podíval se na ni. „Řídí se to přáním, jenže si nepřeješ něco vyčarovat, ale zhruba určuješ rychlost a směr. Lítá to velice svižně a samo se to vyhýbá překážkám.“

Vzdálenost od města k vesnici překonali rychlostí, kterou by jim záviděla závodní auta a možná i tryskové stíhačky. Předběhli mraky, začali plynule sestupovat a zpomalovat, takže na kraji lesa měli už jen rychlost jízdního kola.

„A teď se dívej, jak se to umí vyhýbat stromům!“ upozornil sestru Vít’a.

Janka by se chytala všeho čeho by mohla, ale neměla čeho. Nebylo to ale nutné. Letoun s nimi vletěl do lesa, obratně zakličkoval mezi stromy, ale přitom se včas nakláněl, takže je to jen různou silou vtlačovalo do sedačky. Nakonec jemně dosedl před vchodem do jeskyně pravěkých lidí.

„To bylo, co?“ pochvaloval si Vít’a.

„To byla ale paráda!“ vzdychla si Janka, když vystoupili a průhledný miradok poslušně zmizel. „To mě musíš naučit řídit! Ode dneška nechci jezdit na elektrokole, ale jen tímhle!“

„To bude dárek pro naše!“ pochvaloval si Vít'a. „Doufám, že nás nechají létat. Zkusil jsem to předevčírem v noci. Tma tomu nevadí, lesem proletíš aniž by to škrtlo o stromy, při přistávání to samo zpomalí, takže to snad ani neumí havarovat.“

„Myslíš si, že na to nebudeš potřebovat pilotní průkaz?“

„Doufám, že ne,“ ušklíbl se. „Vtip je v tom, že miradok není klasické letadlo, takže se na něj nevztahují letecké předpisy. Víš, co se stane, když ho schválně posadíš do rybníka?“

„Plave to?“ hádala.

„Zkusil jsem to,“ přikývl. „Normálně přistane na vodu, ale neplave, potopí se a rázem je z něho miniponorka. Plave to jako štika! Škoda, že je nejbližší rybník příliš mělký, zarazil jsem se už ve dvou metrech o dno. Pak se to dokáže nejen dostat na hladinu, ale i vzletět. Je to zkrátka letadlo – obojživelník.“

„Takže letadlo i ponorka... to je fakt super!“ přijala to nadšeně.

„Přesně tak!“ souhlasil. „Stálo to za to, prohrabat archiv katalogu?“

„Skládám vám hlubokou pochvalu, Vaše Jasnosti!“ uklonila se Janka prkenně, ale pak se rozesmála. „Ale vážně – miradok je tak úžasný vynález, že to stálo za deset let zkoumání katalogu. Jak to, že o tom nevěděli Adamovi?“

„Myslíš, že o tom nevěděli?“ pokrčil rameny. „Třeba o tom vědí, jen nám to neřekli!“

„Proč nám o tom ale neřekli?“ namítala. „Pochybují, že by se jim potom tak líbila naše pozemská elektrokola s dojezdem třiceti kilásků a rychlostí čtyřicítka za hodinu.“

„No, možná o tom nevědí...“ přistoupil na to váhavě Vít'a. „V tom případě budou rádi, až jim to předvedeme. Dáme teď miradok našim jako dárek, pojd'!“

Vběhli do jeskyně jako velká voda, jenomže uvnitř nebyli rodiče ani Plyšák. Vít'a si okamžitě přál baterku, ale skalní trhlina byla tmavá a uzavřená.

„Že by nám tu nenechali ani vzkaz?“ rozčiloval se Vít'a.

„Proč tady?“ opáčila klidně Janka. „Vzkazy máme jistě oba v knihafonech!“

Vytáhla mezitím zpod mikiny knihafon a dala si zobrazit zprávy.

„Máme tady počkat,“ shrnula to. „Naši přijdou tak kolem páté hodiny. Do té doby se tu máme zařídít, jak chceme.“

„Uděláme si hostinu v pravěkém stylu!“ zajásal Vít'a.

Obrátil se k hromadě harampádí vzadu v jeskyni a přikulil ke kamennému stolu špalky jako sedačky pro sebe i pro sestru. Pak na kamenný stůl přivolal obrovský stříbrný podnos s celým pečeným seletem, obloženým něčím, co mohl být salát. Něco takového, jako se vidí v historických filmech na stolech králů a středověkých velmožů.

„Je to někdy ze šestnáctého století!“ ujišťoval sestru. „Až na ten podnos by to mohlo odpovídat i pravěku, ne?“

„Tak to na tom podnose nech!“ požádala ho Janka. „Ten kamenný stůl je děsně špinavý, kdo ví který pejsek ho počůral! Můžeme snad dělat, jako že to leží rovnou na kameni!“

„Dobře,“ ustoupil. „Ale pračlověci neznali ani příbory, takže to budeme jíst rukama!“

„To беру, ve škole jsem si ruce myla,“ přistoupila na to.

Sele bylo horké, Vít'a si málem spálil prsty, ale podařilo se mu odtrhnout stehno, které podal sestře, do druhého se vzápětí s chutí zakousl sám. Měli to oba místo oběda, takže měli i ten správný pravěký hlad. Jen jim zlatavá kůrčička chřupala v zubech.

Seděli proti sobě v tmavé jeskyni, osvětlované klidným světlem baterky, a usmívali se. Vít'a začal schválně nahlas mlaskat a Janka se k němu po krátkém váhání přidala – pravěcí lidé jistě nedbali na královskou etiketu, která by patřila ke stříbrnému podnosu. Možná by se

k tomu víc hodil pazourkový nůž, ale sele bylo upečené, jen se rozsýpalo, takže když Vít'a ohlodal kosti ze stehna, ulomil si bez námahy přední nohu a pokračoval v hodování.

To už byli ale oba najedení. Janka pomalu okusovala kosti, Vít'ovi zbývalo na přední noze ještě dost masa. Napadlo ho přikusovat k tomu salát, či co to bylo – a opravdu jim to chutnalo víc než samotné maso.

„Teď nás tu vidět kámoši ze třídy!“ napadlo Janku.

„Měli by z nás psinu!“ mínil Vít'a. „Pojď se umýt!“

„Tak sem přičaruj umývadlo!“ požádala ho.

Nedávno doplňovali katalog Fuhungova obchodu o nové položky, žádané zákazníky. Mimo jiné v tom byly campingové potřeby, které se jim teď hodily. Stan sice nepotřebovali, ale svítilny na plyn dávaly měkkší světlo než baterka a přenosné umývadlo se jim zrovna teď také hodilo. Stačilo otevřít láhve balené vody a mohli se umýt. Vít'a předtím uklidil zbytky pravěké hostiny i se stříbrným podnosem – kamenný stůl zůstal opět holý.

Pak Vít'a požádal Fuhunga o další svítilny, aby v jeskyni zahnal šero, a o dva psací stoly se židlemi, aby mohli v klidu napsat úkoly. Ačkoliv už nebyli na výběrové škole, pořád setrvali na zvycích z té doby – bylo by hloupé přidělovat rodičům starosti s prospěchem a bylo jednodušší i pohodlnější dělat úkoly včas, než se strachovat, na co zase zapomněli.

V nejlepším se ale ozval od vchodu do jeskyně nějaký hluk.

„Naši jdou!“ drcla Janka do Vít'i.

Nebyli to ale rodiče. Místo nich do jeskyně vtrhli čtyři místní – tři kluci a jedna holka. Znali je sice ze školy, ale spíš z autobusu, než ze třídy – tihle čtyři patřili do jiných ročníků než Vít'a s Jankou.

„Tady jste!“ vykřikl na ně jako první František ze třídy o ročník nad Vít'ou. Do jeskyně vstoupil jako první a ostatní se nahrnuli za nimi.

„Vítejte u nás!“ usmála se na ně vlídně Janka od svého stolu.

„To je naše jeskyně!“ zamračil se na ně Franta. „Co tady pohledáváte?“

„Našli jsme tu dočasný úkryt,“ oznámil mu Vít'a. „Jestli to nevíte, vyhořeli jsme. Vy máte kde bydlet, my jsme teď tady.“

„Ale to je naše jeskyně!“ opakoval nepřátelsky František.

„Franto, neblázni, dyť oni fakt vyhořeli!“ obula se do něho jeho kamarádka Božka.

„To je snad jedno!“ tvrdohlavě stál na svém Franta. „Tahle jeskyně je naše!“

„Však vám ji zase uvolníme!“ uklidňoval ho Vít'a. „Až odsud zmizíme, zůstane to tu jako předtím. Nemusíte mít obavy.“

„Jen aby!“ pochyboval Franta.

„Nech to na nás!“ požádal ho Vít'a už trochu zamračeně.

„Ale – jak jste sem dostali ty psací stoly?“ zajímalo Toma. „Dyť neprojdou vchodem!“

„Pro čaroděje to není žádný problém!“ řekla Janka, ale téhle zmínky si nikdo nevšiml.

„Hele, je to teď naše dočasné útočiště, které vám zase vrátíme,“ začal smířlivěji Vít'a.

„Ale teď tu bydlíme my a vy jste našimi hosty. Chcete? Před chvílí jsme si uspořádali pravé pravěké hody, ale už je to dlouho a já ani Janka nejsme proti jejich opakování. Dáte se pozvat na dobře propečené selátko?“

„Tady?“ podivil se Franta. „Vždyť tu nic nemáte!“

„Pro čaroděje žádný problém!“ řekl Vít'a jako prve Janka.

„No to chci vidět!“ pochyboval Franta.

„Dobře, doneste si každý sedačku, můžeme začít,“ řekl Vít'a a šel příkladem, protože z hromady vzadu přikulil dva špalky pro sebe a Janku.

Tom se dal strhnout a přinesl dva špalky, z nichž jeden galantně nabídl Božce. Dominik se vrhl pro další špalek a Frantovi nezbylo než se přidat. Vít'a mezitím odsunul svůj překážející psací stůl a z kamenného stolu odnesl i campingové lampy, které by překážely hostině.

„Prosím – zaujměte místa!“ pobídl hosty.

Janka se na svoji špalkovou sedačku vrhla nadšeně, zato hosté ze vsi usedali se značně smíšenými pocity. Aby je ti vetřelci v jejich jeskyni pozvali k prázdnému kamennému stolu, to bylo dost drzé, ačkoliv to jako hra vypadalo dobře. A to i když někteří víceméně uznávali, že se sem Janka s Vít'ou vetřeli kvůli skutečnému, nezpochybnitelnému živelnímu neštěstí.

„Tak se ukaž – blamáž!“ věštil Franta.

Blamáž se ale nekonala. Uprostřed kamenného stolu se náhle objevil stříbrný podnos s nádherně růžovým, správně vypečeným seletem. Božka vyjekla leknutím, ale i ostatní hosté byli patřičně ohromeni.

„Tak si každý ulomte!“ pobídl je Vít'a, jako by o nic nešlo. „Komu se pravěký příbor – totiž ruce – nezdá dost dobrý, tomu půjčme vidličku a nůž.“

O příbor požádala decentně jen Božka – dostala ale obrovskou grilovací vidličku a nůž dranzírák. Chvilí s nimi zápasila, ale když viděla, že nikomu mastnota ze selete na ruku nevadí, příbor odložila na podnos a popadla svoji porci také rukama.

To už měli mastné ruce i pusy všichni.

„Berte si k tomu salát!“ pobízel je Vít'a. „Není to vlastně salát, je to něco ostřejšího, když už nemáme hořčici.“

„Hořčice, ta by teda bodla!“ vzdychl si Dominik.

„Jo, jenže v pravěku žádnou neměli,“ upozornil ho Vít'a.

„V pravěku neměli ani talíře – nebo co to je!“ zavrčel Franta.

„Kdoví, jak jedli v pravěku?“ usmál se Vít'a. „Podle Macha a Šebestové jedli mamuty s koprovou omáčkou. O tom bych ale s chutí pochyboval.“

„Ty – ale jak se to tady mohlo vlastně objevit?“ řekl Franta poprvé nahlas, co se ostatní z jeho party báli vyslovit.

„Slyšeli jste to snad všichni. Pro čaroděje to není žádný problém!“ řekl Vít'a.

„Chceš nám tvrdit, že čarodějové existují?“ podíval se na něho Franta trochu bezradně, neboť mu vlastní oči říkaly, že se tu děje něco, co se dá přirozeně jen těžko vysvětlit.

„To se ví, že čarodějové existují!“ opáčil klidně Vít'a. „Dva nás tady vidíš na vlastní oči, nebo už ani vlastním očím nevěříš?“

„Kdo je tady čaroděj?“ obrátil se na něho Franta. „Snad ne ty a tvá ségra?“

„Vidíš, jak ti jde logika!“ usmál se Vít'a. „Hádáš správně. Já a moje sestra. Abych byl přesnější, Janka nemůže být čaroděj, ale čarodějnice. Je to přece holka!“

„Já se snad picnu!“ vrtěl hlavou Franta. „To přece nemůže být pravda!“

„Nepicej se, nemáš čím,“ poradil mu Vít'a. „Věř trochu vlastním očím a jez, ať ti to nevystydne. Beztak si myslím, že tohle sele je pro šest lidí malé. Víte co? Položte kosti na podnos a stáhněte ruce dozadu – dáme si ještě jedno!“

Podnos plný kostí zmizel a nahradil ho další s novým, opět horkým seletem.

Vít'a hosty pobízel, ale bylo znát, že první hlad už všechny přešel. Teď už nad pečení vzdychal i největší jedlík Franta.

Vít'a uklidil podnos se zbytky selete a přičaroval na stůl umyvadlo s balenou vodou, aby si všichni umyli ruce. Nejprve dali přednost Božce, pak Jance a pak se umyli postupně i kluci. Každý dostal nové umyvadlo, láhev balené vody i ručník, přičemž použité nechal Vít'a pokaždé zmizet. Oboje vyvolávalo u hostů znovu a znovu údiv.

„Hele, vy dva!“ dodal si opět první odvahy Franta. „Jak mi tady na tom místě vysvětlíte, že jste čarodějové, když nám všichni tvrdili, že žádní neexistují?“

„Věříš svým očím?“ nadhodil Vít’a. „Tak snad musíš uvěřit, že existujeme, ne? Ale s tím čarováním je to jiné. Samozřejmě v tom není nic nadpřirozeného. Využíváme jen vědy, která tady není tak úplně obvyklá.“

„Vědy?“ vytřeštili oči hosté.

„To může být ještě neuvěřitelnější než kouzla a čáry, že?“ řekla chápavě Janka.

„To teda je,“ přiznal zničeně Franta. „Proč zrovna vy?“

„Už jste někdy nakupovali v internetovém Fuhungově obchodě?“ zeptal se Vít’a.

Nikdo se ale nepřihlásil – Fuhungův obchod byl pro ně španělská vesnice. To částečně vysvětlovalo, proč se tak divili – ještě nikdy neviděli, jak Fuhungův obchod funguje.

„A kdo z vás nemá vlastní knihafon?“ pokračoval ve zjišťování Vít’a.

Ukázalo se, že knihafon mají všichni, jenže s sebou ho na ruce měla jen Božka, kluci je po návratu ze školy nechávali doma, aby je na svých výletech neztratili nebo nepoškodili.

„Tak si, prosím, předsedněte!“ požádal všechny Vít’a. „Knihafony poslouchají jen své majitele, takže tu máme jen tři. Musíme se tedy posadit tak, abyste mohli každý koukat přes rameno do jiného. Ke mně si sedne Franta, k Jance Tom a k Božce Dominik. A dáme si lekci čarování. Nejprve ale musíte všichni slavnostně slíbit, že nic z toho, co se tu dneska dozvíte, proti lidem nezneužijete.“

Taková nabídka se neodmítá, takže všichni čtyři rychle slíbili a pak si ochotně zahráli na *Škatulata hejbejte se*, až byli rozsazení podle Vít’ova požadavku.

Pak Vít’a napovídal Božce, aby vyvolala Fuhungův katalog a vybrala si nějaké zboží. Když se objevilo, naučil ji ještě klíčové mizecí slovo *novrozo*.

„A tímto vás čtyři přijímáme jako učedníky mezi nás, čaroděje!“ řekl pak slavnostně, když si to Božka vyzkoušela i sama, bez nápovědy.

„A to je všechno?“ divil se největší skeptik Franta. „To takhle může čarovat každý?“

„Z vás čtyř každý,“ přikývl Vít’a. „To neznamena, že všichni lidé. Čarodějný učedník musí mít především vlastní knihafon – ale ty nabízíme a prodáváme tak úspěšně, že je brzy bude mít každý školák a významná část dospělých. Jenže to samo o sobě nestačí. Musíme vám ty knihafony aktivovat, aby vás poslechly. K tomu ale patří, že vám je můžeme také zablokovat, kdybyste porušili slib, který jste nám právě dali.“

„Vy dva?“ nedůvěřoval jim opět tradičně Franta.

„Jo, my dva – nebo kdokoliv z kategorie pravých čarodějů,“ ujistil je Vít’a. „Dnes jste se stali jen čarodějnými učedníky, rozumíte? Abyste se stali pravými čaroději, museli byste projít branami do jiného světa. Sami to nezkoušejte, to můžete jen pod dohledem.“

„Vy jste už na onom světě byli?“ zeptal se Franta.

„Ano, byli,“ přisvědčil vážně Vít’a. „A ne jednou. Ale není to bezpečná cesta. Mohli byste tam velice snadno zůstat. Něco vás tam může potkat a sežrat, nestačíte se ani leknout. Takový dvouhlavý drak může být horší než smečka lvů.“

„Dvouhlavý drak?“ oťásl se i Franta.

„V jiných světech je přišer plno,“ ujistila ho i Janka. „Hele, dnes jste dostali zasvěcení do kouzel pomocí knihafonu – je to teď vaše kouzelná kniha a měli byste ji nosit pořád u sebe, knihafon vydrží všechno kromě přejetí tankem a možná i to. Ale ještě vám poradíme – moc se tím nechlubte. Nikoho zasvětit nemůžete, to mohou pouze praví čarodějové a do těch vám ještě hodně chybí. Když to někomu předvedete, ale nemůžete mu pomoci stát se aspoň učedníkem, mohli byste velice brzy narazit na pravou lidskou závist. Nemusím vám snad vysvětlovat, co taková nefalšovaná závist dokáže.“

„A co můžete vy dva – když jste praví čarodějové?“ zajímalo Frantu.

„Totéž co vy – a něco navíc,“ pokrčil rameny Vít'a. „To by bylo na dlouhé povídání, to už nestihneme. Spokojte se tím, co jste dnes dostali, naučte se užívat knihafon k dobrému, abyste nikomu neškodili, časem vás můžeme naučit i něco dalšího, ale pamatujte si – udělat z vás pravé čaroděje nemůžeme. To mohou jen bytosti o něco vyšší, než jsme my.“

„Takže i čarodějové mají nějakou hierarchii?“ hádal Franta.

„Ano, hierarchii,“ souhlasil Vít'a.

„Dobře,“ přikývl Franta. „Ale jak poznám toho čaroděje vyšší kategorie, který by ze mě mohl udělat pravého čaroděje vaší kategorie?“

„Ty v našem světě nepotkáte,“ ujistil ho vážně Vít'a. „A kdybyste je přece jen potkali, poznáte je velice snadno – a utečete před nimi.“

„Myslíš? Jak ho tedy poznám kdybych ho přece jen potkal?“ naléhal Franta. „Mají to snad napsané na čele?“

„Ne, ale – nejsou to lidé,“ usmál se Vít'a.

Dům ve skále

Rodiče dorazili s Plyšákem na vodítku až v osm hodin. To už byly vesnické děti dávno doma a Vít'a s Jankou se zabývali úpravami Fuhungova katalogu. Vít'a procházel jednotlivé položky – některé byly skutečně z dob faraónů anebo i starší. Janka je čarovala na kamenný stůl a pokud to bylo jídlo, spolu je ochutnali. Pak Vít'a doplnil popis – většinou jen o odhad věku původu – a vytvořil nový index do modernější části. Položky zůstaly tam co byly, jen byly přes indexy přístupné z více míst moderních částí katalogu.

Některá jídla chutnala báječně, ale jiná vzbuzovala odpor. Co na nich Egyptané viděli? Některé tehdejší lahůdky, zejména obsahující hmyz, zkrátka dnes už tak vábně nepůsobily. Ostatně – i dnes lidé jedí hmyz a podobné pochutiny, jen to nebývá zvykem v Evropě.

Vít'a si neodpustil založit zvláštní index *Pravěká jídla* a kromě pečeného selete sem vložil i pečený sloní chobot, medvědí tlapy na rožni a kýtu z nosorožce. Sloní chobot ovšem přejmenoval na mamutí, tlapy byly z *jeskynního* medvěda a kýta ze *srstnatého* nosorožce. Při další pravěké hostině to ostatní jistě ocení!

Rodiče tím po návratu potěšili, také Azor na ně radostně vyskakoval. Vít'a s Jankou jim hned předvedli miradok – Vít'a vzal jako spolucestujícího táta, Janka mámu a uspořádali jim okružní vyhlídkový let nad vesnicí a nejbližším okolím. Jen psík zůstal v jeskyni uvázaný, což komentoval protestním kňučením.

Děti hned rodiče naučily nový dopravní prostředek řídit. Zvlášť táta ocenil rychlost, nezávislost na silniční síti i snadné vyhýbání překážkám, ať stojícím, jako jsou stromy, tak letícím. Teď kolem sebe kroužily jen dva miradoky, ale až jich bude současně ve vzduchu dvacet – nebo dokonce tisíc – ocenili by to jistě ještě víc.

Na oplátku rodiče dětem slíbili, že budou brzy opět bydlet.

„Koupili jste nějaký dům?“ tázala se Janka.

„Ne,“ usmála se maminka.

„Koupili jsme pozemek,“ doplnil táta. „Dům si na něm teprve uděláme. Hned zítra se do toho s mamkou dáme, vid'?“

„Co je to za pozemek?“ zajímal se Vít'a.

„Tam se vám bude jistě líbit!“ ujišťoval je táta. „Je to blízko u řeky, poteče vám přímo pod okny. V létě to tam bude ideální na koupání.“

„...a každé jaro nás velká voda vyplaví...“ rýpl si Vít'a.

„To bude záležet na tom, kde bude vchod,“ pokrčil rameny táta. „Když bude pět metrů nad hladinou, nedosáhne na nás ani tisíciletá voda.“

„Pět metrů nad hladinou?“ vrtěl hlavou Vít'a. „Tomu říkáte *u vody*? To může být také sto metrů od řeky!“

„To záleží na strmosti břehů,“ pokrčil táta rameny. Čímž napověděl, že je tam nějaký vyšší a prudší svah.

Máma neříkala nic, ale doporučila jim umýt se, vyčarovat si postele a zalehnout. To jí splnili velice rychle. Máma s tátou si potom poručili veliký paravan, za ním psací stůl a ještě si tam chvíli na svých knihafonech cosi kreslili.

Plyšák se stočil do klubíčka a usnul.

Do hlídacího psa měl trochu daleko.

Ráno se vypravili do školy jako by se nic nedělo. Pěšky na autobus, spolu s ostatními do města na autobusák a pěšky do školy. Jen čtveřice včerejších pravěkých lovců se na nové žáky významně uculovala. Ti ale dělali jakoby nic.

Také vyučování proběhlo normálně. Jen o hlavní přestávce Božka prstem pozvala Janku stranou, aby si s ní mohla popovídat beze svědků.

„Ještě tam bydlíte?“ vyzvídala – zřejmě měla na mysli pravěkou jeskyni.

„Máme s našimi domluvené, že nám pošlou zprávu na knihafon,“ povzdychla si Janka.

„Zatím mi nic nepřišlo. Vážně si myslíš, že je maličkost zařídit něco po takovém požáru?“

„Byli tam dnes zase policajti!“ opáčila očividně zklamaná Božka, aby řeč nestála.

„Taky jsem je z autobusu viděla,“ přikývla Janka klidně. „To víš, vyšetřují. Barák je na odpis, shořelo nám i nepojištěné auto. Pojišťovně se to ale nechce platit, tak zjišťují, jestli to správně shořelo nebo co se dá ještě zachránit. Táta říká, že budou muset zbytky strhnout a jestli tam někdo bude stavět, tak jedině od základů.“

„Vy tam stavět nebudete?“ vytřeštila oči Božka.

„Ne,“ odvětila suše Janka. „Měli jsme ten dům na hypotéku a když vyhořel, připadla pojistka i pozemek spořitelně. Pojišťovna jí to zaplatí a nás už se to netýká.“

„Ale... vždyť jste už něco z té hypotéky splatili, ne?“

„To v takovém případě propadá spořitelně,“ řekla Janka. „To je dneska normální.“

„To vás ale pěkně okradla, ta vaše spořitelna!“ mínila Božka.

„Jo, to je dneska taky normální,“ opakovala Janka o poznání zamračeněji.

„To by mě pěkně naštváli!“ rozohnila se Božka. „Nebudete s tím něco dělat? Vždyť je to vyložená zlodějna a hyenismus!“

„Nic s tím dělat nebudeme,“ řekla klidně Janka. „Je to zlodějna přesně podle zákonů. S tím se nedá nic dělat, prostě jsme letos už podruhé přišli o domov.“

„Ach jo – ale co teď budete dělat?“

„Zařídíme se jinde,“ pokrčila rameny Janka. „Poslyš, Božko, včera ses dozvěděla, co je naše rodina zač. Myslíš, že pro nás bude problém opatřit si nové bydlení? Jenže táta to chce bez hypotéky, bez půjčky a bez jakékoliv závislosti na někom jiném.“

„Vy si nový dům – vyčarujete?“

„Nebudeš daleko od pravdy,“ přiznala Janka. „Naši už s tím něco dělají a jak je znám, dlouho jim to trvat nebude.“

„Teda – taky bych chtěla mít čarodějné rodiče!“ řekla Božka obdivně.

„Vždyť můžeš vaším pomáhat už teď,“ podívala se na ni udiveně Janka. „Jestlipak jsi jim včera řekla, že umíš čarovat?“

„Blázníš?“ otřásla se Božka. „Z toho by byl jedině pořádný sekec!“

„Ale proč?“ divila se Janka. „Měli by být rádi, že mají v rodině čarodějnici! Nedivila bych se, kdyby ti tvůj táta hned sepsal požadavky na to, co máš pro domácnost vyčarovat!“

„Já s tím radši chvíli počkám,“ řekla opatrně Božka. „Nač ten spěch? A neříkali jste nám včera, že to nemáme nikomu říkat?“

„Utajování je přece kvůli lidské závisti,“ pokrčila rameny Janka. „Vlastní rodiče by ti to snad nezáviděli. Vždyť z toho budou mít prospěch i oni.“

S tím se obě vrátily mezi ostatní a další vyučování probíhalo normálně.

Až těsně před koncem vyučování přistála oběma v knihafonech zpráva od rodičů, aby vystoupili z autobusu o zastávku dál než obvykle a zamířili po odbočce dolů k řece.

„A je to tady!“ usmál se Vít'a na Janku.

„Mohli nám přidat pár fotografií!“ zlobila se naoko Janka.

Uznala ale Vít'ovu námitku, že by to pak nebylo žádné překvapení.

„Uvidíme!“ řekla.

Sraz s rodiči dole u řeky proběhl bez zádrhele.

Rodiče je čekali v místě, kde se cesta stáčela zpátky do strmého kopce a opouštěla tak říční údolí. Právě v tom místě odbočovala nezřetelná pěšinka na svah podél řeky, který po sto padesáti metrech končil u skály. Říčka se zde opírala o skálu, šedivý vápencový monolit, nahoře tvořící zešíkmenou skalní střechu porostlou lesíkem, jako kdyby ji chtěla podemlít nebo odtlačit. Skála však neustoupila a vypínala se kolmo nad zátočinou jako pevná stěna.

Pěšinku vyšlapali rybáři, kteří sem chodívali holdovat své tiché vášni – bez nich by byl svah zarostlý křovinami, jako všude nad pěšinkou. K řece vedlo několik odboček a u vody byly znát stopy rybářských místeček – ohlazené kameny nebo nablýskané pařezy, na kterých se jistě často sedávalo. Poslední rybářský flek byl až těsně u skály. Pěšinka dál nevedla, ale když došli až k hustému keři na úpatí skály, spatřili za ním ve skále normální dřevěné dveře s mosaznou, ještě neohlazenou klikou.

„To je teď náš dům!“ ukázal jim hrdě táta. „A jak se říká: můj dům – můj hrad!“

„Tys koupil... tuhle skálu?“ obrátil se na něho Vít'a.

„Koupil,“ přikývl táta. „Pozemek byl velice levný, v katastru je vedený jako neplodná půda. Naštěstí ne jako les, ačkoliv nahoře roste pár borovic. Ale hlavní je, že je to naše – bez hypotéky! Dům je za těmi dveřmi, takže jdeme domů!“

Vít'a vykročil, ale před keřem se zastavil, aby dal přednost sestřičce i mámě, ačkoliv ta ho pobízela, jen ať jde směle dovnitř. Jen Plyšák se držel vzadu – té podivné díře ve skále zřejmě příliš nedůvěřoval.

Za dveřmi byla obdélníkovitá hala, osvětlená oknem po pravé straně. Zřejmě vedlo ze skály nad řeku. Všechny zdi byly pravoúhlé jako kdyby nebyly dlabané do skály, ale stavěné normálně z cihel. Kromě okna visel od stropu veliký křišťálový lustr ze skleněných korálků, mezi nimiž byly svíčkám podobné úsporky. Podlaha byla pokrytá linoleem a část pokrýval koberec, v jednom rohu ležel plátěný pelíšek pro psa. Azorovi se ale nelíbil, nevoněl mu.

„Kudy sem vede elektřina?“ zajímal se Vít'a.

„Nikudy,“ ujistil ho táta. „Jsme soběstační – přesněji řečeno, máme vlastní zdroj. Ptal jsem se Fuhunga, co používají skřítkové jako zdroj energie a on jeden přizpůsobil našim zvyklostem – dodává teď běžný střídavý elektrický proud, takže můžeme používat normální pozemské elektrospotřebiče. Přitom je naprosto tichý, nic se v něm nepohybuje.“

Vít'a napnul uši, ale nic neslyšel. Ve verandě byl nejsilnějším zvukem šum větru ve stromech, ale když zavřeli dveře, bylo tu ticho, že by byl slyšet padající špendlík.

V hale bylo několik křesílek, rozmístěných kolem nízkého eliptického stolku, u okna stál psací stůl se třemi židlemi, na opačné stěně zaujímal skoro celou stěnu velká knihovna plná knih a zbývající stěny dělily tři menší skříně se sbírkou ozdobného modrého porcelánu – cibuláku. Knihy vypadaly starobylejší než ty, co jim nedávno shořely, ale snad to tak bylo lepší, novější knihy měli pohotovější v elektronické podobě v knihafonech.

„Tady jste si tedy mákli!“ komentoval to uznale Vít'a.

„To je teprve začátek!“ ujistil ho táta. „Tohle je přijímací hala, většina návštěv se dál nedostane, tady se dá vyřídit všechno.“

„Dál už snad nic nevede!“ rozhlížel se Vít'a marně po dalších dveřích.

„Dveře jsou ta knihovna!“ postrčil ho otec. „Spínač je uprostřed, musíš stisknout hřbet nejtlustší knihy. Je na ní napsáno *Karel Marx – Kapitál*, ale tím se nedej zmást, pro nás je to jen klika ode dveří.“

Po stisknutí Marxova Kapitálu zajela střední část knihovny bez hluku do skály, otočila se a odkryla krátkou chodbu, osvětlenou zářivkou a ukončenou dalšími, teď už normálními dveřmi. Za nimi byl obývací pokoj, větší než přijímací hala. Navíc nebyl jeho půdorysem obdélník, ale nepravidelný pětiúhelník, přičemž uprostřed každé stěny byly dveře.

„Předpokládám, že nejvíc času strávíme společně tady, v obýváku,“ ukázal táta.

Obývací se až na nezvyklý půdorys příliš nelišil od jejich bývalého obývacího. Byly tu klasické knihovničky a sedací souprava kolem nízkého stolu. Navíc tu byl druhý vyšší stůl obklopený kuchyňskými židlemi, jako měli dřív v kuchyni. Stěny zdobily zavěšené obrazy a nad každými dveřmi visely velké kuchyňské hodiny, jak se to líbilo mamce už v Praze.

V jednom z pěti rohů obývacího byl připravený další pelíšek pro Plyšáka. Maminka ho tam zavedla a poručila mu, aby si lehl. Pes to splnil neochotně, ale brzy zjistil, že mu tam je dobře, stočil se do klubíčka, jen všechny ostražitě pozoroval.

„Úplně vlevo je příslušenství!“ ukazoval táta na první dveře. „Je tam krátká chodbička s menšími místnostkami. Najdete tam dva záchody, místnost s umyvadlem, velikou vřívkou vanu a oddělený sprchový kout – vyberte si podle libosti. Pak si povíme, jak se to obsluhuje, ale teď se podívejte dál. Další dveře vedou do naší ložnice. My s mamkou máme za ložnicí dvě menší pracovny pro případ, že bychom potřebovali klid – vy byste k tomu využili své pokojíčky, to jsou ty zbývající dveře. Máte každý svůj, abyste se nehádali, ale asi je budete nejvíc využívat jako ložnice. Dohodněte se, kdo chcete kterou, jsou nachlup stejné.“

„Ale kde je kuchyň?“ napadlo najednou Janku.

„Na kuchyň jsme zapomněli,“ usmál se táta. „Ale mezi námi, není žádné tajemství, že čarodějové nevaří, ale čarují si hotové jídlo kdekoli před sebe i s nádobím a příbory, které po jídle neumývají. Proto máme kuchyňský stůl v obýváku – vejde se sem všechno a ještě by se tu dalo tancovat.“

„Ale co voda do koupelen a tak?“ staral se Vít’a.

„Tenhle dům má jednu zvláštnost,“ řekl tatínek. „Je úplně uzavřený.“

„Uzavřený? Jak to myslíš?“

„To znamená, že sem nevede vodovod, elektrická přípojka ani plyn a není tu ani odpad a kanalizace. Nad příslušenstvím jsou dvě velké nádrže na vodu a pod ním jiná na odpady. Než se půjdete koupat, zkontrolujte ukazatel hlavní nádrže vody a podle potřeby ji doplňte. O horkou vodu se nestarejte, tu ohřívá průtokový ohříváč. Nádrž na odpady se musí také čas od času čistit – samozřejmě kouzlem *novrozo*, jak jinak? Dál jsou filtry rozvodu větracího vzduchu. Dům se nedá větrat okny, ventilace je tedy nutná. Vzduch se nasává nenápadnou tenkou prasklinou pod vrcholkem skály a filtry by se měly aspoň jednou za pět let čistit.“

„Správné čarodějnické doupe!“ nazval to Vít’a.

„Tak mládeži – teď si dáme svačinku, pak si zařídíte pokojíčky – nechali jsme to na vás – podíváte se na učivo a úkoly a před večerí si popovídáme, co dál,“ navrhla máma.

Společná odpolední svačinka byla převážně ovocná. Vít’a si objednal veliký meloun, Janka koš broskví, jablek, meruněk a banánů, rodiče se shodli na celkem obyčejném chlebu s tvarohem, navrch si dali ovocné limonády a rodiče mléko.

„Tak – a teď si jdete zařídit vlastní pokojíčky!“ pobídla je maminka.

Oba pokojíčky byly skutečně stejné. Nebyly úplně prázdné, v každém už byla poctivá postel, také psací stůl vypadal normálně, ale děti nejvíc překvapila okna nad psacími stoly.

„To snad není možné!“ vydechl Vít’a, když okno spatřil.

„Co se ti nezdá?“ zeptal se ho tatínek.

„Myslel jsem si, že pokojíčky vedou do hlubin skály a ne na povrch!“

„Však to nejsou pravá okna,“ usmíval se tatínek. „Přesněji – okna jsou ještě pravá, až na to, že se nedají otvírat. Ale nevedou ven. Za nimi jsou veliké obrazovky a na skále máme společnou kameru, takže všechna okna míří stejným směrem, ačkoliv místnosti skutečně vedou do hloubi skály a navíc každá pod jiným úhlem.“

„To okno v přijímací hale... je taky takové?“ došlo Vítovi.

„Taky,“ přikývl s úsměvem táta. „Skála je zvenčí neporušená jako dřív. Ven vedou jen dveře zakryté keřem a kdo bude stát dále než třicet metrů, vchodu si ani nevšimne.“

Stromy za okny ševalily listy přesvědčivě a nevěděly o tom, že je to jen obrazovka, byli by všichni podlehlí klamu, že okna skutečně vedou ze skály nad řeku.

„Takže máme dokonce **tajné** čarodějnické doupe!“ jásal Vítů.

„Tajné asi dlouho nebude,“ povzdychla si maminka. „Jak vás znám, nerozkecáte jen co sami nevíte. Ale nebude nám vadit, když si sem občas přitáhnete kamarády. Kdybyste ke schůzkám vaší party využívali víc té původní jeskyně, bylo by to podobné. Jen doufám, že nebudete tahat kamarády do cizích světů! Tohle tajemství byste měli chránit víc.“

„A můžeme si občas vyletět s miradokem?“ sondovala Janka.

„Víte dobře, co jsme si nedávno říkali o závisti!“ připomněla jim maminka. „Miradok řídíte telepatii a tu máte od skřítků jen vy. Takže bude ještě dlouho chybět na seznamu zboží dostupného všem a létání, právě proto, jak je úchvatné, může být předmětem závisti. Raději lidi zbytečně neprovokujte!“

„Ale vždyť si nás nikdo ani nevšimne!“ tvrdil Vítů. „Miradok létá bez rámusu, je tak malý, že trabant je proti němu kolos a stačí trocha šera a nikdo nemá šanci si ho všimnout.“

„Nevíš, jak se zobrazuje na letištních radarech!“ připomněl mu tatínek.

„Náhodou vím!“ ušklíbl se Vítů. „Silové pole radarové paprsky neodráží, ale všechno škodlivé záření dokonale pohlcuje, takže jsme pro radary méně než vzduch.“

„Možné to je,“ připustil táta. „Ale lidé nás mohou vidět pouhýma očima i dalekohledy. Až po nás půjde protivzdušná obrana ve spolupráci s leteckou inspekcí, očekávejte pořádné tóčo a zaracha v létání.“

„My si dáme pozor!“ slíbil Vítů za oba.

Plyšák si oba pokojíčky jen zběžně prohlédl. Asi pochopil, že tu bude častěji, než by si do dneška představoval. Veliké nadšení ovšem nejevil. Jeho pelíšek v obýváku se mu zatím zalíbil víc, takže ani neprotestoval, když měl s rodiči odejít. Děti si měly doplnit pokojíček podle svého gusta, ale už každý sám.

Vítů si do pokojíku pořídil skříň na šaty. Pak si ale uvědomil, že ji nebude potřebovat, neboť si oblečení podle potřeby vyčaruje. Vyměnil tedy šatovou skříň za knihovničku, kam si časem možná pořídí nějaké knížky – bude-li mít na ně náladu. Chvilí procházel katalogem Fuhunga a vybíral něco na zeď, až si tam zavěsil veliké nástěnné hodiny a dva obrazy. Proč si toho pořizovat víc a přeplácet si pokojík? Takže nakonec zrušil i prázdnou knihovničku. Postel bude potřebovat každou noc, psací stůl se také hodí – ale víc vlastně nepotřeboval.

Nakonec byl jeho pokojík skoro prázdný jako pokoje v Japonsku, kde se také nezdržují přeplňováním obydlí věcmi. Pravda, u Japonců k tomu přispívá i zemětřesení, kdy by těžké skříně byly životu nebezpečné. Když na Japonce spadne jeho domek, otřepe ze sebe trosky, vstane a snaží se domek opět poskládat. Jen degenerovaní šlechtici v Evropě musí mít pro sebe zámky se stovkami místností přeplněnými bohatě vyřezávaným nábytkem, obrovskými obrazy a loveckými trofejemi, které využívají k ohromení svých stejně rozmařilých sousedů při vzájemných návštěvách.

Vítů brzy skončil a rozhodl se podívat za sestrou. Už to, že ještě nepřišla ona za ním, dávalo tušit, že ještě neskončila.

Na prahu jejího pokojíčku se ale zarazil údivem. Jančin pokojík se víc podobal tropické džungli, všude liány a orchideje, palmy v květináčích i stromy. Při bližším pohledu bylo ale znát, že to jsou všechno umělé výtvary, jenže velice věrně provedené. Janka si ale vyčarovala i nějaké voňavky, protože vzduch v pokojíčku byl těžký, plný vůní tropických květin.

„Chybí ti tady už jen zmijovec!“ prohlásil Vít’a. „Co to vyvádíš?“

„Co je ti do mého vkusu?“ odsekla Janka.

„Celkem nic,“ odvětil suše. „Až budeš potřebovat, přidělám ti v mém pokoji postel, protože jestli v tomhle dokážeš spát, tak jsem čínskej bůh srandy!“

„Tobě se to nelíbí?“ podívala se na něho našťavaně.

„Líbí nelíbí, spát bych tu nechtěl!“ opáčil. „Džungle by byla hezká, ale s těmi vůněmi jsi to parádně přehnala! Ještě si sem poříd’ zmijovec!“

„Co máš se zmijovcem? Co je to?“

„To je taková tropická kytka,“ vysvětloval jí. „Jenže když kvete, vydává děsný smrad po hniјícím mase. Láká tím k opylování mouchy. Pro ně je to snad libá vůně, ale člověku se z toho chce zvracet. Ale když už chceš úplný dojem tropické džungle, měla by sis tady něco takového pořídit.“

„Závidíš, co?“ odsekla.

„Kdybych měl co...“ řekl. „Já jsem ve svém pokoji zjistil, že potřebuji jenom postel a psací stůl, které mi tam dali už táta s mámou. Na stěny jsem si dal pár obrázků a to bylo všechno. Nemám žádné skříně, žádné zbytečnosti. A začínám obdivovat Japonce, pro ně je to životní styl už dávno, oni se hromaděním hmoty nezdržují.“

„Mně se tohle líbí!“ řekla.

„Jak myslíš – ty v tom budeš spát!“ řekl. „Ale kdybys tím smradem nemohla vydržet, přijď ke mně, druhá postel se mi tam nádherně vejde.“

„Smradem?“ pozvedla nesouhlasně obočí.

„Smradem!“ opakoval tvrdě. „Tobě už to ani nepřipadá, ale když sem vejdeš zvenku, je to jako kopanec do nosu. Přiznej se, že sis ten pelech zamořovala postupně a pokaždé ses tomu přizpůsobila, než jsi odšpuntovala další voňavku?“

„Pelech?“ opakovala ještě nesouhlasněji.

„No – smrdí to tu jako v doupěti hyen,“ zhodnotil to přezíravě. „Ještě by se tu měly válet napůl ohryzané kosti! Plyšákovi by se tu pak možná líbilo nejvíc.“

„Sprostáku!“ zpražila ho. „Mně se to takhle líbí!“

„Dělej jak chceš!“ ustoupil. „Nebudeš zřejmě zvědavá na můj pokoj, nechal jsem ho netknutý, jak to připravili naši. Ale máme se teď věnovat škole – nechceš přece jen ke mně? Tady se nedá nic pořádného dělat!“

Janka to odmítla a Vít’a se vrátil do pokojíčku. Roztáhl obrazovku knihafonu a prošel si dnešní učivo. Okamžité opakování je nejlepší cesta k zapamatování, říkala mu v Praze jeho oblíbená učitelka Hrabáková – a Vít’a si na to zvykl, zvláště když to nejspíš fungovalo. Pak se podíval o lekci dopředu – stejně tak dobré je, když žák rozumí tomu, co mu učitel říká a nekouká na něho nechápavě.

Úkoly dnes nebyly. Sklapl knihafon a ještě jednou obhlédl pokojík. Trochu prázdný. U Japonců je to normální, ale u nás spartánská strohost pevné kořeny nezapustila...

Napadlo ho ale něco kacířského. Teď, když se vyznali v řízení hvězdných bran flégů a Kája Adam je naučil, co se kde poblíž nachází, by neměl být problém vrátit se kamkoliv, kde už byli. Samozřejmě nemělo smysl pokoušet osud ve světě chrecheků – to byly opravdu

nebezpečné potvory. Ale co zavěsit si na strop kostru dvouhlavého hiselta? Musí tam pořád být, pokud ji mezitím někdo neuklidil. To by byla trofej! Sice ne lovecká, ale přece...

Knihafon pípl – zpráva. Nebylo to zvenčí, to jen máma svolávala na slibované rodinné posezení před večeří. Vít'u to nezaskočilo, povinnosti už měl za sebou. Zvedl se a odešel do obýváku, kde už byli máma s tátou i Plyšák ve svém pelišku. Chyběla jen Janka.

„Co je s Janičkou, že nejde?“ podívala se maminka na Vít'u, jako kdyby právě on mohl za její zpoždění. „Skoč pro ni, Vítku, prosím tě!“

Vít'a se zvedl ze židle, na kterou právě dosedl, a zamířil k Jančině pokojíku.

„Nedivil bych se, kdyby se tam udusila,“ prohodil.

Jenže co spatřil, když otevřel dveře, ho donutilo vykřiknout hrůzou.

Všichni okamžitě vyskočili na nohy.

Sestřička ležela uprostřed pokoje naznak, oči měla zavřené a obličej nepřírodně bílý.

Ačkoliv byl Vít'a nejbliž, první byl u ní Plyšák. Vyskočil z pelišku, prosmýkl se Vít'ovi pod nohama a vzápětí už u ní ležel a snažil se jí olízat obličej.

To už se vzpamatovali i ostatní. Vít'a dvěma skoky doběhl k sestřičce, rychle odstrčil Plyšáka a zkoušel ji probudit.

„Nech mi ji,“ uslyšel ale najednou čísi divný hlas.

Vteřinu nebo snad dvě mu trvalo, než si uvědomil, že to nejsou lidská slova, ale skřítčí řeč. Ohlédl se po rodičích, kteří k němu spěchali, ale nezdálo se, že by právě někdo z nich promluvil. A ještě k tomu takhle – rodiče by snad mluvili normálně, česky.

„Nech mi ji,“ ozvalo se opakovaně ve Vít'ově hlavě. „Umím to líp než vy!“

Snad tři další vteřiny se Vít'a rozhlížel, kdo to na něho mluví, než si uvědomil, že to nemůže být nikdo jiný než – Plyšák.

„To ty?“ obrátil se na něho rovněž skřítčí řečí.

„Ano, já,“ pokýval psík hlavou. „Nech mi ji, umím to.“

A ještě víc se natáhl nad bezvládné tělo dívenky a pomalu jí olízl obličej.

„Ublížíš jí!“ vykřikl na psíka Vít'a skřítčí řečí – které pes zřejmě rozuměl.

„Neubližím,“ zavrtěl hlavou pes. To už k nim doběhli i rodiče, ale také oni se bezradně zarazili. V té chvíli ale Janka otevřela oči a Vít'a si oddychl.

„Probud' se, paní!“ oslovil psík dívku.

„Azorku!“ zašeptala Janka. „Fuj, čunče, nelízej mě!“

„Pojd'me všichni pryč!“ postavil se Plyšák na všechny čtyři a přelétl očima stojící lidi. „Je tu ve vzduchu jed!“

„Jed ve vzduchu?“ zděsila se maminka.

„A pořád houstne!“ dodal pes. „Pomozte jí na nohy a všichni pryč!“

„Ale kde se to tu vzalo?“ nechápal tatínek.

„Pospojoval se,“ odvětil pes. „Z těch umělých pachů.“

„Z voňavek?“ došlo mamince.

„Ano. Každá je sama o sobě neškodná, jenže dohromady z nich vznikl jed. Není silný, ale čím déle tu jsme... pojd'me pryč!“

„Rozuměli jste?“ obrátil se tatínek na zbytek rodiny. „Všichni ven!“

Sám popadl Janku do náruče, zdvihl ji a otočil se ke dveřím.

Celá rodina urychleně opustila Jančin pokojík. Tatínek donesl dcerku do obýváku, kde ji opatrně položil na kanape, ačkoliv Janka už by nejraději sama vstala.

Maminka jako poslední pečlivě přibouchla dveře Jančina pokojíčku. Všechny dveře byly olemované gumovým těsněním. Dalo se čekat, že jed se z pokojíku do obýváku nedostane, ostatně pár vteřin po uzavření dveří vůně rychle zeslábly a zmizely.

„Jak dlouho se to tam může udržet?“ obrátila se mamka na tatínka.

„Větrání by to mělo dostat ven brzy!“ odvětil tatínek. „Pod zemí je ventilace důležitá, jinak by se nám sem mohlo stáhnout ledacos – od podzemních kapes metanu po radioaktivní radon. Ventilaci proto máme trochu předimenzovanou, ale... možná je to tak dobře.“

„Zvlášť když se slečna zblázní a vyplácá do pokojíčku kýbl chemie...“ přidal se Vít'a. „Já ji varoval! Nabízel jsem jí, že se budeme učit u mě. Jenže o tom nechtěla ani slyšet!“

„Žalobníčku!“ okřikla ho Janka, ale Vít'a jen pokrčil rameny.

„Takže by se to mělo spravit co nejdřív samo,“ ubezpečovala se maminka, jako kdyby neslyšela Vít'ovo rýpání. „Přiznám se, ten puch tam byl opravdu děsný.“

„Doufám, že se to venku rozptýlí,“ vzdychl si tatínek. „Tak jedovaté to snad nebylo, aby to škodilo i venku. Větrací potrubí ústí na povrch nahoře ve skalní věži, tam se to rychle zředí a rozptýlí. Vždyť to byly původně neškodné voňavky! Jen je otázka, kdy se to zředí na neškodnou úroveň i v Jančině pokojíku.“

„Svěřme to Plyšákovi!“ navrhl Vít'a. „Má z nás bezkonkurenční čich. Až to prohlásí za bezpečné, může se sem Janka vrátit.“

„Nejdřív bych chtěl vysvětlení, odkud Plyšák ovládá skřítkův řeč,“ zabručel tatínek.

Teprve teď jakoby si všichni uvědomili, že to je něco nepatřičného. Všichni se otočili za psem, který už zase pokojně ležel ve svém pelíšku.

„Nebyl tam náhodou s námi, když mě skřítkové křísili?“ nadhodil nejistě Vít'a.

„Jo, byl tam,“ přikývl táta. „Ani nezlobil. Jen z dálky přihlížel, co se děje s tebou, ale sám se držel stranou.“

„Takže ho to naučili skřítkové,“ řekl ulehčeně Vít'a, jako kdyby se to rozumělo samo sebou. „Dali mu telepatii jako nám – mohli ho přece považovat za jednoho z nás.“

„To těžko!“ řekl tatínek. „Bytosti, které dokáží s lidmi to, co dokázali skřítki s námi, si člověka se psem jen tak nespletou.“

„Ale jak to, že jsme si toho ještě nevšimli?“ zeptala se vážně pro změnu maminka.

„To bych ještě pochopil,“ vzdychl si zamyšleně tatínek. „Plyšák přece před námi do této chvíle neřekl ani *ň*! Vid', psisko! Jak jsme to mohli tušit?“

Plyšák mlčel. Mezitím došel k tatínkovi a přátelsky se mu otíral o nohu.

„Tak co je ti na tom ještě divné, tati?“ optal se ho Vít'a.

„Proč to udělali?“ řekl tatínek.

Miradok

Na internetovém obchodu se návštěva exekutorů ani požár domku nijak neprojevil.

Vít'a mohl být právem pyšný, ale ještě větší zásluhu mělo to, že jediný plný přístup do Fuhungova obchodu byl přes knihafony. Na internetu se knihafony dál prodávaly a zdálo se, že si jich exekutoři nevšimli. Možná se jim tenhle obchod nezdál příliš výnosný. Uživatelé už pochopili, že jsou knihafony špičkové a přitom až neuvěřitelně levné přístroje, takže jim sami dělali reklamu, ale kdyby o tento obchod zavádil první ekonom, rychle by spočítal, že je spíš dotovaný než mimořádně lukrativní.

Vít'ovi ale vrtalo hlavou hned několik záhad.

Jak dokázali exekutoři vystopovat jejich připojení na internet? Naštěstí si nevšimli knihafonů, které měli všichni členové rodiny nenápadně na rukou, ale kdo mohl zjistit, že se ještě večer spojovali s klasickou sítí? Kdo tam pro ně pracuje?

Další otázkou bylo, jak je možné, že spořitelna tak pohotově využila zpoždění platby trvalým bankovním příkazem? Muselo k tomu dojít už dřív, když mezitím proběhlo několik soudních stání. Peníze přece byly podle výpisů stržené vřdycky včas!

A další otázkou bylo, proč pošta rodičům nedoručila soudní obsílky? Tátu to upřímně překvapilo, takže to je další záhada!

Samozřejmě by neměl naději něco zjistit. Naštěstí věděl, jak se dohovorit s Fuhungem. A zdálo se, že i Fuhungo měl snahu pomoci svému mladému chráněnci. Fuhungovi zjištění netrvalo dlouho. Kam se opře inteligence, převyšující veškerou spojenou inteligenci lidstva, tam se tajemství, včetně nejsložitějšího šifrování, dlouho neudrží.

A je třeba přiznat, že se Vít'ovi protáčely panenky, když se mu na jeho knihafon začaly promítat první výsledky.

První bylo neuvěřitelné opomenutí soudu, který jim obsílky posílal na starou adresu, kde už dávno nebydleli. Tam obsílky nějakou dobu ležely, než je soud prohlásil za doručené. Proto se na žádné stání nemohli dostavit – a exekutoři měli volné ruce! Přitom je možné, že pochybení bylo již na straně exekutorů. Vždyť znali jejich současnou adresu více než dobře!

Bylo to opomenutí? Nebo spíše úmysl? Zdálo se, že to druhé.

Chyba byla i na straně soudu. Také soudci znali obě jejich adresy – na starou už neměli co posílat! Opět se přímo vtíralo, že to byl úmysl. U soudu tím spíš, že soudce jistě velice dobře věděl, oč jde.

Když ale Fuhungo zjistil, proč se do věci vložila spořitelna, nemohlo být už pochyb. Ti všichni byli spojení. První krok zařídil exekutor. Na pár dní nepozorovaně rodině blokoval bankovní konto, kde pozdržel platby za hypotéku. Mohl se později vymlouvat, že omylem blokuje konto jiného dlužníka? Ale to, jak cíleně blokoval jen něco, už nemohla být náhoda. Na jeho popud se toho chopila spořitelna, která podala žalobu podle doložky o zpoždění plateb. Proč by to neudělala? Vždyť platby *prokazatelně* došly pozdě! Další zainteresovanou osobou byl soudce, který úmyslně poslal soudní obsílky na jejich starou adresu – a pak už to jelo jako po másle – rozsudek, příkaz k exekuci a sama exekuce.

Fuhungo prošel všechno co mohl – víc opravdu nemohl stihnout. Důkazy byly pečlivě zametené, účastníci čisti jako lilie. Když to Vít'a rozvažoval, vyšlo mu, že žádná opravná akce nemá naději na úspěch. Rodiče ani neměli v úmyslu obracet se na zkorumpované české soudy. Jakže to napsal François de Pitaval v osmnáctém století? *Jakékoliv setkání s právem znamená pro normálního člověka katastrofu, ať je již vinen nebo ne.* Od těch dob se toho asi mnoho nezměnilo. Za komunismu soudy prosluly stranickostí, která nemá se spravedlností

nic společného – vždyť je to přesný opak. Komunistické soudy se později přejmenovaly, ale soudci zůstali stejní a jejich pokřivené soudní praktiky rychle převzali ti noví. Měli být ještě nezkažení, ale začalo to už podvody u přijímacích řízení na právnické fakulty, pokračovalo to podplacenými zkouškami a ti, kdo měli právo chránit, se sami již předem stávali pachateli a spolupachateli. Kdo měl po tom všem ještě důvěřovat zkorumpované české justici?

Fuhungo ale objevil ještě něco důležitého.

Při požáru shořel nejen jejich domek, ale i veškeré vnitřní vybavení, včetně již staršího auta v garáži. Navíc shořela i dvě exekutorská auta. Pojistku za dům lačně shrábla spořitelna a s již splacenou částí hypotéky si tak přišla na pěkné peníze, jenže zkrátka přišli exekutoři. Získali jen pojistky za své automobily, ale veškeré vnitřní vybavení domu, na které se dávno ulakomili, shořelo nepojištěné. Exekutoři tak, obrazně řečeno, utřeli mastné huby.

Jestli si ale otec myslel, že je to patřičně vytrstá, kruté by jejich nenažranost podcenil. Exekutoři nebyli zvyklí nevymahatelné dluhy odepisovat. Dlužníky pronásledovali vytrvale jako smečka vlků až do krematoria, kde se neštíteli ani zabavovat nebožtíkům zlaté zuby.

Fuhungo Vít'ovi připomněl, že exekutorská kancelář stále vede jejich rodinu v evidenci, zjišťuje jejich majetkové poměry a chystá se vtrhnout na ně, až to bude podle nich výhodné. Dluh přitom díky nemravným sankčním úrokům stále utěšeně narůstal. Že rodina přišla při požáru o všechno? To nebyla jejich starost. Exekutoři nejsou charita, aby na to hleděli.

„Takže už vědí i o koupi téhle skály...“ zamyslel se Vít'a nad Fuhungovým sdělením, pojištěným nahlédnutím do databáze katastrálního úřadu. „To není dobré!“

„Vědí – ale ten pozemek pro ně není zajímavý,“ odpověděl Fuhungo. „Prodejný není a jim jde jediné o peníze. Co by s ním dělali?“

„Takže nás nechají na pokoji?“

„Ano – dokud nevědí o domě. Ten už by se velice výhodně zpeněžit dal.“

„Odhadl bys, kolik by jim mohla vynést pouhá přijímací hala?“ zadal mu Vít'a úkol. „Vždyť je to jen větší díra do skály, tu by jako obydlí uvítali nanejvýš bezdomovci. Další pokračování je tajné a známe je jen my!“

„I vstupní hala by pro ně mohla být finančně zajímavá,“ odpověděl Fuhungo. „Naštěstí o vašem domě ještě nevědí.“

„To je dobře,“ řekl Vít'a. „Táta nám nedávno na poště zařídil místo doručovací adresy poštovní schránku. Poštu si tam musíme vyzvedávat, ale je to tak lepší.“

„O té už exekutoři vědí – ale kdyby došlo k soudu, nerozpakovali by se posílat obsílky opět na tu neplatnou adresu do Prahy. Ten figl přece funguje spolehlivě. Nejen pro vás, i pro jiné takové případy.“

„Aspoň vím, proč tak silně lobovali v našem Parlamentu, aby se nedoručené obsílky prohlásily zákonem za doručené! Oni to tak plánovali od začátku!“ souhlasil Vít'a. „Z toho ale vyplývá, že nás ani teď nenechají na pokoji.“

„Nenechají!“ souhlasil Fuhungo.

„Dobře, připravíme se na to,“ řekl Vít'a. „Budou litovat, že se na to kdy dali! Zahrávat si s čarodějnou rodinou není nejlepší nápad!“

„Jen bych ti připomněl slib, daný v domě Adamů,“ opáčil Fuhungo. „Když protivníky zabiješ, způsobilš jim větší zlo, než jaké by udělali oni tobě.“

„Já je přece nechci zabíjet!“ odvětil okamžitě Vít'a. „Vzpamatuj se, Fuhungo, příliš se zabýváš horšími stránkami našeho světa. Ale spočti si, kolik zla už tihle darebáci napáchali! Kolik lidí zničili a u kolika se k tomu chystají! Kolika lidem se uleví, když je zastavíme?“

„Podívám se na to,“ přislíbil Fuhungo. „Ale život je vždycky víc než majetek!“

„To je z tvého pohledu pravda,“ přikývl Vít'a. „My už si na to také začínáme zvykat, ale pro spoustu lidí to neplatí. Seber jim všechno – a zemřou hladem!“

„Exekutoři vždycky seberou lidem všechno, ale obvykle se najdou i lidé, kteří jejich oběti hladu zemřít nenechají!“

„Má to snad být ospravedlnění činnosti těch prvních?“

„Ne, jen připomínka, že ani oni lidi nezabíjejí.“

„Jak kde, Fuhungo, jak kde,“ řekl Vít'a. „Porozhlédni se po světě. Jsou místa, kde lidé skutečně umírají hladem. A ostatní je klidně nechají bez pomoci. Na mnoha místech je svět krutější než u nás.“

„Před chvilkou jsi mi vyčetl, že se příliš zabývám horšími stránkami vašeho světa!“

„Měl bys znát oboje,“ řekl Vít'a. „Klidně se seznam s těmi nejhoršími stránkami naší civilizace, máme jich víc než dost. Ale měl bys už také pochopit, že všichni lidé nejsou zlí. Když budeš všechny posuzovat podle darebáků, budeš těm dobrým křivdit!“

„Už jsem se je naučil trochu rozlišovat,“ řekl Fuhungo. „Ale možná bys udělal dobře, kdybys občas před závažným rozhodnutím vyslechl dobrou radu.“

„To už bys mě mohl rovnou opravovat!“ vzdychl si Vít'a. „Nebyl by pro tebe problém ignorovat každý můj chybný příkaz, že?“

„Byl,“ svěřil se mu Fuhungo. „Potíž je v tom, že z principu musím poslechnout každý příkaz – i kdybyste chtěli, abych zabíjel. Smím mít jiný názor, ale nesmím vám odmítnout poslušnost – jsem už takový. Jen bych musel okamžitě uvědomit Tvůrce a další rozhodnutí ponechat na nich.“

„Proč?“ zachmuřil se trochu Vít'a. „Necháš nás klidně spáchat zločin, jen to oznámíš skřítkům, aby nás potrestali oni?“

„Přesně tak,“ souhlasil Fuhungo. „Když tvoji rodiče diskutovali s Tvůrcem, podali mu jako příklad situaci, kdy se zdejší letadlo chystá házet bomby na lidi. Je v takovém případě správné zlikvidovat je i s pilotem? A to i když jeho život skončí? Byl to pro Tvůrce velice těžký příklad! Mohlo by se ale něco takového ve vašem světě stát?“

„To se přece děje dnes a denně,“ přikývl Vít'a. „Pořád někde padají bomby!“

„Proto má i váš příkaz větší váhu než moje mínění,“ řekl Fuhungo.

„No dobře,“ chystal se to Vít'a uzavřít. „Připravíme to tedy tak, abychom gaunerům neubližovali! Nezkřívíme jim vlas na hlavě – jen jim zabráníme pokračovat v lumpárnách. Nech mě trochu to promyslet, já už na něco přijdu, aby se jim nic nestalo.“

„Proti tomu bych neprotestoval!“ slíbil Fuhungo.

„Dobře, něco vymyslíme.“

Počet čarodějných učňů v městečku teď stoupal rychleji.

Vít'a s Jankou poslechli rady paní Burešové a začali novým učedníkům dávat za úkol hledat další adepty na učedníky. Nebyl to snadný úkol. Podmínky přijetí nebyly jednoduché a hlavním hlediskem nesměla být jen potřebnost. Čepičář byl na tom ze všech lidí nejhůř – ale Vít'a hned zpočátku pochopil, že mu schopnost čarovat dát nesmí. Čepičář nepatřil mezi inteligenty a očividně příliš rozumu nepobral. Kdyby získal možnost vyčarovat si jedno pivo za druhým, asi by se upil k smrti a kouzla by mu víc ublížila než pomohla. Roman Janeček proto kouzlil za oba. Spolu jim bylo dobře – hlavně když měli střechu nad hlavou.

Bylo by ale správné házet kvůli Čepičářovi do jednoho pytle všechny bezdomovce? To by byl nesmysl, vždyť i Vít'a s Jankou a s rodiči byli vlastně po právní stránce bezdomovci! Přitom měli díky prodeji knihafonů, navzdory jejich nízké ceně, v bankách miliony!

Který obchod se může chlubit, že jeho marže činí sto procent prodejní ceny?

Bohužel si ani čarodějové nemohou dovolit úplně kašlat na peníze. Fuhungo Vít'ovi nabídl převzít dohled nad rodinnými financemi v tom smyslu, že v bankovních počítačích úmyslně zkreslí informace o jejich kontech. Neměla mít o nich správný přehled ani banka, natož členové exekutorské komory, kterým Fuhungo existenci kont zatají úplně. Vít'a po poradě s tatínkem na tento návrh přistoupili – už protože to byla Fuhungova nabídka. Měli by uvítat každý projev jeho zájmu, Fuhungo byl přece zástupce skřítků na Zemi.

Po požáru se situace zdánlivě uklidnila. Otce předvolali na policii – předvolání přišlo správně do poštovní schránky na poště, takže nebylo jen fiktivní. Tatínek se disciplinovaně dostavil na místní oddělení, kde mladému vyšetřovateli zopakoval svoji verzi vzniku požáru – exekutoři mu zabránili vzdálit se od zabavování a tím včas ošetřit rozjetou reakci na půdě domku, kde bylo větší množství poloprovozně získaného benzínu. Vyšetřovatel si výpověď nahrál na diktafon, pak ji nechal přepsat a požádal vyslýchaného nevzdalovat se z bydlíště, aby byl k dispozici pro případné další vysvětlování.

Otec namítl, že je nesmysl, aby se zdržoval na spáleništi, které mu navíc ani nepatří, a navrhl, aby si ho příště přivolal přes poštovní schránku, kterou bude pravidelně vybírat, jak to ostatně činí. Vyšetřovatel se zdál být rozumný, uznal to a zapsal to tak i do protokolu. Tím to protentokrát skončilo.

Spořitelna už se neozvala. Zřejmě se spokojila s inkasovanou pojistkou a s tím, co jí už rodina zaplatila. Zisk z této hypotéky za to jistě stál, proč by spokojená nebyla? Jen tatínek prohlásil, že to u něho má schované – jako ve spořitelně.

Exekutoři se prozatím stáhli a nic nepodnikali – ale těm se nedal věřit ani pozdrav.

Nastal stav, který by se dal označit jako finanční zákopová válka. Ani jedna, ani druhá strana zdánlivě nic nedělala, ale na obou stranách se naplno zbrojilo. Dluh u exekutorů díky nekřesťanským úrokům rychle narůstal, na druhé straně v bance stejnou rychlostí přibývaly miliony. Dvakrát se o tom rodiče radili společně s dětmi – kolikrát se radili bez nich, to se Vít'a ani nesnažil odhadovat.

„Oni ten dluh vedou protiprávně,“ ospravedlňoval to tatínek. „Podle zákonů mají na ty peníze nárok, jenže ve skutečnosti to je zločinné spiknutí. Potíž je, že české soudy jsou tak prorostlé korupcí, že jim jdou na ruku a spravedlnosti se u nich nedovoláme. Budeme se tedy bránit sami, prozatím zatajováním skutečného stavu. Jednou se těm hyenám postavíme silou, ale teď to není možné, postavili by proti nám celou váhu našeho prohnílého, ale přece jen legitimního státu. Budeme na to muset jít z jiné strany.“

Obchody tedy pokračovaly dál.

Ten internetový nabízel dál jen knihafony bez příslušenství. Tatínek zde vedl klasické účetnictví, ačkoliv na ně nadával – kolik je v něm nesmyslů, že to na čaroděje nesedí, ale měl v účtech pořádek, neboť mohl prakticky kdykoliv očekávat přepadové kontroly.

Fuhungův obchod byl od internetu oddělený a dalo se v něm nakupovat jediné pomocí knihafonů. Nebyl přístupný státním institucím a zejména finančním kontrolám. Byl vlastně načerno a jeho legalizace za daných zákonů ani nepřicházela v úvahu. Jediným pojítkem se stávajícími institucemi byla bankovní čísla účtu, kam měli zákazníci odesílat peníze. Bylo jich víc a Fuhungo je u různých zákazníků střídal.

„Kdyby to někdy finančníci rozkryli, koukalo by z toho pro mě doživotí,“ smál se tomu tatínek. „Ještě že je to tak neprůstřelné!“

Ve Fuhungově obchodě brzy kupovala čtvrtina městečka a všichni obyvatelé okolních vesnic. A časem to stoupalo, polovina, pak tři čtvrtiny. Nakonec odolala jen dřívější místní smetánka – ti, kdo *na to vždycky měli* a levné nákupy považovali pod svoji úroveň, ačkoliv

dávno platilo, že levné zboží od Fuhunga, dostupné pro každého, je kvalitnější než špičkové z dovozu. A jak se knihafony šířily, pronikal Fuhungův obchod i do dalších měst a vesnic.

Některé věci ale v katalogu Fuhungova obchodu chyběly.

Například automobily.

Většina řidičů ve městě měla postarší automobily a právě to bylo pole, kde bylo možné ukázat se všem jako majitel nejnovějšího a nejsilnějšího žihadla, ačkoliv se s ním musel po zdejších rozbitých silnicích jen ploužít. Remcalové si stěžovali, proč nejsou automobily i ve Fuhungově obchodu, ale dostávali stereotypní odpověď: auta se tu neobjeví, není to možné, byla by stejně drahá, jako v dosavadních obchodech, ale bez odpovídajícího servisu...

Vít'a se nad tím už po několikáté zamyslel, ale tentokrát se nezastavil u konstatování, že auta mají výrobní čísla a nedají se proto duplikovat.

Ale – proč duplikovat zrovna auta?

Od nápadu k provedení neměl Vít'a daleko – požádal o radu Fuhunga. Pochopil totiž, jak pan Adam, žijící po dlouhá léta odděleně od pozemské civilizace, mohl stvořit knihafon, ten kříženec mobilního telefonu, notebooku a elektronické čtečky knih.

Vít'a nepochyboval, že knihafon nepatří do pozemské vědy a techniky. Nejen Morxův solenoid, celý knihafon patří do technologie skřítků. Pan Adam ho s Fuhungem přizpůsobil pozemským zvyklostem, ale i to bylo z větší části Fuhungovo dílo. Přizpůsobení pozemské mobilní technologii a kompatibilitě SIM-karet nebylo myslitelné bez odborných znalostí, které pan Adam prostě nemohl mít. Fuhungo na jeho žádost prozkoumal vysílací a přijímací část Vít'ova mobilu, pomocí vyspělejší technologie vytvořil novou část se stejnou funkcí a zařadil ji do knihafonu. Dílem pana Adama byl ideový návrh a nespíš návrh dorozumívání s uživatelem, aby se co nejvíc podobalo pozemským zvyklostem. Knihafony byly pozemské technice tak podobné, že nezasvěcené ani nenapadlo podezírat je z mimozemského původu. Snad až na pana ředitele, který měl jako jeden z mála lidí příležitost nahlédnout pod jeho měkké desky, ale ten z toho byl tak vyšinutý, že se na nic než na údiv nezmohl.

Co by ale bránilo přizpůsobit lidem – i miradok?

A tentokrát by to ani nemuselo být bezhlavé přizpůsobení pozemské letecké technice! Není přece nutné, aby se mimozemské letadlo ovládalo stejně jako pozemská! Nebudou je přece pilotovat profesionální piloti, školení na neohrabaných strojích s křídly! Miradoky by měly být stejně snadno ovladatelné, jako pomocí telepatie!

Jak to ale zařídit?

Vít'a se nakonec s Fuhungem domluvil. Uvnitř miradoku přibyly dva prvky, které tam skřítkové nepotřebovali. Držák na uchycení knihafonu a pod ním nevelká kulička na tyčce, ovládající všechny stupně volnosti.

Kulička měla řídit miradok ve volném letu – a navíc měla zajišťovat přesnější přistání. Knihafon měl mít roli navigačního přístroje. Jednak udával polohu zobrazováním na mapě, dále se jeho pomocí dal zadat i cíl letu, aby se cestující nemuseli zabývat pilotováním. Po zvolení cílového místa tam miradok sám podle mapy doletí a nad cílem předá řízení kuličce a tím cestujícímu, který měl už jen upřesnit místo přistání.

Vít'a počítal i s tím, že miradoky nebudou využívány jen k cílené dopravě, ale také k zábavě. Za vyhlídkový let nad skalami dnes lidé platí velké peníze a přitom jim současná letadla ani helikoptéry neumožňují takové zážitky, jako průlet lesem nebo nízký let říčním údolím. Miradokům by nedělal problém ani let tunelem, ani přistání na větším balkóně.

S telepatickým řízením mohl miradok létat i bez knihafonu, ale i telepatům se hodila jeho podpora navigace. Pojistkou proti krádeži mělo být klasické ověření majitele knihafonu přečtením jeho oka a skutečnost, že si majitel knihafonu pokaždé vyvolá nový miradok a po ukončení letu jej nechá rozplynout.

Odpadl tím problém parkování i garážování a zloději ani exekutoři by neměli co krást.

Pod telepatickým i pod ručním řízením mají miradoky své nadřazené principy. Jsou to samočinné vyhýbání se překážkám a opravy závažných chyb pilota, takže by nedovolily ani úmyslnou havarii. Let měl být bezpečný i při větším množství miradoků ve vzduchu, jak se dalo čekat po větším rozšíření těchto letadélek ve městech.

Po tomto vylepšení se Vít'a, pyšný na výsledek své spolupráce s Fuhungem, rozhodl předvést nový miradok tátovi, mámě i Jance.

Nejlépe s patřičným překvapením.

S patřičným překvapením proběhla už návštěva u kamaráda Franty.

Vít'a mu zavolal knihafonem, jakmile s Fuhungem dohodl novou verzi miradoků pro pozemské uživatele. Franta se mu ozval ihned a nijak ho nepřekvapilo, když se ho Vít'a ptal, kde se nachází a jestli by se nechtěl účastnit *jednoho velice zajímavého pokusu*. K tomu byl Franta bez váhání svolný a samozřejmě ihned Vít'ovi sdělil, že je doma. Byl už podvečer a na dlouhé schůzky nezbývalo dost času, ale Vít'a ani mnoho času nepotřeboval.

„Vyjdi za humna za vaši stodolu, hned tam budu!“ požádal ho Vít'a.

„Klidně se můžeme setkat někde na půli cesty, ale měl by sis pospíšet, brzy bude tma!“ navrhoval Franta.

„Jen přijď za vaši stodolu, budu tam dřív než ty!“ ujistil ho Vít'a, čímž vzbudil Frantovo podezření, že už tam na něho čeká.

Podezření zesílilo, když vyběhl za humna a skutečně tam spatřil postávajícího Vít'u.

„Hele, co jsi to říkal o pokusech?“ oslovil ho místo pozdravu.

„Naučím tě létat,“ nezdržoval se pozdravem ani Vít'a.

„Přeskočilo ti?“ dal mu Franta najevo, co si o tom nápadu myslí.

„Nejprve se chvilku dívej!“ požádal ho Vít'a – a nasedl do miradoku, který se před ním v téže chvíli objevil.

Franta zůstal stát s otevřenou pusou. Ne z nenadálého objevení toho průhledného nic, na to už si stačil zvyknout, ale ze skutečnosti, že se Vít'a s miradokem vznesl do výšky deseti metrů, obletěl statnou lípu, stojící za stodolou, načež bravurně přistál na stejném místě, odkud před několika vteřinami vzletěl.

„Představuji ti létající vejce. Jmenuje se janula, po mé sestře Jance. Dosud je vidělo jen málo lidí,“ ujistil zkoprnělého kamaráda, když opět vystoupil. „Nasedni si vedle mě!“

Musel kamarádovi vysvětlit, jak nasednout, prostupné silové pole bylo pro něho dosud nevídané. Brzy ale seděli uvnitř oba a Vít'a Frantovi vysvětloval, jak se tahle věc řídí.

„Vezmi si do ruky tady tu kuličku – a popotáhni ji vzhůru!“

Franta ani nemusel hrát velké překvapení, když se s nimi janula vznesla kolmo vzhůru do výše skoro pěti set metrů. Pak se osmělil a pod Vít'ovým vedením obletěl pomalým letem vesnici. Vít'a mu přitom ukazoval, jak se pohybuje mapa na obrazovce knihafonu.

„Na dlouhé cesty nemáme čas,“ řekl. „Vrať se k vám za stodolu!“

„Myslíš, že zvládnou přistání?“ strchoval se trochu Franta. „Co když tím o naši stodolu třísknu? Nejvíc letadel se prý rozbije právě při přistávání!“

„Tohle je bezpečnější,“ ujišťoval ho Vít'a. „I kdybys byl nemehlo, janula ti nedovolí havarovat ani úmyslně, natož omylem. Přistane i sama, jen jí musíš naznačit, kam.“

Pak se ale Frantovi k jeho vlastnímu údivu podařilo za stodolou v pořádku přistát. Pravda, byla to spíš zásluha Januly, ale to se ví, Franta byl hned jejím velkým příznivcem. Zejména když mu Vít'a sdělil, že to teď bude další z jeho čarodějných možností.

„V katalogu Fuhungova obchodu se ti rozšířila sekce *Dopravní prostředky* o položku zvanou **janula**. Ano, nazval jsem ji po mé sestře. Ode dneška s ní můžeš létat. Uveze i víc lidí a můžeš si ji knihafonem vyčarovat prakticky kdykoliv. Takže se nemusíš starat o její parkování, garážování a ukrývání před zvědavci – po použití ji prostě necháš zmizet.“

„Zmizet?“ vyjekl Franta. „Něco tak super – a zmizet?“

„Čarodějové se přece neváží na hmotu,“ usmál se Vít'a. „Parkování, garážování a jiné starosti nech majitelům automobilů. Prostě si **janulu** pokaždé vytvoříš znovu. Jestli chceš, udělám ti na její vytvoření do hlavní nabídky urychlující ikonu.“

„Ale bez toho mizení by to bylo ještě jednodušší!“ namítal Franta.

„Bylo,“ připustil Vít'a. „Zejména pro zloděje. V našem světě se auta kradou, aby je zloději mohli prodat. Januly se ale krást nebudou.“

„Na vesnici se nekrade,“ zavrčel Franta. „To ale znamená, jestli jsem to dobře pochopil, že už je i v nabídce Fuhungova obchodu?“

„Zatím ne,“ vzdychl si Vít'a. „Ale může tam být brzy. Na to potřebuji tvoji pomoc. Polet' za mnou, předvedeš mýmu tátovi, že to s ní umíš. Jinak mi to neuvěří.“

Nechal Frantu vystoupit a pobídl ho vytvořit si vlastní janulu. Sám vystoupil také, aby mu na místě ukázal, jak knihafon připnout do držáku. Pak se slovy: „Polet' za mnou!“ nasedl a vzletěl. Franta ho následoval do stmívající se oblohy až ke skalní plošině u řeky.

„Tady teď bydlíme,“ sdělil Vít'a Frantovi lakonicky. „Počkej tady, prosím. Postačí, když před tátou vzletíš a krátce zakroužíš. A pak můžeš odletět domů, aby tě doma nehledali.“

Franta přikývl, Vít'a vběhl rychle do dveří a za chvíli vyvlekl ven tatínka.

„Tak můžeš!“ pokynul Frantovi.

Franta k údivu Vít'ova tatínka bravurně vzletěl, zakroužil nad řekou, pak se otočil do vesnice a brzy jim zmizel ve večerním šeru.

„Co to mělo znamenat?“ podíval se tatínek přísně na Vít'u.

„Nic víc, než že se dá miradok řídit i bez telepatie,“ oznámil mu Vít'a vítězně.

„Tam seděl tvůj kamarád, co?“ upřesňoval si tatínek. „Domluvil jsi s ním aspoň, aby to nikomu nepředváděl?“

„Ano, Franta patří mezi naše učedníky a ví, že to nemá rozkecat,“ potvrdil mu Vít'a.

„Doufám, že bude mlčet,“ řekl táta. „A my si to budeme muset nejprve prohovorit.“

Vrátili se do obývacího pokoje a tatínek přivolal i Janku. Maminka s Plyšákem tu už byla, takže byli všichni pohromadě.

„Tak se nám pochlub!“ pobídl tatínek Vít'u.

Vít'a tedy popsal úpravu miradoku, kterou spolu s Fuhungem umožnili ovládat letadlo i lidem bez telepatie.

„Upravený miradok se jmenuje janula,“ skončil. „Zbývá už jen hodit na ni nějakou rozumnou cenu a můžeš ji zařadit do Fuhungova obchodu.“

„Ne tak hrrr!“ zarazil ho táta. „Zbývá už jen hodit nějakou rozumnou cenu... opravdu si to představuješ jako Hurvínek válku! Tuhle úpravou všechny problémy teprve začnou, ne že jsi je právě vyřešil!“

„Vždyť to lítá!“ namítal Vít'a zaraženě. „Frantu jsem to naučil za pár minut a lítá s ní jako vlaštovka! Sám jsi to viděl!“

„Viděl!“ připustil tatínek. „Jenže to byla maličkost. Teď teprve nastane martyrium se všemi možnými komisemi. Ty bys to chtěl uvést do běžného prodeje? První problém bude – nemá homologaci pro Čechy, takže tu nesmí létat. Na schválení nově vyvinutého letadla je nutná dokumentace o váze převyšující váhu letadla. Některé dokumenty prostě neseženeš – například povinné trhací zkoušky křídla nebo rotoru.“

„Vždyť janula křídla ani rotor nemá!“ namítl Vít’a.

„S tím ale naše letecké předpisy nepočítají. Prostě takové zkoušky vyžadují.“

„Byrokrati!“ zavrčel Vít’a.

„To není všechno,“ pokračoval táta. „Problém bude i s pilotním oprávněním. Januly mohou bezpečně létat i s pětiletými špunty, ale přesvědčuj o tom letecké odborníky! Připočti k tomu, že současná pravidla pro řízení letového provozu nepočítají s desetitisíci janulami. Který letový dispečer zvládne vydat tolik povolení k letu? Januly řízení ze země a tedy ani dispečery nepotřebují, ale vysvětluj to odborníkům! Ti se jistě vytasí s námitkou, že januly budou ohrožovat stávající letadla a naopak. Havárie klasických letadel pak budou posuzovat i pod tímto úhlem pohledu. A to nemluvím o komisích, které prosadí dvakrát ročně povinné lékařské prohlídky pilotů v ceně aspoň pěti stovek. A jako kdybych slyšel námitky policie, jak snadné bude pomocí janul páchání všemožné trestné činnosti – od prostých krádeží po únosy, vydírání a vraždy. A až to nakrásně zvládneš, prosadí v Parlamentu betonářská lobby jejich absolutní a nezrušitelný zákaz.“

„Proč by do toho měli mluvit betonáři?“ mračil se Vít’a.

„Pod libovolnou záminkou!“ ušklíbl se tatínek. „Těm přece půjde o stamiliardy, vždyť januly nepotřebují silnice ani dálnice! A vsaď se, že to prosadí, i kdyby museli každého poslance podplatit padesáti miliony!“

„Podplatit poslance?“ odfrkl si Vít’a. „Taková rozsáhlá korupce by určitě praskla!“

„I kdyby praskla, nic by se nestalo, Parlament by ten zákaz prosadil i přes aféru.“

„To by jim nevadilo, že by se na ně celý národ díval jako na korupčníky?“

„Nevadilo,“ řekl táta tvrdě. „Vždyť jim nevadí, že se už teď na ně národ dívá jako na zloděje, kdykoliv praskne další stamilionová rozkrádačka. Gangster Al Capone kdysi tvrdil: **Úplatek není věcí cti, ale jen výše sumy.** Co to znamená? Lobbistům postačí odhadnout výši úplatku, aby poměrně chabý smysl pánů poslanců pro čest překonali co nejlevněji. Většinu poslanců získají levně, jiné až při větší sumě, ale nakonec podlehnou každý – přesně tak, jak to tvrdil kdysi dávno gangster Al Capone.“

„Nenašlo by se aspoň pár tak čestných, co by odolali?“ nechtěl to přijmout Vít’a.

„Stačilo by, aby podlehla prostá většina, která ty čestné přehlasuje,“ usmál se smutně tatínek. „A kdyby podlehla ústavní většina, mohou změnit i ústavu – například republiku na království nebo rovnou na diktaturu. I to už se ve světě stalo. Vždyť i Hitler se dostal k moci demokratickou cestou!“

„No potěš!“ vzdychl si Vít’a. „A vypadalo to tak snadné! Mohli by létat i školáci do školy! S telepatí je to úplně jasné, ale i bez ní by to bylo bezpečnější než jízda na kole!“

„Z hlediska bezpečnosti máš pravdu, ale z hlediska byrokracie jsi naivní jako Červená Karkulka, když uvěřila vlkovi!“

„Z hlediska byrokracie!“ odfrkl si Vít’a. „Takže bychom se měli vzdát svých plánů jen kvůli pár ouředním šimlům?“

„To neříkám,“ namítl táta. „Ale budeme je muset překonávat postupně, ne tak hrrr a ne abychom jim sami dávali příležitost uplatňovat represivní nástroje. Mají jich víc než dost.“

„To mají i exekutoři,“ zavrčel Vít’a. „A těm ses postavil i ty!“

„Tam to bylo jiné,“ vzdychl si tatínek. „Ti nás přece zahnali do kouta a nedali nám čas. Postavit se jim byla naše jediná možnost.“

„A co nám brání udělat totéž i s leteckými byrokraty?“ navrhl Vít'a.

„Jen to, že januly nejsou tak nezbytné k životu jako bydlení. Pozvolnější cesta bude v tomto případě jistější.“

„Jen aby!“ neodpustil si Vít'a.

Studená sprcha Vít'ovi nestačila. Lev i tygr se prý dají proudem vody zastavit, ale lední medvěd ne – říkají zkušený ošetřovatelé v zoologických zahradách. Vít'a se v tomto směru podobal spíš lednímu medvědu než lvu.

Když nenalezl podporu u táty, kterému jinak věřil, obrátil se na sestru, ale ani Janka ho nechtěla podpořit. Když se dozvěděla, že je táta proti, byla proti i ona.

„Nech to na tátovi!“ radila Vít'ovi.

Vít'a na to přistoupil jen na oko, ne že by tátovy důvody uznal. Nenašel pochopení u sestry, zkusil to jinde. Obrátil se opět na Fuhunga.

S Fuhungem bylo jednání jednodušší. Vyžadoval jen, aby se nikomu, včetně exekutorů a byrokratů, nic zlého nestalo, přičemž to myslel jen fyzicky. Zmrzačit darebáka, nebo ho nedejbože zabít, zásadně neschvaloval, ale nevadilo by mu nadobro je ožebračit.

Vít'a se nejprve zaměřil na otázky bezpečnosti letu, ale Fuhungo ho povzbuzoval, že srážka janul je prakticky vyloučená, i kdyby vířily vzduchem jako v zapnutém mixéru. Vít'a namítl, že januly možná nehavarují, ale piloti klasických dopravních letadel by při setkání s jejich hejnem mohli ztratit nervy a havarovat i bez srážky.

Fuhungo to neochotně připustil. Ano, klasická dopravní letadla mohou při chybě pilota havarovat. Při zbytečném vyhýbání janulám by mohli přivést letadlo do vývrtky nebo jiné nebezpečné situace. Stačilo by nelétat v obvyklé letové výšce dopravních letadel a vyhýbat se startovacím a přistávacím koridorům v okolí letišť? Zbývala ale menší soukromá letadla, která létají nízko a mají letiště rozhozená na mnoha místech. Podle Fuhungova mínění by se januly vždycky vyhnuly, ale amatérští piloti by mohli při těsnějším míjení zpanikařit.

„Nešlo by dát janulám do programu vyhýbání všem letadlům z větší dálky?“ zeptal se Vít'a Fuhunga. „Vždyť to musí být pro programátora snadné!“

„Možná by to šlo,“ připustil Fuhungo.

„Měl bych ještě jeden nápad,“ přidal Vít'a. „Mohl bys zajistit, aby o ně mohli požádat všichni majitelé knihafonů? Oční test minimalizuje možnost zneužití a u těch, kdo ještě za zboží platí. Pak by stačilo, aby za januly zaplatili jen poprvé.“

„Jistě, to by šlo,“ přisvědčil Fuhungo.

„Takže zbývá už jen vymyslet pravidla – vlk se nažere a koza zůstane celá,“ spokojeně si broukl Vít'a.

„Vymysli je!“ pobídl ho Fuhungo.

Sociálka

Ve Fuhungově obchodu se v sekci *Dopravní prostředky* opravdu objevila nová položka – „*osobní vznášedlo janula*“. Vít'a to tak vymyslel, aby se vyhnul provokujícímu termínu *letadlo*. A protože se tatínek odmítl přidat, střelil Vít'a od boku i cenu – za desetinu ceny současného nejlevnějšího automobilu na trhu. Poněkud neobvyklá byla i poznámka: „*Nesmí se používat bez zaučení!*“ a přesměrování objednávek na přímou adresu Vít'ova knihafonu.

Již první den se ozvalo pět zájemců, ochotných za vznášedlo okamžitě zaplatit. Byli to samozřejmě majitelé knihafonů, ale kupodivu nikdo z těch, kdo si mohli janulu vyčarovat zdarma. Vít'u to trochu zaskočilo, právě s jejich pomocí totiž počítal, ale po vyučování se všem zájemcům ozval, domluvil si s nimi schůzky a za každým jednotlivě zaletěl, aby je do pilotáže zaučil.

Zaučování proběhlo stejně jako u Franty. Vít'a je vzal do své januly na zkušební let. Při něm jim vysvětlil funkce knihafonu při zobrazování polohy a nechal je pod dohledem řídit pomocí kuličky. Telepatické řízení mělo přednost a v nebezpečných situacích mělo nejvyšší přednost dálkové řízení Fuhungem.

„Až zaplatíte, můžete si *janulu* objednat kdykoliv,“ sliboval Vít'a zájemcům. „Až po ukončení letu odeberete knihafon z držáku a janulu opustíte, rozplyne se. Nebudete mít žádné starosti s parkováním a nepotřebujete ani garáž.“

„To znamená, že *janula* nebude moje?“ vyslechl si vzápětí pětkrát po sobě naprosto stejnou, neskryvaně zklamanou otázku.

„Ale bude – tou jednou platbou bude zaplacená každá další objednávka,“ ujišťoval je Vít'a. „Potřebujete před sebou jen dost volného místa, aby se tam janula vešla.“

„Ano – ale co třeba údržba?“ starali se zájemci.

„Dostanete pokaždé úplně novou,“ pokrčil rameny Vít'a. „Jakápak tedy údržba?“

„A co palivo?“ byla další nejčastější otázka.

„S tím si nedělejte starosti!“ ujistil je Vít'a. „Energii dodává průběžně Fuhungo.“

„Takže je to za desetinu ceny auta napořád? I když s tím poletím třeba k moři?“

„To zatím není vhodné,“ krotil jejich nadšení Vít'a. „Ještě jsme nevyjednali, jak se k janulám postaví okolní země.“

„Ale co naše země?“ zajímal se jen jeden ze zájemců. „Jak ta se k tomu staví?“

„To je právě ta výhoda,“ ušklíbl se Vít'a. „U nás to zákonem ošetřené není. Janula je vznášedlo, ne letadlo, takže se na ně nevztahují letecké předpisy, dokud nenarušují vzdušné koridory. A brzy poznáte, že vás janula nepustí do výšky, kde by mohla překážet velkým letadlům, sama se vyhne startovacím a přistávacím koridorům letišť a na dálnicích nedovolí přistávat ani letět příliš nízko a překážet autům.“

„Tam se tedy nedá zaletět?“

„Dá, ale jen v nízké výšce nad střechami domů, kde to není omezené předpisem.“

„Jaké předpisy vlastně platí pro tyhle... januly...?“

„To je právě to – žádné!“ usmál se Vít'a. „Janula není letadlo ani automobil, takže není omezena žádným předpisem a my považujeme za dovolené všechno, co není zakázané. Mohla by létat těsně nad vozovkou a řídit se předpisy pro auta, ale proč bychom to dělali? Oblast těsně nad střechami domů je volná a prakticky neregulovaná.“

„Ano, ale... nějaké dopravní předpisy pro ni snad časem budou muset být, ne?“

„Kde budou létat jen januly – a nevypadá to, že by se o tu výškovou oblast ucházeli jiní zájemci – nebudou nutné žádné předpisy kromě počátečního zaučení. Poslouchají sice

příkazy pilota, ale jen dokud nejsou v rozporu s jejich pojetím bezpečnosti. Když janulu v plné rychlosti nasměrujete kolmo k zemi, proti skále či domu, sama přibrzdí, aby nedošlo ke srážce. Právě tak je vyloučené, aby se ve vzduchu srazily s ultralightem, s rogalem nebo navzájem. Zkuste vletět do lesa mezi stromy – kde to jde, tam s vámi janula mezi kmeny prokličkuje, kde to nejde, zabrzdí. Je to nejbezpečnější dopravní prostředek. Přistát dokáže kamkoliv, kam se vejde půdorysem – i na balkóně. A když přistanete na vodě, zjistíte, že sedíte v ponorce, neomezené ve směru nahoru hladinou.“

„A nebojíte se, že by janulu někdo zneužil – třeba k nějaké loupeži?“

„Nebojíme se,“ ujistil Vít'a tazatele. „Jste zatím jediný, koho to napadlo, ale raději vás před něčím takovým varuji. Mohl byste doživotně přijít o právo létat.“

„Myslíte, že by to policie zjistila? A jak by vlastně takového zločince honila?“

„Policie nic nezjistí a nebude mít čím zločince v janule zadržet,“ vzdychl si Vít'a. „Janula nezanechává stopy ve vzduchu ani ve vodě a naše Policie bude bezradná. Někaké stopy ale zůstanou v paměti dispečinku a ty umožní viníka vypátrat.“

„I když janula po použití zmizí?“

„Januly mají vlastní letový dispečink,“ řekl Vít'a. „To je naprostá nutnost, jinak by se jejich provoz nedal zvládnout. U klasických letadel se v Evropě o řízení letového provozu starají stovky leteckých dispečerů. Je vyloučené, aby navíc zvládli i desítky tisíc vznášedel. Při očekávaném množství objektů to není ani v silách pozemských superpočítačů, tím méně je to úkol pro člověka. Na první pohled se zdá, jako by januly měly vlastní inteligenci, ale není tomu tak, všechny jsou řízené na dálku. Jejich dispečink má přehled o každé z nich i o každé pevné nebo pohyblivé překážce. V tak dokonalé paměti se snadno schová i přehled o pohybu všech létajících strojů za dlouhou dobu dozadu a nebude problém zjistit, kdo byl s janulou v místě, kde se stal zločin.“

„To jako – Velký Bratr všechny trvale sleduje?“

„Někdo musí mít o těchto létajících strojích přehled a člověk to být nemůže,“ pokrčil Vít'a rameny. „Je to jako u mobilních telefonů – také tam se dá zpětně zjistit, kde se jejich majitelé nacházeli – s drobným rozdílem, že u mobilů tolik nezáleží na přesnosti. Robot pro řízení janul ten přehled mít musí, bez toho by nebyla možná jejich existence. Jsme ochotni policii pomáhat při vyhledávání pachatelů, ale rozhodně neumožníme sledování nevinných. Při spáchání zločinu je to něco jiného. Pak ale vyjdeme z místa činu směrem k pachateli, bude to rychlejší a přesnější a případní pachatelé nemají moc šancí uniknout.“

„Čili – doporučujete nevyužívat je ke zločinu?“

„Tak nějak,“ souhlasil Vít'a. „Nebylo by vhodné poskytovat našim mocným záminky k dalekosáhlým represím.“

„Doufáte, že proti janulám bez záminek nikdo mocensky nezasáhne?“

„V to doufáme všichni,“ přikývl Vít'a.

„Ale co kdyby přece jen došlo k mocenskému zásahu?“

„To bych nikomu neradil,“ zavrčel Vít'a.

Nová vznášedla se začala šířit rychle. Nebylo nutné platit jim drazé reklamy. Tu dělali zdarma všichni, kdo si je zakoupili. Každý, kdo svezl známého, mu doporučil objednat si co nejdřív zaučení. Ušetří za hromadnou dopravu i za provoz vlastního auta.

Námitku nedostatečné velikosti janul rozmetl rozsáhlý návod v katalogu Fuhungova obchodu. Podle něj se janula podle potřeby samočinně zvětší. Při dopravě jedné osoby je nejmenší – Vít'a ji přirovnal k motocyklu. Když do silového pole vstoupí další člověk, pole

se zvětší, aby se dovnitř vešli oba, buď za sebou, jako na motocyklu, nebo vedle sebe jako u malého auta. Řídí pak ten, kdo má právě ruku na ovládací kuličce.

Silová bublina má vždy tvar kapky, lehce protažené dozadu. Za poslední osobou se může dovnitř vtlačit další, janula se samočinně prodlouží, umožní jeho pohodlné usazení a když do prodloužené bubliny nastoupí další, zvětšuje se dál až do velikosti autobusu.

Zavazadla se vkládají dozadu, opět s odpovídajícím prodlužováním délky.

Januly nemohly nahradit kamiony, ba ani dodávky, ale úlohu rodinného auta zvládly skvěle. Vrcholem byl pokus, zorganizovaný Frantou na hřišti za školou, kdy se během polední přestávky do januly postupně naskládala celá třída. Franta se s nimi vznesl, obletěl velkou rychlostí městečko a pomalu jako helikoptéra přistál zpátky na školní hřiště.

Franta tím zodpověděl hned několik otázek. Jednak že se janula vyrovná autobusu, za druhé, že to neovlivní její rychlost a konečně, že se během letu ani omylem, ani úmyslně nedá vystrčit ven ani ruka, natož aby šlo vystoupit. Podle odstředivé síly při kilometrovém poloměru zatáčky se zdálo, že by je ve vzduchu těžko honily i stíhací grippy.

Pro všechny zúčastněné to bylo úžasné dobrodružství. Bylo jasné, že se dlouho nebude mluvit o ničem jiném a Vítovi jeho spolužáci vyčítali, že ho něco takového nenapadlo dřív.

„Chtěl jsem, aby to držel v tajnosti!“ odpovídal Vít a zamračeně, ale ve skutečnosti se na kamaráda nezlobil. Byl rád, že Franta vyzkoušel možnosti januly do krajnosti.

Pak ale začalo odpolední vyučování a obvyklé školní starosti odsunuly dobrodružství do pozadí. Všem ale bylo jasné, že to tím neskončilo, jen se to odsunulo.

Okružní let ale nezůstal bez povšimnutí. Někdo z obyvatel městečka zřejmě pohotově zavolal na policii, aby ji upozornil na nezvyklé uličnictví žáků zdejší školy a během patnácti minut dorazilo do školy policejní auto.

Frantu vyvolal školní rozhlas do ředitelny k výsledku. Vít a se morálně chystal na další pokračování, ale policejní auto nečekaně odjelo a všichni si ulehčeně oddychli.

Samozřejmě předčasně, jak se dalo čekat.

Hned po vyučování se spolužáci na Vítu sesypali, aby i jim uspořádal let vzdušným autobusem, ale ten se nejprve sháněl po Frantovi. Od jeho spolužáků se dozvěděl nepříjemnou novinu. Franta se už do třídy nevrátil, Policie si ho odvezla k dalšímu výslechu a z chystané letecké produkce nic nebylo. Vít nakonec ustoupil prosbám spolužáků z vesnice a nabídl jim aspoň rychlý odvoz domů.

Let rychlostí závodního auta Vítu příliš nezdržel, víc mu trvalo rozvážení kamarádů do jejich domovů, ale když přistál před Frantovým domovem s posledním pasažérem Tomem, poslal ho zjistit, jestli už je Franta doma.

Oba dost překvapilo, že ještě nebyl. Vítu napadlo Frantovi zavolat, ale včas si uvědomil, že by vyzvánění knihafonu na něho mohlo policii zbytečně upozornit.

„Kde je Frantův knihafon, Fuhungo?“ zeptal se.

Fuhungo mu odpověděl mapou, zobrazenou na jeho knihafonu. Vít a na ni jen pohlédl a zamrazilo ho. Frantu pořád zadržovali na policejní stanici. Proboha, proč tak dlouho? Kvůli jednomu obletu městečka? Anebo mu jen zabavili knihafon a jeho samotného pustili? To se z pouhé polohy knihafonu nedalo rozpoznat. Franta by ho měl v případě hrozícího odebrání zablokovat, ale nemusel to stihnout.

Vít a naštěstí nezpanikařil a dokonce nedal na sobě nic znát. Dovezl Toma v pořádku domů, rozloučil se s ním a pak zamířil do Skalního domu poradit se s tátou.

Už z dálky ale spatřil něco, co ho přimělo zastavit let, prudce klesnout k zemi a rychle hledat před zvědavci úkryt v korunách nejbližších stromů.

Před jejich novým domovem stála hned tři policejní auta.

Nebyla tam ale jen Policie, kromě ní zpozoroval dalších pět automobilů – čtyři osobní, pátý stěhovací nákladák. Tvářily se jako civilní, ale spojení s policejními auty jim dodávalo zlověstný význam. Takové seskupení vozidel přece neviděl poprvé. Že by zase exekutoři?

Tahle návštěva rozhodně nebyla vítaná!

Před Vít'ou stálo nelehké rozhodnutí. Vrátit se domů – a padnout do rukou policii, nebo se trochu zdržet? Nakonec se rozhodl pro návrat jakoby se nic nedělo, tak jako tak by se teď vracel ze školy. Opravdu ho zajímalo, jak dneska dopadnou exekutoři.

Přistál mezi stromy, zrušil janulu a zamířil nejkratší cestou ke Skalnímu domu, jako kdyby právě přicházel pěšky od autobusu. Napadlo ho, jestli je už doma Janka. Jistě letěla ze školy janulou, ale neměla důvod někde se zdržet, měla by tam už být.

Vyšel na cestu a kráčet co neklidněji. Jen na sebe zbytečně neupozorňovat!

Nezdálo se ale, že by na něho schválně někdo číhal. V pohodě došel k autům, zvědavě přitom obešel dva chlapy – stěhováky. Právě nakládali jednu z jejich skříněk. Prázdnou, bez sbírky cibuláku. Vít'a se na ně zašklebil, ale klidně pokračoval dál. Ani stěhováci o něho nejevili zájem. Zabouchli dveře nákladního prostoru a hádali se, jestli to vůbec stálo za tu cestu. Vít'a z toho usoudil, že toho moc nenaložili, ale do auta neviděl, aby si to potvrdil.

Nevadí, říkal si. Jak znám tátu, nedostali se dál než do přijímací haly. Tam byly jen dvě prosklené skřínky, psací stůl, který se Vít'ovi nikdy nelíbil a u kterého nikdo nikdy neseseděl a dvě židle. Tam toho moc netrhnou.

Otevřel dveře a bez rozmýšlení vstoupil.

„Tady máme jednoho!“ uvítal ho nevrlý hlas tlustého policajta.

Kromě desítky policistů, vesměs starších a blahobytně vyhlížejších, tu byla Vít'ovi už povědomá trojice – dva exekutoři v bezvadných oblecích a suše komisi, citům nepřístupná advokátka v šedomodrém kostýmku. Jenže to nebylo všechno. Sestavu tentokrát doplňovaly dvě starší, důležité se tvářící matrony, obě širší než delší a věkem kolem padesátky. Jedna byla natěsnaná v červených šatech, druhá v tmavě modrých. Když Vít'u spatřily, zajiskřila jim v kulatých obličejích očička.

Vít'u ale zajímal jen tatínek. Tvářil se, jako by ho Vít'ův příchod nepříjemně překvapil, ale nic neříkal a vypadal klidně. Vít'a ihned pochopil, proč. Přijímací hala byla prázdná. Co se dalo odnést, to už exekutoři dali naložit, ale jak Vít'a čekal, moc toho nebylo. Nečekal ale hladkou kamennou stěnu na místě knihovny, zakrývající vchod do podzemního domu. Táta zřejmě před příjezdem nezvané návštěvy vchod zamaskoval. A jak důkladně! Skálou, která neměla ani škrábanec, natož trhlinku, nebo nedejbože obrys dveří!

Kdo tam ale byl? Možná máma s Jankou, nejspíš i s Plyšákem. Znamenalo to, že jsou dokonale zazděni, to ale žádná tragédie nebyla. Tátova spokojená tvář napovídala, že nemá o zazděný zbytek rodiny nejmenší obavy. Vytvořit nový vchod asi nebude problém. Kdoví, třeba to dokáže i máma. Ale ani z Vít'ova příchodu nebyl táta přehnaně zkormoucený.

„Kde máš sestru?“ vyštěkla na Vít'u ženská v červených šatech.

„Ona tu není?“ podivil se Vít'a. „Tak asi ještě nedorazila! A doufám, že ani nedorazí, ještě by z vás dostala kopřivku!“

„Nebud' drzý, chlapče!“ napomenula ho přísně dáma v tmavomodrých šatech. „U nás ti nic takového trpět nebudeme!“

„U vás?“ podivil se hodně okatě Vít'a.

„Pojedeš s námi!“ oznámila mu nekompromisně dáma v modrém. „I se sestrou. Rodiče vám nedokázali zajistit vhodné podmínky pro zdárný rozvoj. U nás vám bude jistě líp!“

„To myslíte vážně?“ opáčil nesouhlasně Vít'a.

„Máme na to rozhodnutí soudu!“ ujistila ho nepřívětivě žena v červeném.

„Že jsme k tomu soudu žádnou předvolánku nedostali!“ divil se hodně okázale Vít'a.

„Zřejmě ji už zase poslali na neplatnou adresu,“ povzdychl si nahlas tatínek, ale jen na Vít'u spiklenecky zamrkal. „To teď bude první, čím se budu zabývat! Trestní oznámení na soudce už bude stát za pokus!“

„Teď už nic neokecáte!“ pokusila se ho usadit dáma v červeném. „Kde máte dceru?“

„Do toho vám nic není!“ odsekl jí za tatů Vít'a.

„Ale je, protože ji k nám musíme vzít také!“ řekla dáma v modrém.

„To se tedy načekáte!“ ušklíbl se Vít'a. „Janka dneska ve škole říkala, že jede s mámou na návštěvu tetičky Natálie! To není výlet na jedno odpoledne!“

Samozřejmě to nebyla pravda a tatínkovi trochu zamžikaly oči překvapením. Nemohla být přece ani řeč o tom, aby se maminka s Jankou vypravily na návštěvu deset let mrtvé tety Natálie. Vít'a ji ani neznal a řekl to jen proto, aby nezvaná návštěva vzdala další zbytečné čekání. Táta to naštěstí pochopil a zbytečně se nedivil, jen se na Vít'u chápavě usmál.

Lest se naštěstí podařila, nezvaní hosté nemohli mít tak důkladné informace o všech příbuzných, aby ji prokoukli. Vít'ova zpráva je nemile zaskočila, ale nepochybovali o ní.

„A kdy se vrátí?“ vyštěkla na Vít'u ženská v červeném.

„Co já vím?“ pokrčil Vít'a rameny. „Jely tam beze mne, ať si tam klidně zůstanou!“

„Koukám, že s tebou budeme mít práci, než si tě vycvičíme!“ zhodnotila Vít'ovo drzé chování dáma v červeném.

„Nejsem zvíře, abych se nechal cvičit ve vašem cirkuse!“ opáčil zamračeně Vít'a.

„Tou drzostí budeme muset začít!“ ujistila ho dáma. „Sbal si všechno co máš, pojeděš rovnou s námi!“

„To si jen myslíte!“ ušklíbl se Vít'a. Vůbec se mu nechtělo poslouchat ji, ale všiml si, že se dva tlustí policajti nenápadně přesunuli ke dveřím, aby mu případně zabránili v útěku. Neměl v úmyslu prchat před nimi jako zajíc, ale odmítal se podřídít jen tak, bez odporu.

„Jen jeď, Vít'o!“ povzbudil ho tatínek. „Taková zkušenost ti nebude na škodu! Máš přece miradok a novrozo!“

Vít'a samozřejmě pochopil, že ho tím vlastně pobídl k útěku, až to bude možné, jen nevitání hosté neměli tušení, o čem je řeč.

„Co si mám podle vás sbalit?“ pokrčil rameny. „Všechno své nosím s sebou!“

Nezdálo se ale, že by někdo ocenil slova, původně připisovaná starému Diogenovi.

„Vy pro to dítě nemáte nic víc, než co má na sobě?“ vybuchla baba v modrém.

„Vy tu něco vidíte?“ odsekl jí Vít'a. „I kdyby tu něco bylo, dávno byste to zabavili!“

Spojil tím obě baby, policajty i exekutory do jedné bandy, ale nikdo na to nereagoval. Dámy se tvářily ještě důležitěji, exekutoři ještě našťvaněji, ale všichni už pochopili, že další zdržování nemá smysl. Důležité bylo, že policajti nejevili snahu zatknout tatínka, Vít'a by měl větší starost o něho než o sebe. Dal se tedy bez náznaku odporu, jen s úsměškem na tváři, vyvést policajtem ze skalního domu. Tlustý policajt ho hrubě vstrčil do civilního auta a ještě ho za hlavu domáckl do sedadla, ačkoliv to nebylo nutné, Vít'a by ochotně nasedl i sám. Za ním se dovnitř rázně vecpala ženská v červených šatech, policajt pak rychle nasedl vpředu, nastartoval a snažil se auto na úzké stezce otočit.

Měli přijít po dešti, pomyslel si škodolibě Vít'a. To by tráva klouzala a byla by psina, kdyby uvízli. Bylo ale sucho a policajt byl zřejmě dobrý řidič. Vít'a se pokusil zamávat tátovi, ale nikde ho neviděl – možná ho ještě zadržovali uvnitř. Z auta toho moc ven vidět nebylo – jaký to rozdíl proti janule se všemi stěnami průhlednými!

Co se dá dělat, uvidíme, pomyslel si Vít'a. Ať si myslí, že vyhráli. O tu iluzi přijdou, ale teď by se ještě mohli vrátit. Nejlépe bude počkat na noc, ráno se budou divit tím víc.

Auto vyjelo na asfaltovou silnici a brzy opustilo vesnici. Kam vlastně jedou? Vít'a pochopil, že ho chtějí zavřít do dětského domova. Záleželo ale na tom? Čaroděje můžete zadržet, ale držet ho pod zámek bude obtížnější, než si myslíte.

Vít'ovi to zatím bylo jedno.

Do dětského domova dojeli až v podvečer.

Obě auta s policejním doprovodem vjela vysokou bránou na zahradu veliké vily, dámy vystoupily a využily ještě asistence policajta, aby jim odvedl Vít'u dovnitř. První pohled na vilu prozrazoval, že tu bydlí dobrovolně ještě tak personál. Na všech oknech zde byly pevné kované mříže a celá zahrada byla obehnaná vysokým plotem s věncem ostnatého drátu na horní straně. Právem se říká, že mezi domovem a dětským domovem je rozdíl jako mezi kazajkou a svěrací kazajkou. A tahle svěrací kazajka teď čekala i Vít'u a Janku?

Není nad útulný domov pro děti!

Přijímací procedura byla naštěstí krátká a Vít'a si v duchu blahopřál ke triku s tetičkou Natálií, která té trapnosti ušetřila aspoň Janku. Plešatý, suchý, obrýlený pan doktor se omezil na krátký zběžný pohled do krku a po odbyté lékařské prohlídce předal Vít'u zpátky dámě v červeném, ze které se tady vyklubala zdejší ředitelka.

Ředitelka ho obřadně předala dámě v modrém, která měla na starosti první patro – děti ve věku od deseti do patnácti let, kam Vít'u zařadily.

Ta ho nejprve zavedla ke skřínce na chodbě, kam si měl uložit své věci. Vít'a si ovšem ostentativně nic neuložil se slovy, že nemá, co by si tam ukládal. Naštěstí si dáma v modrém pamatovala, že Vít'a nic cenného nemá a nepřišlo jí to divné. Zavedla ho tedy do chlapecké ložnice, kde měli pro něho přichystanou postel. Cestou se zastavili v malé místnosti, kde mu brýlatá ženská vydala ručník a odřené pyžamo.

„Když nemáš svoje, budeš nosit ústavní!“ řekla madam v modrém pohrdlivě.

Vít'a si hodil pyžamo na postel s odhodláním nevzít na sebe nic zdejšího.

Naštěstí se chlapci právě řadili do dvojstupu k odchodu na večeři a Vít'u zařadili až na konec. Trochu mu to připomínalo vojnu, o které jen slyšel útržky zvěstí od lidí, kteří se na ni ještě pamatovali, případně vězení, o kterém také slyšel jen skazky z desáté ruky.

Do jídelny je odvedla vychovatelka, oblečená ve stejnokroji zdravotních sester. Velela jim ale na doby jako desátník bažantům, všechno muselo podle ní klapat.

Jídelna byla asi lepší než na vojně nebo ve vězení. Chyběly tu typické plechové ešusy, byly tu přece jen civilizovanější tácy, talíře, hrnky a příbory. Vít'a přišel na řadu poslední, takže na něho jídlo málem nezbylo. Kuchařka pro něho ze stěn hrnce jakž takž vyškrábala poslední zbytky hrachové kaše a doplnila ji poslední nožičkou osmaženého páрку.

„Tohle že je večeře?“ podivil se Vít'a.

„Á – pán z Nemanic je zvyklý na fajnovější jídlo?“ změřila si ho pohrdavě kuchařka.

„Jistě!“ odvětil klidně Vít'a.

„Tak to nežer, vole!“ otočil se k němu kluk zepředu a pěstí Vít'ovi praštil do tácu, až se všechno rozletělo kolem. Talíř i hrnek se při pádu roztrhly, hrachová kaše se rozprskla po podlaze a podivná hnědavá tekutina, vydávaná za čaj, vystříkla i na okolní kluky.

„Co je to tam?“ rozkřikla se kuchařka. „Běďo! Už zase?“

„Já nic!“ hájil se kluk, který Vít'ovi vyrazil tác z ruky. „To on je takový dřevo!“

„Já jsem to viděla!“ nenechala se ošálit kuchařka, ale nebyla proto na Vít'u vlídnější.

„A ty popadni kýbl s hadrem a uklid' to!“ poručila mu. „Příště si to víc hlídej, nemáme jídlo na vyhazování! Můžeš dostat už jen suchý rohlík, co tady zbyl od svačiny.“

„Děkuji, nepotřebuji!“ odvětil zdvořile Vít'a.

„Nechceš – nebude! Tak ten kýbl a koukej uklízet!“ pobídla ho kuchařka.

„Není co!“ odvětil Vít'a. „Už je uklizeno!“

To všechny trochu zarazilo. Vít'a se ani neshýbl a hadr s kýblem neměl vůbec v ruce! Jenže podlaha byla neskutečně čistá, po zbytcích jídla, čaji, i rozbitém nádobí na ní nebylo ani stopy. Vít'a držel v ruce jen prázdný otřískaný plastový táč.

„Kde máš příbor, ty nemehlo?“ vyštěkla na něho kuchařka.

„Ten vám přinesu po večeři!“ slíbil Vít'a.

„Kde ho vezmeš?“ zarazila se trochu jeho klidem.

„Uvidíte!“ odvětil klidně Vít'a.

S prázdným tácem došel k volnému stolu až v rohu jídelny. V zádech cítil desítku párů potěšených očí, které zvědavě sledovaly, co bude nad prázdným tácem dělat.

Vít'a ale táč lhostejně odložil stranou a opřel o stěnu, posadil se a telepaticky si na stůl poručil svíčkovou na smetaně s knedlíky, pohár malinového mléčného koktejlu a příbor.

Všechny zvuky v jídelně překvapením zmlkly, ale Vít'a se nenechal vyrušovat, vybalil příbor z ubrousku a pustil se s chutí do královské večeře. Vychovatelka, která měla na kluky v jídelně dohlížet, nejprve zalapala po dechu, ale pak se obrátila a vyběhla ze dveří. Nikdo si jí už nevšímal.

„Šmarjá – co to bylo?“ vyjekla jako první kuchařka.

„Spálený hrách nejím,“ opáčil klidně mezi dvěma sousty Vít'a. „Tohle je lepší.“

„Co to tam máš?“ zeptal se Vít'i zvědavě nejbližší kluk.

„Svíčkovou na smetaně s knedlíkem!“ pokrčil rameny Vít'a. „Chceš taky?“

„Ale to jsme tu nikdy neměli!“ namítal kluk.

„To je možný!“ kývl lhostejně Vít'a. „Pořádnou svíčkovou neumí uvařit každý a tahle je od vynikajícího kuchaře! Chceš taky? Nech svoje jídlo na stole a posad' se ke mně!“

Pokynul rukou a na stole se objevil druhý talíř se svíčkovou, pohár s koktejlem a další zabalený příbor. Kluk pomalu, jako v transu vstal, nevěřicně přešel pár kroků k Vít'ovu stolu a posadil se. Vůně svíčkové se linula jídelnou a všem klukům se sbíhaly sliny.

„Dobrou chuť!“ popřál mu Vít'a opět mezi dvěma sousty, ale víc se nedal vyrušovat, ukrojil si další kousek svíčkové, nahrnul na ni omáčku a pomalu vložil do úst. Schválně si jídlo pomalu vychutnával, aby klukům dělal chutě.

Kluk proti němu zvědavě vybalil příbor a ochutnal. Pak už se nedal pobízet a předvedl Vít'ovi, jak vypadá správný vlčí hlad.

„To ale není spravedlivý!“ vybuchl kluk, nazývaný kuchařkou Béd'a, který prve Vít'ovi vyrazil z ruky jídlo.

Vít'a nejprve s klidem spolkl, co měl právě v puse, pak se obrátil k Béd'ovi.

„Že zrovna ty mluvíš o spravedlnosti!“ zpražil ho. „Kdybych ted' dal svíčkovou všem, jenom tobě ne, teprve by to bylo spravedlivé! Kluci, kdo chcete něco lepšího než hrách?“

Pár kluků se váhavě zkusilo přihlásit.

„Tak pojďte ke mně s prázdným tácem!“ pobídl je Vít'a. „Hrách dojídat nemusíte!“

Vydávání svíčkové bylo rychlejší než jak to prve dokázala kuchařka s hrachovou kaší. Kluci se poklusem vraceli ke stolům a hladově se vrhali na pochoutku, jakou tu ještě neměli. Zejména když šlo o pravou nakládanou a uleželou staročeskou svíčkovou, a ne o moderní náhražku, která s ní má společný nejspíš jen název.

Jen Béd'a se neodvážil přijít – přijít s prosíkem tu nejspíš nemělo účinek, takže to ani nezkoušel. Využil aspoň nestřeženého okamžiku, kdy na stolech zůstaly stát nehlídané talíře s hrachovou kaší a kožnatými párky, aby si na svůj talíř něco z toho potají nahnul.

„Tohle tady trpět nebudu!“ ozvalo se náhle ode dveří. „Kdo si s tím začal?“

Stála tam ředitelka, pořád v červeném, rudá v obličeji skoro jako její šaty, následovaná vychovatelkou, která pro ni zřejmě doběhla a teď za ní jen opatrně vykukovala.

V jídelně nastalo ticho. Všichni rychle hltali jídlo, než jim to ředitelka zatrhne.

„S čím?“ zeptal se klidně Vít'a, který už dojedl a teď se jen zhluboka napil koktejlu.

„Co je to za žrádlo?“ přihnala se k němu ředitelka.

„Neříkal bych tomu tak vulgárně,“ ujistil ji Vít'a. „Moje svíčková byla o hezkých pár procent lepší, než co se tady podává. A koktejl tu snad ani neznáte!“

„Kde se to tu vzalo?“ soptila ředitelka.

„Chcete taky?“ zeptal se jí Vít'a. „Máte smůlu, nezbylo. Ale vy si to můžete dovolit objednat v nějaké lepší restauraci, ne?“

„Jak se to sem vlastně dostalo?“ obrátila se ředitelka na kuchařku, když viděla, že to z Víti jen tak nedostane.

„Já nevím!“ bránila se kuchařka. „Najednou se to tu objevilo!“

„To je nesmysl!“ setřela ji ředitelka.

„Netvrdil bych to tak jistě,“ opáčil Vít'a. „Nikdy neříkejte, že něco nejde. Mohl by se najít někdo, kdo vám dokáže pravý opak.“

„Á – nový přírůstek se vybarvuje!“ obrátila se k němu ředitelka. „Zřejmě chceš strávit noc a den na samotce!“

„To by mi nevadilo,“ usmál se Vít'a. „Nejsem závislý na vašich rozmarech!“

„Rozmarech?“ vybuchla ředitelka. „Já ti ukážu rozmary, drzoune! Gertrudo! Odved' ho na ajnclík!“

Pak se otočila k ostatním. Pár opozdílů ještě hltavě dojíдалo, někteří chvatně dopíjeli, až jim mléčný koktejl tekl po bradách, dva dokonce talíře proti vši etiketě vylizovali, aby na nich nezůstaly ani zbytky té nečekané pochoutky.

„Všichni na cimru – a běda, jestli něco uslyším!“ poručila.

To už vychovatelka Gertruda popadla Víťu za ruku a trhnutím ho postavila na nohy.

„Proč ten spěch?“ usmál se na ni Vít'a. „Stačí říct!“

„Já ti tu drzost z hlavy vyženu!“ řekla vychovatelka přísně, jakmile vyšli na chodbu. A aby dodala svým slovům váhu, zakroutila Víťovi rukou.

V té chvíli ho ale pustila a zděšeně se zadívala na svou ruku, schlíple visící dolů.

„Ukažte!“ obrátil se na ni Vít'a a uchopil ji za bezvládnou ruku, aniž by mu stačila uhnout. Trochu jí zakýval do stran, dokud se jí do ní nevrátil cit.

„Nesahejte na mě tak hrubě!“ řekl přitom. „Nemám to rád. Příště vám přimrazím ruce obě. Doved'te mě do toho ajnclíku, ale v klidu!“

„Co... co to bylo?“ vyjekla.

„Vy jste to ještě nepochopila?“ zeptal se jí klidně. „Umím čarovat – a kdo na mě hrubě sáhne, může toho okamžitě litovat! Dobrá, splňte příkaz od nadřízené, ale snažte se udělat to v klidu. Násilí proti čaroději si raději včas rozmyslete!“

„Ty snad...“ vytřeštila na něho oči.

„Ano, jsem čaroděj,“ přikývl. „Jestli jste v životě žádného nepotkala, prohlédněte si mě, ale snažte se vycházet se mnou po dobrém. Dráždit čaroděje není dobrý nápad!“

„Čarodějové neexistují!“ vyhrkla.

„Za tuhle pověru nemohu,“ pokrčil rameny. „Ve skutečnosti je nás tak málo, že skoro máte pravdu. Ale nedoporučoval bych vám zasahovat proti mně silou. Mohlo by se ukázat, že jsem silnější. Svaly by vám nepomohly. Nemám svaly, ale čáry, rozumíte?“

„Takže jsi to jídlo...“

„...vyčaroval, jak jinak?“ dokončil to za ni. „Jsem přece čaroděj!“

„Ale jak je potom možné, že jste bydleli někde... v jeskyni?“

„To je naše věc,“ zamračil se trochu. „Jsme silnější, ale kdybychom z pijavic, jako jsou exekutoři nebo sociálka, nadělali pokaždé sekanou, byla by z toho válka mezi lidmi a námi čaroději. A žít v prázdném světě by nás pak ani nebavilo.“

„Vy si myslíte, že byste ji vyhráli?“

„Nám by atomové bomby nevadily, to jen vy lidé byste je nepřežili.“

„Vy snad máte i atomové bomby?“ vyjekla.

„Ne – ty májí vaši generálové,“ pokrčil rameny. „My je nepotřebujeme. Ale uvědomte si, jak by taková válka dopadla. Až by generálové nevěděli co dál, naházeli by atomovky všude, kde by si mysleli, že jsme právě my. A jak je tomu v poslední době běžné, odnesli by to jedině nevinní lidé – vy. O to nemáme zájem.“

„Ale proč, když tvrdíte, že by vám to nevadilo?“ vrtěla hlavou.

„Jsme lidi víc než vy!“ odvětil Vít'a vážně.

Dětský domov

Do ajnclíku ho Gertruda dovedla s omluvou, že to není její nápad, ale ředitelčin. Vít'a na to odvětil, že mu to nevadí.

Ajnclík byla malá místnost, kde byla jen tvrdá pohovka s jednou tenkou dekou a malý záchod. Původně to snad byl pouze záchod, ale na to tu bylo zbytečně moc místa, takže sem dala ředitelka umístit postel pro houževnaté dětské rebely. Ajnclík neměl okno a osvětlovala ho jen malá lampička nade dveřmi s vypínačem venku, takže tu byl potrestaný obvykle po celou dobu trestu potmě.

Vít'ovi to nevadilo. Když ho Gertruda přivedla, vyčaroval si campingovou elektrickou lampu na baterie, na pohovce pohodlnou matraci a prošívanou deku a zkoprnělé Gertrudě popřál klidnou noc. Byla z toho tak vyvedená z míry, že zapomněla zhasnout a Vít'a musel požádat Fuhunga o neprůhledné klapky na oči, aby mohl vůbec spát. Ještě před spaním ale zavolal knihafohem tátovi. Očekával, že jsou exekutoři pryč a nemýlil se.

„Jak to u vás vypadá?“ zeptal se táty.

„Dobře,“ ujistil ho táta. „Trochu jsme předělali vchod, zazdil jsem přijímací halu. Teď už nikdo nepozná, že tam někdy předtím byla. Máme nový vchod, ale není určený pro lidi. Dostaneš se sem jen janulou, když vletíš do řeky přímo proti skále. Vchod je dva metry pod hladinou a kryje ho stejné pole jako u miradoků, jen pokryté texturou skály, takže se od ní nedá rozeznat. Nemusíš se bát, v poslední fázi přiblížení tě povede Fuhungo a ten se tam strefí i v noci. Můžeš klidně přiletět.“

„Takže je Skalní dům ještě lepší čarodějnické doupě než dřív!“ jásal Vít'a. „Jenže tati, já bych se tu radši chvíli zdržel. Co kdybych tady uspořádal hromadný útěk?“

„Proč?“ zarazil se tatínek.

„Protože nejsem sám, komu by útěk z tohohle vězení prospěl!“

„Dětský domov snad není vězení!“

„Jak pro koho, tati!“ odvětil Vít'a. „Pro mě by to byl těžký žalář. Hned první den mě zavřeli do ajnclíku. Je to kamrlík tři krát jeden a půl metru bez okna, kde je jen tvrdá pryčna a smradlavý záchod. Byl by určitě ozdobou žalářů předminulého století. Kdybych si to tu nevylepšil a neměl navíc naději, že se odsud dostanu, bylo by to trest, jaký nikomu nepřeju. Kluků jako jsem já je tu ale víc – a to jsem ještě nezjistil, jestli jsme tu jen my, nebo jestli tu nejsou i nějaké holky. Nejspíš ano, když sem chtěli přivést i Janku.“

„Chceš se tam zdržet, abys někomu pomohl?“ ujišťoval se táta. „Chválil bych ti to, ale co když si někteří kluci takový domov zaslouží? Uvažuj trochu, pro některé může být jediné spolehlivé útočiště u skřítků. Ale tam by se neměli dostat grázlové. Opravdu jsou všichni tak vzorní, aby si pobyt u skřítků nebo u pana Adama zasloužili? Co ty na to?“

„Jo, to máš pravdu,“ odvětil Vít'a. „Na darebáka jsem už tady narazil. Tomu by pobyt u pana Adama nesvědčil, je takový... nepřející, škodolibý... a nejspíš i zlý.“

„Tak vidíš! Někomu náš současný svět vyhovuje. My bychom chtěli jiný, který by zase nevyhovoval těm... nepřejícím a škodolibým. Je velká otázka, zda má smysl osvobozovat je. Beztak by nám to později jen kazili.“

„Většině by se náš změněný svět líbil, jenže jsou zavření, jako teď já. Zatím jsem tu ale moc krátce, těžko prokouknu všechny. Proto bych tu chtěl ještě chvíli zůstat.“

„Věřím ti to. Zůstaň si tam chvíli a až bude vhodná příležitost, ulet'. Můžeš si k nám vzít pár kamarádů, pokud ti za to budou stát. Ale musíš dobře zvažovat, koho tím osvobodíš a koho bys u nás uvěznil ve vězení ještě horším.“

„Dám si pozor, tati!“ slíbil Vít'a.

Ráno Vít'a uklidil nejen to, co si přičaroval, ale i rozviklanou pohovku, která si beztak nic jiného než likvidaci nezasloužila.

Otevřít mu nepřišla vychovatelka Gertruda, ale nějaká jiná, kterou Vít'a viděl poprvé. Uvedla se tím, že mu zhasla v domnění, že rozsvěcí, a první slova, která od ní Vít'a slyšel, nesvědčila o její přízni.

„Vstávej, grázlíku!“ oslovila ho.

„Dobré jitro!“ odpověděl jí zdvořile ze tmy.

Nevěřicně cvakla vypínačem a když se světlo k jejímu podivení rozsvítilo, zamračila se na Vít'u ještě víc.

„Tys tam měl celou noc rozsvícíno?“ zavrčela.

„To bylo asi omylem,“ řekl klidně. „Jen mi to vadilo ve spaní.“

„Dobře ti tak!“ zavrčela. „Ani si takový omyl nezasloužíš! Máš ustláno?“

„Není co!“ usmál se a poodstoupil stranou, aby viděla, že je místnost prázdná.

„Jo ták, ty to máš zostřený!“ domyslela si to jinak, ale protože se ani nedivila, usoudil, že se tady tohle **zostření** vůči dětem občas používá.

„Půjdeš teď k paní ředitelce, tak drž hubu, ať přes ni nedostaneš!“ varovala ho.

Vít'a se tedy připravil na to, že bude muset opět použít přimrazení, ale byl odhodlán je použít při sebemenším náznaku hrubosti, kterou by proti němu kdokoliv z dětského domova projevil. Komandovat mě mohou, ale na násilí nemají právo, opakoval si.

Vychovatelka ho vyvedla z ajnclíku a dovedla po chodbě k ředitelce, vstřčila ho do její kanceláře a hbitě vstoupila za ním.

„Tady je!“ oznámila nadřízené.

Ředitelka už neměla na sobě červené šaty, ale vojenskou khaki uniformu, která se k ní hodila tisíckrát lépe. Chvíli si stojícího chlapce prohlížela jako četař, zřejmě na něm hledala chyby, aby mu je mohla vytknout.

„Tak jak se spalo v ajnclíku?“ řekla škodolibě.

„Jako jinde,“ pokrčil rameny. „Byl tam krásný klid.“

„Ale neměl tam postel!“ dodala za něho vychovatelka.

Ředitelka trochu zpozorněla.

„Nařídila jsem snad minule, abyste ji tam vrátily!“ zpražila vychovatelku.

„Já jsem měla včera dovolenou!“ hájila se rychle oslovená.

„Nevadí, zjistím si, kdo to byl,“ vrátila se ředitelka k blahosklonnému tónu. „Ostatně, tenhle darebák si to zasloužil. Jak se ti spalo na zemi?“

Poslední slova už byla zřejmě určena Vít'ovi.

„Měl jsem tam vlastní peřiny,“ řekl Vít'a co nejhloději.

„Jaké peřiny?“ zarazila se ředitelka.

„Žádné tam neměl!“ přispěchala se svým ujištěním vychovatelka.

„Takže ty budeš ještě lhát?“ ztvrdl hlas ředitelky do stupně křemene. „Jaké peřiny?“

„Mám vlastní,“ ujistil ji Vít'a.

„Jaké vlastní?“ pokračovala ředitelka ještě tvrdším tónem.

Vít'a ukázal rukou a na koberci ležela měkká matrace s prošivanou dekou s polštářem. Obě ženy s manýrami poddůstojnic zkoprněly úžasem. A ještě víc, když Vít'a opět pokynul a všechno, co předtím vyčaroval, zase zmizelo.

„Všechno své nosím s sebou!“ opakoval s klidem Angličana známý výrok Diogena, ale ženy ani teď na to nereagovaly. Zřejmě jim to nic neříkalo.

„Co to bylo?“ vybuchla opět ředitelka. „Můžeš mi to nějak vysvětlit?“

„Jistě!“ řekl. „Co potřebuji, to si vyčaruji. Jsme rodina čarodějů. Nevadí nám kde a jak bydlíme, udělám si útulný pokojík i z vašeho ajnclíku. Pro mě to není trest. Tvrzení, že mi můžete poskytnout víc než mám doma u rodičů, pocházelo samozřejmě od nějakého idiota a doufám, že to táta ouřadům co nejdřív vysvětlí.“

„Budeš ještě drzý?“ vybuchla ředitelka.

„To nemám v úmyslu,“ odvětil klidně. „Smím vás pozvat na snídani?“

Otočil se a poručil si bytelný jídelní stůl, tři židle, ubrus a dobrou snídani pro tři lidi.

„Neposnídáte se mnou?“ ukázal na snídani a aniž by čekal na odpověď, nenuceně se posadil na židli, vzal si krajíc čerstvého chleba, namazaný máslem a tvarohem a posypaný jemně nakrájenou pažitkou.

„Kdybyste měly jiné přání, stačí říct!“ navrhl jim. „Pokusím se vám vyhovět. Tím chci říci, že neumím vyčarovat všechno, ale i tak mě těžko zaskočíte.“

Zakousl se klidně do krajíce a nevšímal si jejich zděšení. Po pravdě řečeno, bylo to na obě příliš velké překvapení, než aby to jen tak rozdýchaly. V kanceláři bylo ticho, že by byl slyšet pád špendlíku, zatímco Vít'a jedl klidně, beze spěchu.

Konečně se ředitelka vzpamatovala.

„Tady nebude žádnéj hampejz!“ rozkřikla se. „Tohle tady nemá co dělat!“

„Nechcete snídat?“ podíval se na ni Vít'a s výrazem hraného údivu. „Nemusíte, nutit vás nebudu!“

Ještě si klidně ze džbánu nalil sklenici mléka a vypil ji do dna, potom vstal a pokynul rukou. Všechno zmizelo – zbytky i netknutá část jídla, stůl i židle.

„Máte ještě nějaké otázky?“ obrátil se na zástupkyně dětského domova.

„Půjdeš zpátky do ajnclíku, drzouně!“ zaječela ředitelka.

„Prosím – rád,“ uklonil se trochu. „Je tam klid a prostředí si vytvořím podle svého.“

Ředitelku to zarazilo.

„Koukám, že ti to neprospělo!“ řekla jedovatě. „Nechám to raději na kamarádech. Oni už ti vysvětlí, jak se budeš u nás chovat, pokud nechceš mít problémy.“

Pokynula vychovatelce, aby Vít'u odvedla za ostatními.

„Tak jdeme!“ vyzvala ho důležitě vychovatelka.

A vykročila do zahrady.

Po zahradě pojížděl starší kluk s motorovou sekačkou, které chyběl koš na posekanou travu, takže ji rozmetávala po okolí. Horda kluků se zabývala pohrabováním nasekané trávy a jejím odvážením na kolečku na kompost do kouta zahrady. Sekačka ale shrabaný trávník stále pohazovala další a další řezankou a Vít'a se v duchu zasmál, jak snadno vychovatelky všechny kluky zaměstnaly zbytečnou Sisyfovskou prací.

„Vedu vám nového pracanta!“ dovedla k nim vychovatelka Vít'u. „A protože vás bude víc, zvedá vám ředitelka úkol. Neposečete třetinu zahrady, ale polovinu. Běďo, vezmi si ho na povel a přiměřeně ho zaměstnej!“

„Bez starosti, Magdo!“ ušklíbl se Běďa.

Vychovatelka Magda postrčila Vít'u směrem k ostatním, pak se otočila a odešla.

„Ty novejš!“ rozkazoval Běďa. „Ujmi se kolečka, když nám kvůli tobě přidali práci!“

„Nech mě chvílku přemýšlet!“ požádal ho Vít'a. Místo aby se ujal kolečka, založil si ruce na prsou a nahrbil se.

„Přemýšlet!“ zařhtal nadšením Běďa. „On chce u kolečka přemýšlet!“

„Myšlení je užitečnější, než bys čekal!“ trval na svém Vít'a.

„Povídám ti, bafni kolečko a mazej odvázet!“ postavil se Běďa do výhrůžného postoje.

„Chvilka trpělivosti tě nezabije!“ opáčil Vít'a, ale ke kolečku se pořád neměl.

„Tady velím já!“ zvýšil hlas Béd'a. „Přemejšlet můžeš při odvážení trávy, ale jestli tě to zpomalí, začne se ti tady tráva hromadit a budeš nás zdržovat!“

„Kdybys uměl svou dutinou lebeční přemýšlet, nechal bys kolečko kolečkem!“ zavrčel Vít'a co nejpohrdavějším tónem. „Nech mě laskavě sestavit zaříkadlo a uvidíš!“

Zmínka o zaříkadle zarazila všechny poblíž, kdo to zaslechli. Někteří přestali hrabat a zvědavě se opřeli o hrábě. Jen kluk u sekačky kráčel dál a rozmetával nasekanou trávu po celé zahradě. Neměl na uších tlumiče a řev stroje ho ohlušoval.

„Kluci – drcněte do toho u sekačky, ať vypne motor!“ přál si Vít'a a narovnal se.

Pár ochotných rukou jeho přání splnilo a sekačka se zastavila.

Vít'a vykročil do dosud neposekané části zahrady. Ti nejbližší opravdu zaslechli něco podobného zaříkávání, ale oči vykulili všichni.

Tráva kolem Vít'i mizela jako posečená, ale nelétala po zahradě jako za sekačkou. Jen mizela – a za Vít'ou zůstával široký pás čistě posečeného trávníku. Vít'a kráčel přibližně stejně rychle jako kluk se sekačkou, jenže zabíral pět metrů široký pruh a nezanechával za sebou žádnou řezanku, kterou by museli ostatní shrabovat a odvážet.

„Řekněte tomu se sekačkou, ať mi uhne z cesty!“ obrátil se Vít'a ke klukům.

Splnili by to velice ochotně, ale strojníka sekačky už motor neohlušoval, takže odtáhl svůj stroj z trávníku na cestičku hbitě sám.

Vít'a postupoval systematicky k vysokému plotu zahrady. Tam se otočil a za drmolení zaříkadla vykročil opačným směrem. Tráva před ním mizela jako požatá neviditelnou kosou. Došel k již posekanému místu, pokrytému vrstvou řezanky, ale nezastavil se. Čistě posekaný trávník zůstával za ním i tady, řezanka mizela jako pod vysavačem.

„Čaroděj!“ vydechl nahlas jeden kluk.

„Správně!“ mrkl na něho spiklenecky Vít'a. Poznal v něm kluka, kterého pozval včera na večeri jako prvního. „Ale jde to rychleji, nebo ne?“

Nikdo o tom nepochyboval. Za chvíli byla obrovská zahrada čistě posekaná a do oběda zbývalo ještě spousta času. Na závěr Vít'a došel dozadu ke kompostu a dal tam navršíť hromadu řezanky, zarovnanou jako podle pravítka.

„Magda chtěla posekat půlku zahrady,“ prohlásil na konec. „Pro jistotu ji má uklizenou celou a my máme neplánované volno. Zůstal bych tady vzadu, ať nejsme tolik na očích. Má někdo návrh, co s volným časem?“

Návrhů padlo několik, ale většinu jich Vít'a zamítl.

„Do města nepůjdeme, to by bylo nápadné,“ řekl. „Ploty pro mě nic neznamenají, ale nechce se mi dávat ředitelce záminky k dalším trestům. Jó, fotbal беру, byl by zajímavější.“

„Jenže nemáme merunu!“ ušklíbl se Béd'a.

„Meruna není žádný problém,“ ujistil ho Vít'a, zdvihl ze země přepychový kopací míč a hodil ho po Béd'ovi, který ho tak tak chytil.

„Na fotbal je nás moc, ale kdo je pro fotbal, může hrát. Postačí branky z kamenů?“

Pro kluky z dětského domova byl přepychový a do této chvíle nedostupný už míč. Byli skromnější než kluci ze školy, vystačili si s málem. V krátkosti vyměřili hřiště, z hromádek košil postavili branky a zahájili hru výkopem.

Pár kluků ale kolem Vít'i zbylo. Víc než fotbal je zajímal nový čaroděj.

„Co vy? Víte aspoň, proč jste tady?“ zeptal se jich Vít'a, když se všichni usadili na hromadě suchých dřevěných klád.

„Proč jsi tady ty?“ zaskočili ho protiotázkou.

„Já jsem tu omylem,“ rozhodl se Vít'a nemlčet.

„Jak to myslíš?“ zeptal se ho jeden kluk.

„Sociálka mě zabavila rodičům, že mi *nezajistili odpovídající podmínky k rozvoji*,“ ušklíbl se Vít'a. „Pitomost, co? Mám nač si vzpomenu, nejzazobanější jedináčci mi mohou jediné tiše závidět. No nic, táta řekl, že mi i taková zkušenost prospěje a já mu to věřím. Mimochodem – jak je to tady se školou?“

„Tobě se stýská po škole?“ vyprskl smíchem jeden ze starších kluků. „Nač ti bude?“

„No – kouzla ani zaříkadla se ve škole neučí,“ připustil Vít'a. „Ale to ostatní člověk může občas potřebovat. Kdo bude blbej, nedotáhne to daleko.“

„Tady to nedotáhne daleko ani génus!“ prohlásil kluk s určitostí.

„To záleží na škole,“ pokýval hlavou Vít'a. „Zaříkadla už umím používat i vymýšlet, základní kouzla znám nazpaměť, ale normální školní látku ještě neovládám, jak bych si přál. V Praze jsem chodil do výběrovky, ani dosavadní škola v městečku nebyla špatná, ale jak je to se školou tady? Na škole hodně záleží, ve znalostech je úžasná síla, hoši!“

„Myslíš?“ zkusil ho zviklat jeho oponent.

„To si tedy piš!“ ujistil ho Vít'a. „Svaly nejsou všechno. Kdybych nepřišel s kouzly, nebyli byste ještě ani ve třetině zahrady. Bylo by podle vás lepší, kdybych do úklidu zapojil jen svaly a jezdil jako debil s kolečkem, jak si přál Béd'a?“

„Ale... kde se dají naučit kouzla?“ zeptal se ho opatrně malý brýlatý kluk, sedící až na konci hromady klád.

„Pravá kouzla nepocházejí z tohoto světa, ta tě nenaučím,“ řekl vážně Vít'a k nelibosti kluků. Byla to vlastně pravda, ale dala se chápat různě.

„Ale pamatuj si,“ pokračoval. „Když nějakou dostatečně pokročilou technologii odlišíš od černé magie, pak nebyla dost pokročilá. Ale pokročilá technologie vyžaduje odpovídající znalosti. Myslíš, že může atomovou elektrárnu řídit kdejaký pitomec? To by to dopadlo! Na velíně takového kolosu je inženýr nejnížší z vědeckých titulů.“

„I vědci dělají chyby!“ namítl brýlatý kluk.

„Jo, jsou to taky jen lidi,“ připustil Vít'a. „Ale kdo o tom neví vůbec nic, ten tam bude ztracený jako Alenka v říši divů. I na starodávných plachetnicích se musel kapitán nebo aspoň lodní důstojník vyznat v mapách a umět určit polohu lodi – ostatní práce dělali prostí námořníci, kteří si vystačili se svaly a dvacítkou povelů. Jenže od těch dob uplynulo několik století a technologie se zlepšují. Proto mě zdejší škola tak zajímá, rozumíte?“

„Jestli jsi vědeckej typ, budeš hodně zklamaný!“ řekl bez nadšení jiný kluk. „Máme tu něco jako školu, přesněji, dochází sem několik učitelů. Ale máme tu i pár nezvladatelných žáků a ti jejich vyučování pořád přerušují pitomými kecy a poznámkami. Ani se nedivím, že to potom učitelé flákají.“

„To by se mi vážně nelíbilo,“ řekl Vít'a. „Ale co vy? Vyznáte se aspoň v obyčejném počítači? Kdo si na to troufáte?“

„Já jsem měl doma vlastní počítač!“ přihlásil se brýlatý kluk. „Docela prima zábava!“

„Výborně!“ komentoval to Vít'a. „A smím se ještě zeptat – co děláš tady? Tebe snad tvoji rodiče nezanedbávali, když jsi měl svůj počítač!“

„Naši se zabili v autě,“ sklonil kluk hlavu. „Nějaký pitomec tam ukradl pár měděných kabelů a na přejezdu nesvítla světla, že se blíží vlak. Vjeli tam – a bylo to. Na místě mrtví.“

„Takže jsi zůstal sám?“ obrátil se na něho s účástí Vít'a.

„Mám ještě sestru,“ špitl kluk se slzami v očích. „Je taky v tomhle děcáku, jenže jsem ji už pár dní ani okem nezahlédl.“

„Tady jsou holky oddělené?“ zajímal se Vít'a.

„Jo – aby nebyly problémy, jak tvrdí ředitelka,“ přikývl jiný kluk. „Ty to ještě nevíš?“

„Nevím – ale je to pěkná blbost!“ zhodnotil to Vít’a. „Vidím, že si to zdejší personál trestuhodně zjednodušuje. Ani se tě nebudu ptát, jestli se ti tady líbí, že?“

„To by byla blbost od tebe,“ opáčil třetí kluk. „Komu by se tady líbilo?“

„No – nevím,“ pokrčil Vít’a rameny. „Nedají se vyloučit případy, kdy je takový děcák lepší než nic. Třeba když vlastní rodiče děti týrají...“

„Není děcák jako děcák,“ filosofoval jiný kluk. „Můžu to posoudit, zažil jsem jich víc. Tenhle je bez diskuse nejhorší, co znám. Všude jinde je to o poznání lepší.“

„Nejhorší, říkáš?“ zamyslel se Vít’a. „S tím by se asi mělo něco dělat.“

„Ale co?“ pochyboval kluk.

„Máme čáry,“ připomněl mu Vít’a.

„A pomohly ti čáry od sociálky?“ pochyboval brejláček.

„To si piš!“ ujistil ho Vít’a. „Čaroděje zadržíš jen když to on sám chce! Táta mi tuhle zkušenost doporučil, ale nevydal jim mladší ségru, ta by to podle něho nesla hůř. Stejně si myslím, že to bude sociálku mrzet, nebo spíš ty, kdo tam sedí. Dráždit čarodějnickou rodinu bych si na jejich místě hodně rozmyslel! Není to od nich inteligentní.“

„Vy byste jim mohli něco ošklivého udělat?“ chtěl vědět kluk vedle Vít’i.

„Mohli – ale neuděláme,“ řekl Vít’a. „Ošklivé věci neděláme ze zásady, většinou si vystačíme se slabšími tresty.“

„Ale co kdyby vás někdo ohrožoval doopravdy?“ chtěl vědět kluk vedle.

„Nás nemůže nikdo doopravdy ohrožovat,“ odvětil Vít’a mírně.

„Neříkej! Co bys dělal, kdyby na tebe někdo namířil pistoli?“

„Chceš to vidět?“ podíval se na něho Vít’a pátravě. „Tak na mě namiř ruku, budeme dělat, jako že v ní máš pistoli!“

„Jen jako?“ odfrkl si kluk.

„No dobře!“ ustoupil Vít’a – a podával mu armádní pistoli.

Všichni vyskočili, jakoby je žahnul kopřivou. Chovanec dětského domova takové věci obvykle u sebe nemívá. A tahle pistole vypadala až příliš opravdově.

„Namiř ji na mě a vyzvi mě, abych dal ruce vzhůru!“ ponoukal Vít’a kluka.

„A ty ze mě uděláš žábu?“ couvl oslovený opatrně.

„Pohádky nechme stranou,“ ujistil ho Vít’a. „Chtěl jsi to vidět, nebo ne? Neboj se, nezkrivím ti ani vlas!“

„Dobře,“ převzal od něho kluk opatrně pistoli. „Ruce...“

Pistole dopadla na trávnik před hromadou klád a kluk se zděšeně díval na svou ruku, ze které mu zbraň vypadla a která mu teď od lokte dolů jen bezvládně visela.

„Každému zhadrovatí svaly miliontinu vteřiny předtím, než by stihl stisknout spoušť,“ komentoval to Vít’a.

Pak se obrátil k ležící pistoli – a ta zmizela stejně záhadně, jako se předtím objevila.

„Čaroděje jen tak neohrožíš,“ dodal, chytil kluka za bezvládnou ruku a pomáhal mu ji rozcvíčit. „Trochu si ji protřep a bude to v pořádku, je to jen jakoby sis tu ruku přeležel.“

„Páni!“ pochválil to nadšeně brejláček. „To je super! S tímhle se jistě nemusíš bát ani vochlování od mazáků, nebo ano?“

„Prakticky ne,“ přisvědčil Vít’a. „Zastavím i útočícího nosorožce.“

„Tak jak to, že ti včera Béd’a vyrazil z ruky večeri?“ pochyboval jiný kluk.

„Copak jsem měl na ni chuť?“ usmál se Vít’a. „Vždyť mi vlastně pomohl! Umožnil mi vyčarovat si něco lepšího a přitom to ani nevypadalo tak rozmazleně, jako kdybych jim tu hrachovou kaši hodil na zem sám!“

„Tys ji chtěl hodit na zem?“ ptal se brejláček.

„Nejspíš ne,“ pokrčil rameny Vít'a. „Jen bych ji v tichosti uklidil, ale nebylo by to tak efektní a možná byste si toho ani nevšimli. Tu svíčkovou bych si ale vyčaroval tak jako tak. Jedli byste připálenou hrachovku, kdybyste měli na výběr něco lepšího? Jen si vzpomeňte, jak vám včera chutnalo!“

„Ty bys nám měl vařit místo Marion!“ řekl toužebně brejláček.

„Nemíním tady zůstat tak dlouho,“ prozradil jim Vít'a část svých plánů. „Čaroděje zadržíš jen dokud to on sám chce. Ale ty mě zajímáš. Jak hodně tě děcák baví?“

„Šilíš?“ otrásl se brejláček.

„Tak raději obráceně – jak hodně tě děcák štve?“ změnil Vít'a otázku.

„Šíleně!“ řekl opravdu procítěně brejláček. „Nejhorší je, že nemáme kam jít. Příbuzní nás nechťejí. Máme jen strýce s tetou, ale ti jsou bez dětí a nechťejí se na nás vázat.“

„Strýc s tetou...“ zamyslel se Vít'a. „Ti by vám opravdu měli být nejbližší.“

„Pamatuji se, že je soud určil jako naše opatrovníky,“ pokračoval brejláček. „Zpočátku slibovali, jak se o nás krásně postarají. Ale když strejda všechno po našich rozprodal a na závěr prodal i náš barák, už se o nás starat nechťeli a dali nás sem.“

„Rozumím,“ odvětil vážně Vít'a. „Šlo jim jen o peníze. Teď jste oba bezdomovci, ale s tím by se snad dalo něco dělat. Nebyl bys první, komu bych pomohl. Jenže zatím nejsi samostatný a někdo by za tebe musel ručit. Poslyš, takhle spatra ti nic neslíbím, ale budu o tom přemýšlet. Možná by se něco našlo.“

„Co?“ chytil se toho brejláček s neurčitou nadějí.

„Jak říkám, čaroděje zadržíš jen dokud on sám chce,“ opakoval Vít'a. „Až mě to tady přestane bavit, odletím domů, ale mohl bych s sebou vzít pár kamarádů. Co vy na to?“

„Že si pro nás přijde sociálka znovu,“ hádal brejláček smutně.

„To by k nám museli najít cestu,“ odvětil Vít'a.

„Kde vlastně bydlíte?“ zeptal se opatrně brejláček.

„To je tajemství,“ odvětil Vít'a. „Vyčarovali jsme si domek, ale když byl hotový, vlítli na nás policajti se sociálkou. Takže teď máme jen tajné, lidem nepřístupné doupě.“

„Nepřístupné?“ opakoval zklamaně brejláček.

„Nepřístupné,“ potvrdil Vít'a. „Dovnitř se dostaneš jen kouzlem. Pravá kouzla nejsou z tohoto světa, ale pár nepravých kouzel bych vás mohl naučit.“

„Jak – nepravých?“ nechápal brejláček.

„To můžeš posoudit jen když si je vyzkoušíš,“ usmál se Vít'a. „Dobře, něco zkusíme. Kdo z vás umí zacházet s počítačem?“

Přihlásili se váhavě dva, pak ještě tři.

„Ve vědomostech je síla, hoši,“ povzbudil je Vít'a a vyhrnul i rukáv, aby viděli na jeho ruce knihafon. „Že jste ještě takový počítač neviděli? My tomuhle typu říkáme knihafony, zastupují nám knihy, počítače i mobilní telefony.“

Shlukli se kolem něho. Předvedl jim, jak se vysune obrazovka.

„Vezmi si tenhle, naučím tě to!“ pobídl brejláčka a podal mu další knihafon.

„Ty jich máš víc?“ zeptal se kdosi za jeho zády.

„Já je umím vyčarovat,“ ujistil tazatele. „Jenže to už patří do pravých kouzel. Vezměte si každý jeden!“

Kupu knihafonů na stole si noví majitelé rychle rozebrali. Všichni si je podle jeho návodu připnuli na ruku a vytáhli obrazovky.

„Tak – a teď se všichni podívejte do kamery!“ naváděl je.

„Proč?“ zeptal se brejláček.

„Komu to do očí neblýsklo zeleně, ať se honem přihlásí!“ nedal se Vít'a ovlivnit.

Nepřihlásil se nikdo, všechny knihafony své nové majitele správně rozpoznaly.

„Zapíná se to pohledem do oka,“ ujistil Vít'a své žáky. „Zmenšením obrazovky se to vypíná. Pro urychlení je na to knoflík.“

Pak jim řekl o nouzovém zablokování knihafonu trojím mrknutím do kamery, kdyby je někdo nutil zapnout knihafon násilím.

„To je skoro jako ze špionážního filmu!“ podotkl kdosi.

„V tomhle shnilém světě je to někdy nutné,“ odvětil suše Vít'a. „Když je budete nosit na ruce pod oblekem, málokdo si jich všimne, ale – víme své, ne?“

„To nám ale ředitelka brzy zabaví,“ podotkl smutně brejláček.

„Uvidíme!“ podíval se na něho povzbudivě. „Pro mě není problém vyčarovat kdykoli všem nové. Teď si najděte ikonku Fuhungo a ťukněte na ni prstem.“

„Udělalo to nějaký seznam!“ hlásil ihned brejláček.

„To je ono!“ pochválil je Vít'a. „Najděte položku *Potraviny*, ťukněte na ni, uvnitř je další položka *Snídaně-svačiny* a tam už si vyberte, nač máte zrovna chuť.“

„Jo – ale jsou tam u toho nějaké peníze, co s tím?“ hlásil jako první brejláček.

„Rozsaďte se na trávníku tak, abyste měli každý před sebou volnou plochu. Ťukněte na vybrané jídlo a uvidíte!“

Svačina, která se na trávníku objevila před každým, vyvolala výbuch nadšení, naštěstí účinně ztlumeného nutností chovat se nenápadně. Skoro každý měl před sebou něco jiného.

„Dobrou chuť!“ popřál jim Vít'a. „A tím jste se naučili nepravá kouzla nižšího řádu.“

„Ale takhle to jako kouzla ani nevypadá!“ namítl brejláček. „Je to akorát divná směs magie a počítačové techniky!“

„Výborně!“ usmál se Vít'a. „Není to magie, ale technologie. Jenže je tak vyspělá, že lidem dělá problém odlišit ji od černé magie. Nebo jste někdo pochopil, jak se to tu vzalo?“

Na otázku nikdo neodpověděl, všichni raději rychle jedli. V tomhle dětském domově byli zvyklí jíst rychle jako na vojně, kdo se opozdil, mohl toho brzy litovat.

„Ale ty jsi nikdy ten tablet nevytahoval!“ vzdychl si brejláček.

„Protože umím pravá kouzla!“ utěšoval ho Vít'a. „Já na to knihafon nepotřebuji.“

„Ale nosíš ho jako my!“ připomněl mu brejláček.

„Nosím, ale nemusím,“ ujistil ho Vít'a. „Ale teď mě dobře poslouchajte! Schovejte si knihafony pod oděv a dělejte jakoby nic. Kdyby vám ale začaly vibrovat, otevřete je. Slouží totiž také jako mobilní telefony. S těmi snad zacházet umíte, ne?“

Naučil je ještě přijímat krátké zprávy – s tím, že víc zatím nepotřebují vědět.

„Tak – a ještě jednu věc,“ dělal, jako by si na něco vzpomněl. „Vyvolejte si zápisník. Máte to? A teď tam každý tajně napište, proč jste se dostali do děcáku, máte-li příbuzné, na které se můžete spolehnout, co byste dělali, kdybyste se dostali na svobodu a co byste si teď nejvíc přáli. Až to budete mít, pošlete mi to jako zprávu. Jak už jste asi pochopili, je v mých silách dát vám svobodu, ale hodně mě zajímá, co byste s ní dělali. Chápete mě?“

„Když umíš pravá kouzla – umíš taky oživit mrtvé?“ zeptal se smutně brejláček.

„Mrtvé oživovat neumím,“ zvažněl Vít'a. „Rodiče ti nikdo na světě oživit nedokáže. Mohl bych ti nabídnout jen náhradní rodiče, kteří by o tebe stáli víc než lhostejní příbuzní. A taky náhradní domov, i kdyby to bylo jen čarodějné doupě, běžným lidem nepřístupné.“

„Jenom mně? Nešlo by to i pro sestřičku?“

„Kdybys na ni zapomněl, nestál bys mi ani za pohled!“ řekl Vít'a vážněji. „Jistěže to platí pro vás oba! Nejsme necitové a netrháme sourozence od sebe jako sociálka! Poslyš, jak se vlastně jmenuješ?“

„Oldřich Buriánek,“ špitl tiše brejláček.

„A tvoje sestřička?“

„Kateřina Buriánková,“ řekl stejně nesměle Olda.

„A myslíš si, že by šla s námi, kdybychom se spolu rozhodli odejít?“

„Katka půjde se mnou kamkoliv,“ přikývl Olda.

„Zbývá maličkost,“ podotkl kluk, zřejmě přírodní skeptik. „Dostat se z děcáku.“

„Na to jsou dobrá pravá kouzla!“ odvětil s klidem Vít’a. „Ale teď zkuste sepsat vaše postřehy o děcáku a příbuzných, představy o svobodě a vaše přání. Nechci na vás naléhat, ale podle mě to naléhavé je. Možná se brzy ukáže, zač moje kouzla stojí!“

„Nestačí dostat se přes plot!“ namítal skeptik. „V tomhle městě nás nabonzuje každý. Zatím chytili každého uprchlíka dřív než se dostal za město.“

„Zatím nikdo nepoužil kouzla!“ připomněl jim Vít’a. „Nestarám se o místní bonzáky. Kouzla mi umožní uletět rychleji než tryskáčem. S pravými kouzly uletím i z ajnclíku, ale chtěl bych vzít s sebou ty, kdo si to zaslouží.“

„A kdo si to podle tebe zaslouží?“ staral se brejláček Olda.

„Všichni, kdo to myslí upřímně,“ odvětil Vít’a.

Vodní děti

Vychovatelka Magda si pro kluky přišla těsně před polednem. Čistě posekaná zahrada ji sice překvapila, ale vlídnosti se nedočkali, protože zjistila, že někteří hrají fotbal a zbytek diskutuje s tím novým klukem.

„Udělalí jsme toho víc než jsme dostali za úkol!“ bránil se Béd’a.

„Tak jste se měli přihlásit o další práci!“ vyštěkla na něho vychovatelka. „Flákat se, to by se vám líbilo! Ale já už z vás tu lenóru vyženu!“

Vyhánění lenory ale musela odložit. Přišla pro ně, aby je odvedla na oběd, ale slíbila, že to tím neskončilo a že si je všechny ještě rádně podá. Všichni věděli, že to bude při první příležitosti, ačkoliv mičudu Vít’a včas zrušil, aby se neměla čeho chytit.

Kdo chce psa bít, hůl – i psa – si vždycky najde.

Vít’a už podle čichu poznal, že je oběd opět připálený – šéfkuchařka Marion se příliš nevyznamenávala a byla otázka, zda vůbec umí vařit, když dokáže připálit i tak jednoduché jídlo, jako vařené brambory s párkem. Vít’a si pro ně ani nešel a rovnou zamířil ke stolu, kde si poručil pořádný řízek s bramborovým salátem.

Marion skončila výdej jídla a zabouchla výdejní okénko. Dnes jí několik porcí zbylo, ale příliš nad tím nepřemýšlela. Čekala ji ještě večere – těm věčně hladovým spratkům udělá cokoli, ještě se o to poperou a ona si nějaké přebytky zase odnese domů.

Jakmile byli v jídelně bez dozoru, Vít’a nabídl řízky ostatním, dokonce i Béd’ovi, aby se necítil tak ukřivděný. Brzy se všichni ládovali řízkem a salátem – připálené brambory i se špekáčky zůstaly netknuté na tácech.

„Co to má znamenat?“ rozkřikla se náhle od vchodu do jídelny vychovatelka Magda.

Kluci se mohli málem udávit, jak do sebe rychle cpali poslední zbytky řízků a salátu, ale zamaskovat se jim to už nepodařilo.

„Kdo to spískal?“ rozkřikla se Magda a kráčela do jídelny nezadržitelně jako golem.

„Já!“ přihlásil se Vít’a, ale dál se věnoval svému řízku, ze kterého mu na talíři zbýval ještě pořádný kus, protože jedl nejpomaleji – jako jediný s jídlem nespěchal.

„Co to má znamenat?“ došla Magda až k němu a než tomu mohl zabránit, popadla jeho táč a shodila ho se vším všudy na podlahu. „Co je tohle za žrádlo?“

„Vy to neznáte?“ podivil se Vít’a, ale zůstal klidný.

Táč i s nádobím a se zbytky jídla se na zemi znenadání vypařily, podlaha byla čistá a Vít’a si před sebe klidně vyčaroval další porci řízku s bramborovým salátem.

„Tohle je, prosím, smažený vepřový řízek s bramborovým salátem, v Čechách známé sváteční jídlo...“ začal a nabral si klidně na vidličku další salát.

„Ale co to má co dělat tady?“ soptila Magda a chtěla mu talíř opět shodit na podlahu, jenže najednou nemohla pohnout ani jednou rukou, visely jí obě bezvládně podél těla.

„Všichni se z toho poserete! Kdoví, co je v tom za bakterie!“ vztekala se.

„Jestli se dá něco snadno vyvrátit, pak to jsou ty bakterie!“ opáčil Vít’a a jedl klidně dál. „Život se nedá vyčarovat. I kdyby v tom jídle původně bakterie byly, jsou teď důkladně sterilizované. Tyhle domácí řízky jsou chutnější a kvalitnější než připálené brambory. Jen se divím, jak je možné z brambor vyvařit vodu a nevšimnout si, že se pálí.“

„Chcete se snad stravovat v hotelu Alcron?“ ječela Magda jedovatě.

„To není třeba,“ opáčil Vít’a. „Ale něco jedlejšího by neuškodilo.“

„Chceš zase do ajnclíku?“

„Už jsem říkal, že by mi to nevadilo,“ podotkl Vít’a. „Kdybyste chtěli, mohl bych tam udělat ve stěně okno, aby tam nebyla taková tma.“

„Zfackuju tě, že na to do smrti nezapomeneš!“ vyhrožovala mu.

„Na to raději zapomeňte!“ doporučil jí vážně. „Nemáte na to právo!“

„Já ti ukážu právo!“ rozkřikla se – jenže až teď si uvědomila, že ji ruce neposlouchají. Nejprve ji to jen zarazilo, ale když zjistila, že skutečně nemůže pohnout ani jedním prstem a že jí ruce visí jako neživé, zpanikařila.

„A co je zase tohle?“ ječela.

„Černá magie!“ odvětil klidně Vít'a. „Obrana proti neoprávněnému násilí.“

„Ty snad umíš černou magii?“ zalapala po dechu.

„Umím,“ přikývl. Ukrojil si další kousek řízku a přihrnul si na vidličku trochu salátu.

„Někdy ji dokonce používám. Zejména když musím zabránit násilí.“

„To je ale nepřipustné!“ našla rychle dech k dalšímu křiku.

„Je to přípustnější než násilí,“ uklidňoval ji. „Když si teď ruce trochu protřepete, vrátí se vám do nich cit. Není to nic nebezpečného – jen je to chvilku nepohodlné.“

„Ty si dovoluješ něco takového použít i proti mně?“ rozkřikla se, ale třepala podle jeho rady rukama jako v africkém tanci na přivolávání deště.

„Proti každému, kdo používá násilí,“ ujistil ji Vít'a. „Tomu se totiž říká přiměřená sebeobrana a nejenže není nepřipustná, ale náš kodex ji výslovně povoluje.“

„Kdo ti co povoloval? Tady nic povolené není!“

„Kodex čarodějů platí všude bez výjimek,“ opáčil klidně Vít'a. „Místní předpisy na to nemají vliv. Poslyšte, paní vychovatelko, tohle snad má být dětský domov, nepleťte si to s otrokářskou latifundií! Na otroctví právo nemáte!“

„Já ti to z hlavy vytluču!“ ječela.

„Nevytlučete!“ opáčil pevně. „Uklidněte se – nebo vás zase přimrazím!“

„Co si to dovoluješ, ty smrade?“ zarazila se.

„Myslím, že dávno překračujete své pravomoci!“ pokračoval s klidem. „Nechám si od vás líbit hodně, ale na násilí mám právo odpovědět černou magií. A nemusí být tak nevinná jako přimrazení, ze kterého se za chvilku otřepete!“

„Chceš mi snad ještě vyhrožovat?“

„To není vyhrožování,“ odvětil. „Nechci a nebudu nikomu ubližovat. Jen vás varuji, že na násilí odpovím přiměřenou sebeobranou. A nejsem zvyklý používat primitivní fyzickou sílu, takže bych použil jiné prostředky. I když některé vypadají jako černá magie.“

„Zavolám policii!“ vyjekla.

„Zavolejte!“ přikývl. „Ale uvědomte si – čím větší sílu použijete, tím těžší prostředky smím k sebeobraně použít. Slepá síla nikdy nevede k dobrému a stupňování násilí vede jen k horším a horším následkům. Mohlo by se stát, že bych musel kromě sebe chránit i jiné.“

„Koho chceš chránit, ty vyžle?“

„Není tu dost dětí?“ usmál se smutně. „Kdyby začala policie střílet, byl by to pro mě důvod použít černou magii nejtěžšího stupně – a to už by vás mohlo opravdu mrzet!“

„Ty tu chceš...“

„Nechci!“ odsekl Vít'a. „Když nebudete používat násilí, nehnu proti vám ani prstem! Ale pozor! To není pokorná žádost, dokonce ani slib – to je poslední výstraha!“

„Výstraha?“ vyjekla.

„Výstraha!“ opakoval. „Zkuste se zamyslet nad vaší úlohou v tomhle domě. Máte snad vychovávat! Ale výchova musí být spravedlivá. Co tu děláte vy, je velice špatná výchova!“

„Ty to hodnotit nebudeš!“ odsekla.

„Proč ne? Hodnotit může každý, tomu nemůžete zabránit, jen to nemusí mít účinky.“

„No právě!“

„Jenže mé hodnocení účinky mít může,“ odvětil. „Nebylo by dobré něco v tomto domě zlepšit? Například přístup ke spravedlnosti, ten tady nejvíc chybí.“

„Snad si nemyslíš, že na tebe někdo dá?“

„To bych tu musel zůstat natrvalo,“ odvětil. „A to se mi opravdu nechce.“

„Jenže to naštěstí nezávisí na tobě!“ vyštěkla na něho.

„To si jen myslíte!“ odvětil. „Nikdy jste se ještě nesetkala s černou magií, že? Není to příjemné, stačí špatně mrknout – a pokud člověk skončí s holou hlavou, může si gratulovat, jak dobře dopadl. Zkuste se nad tím zamyslet, prosím. Neprosím za sebe, ale za vás. Ženete se do větší hrůzy, než si v této chvíli uvědomujete.“

„Teda, ještě jsem se nesetkala s tak drzým spratkem!“ ulevila si, ale couvla o krok.

„To je možné,“ připustil. „Co pro nás máte za práci? Zahrada je posekaná, máme v ní po obědě ještě něco udělat?“

„Odpoledne tam budou dívky!“ odsekla. „Takže tam ani nepáchnete! Zůstanete tady v jídelně, než pro vás něco vymyslíme!“

Otočila se a vyběhla na chodbu. Bouchla dveřmi a pak se ozvalo harašení zámku. Zamkla je v jídelně.

Kluci zůstali bez dozoru, zato s vědomím neodvratného průšvihů.

„To jsi teda posral!“ zhodnotil situaci Běďa, rozkročený před Vítovým stolem. „Z toho kouká exemplární trest pro všechny. A já nemíním nevinně trpět za honění cizího éga.“

„Nemusíš trpět,“ řekl Vít a dojedl v klidu bramborový salát. „Přihlas se jako svědek a vyklop jim všechno, s čím ses tady včera i dneska setkal. Možná tě vezmou na milost.“

„To se rozumí, že tě prásknu!“ odsekl Běďa. „Jsi tady druhý den a děláš tady podbouř, že to dalšího půl roku všichni odskáčeme.“

„To si nemyslím,“ řekl Vít. „Horší je, že se to příliš urychlilo. Kluci, kdo už máte něco sepsaného?“

„Já – ale ještě jsem to nestihl odeslat!“ hlásil se Olda.

Vít uklidil zbytky oběda, na stole nezůstalo nic. Ostatní kluci se postupně shlukli kolem něho.

„Už nebude čas na zbytečnosti,“ řekl Vít. „Musím to zkrátit. Má tu sourozence ještě někdo jiný než Olda? A koho?“

„Já tu mám dvě ségry!“

„My jsme bráchové!“

„Já mám ségru, ale ne v tomhle pastáku!“

„No dobře – tak poslední dotaz. Kdo by šel se mnou do jiného dětského domova? Byl by rozhodně příjemnější než tenhle!“

„Říkal jsi, že nám nabídneš náhradní domov...“ řekl zklamaně Olda.

„Jistě,“ přikývl Vít. „Náhradní domov pro víc dětí. Snad nemyslíš jen na sebe?“

„A budou tam taky vychovatelky, jako tady?“ ozvalo se z houfu.

„Jen moji rodiče,“ ujistil ho Vít. „Ti nás vychovávají od malička. Mám tam i sestru, ale není to dům, jaký si představujete. Bydlíme za vesnicí ve skalách u řeky, jenom do školy chodíme s ostatními dětmi z vesnice.“

„Do školy?“ zarazil se jeden.

„Samozřejmě!“ odvětil Vít. „Táta říká, kdo nezvládne školu, nikde se neuchytí, ani kdyby uměl čarovat. Naopak počítejte s tím, že u nás bude škola přísnější než tady.“

„Tak to tam radšej něhcem!“ ozvalo se z houfu kluků.

„Nikoho tam nenutím!“ opáčil Vít’a. „Nemyslete si ale, že tam bude leháro!“

„Co by tam ještě bylo kromě školy?“ zajímalo ale jiného.

„Bude tam hlavně škola, jak jen to bude možné. Čarování není všechno, člověk by měl o tom taky něco vědět.“

„Já myslel, že svoboda znamená větší volnost!“ namítl jiný.

„Absolutní volnost je nesmysl, nejsme na světě sami,“ řekl Vít’a. „Proti děcáku by to bylo volnější, ale musíme žít taky s jinými lidmi a nemůžeme jim překážet.“

„Volnost že je nesmysl?“

„Nesmysl!“ trval na svém Vít’a. „Poslyšte, musíme se rozhodnout. Komu se zdá škola nepřijatelná, ať zůstane tady. Tady už to znáte. U nás bude určitě víc školy, ale zase tam není taková šikana.“

„Já bych šel radši do školy než zůstat tady,“ řekl nesměle brýlatý Olda. „Ale jen když tam vezmeš i Katku.“

„Vezmu!“ přikývl Vít’a. „Kdo bude další?“

Přihlásili se nejprve ti, kdo už měli knihafony, ale přidali se váhavě i někteří, kdo prve jen tak hráli fotbal. Nakonec bylo zájemců polovina, druhá polovina se zdráhala.

„Teď jde o holky – které by šly také a které ne,“ řekl Vít’a.

„Ty chceš s sebou tahat i holky?“ vrtěl hlavou přezíravě Béd’a. Sám se rozhodl zůstat, škola ho zřejmě nelákala a Vít’a si v duchu gratuloval, že s ní vyrukoval hned zpočátku. To byl přímo lakmusový papírek na lajdáky, kterým povinnosti příliš nevoní!

„Proč ne?“ pokrčil rameny. „Několik z vás tu má sestry, přece je tu nenechají! Možná by některé jiné šly i samy. Horší je, že je nemáme čas ani přesvědčovat, ani vybírat. A nemá smysl brát je odsud proti jejich vůli.“

„Nejprve bych řešil otázku, jak se dostat ze zamčené jídelny!“ připomněl všem kluk, který se už projevil jako pravý skeptik.

„To mám vyřešeno jednoduše – oknem,“ ujistil ho Vít’a.

„Jenže jsi asi přehlédl, že jsou na všech oknech zvenku mříže!“

„To jsem nepřehlédl, zato ty jsi přehlédl, že pro mě není problém, aby něco zmizelo, jako třeba ráno tráva,“ odpálil ho Vít’a.

Vstal a přistoupil k oknu. Šlo otevřít snadno, ale mříže vypadaly velice bytelně. Jenže ne pro Vít’a. V okamžiku byl v nich otvor skoro stejně velký jako rám okna.

„Teď by to ale chtělo provazový žebřík!“ navrhl skeptik. „Máš nějaký?“

„Mohl bych mít, ale nepotřebuji,“ řekl ledabyle Vít’a. „Oldo, nasedni si vedle mě!“

Janula byla zpočátku malá, ale jak podle Vít’ových pokynů hoši nasedali, zvětšila se na velikost mikrobuse. Pak se zdvihl do výšky okenního rámu – a zvolna se prosmýkl ven.

V jídelně zbyla jen polovička chlapců, kteří buď Vít’ovi neuvěřili, nebo je odradilo jeho nadšení pro přísnější školu, než byla tady. Tichý, nehlučný let januly pozorovali se směsicí nedůvěry a obdivu a možná v té chvíli někteří zalitovali, že zaváhali a zůstali.

Vít’a ale musel spěchat. V dětském domově mohla vypuknout každým okamžikem panika, ať ji způsobí Béd’ova parta, nebo ten, kdo zahlédne janulu vylétající oknem. Nebál se dopadení, to už nepřipadalo v úvahu, ale slíbil pomoc i klukům, kteří tu měli sestry.

Průhledný vzdušný mikrobuse zakličkoval mezi korunami stromů.

„Kdo první uvidí holky, ať křikne!“ poručil Vít’a dozadu.

Spatřil je ale jako první on sám. Dívky byly rozestavené ve vzdáleném koutě rozsáhlé zahrady do čtverce jako na značkách o Spartakiádě a pod vedením vychovatelky Gertrudy cvičily něco mezi prostnými a volným tancem. Jak se zdálo, disciplína se tu nevyžadovala jen u těžko zvladatelných kluků, ale obecně.

Gertruda zpozorovala klesající janulu jako první a ztuhla na okamžik jako špalek.

„Oldo, budeš vyjednávač!“ pověřil kamaráda Vít'a, přistávající opatrně u boční strany dívčího čtverce. „Vystup a vyjednej s Gertrudou klid zbraní. Neboj se jí – Gertruda už ví, že se proti nám nesmí stavět! Za další bys měl přesvědčit svou sestru a případně i další holky, aby si k nám také nasedly.“

Olda tedy vystoupil, ale než ke Gertrudě došel, ta začala volat o pomoc, jakoby ji na nože brali. Zřejmě to nemělo projít po dobrém.

Vít'a se rozhodl v okamžiku. Vlastně nemohl udělat nic jiného, než Gertrudu na dálku přimrazit. Když ale padla bezvládně k zemi, začaly pro změnu ječet holky, od nejmladších až po nejstarší.

„Ticho!“ překřičel je konečně Olda. „Buďte už chvilku zticha! Kát'o, pojď honem ke mně! A všechny, které tu máte bráchy, poslouchejte! Máme možnost ze zdejšího past'áku zmizet někam, kam za námi nemůže sociálka ani vychovatelky! Budeme tam chodit do lepší školy než máme tady a nebudou nás tam sekýrovat. Komu se škola nelíbí, ať zůstane tady, ale kdo se chcete něco naučit, pojďte s námi!“

První k němu přiběhla jeho sestřička Katka, ale pak některé poznaly své brášky, sedící trpělivě za Vít'ou a mávající na ně. Přidalo se k nim i pár dalších, ačkoliv těch, které se útěku zalekly, byl větší podíl než u kluků.

Olda rychle zavedl sestřičku na konec vzdušného mikrobusu a ukázal jí, jak se do té divné bubliny nasedá. Ostatní to zkusily podle ní a janula se poslušně prodlužovala až na velikost autobusu. Nakonec se Olda vrátil dopředu k Vít'ovi.

„Pohlídej mi tady místo, musím ještě vzkřísit Gertrudu!“ požádal ho Vít'a a vyběhl zrušit Gertrudě přimrazení. Vzpamatovala se, ani nezačala křičet, ačkoliv teď už by mohla.

„Co to zase děláte?“ vyčetla mu. „Chcete snad utíkat?“

„Tady už nezůstaneme ani hodinu, paní Gertrudo. Je mi vážně líto, že jsem vás musel zase přimrazit, ale dohnala jste mě k tomu,“ omluvil se jí.

„Myslela jsem, že jsi rozumnější! Kam chcete jít?“ vyhrkla tiše.

„To nechte na nás!“ řekl. „Poletíme někam, kam za námi nemůžete. Můžete nás honit jak je vám libo, zmobilizovat na nás policii, ale proti kouzlům jste i s policií bezmocní.“

„Ředitelka mě zabije!“ vyhrkla Gertruda nešťastně.

„Klidně přiznejte, že jsem vás přimrazil a nemohla jste nic dělat!“ navrhl jí Vít'a. „Je to přece pravda. Že to umím, vám dosvědčí nejen holky, ale i paní Magda. Té jsem před chvílí přimrazil ruce, aby nám přestala škodit.“

„Magdě taky?“ nechtěla tomu věřit.

„Taky. Takže jste to zažily na vlastní kůži dvě a to už vám ředitelka musí uvěřit.“

Pak se vrátil k janule, nasedl a vzdušný autobus plný dětí se vznesl nad nehostinný dětský domov.

Sbohem – tady nás už neuvidíte!

Janula se vznesla a nabrala směr na sever. Vít'a uvažoval, že je sledují desítky očí, přinejmenším těch, kdo s nimi odmítli letět, ale možná i lidí z městečka, kteří je podle Bédi policii s radostí nabonzují. Bude dobře, když všichni potvrdí falešný směr.

Než přeletěli první vyšší kopec, vsadil do držáku knihafon a nechal si za nadšeného přihlížení Oldy ze strany a přes rameno i dvou dalších kluků zezadu zobrazit mapu. Jakmile byli z dohledu městečka, změnil směr domů. Janula vzápětí nabrala rychlost tryskáčů, což bylo při její nevelké výšce podstatně působivější než někde ve stratosféře. Zakrátko musel

začít brzdit, až se zastavil pět metrů nad písčitým břehem zatáčející řeky. Tam Vít'a opět odepnul knihař od držáku a změnil jej v telefon.

„Jsme tady!“ ohlásil tatínkovi. „Vidíte nás?“

„Vidím!“ ozvalo se mu trochu zaraženě. „Chceš s tím airbusem vletět dovnitř? Vchod je široký dost, ale chodba se pod vodou lomí, uvízli byste v ní.“

„Je vidět, že neznáš možnosti janul,“ zavrčel Vít'a. „Dostaneme se dovnitř všichni. Janula se dokáže prohnout podle potřeby a vykličkuje to s námi.“

„Ale je vás opravdu hodně,“ uvažovat táta. „Pro tolik lidí není Skalní dům dost velký.“

„Dá hodně práce přidělat pár dalších místností?“

„To problém není, přiděláme je,“ slíbil tatínek. „Zatím je dostaň dovnitř, do velkého pokoje se vejdete – a pak se uvidí!“

Vít'a se otočil za sebe.

„Jsme skoro doma!“ oznámil svým pasažérům.

„Tady?“ podivil se Olda. „Tady přece žádný dům není!“

„Neříkal jsem, že je náš dům neobvyklý?“ podíval se na něho pobaveně Vít'a.

„Neobvyklý?“ opáčil Olda. „Nevidím tu žádný!“

„Náš dům je ta skála na protějším břehu řeky,“ ukázal mu Vít'a. „Už nás tam čekají, jenže vchod do Skalního domu je pod vodou. Zbytečně neječte, až vletíme do vody, janula je vynikající i jako ponorka. Skalní dům není normálním lidem přístupný, ale s námi se tam dostanete v pohodě!“

„Ale pak se už nedostaneme ven!“ napadlo kluka za Vít'ou.

„Uvnitř už nebudete normální lidé, protože získáte možnost létat,“ sliboval jim Vít'a. „Jen poprvé vás tam musím dovézt.“

Vít'a zamiřil naslepo doprostřed skály naproti přes řeku. Ještě nikdy se tou cestou do Skalního domu nedostával, ale spolehl se na navedení Fuhungem. Dva metry od skály klesli do vody a hned se potopili. Vít'a nebyl s janulou pod vodou poprvé, ale pro kluky za ním to nové bylo. Říční voda byla kalná a bylo vidět sotva na metr, ale to bohatě stačilo. Vít'a před sebou brzy spatřil oranžovou blikající čáru ohraničující vchod – blikala jen pro něho. Zastavil klesání přímo proti ní a rozjel se vpřed. Janula s nimi narazila do skály, ale ta před ním povolila a otevřela jim pohled do tunelu zaplněného vodou. Táta měl pravdu, lomil se prudce vzhůru, ale Vít'a to neviděl nijak černě.

„Vchod jako pro vodníky!“ řekl potichu Olda, jako kdyby se bál, že na ně brzy nějaký vodník vybafne.

Propluli zhruba pět-šest metrů. Tunel se obracel vzhůru a nad nimi prosvítalo světlo. Janula se prohnula, vyjela z vody jako úhoř a vzepjala se na osvětlenou plošinu přístaviště. Denní světlo tu nebylo, pocházelo z několika svítidel na stropě. Plošina byla kratší než by bylo potřeba, ale janula se na ní zatočila.

„Jsme doma, vystupujeme!“ pobídl Vít'a své pasažéry.

Tentokrát vystoupili velice ochotně a janula se přitom zkracovala. Vít'a pobídl kluky do chodby, která skoro po deseti metrech zatáčela ostře doleva a končila zavřenými dveřmi.

Za nimi už to Vít'a znal.

Vstoupili do obývacího pokoje skalního domu, kde už na ně čekali Vít'ovi rodiče.

„Pojď ke mně, ty tuláku!“ uvítala ho maminka a napřáhla náruč.

„Doma je doma!“ řekl šťastně Vít'a a nedočkavě ji objal.

„Tak vás tu vítám!“ obrátil se zatím tatínek na ostatní zaražené kluky a dívky. „Čekali jsme vás méně, ale nevadí, místočko se tu pro každého najde, nemusíte se bát.“

„Kam je ubytujeme?“ staral se Vít'a.

„Už jsme o tom uvažovali,“ řekl tatínek. „Ale nejprve si dáme svačinku, kakao a kávu a uděláme si válečnou poradou.“

Rozsadili se všichni kolem velkého stolu, před každým se objevil talířek koláčů, hrnky s kakaem a před dospělými s kávou a Jančin tatínek začal novinkami.

Válečná porada začala.

Diskuse o dalším rozšiřování čarodějnického doupěte se nesla v duchu rozšíření, šlo už jen o to, jakým způsobem. Zda vytvořit větší společné ložnice nebo menší pokojíky. Brzy se dohodli na menších pokojíčkách různé velikosti. Menší měly být útulnější, větší pohodlnější. Každý si měl vybrat velikost a podle toho chtěl tatínek vypracovat plány. A aby nezabírali příliš velkou plochu do velké hloubky skály, měly být pokoje ve třech podlažích. Nejnížší bylo to současné – měly tu přibýt jen další prostory, obytné i pomocné. Nad tím mělo být chlapecké patro, spojené točitými schody s chodbou od přístaviště, kdežto dívčí patro nad chlapeckým mělo vlastní schodiště, zaústěné do obývacího pokoje v místech původního vchodu. Záchody tak byly nad sebou a vodní nádrž se přesunula až nad ně. Samozřejmě se přestavba dotkla i dalších vrstev. Nahoře vložili novou izolaci proti vlhkosti a rekonstrukce se nevyhnula ani vzduchotechnice, která by pro tolik lidí nutně přestala stačit.

Dvě nové velké místnosti v přízemním patře měly být změněny ve školní třídy.

„Nebudete cestovat do města,“ oznámil všem tatínek. „Takové bezpečnostní riziko si nemůžeme dovolit. Není třeba velkého důvtipu, aby policii došla souvislost tolika nových žáků s útekem z dětského domova a samozřejmě by proti nám zasáhla.“

„Neříkal si nedávno, kdo nezvládne školu, nikde se neuchytí ani kdyby uměl čarovat?“ namítal Vít'a.

„To samozřejmě platí,“ přikývl tatínek. „Ale nesmíme podcenit riziko, mohlo by nám nadělat spoustu vrásek. Dá se to naštěstí vyřešit jinak. Najmeme učitele, aby vás učili přímo tady, v našem Skalním domě.“

„Kde je ale vezmeš?“ chtěl hned vědět Vít'a. „Nebudou jinde chybět?“

„Je tu jedna možnost, ale bude hodně záležet na vás,“ řekl tatínek. „Najmeme si učitele důchodce a kromě práce jim nabídneme bezplatné ubytování i stravování. Někteří proto naši nabídku ještě přivítají. Už jsem s některými začal jednat.“

„Ale jak to bude záležet na nás?“ nechápal Vít'a.

„Jednoduše,“ řekl tatínek. „Musíme se dohodnout jako rozumní lidé. Budou-li vás učit důchodci, nesmíte je přivést do blázince. Budete-li se k nim chovat slušně a vstřícně, půjde to, ale když to nezvládnete, budete je zlobit, vyrušovat a provokovat, nebude to udržitelné a museli bychom školu zavřít.“

„Takže bychom byli bez školy?“ ozval se kdosi z chlapců s náznakem nadšení.

„To samozřejmě ne,“ odvětil tatínek. „Pak by nám nezbývalo než se pokorně vrátit ke stavu předtím. Tedy – k návratu do dětského domova.“

„Všichni – nebo jen největší zlobiči?“ ozvalo se z houfu kluků.

„Obávám se, že všichni,“ pokrčil rameny tatínek. „Není možné, aby se tam vrátili jen zlobiči a popsali policistům, jak se dostat do našeho domu. Musíme držet jeden za všechny a všichni za jednoho. Ale chci být optimista a věřit, že to vydržíme. Zamyslete se nad tím.“

„Teda – jestli to někdo zkazí a vrhne nás do drápů ředitelce nebo Magdě...!“ shrnul to Olda a oči mu zle zajiskřily.

„Měli bychom se snažit, aby to šlo,“ navrhl tatínek. „Ale mám ještě jednu prosbu. Od začátku budu trvat na dodržování soukromí. To znamená – společné místnosti budou jediné,

kde se na dveře neklepe, ale všechny ostatní místnosti budou soukromé, kam se bez pozvání vlastníka nevchází. A už vůbec ne bez klepání!“

„Ani k ségrám?“ zeptal se kdosi.

„Ani tam,“ dostal stručnou odpověď.

„A co když jim chci něco říct?“

„Tak zaklepáš a až tě pozvou, vstoupíš. Anebo si to zjednodušíš tím, že jim zavoláš. To je nejrychlejší a knihafon budete mít každý.“

„A můžeme si vyčarovat co chceme?“

„Všechno, co je v nabídce. Modré z nebe tam ale není. Ani nové zuby, zkažené denním mlsáním sladkostí.“

Kluci i holky pak dostali školení v zacházení s knihafonem. Někteří už tu vystupovali jako staří mazáci, ale i ti byli překvapeni, co všechno jim knihafon umožní. A protože ještě nebyl večer a dnes výjimečně škola nebyla připravena, nastalo všem odpolední volno, kdy jim měli Janka s Vítou dát nutné zaškolení v létání.

„Budeme si smět létat, jak se nám bude chtít?“ byla nejčastější otázka, když si krátce vyzkoušeli létání pod vedením Víti nebo Janky.

„S jistou dávkou opatrnosti,“ krčil rameny Vít a. „Kdybyste provokovali policajty víc než je zdrávo, mohli byste je přivést až sem. Čili – ano, ale...“

„A co potápění v řece?“ napadlo některé.

„To by bylo jednodušší, pod vodou nikoho neprovokujete. A je to také zajímavé. Potíž je v tom, že zdejší řeka je na většině toku příliš mělká. Tam, kde je hlubší, by to snad bylo možné. Nejjednodušší bude zkusit si to v některém blízkém rybníku.“

„Vždyť i vchod do Skalního domu je pod vodou a řeka je tu docela hluboká.“

„To je tím, že se tu řeka opřela o skálu, všude v takových místech je hloubka větší. Ale pár desítek metrů po nebo proti proudu už je řeka zase poměrně mělká.“

„To by se mělo prozkoumat!“ mínil nejzvědavější Olda. „Bude na to snad dost času?“

„Bude,“ ujistoval ho Vít a. „Problém nastane v zimě, až řeka zamrzne.“

Olda se s tím spokojil, ale Vít a se s tím obrátil na táta jako s problémem.

„Až řeka zamrzne, zamrzne nám vchod!“ upozornil ho.

„Podívej se raději na nový plán domu!“ vybídl ho táta.

Zatímco Vít a s Jankou učili nové přírůstky ovládat januly, táta s mámou začali pro ně hloubit nové místnosti. Začali schodišti, pak podle plánu vyrazili chodby a až pak se vrhli na jednotlivé místnosti. Nejprve hrubou stavbu, kdežto podlahy, doplňky, dveře a elektronická okna si nechali na závěr.

Na plánu byla ale nahoře ještě jedna chodba. Končila nad řekou ve výšce kolem deseti metrů a byla právě tak veliká, aby tudy janula prolétla.

„Bude končit silovým polem, napodobujícím skálu,“ ujistil Vít ovi táta. „To bude náš zimní vchod – a později možná i hlavní.“

Večeři spořádali u obrovského stolu v obývací, kde si každý objednal, nač měl právě chuť. I když se většina připojila k Vít ovi, který si dal pravý maďarský guláš.

Jak známo, každému nejvíc chutná to, co má na talíři jeho soused...

Ještě že Fuhungo nikoho neomezoval.

Matinka

První noc strávili všichni ještě v pokojích bez dveří, ale už měli aspoň na podlaže nové linoleum a vsazená elektronická okna – i když všem zobrazovala totéž. Postele už ale byly definitivní a o výběru psacích stolů si každý rozhodoval podle Fuhungova katalogu sám.

Příštího dne rodiče osadili všechny dveře a dokončili vybavení zbývajících místností. Dvě velké měly mít úlohu školních tříd, další přeměnili na obytné pokojíky pro učitele.

Děti z děcáku se mezitím seznámily i s Plyšákem. Udivilo je, že ten pes mluví, ačkoliv jen telepaticky. Rozuměly mu ale a bylo to pro ně zpočátku něco nového a úžasného. Brzy si na to ale zvykli a Plyšák měl konečně klid, po kterém toužil. Zejména když to překryly další, ještě zajímavější události.

Odpoledne maminka přivezla do Skalního domu první učitelku. Stará paní Haullová souhlasila jako první i s ubytováním v nové škole. Seznámili ji s budoucími žáky a protože všem začala říkat *dětičky*, dostala automaticky školní přezdívku *Matinka*, ale spíš jí lichotila než aby jí vadila. Ani se pořádně nerozkoukala, rozdělila děti do dvou tříd – mladší a starší – a ty starší si vyzkoušela krátkým diktátem z češtiny, aby prý věděla, na čem je.

Diktáty bývají obávané, ale Matinka z nich nedělala problém. Několika oznámila, že dopadli výborně a že budou mít tedy víc volna, jiným sdělila, že jim pomůže zlepšit se a dva poškádlila, že by měli přidat a zda by se nechtěli zabývat nápravou i mimo vyučování.

„Budu mít na vás víc času,“ uvažovala s nimi nahlas. „Jak se zdá, nebudu tady dojíždět ani vařit – ani pro sebe. Televizi nemám a na čtení nemám oči. Nejste hloupí, jen zanedbaní a když se vám věnuji, mohli byste se velice rychle zlepšit. Beztak tu nemáte co na práci!“

Oba kluci chvíli uvažovali, pak se rozhodli nabídku přijmout. Udělali tím radost nejen Matince, ale i ostatním, protože se to dalo chápat jako první vstřícnost k učitelce.

Jakoby v děcáku byli samí andělci... Pokud to nebylo tím, že Vít'a mimoděk vybral ty, kdo chtěli něco dokázat... Lemplové se přece zalekli školy.

Proto tam také zůstali...

Tatínkovi se nakonec podařilo najmout učitele čtyři – a to už na malou školu stačilo. Třídy byly jen dvě, ale v každé několik ročníků, což má pro učitele větší nároky na přípravu. Tatínek s nimi večer diskutoval, zda to zvládnou a nabízel jim, že by mohl zařídit i další třídy. Čtyři učitelé se ale mohli střídát a proto usoudili, že to i při svém věku zvládnou.

„Je to velice zajímavý pokus,“ zhodnotil to sedmdesátiletý učitel Lukeš. „V dětských domovech to bývá s výukou všelijaké. Ale tady se, jak se zdá, sešli ti lepší. Může jim to jen prospět. Možná jim to pomůže i s motivací – jak říkám, je to opravdu zajímavý pokus!“

Pracovní smlouvu uzavřeli všichni jen formálně. Šlo přece o důchodce, nepotřebovali plat v penězích, zato měli ve Skalním domě veškeré zaopatření a z Fuhungova katalogu měli mít nárok na cokoli by si přáli. Mimo Skalní dům přece i nadále pobírali důchody, které se jim teď hromadily na účtu. Hradili z toho údržbu svých dosavadních bytů, i když je většinou propůjčovali svým dětem a vnoučatům.

Všichni čtyři si z důchodů platili i SIM-karty knihafonů, aby se mohli dovolat na své příbuzné, zejména na nejbližší potomky.

„Moje děti za mnou jezdí jen jednou za měsíc,“ svěřila se Matinka mamince. „Dalo by se zařídit, abych se s nimi občas setkala?“

„Jistě – Vít'a nebo Janka to rádi zařídí!“ ujišťovala ji maminka.

Děti se ale Matince ozvaly telefonem již třetího dne po jejím nastěhování a Matinka se vypravila za Vít'ou, kterého považovala za staršího a tedy rozumnějšího.

„Prima – poletíme k vám,“ zhodnotil to. „Kde bydlíte?“

„Počkej, ty tam se mnou chceš – letět?“ zarazila se Matinka.

„Jak jinak?“ opáčil Vít’a. „Sem přece jiný vchod než letecky a vodou nevede!“

„Ale abys řídil ty? Zvládneš to?“ starala se.

„Už jsem pilotoval i autobus!“ kasal se Vít’a. „Vždyť je to jednoduché!“

Pak s Matinkou probral na mapě, kde bydlí a pochvaloval si, že svůj domek poznala.

„Můžeme letět!“ řekl a vyvolal si janulu. Nasedl a pozval dovnitř i učitelku. Ještě se trochu zdráhala, ale když viděla, že jinou cestu nemá, usadila se vedle něho. A pak už jen zírala, jak s ní bravurně doletěl až na dvorek jejího domku. Tam janulu zrušil a doprovodil starou učitelku dovnitř.

„Mám tady jen nejnnutnější,“ omlouvala se mu. „A kafe by asi nebylo to pravé, co bych ti měla nabídnout...“

„Máte přece dohodu s našimi!“ ujišťoval ji. „Ta platí po celém světě. Máte-li u sebe knihafon, máte cokoli si budete přát! A když chcete, pomohu vám s tím.“

Pomohl jí s objednávkou a než její děti přijely, poručili si bábovku bez cukru, neboť Matinka byla diabetička. Vít’a si bábovku pocukroval až dodatečně a pak přičaroval na stůl pro Matinku neslazenou kávu a pro sebe sladké kakao.

Pak zastavil před domkem auták a dovnitř se vhrnula nejprve tři vnoučata a za nimi i jejich rodiče – učitelčina dcera s mužem. Přivítali se s maminkou a chvíli si potom povídali o rodinných záležitostech. Vít’a se zatím staral o pohoštění – rodičům donesl z kuchyňky další voňavou kávu s bábovkou a dětem tři veliké zmrzlinové poháry.

„Ale maminko – to sis neměla dělat takovou škodu!“ plísnila učitelku dcera.

„To já ne – to Vít’an!“ bránila se učitelka.

„Co je to vlastně za kluka?“ zajímala se dcera.

„To je můj nový žák – takový malý čaroděj!“ usmála se stará paní.

„Ty ještě učíš?“ zamračila se trochu dcera. „Máš toho zapotřebí?“

„Nemám,“ přiznala učitelka. „Ale víš – dostala jsem tak skvělou třídu, že jsem prostě neodolala. Učím ostatně jen na půl úvazku, to ještě zvládnu!“

„Kolik ti platí?“ zajímal se zeť.

„Platí mi naturáliemi,“ usmála se. „Mám to se zaopatřením a na co si vzpomenu.“

„To tě teda pěkně napálili!“ mínil zeť.

„Neřekla bych,“ namítala učitelka. „Vít’o, smím si přát knihafony i pro vnoučata?“

„Jistě,“ přikývl Vít’a a odběhl do kuchyňky, aby nemusel čarovat před lidmi. Obratem se ale vrátil a přinesl pět knihafonů, každý jiné barvy.

„Co je to?“ zajímal se zeť.

„Takový kapesní počítač,“ roztáhl před ním Vít’a obrazovku knihafonu. „Nahradí vám také knihu a mobilní telefon.“

Předvedl jim zběžně, co přístroj umí a přitom jim je přizpůsobil jejich očím.

„Mělo by to mít další výhodu,“ ujišťoval je. „Když se budete volat knihafonem, může babička přestat platit SIM-kartu, protože spojení mezi knihafony je zadarmo.“

„Ale co kdyby si třeba nutně potřebovala přivolat lékaře?“ namítala dcera.

„Nouzová volání – záchranka, hasiči a policie – jsou odjakživa zadarmo!“ opáčil.

Vnutil jim tedy ještě další školení o knihafonech, ale pak se stáhl do kuchyňky, aby je nerušil. Tam si ho ale obsadila vnoučata.

„Co ty jsi zač?“ začala výslech nejstarší dcerka, zhruba Vít’ova věku, možná maličko starší. „Proč jsi tady u babičky?“

„Jsem její žák,“ ujistil je hrdě.

„Žák?“ podívala se na něho přísně. „Nestydíš se takhle zneužívat starou paní?“

Vít'a se zarazil, protože takový útok opravdu nečekal. Ale včas se vzpamatoval.

„Nezneužívám ji!“ odvětil. „Jsem nejen její žák, ale také její pomocník. Ted' zrovna se o ni starám. A také o vás, protože i vaše dobro mám na starosti.“

„My tě ale nepotřebujeme!“ namítla dívka nepřátelsky.

„Ted' se budeme o babičku starat my!“ přidal se k ní bráška, zřejmě mladší než Vít'a.

„Nahradíme tě levou zadní!“ přidal se i o další dva roky mladší kluk.

„To těžko!“ usmál se Vít'a. „To byste museli umět čarovat, protože já jsem mimo jiné i dvorním čarodějem vaší babičky. A v tom mě nenahradíte!“

Tím je ovšem uzemnil, jenže dívka se vzpamatovala ještě rychleji než prve on sám.

„Babička by si nic nezačínala s takovým lhářem!“

„Chceš říct, že jsem lhář?“ usmál se pobaveně Vít'a s vědomím, jak snadno jí to může vyvrátit. „A když ti řeknu, že jsem i její dvorní pilot, to už mi neuvěříš vůbec, co? A přitom je to čistá pravda!“

„Dvorní pilot?“ rozesmál se i starší kluk. „Čeho? Natahovacího autíčka formule 1?“

„Přibrzděte, mládeži!“ zvázněl Vít'a. „Nebo mě donutíte dokázat to!“

„Dokázat, že jsi čaroděj?“ kroutila hlavou dívka. „To bych chtěla vidět, jak!“

V té chvíli jí ale zamrzl úsměv ve tváři. Na studené plotně se znenadání objevily čtyři další zmrzlinové poháry, přesně takové, jaké před chvílí s oběma bráškami dojedli. Vít'ovi bylo hned jasné, že o Fuhungově obchodu ještě ani neslyšeli, jinak by to na ně tak nepůsobilo.

„Nabízím vám zmrzlinový smír!“ podával jim v každé ruce jeden pohár. „A řekněte si každý jedno přání – ale musí se týkat nějakého předmětu, který byste chtěli mít. Abstraktní pojmy jako zdraví nebo štěstí nečaruji.“

Poháry jim vnutil do rukou a dostrkal je ke stolu. Když se všichni čtyři posadili, pustil se jako první bez okolků do čtvrtého zmrzlinového poháru.

„Ale co kdybych si přál pravý fotbalový míč?“ vyhrkl mladší kluk.

„Tady je!“ přistrčil k němu Vít'a žádaný míč, který se objevil na stole přímo před ním. A dál se věnoval zmrzlině.

Ted' už na něho třeštili oči všichni tři.

„Ty to vážně čaruješ?“ připustil nejmladší vnuk.

„Skoro!“ přikývl Vít'a.

„A umíš vyčarovat i štěně bernardýna?“ zkoušel to prostřední kluk.

„Ne, protože štěně není předmět,“ odmítl vážně jeho přání. „Vyčarovat něco živého je příliš obtížné, to na tomto světě nedokáže nikdo.“

„A co takhle veliké auto na dálkové řízení?“ slevil kluk.

„Pojď si vybrat!“ roztáhl před ním Vít'a obrazovku knihafonu přímo na své ruce. Byla na ní stránka Fuhungova obchodu s hračkami, speciálně s dálkově říditelnými auty – Vít'a ji dokázal telepaticky nalistovat dříve než knihafon aktivoval.

Když kluk na jedno autíčko ukázal, objevilo se v témže okamžiku před ním na stole. Vít'a mu přidal sadu baterií, pak beze slova knihafon změnil zpátky v hodinky.

„Baterky si musíš dát dovnitř sám,“ dodal stručně.

„Poslyš, tohle přestává být legrace!“ zbledla dívka. „To přece není možné!“

„Nevěříš ani vlastním očím?“ podíval se na ni s úsměvem. „Přej si něco!“

„Mám opravdu chuť nevěřit vlastním očím!“ souhlasila. „Jenže z čarování nemůže být nic dobrého. Říkáš, že jsi babiččin dvorní pilot? Znamená to, že umíš řídit skutečné letadlo? To je ještě neuvěřitelnější, ale – je letadlo předmět, který bych si mohla přát?“

„Ano, letadlo je pro mě předmět, není živé,“ přikývl vážně Vít'a. „Přeješ si je?“

„Ano!“ řekla odhodlaně.

Vít'a se otočil stranou. Kuchyňka byla malá, ale místo pro janulu zde bylo. Objevila se skoro okamžitě přímo u dívky.

„Jen nevím, co s ním budeš dělat!“ usmál se trochu smutně. „Létat přece neumíš!“

„Tohle... tohle že je letadlo?“ zděsila se, ale přinutila se sáhnout si na povrch, tvořený klouzajícím silovým polem. „Poslyš – vždyť to ani nevypadá jako z našeho světa!“

„To ani netvrdím,“ souhlasil. „Není to z našeho světa. Nemá to křídla, vrtule ani rotor a přece to létá. Ale už mi aspoň věříte, že jsem dvorní čaroděj vaší babičky?“

„Teď už bych ti uvěřila, i kdybys tvrdil, že jsi hrabě Drákula!“ řekla tiše, bledá jako křída. „Kdy ses vlastně upsal Satanáši?“

„A ty si vážně myslíš, že by si tvá babička něco začínala se Satanášem, nebo s někým z jeho přízně?“ podíval se na ni povzbudivěji, neboť pochopil, že to přehnal. „Řekl jsem, že je to **skoro** jako čarování. Ve skutečnosti se jedná o pokročilou technologii. Tak pokročilou, že se dá jen těžko odlišit od černé magie. Ale rozhodně nepochází od Satana, je to výsledek prastaré moudrosti jiného světa. Nic víc.“

„Jakého jiného světa?“

„Světa z jiného vesmíru,“ upřesnil. „Nedávno jsme zažili kontakt s mimozemšťany a tohle všechno je jejich věda.“

„Ale jak to, že o tom nikdo neví?“

„Mimozemšťané si to nepřáli,“ řekl. „Svěřili nám svou technologii pod podmínkou, že toho nezneužijeme. Takže se snažíme...“

„A tohle...“ ukázala na janulu, „to skutečně létá? Vždyť tomu opravdu chybí křídla, vrtule a vlastně i motor! Neříkej, že je všechno v té sedačce dole!“

„Neříkám,“ zavrtěl hlavou. „Létá to na sílu dodávanou zvenčí. Je to vlastně jen taková kapsle silového pole, ale umožňuje létat rychleji než pozemské létající sudy paliva. Nechceš se s tím naučit létat? Když už sis to vybrala...“

„Asi bych se toho bála!“ otrásla se.

„Babička se toho nebojí a ty ano?“ popíchl ji.

„Babička s tím létá?“

„Jsem přece její dvorní pilot!“ připomněl jí. „Ale létání je tak snadné, že se to naučí i pětiletý špunt. Když už sis to přála, měla by ses to naučit využívat, ne?“

„Ale jak to teď dostaneš ven?“ namítala. „Nebo s tím chceš létat tady v kuchyni?“

„Dáme si venku krátký pilotní kurs, ne?“ navrhl jí. „Kluci se jistě taky rádi proletí. My dodržujeme zásadu, že bez instruktáže se létat nesmí, takže to opravdu potřebuješ.“

„Ale jak to teď dostaneš ven?“ opakovala svou námitku a ukázala na janulu.

„Jednoduše,“ usmál se. „Je to jen kapsle silového pole, prostě se rozplyne a venku si vytvoříme jinou. Pojďme!“

Zrušil janulu a vzal ji za ruku, aby ji vytáhl ven.

„Ale já mám zakázáno jezdit s neznámými kluky!“ vytrhla se mu.

„Jen klidně pojď, žádný zákaz neporušíš. Tohle přece nejezdí! A řídit budeš ty.“

Zaváhala, ale nechala se přesvědčit, že rodičovský zákaz neplatí pro létání. Bráškové ji následovali zčásti nadšeně, zčásti napjatě. Přece jen nedostávali takovou nabídku každý den.

Vít'a jí venku podal nový knihafon a přizpůsobil do jejím očím.

„Tenhle počítač musím s tebou identifikovat,“ řekl omluvně. „Znamená to, že se tvé jméno zapíše dovnitř a nikoho jiného pak neuposlechne. Jak se jmenuješ?“

„Jitka,“ řekla. „Jitka Myšková. Ale neměla bych ti to říkat.“

„To musí udělat každý majitel knihafonu, je to ochrana proti zlodějům,“ omlouval se.
 „Jinak by to nešlo?“ zamračila se.
 „Ale jak? Tohle funguje naprosto spolehlivě,“ vysvětloval jí trpělivě – pozastavoval se nad tím beztak každý druhý. „Umíš zacházet s počítači? Otevři si Fuhungův obchod!“
 Pod jeho vedením to zvládla poměrně snadno a podařilo se jí i objednat si janulu.
 „Po nasednutí upneš knihafon do držáku!“ pokračoval. „Jsi pravačka nebo levačka?“
 „Pravačka – pokud tím myslíš šikovnější ruku a ne něco jiného.“
 Otočil telepaticky janulu tak, aby Jitka měla ovládací kuličku na své pravé straně.
 „Nasedni si proti mně a kluci ať si nasednou za nás!“ požádal ji a vmáčkl se dovnitř.
 Kluci pochopitelně seděli dřív než jejich sestra, která se pořád trochu ostýchala, ale brzy seděli uvnitř všichni čtyři.
 „Teď změním knihafon v mapu a ty si vezmi do ruky řídicí kuličku. Neboj se, opravdu je to bezpečné. A teď popotáhni kuličku nahoru!“
 Vznesli se a pak se plynule rozletěli vpřed. Kluci vzdychali nadšením, ale jejich sestra se tvářila opatrněji. Ulehčeně si oddychla, až když se jí podařilo po opsání malého okruhu nad babiččiným domkem hladce přistát zpátky na dvorku.
 „Tak – teď to umíš a gratuluji ti, že sis vybrala zrovna tohle,“ blahopřál jí.
 „To bylo všechno? Neměla bych dělat nějaké... zkoušky či co?“
 „Celou zkoušku jsi právě udělala. Prokázala jsi, že umíš vzletět, přistát a naplánovat si cestu podle mapy. Víc k řízení nepotřebuješ.“
 „To je opravdu příjemné překvapení,“ přiznala. „Čekala jsem, že to bude horší.“
 „A teď se vrátíme k babičce. Co kdyby ještě něco potřebovala?“ pobídl ji.
 Odepnul jí knihafon z držáku a ukázal jí, jak z něj udělat hodinky. Jakmile vystoupili oba kluci, miradok se rozplynul a všichni se vrátili do kuchyně.
 „Jak ses vlastně k tomu všemu dostal ty?“ zeptala se ho už trochu uvolněněji.
 „Jako slepý k houslím,“ přiznal. „Poslyš, ještě si myslíš, že vaši babičku zneužíváme? Nebo už připustíš, že jí můžeme život taky trochu zpříjemnit?“
 „Nutíte ji učit, když už je dávno v penzi!“ namítla tvrdohlavě.
 „Řekl bych, že jí u nás bude lépe než tady,“ opáčil klidně. „Jako osamělá důchodkyně musela obracet každou korunu, každý měsíc jen těsně vyšla s důchodem a většinu času o ni nikdo nestál. U nás žije mezi námi a má všechno, nač si vzpomene. Přála si knihafony i pro vaši rodinu – a dostala je. Umožňujeme jí uplatnit její schopnosti na žácích, kteří si jí váží – a to může znamenat víc než peníze. Bydlí přímo ve škole, nikam se netrmácí a když se přece jen potřebuje někam dostat, stačí kývnout a má k použití letadlo i s pilotem. A ty na mě tady vybafneš se zneužíváním!“
 „Promiň, netušila jsem, jak je to doopravdy!“ ustoupila trochu.
 „Prominu,“ usmál se. „Ale už to neopakuj.“
 Nahlédli do obývacího pokoje, ale Jitčini rodiče už byli na odchodu.
 „Užijte si knihafonů,“ přál Jitce i jejím bráškům. „A brzy si zase vzpomeňte navštívit babičku, ať má z vás radost!“
 „A co když se teď naučím létat a přiletím za babičkou k vám?“ napadlo Jitku.
 „Nauč se létat,“ schválil jí to Vít'a. „Ale my vám babičku kdykoliv přivezeme domů, pro nás to není žádný problém.“
 „Ale mě by zajímalo, kde babička žije a učí!“
 „Není to tak jednoduché, jak se zdá, ale rozmyslíme si to,“ slíbil jí Vít'a. „Budu o tom uvažovat, ale dnes už to nepůjde. Snad až příště.“
 „Uvidíme se ještě někdy?“

„Snad ano...“

Pouhých pár dní trvalo, než rodiče přizpůsobili podzemní sídlo většímu počtu obyvatel a získali i učitele do školy. Pak se ale vrátili k činnosti, započaté před nájezdem exekutorů, policie a bab ze sociálky. Od rozvíjení Fuhungova obchodu a prodeje knihafonů se dostali k organizování obecně prospěšných podniků.

Jak přibývalo spokojených zákazníků Fuhungova obchodu, narůstaly i počty čarodějů, jak si zvykli říkat lidem s výsadou objednávat si zboží bez placení.

Aby člověk získal tuto výsadu, musel splňovat několik podmínek.

Předně nesměl být zadlužený, tedy závislý na splácení dluhů a hypoték. Pro zadlužené ale v poslední době Fuhungo nabízel odkoupení dluhů. Mohl si to dovolit, neboť na kontech shromáždil dost peněz – i při neuvěřitelně nízkých cenách měl již stamilióny. Zaplatil by dluhy za dlužníka, který by je nesplácel penězi, ale obecně prospěšnou prací, rozvrženou na více let. Zneužití měly zabránit smlouvy, kde byly dluhy převedené na roky. V případě porušení smlouvy by Fuhungo vymáhal zbytek dluhu v penězích.

Druhou podmínkou byla nezávislost na energii. Toho mohl každý dosáhnout tím, že se odstříhne od přívodů energie zvenčí. Kdo chtěl svítit, topit a používat elektrické spotřebiče, musel si pořídit nezávislý zdroj energie. Fuhungův obchod ale tyto zdroje energie nabízel, takže ten požadavek nebyl likvidační, jak se zdálo. U čarodějů odpadla i spotřeba energie na vaření a ledničky – čarodějové si jídlo nevaří a nepotřebují je ani skladovat.

Hlavní podmínkou bylo vykonávat obecně potřebné práce. Jejich seznam byl dostupný pomocí knihafonů a byly tam různé obory, od lékařů a učitelů po stavitele domů, zahradníky a elektrotechniky. Chyběly ale běžné dělnické profese – nebyla tu tovární výroba a zejména mechanické montování, klasická doprava a obory pro práci s penězi – od peněžních ústavů po prodavače. Fuhungo se chystal odsunout je do historie, kam se již dříve dostaly jiné, také svého času klasické lidské obory – od formanů a podkoních po cvočkaře, oráče a rozsévače.

Byla tam ale možnost nabídnout svou profesi a optat se, zda je – nebo by mohla být – zařazena mezi všeobecně prospěšné. Například strojvedoucím na železnici Fuhungo nabídl místa na historické trati, adaptované z nevyužívané regionální lokálky.

Organizováním Fuhungova obchodu se táta s mámou přestali zabývat už dávno. Šlapal jako hodinky, měli tedy čas i na něco jiného. Založili **Fuhungovy noviny**, dostupné pomocí knihafonů, a zaměstnali v nich spoustu amatérů, neboť profesionální novináři o ně nejevili zájem. Bylo to tak ale lepší – dnešní novináři se ideálu novinářské práce vzdálili natolik, že bylo lépe, když Fuhungovy noviny ponechali amatérům. Účast na zpravodajství se uznávala jako všeobecně prospěšná práce, zpravodajci tím získali materiální nezávislost čarodějů a po několika pokusech i sebevědomí, aby mohli nestranně informovat, co se děje v okolí.

Fuhungovy noviny byly dostupné jen pomocí knihafonů, ale brzy konkurovaly nejen tištěným, ale i televizním novinám. Knihafony dokázaly pořizovat fotografie i videa a proti profesionálním kamerám měly lepší stabilizaci obrazu, takže i amatérská videa měla kvalitu srovnatelnou s profesionálními kameramany. Fuhungovy noviny měly zakrátko sledovanější zprávy, než jaké přinášeli mediální dinosauři. Komentovaly ale události z jiného pohledu a dinosauři sptili vzteky. Řady zpravodajců Fuhungových novin rostly a čtenáři skutečnosti srovnávali podle toho, jak je kdo popisoval.

Nejdůležitější bylo, že si profesionální novináři příliš zvykli upravovat reportáže, aby nadbíhali oficiálním politickým partajím. Amatéri předkládali lidem obraz událostí jaký byl ve skutečnosti. Žádné pečlivě vybrané výstřižky, slova vytržená ze souvislostí, ale syrové,

nesestříhané záběry bez vystříhaných úseků. Nikdo za politiky neretušoval přeréknutí, nikdo ochotně nesmazal, co chtěli zatajit.

Politici se snažili amatérské reportéry pod záminkou neplatných akreditací z tiskových konferencí vyhazovat, ale nepomohli si tím, naopak, Fuhungovy noviny pak stejně přinesly přepis všeho, co se kde šustlo a navíc s komentáři, které se daly považovat za lichotivé jen při úplném zatmění mysli. Ve Fuhungových novinách nebylo místo pro politické lži ani pro reklamu – což bývá často totéž. Ostatním médiím neukrajovaly z reklamního koláče, jenže ten zvolna vysychal, jak Fuhungův obchod přebíral zákazníky zavedeným firmám a těm pak na reklamu nezbývalo. Fuhungovy noviny byly nechtěným dítětem demokracie – čím víc je zavedená média očerňovala, tím víc jim čtenáři věřili.

Děti se to ale nedotýkalo, nebo jen nepatrně, takže si těchto změn nevšímaly.

Měly jiné starosti.

Když Matinka nepřišla na hodinu, byl ve třídě chvíli klid.

Pak se ale Vít'a vzchopil a řekl, že jí půjde naproti. Matinka už špatně chodila, mohl by jí pomoci udržovat rovnováhu.

Našel ji ale v jejím pokoji ležet na zemi – a spustil křik.

Zkrátka byli kolem všichni žáci a po chvílce přiběhla i Vít'ova maminka.

„Na co čekáte?“ okřikla děti. „Ty bys měl mít víc rozumu, Vít'o! Požádej kamarády, aby ti ji naložili do januly a odvez ji do nemocnice! Ty to dokážeš nejrychleji!“

„Počkej – nejprve se na ni podívám!“ oslovil ho v té chvíli Plyšák, který také přiběhl. Pozorně ležící Matinku očichal, jenže pak všechny trochu zklamal.

„Tohle je nad mé schopnosti,“ přiznal telepaticky. „Pomohu vám ji udržet naživu, ale nebude to stačit. Jen bych ji nevezl do nemocnice, ale rovnou ke skřítkům.“

Plyšák měl pravdu, jeho nápad všechny zaujal, nikdo se mu nepostavil. Vít'a z vlastní zkušenosti věděl, že pozemským lékařům nesmí důvěřovat. Vyvolal tedy janulu, kamarádi mu pomohli bezvládnou Matinku rychle naložit i s *ošetřujícím lékařem* Plyšákem, janula se úslužně prodloužila a Vít'a vyrazil jako na závodech.

Během letu se stihl spojit s panem Adamem a vysvětlil mu, proč za ním letí.

„Můžete za mě požádat skřítky o pomoc?“ požádal ho.

„Myslíš si, že je to nutné?“ staral se s obavami pan Adam.

„Nevím, ale vypadá to opravdu zle,“ ujistil ho Vít'a.

„Jen je zavolej!“ přidal se k Vít'ovi telepaticky Plyšák.

Knihafon to kupodivu přenesl, takže pan Adam již nic nenamítal.

Janula se prodloužila, ale zůstala úzká pro jednu osobu, takže se s ní Vít'a odvážil i do úzkých jeskynních chodeb. Matinka byla za Vít'ou místo vedle něho a Plyšák byl malý pes. Naštěstí si Vít'a uměl bez asistence otevřít všechny potřebné brány a janula dokázala couvat, takže se nepotřebovala v jeskyních otáčet. Vycouvali z jeskyně na světlo a spatřili před sebou dřevěnou roubenou chaloupku s čistě bílými spárami, malými dveřmi i okénky a červenou střechou. Pozemsky milou, jako tvář známého člověka. Sídlo rodiny Adamů.

Byli tu tak rychle, že ani pan Adam, ani jeho syn Kája nestačili vyjít z chaloupky. Pan Adam okamžitě po hovoru s Vít'ou zkoušel volat skřítky a syn Kája neměl ani tušení, co se děje. Vít'a bez pana Adama ke skřítkům nemohl, takže zůstal před chaloupkou stát.

Konečně pan Adam vyšel rychlejším krokem ven a zamířil k Vít'ovi. Došel k janule, ale nepodivil se nad ní, jen se zadíval na starou paní.

„Je ta paní tvá příbuzná?“ zeptal se Vít'i.

„Není,“ odpověděl ihned Vít'a. „Ale je to naše učitelka, máme ji rádi.“

„Dobře,“ přikývl pan Adam. „Skřítkové to chtěli potvrdit.“

„Vezmou ji?“ staral se Vít'a.

„Máme k nim všichni odletět,“ odvětil pan Adam. „Vejdu se do toho letadla? Doufám, že s tím umíš létat!“

Vít'a ho ujistil, že to dokáže a pokynul mu vedle sebe. Janula se poslušně rozšířila.

„Já s tímhle létat neumím,“ přiznal pan Adam. „Slyšel jsem, že jste vytáhli nějaké staré vynálezy skřítků. My jsme je nikdy nepoužívali. Tak tedy leť, povedu tě.“

Vít'a se vznesl a pan Adam mu určil směr.

Skřítkův dům nebyl naštěstí daleko. A jak se zdálo, skřítkové už na ně čekali.

„Vystup z miradoku a nech nám ji uvnitř!“ požádali Vít'u a ten okamžitě poslechl.

Na Vít'ovo místo nasedl jeden skřítek. Odepnul z držáku Vít'ův knihafon a podal mu ho. Pak s panem Adamem i s Plyškem odletěli a druhý skřítek se k Vít'ovi obrátil s několika otázkami. Chtěl po Vít'ovi objasnit jeho vztah k Matince a pátravě se přitom na něho díval.

Vít'a mu musel zopakovat, že učitelka není v žádném směru jeho příbuzná, ale všichni ji mají rádi a přáli by jí uzdravení.

„Zajímavé!“ zhodnotil to skřítek, když Vít'a skončil. „Nebývá zvykem, aby z vašeho rodu někdo prosil za jiného, kdo s ním není svázaný genetickou příbuzností. Za tebe předtím prosili tvoji příbuzní, ale tahle osoba je cizí. Znamená to, že se dokážete starat i o jedince, kteří nepatří do vaší genetické skupiny?“

„Příbuzenské vztahy bývají silné, ale lidem by na sobě mělo záležet i tak,“ řekl Vít'a.

„To ti chválíme,“ souhlasil skřítek. „Od vašeho Fuhunga máme zprávy, že se ve vašem světě snažíte o změny. Nejsou optimální, nicméně vedou přibližně správným směrem. Mohli bychom vám samozřejmě ukázat jednodušší, rychlejší i účinnější změny, ale váš svět je váš svět, nám tam nepřísluší zasahovat. Ani Fuhungo nebude zasahovat, dokud mu to nenařídíte. Kdo z vás ale přišel na nápad radit se s ním?“

„Nevím,“ řekl Vít'a zaraženě. „Nepamatuji se, že by mi někdo napovídal, prostě mě to napadlo. Ani nevím, kdo ještě kromě mě a táty se s Fuhungem radí.“

„To je právě to! Zatím jsi jediný,“ ujistil ho skřítek. „Ani tvůj táta nestojí o rady, co má dělat. Všichni se snažíte působit dojmem, že víte co chcete i jak toho dosáhnete. Ani tady se lidé neobracejí na Fuhungy s žádostmi o rady. Všechny dotazy zaměřují jen na fakta. Ty jsi v tomhle směru výjimka a jsi proto pro nás velice zajímavý.“

„Možná jsem ještě dítě,“ naznačil Vít'a. „Děti tolik neznají a proto se častěji ptají.“

„Děti tu bylo víc než dost,“ namítl skřítek. „Ano, ptaly se častěji než dospělí, ale pouze dospělých svého druhu, žádné se neptalo Fuhungů.“

„Mně se zdálo, že Fuhungo má víc zkušeností, než nejzkušenější lidé. Proč bych se ho tedy nezeptal na jeho názor?“

„To je ono!“ řekl skřítek. „Všechny dotazy vás lidí, pokud se obraceli na Fuhungy, se týkaly strohých faktů. Nikdo se jich ještě nezeptal na jejich názory.“

„Je snad špatně, že se ho na to ptám?“ zarazil se Vít'a.

„Není,“ odvětil skřítek. „Zdá se, že nepovažuješ Fuhunga za služebníka, který ti splní všechna přání, ale že ti také záleží na jeho mínění.“

„Pokud se dobře pamatuji, Fuhungovým smyslem života mělo být pomáhat rozumným bytostem – nejen lidem. Ale já jsem si zvykl považovat ho více za kamaráda. Silnějšího než kdokoli z lidí, a nejspíš i moudřejšího. Není snad chyba přiznat mu, že považuji jeho názor za lepší než můj? Nemůže být Fuhungo více než poslušný služebník?“

„Není to chyba,“ ujistil ho skřítek. „Fuhungo může být i kamarád.“

„Pak snad nevadí, když ho budu za kamaráda považovat i nadále?“

„Není to chyba,“ souhlasil skřítek.

„Ale Fuhungo mě poslouchá, i kdybych si přál něco špatného,“ vzpomněl si Vít'a.

„Některé principy Fuhungo porušit nemůže. Nesmí tě nechat páchat zlo beztrestně. Ale když se k němu budeš chovat jako ke kamarádovi, oplatí ti stejnou měrou. Jako kamarád tě smí varovat, dřív než něco zlého provedeš.“

„To přece ke kamarádství patří,“ souhlasil Vít'a. „Jen opravdu dobrý kamarád člověku bez obalu řekne, co dělá špatně.“

„Chovej se tak tedy dál,“ poradil mu skřítek a zmizel – i bez letadla.

Vít'a si jen marně protíral oči.

Vypadalo to na delší jednání. Vít'ovi se nechtělo čekat, vytvořil si proto novou janulu a vrátil se k Adamovic chaloupce. Tam odepnul z ruky knihafon a volal mamince. Vysvětlil jí, že si Matinku převzali skřítkové a že teď čeká na výsledek.

„Takže přijdu domů později – až se dozvím, na čem jsme a co na to skřítkci!“ skončil.

A protože maminka neprotestovala, připnul si knihafon na ruku. Mimo jiné i protože koutkem oka postřehl jakýsi pohyb. Z roubené chaloupky totiž vyšel Kája Adam mladší.

„Vít'o!“ rozzářil se, když spatřil kamaráda. „Co mohu pro tebe udělat?“

„Pro mě nic, to už zařizuje tvůj táta!“ ujistil ho Vít'a.

„U skřítků?“ hádal Kája. „Táta šel za nimi?“

„Jo,“ přikývl stručně Vít'a. „Odletěl s nimi někam daleko.“

„Zírám!“ podotkl Kája. „Zase něco důležitého?“

„Onemocněla nám učitelka,“ přikývl Vít'a. „Báli jsme se o ni.“

„To to bylo tak zlé, že jste ji vezli až sem?“

„Nejspíš ano,“ souhlasil Vít'a. „Navrhl nám to Plyšák, teď tu na ně čekám.“

„To může trvat i pár hodin, nebo dokonce dní,“ varoval ho Kája. „Pojď zatím k nám!“

Vít'a poděkoval a následoval Káju do sednice. Kája mu nabídl nepozemské zákusky – nic takového Vít'a nikdy předtím neviděl, ale daly se jíst, ačkoliv chutnaly masitě.

„Nemohli jste ji svěřit pozemským doktorům?“ vrtěl hlavou Kája.

„Hodně mi na ní záleží a tady... je to přece jen jistější,“ pokrčil Vít'a rameny.

„To máš sice pravdu, ale skřítkové to nedělají rádi.“

„Nedělají?“ opáčil Vít'a. „Vzali ji do péče docela ochotně. I s naším Plyšákem!“

„To sice vzali, ale mohlo by se stát, že se pak hodně dlouho neobjeví,“ sýčkoval Kája. „Táta říkal, že je nesmíme příliš zneužívat, nebo zmizí a už neprijdou.“

„Je smutné, že je umí zavolat jen on,“ vzdychl si Vít'a.

„Je dobré, že aspoň on,“ opravil ho Kája. „Je nás tady v jejich světě víc, ale některým se vůbec neukazují. Táta říkal, že je to tím, že po nich nic nechceme. A když chceme, je to vždycky tak důležité, že by to bez nich nešlo.“

„Nevím,“ pohodil hlavou Vít'a. „Pro mě to důležité bylo a Plyšák také tvrdil, že je to nad jeho síly. Viš – se mnou to bylo taky nahnuté a kdybyste mě nechali doktorům na Zemi, dopadl bych jako sedláci u Chlumce. Už bych se do smrti na nohy nepostavil.“

„Já vím,“ zvažněl Kája. „Ale nemůžeme po nich pořád žádat, aby nám dělali sluhy.“

„Nebylo by lepší, kdyby ty figle naučili někoho z nás?“ nadhodil Vít'a. „Nevyužívali bychom je pak tolik. Představ si, že by se uvolili naučit tě to aspoň natolik, abys mohl léčit. Nestrčil bys nakonec do kapsy všechny pozemské doktory?“

„To si představuješ moc jednoduše,“ potřásl Kája hlavou nevěřicně. „Jejich věda je od naší vzdálená asi tak, jako naše od australopitheků.“

„To je možné,“ neodporoval mu Vít’a.

„Nejsem si jistý, jestli to půjde,“ řekl pochybovačně Kája.

„Když to naučili i našeho Plyšáka?“

„To už jsem pochopil, ale na opravdu vážný případ to nestačilo. Co když je to příliš složité, než aby to lidská mysl vůbec pochopila?“

„Zkus o tom podumat s tátou!“ navrhl mu Vít’a. „Možná skřítkové nedělají rádi nic, co bychom mohli zvládnout sami. Říkal mi jeden, že se mezi nás nemíchají, protože je to náš svět a jim tam zasahovat nepřísluší.“

„Právě proto se divím, že vám tam dali Fuhunga!“

„Dali, ale dozvěděli jsme se jen to nejnnutnější a dál už to nechali na nás.“

Tohle téma tím zřejmě vyčerpali a chvíli oba ochutnávali nepozemské zákusky.

„Jak to bude s návratem azylantů?“ změnil Kája námět. „Zrušili jste už exekutory?“

„Možná byste se už vrátit mohli,“ odhadoval to Vít’a. „Exekutory jsme ještě nezrušili, ale udělali jsme jim v tom takový zmatek, že byste se mohli vrátit a nepřišli by na vás.“

„Jak se vám to povedlo?“ zajímalo Kāju.

„Oni si to zčásti udělali sami,“ řekl Vít’a. „Nadělali u nás příliš mnoho bezdomovců, kterým na našem nevšímavém, bezcitném státu přestalo záležet. A díky Fuhungovi přestalo záležet na penězích i spoustě dalších lidí. Zrušili bankovní konta a spolehli se na Fuhunga. Radikálnější zahodili občanské průkazy a vypadli ze všech evidenčních databází, opatrnější zatím váhají, bojí se zůstat bez lékařské pomoci. Máme sice i pár důchodců lékařů, ale bez lékařské techniky mohou být v mnoha případech bezradní. A špičková lékařská technika je na Zemi pořád příliš drahá – nezískali jsme pro Fuhunga ani jeden potřebný vzorek.“

„Chybí vám tedy hlavně lékaři?“ ožil trochu Kája.

„Chybí nám víc profesí, ale u lékařů je to nejtěživější,“ přikývl Vít’a. „Bohužel je na Zemi málo lékařů, ochotných přidat se k nám. Fuhungo by jim určitě zajistil životní úroveň jako ostatním, ale z jejich pohledu by to byl pokles. Ne že by se dnes měli lépe, ale zvykli si mít vyšší úroveň než ostatní lidé a teď by na tom byli stejně jako nedávní bezdomovci. Taky by se těžko loučili se svými přepychovými automobily, ačkoliv januly jsou nesrovnatelně lepší dopravní prostředek. Vlastně je to otázka prestiže. A té se dobrovolně nevzdají.“

„Podumám o tom s tátou,“ slíbil Kája. „Nemůžeme přece skřítky obtěžovat běžnými pozemskými nemocemi. Je jen otázka, zdali nám v tom pomohou.“

„Zkusit to můžete,“ povzbuzoval ho Vít’a.

„Zkusíme to,“ slíbil Kája.

Emigrant

Zmínka o janule přiměla Káju zeptat se Vítu, co tím myslel. Vít'a to kamarádovi raději bez dlouhého vysvětlování předvedl a svezl ho. Chvilku jen tak létali v okruhu kolem chalupy, než přistáli a vrátili se do sednice.

„Tohle jste neznali, co?“ zeptal se ho Vít'a ještě ve vzduchu, ačkoliv to už od pana Adama nedávno slyšel.

„Ne,“ přiznal Kája. „Ale bylo to nádherné.“

Řízení januly se mu líbilo, zejména když ho Vít'a učil rovnou telepatické verzi, kdy člověk skutečně létá jako ve snu.

V chaloupce je ale čekalo překvapení. V sednici seděl u stolu s Plyšákem u nohou pan Adam s jakousi neznámou mladou ženou. Vít'a na ni jen vytřeštil oči.

„Matinko!“ vyhrkl nesměle.

„Pojď dál, Vít'ane!“ oslovila ho. „Tak ty jsi ten můj zachránce?“

„Tohle je vaše učitelka?“ zeptal se Kája opatrně.

„Zřejmě ano,“ přikývl Vít'a.

„Zřejmě?“ podivil se Kája. „Člověče, ty si tím nejsi jistý?“

„Nediv se,“ oslovil ho jeho táta. „Vít'a nám přivezl osmdesátiletou stařenku, takže se sám divím, že ji vůbec poznal.“

„Nikdo jiný to snad být nemůže!“ odvětil Vít'a zaraženě. „Ale trochu se změnila.“

„Trochu?“ usmála se žena. „Řekla bych, že hodně. Když mi Karel před chvílí půjčil zrcadlo, nemohla jsem se ani sama poznat, i když jsem takhle kdysi dávno vypadala.“

„Má to jednu chybinku,“ vzdychl si pan Adam. „Když mi ji skřítkové předávali, řekli, že to bude osamocená výjimka. Velice osamocená. Nemáme raději počítat s tím, že by se opakovala dříve než za sto let. Omlazovací salón si tady zřejmě nezařídíme.“

Vít'a tedy vyrukoval se svým nápadem, zda by Adamovci nezkusili požádat o zaučení na poli lékařském – nebo jak tomu skřítcí říkají.

„Skřítkové jistě uvítají, když si vlastní problémy dokážeme vyřešit sami,“ tvrdil.

„Možná máš pravdu,“ začal nad tím pan Adam přemýšlet. „Záleží jen na skřítcích, jak to rozhodnou. Nejde o jejich ochotu či neochotu, ale také, zda je to vůbec možné.“

„To se rozumí samo sebou,“ schválil to Vít'a.

Oba Adamové ale přislíbili, že se o to aspoň pokusí, načež Vít'a nasedl do januly, vedle sebe pozval omládlou Matinku, dozadu Plyšáka a vrátil se nejkratší cestou domů.

Na Zemi právě přselo, olověné mraky sahaly až k zemi, ale Vít'ovi to nevadilo. Brzy byl u skály, bez otálení se potopil do šedivé říční hladiny, aby se vzápětí vynořil na přístavišti. Okamžik poté je ve velkém obývacím pokoji přivítalo nejprve nelíčené překvapení a pak, když se z toho všichni vzpamatovali, tím větší nadšení.

Místo staré učitelky mají mladou – a přitom je to pořád ta samá!

At' žije Matinka!

A taky Plyšák, že ho to napadlo!

A hlavně skřítcí!

Návratem Matinky problémy neskončily, ale Vít'a se nabídl, že se je pokusí urovnat. Matinka se totiž obávala, že svým příbuzným nevysvětlí, že to je opravdu ona, když vypadá mladší než její vlastní dcera. Přijmou ji, nebo ji budou považovat za podvodnici?

„Promluvím si s nimi nejprve já!“ nabídl se jí Vít'a. „Zavolám je knihafonem, pak se za nimi vypravíme a budu do nich hučet, dokud je nepřesvědčím.“

Matince nezbývalo, než ho buďto odmítnout, nebo ho nechat jednat. Odmítnout ho ale nedokázala, takže s ní nasedl do januly a požádal ji, aby mu na mapě ukázala, kde bydlí její dcera. Pak knihafonem zavolal Jitce Myškové.

Knihafon chvilku vyzváněl, ale Jitka ho naštěstí dlouho zvonit nenechala.

„Kdo je to?“ zeptala se. „Tady mi to sice píše, že mě volá babiččin dvorní čaroděj, ale radši se zeptám: jsi to ty, Vít’o?“

„Jsem to já,“ ujistil ji Vít’a. „Máš malou chvilku času na hodně dlouhý rozhovor?“

„Hodně dlouhý?“ podivila se Jitka. „No – dejme tomu, že zrovna nemám nic na práci. Tak spust’, nezdržuj to okolkováním!“

„A ještě by mě zajímalo, jestli máš po ruce nějakou židli, aby sis mohla sednout,“ řekl.

„To máš pro mě něco takového, že by to se mnou mohlo seknout?“ hádala rozverně.

„Správně!“ souhlasil vážně. „Mohla by sis tedy sednout?“

„Už sedím!“ odvětila vesele. „Vlastně jsem ani nevstala, seděla jsem už předtím.“

„Tak se ještě něčeho podrž, začnu. Dnes ráno se nám před vyučováním sesypala vaše babička. Kamarádi mi ji naložili do januly – je rychlejší než zdravotnická helikoptéra – a já jsem s ní vyrazil pro pomoc.“

„Říkáš mi to nějak vesele, takže doufám, že je babička naživu,“ zvážněla. „Ve které nemocnici leží?“

„Je naživu, ale neleží, sedí vedle mě,“ ujistil Jitku. „Chystáme se k vám právě odletět na návštěvu, v tom směru je všechno, zdá se, v pořádku. Ale úplně v pořádku to není. Nebo lépe řečeno – je to v lepším pořádku, než to dokážeš pochopit...“

„Nemluv v hádankách, když je to vážné!“ napomenula ho. „Kde je?“

„No... víš, já jsem ji neodvezl do nemocnice, jak bys asi čekala...“ lezlo to z něho jako z chlupaté deky.

„Není v nemocnici?“ zeptala se vážně.

„Není,“ souhlasil. „Je už zase u nás. Já jsem ji totiž neodvezl do nemocnice, ale odletěl jsem s ní nejkratší cestou k mimozemšťanům.“

„Kam?“ vyhrkla překvapeně. „Opakuj to!“

„Odvezl jsem ji k mimozemšťanům. Víš – co jsem ti o nich vyprávěl, že od nich máme tu mimozemskou technologii. Oni jsou vůbec ve všem napřed... Nač chodit ke kováříčkům, když můžeme jít ke kovářům, zkrátka jsem s ní přeletěl do sousedního vesmíru a tam jsem ji svěřil mimozemšťanům.“

O Plyšákových zásluhách raději pomlčel, to by asi Jitku uzemnilo úplně.

„Takže chceš říci, že nám ji uzdravili mimozemšťané?“ došlo jí.

„Tak nějak!“ přikývl.

„A je tedy v pořádku, nebo ne? Co se s ní stalo?“

„Je v pořádku,“ potvrdil to opět. „Až moc v pořádku.“

„Počkej – tomu nerozumím,“ vybuchla netrpělivostí Jitka. „Co s ní vlastně je? Řekneš mi to už konečně?“

„No – oni nám ji oživilí a uzdraví,“ začal raději zešíroka.

„Tak o co jde?“

„Jenže nám ji vrátili mladší, než jakou jsem jim tam přivezl,“ dořekl Vít’a rychle.

Chvilí bylo ticho. Tohle už Jitka zřejmě tak snadno nerozdýchala.

„No – babička je živá a zdravá, jenže jí je znovu... takových dvacet let,“ pokračoval Vít’a pohledem na Matinku. „Teď se ale bojí, že ji takhle mladou nepřijmete. Slíbil jsem jí, že ji za vámi přivezu, ale nejprve vás na to trochu připravím. Takže už to víš, tak se tě ptám, kdy můžeme přiletět?“

Knihafon mlčel, Jitka zřejmě pořád lapala po dechu. Nebylo divu.

„Chceš říct... chceš říct, že je babička mladší než máma?“ ozvala se konečně zaraženě.

„Jo, přesně tak!“ odvětil rychle. „Nepočítali jsme s tím, ale stalo se to.“

„To je teda... to bych nikdy nečekala...“

„My taky ne. Rozuměj, odvezl jsem ji k mimozemšťanům v děsně zuboženém stavu, nevím ani, jestli to byl infarkt nebo mrtvice, ale na tom už nesejde. Mimozemšťani to dělají neradi, ale vzali nám ji... oživilí a omladili.“

„Oni to dokáží?“ vzdychla si Jitka.

„Jo – ale taky nám řekli, že to byla výjimka. Tak jedna za sto let. Nedělají to prý rádi, je to proti jejich zásadám. Ale ta výjimka už tu je. Babička, která vypadá jako tvoje sestra. Hele, Jitko, zvládnete to?“

„To bych musela vidět!“ vymínila si Jitka.

„To uvidíš za pár minut, právě se k vám chystáme zaletět, ale mě zajímá, jak ji přijmou tvoji rodiče!“

„No – jestli mám na to jen pár minut, měla bych je začít zpracovávat!“ mínila.

„Tak začni – my totiž právě startujeme,“ povzbudil ji Vít'a – a ukončil hovor.

Janula se s tichým zašploucháním vynořila z šedé řeky a vystřelila vzhůru do olověné oblohy. Blízké kopce halily mraky a když chtěli přeletět nevysoký hřeben, nezbylo jim než do nich vletět. Vít'a se poprvé za svou pilotní kariéru musel plně spolehnout na Fuhungovu navigaci, ale věřil mu natolik, že si nebezpečí vůbec nepřipouštěl. Janula prorážela mraky čím dál větší rychlostí, do silového pole bušil neuvěřitelný vodopád milionů kapek deště, nebylo vidět ani na pár metrů, ale uvnitř bylo až neskutečné ticho a Vít'a sledoval jen mapu na knihafonu.

„To nedokáže žádné letadlo na světě!“ ukazoval Matince na mapě jiskřičku, označující jejich polohu, která se zvolna přibližovala k červenému cílovému bodu.

„Nejsem odborník na letadla – ale co je na tom tak zajímavého?“ ptala se ho ztišeným hlasem Matinka, aby nerušila to strašidelné ticho kolem nich.

„Devět set kilometrů za hodinu ve výšce sto dvaceti metrů nad terénem,“ odečetl Vít'a údaj knihafonu. „To si tryskáč dovolí jen za velice dobré viditelnosti ve dne. V dešti a potmě by to byla jasná sebevražda. My tím letíme jakoby nic.“

„Ale... velká letadla snad také létají za snížené viditelnosti, nebo ne?“

„Létají,“ připustil Vít'a. „Ale za takového počasí už žádné letiště nepřijímá. Tak nízký let je povolený jedině v přistávacích koridorech letišť s radarovým naváděním. Janula to dokáže i ve volné krajině – jako teď s námi.“

„Jak dlouho ještě v téhle tmě a mlze poletíme?“ starala se.

„Už jsme na místě, zpomalujeme,“ řekl při pohledu na mapu.

Brzdění je trochu vmáčklo do sedaček, ale pak to přestalo a podle knihafonu nehybně viseli ve výšce sta metrů nad domem, kde bydlela rodina Matinčiny dcery.

„A jsme tady, teď už jen zvolna svisle dolů!“ řekl Vít'a a nařídil klesání.

Pár vteřin poté se plynule vyhnuli košaté lípě a zastavili se nad asfaltem chodníku před vchodem do omšelého paneláku. Vít'a vletěl do vchodového výklenku, odepnul knihafon a zkusil zavolat Jitce, že jsou na místě. Už na ně čekala, otevřela vchodové dveře a chvíli nevěřícně zírala na omládlou babičku, vystupující z mýdlové bubliny januly.

Vít'a vystoupil také a oba se s Jitkou pozdravili.

„Babi...“ oslovila Jitka Matinku nesměle.

„Taky tomu nechceš věřit, vid', myško!“ usmála se na vnučku omládlá babička. „Nic si z toho nedělej, sama jsem si na to ještě pořádně nezvykla.“

„Vždyť je to zázrak!“

„To mi povídej! Ale zvykám si na to snadno. Nezdýchám se, nebolí mě vůbec nohy ani záda a smím zase jíst sladké.“

„Ty už nemáš cukrovku?“ divila se Jitka.

„A nejspíš už ji podruhé ani nedostanu,“ přikývla. „Řekli mi, že mě trochu vylepšili.“

Jitka je vedla do patra, kde je už na chodbě čekali její rodiče. Mladou babičku, která teď vypadala skoro jako jejich dcera, přivítali srdečně, i když trochu zaraženě.

„To jste nečekali, co?“ usmál se na ně šibalsky Vít'a.

„To tedy ne,“ souhlasila s ním paní Myšková. „Říkáte – mimozemšťané?“

„Ano, ale bude to jediná výjimka za sto let,“ přisvědčil Vít'a.

„To bys mohla, máti, učit zase na normální škole!“ napadlo pana Myšku, když mladou babičku usadili ke stolu, kde už Jitka stačila připravit improvizovanou hostinu.

„Mohla bych,“ kývla Matinka. „Ale když si představím martyria, jaká by mě čekala na ouřadech, od prokazování totožnosti, přes potíže se správou důchodů, zůstanu radši u nich. Ať chceš nebo ne, je mi už osmdesát a kdo dnes zaměstná osmdesátiletou bábu?“

„Vždyť nejsi žádná bába!“ ujistila ji její dcera – opravdu se zdálo, že je starší ona.

„Jen podle vzhledu, céřečko,“ ujistila ji Matinka. „Podle papírů jsem baba nad hrobem a první ouřední šiml mi z toho může udělat očištec. A kdoví, mohli by si ještě vzpomenout, abych vrátila všechno, co mi doted' na důchodu vyplatili.“

„Co s tím chceš dělat?“ ptala se jí nerozhodně dcera.

„Přemýšlela jsem o tom,“ přiznala mladá babička. „Zůstanu u čarodějů. Potřebují mě, ničemu se nediví, mají tam inteligentní a kupodivu vděčné žáky a já mám dojem, že tam má moje snažení smysl – a to je pro každého učitele nesmírně příjemné. Mám všechno, po čem zatoužím, včetně té neobvyklé zdravotní péče. Jen mě budete navštěvovat jinde, to je vše. Domek vám nechám – až na pár starých fotografií tam beztak nic není.“

„Co s ním budeme dělat?“ zajímala se dcera.

„Můžete se tam nastěhovat,“ navrhla jim Matinka. „Nebyli byste závislí na nájmu.“

„Ale my s penězi královsky vystačíme, co teď dostala Jitka možnost objednávat nám zboží zadarmo!“ namítl zeť.

„Byli byste nezávislejší,“ pokrčila rameny Matinka. „Ale jednejte jak chcete. Jen bych vám doporučila, abyste dětem zajistili slušné vzdělání – to se nikdy neztratí.“

„O to neměj obavy, mami!“ slibovala dcera. „Byla by to ironie osudu, aby propadla ve škole vnučka učitelky.“

„Doufám, že to nezanedbáte,“ pohrozila jim Matinka prstem. „Kdybyste měli problém se školou, dejte mi včas vědět! Myška není hloupá a byla by škoda něco zkazit. Věnovala bych se jí osobně a spravila bych to.“

„Dohlédneme na ni jako doted'!“ slíbil i zeťák.

Omládlá babička se zvedla k odchodu. Venku už byla tma a studený liják nepřestával.

„Babi – ještě jsi nám neřekla, kam tě můžeme navštívit!“ připomněla jí Jitka.

„Pošlu ti trasu knihafohem,“ slíbil jí Vít'a.

Jitka se s tím spokojila a všichni vyprovodili babičku s Vít'ou až před dům. Tam Vít'a s Matinkou nasedli do januly a během vteřiny zmizeli v hustých černých mracích.

Visely nízko, lilo jako z konve...

Na přední část bubliny januly bušily zvenčí vodopády kapek, ale uvnitř bylo ticho. Jako by se neřítily rychlostí blízkou rychlosti zvuku. Vít'a nesledoval, kudy s nimi janula letí, místo toho vděčně hleděl na Matinku.

„Jsem opravdu rád, že u nás chcete zůstat!“ řekl.

„I pro mě to bude nejlepší,“ usmála se šelmovsky. „Ale mám k tobě prosbu. Naučíš mě janulu řídit? Mám dojem, že bych to měla zvládnout sama – nemůžeš mi přece nabízet každodenní doprovod!“

„Už bych vás to naučil dávno,“ řekl. „Jenže dokud jste byla stará paní, netroufal jsem si vám to nabídnout.“

„Tak si troufni!“ vyzvala ho. „Když mě mimozemšťané dali dohromady, především mi spravili hlavu – už jsem s ní začala mít poslední dobou problémy. Skleróza naštěstí zmizela a mám teď hlavu jasnou jako za mlada, tak se toho snad bát nemusím.“

Knihafon ležel mezi nimi, viděla na jeho obrazovku stejně jako on. Ukázal jí, jak se na mapě zadává trasa letu.

„To je nejsložitější část,“ skončil s krátkým výkladem. „Potřebujete na to jen zběžně se orientovat v mapě, nic víc. Vlastní řízení je pomocí řídicí kuličky jednoduché až běda, to si vyzkoušíte za chvíli při přistání.“

„Začít výuku létání hned přistáváním?“ podivila se.

„Proč ne?“ pokrčil rameny. „Na tom nic nezkazíte. Potřebujete jen projevit svoji vůli, janula pak přistane sama. Menší komplikací je umístění vchodu našeho Skalního domu, ale aspoň si vyzkoušíte řízení januly jako ponorky.“

„Zaslechla jsem, že se janula sama vyhýbá překážkám. Platí to i o letadlech?“

„Platí,“ přikývl Vít'a. „Nebezpečné by mohlo být jen kdybychom znervózнили piloty jiných letadel natolik, že by začali dělat chyby. Ti by totiž havarovat mohli.“

„A co když se dostanete do konfliktu s vojenskými letadly? Mohou janulu sestřelit?“

„Teoreticky mohou, ale ještě jsem nepřišel na to, jak,“ ušklíbl se. „Hodně jsem se tím zabýval a ledacos už o tom vím. Vezměme to logicky. Čím mohou vojenská letadla zaútočit? Samonaváděcími raketami? Janula nemá rozpálené motory, vyzařující infračervené světlo, pro radary je neviditelná a naslepo letícím střelám se vyhne stejně snadno jako překážkám. Uškodí nám, když poblíž některá raketa vybuchne? Bublina kolem nás v této chvíli vykrývá nárazy milionů kapek a stejně snadno po ní sklouznou i kroupy – a ty mají při této rychlosti docela slušnou ničivou sílu! Podle mě vykryje i menší a rychlejší střely palubních kanónů.“

„Pokud by je pilot dokázal na tak malý cíl zamířit!“ přidala se Matinka.

„Jak se říká, náhoda je blbec, strefit se mohou i čirou náhodou,“ připustil to. „Jenže je to přibrzdí. Tím větší silou, čím rychleji poletí. Střepiny explodující rakety dopadnou stejně. Sklouznou po silovém poli a pak už budou padat jen volným pádem. Jisté nebezpečí může představovat laser, to ještě nemám rozebrané. Zatím vím, že pole vnější záření zeslabí, jinak by januly nemohly létat ve stratosféře s nebezpečným ultrafialovým zářením. Viditelné světlo prochází, jde o to, jak může být ničivé. Útlum má logaritmickou charakteristiku, ale odhadl bych, že nás to může oslnit, zejména v noci.“

„Ty víš, co je to logaritmická charakteristika?“ podívala se na něho pátravě. „Není to náhodou učební látka pro vyšší ročníky, než kam patříš? Jak ses vlastně k tomu dostal?“

„Nevím,“ přiznal. „Setkal jsem se s tím při čtení návodu k janule, pozemský termín jsem si pak našel v matematice. Fuhungo uspokojivě ovládá pozemské vědy a umí je podat, aby je pochopil i pitomeček, jako jsem já.“

„Výborně!“ pochválila ho. „Ty ses vlastně do jisté míry naučil samostatně studovat. To by bylo opravdu vítané. Nemohl bys k tomu přitáhnout i další zájemce?“

„Nevím,“ opakoval. „Janula mě zajímala jako nejbezpečnější dopravní prostředek na světě. A když jsem ji chtěl zavádět, chtěl jsem o ní vědět co nejvíc.“

„Tak jak mi to líčíš, člověk by měl být v janule naprosto bezpečný,“ shrnula to.

„Neříkám naprosto, jen si to myslím,“ přikývl.

„Ale když z januly vystoupíš, přestane tě chránit,“ pokračovala v úvaze.

„Ještě se za ni může člověk schovat,“ připomněl jí. „Janula je neprůstřelná, takže je člověk trochu chráněný i za ní, samozřejmě méně než uvnitř. Znáte snad ten fór: Je to bílé, měkké a přitom neprůstřelné? Co je to? No přece krupicová kaše v tanku!“

„Ten jsem slyšela už hodně dávno,“ usmála se. „Nu což, jednou se to naučit musím.“

„Nebudete litovat,“ řekl. „A kdybyste měla nějaké problémy s Jitkou, mohli bychom ji na nějakou dobu ubytovat u nás, abyste se jí mohla věnovat.“

„Doufám, že to nebude potřeba,“ řekla Matinka. „Rodiče jsou rodiče.“

Janula se v té chvíli vzepjala a přetížení oba jemně vtisklo do sedaček.

„Podle mapy jsme v cíli,“ mrkla Matinka na mapu. „Jak se s janulou přistává?“

„Maličkost!“ odvětil Vít’a. „Vezměte do ruky ovládací kuličku a stlačte ji dolů...“

Přistání je prý v každé pilotní škole nejtěžší a nejnebezpečnější.

Jenže ne u januly.

Kolem poledne zvedlo Vít’u zvonění knihafonu.

Při pohledu na displej na jméno volajícího ale Vít’a na okamžik strnul. Kája Adam mu ještě nikdy sám od sebe nevolal. Co ho k tomu vedlo?

Odepnul knihafon od ruky a přitiskl si jej k uchu.

„Zdravím tě!“ uslyšel Kájovi hlas. „Jak se k vám dostanu?“

„Musel by ses nejprve dostat na Zem, nejlépe do naší jeskyně...“ začal mu vysvětlovat, ale Kája ho přerušil.

„Vznáším se nad vaši jeskyni. Kudy mám letět dál?“

Vít’u to trochu zarazilo. Kája tedy sám přiletěl na Zem? To bude ještě zajímavější!

„Pošlu ti do knihafonu mapku, můžeš ji rovnou vložit do januly,“ začal, ale Kájovi to nestačilo.

„Nemám vaši janulu ani knihafon, ale naše,“ řekl rychle Kája. „Neumí zpracovat ani vaše programy, ani jejich data.“

„Ale umí!“ odvětil mu Vít’a. „Programy v nich dělal ještě tvůj táta, my jsme do nich zatím dodali jen málo.“

Poslal mu tedy mapku a vysvětlil, jak podle ní letět, i kdyby janula data nepřijala.

Za okamžik ho ale Kája volal znovu.

„Podle mapky jsem na místě, ale kromě řeky tu nic nevidím!“ stěžoval si.

„To je v pořádku,“ odvětil Vít’a. „Poletím ti naproti a budeš mě následovat.“

Janula proletěla vodním tunelem a vynořila se z řeky. Pod olověnými mraky šikmo nad ní visela v hustém dešti bublina s Kájou, ale Kája se měl na pozoru a hned se ozval.

„Vy bydlíte pod vodou?“ komentoval Vít’ovo nenadálé vynoření.

„Pod vodou je jen vchod,“ ujistil ho Vít’a. „Následuj mě, poletím napřed.“

Zakrátko už na přístavišti přivítal kamaráda ze sousedního vesmíru.

„Pojď dál, u nás jsi vždycky vítaný!“ zval ho do obýváku.

Kolem návštěvy se brzy shromáždili skoro všichni obyvatelé podzemního sídla. Velký obývací pokoj praskal ve švech, na takový nával opravdu nebyl připravený.

„Teda, vás tady je!“ vzdychl si Kája, když je všechny přehlédl a se všemi se formálně přivítal. „Jak se sem vejdete?“

„Nad námi jsou ještě dvě patra a tady dole jsou dvě školní třídy, v obýváku se tak často nescházíme,“ vysvětloval mu Vít’a.

„A kde ubytujete mě, když vás o to požádám?“ zeptal se Kája.

„Chtěl bys bydlet s námi?“ podíval se na něho překvapeně Vít'a.

„Budu vám určitě užitečný!“ kasal se Kája.

„O tom nepochybujeme,“ přikývl Vít'a. „Musel by ses ale přizpůsobit našim zásadám. Každý má pokojík pro sebe a ostatní prostory užíváme společně. Dodržujeme pravidlo: před vstupem do dveří označených jménem musí každý kromě majitele zaklepat a vyčkat na jeho pozvání. Nahrazuje to chybějící zámky na dveřích a zajišťuje to každému jeho soukromí.“

„My jsme s tátou měli podobné zásady!“ usmál se Kája. „Jen místo klepání jsme měli dotaz slovy. Ale v našem domě bylo větší ticho, tam to šlo.“

„Taky jste tam byli jen dva... my jsme se tu shodli na t'ukání na dveře.“

„Na to si snadno zvyknu,“ přijal to Karel.

„Ale co že tak náhle?“ zajímalo Vít'u. „Čekali jsme vás, ale ne tak brzy, nemáme ještě vytvořené podmínky pro váš návrat. Sami tu zatím žijeme v poloilegalitě!“

„To mi nevadí,“ mávl rukou. „Spokojím se s málem. Ale budu vám určitě užitečný. Tento týden jsem od skřítků dostal zdravotnické školení. Mohu vám tedy dělat lékaře.“

„Neblázni!“ zarazil se Vít'a. „Ještě včera...“

„Jo, včera jsem neuměl vůbec nic,“ přikývl Kája. „Netvrdím, že jsem stihl vystudovat lékařskou fakultu, ale skřítkové mě přes noc naučili anatomii člověka, ale hlavně pracovat s Fuhungem. Ten se totiž stará o léčení i u nich a biologii pozemského člověka ovládá už pár tisíciletí. A mám to naučit pár dalších lidí tady na Zemi. Nedokážeme lidem vrátet ztracené mládí, ale podle skřítků to na běžné léčení musí stačit.“

„Vida!“ usmál se Vít'a. „Tak Fuhungo umí i léčit! To nám tu nejvíc chybělo. Budeš tu opravdu vítaný!“

Pak se chvíli dohadovali nad plánkem podzemního sídla. Ukázalo se, že nejlepší místo pro Kájův pokojík bude dole, vrchní patra byla zaplněná. Kája se měl zařadit vedle pokojů učitelů a Vít'ův tatínek se ihned dal do hloubení. S využitím Fuhunga to byla rychlá a čistá práce – měl to už nacvičené, skála se mu vypařovala přímo před očima.

„Nebude vám vadit, když si vás trochu prozkouším?“ starala se Matinka. „Co kdyby bylo vhodné vaše znalosti trochu vylepšit? Nemám na mysli techniku, ale češtinu! Ta bývá u emigrantů častým kamenem úrazu!“

„Klidně si mě vyzkoušejte!“ usmál se Kája. „Češtinu mě učil táta, ale ten měl určitě dobré základy, můj dědeček byl učitelem češtiny!“

„Nevadí, vyzkouším si vás!“ rozhodla Matinka pro jistotu.

„V pořádku, žádná protekce!“ přikývl Kája za souhlasného mručení školáků, zejména těch z dětského domova.

Spravedlnost musí být...

Ofenzíva

Na vyzkoušení Fuhungova léčení potřebovali nějaké nemocné, ale Vít'a si věděl rady. S pomocí Fuhunga se připojili k nejbližšímu dispečinku rychlé záchranné pomoci. Nečekali dlouho. Ozvalo se zazvonění a když dispečerka zvedla telefon, kdosi jí hlásil autohavárii na silnici přibližně deset kilometrů od nemocnice.

Janula s Kájou a Oldou tam byla dřív než sanitka i hasiči. Byla to těžká havárie, auto se po proražení svodidel několikrát převrátilo a uvěznilo sténající nešťastníky pod sebou. Seběhli se tam lidé z nedaleké vesnice, ale nikdo si nevěděl rady. Čekali proto na hasiče, aby se pokusili oběti havárie vyprostit.

Průhledného letadla s posádkou tří kluků si povšimli, až když přistálo u havarovaného auta. Na rozdíl od všech dospělých čumilů si ti tři věděli rady. Neměli hydraulické nůžky na vyprošťování posádky, ale stačil jim kus lana s kovovými háky na koncích. Olda jeden hák zaklesl o karoserii, Kája zatím druhý konec provlekl kolem sedačky januly a když to měli hotové, Vít'a s janulou vzletěl.

Auto se nadzvedlo a s rachotem se otočilo na kola. Zevnitř se ozvalo bolestivé sténání, ale to už Vít'a opět klesl a lano se uvolnilo. A pak to šlo ráz naráz. Pod Kájovýmá očima se tiše vypařil kus pomačkané střechy a uvolnil zaklíněného řidiče i jeho spolujezdkyni. Kája ještě odstranil kus sedaček, spolu s Oldou vytáhli oba ven a položili je na zablácenou travu.

„Tohle bude složitější, jsou hodně pomlácení,“ řekl Kája, když se nad zraněnými sklonil a zhodnotil situaci. I bez něho všichni viděli, že je se zraněnými zle. Oba měli hlavy pohmožděné od zborcené střechy, dívka měla navíc rozdrčené nohy a oba krváceli z řezných ran od potrhaných plechů.

„Vezmeme je k nám,“ rozhodl Kája. „Nosítka, Oldo!“

Už náhlé objevení kluků odehnalo čumily do uctivé vzdálenosti od havarovaného auta, natož když se tu znenadání objevila dvě nosítka, na která Kája s Oldou zraněné v rychlosti naložili. Vít'a klesl až k zemi, aby mohli vstrčit zraněné i s nosítky dovnitř, janula se při jejich nakládání samočinně zvětšila a nosítka se tak dovnitř v pohodě vešla.

Když nakládali řidiče, přihnalo se na místo havárie policejní auto. Dva policisté ihned vyskočili a hrnuli se k janule.

„Co to tady děláte?“ obořili se na kluky.

„Zachraňujeme,“ odvětil Kája a chystal se nasednout vedle Víti.

„To svět neviděl!“ zahromoval policista. „Vystupte z toho... auta...!“

„Z jakého auta?“ odsekl Kája a rychle nasedl vedle Víti, zatímco Olda se ve spěchu pokoušel vmáchnout až dozadu za druhá nosítka, což se mu naštěstí rychle podařilo.

Janula se vznesla a během tří vteřin se ztratila v tmavém mraku. Policisté zůstali stát na místě havárie s otevřenými ústy. Vzpamatoval je příjezd hasičského auta, následovaného sanitkou. Obě vozidla se hnala nejvyšší rychlostí s houkáním a blikajícími modrými světly, sanitka se přitom neúspěšně snažila hasiče předjet.

„Tak jsme tady!“ hlásil se do akce velitel hasičů, vyskakující ještě za jízdy.

„Už je odvezli!“ přivítal ho bezbarvým hlasem policista.

Lékař s kufříkem v ruce to zaslechl také, ale protože nesledoval honičku svého řidiče s hasiči, viděl i odlétající janulu s nezvyklým nákladem.

„Co to bylo?“ ukázal rukou do oblohy, ale obracel se přitom na policisty.

„To bylo... něco létajícího, nevím co!“ řekl policista. „Oni je... oni je unesli! Někdo tu zametá stopy! Lidi – ustupte, ať to tu nepošlapete!“

„Zajímavé!“ řekl velitel hasičů. „Zajímalo by mě, jak je dostali z toho auta!“

„Jak to myslíte?“ chytil se toho policista.

„No jen se podívejte!“ ukázal mu hasič na rozebranou střechu vozu. „Tady kus střechy chybí a nikde se tu neválí. A vidíte ty okraje? Úplně lesklý řez! Tak se přece plech netrhá! Vždyť je to čistě oříznuté, jako podle pravítka!“

Policista zpozorněl, ale zřejmě nechtěl přiznat, že mu to nic neříká.

„Vyklidte to tady!“ nařídil čumilům. „Tady se budou zajišťovat stopy!“

Mezitím přijelo další policejní auto...

Další dějství se odehrávalo ve Skalném domě, když kluci uložili pacienty na provizorní lůžka. Zakrvácená nosítka uklidili příkazem *novrozo*, stejně jako janulu, kterou pacienty přivezli. Jen na podlaze zůstalo ležet jejich zakrvácené oblečení. Vít'a si je netroufal zničit – nebylo jeho.

„Kluci, tohle jste ale přehnali!“ hromoval tatínek na trojici *únosců*.

„Nic jsme nepřehnali, tati!“ bránil se Vít'a. „No dobře, unesli jsme je policajtům před nosem, ale kdyby tam zůstali, měli by s nimi doktoři mnohem větší práci než my!“

„Omlouvá vás jen to, že je dal Fuhungo dohromady!“ změkl trochu tatínek.

„No vidíš, tati!“ útočil na něho Vít'a. „Fuhungo je sešrouboval tak rychle, jak by se to doktorům nepodařilo ani za rok. A není jisté, jestli by je zdrátovali natolik, aby je postavili na nohy. Ti dva nám mohou být jediné vděční. Až se vzbudí, odvezeme je domů.“

„Ti dva snad,“ připustil tatínek. „Ale i to je otázka. Neuvěří vám, že na tom byli tak zle a zbytečně prozradí naše sídlo.“

„Bez obav, tati!“ usklíbl se Vít'a. „Když je odvezu domů za tmy po ránu nebo naopak večer, byl by v tom rohatý, aby k nám trefili!“

„Dejme tomu, ale jak si to představujete? Chcete krást zraněné po všech haváriích?“

„Proč krást?“ namítl Vít'a. „Tohle byl jenom pokus. Co kdybychom udělali takovou džentlmenskou dohodu se záchrankou? Oni nám mohou přihrávat zraněné a my je budeme léčit. Nestálo by to za pokus?“

„Fakt – jako Hurvínek válku!“ potřásl hlavou tatínek. „Vážně si myslíte, že vám budou záchranáři jen tak přihrávat kšefty?“

„Jaképak kšefty?“ ohradil se Vít'a. „My jim je budeme uzdravovat zadarmo!“

„Vy jo,“ připustil tatínek. „Ale pro záchranku by to byly zmařené kšefty! Jste vedle jak ta jedle, jestli doufáte, že s vámi budou nadšeně spolupracovat! Jakápak džentlmenská nebo jiná dohoda? Uvědomte si, hoši, jste pro ně jen špinavá konkurence!“

„Ale z hlediska pacientů...“ namítl Kája nesměle...

„Hledisko pacientů se týká pacientů!“ odpálil ho tatínek. „Ano, těm by to vyhovovalo. Ušetříte jim spoustu trápení, bolestí, rehabilitací, následků po zranění a nakonec i peněz za poplatky a úslou mzdu. Velebily by vás i zdravotní pojišťovny, kterým by se ušetřené peníze jistě hodily na tučné prémie pro své manažery, ale záchrance a nemocnicím byste tím sebrali velice lukrativní kšefty! Vy chcete léčit lidi zadarmo, ale nemocnice za ně od pojišťoven inkasují masné prachy! Za operace, použití špičkové lékařské techniky i za následnou péči. Nemalé peníze by si také vybraly od pacientů. A vy si myslíte, že vám to jen tak přenechají a ještě vám budou nadšeně mávat?“

„I pro doktory by mělo být rozhodující hledisko pacientů!“ opakoval zatvrzele Vít'a.

„Hledisko pacientů? Zlatý voči!“ zasmál se tatínek. „Pro nemocnice by bylo výhodné, kdyby se počet autohavárií nenápadně aspoň ztrojnásobil! A že by při tom tekla krev? A že by to lidi bolelo? Ať si je třeba vezme čert, hlavně aby to sypalo!“

„Bereš to moc komerčně, tati!“ nepřijal to Vít'a. „Všichni doktoři nejsou takoví!“

„Nejsou,“ připustil tatínek. „Existují bílé vrány, idealisté, kterým jde pořád o pacienty. Jenže málo platné, zdravotnictví je už dneska postavené na komerčním základě.“

„Tak jim budeme ty pacienty krást!“ pokrčil rameny Vít'a. „Ti budou jen rádi!“

„Pak ale počítejte s tím, že na vás lékaři poštvou policii a soudy!“ varoval je tatínek. „Jak říkám, jste pro ně špinavá konkurence, budou vašim zásahům zuby nehty bránit!“

„Vždyť to jsou lékaři! Hippokratova přísaha jim nic neříká?“ bědoval Vít'a.

„Hippokratova přísaha je fikce!“ odvětil tatínek. „Pohádka pro dospělé děti! Žádná se nekoná, přísahá se jedině na Svaté Kšefty, pamatujte si to!“

„Vidíš to moc černě, tati!“ zlobil se Vít'a.

„Černě nebo růžově, pravdu poznáš, až se do vás pustí policie!“

„To bych jí neradil!“ zavrčel Vít'a.

„A budeš mít na krku konflikt na nože!“ varoval ho táta. „Podívejte se, kluci, pokoušet se oblafnout systém nemá smysl. Nejprve musíme systém od základů změnit! Teprve pak to lidé ocení, do té doby pro ně budete jen kriminální živly, které *svatým* lékařům kazí kšefty!“

„Tak na co čekáš, tati?“ naježil se Vít'a. „Jak jste na tom se změnou systému?“

„Postupujeme,“ ujistil ho tatínek. „Pomalu, ale jistě.“

„Mně se zdá, že víc pomalu než jistě!“ provokoval Vít'a. „Kolik lidí to ale odnese?“

„Proč myslíš?“

„Protože Karel s Fuhungem uzdraví i takové, kteří by doktorům zemřeli pod rukama!“

„To si opravdu myslíš?“ zarazil se trochu tatínek.

„Tak si pojd' prohlédnout fotografie, jak byli pomlácení ti dva!“ navrhl mu syn. „My jsme si je pro jistotu zdokumentovali. Oba měli proražené lebky a ta holka navíc rozdrčené obě nohy. Nechci sýčkovat, ale i kdyby je naši doktoři uzdravili, bez následků by to nebylo! Tu holku by čekal invalidní vozíček a kdoví, jak by to dopadlo s její inteligencí.“

„A u vás následky nebudou?“

„Z vlastní zkušenosti ti potvrdím, že ne!“ řekl Vít'a. „Nebo snad sedím bezmocně na vozíčku? Byl jsem na tom ne-li stejně, tak určitě podobně!“

„Neměl jsi rozbitou hlavu, jen přeraženou krční páteř!“ namítal táta.

„To ti dva nejspíš taky!“ odsekl Vít'a. „Prasklá krční páteř není zvenčí vidět, ale ti dva to měli o ty rozbité hlavy horší. Poslyš, tati, tobě těch lidí není líto?“

„Je,“ přikývl tatínek. „Ale víc lidem pomůžeme zlegalizováním janul. Autohavárie pak zmizí úplně a nemuseli byste při nich krást zraněné.“

„I když autohavárie zmizí, lidé se zraňují i při jiných příležitostech,“ tvrdil Vít'a.

„A Fuhungo je léčí lépe?“ zajímal se tatínek. „Jak to vlastně dělá? Vždyť to nebylo ani znát! Jen tak tu leželi a najednou přestala téct krev...“

„Fuhungo řeší zranění strukturální přeměnou hmoty jako při vytváření zboží, až na to, že to dokáže i pod povrchem těla,“ ujal se vysvětlování Kája. „Sestaví poničené tkáně, jak byly původně, doplní co chybí, a všechno spojí tak důkladně, že je to jako dřív. Kostí, tkáně a dokonce i nervy, které lékařům normálně ani nesrostou. Ani jizvy přitom nevzniknou.“

„Takže je to léčení nejen rychlejší, ale i lepší...“ zamyslel se tatínek.

„No to si piš, tati! Proč bychom to neměli dělat? Proč bychom měli nechávat lidi trpět jako zvířata, jen aby nějaký manažer v nemocnici mohl vykazovat kýžený zisk?“

„Protože to současný systém vyžaduje!“

„Tak ho změňte!“ řekl Vít'a. „Včera bylo pozdě!“

„Pracujeme na tom,“ řekl táta.

„Ale příliš pomalu!“

Propad ve výběru daní byl za první pololetí roku tak výrazný, že každému účetnímu na ministerstvu financí bylo jasné, že se letošní rozpočet řítí do propasti.

Po vyhodnocení všech signálů i poplašných zpráv dospěl ministr financí k závěru, že musí zachránit situaci stůj co stůj. Podle něho byla jediná cesta k záchraně rozpočtu vypsání mimořádných daní. V polovině roku nebývá zájem o státní dluhopisy a neuvěřitelný pokles výběru daní signalizoval, že pouhé zvýšení sazeb vyhláškou nepostačí.

Ze své pozice ministra financí, kam se sbíhaly všechny statistiky, od veřejných až po tajné, viděl situaci černěji, než jak s obvyklým potměšilým úsměvem vykládal při tiskových konferencích vlády dotěrným novinářům, kteří už zřejmě také něco vycítili.

Hrubý domácí produkt se proti minulému roku nezvýšil o optimistická tři procenta, jak neustále se suverénním úsměvem tvrdil, ale téměř se vypařil. Pokles přesahoval osmdesát procent – takovou hospodářskou katastrofu svět ještě nezažil a Řecko by bylo proti Čechám stokrát bohatší!

Zahraniční obchod se zvolna hroutil. A kdyby jen zvolna! Připomínalo to pád cihly na dno rybníka. To také není úplně volný pád, voda cihlu přibrzdí, ale ve skutečnosti to pád je, mírnější než na vzduchu, ale tak jako tak skončí až na dně.

O dovozové zboží prakticky nebyl zájem. Zůstávalo ležet na skladech a pokud nemělo trvanlivější charakter, rychle se kazilo. Jako kdyby Češi neměli na zboží z dovozu peníze! Obchodníci vykazovali ztráty v řádu miliard a na nákup dalšího zboží už neměli peníze.

Ale co bylo horší, úměrně počtu jejich bankrotů naopak klesal odvod daní.

Vývoz sice neklesal, alespoň ne tak rychle, ale největší vývozci měli sídla firem dávno mimo republiku, vyváželi ve velkém nejen zboží, ale i peníze a daně odváděli jinde – pokud je vůbec někde platili. I daňové prázdniny přinášely problém. Největší firmy nepřispívaly do rozpočtu ani korunou a úlevy se jim nedaly zrušit, republika by zákonitě prohrála všechny arbitráže a výsledek by byl ještě horší. Pokles výnosu daní přitom nezavinily, rozpočet na nich nezávisel ani předtím, ani teď.

Podle analýz to vypadalo, že příjem i spotřeba obyvatelstva a od nich odvozené daně za tento rok klesly na setinu loňské hodnoty. Byl to očividný nesmysl, obyvatel bylo pořád stejně, neuvěřitelně klesly jen jejich vykazované příjmy a s nimi spotřeba. Z něčeho přece ti lidé museli žít! Tohle vypadalo na nový, dosud neodhalený tunel – jenže takových rozměrů, že ho státní rozpočet tentokrát opravdu nemohl unést.

Ministr měl samozřejmě více možností, jak výběr daní zvýšit.

Zpočátku uvažoval o jednoduché, přehledné a přitom spravedlivé dani z hlavy, stejně pro milionáře jako pro bezdomovce a nemluvňata. Organizačně by se vybírala dobře, jenže s ní měli špatnou zkušenost v Anglii, kde pokus o její zavedení způsobil pád Železné Lady Margaret Thatcherové. Ani v Čechách by to zřejmě neprošlo. Bohatých, kteří by sto tisíc na hlavu zaplatili jednorázově snadno, bylo v Čechách málo, zato z bezdomovců to nikdo nedostane, stejně jako z rodičů za malé děti.

Druhou možností snadno kontrolovatelné daně byla DPH – jenže k dorovnání výpadků by při současném nízkém oběhu zboží musela dosáhnout jednotné výše osmdesáti procent. To bylo také neprůchodné, jak u lidí, tak i v Parlamentu.

Výnosy daně z nemovitostí šly z valné části obcím a státnímu rozpočtu by nepomohly. Jedině je převést z obcí do státní pokladny. Obce budou reptat, že jim vezme zdroj příjmů, ale když jim slíbí nějaké drobné dotace... Daně z majetku nejsou vůbec populární, poslanci by je museli zavádět sami proti sobě a s tím se také nedá počítat...

Co ještě zdanit? Vodu? Jenže voda v Čechách patří soukromým společnostem, z toho by byla další prohraná arbitráž, takže ani to nepřipadá v úvahu.

Drastické zvýšení daní z příjmu by podle statistik uvrhlo osmdesát procent obyvatel do bídy a progresivní daně by vyhnaly bohaté do daňových rájů.

Kde by se ještě dalo něco vzít?

Jako nejlepší řešení mu vycházelo zvýšit všechny daně, ale každou jen tolik, aby příliš nepřesáhly skutečné možnosti lidí – pořád ještě se na nich dá něco trhnout. Co takhle zrušit odpočitatelné částky daně z příjmu? Je to skoro totéž jako daň z hlavy, až na to, že je nebude třeba dolovat, kde to nemá smysl – například z bezdomovců a malých dětí. Je to sice málo, pouhé dva tisíce za měsíc, ale každá koruna bude dobrá. Ačkoliv – všichni tolik nezaplatí, spousta lidí už předtím odpočítávala méně než paušální částku a po odpočtu byla v daňovém mínusu... nevádí, dorovnáme to jinak – zvedneme DPH, daně z nemovitostí a kdyby ani to nestačilo, dají se zavést daně nové – například daně z bytů, z aut anebo třeba i ze vzduchu.

Ať lidi reptají, ale ať platí!

Knihafony zdarma do veřejných knihoven!

Nahradily původně dotované počítače, jejichž dotace nedávno skončila na úsporných opatřeních vlády. Účelem bylo dostat je mezi lidi, stejně jako výhodná nabídka zlevněných knihafonů do internetových kaváren. Veřejně přístupné knihafony vyžadovaly přihlašování pohledem do oka jedině když si chtěl jejich uživatel něco objednat ve Fuhungově obchodu. Většina dalších funkcí byla přístupná – až na příjem televizního signálu, který byl u veřejně přístupných knihafonů zablokován, aby knihovny nemusely za každý přístroj platit televizní poplatky. Ty by jim jinak činily značné potíže, přístrojů bylo z důvodů dostupnosti umístěno v každé knihovně více.

Knihafon s připojenou obrazovkou nahradil televizor a po připojení levného projektoru i domácí kino. Samozřejmě z toho vyplynula povinnost uživatelů platit z přístroje televizní poplatky, ale protože knihafon obvykle nahradil původní televizor, nevznikla tato povinnost pro další přístroj. Výjimkou byly veřejné knihovny, kde se televizní signál nedal zachytit ani zpracovat. Pokus o zpoplatnění veřejně dostupných knihafonů vyřešil nakonec ústavní soud, který naštěstí rozhodl ve veřejném zájmu – pokud přístroj není technicky schopný televizní nebo rádiový signál zpracovat, odpadá pro majitele povinnost platit příslušné poplatky.

Přístup na internet měly ale všechny knihafony normální a tam se dala běžně zpracovat i videa včetně obrazového zpravodajství. Na prvním místě nabídky byly Fuhungovy noviny s vlastní video-částí, která fungovala skoro jako televize, jen se nešířila pomocí vysílačů, ale výhradně prostřednictvím knihafonů.

Tady se jako první objevila i zpráva o plánované daňové reformě.

Pod titulkem: **Vláda se nás chystá definitivně ožebračit** se zde objevily materiály, nedávno předané k projednání vládě a prozatím označené za neveřejné. Vyplývalo z nich, jaké nové daně chce ministr financí zavést a přitvrdit. Byla tam faksimile projednávaného dokumentu včetně podpisů premiéra a ministra financí, ale zejména tabulka výpočtů, kolik za chystanou reformu zaplatí různé průměrné skupiny obyvatel.

Když vyšlo najevo, že to bude stát milionáře méně než půl promile jejich příjmů, kdežto průměrné rodině se dvěma dětmi spolknou daně z dosavadních příjmů téměř třetinu, začalo to konečně v Čechách trochu vřít.

Během tohoto zmatku přišlo na ministerstvo vnitra oznámení o založení nové politické strany, nazvané **Strana pro lidi** s žádostí o okamžitou registraci. Žádost měla všechny nutné náležitosti, ale když se ji ministerstvo vnitra snažilo alespoň pozdržet, objevilo se zamítavé stanovisko ihned ve Fuhungových novinách jako typický příklad policejní zvůle. Několik

opozičních poslanců toho využilo k ostré interpelaci ministra vnitra, který před Poslaneckou sněmovnou slíbil urychlení tohoto případu – a protože už nebylo čím registraci zdržovat, **Strana pro lidi** byla od okamžiku platnosti registrace legální.

Skoro současně vznikla nová televizní stanice – **Zprávy pro lidi**. Byla dostupná pouze přes knihafony, ale těch už bylo v Čechách tolik, že se rázem stala druhou nejsledovanější ze všech stanic v Čechách. Už podle názvu bylo jasné, že patří Straně pro lidi, ale důležitější bylo, jaké zprávy začala přinášet. Ukázalo se, že těžištěm této stanice není zpravodajství, ale politické komentáře. Místo vlastních neutrálně pojatých zpráv uváděla jen odkazy, nejčastěji na Fuhungovy noviny, ale i na jiné stanice, když se to hodilo. Důležité byly ale komentáře k těmto zprávám. Například zprávu o chystané daňové reformě tam komentovali jako vrchol ožebračování lidí a dokumentovali na mnoha příkladech, kolik rodin to postihne a jak je to finančně zruinuje.

Ministr financí okamžitě svolal tiskovou konferenci, kde s ironií a drzostí sobě vlastní označil všechny tyto zprávy za nepodložené smyšlenky, svůj vlastní podpis pod materiály za podvrh, ale přitom opakovaně tvrdil, že daňová reforma je tak jako tak nutná, neboť zemi hrozí navzdory neustálému růstu státní bankrot nevídaného rozsahu.

„Předám ihned ministerstvo financí tomu, kdo vyřeší státní rozpočet beze změn daní!“ prohlásil sebejistě. „Ale jedině pod sankcí dvanácti let vězení, pokud se mu to nepodaří!“

Uveřejnil i trestní oznámení na redakci Fuhungových novin pro šíření poplašné zprávy. Ty na to reagovaly trestním oznámením na ministra financí pro podvod, neboť mohou ihned předložit originál materiálů a podrobit na nich podpis ministra financí znalecké expertize – jenže ne v Čechách, ale u mezinárodního soudu, kvůli důvodnému podezření, že by policie mohla dokument zničit, podvrhnout za něj falešný a ten pak vítězně odhalit.

Ministerstvo vnitra se ihned ohradilo proti takto projevené nedůvěře, jenže Fuhungovy noviny vzápětí tuto nedůvěru vyjádřily naplno.

„Policie v Čechách nevzbuzuje důvěru!“ hlásil titulek článku, shrnujícího všechny případy z posledních deseti let, kdy se Policie ocitla v takovém podezření. Polovinu případů se jí podařilo zamést pod koberec, některé až s pomocí státních zástupců, kteří nařídili další projednávání zastavit.

Strana pro lidi označila ministra financí za lháře a premiéra vyzvala na základě jeho vlastního podpisu pod dotčenými materiály k okamžité rezignaci včetně celé **Vlády Zlodějů**.

„Státní rozpočet se dá vyřešit i bez navrhovaných drastických opatření!“ stálo v jejím tiskovém prohlášení, které z Fuhungových novin převzala i většina ostatních médií.

Většina si ovšem neodpustila ironické komentáře ve stylu: Hlupáci se odhalili sami...

Premiér se několik dní zdráhal. Pak vystoupil s ukřivděným prohlášením, ve kterém se rozhodl podat demisi, neboť *bez důvěry lidí se vládnout nedá*. Současně navrhl prezidentovi s velkou dávkou ironie, aby pověřil sestavením vlády Stranu pro lidi – když si vědí rady.

Prezident ovšem tento návrh rezolutně zamítl. **Strana pro lidi** podle něho nemá žádný mandát, aby mohla vést zodpovědně vládu.

„Silácká prohlášení nejsou žádná kvalifikace, to by potom mohl dělat ministra financí kdejaký blbec!“ prohlásil.

Pak ale – ve shodě s ústavou – přijal demisi premiéra a vypsál do šedesáti dnů nové parlamentní volby.

„Uvidíme, která ze stran prokáže skutečný mandát pro sestavení vlády!“ zakončil svůj projev ve veřejnoprávní televizi, výjimečně sledovanější než Fuhungovy noviny.

Ve Skalném domě zavládlo při sledování jeho projevu nadšení.

„Konečně!“ komentoval to Vít'a.

„Ještě nejásejte!“ krotit je tatínek. „Víte, co teď bude nejhorší?“

„Teď bychom měli vyhrát volby!“ řekl Vít'a.

„To nebude nejhorší,“ zavrtěl hlavou Kája Adam.

„Proč myslíš?“ obrátil se na něho Vít'a.

„Nejhorší bude zabránit státnímu krachu!“ pokýval hlavou Kája.

„Myslíš, že to nedokážeme?“ pochyboval o jeho slovech Vít'a.

„Všichni nám budou jen házet klacky pod nohy,“ prorokoval Kája. „Na všech postech ve všech ministerstvech jsou lidi, kteří až dosud kradli jako straky. A ti se samozřejmě proti nám postaví jako jeden muž.“

„Mám návrh!“ řekl tedy Vít'a. „Založíme úplně nová ministerstva bez nich. Strana pro lidi má snad pár odborníků, kteří by to zvládli. Když začneme bez zlodějů, máme skutečnou naději, že to dopadne dobře. Největší problém českého rozpočtu jsou přece tuneláři všeho druhu. Když je odstříhneme od zdrojů peněz...“

„Jako Hurvínek válku!“ komentoval to Kája. „Tohle nepůjde. Ministerstva jsou příliš složité útvary, než aby se obešla bez úředníků! Všechny strany si v nich po nástupu k moci nasadí své lidi, ale většinou jen jako náměstky, řadové úředníky ponechávají na místě!“

„No právě!“ přikývl Vít'a. „Proto se krade úplně stejně za všech partají!“

„No – tenhle nápad nevypadá zas tak hurvínkovsky,“ přidal se k synovi tatínek. „Mám chuť přednést to takhle ve vedení Strany pro lidi!“

„Vy si taky myslíte, že to zvládnete?“ podíval se na něho Kája vyčkávavě.

„Já si to myslím,“ přikývl tatínek vážně.

„Dobře – jsem váš!“ řekl Kája.

Strana pro lidi

Tatínek kdysi říkal: „Založit novou stranu je otázka milionů, takže si to mohou dovolit jedině milionáři.“

Když byl ale nedávno sám postavený před nutnost založit ji, zjistil, že být milionářem není bezpodmínečně nutné. Ne že by ty miliony neměl, na několika desítkách Fuhungových účtů bylo peněz víc než dost, ale zařekl se, že použije jen to, co do nové strany bude muset vložit. A podařilo se mu to s minimálními náklady.

Samozřejmě mu to nesmírně usnadnila internetová stránka, na kterou byly upoutávky na mnoha místech Fuhungova obchodu. Tam bylo tou dobou už dost lidí, kteří se na novou stranu podívali – nejprve jen ze zvědavosti, pak už i aktivně.

Samotná strana vznikla na dvou setkáních lidí, kteří byli nejaktivnější při kritice vlády a zdálo se, že sami přinejmenším rozumí tomu, co hlásají.

Tatínek je vybral po uvážlivém hodnocení, ke kterému si přizval i několik dalších lidí, osvědčených ve Fuhungových novinách. Na prvním setkání si nejrozmumnější vybral za své poradce a s jejich pomocí se snažil vytypovat další. Vyhnul se obvyklým metodám výběru z úspěšných komunálních politiků – správně tušil, že už tam začíná ta pravá partajní nákaza. Na druhém zasedání se shodli na stanovách a programu, zvolili si název **Strana pro lidi** a umístili to všechno na internet. Jakmile byla strana oficiálně zaregistrovaná, zahájili nábor sympatizantů.

Po přijetí demise premiéra svolal schůzi těchto zástupců, kde si rozdělili úkoly, které by je čekaly v případě úspěchu ve volbách. Několik různých nezávislých průzkumů dávalo straně naději na vstup do Parlamentu, odvážnější průzkumy spekulovaly i o desetiprocentní hranici, kterou preference nové strany dosahují.

Tatínek měl k dispozici přesnější údaje z anonymní ankety na Fuhungových novinách. Nešlo o to, že tam procento hlasů pro novou stranu přesahovalo devadesát pět procent, šlo spíš o absolutní počty těchto hlasů ve srovnání s celkovým počtem voličů. Tam tento poměr nebyl tak optimistický, nicméně vyšší než dvacet procent. A to bylo slibné.

„Klíčová ministerstva u nás nebudou ani vníro, ani finance,“ ujišťoval tatínek ostatní zástupce, kteří projevíli obavy z nápadu vystavět ministerstva *na zelené louce* úplně mimo dosavadních. „Budeme mít jiné pořadí důležitosti. Na prvním místě bude u nás ministerstvo školství, které musí udržet chod škol, od základních po vysoké. Na druhém místě musí být zdravotnictví s letitými problémy zděděnými po minulých vládách, na třetím místě bych viděl ministerstvo sociálního zabezpečení.“

„Snad ministerstvo práce a sociálních věcí!“ opravil ho jeden ze zástupců.

„Ministerstvo sociálního zabezpečení!“ trval na svém tatínek. „To převezme správu důchodů – to bude jeho jediná, zato nejdůležitější práce.“

„Kdo se ale bude starat lidem o práci?“

„Lidi sami. Nepotřebují k tomu ministerstvo ani úřady práce, jen dobře organizovanou internetovou – a ještě lépe knihafonovou – inzertní službu nabídek a poptávek.“

„Ajta, ajta – to smrdí strašlivými reformami!“ podrbl se na hlavě zástupce, který prve Vítova tatínka opravoval. „A co ostatní sociální záležitosti? Třeba podpora rodin s dětmi?“

„Ministerstvo sociálního zabezpečení se bude starat o veškerá sociální zabezpečení,“ přednesl tatínek svou vizi. „Jeho účelem bude zajištění životního minima všem lidem.“

„Kde na to ale vezme peníze?“

„Nač peníze?“ usmál se tatínek. „Každý člověk dostane vlastní knihafon a ten mu jeho materiální potřeby zajistí.“

„Zadarmo? A všem?“

„To bychom byli brzy republikou lenochů,“ řekl tatínek. „Zadarmo získané prostředky bez jakýchkoliv zásluh vedou až ke zločinnému chování, jak občas vidíme u nás i ve světě. Na druhé straně musíme všem zajistit alespoň životní minimum. Všechno potřebné proto dostanou zadarmo jen děti – těm to knihafony zajistí přednostně. Předškoláci bez podmínek, větší děti budou mít jako povinnost školní docházku. Druhou skupinou budou důchodci – dostanou všechno co nezbytně potřebují a podle zásluhovosti i něco navíc – a to právě bude sledovat správa důchodů. Všichni ostatní budou mít nárok na životní minimum – a kdo bude pracovat, získá k tomu i jakýsi bonus. Bude to určitě lepší než současný stav.“

„A co další ministerstva?“

„Některá omezíme na minimum – například ministerstvo obrany je v současném světě k ničemu. Bude to ale znamenat okamžité stažení našich žoldnéřů ze světa, kde se beztoho podílejí jen na válečných zločinech naší civilizace.“

„Dobře, ale co další?“

„Ministerstvo dopravy zrušíme a silnice i dálnice přestaneme udržovat a rozvíjet,“ řekl tatínek. „Ze současné železniční sítě zachováme jen zlomky jako technickou památku.“

„Pánbůh s námi!“ zaúpěli dva nejbližší.

„Vy jste ještě neviděli januly, že?“ usmál se tatínek. „Ty totiž dopravu osob i menších nákladů převezmou. Místo individuálních automobilů i osobní hromadné dopravy budou lidé létat osobními vznášedly.“

„Ale čím nahradíte kamióny?“

„Nebudou potřeba,“ tvrdil tatínek. „Už dneska většina kamiónů Čechami jen projíždí. Fuhungův obchod žádnou dopravu zboží nepotřebuje a když úplně zrušíme dovoz, nebude uvnitř Čech co převážet. Nějakou dobu musíme udržovat dopravní cesty pro vývoz, ale pro ten musí stačit stávající silnice – a to ještě ne všechny.“

„A co chcete dělat se všemi současnými auty?“ vrtěl hlavou delegát.

„Pro některá se najdou místa v muzeích,“ usmál se tatínek. „Ale nepočítejte s tím, že by jezdila z jiných důvodů než z nostalgie, případně jako muzeální atrakce. Ostatní... ty asi čeká ekologická likvidace...“

„Ajta, ajta!“ ozvalo se opět. „Takže se reforma nejvíc týká dopravy? Kde ale vezmete tolik osobních letadel, aby tento druh dopravy pokryly?“

„Máme je,“ přikývl tatínek. „A řekl bych, že tím začneme. Všichni, kdo ještě nemáte knihafon, teď jeden dostanete a pozvu sem děti, aby vás naučily létat s janulami. Nesmíte si nic dělat ani z toho, že vás to budou učit děti – byly první, kdo je zvládly, učily to i mě.“

„Dobře, dobře...“ vzdal delegát další odpor. „Zřejmě to máte připraveno lépe než jsme čekali. Jestli se ale nemýlím, nejprve musíme vyhrát volby! Bez toho nic nesvedeme!“

„Tak tedy začneme!“ usmál se tatínek. „Nemáme peníze na nesmyslné billboardy – ale máme schopné lidi, kteří dokáží sestavit náš program a umístit jej tak, aby jej lidi pochopili. Naším největším spojencem budou Fuhungovy noviny a Zprávy pro lidi. Kdo nás pochopí, nemůže už volit staré partaje!“

„Pak bychom ale měli začít co nejdřív!“

„Nebudeme začínat co nejdřív,“ usmál se tatínek. „Už jsme přece začali!“

Děti ve Skalním domě se nová partaj netýkala. Neměly ještě volební právo a zajímaly je jiné, ne tak vzdálené problémy. Zpestřením pro ně byla akce, kdy měli dobrovolníci učit létat členy vedení Strany pro lidi, ale to byla jen poměrně krátká předváděcí akce. Všichni si ji jaksepatří užili, ale tím to skončilo – instruktory v letecké škole se nestali.

Čtyři učitelé, najatí k jejich učení, postupně prošli lékařským vyšetřením Káji Adama. Co s nimi přitom dělal, věděl jen on a Fuhungo, ale tři z nich se potom cítili mnohem lépe. Bohužel z toho vyšetření nikdo z nich nevyšel mladý jako Matinka od skřítků. Ta také byla jediná, které to nepomohlo – či spíš, která to nepotřebovala.

„Na vracení mládí nestačím,“ přiznal kajícně Kája. „Museli na ni použít něco jiného. Proto to asi označili za takovou výjimku.“

„Ale mně se zdá, jako bych o takových dvacet let omládl!“ utěšoval ho sedmdesátiletý Lukeš. „Velice se mi ulevilo, dušnost zmizela a mám dojem, že se mi zlepšila i hlava.“

„To je možné,“ připustil Kája. „Skleróza se asi stáhla, dušnost také. To jsou nemoci, které Fuhungo léčí. Mohlo se přitom vylepšit i srdíčko a některé další orgány, které se ještě neprojevovaly nedostatečností ani bolestí, ale sedmdesátku vám to neodpáralo.“

„I tak je to podivuhodné!“ chválil si to Lukeš. „Možná jako mladší nevypadám, ale cítím se tak a to je pro mě důležité.“

Matinka jako jediná nic nepotřebovala. Kája všechny potěšil, že je asi nejzdravější ze všech, ale pak si ho naopak vzala do parády ona se slovy, že s Fuhungem dokáže zázraky, ale neovládá pořádně češtinu.

„Málo platné, i když tě táta naučil hodně, roky emigrace jsou znát. Jestli chceš udělat maturitu, musíš se hodně zlepšit!“ varovala ho.

Kája nakonec s doučováním souhlasil. Bylo to přece rozumné.

Škola byla důležitou součástí života ve Skalním domě, nicméně ji všichni chápali spíš jako nepříjemnou povinnost. Uznávali její důležitost, neflákali učivo, ale přece jen – kdo by vydržel pořád jen ve škole?

Januly se teď v Čechách šířily rychleji. Pořád ještě to byla novinka, za kterou se lidé ohlíželi, ale už nezůstávali stát s otevřenou pusou, když spatřili ve výšce další letící bublinu s člověkem uvnitř. Zejména když létaly nízko a občas kroužily nad vesnicemi a městy. Také staří fandové létání přesedli na januly. Někteří s reptáním, ale většinou pochopili, že jsou o třídu lepší než klasické větroně a rogala, nemluvě o motorových letadlech s jejich velkou spotřebou drahého leteckého benzínu – nehledě na to, že januly nepotřebovaly hangáry ani letiště a odstartovat se dalo i z chodníku nebo ze dvorku.

Reptaly zřejmě nejvíc hnětlo, že se létání otevřelo pro všechny a letec už nebyl elita.

Létání se stalo vášní i pro kluky i holky ze Skalního domu. Bylo přece tak snadné a tak bezpečné, že je dospělá část obyvatel Skalního domu nezakazovala ani neomezovala. Létali pro úžasný pocit z volného létání – a někteří se občas také předváděli...

Této touze podléhali zejména kluci z děcáku. Bylo přece snadné zaletět si na chvilku z dohledu ostatních, neslyšně přiletět rychlostí tryskáče nad budovu, kde prožili tolik šikany a přehnané drezúry, sletět jako blesk dolů za známou tvář, obkroužit ji a třeba i vylekat. Dál se to značně lišilo podle osoby. Ředitelka a neoblíbené vychovatelky se dočkaly pitvoření a dlouhých nosů. Nejdále zašel Hynek, kterého ředitelka často zavírala do ajnclíku. Spolehl se, že janula nepřipustí srážku s překážkou ani když do ní naletí úmyslně. Občas naletěl na ředitelku nejvyšší rychlostí, jakou mu janula mezi stromy v zahradě dovolila, navíc čelně, aby ho dvě-tři vteřiny viděla, stačila se patřičně vyděsit a ztuhnout hrůzou. Janula se jí na posledním metru před srážkou bravurně vyhnula, ale ředitelka i potom zděšeně uskakovala, ačkoliv už byl Hynek dávno pryč. Totéž dělal neoblíbené Magdě.

Zato Oldu napadlo vzít do Skalního domu další kluky z děcáku, ale když o tom jednal s Vítou, neshodli se a přišli se nechat rozsoudit od Vítova tatínka.

„Proč bychom děcák prostě nepřenesli k nám? Místo se tu jistě pro všechny najde!“ argumentoval vášnivě Olda. „Proč tam mají ostatní kluci i holky dál trpět?“

„Všichni tenkrát dostali možnost výběru,“ namítal Vít'a. „Kdo tam zůstal, svobodně se pro to rozhodl. Pamatuješ si, jak se některým nelíbila škola ve Skalném domě? Proč si myslíš, že jsem vás všechny včas varoval? Kdo odletěl s námi, rozhodl se i pro školu.“

„Ale co když si to někteří rozmysleli?“ namítal Olda. „Proč tam mají žít?“

„Protože si to sami zvolili,“ opakoval Vít'a. „Nesliboval jsem vám, jaké to u nás bude. Jen že tu chybí šikana, zato máme přísnější školu. Šlo o to, komu co vadí víc. Kdo se raději rozhodl pro šikanu, přejme mu ji!“

„Vít'a má pravdu, Oldo,“ přidal se k synovi tatínek. „Nešlo jen o šikanu! Věděli jste i o lepším jídle. Komu ale vadila škola, vlastně vaše jediná povinnost, ti si to živení sami vybrali. I kdyby si to rozmysleli, mají smůlu. Bývají v životě chvíle, kdy se člověk musí rozhodnout v jediném okamžiku a bez možnosti opravy. Měli jste přece na rozmyšlení déle než hodinu. Kdo si po uvážení zvolil jednu nebo druhou možnost, vybral si ji správně.“

„Nehledě na to, že jsem tam slyšel i o nezvladatelných žácích, kteří vyučování pořád přerušují pitomými kecy a poznámkami,“ doplnil Vít'a. „Vezmeme je sem a začnou nám to kazit a dělat naschvály učitelům. Nikdo z těch, koho jsem přivezl, nic takového nedělá, ale ti, co tam zůstali, prý školu schválně torpédují – a ještě z toho mají srandu. Nechme je tam!“

„Opravdu, Oldo, nezastávej se jich!“ přidal se tatínek. „Buď rád, že jsme sem vzali ty, kdo si toho dovedou vážít. Když to vezmeš nezaujatě, ani vás jsme sem správně brát neměli. Dětské domovy mají vytvářet domov dětem, které nemají svůj. Ty a tvoje sestra jste se tam dostali, když v tomto směru zklamali strýc s tetou. My jsme přestoupili zákony, když jsme Vít'ovi dovolili vzít vás sem. Omlouváme to tím, že se zákony neřídilo ani vedení dětského domova. Tak si to jistě nikdo při vytváření zákonů nepředstavoval.“

„Tenhle děcák by se měl zrušit!“ prohlásil zamračeně Olda. „Nevytváří žádný domov, ale kasárna anebo ještě hůř, vězení.“

„Ujišťuji tě, že se na takové ústavy pořádně podíváme, jestli se dostaneme do vlády!“ slíbil Oldovi tatínek vážně. „Teď na ně ale nemůžeme.“

„Připomenu vám to!“ přijal to Olda jako slib.

„Připomeň!“ přikývl i Vít'a.

Předčasné volby dopadly dobře – i špatně.

Dobré bylo, že úplně nová **Strana pro lidi** získala již napoprvé v Parlamentu většinu sto tří hlasů ze dvou set, takže nepotřebovala koaliční spojení. Žádný předvolební průzkum takový výsledek nečekal a pro všechny to bylo veliké překvapení. Pro stranu to znamenalo, že odpadnou zdlouhavá koaliční vyjednávání a nová vládní strana bude velice dynamická.

Horší bylo, že na změny ústavy, o které jí šlo především, to bylo málo. Znamenalo to, že se i bez těchto změn musí v tomto volebním období osvědčit, aby ji lidé zvolili i příště. Bývalé vládní i opoziční strany s oblibou tvrdily – a určitě si to vřele přály – že nová strana bude **na jedno použití**, jako již více těchto nových partají. Šlo přece o nezkušené politické zajíce – začátečníky, kteří se ztřeštěně vrhli do vlády v tak nepříznivé době, že i dosavadní vládní strana raději podala demisi, aby na ni nepadla vina za hrozící finanční katastrofu.

Pak ale nastalo zemětřesení, s jakým nikdo nepočítal.

V nově představené vládě nepochopitelně chyběla do té doby tradiční ministerstva. Od první chvíle se to stalo předmětem nesmlouvavé kritiky parlamentních i mimoparlamentních politických stran, které ani nemusely příliš hrát své zděšení.

Strana Zelených nemohla přenést přes srdce, že má být nová vláda bez Ministerstva životního prostředí. Konzervativci se chytali za hlavu, jak vůbec mohou chybět ministerstva dopravy, průmyslu a obchodu, všem pak vadilo, že bez ministerstva zůstala kultura, mládež,

tělovýchova a sport. Zdálo se, že ani místní rozvoj nikomu v nové vládě starosti nedělá. Už podle názvu se měla zjednodušit ministerstva školství a sociálního zabezpečení.

A to ještě nikdo v opozičních stranách netušil, jaké změny se plánují na ministerstvech zdánlivě nedotčených...

Vláda sice důvěru díky hlasům vlastních poslanců dostala, ale za jednotného proroctví ostatních – nyní opozičních – stran, že to špatně dopadne. Samozřejmostí se stala i nulová tolerance, neboli jednotný postup všech opozičních stran **proti** při jakémkoliv hlasování.

Zdálo se ale, že to **Straně pro lidi** nevadí.

Její poslanci před novináři škodolibě komentovali každé hlasování v Parlamentu, kde bývalé pravicové strany v rámci nulové tolerance hlasovaly zásadně shodně s komunisty.

Na pozadí těchto událostí proběhlo bez povšimnutí založení nové banky, pojmenované provokativně **Banka pro lidi**. Měla jednu výhodu – neuznávala sice úroky, zato u ní klienti neplatili žádné poplatky – co si do ní uložili, to dostali zpět. Navíc, kdo si u ní založil konto, ušetřil si i bankovní a poštovní poplatky při placení u Fuhungova obchodu. Proti nové bance nikdo nic neměl, média její vznik pouze oznámila, ale nevěnovala jí další pozornost.

Obrovské protesty naopak vypukly proti návrhu **Strany pro lidi** o náhradě občanských průkazů knihafony. Vycházela z toho, že většina lidí beztak nosí mobil neustále u sebe kvůli telefonování a knihafon se dá použít i jako hodinky, fotoaparát, videokamera a notebook. Stačilo by oživit další funkci a to zobrazení podobizny majitele. Identifikace pohledem do oka by nahradila i PIN platebních karet a znemožnila jejich zneužití. Podle doživotní záruky se knihafony zdály být odolnější než přístroje konkurenčních firem a jako třešničku na dortu umožňovaly telefonování mezi lidmi zdarma.

Pravda, i tento mobil se dal ukrást. Jenže k odemknutí funkcí byla nutná identifikace pohledem do oka majitele – a zloději byl tedy k ničemu.

V každém případě to byly dokonalejší přístroje, než jaké nabízela konkurence a jediné ta měla skutečný důvod stěžovat si. A také že si u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže stěžovala na zadání veřejné zakázky bez výběrového řízení. Úřad ale musel řízení zastavit, neboť se ukázalo, že se zatím jedná pouze o legislativní návrh a ne o vlastní zadání zakázky. To mělo přijít po vyjasnění situace – ačkoliv i zde byl předem jasný vítěz, stačilo vpravit do požadavků výběru zajištění takové bezpečnosti, jakou poskytovaly knihafony a na takovou úroveň žádná konkurence nedosáhla.

Elektronické průkazy ale obhajovaly jediné Fuhungovy noviny. Všechna ostatní média se výjimečně svorně shodla na názoru, že je to největší vpád do soukromí lidí, kterému musí občané stůj co stůj zabránit.

Fuhungovy noviny se snažily lidem vysvětlit, že knihafony pohledem do oka majitelů zajišťují jejich bezpečnou identifikaci a tím naopak ochranu jejich soukromých dat. Placení pomocí knihafonů i identifikovaných mobilů je zcela bezpečné, nikdo nemůže být okraden – pokud nenaletí podvodníkům, kterým by své peníze převedl dobrovolně, ale i pak se dalo lépe vyhodnotit, kam peníze odešly. Vrcholem byly januly, které se bez identifikace řidiče nedaly použít. Třešničkou na dortu pak bylo telefonování zdarma – samozřejmě s výjimkou volání do ostatních telefonních sítí.

Ale i tady se dal očekávat odliv uživatelů. Kdo by platil za něco, co může mít zdarma? Pravda, i v knihafonech bylo místo na SIM kartu telefonních operátorů, ale kdo si ji tam z dosavadního mobilu přendal, brzy zjistil, že ji vlastně nepotřebuje, jen za ni zbytečně platí. Neupozorňoval na to v Čechách nikdo, ale lidé se od ostatních sítí hromadně odhlašovali. Všichni mobilní operátoři podali společnou žalobu u Úřadu na ochranu hospodářské soutěže kvůli dumpingovým cenám – jenže Úřadu se nepodařilo vypátrat operátora knihafonů, takže

neměl komu pokutu vyměřit. Padl sice návrh uložit tu pokutu **Bance pro lidi**, která používá knihafony jako své platební terminály, ta se však odvolala, že využívá pouze platební funkce a telefonní hovory nepatří do její kompetence. Námitku Úřadu, že **Banka pro lidi** určitě zná operátora, jehož služeb využívá, banka však odmítla s odkazem na bankovní tajemství. Úřad je nařídil porušit s odůvodněním, že **Banka pro lidi** tímto tajemstvím porušuje zákon, jenže Banka se ihned odvolala k soudu s důvodem nutnosti utajení bezpečnostních principů.

„Zveřejnění principů zabezpečování bankovních operací by umožnilo jejich prolomení hackery!“ tvrdil advokát Banky pro lidi. „A to by bylo proti základním zájmům státu!“

Odvolač soud ten důvod uznal – telefony zdarma fungovaly dál a operátorům nezbylo než vyklidit pozice. Pro nadnárodní společnosti to znamenalo jen opuštění České republiky, nicméně si to zkusili vynahradiť zvýšením poplatků při přenosu hovorů ze sítě knihafonů do vlastních sítí, což se mělo citelně dotknout českých turistů v zahraničí.

Těch se to ale nedotklo, signál knihafonů se bezproblémově přenášel až do Austrálie. Zvýšení poplatků mělo jen jeden účinek – lidé rušili dosavadní smlouvy, vraceli SIM-karty a přecházeli plně ke knihafonům.

Noviny, rozhlas i televize se v Čechách nakonec soustředily na kampaň proti zavedení elektronických občanských průkazů v podobě knihafonů. Přes noc se po Čechách vyrojily billboardy s hesly „Velký Bratr tě sleduje i na záchodě!“, „Předáte svá tajemství slídlům?“, nebo „Každý sám sobě udavačem!“, s více či méně povedenými karikaturami.

Předsednictvo **Strany pro lidi** nakonec soustředěné palbě klasických médií ustoupilo a na návrh opozice doplnilo zákon o elektronických průkazech paragrafem, ponechávajícím v platnosti i stávající občanské průkazy – jenže ne souběžně s knihafony. Kdo si chtěl podle klasických médií zachovat soukromí, měl si ponechat dosavadní obyčejný průkaz a vzdát se výhod knihafonů. Mohl je vlastnit, mohl i telefonovat, neovlivnilo to fotografování ani další funkce, jen platby, hesla a možnost využití janul pro něho zůstaly zablokované.

Byl to jen zdánlivý ústupek, oslavy opozice byly proto značně předčasné.

Kdo by chtěl zůstat u starých plastických kartiček bez dalších funkcí?

Kdo by chtěl platit jako mourovatý za telefonní hovory, když knihafony umožňovaly neomezené telefonování zdarma?

Kdo by chtěl platit bankám desítky nesmyslných poplatků, když **Banka pro lidi** žádné nepožadovala? Pravda – neposkytovala lidem úroky ze vkladů a nenabízela jim s výjimkou bezúročných hypoték na bydlení ani půjčky. Důležité pro lidi bylo, že je neobírala o peníze na poplatcích jako ostatní banky, které v tomto směru vykazovaly měsíčně desítky milionů zisků. Jen **Banka pro lidi** se jich vzdala. Nevydělávala na nich – zato kazila výdělky jiným. Platby za bankovní poplatky jim klesaly úměrně s odlivem klientů.

Nejpádnejším důvodem přechodu na identifikované mobily byly januly. Byly natolik výhodným dopravním prostředkem, že se jich dobrovolně zřekli jen hlupáci. Našli se sice takoví, ale jen mezi starými důchodci, kteří cítili podvědomý odpor k jakýmkoliv novinkám.

Rozumný člověk se jim nebránil.

Limity

Strana pro lidi své reformy lidem trpělivě vysvětlovala, ale současně je prováděla.

Počet a skladbu ministerstev ústava nedefinuje, takže na změny stačila prostá většina v Parlamentu. A ty stály za to.

Ukázalo se, že zrušení některých ministerstev neznamena, že by příslušný obor lidské činnosti visel ve vzduchoprázdnu, jak zpočátku tvrdila opozice i poslušná klasická média. Zmizelo sice ministerstvo životního prostředí, ale jeho agendu převzalo ministerstvo vnitra, kam se uchýlily i stavební úřady a zbytky úřadů ministerstva dopravy. Někdo přece musel dohlížet na bezpečnost již existujících i nových staveb. Tím, že se o tyto obory měla starat Policie, jim dodala i pravomocí, o jakých se původním úřadům ani nezdálo.

Černé stavby v chráněných oblastech, nebo značně narušující životní prostředí, Policie prostě nařídila odstranit a pokud to vlastník neučinil, odstranila je sama, ovšemže s dalšími pokutami. Soudy to sice v několika případech zastavily, ale po kárných žalobách na soudce, kteří šli škůdcům příliš na ruku, to přestalo.

Směrnice nového ministra spravedlnosti byla jasná. Pokud nadřizený soud při odvolání zjistí porušení zákona nižším soudem, nesmí mu případ vracet, ale sám jej rozhodne a navíc povinně zahájí kárné řízení se soudci nižšího soudu, kteří případ špatně posoudili. Ve zvlášť závažných případech, když šlo o velké škody nebo o újmy na zdraví, může dojít k odvolání soudců, kteří pak nesmí získat ani advokátní licenci a musí natrvalo opustit obor práv.

Po prvních takových případech bylo ale jasné, že to nový ministr míní vážně.

Mnozí takto postižení to řešili emigrací a ti nejšikovnější dokonce v zahraničí získali politický azyl s nemalými výhodami. Pro Čechy ale bylo důležité, že zkorumpovaní soudci přestávali soudit a ostatní si od té doby dávali větší pozor, aby soudili spravedlivěji.

Zdálo se, že takový nárůst činností nemůže ministerstvo spravedlnosti bez obrovských posil zvládnout, jenže brzy se ukázalo, že to zdaleka nebude tak horké. Stejně se nenaplnily obavy opozice z přetíženosti Policie.

Například januly nevyžadovaly žádný dohled a jak na ně přecházela osobní doprava, ztrácela význam i dříve rozsáhlá dopravní policie. Dynamičnosti policie přidalo i vybavení všech policistů janulami. Přechodem z peněženek na knihafony se snížil výskyt kapesních krádeží. Klasické peníze u sebe nikdo nenosil a krást přístroje, které se brzy samy zablokují, případně vypaří, a ze kterých nemůže vybrat peníze nikdo jiný než majitel, nestálo zlodějům za námahu. Také staré kovy přestaly být potřebné k další výrobě – což odstranilo nutnost sběru surovin a s tím spojeného rozsáhlého odvětví zlodějského průmyslu.

Drobných majetkových přečinů ubývalo a Policie se mohla soustředit na vyšetřování násilných trestných činů, podvodů a zpronevěr z dob minulé vlády – bylo jich požehnaně ve všech rezortech a na některých případech se museli rozloučit s taláry i další soudci.

Vít'a to sledoval jen okrajově, ale ve škole teď neměl problémy, takže se pochopitelně sám zajímal o to, jak to rodičům jde.

„Poslyš, Fuhungo,“ obrátil se přitom na mimozemskou inteligenci, kterou považoval tak trochu za přítele. „Jak hodně tě vlastně zatěžujeme? Doufám, že máš ještě rezervy!“

„Mám,“ přisvědčil Fuhungo. „Ale blížíme se limitům. Doufám, že nechcete zásobovat všechny lidi vašeho světa, to je vysoce nad moje možnosti.“

„No nazdar!“ chytil se Vít'a za hlavu. „My s tím počítáme! A teď – limity! Tohle jsme nemohli tušit! Jak je to vlastně ve světě Tvůrců? Kolik jich zásobujete?“

„Tvůrců není ani zlomek vašeho počtu,“ prozradil mu Fuhungo. „Na našich světech jich nebývá více než něco kolem dvaceti milionů. To je asi tak v našich silách.“

„Pro pána! Jenom dvacet milionů?“

„Tvůrcové tyto limity znají a chovají se sami tak, aby se jejich počet na každém světě držel v rozumné míře.“

„Takže by pro Zemi bylo potřeba, aby vás tu bylo víc?“

„To není možné!“ opáčil Fuhungo. „Nás nemůže být na tomtéž světě víc než jeden!“

„Počkej! Jak to?“

„Proměňovat hmotu v energii a naopak není ve větším rozsahu možné. Kdyby nás bylo na jednom světě víc, rozkmitali bychom zemskou kůru. Tak velké přesuny energie už nejsou úplně bezpečné.“

„Ty přece děláš hmotu z energie, kterou získáváš likvidací jiné hmoty! Nemohl bys co nejvíc zkrátit vzdálenost mezi těmi místy? Třeba by ty přesuny energie nebyly tak velké!“

„To si jen myslíš,“ v hlase Fuhunga byl znát povzdech. „Na vzdálenosti totiž nezáleží. Potřebnou hmotu si odebírám v hlubinách oceánských příkopů na opačném konci světa, kde její mizení tolik nevadí, a když tady něco podle vašeho přání likviduji, vracím to také tam. Vznikají při tom rázy, ale i nepatrná stlačitelnost vody je pohltí. Na vzduchu se to vyrovná ještě snáze, ale opravdu nebezpečné je, když se likvidace a vytváření hmoty odehraje na dvou místech světa současně. Máš představu, kolik takových požadavků přijde každým okamžikem už teď? I ve světě Tvůrců jsou jich tisíce za vteřinu! Sám si ohlídám, abych je prováděl pěkně jeden po druhém, ale být na to dva, byla by komunikace mezi námi omezená rychlostí světla, mohli bychom se časově sejít a to by dopadlo zle. Kdybys někde chtěl vyvolat katastrofální zemětřesení s obrovskými vlnami tsunami, byla by to pro mě maličkost – postačí poblíž spustit dva procesy současně. No – radši to po mně nechťej!“

„Takže tady na Zemi můžeš být jen ty sám – a tvoje limity jsou kolem dvaceti milionů lidí? No nazdar! A my jsme s nějakými limity nepočítali!“

„Také jsem se divil, že si počínáte tak bezstarostně,“ souhlasil Fuhungo.

„A to mi říkáš jen tak? To jsi nás nemohl varovat dřív?“ vyčetl mu Vít'a.

„To vás snad muselo samotné napadnout!“ bránil se Fuhungo.

„Jak vidíš – nenapadlo!“ vzdychl si Vít'a. „Ale bude to strašná bomba! My jsme se na tebe hodně spoléhali!“

„Cítil jsem to,“ souhlasil Fuhungo. „Počítal jsem ale, že se omezíte na Čechy.“

„To nepůjde,“ povzdychl si Vít'a. „To by vyvolalo strašlivou závist ostatních zemí a to by určitě nedopadlo dobře. Tohle musím okamžitě sdělit tátovi!“

Odepnul knihafon a zavolal otce.

„Teď neruš, máme důležitou schůzi!“ odmítl ho táta.

„Čert vzal schůzi, hrozí nám celosvětová katastrofa!“ nedal se Vít'a.

„Jaká?“ zpozorněl táta.

„Narazíme brzy na limity!“ řekl Vít'a. „Přileť okamžitě domů, bude to pro tebe šok!“

„Počkej, Vít'o, tohle je schůze vlády! Z té nemohu zmizet, kdy mě napadne!“

„No dobře,“ ustoupil Vít'a. „Počítej tedy s tím, že letím za tebou a vytrhnu tě aspoň na deset minut – případně na další čtvrt hodiny, co tě budu muset křísit!“

„To myslíš vážně?“

„Jo – už letím!“ zavěsil Vít'a.

Aby nezletilé dítě vpustili na zasedání vlády, to se v Čechách ještě nestalo. Natož aby si přizvalo k jednání ještě mimozemskou inteligenci.

Vít'u tam ale přitáhl jeho otec – předseda vlády – a ostatní byli nuceni neobvyklou návštěvu nejen respektovat, ale i podříditi se jí.

Vítův otec po krátkém vysvětlení v přestávce mezi jednáními pochopil, že jde o natolik závažnou skutečnost, že se pro ni vyplatí přerušit i uzavřené jednání vlády. Vít'a ho sice křísit ze šoku nemusel, ale musel pak všechno zopakovat před ostatními.

Situace byla varovná.

Fuhungo by stačil úplně zabezpečit Českou republiku, tak jako jeho blíženec ve svém světě stihl sloužit skřítkům, ale ne víc. Zbytek světa by to mohl chápat jako nespravedlnost, podobnou skutečnosti, že se ropa nachází jen na území některých států. Každému došlo, že by Čechy mohlo postihnout **humanitární bombardování na ochranu civilního obyvatelstva před diktátorským režimem** – za diktátorský se dá označit jakýkoliv režim, záleží pouze na množství a kvalitě zbraní toho, kdo to určuje. Fuhungo by sice dokázal nálety odrazit, jenže každá akce vyvolá ještě větší reakci a to by nemuselo dopadnout dobře pro celý svět.

Jak ale takové katastrofě zamezit? Fuhungo již své služby značné části obyvatel Čech poskytoval, ale na veškeré obyvatelstvo Země je rozšířit nemohl.

„Poslyš, Fuhungo,“ napadlo Vít'u. „Čím bychom měli začít? Co tě zatěžuje nejvíc?“

„Nejvíc zatěžuje vytváření a ničení hmoty,“ odpověděl Fuhungo reproduktorem Vít'ova knihafonu, nastaveného na maximální hlasitost, aby to slyšeli všichni, ačkoliv bylo při jeho slovech v místnosti naprosté ticho a nikdo se neodvážil ani zakašlat.

„Takže problémem je Fuhungův obchod,“ přikývl Vít'a. „Ale co januly?“

„Januly jsou jen bubliny silového pole, to není hmota,“ odpověděl Fuhungo.

„Dobře. Jestli to správně chápu, jejich vytváření i ničení je podstatně úspornější než práce s hmotou,“ ujišťoval se Vít'a.

„Správně chápeš,“ souhlasil Fuhungo. „Nezatěžuje mě ani létání, ani dohled nad nimi. Spotřeba energie k létání je prakticky zanedbatelná proti spotřebě energie nutné k přeměně hmoty. Kdyby šlo jen o ně, zvládnou je. Současný let milionů janul nepotřebuje víc energie, než je nutné k výrobě hmoty jediné lidské večeře.“

„Stihl bys ale obsloužit i stejný počet knihafonů?“ sondoval opatrně Vít'a.

„Ty představují jen zlomek energie potřebné pro januly,“ řekl Fuhungo. „A co se týče objemu dat, na to kapacity stačí. Zásadním problémem je výroba hmoty. Pro deset milionů lidí bude potřeba tvořit tisíce tun denně, to představuje příliš mnoho energie a čím by jich bylo víc, tím větší budou problémy.“

„Takže na Zemi nedokážeš vytvořit kopii světa Tvůrců...“ uvažoval Vít'a.

„Šlo by to jen kdyby počet lidí na Zemi klesl pod hranici dvaceti milionů,“ souhlasil Fuhungo. „Všech lidí je ale na zemi příliš mnoho!“

„Je asi pravda, že je nás na Zemi příliš mnoho,“ připustil Vít'a. „Ale snížení počtu lidí není reálné. Zřejmě budeme muset všechno přehodnotit.“

„Ale... pro nás Čechy by to stačilo?“ namítl jeden z členů vlády.

„To už jsem přece říkal,“ odvětil mrzutě Vít'a. „Naši sousedé – a nejen oni – by mohli chtít vynutit si přerozdělení Fuhungových služeb – nejspíš válkou. Možná by po ní zbylo na světě jen tolik lidí, že by Fuhungo stačil všem, ale to by se nám opravdu nelíbilo. Musíme to vymyslet jinak.“

„Takže jde o to, kde všude budeme muset z našich smělych plánů ustoupit...“ vzdychl si ministr vnitra. „Upřímně řečeno, můžeme být vděční i za januly a knihafony, hodně nám pomáhají.“

„Ani v dopravě nic měnit nemusíme,“ řekl spokojeně tatínek. „Ale přehodnotíme asi ministerstva průmyslu, zemědělství a obchodu...“

„Jenže tím se prakticky vrátíme k předešlému stavu!“ namítl kdosi rozmrzele.

„Ne tak docela!“ namítl ministr dopravy. „Januly ušetří spoustu prostředků!“

„Možná – ale bylo by nutné, aby návrat k předešlému stavu byl na úplně jiné úrovni,“ zkusil Vít'a vmístit svůj názor mezi dospělé. „Podívejte se – Fuhungův obchod postačí pro deset milionů lidí. Nemusíme to přece hned zrušit! Místo rozšiřování produkce potravin si ale můžeme opatřit pořádné stroje pro zemědělce, aby ty potraviny snadněji pěstovali, a pro potravináře, aby je efektivně zpracovávali. Dopravu nechme janulám, ale výrobu potravin zmodernizujme, až nám ji bude celý svět závidět. Až si to v Čechách zavedeme, odlehčíme Fuhungovi o výrobu potravin a uvolněnou kapacitu nabídneme sousedům, pokud o to budou stát. Už ne na výrobu potravin, ale jen na stroje pro jejich výrobu.“

„Jde o to, jestli jimi dokáže zásobit celý svět,“ pochyboval kdosi.

„Jde o to, čemu máme říkat pořádné stroje,“ nedal se zviklat Vít'a. „Fuhungo je určitě neodflákne, jak je dneska zvykem. Současné produkty vydrží rok-dva a rozsypou se měsíc po záruce, zatímco knihafony neznají slovo porucha a snesou skoro všechno. Fuhungo přece nemusí nic dělat z podřadného železa, ale ze zelené slitiny, z jaké dělá těleso a výsuvné části knihafonů. Víte přece, jak titěrné se zdají – a přitom vydrží i hrubé zacházení bez známek opotřebení, o poruchách ani nemluvě. Zelená slitina nevydrží rok, ale tisíce let! Zemědělské stroje nemusí mít prastaré benzínové nebo naftové motory, které potřebují tuny dovážených paliv, ale Fuhungovy zdroje.“

„Něco jako jsou nezávislé zdroje energie pro domácnosti?“ ujišťoval se tatínek.

„Ano,“ přikývl Vít'a. „Morxovy solenoidy, jen v silnějším provedení.“

„To by snad šlo, to ho bude zatěžovat jen energeticky,“ souhlasil tatínek.

Nebylo obvyklé, aby celá vláda nábožně poslouchala školáka, ale Vít'a měl v té chvíli proti všem, snad kromě tatínka, obrovský informační náskok. Tady se projeví desítky jeho rozhovorů s Fuhungem, od krátkých, několikaminutových, až po hodinové debaty.

„Ale chtělo by to zařídit, aby se toho nezmocnili šizuňkové, co všechno jen rozkradou a rozprodají, jak je v Čechách neblahým zvykem,“ dodal Vít'a na konec.

„To bude nejtěžší,“ usmál se ministr vnitra. „Zatím se ti šizuňkové podniků vždycky zmocnili. A pak už se s tím nikdy nedalo nic dělat.“

„Tak něco vymyslete!“ trval na svém Vít'a.

„To bude opravdu těžké, chlapče,“ vrtěl hlavou ministr vnitra. „Stroje pro zemědělce by snad šly nějak zabezpečit a pevně věřím, že si je samotní zemědělci uhlídají. Horší je to s potravinářskými podniky. Když z nich naděláme akciové společnosti, vždycky se najde někdo, kdo jejich akcie skoupí a jakmile jich má přes polovičku, může si s podnikem dělat co chce. To je zkrátka princip akciových společností, s tím nic nenaděláš.“

„Takže bych akciové společnosti pro jistotu úplně škrtl,“ řekl se samozřejmostí Vít'a. „Co takhle ponechat je jako státní podniky?“

„Ty zase záleží ve značné míře na managementu,“ vzdychl si ministr. „Dobrý hospodář by se měl o podnik pečlivě starat, jenže kde ke všem podnikům seženeme dobré hospodáře? Pravděpodobnější je, že se na to místo dostane buď neschopný hlupák, který podnik přivede k bankrotu, nebo všeho schopný darebák, který podnik vytuneluje, rozprodá zařízení a pak s úsměvem idiota prohlásí, že mu *podnikatelský záměr nějak nevyšel*...“

„Copak to opravdu nejde udělat jinak?“ čertil se Vít'a.

„Snad by to šlo formou družstva, ale známe naše bližní – za socialismu v družstvech kradli skoro stejně jako dneska. A pak máš lidi, kteří zlodějnu považují za tak přirozenou, že si život bez ní nedovedou vůbec představit!“

„Pak by to chtělo vymyslet něco, kde se krást prostě nevyplácí,“ trval na svém Vít'a.

„To když dokážeš, byl bys kandidátem na Nobelovu cenu za ekonomii!“ usmál se na Vít'u ministr vnitra. „A já bych byl bez práce – jenže to je pohádka jako komunismus.“

„S Nobelovou cenou jděte k šípku!“ zavrčel Vít'a. „Sympatický mi byl ze všech jejich nositelů jen Vietnamec, který ji odmítl.“

„Tak by ses dostal do učebnic dějepisu a časem by tě asi vyhlásili za svatého, takový zázrak by určitě nikdo nezpochybňoval.“

„Vážně si myslíte, že to je tak nemožné?“

„To je otázka!“ pokrčil ministr rameny. „Úplně nemožné to asi nebude, čistě teoreticky by se mohli stát ze všech lidí světci, ale zázrak by to byl, o tom nepochybuj!“

„Na to bych se podíval!“ zavrčel Vít'a.

„Jestli máš chuť, zkus o tom taky přemýšlet!“ usadil ho tatínek.

„Budu,“ slíbil Vít'a zamračeně. „Mně by se nejvíc líbila ta družstva. Všichni by měli stejné podíly, možná by si volili představenstvo, ale tak, aby nikdo nebyl absolutním pánem nad vším... To by se přece nedalo tak snadno rozkrást!“

„O tom by se dalo uvažovat,“ přikývl tatínek. „Popřemýšlej o tom, ale my teď musíme fofrem vymyslet, jak zvládneme hospodářství bez Fuhunga!“

„Dobře, popřemýšlejte o tom!“ vrátil mu Vít'a jeho slova. „Bude to fuška, ale ještě že jsme se to dozvěděli aspoň dneska! I tak nám Fuhungo pomůže víc než můžeme čekat.“

„Pomůže,“ přikývl vážně tatínek. „Energie je už dnes v našem světě klíčová. Jen se obávám, že se pěkně pokorně vrátíme ke klasickému peněžnímu systému.“

„Ale rozhodně ne s bankami, bankéři, lichváři a exekutory!“ vyměňoval si Vít'a.

„No – uvidíme!“ vzdychl si tatínek.

Vít'ův požadavek jistě nebyl snadný.

První případy zneužití januly mohly proběhnout i nepozorovaně, bez povšimnutí, ale přepadení věznice Pankrác bylo příliš na očích, než aby proběhlo skrytě.

Prvním ze série zločinů byl únos mladé dívky. Šestnáctiletou Antonii L. vtáhl neznámý člověk do januly a pokusil se ji unést. Tonička ale začala ječet. Mělo by to být marné, janula nepropouští zvuky dovnitř ani ven, ale její pronikavý hlas se ze zvukotěsné kabiny dostal ven přes knihafon. Toničce se totiž podařilo dosáhnout na tlačítko panelu nouzových čísel, na kterém, než jí útočník stihl praštit vší silou přes ruku, stačila stisknout číslo Policie.

Ječení unášené dívky a její volání o pomoc okamžitě zaznamenal operátor nouzového volání a reagoval přesně tak, jak měl v popisu řešení. Zavolal přes utajované číslo – aniž by věděl kam skutečně volá – přímo Fuhunga.

Odpověď byla velice stručná. Fuhungo policistům oznámil, aby dali na vědomí ostraze věznice Pankrác, že dostanou přírůstek – gangstera-únosce. Během další minuty z výšky před čekajícími policisty klesla janula a při dosednutí na dlažbu se doslova vypařila.

Násilník i se svou obětí se tak ocitli přímo před několika namířenými hlavními pistolí ostrahy věznice i dalších policistů. Dívka se vrhla k policistům jako ke svým zachráncům a násilník neměl šanci ani výmluvu – zejména když se ukázalo, že dívce mezitím přerazil ruku, nehledě o mnoha modřinách.

Výslechy byly tentokrát poměrně krátké, zločin se nedal zatajit ani vymluvit, takže si za napadení dívky šel mladík okamžitě sednout do téže věznice v Pankráci, kde ho zatkli.

Zatímco probíhalo pátrání po motivech jeho činu, připravoval se další únos. Tentokrát byla strůjkyní matka mladého násilníka a bohužel, jak se později ukázalo, i organizátorka dalších podobných únosů mladých děvčat. Rozhodla se svého syna z věznice Pankrác unést.

Gang unášející děvčata převážně do Německa a Holandska disponoval zbraněmi, takže nebyl pro matku gangstera problém opatřit si automatickou pistoli. Terén si obhlédla již při první povolené návštěvě syna, celou akci si dobře promyslela a pak se rozhodla.

Přistála s janulou přímo na vězeňském dvoře, hrozbou zbraní odzbrojila vězeňského strážce, se synem ho vtáhli jako rukojmí do januly a vzlétla s nimi kolmo vzhůru. Vzápětí už letěla rychlostí tryskáče směrem k hranicím s Německem.

Neopakovala synovu chybu, aby unesenému umožnila zavolat si o pomoc. Knihafon vůbec neměla v držáku a řídila janulu jen pomocí ručního řízení, zatímco její syn udržoval rukojmí pod hrozbou namířené zbraně v nečinnosti. Strážci nezbylo než se podvolit, neboť proti zbraní neměl žádnou ochranu, ale Fuhunga zalarmovali strážci věznice Pankrác, kteří ho zavolali ještě dřív, než janula opustila areál věznice.

Už se zdálo, že únos skončí úspěchem, když tu najednou...

Vězeňský strážce seděl vedle svého únosce vzadu za jeho matkou, která řídila let do Německa, když ho cosi jemně odstrčilo stranou. Současně janula prudce změnila směr a otočila se zpátky na Prahu.

„Co blbneš, mami!“ křičel syn na matku, ale ta ho – neslyšela. Jen na předním sedadle zoufale zápasila s kuličkou ručního řízení, která ji očividně ignorovala. Janula se stejnou rychlostí vracela do Prahy a co následovalo, to už syn únoskyně prožil nedlouho předtím.

Pokusil se sice ještě vyhrožovat zabitím rukojmí, ale jediné, co zjistil, byla stěna mezi nimi, která nepropouštěla zvuky a jak se brzy přesvědčil, nedala se ani prostřelit.

Janula klesla na vězeňský dvůr, očekávaná drtivou přesilou policistů, oblečených do neprůstřelných vest. Tentokrát se prostě nerozplynula jako v předchozím případě. Při přiletu bylo jasně vidět, že mladík na zadním sedadle sotva lapá po dechu. Obklopoval ho modravý dým, takže bylo vidět, jak je janula přepažená stěnou silového pole na menší oddíly.

Nejprve se rozplynul oddíl s rukojmím. Vězeňský strážce dopadl na nohy, zavrával od nezvyklého pohybu, ale pak vyskočil a skokem se dostal mimo dosah svého dosavadního věznitele.

Pak se uvolnila zadýmovaná část januly. Dým pocházel z hlavně pistole, jejíž držitel marně vystřílel na rukojmího celý zásobník. Všechny kulky zůstaly viset nedaleko hlavně, ze které vyletěly a pak sklouzly na dno januly. Náboje sice obsahovaly bezdýmný střelný prach, ale menší množství slabě modrého dýmu z nich přece jen zbylo a protože se nemohl rozptýlit, rázem zaplnil vnitřek oddílu kolem pistolníka a znehodnotil mu zásobu vzduchu k dýchání. Vězeň, přiotrávený a neschopný odporu, ztěžka dopadl na zem a upustil přitom i pistoli s prázdným zásobníkem. Vzápětí už ho v poutech vedli zpátky do jeho cely.

Pak teprve došlo na jeho matku. Ve chvíli, kdy janula dosedala na vězeňský dvorek, už dávno věděla, co bude následovat. O odpor se ani nepokusila, jen nepřátelsky na policisty zasyčela: „Vědět, že tyhle létající bestie řídíte na dálku, udělali bysme to jinak!“

Měla samozřejmě pravdu. Januly nebyly správným prostředkem pro zločince.

Vít'a to ale říkal už dávno...

Výlet

Ve Skalním domě samozřejmě nezůstaly Vítovy diskuse s Fuhungem utajené, Vít se s nimi nikdy neschovával. Kluci i holky je zpočátku považovali za jeho neškodný koníček, ale s ubíhajícím časem je postupně ovládla zvědavost, čeho se to vlastně týká.

Vít se nejen s obsahem těchto rozhovorů netajil, ale zájemcům ochotně vysvětlil, jak se diskutuje s Fuhungem účastnit – buď spolu s ním, nebo samostatně. Mimo jeho sestry Janky, která se s Fuhungem seznámila také již na samém začátku, se k nim brzy připojil i Olda, po něm Hynek a přidaly se k nim i Hanka a Katka.

Většinou z Fuhunga tahali rozumy o uspořádání světa skřítků, nebo jak je on nazýval, Tvůrců. Fuhungo jim všechno ochotně vyprávěl – a zdálo se, že mu to dělá radost. Bohužel se většina z těch poznatků na Zem nehodila. Jak to správně říkal ministr vnitra – není sice vyloučeno, že se z lidí stanou svatí, ale byl by to zázrak.

Jenže ve světě skřítků to tak podle všeho bylo. Skřítkové neznali nenávist, pomáhali si navzájem a chovali se mezi sebou tak slušně, jako by byli všichni dobrými přáteli – a možná jimi skutečně byli. Vysvětlovalo to i proč se nerozpakovali pomáhat lidem Země – navzdory tomu, co o našem barbarském světě od dávnověku věděli. Zemi považovali za nebezpečný, ale politováníhodný svět. Neodpírali ani pomoc nešťastníkům, kteří se snažili z našeho světa uprchnout, ačkoliv to pro většinu znamenalo žít až do smrti u skřítků. Naštěstí vyhnanství u nich nevypadalo tak zle jako v té době vyhnanství na Zemi, kde to byl často jen přechod z bláta do louže – ačkoliv louže byly zpravidla snesitelnější než bláto. Nebyl proto div, že se ze světa skřítků na Zem vrátilo jen pár jedinců – a i ti většinou dopadli špatně. Podmínkou skřítků bylo, aby se u nich lidé chovali slušně, ale to nebylo tak těžké. Pozemská pravidla slušného chování se od světa skřítků příliš nelišila a na Zemi je obvykle porušovali jen ti, kdo je nahrazovali právem silnějšího – ale ti zase neměli důvod utíkat.

Fuhungo se ale dobře orientoval i v poměrech na Zemi a dokázal to dětem vysvětlit tak srozumitelně, že se v některých oborech brzy vyznaly lépe než mnozí dospělí. Občas se pak stávalo, že dospělé překvapily – jako Vítova vláda České republiky v čele se svým otcem.

Upřímně řečeno, politika není pro děti. Na druhé straně ji rodiče doma denně probírali a tomu se prostě nedalo uniknout. A tak k tomu mohly občas přispět i děti...

Změna domova nejvíc prospěla dětem z dětského domova. Jistě jsou i dětské domovy, kde je výchova spravedlivá, ale jejich ústav to rozhodně nebyl. Zejména škola tam byla jen podle výkazů a ti, kdo se z toho prostředí dostali do rodiny Víti a Janky, si mohli blahopřát. Škola Skalního domu byla přísnější, ale chyběla tu šikana, ponižování a obecně neoblíbený dril, takže jim to lidský přístup rodičů Víti a Janky i učitelů více než vynahradily.

Navzdory přísnější škole, doprovázené řadou domácích úkolů, které škola při dětském domově vůbec neukládala, zbývalo dětem mnohem víc času na zábavu – a to i když někteří starým učitelům ochotně pomáhali i mimo vyučování.

Vít si vzal na starost pomoc kamarádům, kteří na tom byli se školou nejhůř – a Janka si totéž předsevzala u dívek, ačkoliv mnohé byly starší než ona. Tady se na věk od samého počátku tolik nehledělo. Kdo něco uměl, pomáhal i starším – vždyť někteří byli bez vlastní viny značně pozadu a museli dohánět i učivo nižších tříd. Ochotně se zapojil i Fuhungo – a ten opravdu uměl vysvětlovat.

Ohromnou atrakcí se po jistou dobu staly januly. Létat bylo najednou tak snadné, jak se o tom předtím nikomu ani nezdálo. Ale bezcílné poletování se časem změnilo, když Vít a Janka navrhli ostatním systematický letecký průzkum českých hradů, zámků a historických památek, případně s pořízením vlastivědného filmu pomocí knihafonů. Díky

janulám to bylo snadné, takže se to setkalo se všeobecným souhlasem. Daleko menší pochopení ovšem projevili majitelé hradů a kasteláni, neboť letecká banda dětí bez placení obcházel – či spíš oblétávala – pokladny u vstupních bran a nevšímala si otevíracích hodin ani zavíracích dnů. Pravda, děti se nesnažily pronikat až do místností a hrady a zámky oblétávaly pouze zvenčí, jenže v Čechách to u většiny zřícenin umožnilo podrobnější prohlídku než spořádaný vstup hlavní branou po zaplacení lístků.

Při těchto výletech si ale Janka všimla poněkud zvláštního chování některých lidí.

„Hele, Víťo, sleduj toho chlapa v janule pod námi!“ upozornila bratra, když letěli nad městským panelákovým sídlištěm.

„Kde?“ nechápal chvíli.

„Tam dole, visí ve vzduchu vedle paneláku!“ pomáhala mu. „Určitě se kouká lidem do bytů. Co když je to zloděj a vyhlíží si, jak by něco ukradl?“

„Prosím tě – kdo ještě dneska krade?“ odfrkl si Víťa, ale raději požádal Fuhunga, aby mu zprostředkoval čelní pohled z januly podezřelého chlapa. Až ho píchlo u srdce, když to na obrazovce knihafonu spatřil. Chlap totiž nahlížel do ložnice, kde se právě odehrávalo něco, co by spíš patřilo do předmětu *sexuální výchova*.

„Máš pravdu, Janko, ten chlap v janule dělá něco, co slušní lidé nedělají!“ kývl, aby jí nemusel předvádět, co zjistil. „S tím by se mělo něco dělat. Fuhungo!“

Vysvětlit umělé inteligenci, jak by si představoval nápravu, mu nedalo práci. Netrvalo ani minutu, chlap v janule sebou očividně trhl, pak se ale otočil a obrovskou rychlostí se od paneláku vzdálil.

„Co jsi s ním provedl?“ zajímala se Janka.

„Zkus zaletět tam co on – uvidíš!“ odfrkl si Víťa. „Ale raději ti to řeknu rovnou. Ode dneška, kdo bude jako tenhle chlápek koukat lidem do ložnic, tomu se na obrazovce objeví zpráva, že je vyfotografován jako nemrava a jestli okamžitě nepřestane, přivolá si leteckou policejní hlídku, která to bude řešit přísněji než napomenutím. Viděla jsi, jak zdrhal?“

„To bysme ale nesměli létat v nízké výšce nad žádnými baráky!“ zavrčela nesouhlasně Janka. „Přitom je to naše běžná letová výška. Můžeme za to, že lidi nemají záclony?“

„Fuhungo není pitomec, nebude reagovat na kdejaký přelet kolem oken!“ ušklíbl se Víťa. „Zkus to uvážit nezaujatě. Když naší rychlostí proletíme kolem něčích oken, je to tak krátké bliknutí, že prostě žádné podrobnosti nezachytíš. Kritická místa budou pouze před příslušnými okny a jen když tam janula zastaví na takovou dobu, aby se nemrava nemohl vymlouvat na náhodu. A nebude to jen u ložnic, Fuhungo to bude chápat obecně, neoklameš ho ani dalekohledem.“

„No dobře – ale neměl bys to přidat do návodu?“

„Nač?“ pokrčil rameny Víťa. „Musí být každá lumpárna zvlášť do detailů popisovaná ve dvaceti různých zákonech? To je přece nesmysl! Stačí, že je to samo o sobě nemravné.“

„Ale někde by to napsané být mělo, aby se lidi nevymlouvali, že to není zakázané!“

„Můžeš se toho chopit sama!“ ušklíbl se. „Jako základ vezmi *Pravidla společenského chování* podle Gutha-Jarkovského, doplň do nich, co tam podle tebe chybí, vyškrtěj všechno zbytečné a vydej to jako *Pravidla slušného chování* podle Gutha-Jarkovského-Jany.“

„Čemuž se lidi, jako vždycky, leda od srdce zasmějí!“ zavrčela.

„Nesmyslům se smát budou,“ souhlasil. „Ale na důležitá pravidla by mohl dohlédnout Fuhungo. Jen bych s ním ještě probral, která pravidla jsou důležitá a co jsou prkotiny. Podle mě je dneska nesmysl vyžadovat, kdo má podle společenského postavení zdravit jako první, ale že se lidi nemají šmírovat. To je opravdu hnusné a nemělo by se to trpět.“

„Poslyš – není už na to nějaký zákon?“ napadlo Janku. „Fuhungo!“

„Vidiš – je na to zákon!“ řekla vítězně, když jí ihned zobrazil příslušný paragraf.
 „Jo – ale je napsaný hodně pitomě!“ ohrnul nad tím nos.
 „Tak to napiš chytřeji!“ vmetla mu do očí.
 „Tohle by snad měli psát odborníci!“ bránil se.
 „Odborníci to přece napsali – ale i tobě se to zdá pitomé a mně taky!“ připomněla mu.
 „Kritizovat umí kdekdo, předved’ mi tedy něco lepšího!“
 „Dobře – napíšu, jak bych si to představoval,“ podvolil se. „Nechám si ale poradit od Fuhunga, ten tomu určitě rozumí líp než banda úlisných a vyčůraných právníků!“
 Mezitím dohonili skupinu, která už oblétávala starou hradní zříceninu. Někteří kluci – ale jak se zdálo, i holky – se bavili prolétáváním zbytky oken, jiní jen tak kroužili kolem.
 „Hele, Vít’o, a co když narazíme na nemravý, co to budou dělat třeba v té zřícenině? Budou pak nemravové oni – anebo my?“ napadlo ještě Janku.
 „Kdo to dělá na veřejnosti, je nemrava v každém případě,“ usoudil Vít’a. „Ale kdo se u toho zastaví, aby dobře viděl, je nemrava taky. Tohle budeme muset Fuhungovi vysvětlit. U skřítků se, co já vím, nic takového nevyskytuje.“
 „Víš, Vít’ku, problém bude i v tom, že si lidi ještě nezvykli na januly,“ rozumovala Janka. „Podívej se – je to ve kdejakém románu – lidi to dělají všude kde se to dělat dá, třeba v lese nebo tak, ale kdo má počítat s tím, že se tam rychlostí tryskáče objeví létající bublina s posádkou a začne prokličkovávat mezi stromy?“
 „A ještě k tomu s dětskou posádkou!“ ušklíbl se Vít’a. „Ale co, lidi si zvyknou. Zvykli si, že je v lesích neruší jezdcí na koních, zvyknou si, že je budou rušit januly. O co jde?“
 „Jen to, že se někteří lidé dokáží ve vzduchu zastavit a čumět!“
 „Těm pošle Fuhungo výstrahu s fotografií. Podle mě to postačí, tím bych to považoval za vyřízené. Nech to být, letíme si prohlížet hrad.“
 Vlétli do zříceniny oknem, kde se ještě udržely zbytky kamenného gotického obložení. Zdola na ně jakýsi chlap v mysliveckém pokřikoval, jenže mu nerozuměli. Silovým polem janul zvuk neprocházal a spolu hovořili jedině díky knihafonům.
 „Co po nás ten chlápek dole chce?“ zpozorněla po chvíli Janka.
 „Kouká jako deset čertů, takže chce nejspíš zaplatit vstupné,“ odhadl ho Vít’a.
 „Nebo abysme vypadli!“ vzdychla si Janka. „Vyhovíme mu, moudřejší ustoupí! Bez tak je zrovna tenhle hrad strašná ruina! A navíc tu chátá snad od dobytí samotným Žižkou.“

Vít’a přepnul knihafon na hromadné volání a navrhl ostatním členům letecké party, aby zamířili k dalšímu hradu... Setkal se samozřejmě se souhlasem.

Tenhle hrad byl opravdu strašná ruina...

V dalším hradu ale byli na ně připraveni. Kastelán proti nim vyletěl osobně na vlastní janule. Zprvu z toho měli povyražení, janula janulu poškodit nemůže, i kdyby letěly plnou rychlostí přímo proti sobě, ale když se z cizí januly párkrát zablýsklo, Vít’ovi došlo, že je kastelán tentokrát převezl.

„Všichni zpátky!“ varoval zbytek party.

„Proč?“ nechápal Hynek.

„Protože nás vyfotil,“ vysvětloval mu Vít’a. „Jestli vletíme na území hradu, bude mít proti nám důkazy.“

„A budou mu k něčemu?“

„Budou – nebudou, mohl by je použít proti tátovi!“ řekl Vít’a. „Od té doby, co se naši dali na politiku, musíme být připraveni na kdejaký podraz! Kdyby nás spojili s tátou, mohla by z toho být nepříjemná interpelace.“

To zabralo, eskadra se proto hradu vyhnula a obletěla ho obloukem, aby se nepřiblížila na dosah jeho zdí. Pod nimi bylo podhradí, na které si majitelé hradu nemohli dělat nárok.

„Stejně si myslím, že se památky neměly prodávat soukromníkům!“ uvažoval Hynek, když při druhém obletu hrad ze všech stran fotografoval. „Chátrají jako dřív, majitelé jen vybírají vstupné – a kde nic, tu nic.“

„To vstupné se snad vybíralo i když to bylo státní,“ podotkl Vít’a. „A že by se peníze dávaly na opravy, o tom se dá taky úspěšně pochybovat!“

„Jo – jenže dneska by se už mohly památky opravovat v rámci všeobecné prospěšnosti a místo toho chátrají víc než dřív,“ namítl Hynek.

Mezitím se zbytek party nad seznamem hradů a zámků dohodl na dalším cíli. Chvilku to trvalo, než si všichni nastavili palubní knihafony, ale pak se celá letka obrátila za dalším dobrodružstvím. Vít’a, Janka a Hynek se připojili na konec vzdušné karavany. Januly se teď řídily samy a posádky měly víc času na dohadování. Na všech obrazovkách byla místo map mozaika obličejů členů party a Katka zahájila debatu čtením z elektronické knihy o českých hradech a památkách, kde nalistovala kapitolu pojednávající o hradu, kam právě letěli.

Znenadání se ale na obrazovkách objevil další obličej. Byl to Vít’ův a Jančin tatínek, ale nepřipojil se, aby si poslechl historická data o hradu.

„Vít’o, Janko, sežeňte ostatní děti a okamžitě se vraťte do Skalního domu!“ nařídil jim s nezvykle vážnou tváří. „Cestou se nikde nezastavujte, ani kdyby dole pod vámi hořelo! Do deseti minut ať jste všichni doma!“

„Co se stalo?“ zvažněl okamžitě Vít’a.

„Unesli rodinu učitelky Haullové,“ řekl tatínek.

„Cože, naší Matinky?“ vyhrkla Janka.

„Ano,“ potvrdil jí to tatínek. „Chtějí nás vydírat, naštěstí se jim nepodařilo dostat se k vám, proto se vrhli aspoň na její děti. Kdyby měli vás, byli by ještě víc na koni.“

„Zbabělci!“ zavrčel Vít’a.

„Tak fofrem domů, ať už jste u nás!“ pobídl je tatínek.

„A nemohli bysme něco...“ navrhovala Janka, ale tatínek ji přerušil.

„Projednáme to doma!“ řekl.

Když kavalkáda janul jedna po druhé zažbluňkala do řeky u Skalního domu, děti se vynořily uvnitř na přístavišti a maminka je s napjatým výrazem přepočítala. Konečně se dopočítala i Vítí a Janky a mohla si aspoň trochu oddychnout.

„Všichni jsou doma,“ ohlásila ihned tatínkovi.

„Vymysli jim nějakou zábavu, aby zbytečně netoužili po výletech,“ poradil jí tatínek přes svůj knihafon. „Teď není venku bezpečno!“

„Co se vlastně stalo?“ vyzvídal Vít’a.

Tatínek ale neoplýval velikou sdílností. Byl zřejmě v Praze na vládě, oddychl si, když mu maminka zavolala, že jsou děti v pořádku, ale jak se zdálo, trápily ho starosti. Zavrčel, že nemá čas na vysvětlování a zmizel z maminčina knihafonu. Všem bylo jasné, že z něho asi dnes víc nedostanou.

„Půjdeme do zadní třídy!“ navrhl Vít’a.

„Pošlu vám tam některého pana učitele!“ řekla maminka.

„Mami!“ obrátil se na ni vyčítavě Vít'a. „To snad nemyslíš vážně! V takové chvíli po nás chceš učit se? Vždyť máme dneska po vyučování! A kromě toho...“

„A vy zase chcete, aby v takové chvíli byli učitelé někde zalezlí?“ přerušila ho.

„My o tom chceme diskutovat sami!“

„Jak chcete!“ pokrčila rameny. „Ale Matinku byste odhánět neměli! Jde přece o její děti a o její vnoučata.“

„Matinku?“ zarazil se Vít'a.

To ovšem bylo něco jiného a všichni se ihned shodli ně tom, že Matinku by z debaty nevytloučili. Zejména když jde o její děti a o její vnoučata.

V každém případě ale všichni ihned zamířili do nejvzdálenější třídy. Ať Matinka přijde za nimi, bude-li chtít.

„To je děs!“ začal Hynek, jakmile za poslední Jankou zaklaply dveře třídy.

„Děs neděs, měli bychom nejprve vědět, vo co de,“ řekl Vít'a.

„Tvůj táta nám toho moc neřekl!“ vyčetl mu nespokojeně Hynek.

„Tak si to zjistíme sami!“ opáčil rozhodně Vít'a. „Fuhungo!“

Všem se trochu rozsvítily oči. No jistě! Proč nezapojit do pátrání Fuhungo?

Ale Fuhungo toho mnoho nevěděl. Jen to, že rodinu Matinky unesli maskovaní chlapi v černých kuklách, kteří přijeli do vesnice ve třech automobilech. Nepoužili januly, takže se nedali vystopovat touto cestou a navíc dětem strhali knihafony a i když se jim nepodařilo přístroje zničit, nechali je v sednici domku, takže se nedalo zjistit, kam odjeli. Fuhungo jejich tváře neviděl, na záznamech knihafonů byl jen pokus Jitky Myškové fotografovat ty chlapy, bohužel v zárodku překažený. Díky kuklám neměly fotky velkou hodnotu a nedalo se z nich nic poznat, ale byly to první a bohužel zatím i jediné stopy.

„To toho moc nevíme,“ komentoval to Olda.

„Něco přece jen,“ odmítl jeho poraženeckou náladu Vít'a. „Podle toho, že krátce před odjezdem na knihafony stříleli, byli ti chlapi ozbrojení. A na fotkách jsou poznávací značky dvou ze tří automobilů! Fuhungo by se mohl pokusit zjistit, komu patří. Fuhungo, nemohl by ses podívat do policejních databází na ty dvě poznávací značky?“

„Ta auta patřila naposledy Policii České republiky, ale nedávno byla podle oficiálního záznamu v souvislosti se zavedením janul úředně sešrotovaná,“ referoval hned Fuhungo.

„Oficiálně sešrotovaná...“ odfrkl si Hynek.

„To zřejmě nebyla, když pořád jezdí,“ doplnil ho klidně Vít'a. „Takže víme, že se jich Policie nezbavila, ale ponechala si je. Případně je mohla někomu prodat – ale to by asi mělo být v oficiálním záznamu, ne? Fuhungo, sděl to tatínkovi, třeba jim to pomůže!“

„Jak si přeješ, Vít'o!“ odvětil Fuhungo.

„Je to v každém případě kulišárna!“ trval na svém zachmuřený Hynek.

„Neříkám, že ne,“ připustil Vít'a. „Poslyš, Fuhungo, nemůžeš se přes internet napojit na sledovací kamery Policie? Co kdyby se tam ta auta objevila?“

„To už mě napadlo – ale na žádném dostupném záznamu nejsou,“ hlásil Fuhungo.

„Neřekl bych, že to přepadení provedla Česká Policie!“ uvažoval Vít'a. „Policie přece nemůže vládu vydírat, když jí podléhá! Spíš bych hádal nějakou soukromou bezpečnostní agenturu. Nemohl by ses na to podívat, Fuhungo?“

„Soukromé agentury nejsou vybavené knihafony, používají starší počítače. Nepřipojují se ani k internetu, takže se do nich nedá vstoupit,“ odvětil Fuhungo.

„Hele, Fuhungo, ty se přece nepotřebuješ připojovat k počítačům!“ vyčetl mu Vít'a.

„Když řídíš januly, musíš mít přehled o kdejaké kachně, letící ze strany, kam januly ani nevidí, neměl by být pro tebe problém porozhlédnout se i po těch soukromých agenturách!“

Chvilí bylo ticho. Fuhungo neodpovídal. Až po chvílce se ozval.

„Mohl bych, ale zásadně je nesleduji,“ odvětil. „Sledování nejbližšího okolí miradoků je samozřejmě nutné, tam jde o jejich bezpečí, musím zabraňovat srážkám nejen mezi nimi, ale i s ostatními překážkami, ale tím to končí. Ani u nás nesleduji nikoho zbytečně.“

Všichni na to chvíli mlčeli.

„Máš asi pravdu, Fuhungo,“ vzpomatoval se po chvílce Vít'a. „Jenže to platí ve vašem světě. U Tvůrců je asi zbytečné sledovat cokoli jiného než miradoky, ale tady jsi na Zemi! V této chvíli nějaká banda unesla rodinu naší Matinky a hrozí jim něco hodně nepříjemného, obáváme se, že v krajním případě smrt. V zájmu jejich bezpečí by ses měl podívat, kam ji ta banda unesla a čím jim hrozí.“

Ted' zase chvíli mlčel Fuhungo. Asi to byla složitější otázka, když si to i on musel pořádně rozmyslet.

„Je to tvé přání, Vít'o?“ zeptal se po chvílce trochu nejistě.

„Ano, je to mé přání!“ trval na svém Vít'a. „Nechci, abys sledoval kdekoho na světě, to by ani nemělo smysl. Ale tady jde o život.“

„O život jde v této chvíli na mnoha místech světa,“ připomněl mu Fuhungo jemně.

„Vím, není v našich silách vyřešit všechno,“ připustil Vít'a. „Zbývá nám omezit se na to, co zvládneme. Jak pravil kdysi nějaký mudrc: přejme si trpělivost snášet, co nemůžeme změnit, odvahu změnit, co změnit můžeme a hlavně moudrost, abychom tyto dva případy od sebe odlišili.“

„Svatý František z Asisi,“ doplnil Fuhungo.

„Když to víš, pak nás snad lépe pochopíš.“

„Dobře,“ ustoupil Fuhungo. „Mezitím jsem zjistil, kde se ty děti i se svými rodiči nacházejí. Ale čím vám to pomůže?“

„Ty je odtud dostat nemůžeš?“ zeptal se Vít'a. „Nemohl bys je nabrat do januly, udělat jim volný průchod ven a přinést je sem?“

„To bych nemohl,“ odvětil Fuhungo. „Nechtěj po mně, abych je do januly nakládal násilím, proti jejich vůli.“

„Ale můžeš jim dodat aspoň knihafony, nebo ne? Promluvíme si s nimi, aby s tebou spolupracovali.“

„Knihafony jim dodat mohu,“ připustil Fuhungo. „Ale nebudou jim k ničemu, hlídá je ozbrojený strážný a ten jim jakoukoliv komunikaci s vámi znemožní.“

„Dobře, když je to tak, netrvám na tom,“ ustoupil Vít'a. „Ukaž nám aspoň na mapě, kde se nacházejí!“

Na Vít'ově knihafonu se objevila mapa s křížkem, označující budovu, ve které měli být Myškovi zadržováni. Byla součástí nějakého většího komplexu budov a Vít'a si ji dlouho prohlížel při největším zvětšení, pak ještě požádal o doplnění, komu ty budovy patří.

„To jsem si myslel,“ řekl skoro spokojeně. „Soukromá bezpečnostní agentura? Hádal jsem tedy správně! Měl bys to ukázat tatínkovi!“

„Před tím bych tě rád varoval!“ nesouhlasil Fuhungo. „Mohlo by se stát, že tam pošlou policisty – ale v tom případě mají všichni strážní rozkaz rukojmí postřílet!“

„Dokonce!“ hvízdal si Vít'a. „Dobrá, беру to zpět. Nikomu nic neukazuj, podívám se na ně sám.“

„To je ale hodně velký hazard!“ varoval ho Fuhungo.

„Hazard je v této chvíli všechno!“ opáčil Vít'a. „Nechat je v nebezpečí smrti? To snad ne! Poslat tam Policii? To by je mohlo zabít. Možná by pomohlo, kdyby na ně vletěl osobně táta, ale já jsem menší a mám větší naději, že tam proniknu nenápadně.“

„To sice ano, ale může to zapůsobit stejně jako útok regulární Policie. Nevyčítal by sis, kdybys přispěl k jejich ohrožení?“ navíklával ho Fuhungo.

„Vyčítal bych si, kdybych nic neudělal,“ řekl Vít'a.

„Neměl bys tam jít ale sám,“ podotkl Hynek. „Nemáme tam letět s tebou?“

„Ne!“ odmítl je Vít'a. „Jen byste tam překáželi!“

„Proč myslíš?“ urazil se Hynek.

„Protože bych tam musel chránit i vás a rozptylovalo by mě to,“ řekl Vít'a. „Pochopte, jen já a Janka máme schopnost darebáky přimrazit a odrážet jejich útoky. Potřeboval bych tam spíš Janku, ale ani to nemá smysl. Čím by nás bylo víc, tím hůř! Uvědomte si, ti darebáci nějaký útok očekávají! Ale spíš hromadný útok policistů! Že je přepadne kluk jako já, to by bylo poslední, co by je napadlo. Mě tam prostě nečekají, to je první výhoda. Druhá je, že je umím přimrazit. Třetí, že využiji tušiva, předvídavosti, citu na nebezpečí, který nemáte. A čtvrtá, že umím nejhbitěji komunikovat s Fuhungem. Ten úkol je zkrátka ušitý jen pro mě a čerta starého záleží na tom, kolik mi je let!“

Dívali se na něho sice podezíravě, ale na druhou stranu už věděli, že dokáže věci, které vypadaly přinejmenším podivně. Nezbylo jim než uvěřit mu, že je pro to nejvhodnější.

„Neměla by to vědět aspoň máma?“ namítla nesměle Janka.

„Možná,“ připustil Vít'a. „Ale řekni jí to, až tam budu, jinak nám to zatrhne.“

„Asi by věděla proč!“ podotkla Janka.

„Ještě ty buď proti!“ obořil se na ni Vít'a. „Jak známe mámu, zatrhla by nám to a radši by tam Myškovy nechala.“

„Nebo by tam poslala tátu – to je teď nejvhodnější člověk na takovéto akce!“

„Není!“ opáčil Vít'a. „Už jeho zmizení ze zasedání vlády by mohlo darebáky varovat, nevíš, kdo jim donášší! Moje největší výhoda je právě to, že nebudou nic čekat!“

„A nebylo by lepší počkat na noc?“ zkusila navrhnout.

„Nebylo,“ opáčil Vít'a. „Pravda, ve tmě bych byl neviditelný, ale nic bych neviděl ani já. Nejvýhodnější bude večer – a ten už se blíží. Poletím. Řekni to, Janko, mámě, až mě tam uvidíš na mapě.“

„No dobře – ale jestli se ti něco stane, umřu hrůzou!“ řekla Janka odevzdaně.

„Neumírej, radši mi všichni držte palce!“ řekl Vít'a. „Pokračujte v debatění, ať nikdo nepozoruje, že nejsem s vámi! A kdyby něco – prchám na záchod, takže mě tu omluvte!“

Opatrně se rozhlédl po chodbě – a pak rychle vyrazil...

Komplex budov, patřících soukromé bezpečnostní agentuře, stál stranou od ostatních domů města. Na mapě i na letecké fotografii byla kolem skupina rozložitých stromů, jenže agentura je nedávno dala vykácet, aby nestínily její pompézní vývěsní štít. Vít'a ten rozdíl postřehl až při srovnávání mapy na knihafonu, januly se skutečným obrazem města dole. Zasakroval, ale nedalo se nic dělat. Ještě že si toho všiml v bezpečné vzdálenosti více než tři kilometrů od budov, což mu umožnilo změnit směr stranou, klesnout na jiném místě a získat čas na operativní změnu původního plánu.

Nenápadný přilet korunami stromů nebyl zřejmě za daných okolností reálný, bude tedy muset více vsadit na rychlost. V tom případě by bylo výhodnější důkladně prostudovat plán domu dodaný Fuhungem. Snad je aktuálnější – každá nepředvídaná překážka by znamenala neúspěch výpravy a kdoví, jestli by tím neohrozil životy těch, kterým chtěl pomoci.

Fuhungo našel vězení rodiny Myškových uprostřed půdorysu největší budovy a navíc v její sklepní úrovni. Nedalo se tam jednoduše proniknout oknem, cestou by musel překonat pár dveří a mříží, projít dvojité zalomenou chodbou, sestoupit po schodišti a navíc obejít pár

zapnutých kamer. A pak samozřejmě totéž nazpět – i když Vít'a počítal s tím, že by se při návratu přestal ohlížet na hluk a vzal by to nejkratší cestou skrz stěny. Hluk, při návratu přijatelný, si ale rozhodně nemohl dovolit na cestě tam. To by mohl zaslechnout strážný, který je střeží přímo tam – a jestli má rozkaz zabíjet, mohl by „splnit svoji povinnost“.

Povinnost? Není ta *povinnost* nelidská, nespravedlivá a zločinná?

Co tam sedí za chlapa? Strážný s rozkazem zabít rukojmí, kdyby se přihodilo cokoli, kromě opačného rozkazu... Jaký je ten chlap? On necítí, čemu slouží? Vít'a se zkoušel vžít do jeho situace, ale nějak se mu to nedařilo, nemohl to pochopit. Rozkaz zabít nevinné lidi, z toho tři děti, je přece svinstvo a to musí vědět každý! Jenže někteří lidé to mohou chápat ideologicky. Účel jim pak svěťí prostředky a v rámci boje proti nepříteli není třeba ohlížet se na morálku, zákony, a dokonce ani na Ženevské konvence o lidském zacházení se zajatci. Jejich porušení je válečný zločin, jenže pro některé je to důvod k udělení vysokého státního vyznamenání. Kolik *mašinů* už taková vyznamenání dostalo a kdo ví, zda je tihle *rambové* za své *věrné služby* také neočekávají?

Fuhungo to ale chápe jinak. Vít'ův zásah nesmí způsobit větší škodu, než jaká může vzniknout tím, že nezasáhne. Znamená to ale, že v případě hrozícího prozrazení smí použít i větší sílu než neškodné přimrazení? Co by na to řekl Fuhungo a Tvůrci? Vít'a už je ani sám pro sebe nemohl nazývat skřítky, když jim Fuhungo říkal Tvůrci.

Anebo – neměl by to raději vzdát? Třeba jim ani nechtějí ublížit! Třeba jen vyhrožují, vydírají, ale kdyby došlo na věc, neodváží se toho!

Jenže Vít'a věděl, že to je marná naděje. Dnešní zločinci se nerozpakují zabít člověka a je jim jedno, zda zabíjejí děti, nebo bezmocné stařenky. Spoléhat se na jejich lidskost je hrubá chyba, to vůbec nemusí dopadnout dobře.

Dobrá – tak tedy akce. Plán sklepního podlaží hlavní budovy bezpečnostní agentury by měl být podle Fuhunga čerstvý, dnešní. Fuhungo vytvořil i jeho třírozměrnou podobu, která se na knihafonu dala procházet jako v některých hrách – zejména střílečkách. Teď jen aby se z toho střílečka nakonec opravdu nestala! A co dál? Projít si budovu ještě jednou virtuálně, než tam vtrhne jako Rusové do útoku na Dukle?

Možná by bylo dobré uvědomit tátu. Přece jen – když tam teď po sobě zanechá pár děr ve dveřích, mřížích a případně i ve stěnách, bylo by vhodné, aby tam ihned naběhli policejní těžkooděnci. Jinak darebáci uniknou a ještě by mohli mít tu drzost, aby požadovali náhradu škod. A jak známo, soudci patří do stejné mafie, drží s darebáky a jdou jim na ruku, to by za tak krátkou dobu nemohl změnit žádný ministr spravedlnosti.

Vít'a chvíli váhal, ale pak, aniž by odepnul knihafon z držáku januly, zavolal tátu.

„Kde jsi?“ zeptal se ho táta stručně.

Vít'a mu popsal svou polohu – janula nehybně visící v koruně stromu dva bloky od komplexu budov soukromé bezpečnostní agentury, která vězní unesenou rodinu Myšků a snaží se tím vydírat novou vládu.

„Jak jsi to, proboha, zjistil?“ zděsil se tatínek, aniž by ho napadlo pochybovat.

„Přesvědčil jsem Fuhunga, aby nám pomohl,“ odvětil Vít'a.

Pak ale tatínkovi ve spěchu vysvětlil, proč by nebyl dobrý nápad poslat tam teď hned přepadové policejní komando – podle Fuhunga jsou únosci odhodláni střílet a odnesli by to rukojmí, jejichž smrt by okamžitě využila média nefandící nové vládě.

„Podle Fuhunga už mají avízo, že vláda půjde přes mrtvolky a část novinářských hyen se na to prý vyloženě těší. Rozmatlávaly by to s velkou chutí!“

„To je jim podobné!“ zavrčel otec. „Čím víc krve, tím lépe pro ně!“

„Tati – já Myškovy osvobodím!“ prohlásil Vít'a na závěr. „A nafilmuji to, ale pošlete sem policii, ať ty vyděrače zajistí. Když se budu starat o Myškovy, nebudu mít na ně čas.“

„Vítku! Osvobozovat rukojmí není tvoje starost!“ zděsil se tatínek.

„A čím?“ opáčil klidně Vít'a. „Vás ani nenapadlo zapojit do toho Fuhunga! Přitom on to zjistil v minutě.“

„Nech to na policii, ta je tu od toho!“ zrazoval ho od přímé akce otec.

„A co udělá naše statečná policie?“ vybuchl Vít'a. „Nejspíš začne ty darebáky jako vždycky *monitorovat* a přepadovku na ně pošlou až po půl roce, to už budou rukojmí dávno po smrti. Sám jsi přece dřív každé dlouhé *monitorování* zločinů kritizoval jako neschopnost a delší než rok dokonce jako spoluvinu. Nevěřím, že by to dneska bylo jiné!“

„Tohle ale není záležitost pro děti!“ trval na svém přísně otec.

„Jak to, že není?“ opáčil dotčeně Vít'a. „Už teď v tom lítají tři – Jitka Myšková i její dva bráškové! Je jich v tom naopak víc než dospělých – ti jsou tam jen dva.“

„Poslyš, Vítku, zůstaň, kde jsi, za chvíli tam bude jednotka rychlého nasazení, ta už si bude vědět rady!“ nařídil mu přísně otec.

„Jestli už letí, budou tu právě včas,“ řekl spokojeně Vít'a. „Takže tati, jdu do toho!“

„Víte!“ zahromoval otec. „Rošťáku! Počkej doma!“

Jenže Vít'a rázně ukončil hovor a zvolna se vymanil ze zajetí větví rozložitě lípy. Po pravdě řečeno, rozklepala se mu kolena. Jestli to zvorá, budou si na něho ukazovat jako na pitomce – ba co hůř, budou ho považovat za spoluviníka! A kdyby se něco stalo Jituši nebo jejím bráškům...! Jo – jenže když sem teď vletí URNA, bude to ještě horší, protože ti ani nevědí, kde je mají hledat! Vznikne poplach, darebáci začnou střílet a bude zle! Teď už mu vlastně ani nic jiného nezbyvá – buď je osvobodí, nebo...

Januly jsou naštěstí rychlejší než služební auta... sakra, jenže URNA sem přiletí taky na nich, tím se časová rezerva smrskla ještě méně.

Spolehne se tedy na rychlost! A na to, že telepatické řízení je rychlejší!

Vít'a trhnutím zvedl janulu nad střechy nejbližších budov a plnou rychlostí zamířil přímo do dvora bezpečnostní agentury. Spoléhal na to, že sama zastaví před dveřmi, neboť ji to dál nepustí. Jenže dveře se těsně před ním otevřely, až se lekl. Nebylo to pochopitelně bez příčiny, ale příčina – dva chlapi v černých uniformách bezpečnostní agentury – byli asi ještě vytřeštěnější než Vít'a, protože Vít'a se vzpamatoval dřív než oni.

Dva chlapi v černém se složili přímo ve dveřích. Vít'a je nejprve přimrazil vcelku a až na poslední chvíli je alespoň částečně odmrazil, aby jim zůstaly zachované základní životní funkce a přežili to. Janula se pak přes ně přehoupala jako přes dva pytle brambor, ale Vít'a si jich přestal všímat, teď už pro něho nebyli zajímaví. Podle Fuhunga měla být dva metry za vstupními dveřmi pevná železná mříž, jenže byla otevřená – ti dva jí zřejmě už nestihli za sebou uzamknout – tím lépe, nemusí ji pracně ničit a hlavně ho vůbec nezdrží.

Teď lomená chodba, zatáčka a schody dolů! Janula kličkovala spolehlivě jako v lese mezi stromy, o nic nezavadila a po schodech sjela jako po skluzavce. Na schodech zřejmě bylo čidlo pohybu, zareagovalo na Vít'u a rozsvítilo světla, totéž dole v chodbě pod schody. Janule by to bylo jedno, vyhnula by se spolehlivě překážkám i potmě, ale Vít'a byl rád, že vidí, do čeho se žene. Naštěstí pro zdejší zaměstnance tady nikoho nepotkal, ale byl stále ve střehu a odhodlaný okamžitě přimrazit každého, koho by spatřil byt' jen koutkem oka. Právě teď by byl každý poplach krajně nežádoucí!

Janula pod schody prokličkovala další chodbou a zastavila se u kovových dveří. Tam se ale Vít'a zarazil sevřením kolem srdce. Tušivo – nebezpečí!

„Fuhungo!“ zašeptal Vít'a. „Nemůžeš mi zjistit, kde je ten strážný?“

Plán místnosti, zobrazený na knihafohu januly, ukazoval polohu strážného. Seděl ale u stolu, obrácený tak, aby měl přehled o celé místnosti i o vstupních dveřích.

Co teď? Mohl by udělat díru do dveří a bleskově vletět dovnitř, ale je otázka, zda pak stihne strážného paralyzovat. Záleželo by na tom, zda bude zbraň teprve dolovat z pouzdra – pak by neměl šanci, anebo zda ji drží v ruce, to by bylo horší.

„Fuhungo!“ požadoval Vít’a upřesnění. „Má ten chlap zbraň v ruce?“

„Nemá,“ dostal odpověď, která mu usnadnila rozhodování. I když se vzápětí ukázalo, že je sice pravdivá, ale zavádějící.

V železných dveřích se objevil otvor právě tak velký, aby janula vlétla dovnitř. Byla tam ale tma, to Vít’a nečekal. Otočil se sice do směru, kde měl být strážný, jenže když si přivykl šeru, zjistil, že se dívá – přímo do ústí jeho pistole. Ve chvíli, kdy se ptal Fuhunga, ležela asi strážnému na dosah na stole a když do místnosti padlo otvorem ve dveřích světlo z chodby, stihl ji popadnout a namířit na vetřelce.

Takové chvíli se právem říká *vteřina děsu* a Vít’u to na okamžik ochromilo. Určitě není příjemné dívat se znenadání zblízka do hlavně, i když člověk sedí v průhledné bublině, která má být teoreticky proti střelám odolná, ale v praxi to ještě nikdy nikdo nevyzkoušel.

Praktické vyzkoušení ale mělo následovat dřív než Vít’a čekal.

Záblesk ho na okamžik oslnil, ale výstřel neslyšel, janula účinně utlumila všechny zvuky. Vít’a se vzpamatoval, vyslal proti strážnému naslepo přimrazení a přál si víc světla. Povrch januly zazářil, osvětlil místnost a Vít’a spatřil, jak na šedivou betonovou podlahu padá nejprve pistole a pak i přimražený strážný. Navíc spatřil na okamžik horkou, lesklou a strašidelně roztočenou kulku, přibrzděnou silovým polem januly a visící ve vzduchu půl metru před jeho obličejem. Naštěstí už byla neškodná. Sklouzla po silovém poli, bezmocně cvrnkla o šedou betonovou podlahu a jak byla pořád roztočená, hbitě se odkutálela stranou.

Hned po vpádu do místnosti se Vít’a otočil ke strážnému a soustředil se jen na něho, proto zpočátku Myškovy neviděl. Teď se rychle ohlédl a konečně je spatřil. Krčili se naproti u stěny, výstřelem vyplašení k smrti, a teprve když ho spatřili a poznali, postupně se zvedali z podlahy. Nejprve vyskočila Jitka, pak její bráškové a až nakonec oba rodiče.

„Jitko! Pobězte sem, ke mně!“ vykřikl tlumeně. „Nastupte si za mě!“

Musel na okamžik zrušit janulu, aby ho slyšeli, ale nemohl to zbytečně prodlužovat, ochrana silového pole byla v této budově příliš potřebná. Janulu opět obnovil a sklouzl s ní tak, aby přikryla otvor ve dveřích. Kdyby příběhli další agenti, nemohli by už ohrozit životy rukojmí. Po spatření zablokované kulky strážného se už o sebe tolik neobával, ale Myškovi ještě v bezpečí nebyli, dokud nebudou sedět za ním.

Naštěstí nasedání netrvalo dlouho. Jitka se vmáčkla do januly vedle něho, bráškové za ně a rodiče se rychle usadili na sedačky ze silového pole za svými dětmi. Jakmile byli všichni uvnitř, mohli by už spolu mluvit, ale na dlouhé řeči nebyl čas.

„Počkejte – musím nejprve odmrazit vašeho strážného!“ zarazil hrozící projevy jejich vděčnosti.

„Nestřílel náhodou před okamžikem po tobě?“ zeptala se ho Jitka.

„Jo, střílel,“ přikývl Vít’a. „Já vím, je to darebák a střílel s úmyslem zabít, měl bych ho považovat za vraha, ale já mu ublížit nesmím, chápeš?“

„Nechápu!“ odvětila tvrdě. „Kdybys ho slyšel, čím nám tady vyhrožoval...“

„Proto jsem tady, abych jim to překazil,“ odvětil rychle. „Jenže kdybych ho teď hned neodmrazil, zemřel by.“

„No právě!“ vybuchla Jitka. „Vždyť je to jasné, střílel na tebe, chtěl tě zabít, proč ho tady prostě nenecháš ležet?“

„Kdyby tady zůstal mrtvý, mohli by ho později novináři označit za nevinnou oběť. To potěšení jim nechci dopřát,“ řekl Vít’a.

„Neměl by ale zůstat bez trestu!“ mínila Jitka.

„Nezůstane,“ ujistil ji. „Žene se sem zásahová jednotka policie, označil jsem jim to doupě přesně, nemohou zabloudit. Tady se možná bude za chvíli střílet!“

„Tak co tu ještě děláme?“ vyčetla mu.

„Teď už nic,“ uklidňoval všechny. „Janula je neprůstřelná, se mnou jste v bezpečí. Jen musím zvětšit díru ve dveřích. Přiletěl jsem trochu štihlejší janulou, než je teď.“

Zvětšit otvor v kovových dveřích byla naštěstí pro Vít’u maličkost. I zvětšená janula s nimi v pohodě proklouzla chodbou, vylétla po schodech a po krátkém kličkování se otočila ven z budovy. Agenti, přimražení ve vchodu, se již nejistě zvedali na nohy, ale když se náhle z chodby vynořila plně obsazená janula, uskočili zděšeně do stran a uvolnili Vít’ovi cestu.

Kdyby to neudělali, byli by pro ně neprostupnou překážkou. Janula by před nimi nejspíš zabrzdila a Vít’a by je musel opět přimrazit, nebo by si musel vytvořit z budovy jiný východ, ale když sami uskočili, byla cesta volná.

„Adiós, amigos!“ pokynul jim posměšně, když zpozoroval, jak vytahují z pouzder své neškodné pistolky – neškodné ovšem jen pro posádku januly.

Janula se vzepjala šikmo vzhůru do mraků, zatímco k sídlu bezpečnostní agentury se již jako hejno vran slétaly jiné januly, obsazené policisty v neprůstřelných vestách.

Vít’u a jeho přátel si ale nikdo nevšímal.

Do januly nepronikaly zvuky – ale možná se to obejde i bez střelby, policejní přesila by měla být víc než dostačující. Vít’i se to už netýkalo.

Teď bude mít jinou starost – podle všeho budou ve Skalním domě hloubit další pokoje pro Jitku, její dva brášky i oba rodiče, protože vrátit se domů by mohlo být velké riziko.

Samozřejmě jen když nebudou jeho vlastní rodiče proti – ale když nebyli proti, když se jednalo o úplně cizí děti z děcáku, určitě nebudou proti ani teď. Jsou to přece příbuzní všemi oblíbené Matinky!

A navíc – Jitka je docela milá holka...

Nemocnice

Krachující nemocnice obvykle znamená těžký průšvih pro pacienty. Přinejmenším jim významně prodlouží cestu do sousední nemocnice, zpřetrhají se jim vazby s lékaři a ti noví si musí znovu vytvořit obrazy jejich zdravotního stavu. Že se při tom ledacos prošvihne, zanedbá a špatně určí, je vysoce pravděpodobné a pokud přitom někdo zemře, do statistik se to nedostane, nikdo to nehlásí – obvykle se to zlehčuje, že by zemřel tak jako tak.

I když to není pravda.

Ačkoliv se zodpovědní politici vždy dušovali, že lékařská péče bude stejně dostupná jako dřív, byla to jen nezodpovědná výmluva. U mrtvice a infarktů záleží na rychlosti. Když sanitka dorazí na volání ve *standardní zaručované lhůtě* dvaceti minut, v mnoha případech už ani jezdit nemusí – pacient se mezitím změnil v platícího klienta pohřební služby.

Krachující nemocnice může být výsledkem konkurenčního boje v případě, že jich je v daném místě přebytek. Ale krachující nemocnice, která prokazatelně nemá v okruhu do deseti kilometrů konkurenci, je nesmysl. Pak jde skoro vždy o vytunelování neschopným vedením, nebo ještě spíš spojení s někým, kdo si na lukrativně položené budovy brousí zuby a má dost peněz na podplácení.

Dříve se nemocnice stavěly tak, aby pacientům co nejlépe sloužily. Umísťovaly se do klidnějších a přitom dobře dostupných míst města. Výhodné umístění by se ovšem hodilo i dravějším podnikům a někteří manažeři už dobře věděli, kde a koho mají podmáznout.

Nová vláda si ale dovolila přijít s něčím nehorázným.

Zákon, striktně zakazující přeměnu původních nemocnic na cokoliv jiného pod trestem okamžitého vyvlastnění, prosadila přes soustředěný odpor dosavadních politických partají. Ještě horší byl příkaz pro policii prověřit všechny dosavadní prodeje rušených nemocnic se zaměřením na podezření z korupce – bylo to totiž nasnadě.

Dosavadní media se samozřejmě začala předhánět v ospravedlňování všech předešlých prodejů. Rušené nemocnice popisovaly jako nefunkční, zbytečné a nemoderní, zato prodeje novým majitelům bez výjimek jako záchranu před celkovou devastací – a to i když nechali budovy vyhořet, aby je mohli strhnout a na jejich místě postavit výhodnější standardní haly supermarketů.

Fuhungovy noviny to ale popisovaly jinak. Když ministerstvo zdravotnictví odkoupilo nejbližší nemocnici od majitele, který k tomuto majetku přišel očividně korupcí, uveřejnily jednoduchý výpočet.

Odhadní cena budov byla i bez vybavení desetkrát vyšší než cena, za jakou nemocnici krajský hejtman prodal. Zdravotnické vybavení mělo cenu ještě vyšší, jenže nový majitel je výhodně rozprodal do okolních nemocnic a získal tím několikanásobně víc, než zaplatil, takže měl budovy úplně zdarma. Ministerstvo zdravotnictví nyní objekty nuceně odkoupilo zpět za cenu uvedenou v původní prodejní smlouvě, navýšenou o šestiprocentní úrok – což znamenalo další zisk. Nezahrnulo sem ale hodnotu úplatků, které se samozřejmě nedaly prokázat a ani vyžadovat zpět. Firma proto ministerstvo zažalovala a požadovala desetkrát vyšší odhadní cenu, jenže u místního soudu prohrála a odvolala se ke krajskému soudu, ačkoliv se ministr zdravotnictví dal slyšet, že nemohla získat nemocnici v dobré víře, ale očividným trestuhodným jednáním krajského hejtmana, navíc s podezřením na korupci, takže se pro ni dá úrok při zpětném odkoupení považovat za dostatečný zisk.

Souběžně začala policie prověřovat trestní oznámení na bývalého krajského hejtmana, který prodejem nemocnice za neuvěřitelně nízkou cenu porušil povinnosti při správě tohoto majetku s podezřením, že přijal úplatek.

Hejtmanovo postavení před soudem nebylo záviděníhodné. V téže době stavěl vilu za desítky milionů, přitom si zakoupil dva luxusní automobily po dvou milionech a rozhodně to nemohl vysvětlit legálními příjmy. Jeho zoufalý argument, že prodej nemocnice schválilo jednomyslně celé krajské zastupitelstvo, vedl jen k rozšíření trestního stíhání i na tyto osoby s přitěžujícími okolnostmi dobře organizované skupiny.

Se soudními procesy se náhle roztrhl pytel. Ministr spravedlnosti se dal slyšet, že na soudy i státní zastupitelství osobně dohlédne, zda se z těch případů nesnaží vyvléknout nebo je zamést pod koberec.

A nebyly to jen korupční skandály.

Vítův film z osvobozování rukojmí nebyl příliš kvalitní, ale bylo na něm všechno, co bylo potřeba pro obžalobu bezpečnostní agentury z terorismu. Její majitel se pokoušel svalit veškerou vinu na zaměstnance, zejména na ty zachycené na Vítově videu, jenže na státního zástupce to nemělo nejmenší vliv.

Jejich největší smůla byla, že se dodatečně objevilo i kvalitní video z přepadení rodiny Myšků, údajně natočené svědkem, jehož totožnost nesměla být odhalena, protože se obával o život. Všichni zaměstnanci soukromé bezpečnostní agentury v čele se svým šéfem na něm byli zachyceni natolik podrobně, že nikoho ani nenapadlo zpochybňovat je a státní zástupce mohl požadovat přísné tresty pro všechny členy gangu.

Nikdo ovšem nevypátral, že video nenatočil žádný z Myškových sousedů, ale že to je Fuhungova materializovaná vzpomínka. Možná nebyla pořízena v souladu se zákonem, ale protože zachycovala události naprosto přesně, nikoho ani nenapadlo vznášet námitky.

Navíc se provalily vazby gangsterů na státní policii – odhalil se tu i prodej policejních vozidel agentuře namísto protokolárně vykázaného sešrotování a další hříchy, takže se mezi obžalované zařadili ještě tři policisté. Jejich podíl na případu přitom nebyl zanedbatelný – to oni vytypovali, že rodina Myšků má jakési vazby na premiéra, využitelné k jeho vydírání.

Vítí se už proces netýkal. Svědectví nezletilého by u soudu nemělo váhu, muselo mu stačit, že jeho film byl naopak pro objasňování únosu klíčový.

Upřímně řečeno, měl teď jiné zájmy.

Obnova nemocnice teď Vítu zajímala víc. Byl to sice nápad tatínkův, ale rozhodující bylo, že v nemocnici měl být zaměstnán Karel Adam mladší. A ne na ledajakém místě – měl šéfovat jednotce intenzivní péče. Opoziční novináři se pokusili jeho jmenování zpochybnit, vyšťárali, že se na toto místo vůbec nedostal konkurzem, jako na ostatní odborné posty, ale Karel Adam mladší zřejmě dostal výjimku.

A jen málo lidí vědělo, že Karel Adam nemá lékařský diplom, lékařskou fakultu nikdy nenavštěvoval a s ostatními doktory své postupy nekonzultuje, protože neumí latinsky...

Při slavnostním otevření obnovené nemocnice ovšem novináři tuto otázku neopomněli vytáhnout v očekávání, že si na ní patřičně smlsnou. Nezvykle mladý doktor se však nehnul od premiéra a ten mu před novináři neustále poskytoval ochranu. Až po velkém nahánění se podařilo třem nejvytrvalejším opozičním novinářům udeřit na premiéra přímo.

„Pane premiére!“ zaútočil jen nejdrzejší. „Koluje tady fáma, že primárem na jednotce intenzivní péče není doktor, ale nějaký elév. Co k tomu můžete našim čtenářům říci?“

„Že to není fáma,“ opáčil s klidem Angličana Vítův tatínek. „Pan Karel Adam na žádné lékařské fakultě nestudoval. Své kvality ale dokázal na případech, které nám dovolují svěřit mu toto zodpovědné místo bez obav.“

„Nebojíte se, že případný neúspěch odnesou jeho pacienti?“

„Ne, toho se nebojím,“ usmál se premiér. „Nechte mu měsíc zkušební lhůty – uvidíte!“

„O jakých kvalitách toho zelenáče vlastně mluvíte?“ nedal se novinář. „Co když při jeho fušování do léčení někdo zemře? Vezmete si to na svědomí?“

„Postačí vám, že jsem mohl jeho léčení posoudit na vlastní oči?“

„Vy přece nejste lékař. Jak to chcete odborně posuzovat?“

„Nejsem – ale vy také ne,“ opáčil premiér. „Nabízím vám účast na prvních případech, které bude jednotka intenzivní péče řešit. Ale opatřete si na to odborníka – lékaře, aby to bylo skutečně odborně posouzené. Já budu jen rád.“

Novináři tedy slíbili opatřit odborného lékaře, ale tím se museli pro tentokrát spokojit. Jen už předem šířili pochybnosti, že to asi špatně dopadne.

Vít'a měl u mladého primáře větší protekci a dostal se až na jeho nové působiště.

Jednotka intenzivní péče měla všeho všudy pět lůžek a chyběly zde přístroje, na těchto pracovištích běžné. Vít'a se nedivil, přístroji byla nemocnice podvybavená celá. Naštěstí se novináři účastnili jen slavnostního otevření ve veliké jídelně v hlavní budově, jinak by si připadali jako v polní nemocnici kdesi v subsaharské Africe. Na odděleních byla sice čistě povlečená lůžka, ale v nemocnici nebyl jediný rentgen, o modernějších přístrojích nemluvě. Minulý vlastník vybavení výhodně rozprodal, ale nikoho by asi nenapadlo uvádět nemocnici do chodu bez přístrojů. Nenapadlo to naštěstí ani novináře, takže se po nich ani nesháněli.

Jen Vít'a věděl, že Kája je vybavenější než neprestižnější nemocnice světa.

Fuhungo byl více než nejmodernější přístroje.

„Těšíš se?“ vyzvídal Vít'a na kamarádovi.

„Přinejmenším se toho nebojím,“ usmál se Kája. „Už jsme si snad vyzkoušeli, že nás Fuhungo umí zdrátovat rychle a dokonale. Dohodl jsem s tvým tátou, že tady povedu JIPku, ale ve skutečnosti budu obcházet všechna oddělení. Víš, jaké bylo rozhodující hledisko při přijímání lékařů? Ne odbornost, ani délka praxe, ale ochota učit se nezvyklé metody. Proto je tu většina mladých – staří se ostatně díky známostem dávno uchytili jinde. Nevadí, mladí ochotněji přijali existenci Fuhunga.“

„Zamlouvám si prvního pacienta!“ řekl Vít'a.

„Chtěl bys ho léčit?“

„Postačí mi být u toho,“ řekl Vít'a.

Samozřejmě na první případ dlouho nečekal.

Ačkoliv se osobní doprava v Čechách pomalu, ale jistě přenášela z povrchu do nízkých letových výšek a silnice se skoro vyprázdnily, zůstávaly na nich kolony kamionů, převážně z okolních států.

Ministr dopravy zastavil veškeré projekty rozšiřování dosavadní silniční sítě. Silniční lobby se marně snažila získat lukrativní státní zakázky – ministr je nechal dokončit poslední obchvaty měst a dál se měli soustředit už jen na minimální údržbu. Bylo to příštípkování, podobně jako dříve na vedlejších silnicích. Kdekoliv se dnes projevila nekvalitní práce, tam ministr nařídil pouze nainstalovat značky pro omezení rychlosti a případně i pár radarů, aby je řidiči museli respektovat, ale rozsáhlé a nákladné rekonstrukce silnic už se dělat neměly.

Náhradou za zhoršující se stav silnic navrhl ministr dopravy zrušit dálniční poplatky, ukončit výběr mýtného, vypnout mýtné brány a dokonce i osvobodit všechna paliva od daní, což ke zděšení všech okolních států doporučilo vládě i ministerstvo financí.

Kamiony měly znenadání dálnice čistě pro sebe spolu s levným palivem a do Čech se tedy logicky stáhla tranzitní doprava z celé střední Evropy. Protesty Evropské Komise česká vláda zamítla s poznámkou, že odporují její nové koncepci dopravy, odmítla přistoupit na sjednocení cen paliv s okolní Evropou a neustoupila ani před vyhrožováním sankcemi.

Zavedením janul skončila i vnitrostátní letecká doprava, udrželo se jen mezinárodní letiště v Ruzyni. Tím se snížil počet startovacích a přistávacích koridorů, kterým se musely januly vyhýbat, zatímco všechna ostatní letiště se postupně navracela do zemědělské půdy, zejména ta s travnatým povrchem, kde to bylo jednodušší.

Podobně dopadla i železniční doprava. Osobní doprava se po rozšíření janul přestala vyplácet, zůstalo jen pár mezinárodních rychlíkových spojů, vázaných na mezistátní dohody z dřívějška. Železnice živořila a udržovala se jen díky stagnující nákladní dopravě.

Rozšíření janul znamenalo naprostou katastrofu i pro městskou hromadnou dopravu a zejména pro staré taxikáře. U letiště Ruzyně, hraničních přechodů a větších železničních stanic vyrostly prodejny, ze setrvačnosti a trochu nelogicky označované jako TAXI a určené pro cizince. Místo odvozu jim nabízely knihafony s vícejazyčnými průvodci po významných památkách, ale hlavně schopné po dobu pobytu v Čechách vytvářet a využívat januly.

Prodavače, nazývané podle firmy taxikáře, ale nikdo nesrovnával s dřívějšími taxikáři, pověstnými po okolním světě okrádáním cizinců. Nynější **taxikáři** své klienty nevozili auty, ale prodávali jim knihafony a dávali jim školení pro práci s nimi – orientace v památkách, vyhledávání volných hotelů a zadávání cílů janulám, aby se dostali, kam si přejí. O větší spokojenost cizinců se starala i databáze hotelů. Ubytování v Čechách bylo dnes jednodušší, levnější a pohodovější než kdykoli předtím, na ceny dohlíželi inspektoři, kteří netrpěli žádným předražováním ke spokojenosti cizinců.

V každém případě se i cizinci v Čechách rychle naučili používat januly. Přestávali do Čech přijíždět vlastními automobily, namísto toho přijížděli na hraniční přechody autobusy, v prodejnách TAXI si koupili – pokud je neměli z dřívějška – knihafony a dál do vnitrozemí odlétali janulami. Totéž, jen v menším, se dělo na letišti a poblíž velkých nádraží. Jediné, na čem cizinci reptali, bylo omezení TAXI-janul na území Čech. Januly odmítaly překročit hranice a schopnost knihafonů vytvořit je se při překročení hranic ztrácela, ale i když se při dalším návratu do Čech obnovovala, na území sousedních států se z knihafonů stávaly jen běžné počítače.

Nikdo proto nečekal, že si nabobové z celé Evropy vyhlédnou dálnice České republiky pro trasu mezinárodního tajného nočního závodu nejsilnějších automobilů Evropy. Zřejmě očekávali volnost, nezasahování dopravní policie a spoustu adrenalinových zážitků. V tom se nemýlili, dopravní policie, redukováná na nejmenší nutnou míru, je neomezovala, dálnice byly bez překážejících osobních automobilů, jen ta spousta adrenalinových zážitků přesáhla očekávanou míru víc, než si představovali.

Kdekoliv se na dálnici objevily značky omezující rychlost na čtyřicítku, řidiči kamionů již dávno disciplinovaně zpomalovali v očekávání špatně průjezdného místa. Závodníci však více věřili svým nadupaným vozům i svému řidičskému umění – jen netušili, že důvodem ke zpomalení může být schod na vozovce, který jejich vozidlo při dvoustovce katapultuje vzhůru, takže po stu metrech dopadnou koly nahoru a extrémně tím prověří kvalitu svých ochranných rámů. Na jiných místech zase nadupaná vozidla zakolísala na jamách, některá přitom prorazila svodidla a zejména v zatáčkách končila v protisměru. Nepatrné štěstí bylo, že na dálnicích jiné osobní vozy nebyly a nárazy do kamionů obvykle dopadly ve prospěch silnější traverzy, což chránilo alespoň ty, kdo nehody nezavinili.

Závod dopadl tak, že si pozdější přízvisko – **Závod smrti** – plně zasloužil. Během této noci zahynulo na českých dálnicích více lidí než za předchozího půl roku, škoda na drahých luxusních autech se přešplhala přes miliardu a januly záchranné služby nestačily převážet těžce raněné do nemocnic, kde si s mnoha z nich lékaři nevěděli rady, protože tak zrasované pacienty už dlouho neviděli.

Tři havarované milionáře dovezly januly i do nemocnice, jejíž JIPka neměla žádné přístroje a jen jednoho jediného, ke všemu příliš mladého lékaře.

Karel Adam již při prvním přebírání nového pacienta zavolal Vítovi, ať ihned přiletí, pokud chce léčení prvního pacienta stihnout. Jak očekával, Vítů okamžitě vystartoval, aby byl v nemocnici pokud možno již od přebírání pacienta za záchranné januly.

„No nazdar!“ hvízdal si Vítů při pohledu na první zakrvácenou lidskou trosku, když ji tři zřizenci opatrně tahali z januly.

A bylo co sledovat. Januly do nemocnice přivázely oběti havárie, které vypadaly jako po průchodu mlýnkem na maso. U dvou se záchranáři pokoušeli o resuscitaci po celou dobu letu a nezdálo se, že byli příliš úspěšní, třetí pacient byl sice při vědomí, ale kvůli těžkým popáleninám byl pod velkou dávkou morfia.

„Co by s tímhle dělali ostatní doktoři?“ zeptal se Vítů Káji jen přes rameno, protože kamarád byl plně zaujatý úrazem.

„U toho? Jedině modlit se za jeho duši,“ odpověděl mu místo kamaráda starší zřízenec, který počínání příliš mladého primáře sledoval hodně podezíravě.

Kája neztrácel čas a rychle komunikoval s Fuhungem. Pak se ale děly hotové zázraky. Rány se samy čistily a zacelovaly, krev mizela. Během pěti minut uložili prvního raněného na lůžko v jednotce intenzivní péče a primář Karel Adam se věnoval druhému dovezenému pacientovi, zatímco starší zřízenec jen lapal po dechu.

Ošetřený chlap klidně spal a v obličeji neměl jedinou jizvu.

Zatímco se Kája věnoval druhému zraněnému, Vítů se podíval na třetího, který zatím odevzdaně čekal na ošetření na lůžku.

„Víc doktorů tu nemáte?“ ušklíbl se na něho havarovaný a popálený závodník. Hovořil anglicky, česky zřejmě neuměl ani slovo.

„Máme,“ přikývl Vítů také anglicky. „Ale nedovedou všichni dělat zázraky. Co byste si vybral? Okamžité ošetření od doktora, který vás bude léčit rok klasickým způsobem, nebo si raději počkáte na zázrak?“

„Zázrak?“ opáčil závodník. „Není to příliš silné slovo?“

„To posoudíte sám,“ ujistil ho Vítů. „Je vám snad jasné, co se vám stalo?“

„Yes, je mi to jasné,“ přikývl chlap. „Ale to je prostě riziko. Troška víc štěstí a nic by se nestalo, troška víc smůly a vracel bych se v olovené bedně. Tohle je tak napůl. Budou mě z toho dostávat tak rok a nebude to nic příjemného – ale to už bude věc našich plastických chirurgů, od vás dostanu jen první ošetření – a good-bye!“

„Omyl,“ řekl Vítů. „Vy odsud odejdete bez jediné jizvy a pokud se odvážíte předvést se vašim plastickým chirurgům a tvrdit jim, že jste byl v Čechách spálený až na kost, řeknou vám, že jste lhář.“

„To kdybyste dokázali, uznal bych vám to jako zázrak!“ připustil závodník.

„Tak si na to počkejte, zázraky u nás trvají několik minut, brzy se dočkáte.“

Fuhungo zatím chlapa prozkoumal. Kája již předtím Vítů seznamoval se způsobem Fuhungovy práce, takže i Vítů mohl dát s klidným svědomím svolení pokračovat, když tu odpověď Fuhungo čistě formálně vyžadoval. Chlap sledoval jako u vytržení Vítův obličej, zatímco on naopak stejně soustředěně pozoroval chlapův. A pak – dal příkaz pokračovat.

Spálené vrstvy obličeje začaly tát jako kusy ledu na horké plotně.

Odlupovaly se z nich veliké kusy spálené kůže, ale rozplývaly se dřív než se stihly odloupnout úplně. Pod nimi se stejně rychle tvořila nová kůže. Nebyla odlišná od původní, nevypadala jako čerstvě vytvořená a byly na ní dokonce i drobné vrásky. Byla ale vytvořená přesně podle DNA zraněného, takže byla jeho vlastní. A byla výjimečně dobře připojená.

„Máte výhodu, že vám dali morfium,“ oslovil opět Vít'a chlapa. „Můžete to tedy sám pozorovat. Strhněte si zatím ty obvazy z rukou!“

„To myslíte vážně?“ zarazil se popálený.

„Jo, vážně,“ přikývl Vít'a. „Ať taky něco vidíte, protože než bych stihl doběhnout pro zrcadlo, bude po všem.“

A protože se chlap nehýbal, popadl ho za zafačovanou ruku a rychle mu z ní odmotal obvaz, zavázaný ještě záchranářem.

Totéž, co se dělo na mužově obličeji, teď mohl on sám pozorovat na své ruce. Také zde se rychle tvořila nová kůže a to takovým tempem, až chlapovi přecházel zrak. Za chvíli měl ruku čistou jako před havarií a když si – teď už sám – stáhl obvaz z druhé ruky, našel i tady všechno v naprostém pořádku.

„Zázrak!“ zašeptal nábožně.

„Není to příliš silné slovo?“ zeptal se ho rychle Vít'a.

„Není!“ potvrdil chlap. „To bych snad už mohl vstát a odejít!“

„Jen si tu ještě lehněte!“ nařídil mu nekompromisně Vít'a. „Nezapomeňte, že jste pod vlivem drogy, máte v sobě morfium. Ale počítám, že kolem poledne budete fit a primář vám dovolí odejít, kam budete chtít.“

„Zázrak!“ opakoval závodník.

Ale ani neprotestoval, když mu Vít'a nařídil ulehnout a odpočinout si – zejména aby se vzpamatoval z morfia.

„Hele, Vít'o!“ ozval se v té chvíli Kája ode dveří. „Přijeli novináři, chtěli by vidět aspoň jeden zákrok. Máš tam ještě toho popáleného? Ten jim musí jako ukázka stačit!“

„Tak to přišli pozdě!“ odvětil Vít'a spokojeně. „Už jsou v pořádku všichni tři. Jedině kdyby nám sem přivezli někoho dalšího!“

„Mohli by nám přihrát někoho z jiných nemocnic,“ povzdychl si Karel. „Ale obávám se, že tamní doktoři žádný převoz nepovolí.“

„Mezi námi, lepší by bylo léčit někoho, kdo si to sám nezavinil,“ řekl Vít'a. „Tihle si o něco takového řekli sami. Co teď s novináři?“

„Ukážeme jim ty tři,“ navrhl Kája. „Možná nebudou věřit, jak na tom byli předtím, ale nebudou mít možnost poukazovat na špatné ošetření.“

„Jak chceš,“ ustoupil Vít'a.

Programátor

S pozoruhodným námětem přišel za Vítou Olda.

„Poslyš, Vít'o, ty jsi januly proti jejich vzoru ve světě skřítků upravoval, že?“ začal.

„Jo – naše jsou větší a je v nich navíc ruční řízení a knihafony, takže jsou řiditelné bez telepatie a cíl se dá zadávat podle mapy,“ souhlasil Vít'a.

„A nešlo by upravit je ještě trochu víc?“ zkoušel to Olda.

„Jak víc?“ požadoval Vít'a upřesnění.

„Podívej, Vít'o, januly jsou přece pouhý shluk siločár bez pevné formy,“ pokračoval Olda trochu zeširoka. „Když dovnitř nasedne celá škola, prodlouží se na velikost autobusu. Když tam nacepš kufr, prodlouží se taky. Dalo by Fuhungovi hodně práce přizpůsobit je, aby se náklad nemusel přidávat jen ze strany, ale i zezadu? Já myslím, že by to šlo. Když do januly narveš veliký kontejner, získáš janulu-kamion. Kontejnery nejsou jen holé bedny, ale i chladírenské, cisterny... není problém vyvinout i další aplikace, třeba sanitky. Januly jsou sice rychlé, ale nakládání nosítek je těžkopádné a záchranářům se uvnitř blbě ošetřuje. Kdyby měli kontejnerek ušitý na míru, jako jsou dnešní sanitky, pochvalovali by si to víc.“

„Záchranáři si je pochvalují především pro rychlost,“ namítl Vít'a. „Dopraví pacienta bleskurychle do nemocnice a nepotřebují ho zdlouhavě ošetřovat. Výhodou je, že tam může zraněného dopravit prakticky kdokoli, čím rychleji, tím lépe. Stálo by asi za uvážení zavést jako zjednodušenou volbu nouzový odvoz do nejbližší nemocnice, tak aby to zvládl každý. Bylo by to určitě užitečnější než umělé dýchání.“

„Máš asi pravdu, ale nahradit kamiony janulami by mělo také cosi do sebe, uznej!“

Vít'a to Oldovi uznal a obrátil se na Fuhunga, jak by to bylo pracné. Skoro obratem se dozvěděl, že to nebude žádný neřešitelný problém. S létajícím kamionem zřejmě neprojdou lesem a bude obtížnější i potápění, ale principy tomu nebrání.

Oldu napadlo, že by něco podobného mohli potřebovat zemědělci místo práškovacích letadel, případně by se tím dalo i sít. Tam ale u Fuhunga narazil.

„Miradok je sice jen shluk siločár, ale musí být uzavřený,“ upozornil kluky. „Za letu se nedá nic vyhazovat ani přijímat. Pole zablokuje i střely vašich pozemských zbraní, ochrání vnitřek před teplotami, které by vyvolalo tření o vzduch, nepustí dovnitř ani škodlivé záření a chrání před spoustou dalších vlivů – ale jen uzavřené. Za letu ani pod vodou se otevírat nedá. Také kontejner musí být silovým polem ze všech stran obklopený, jinak to nejde.“

„Takže práškovat janulami nepůjde – možná je to tak dobře,“ spokojil se tím Vít'a.

„Ale je to škoda,“ litoval Olda. „Otvírat okna v ponorce by mě nenapadlo, ale januly pak nemohou hasit požáry ani zachraňovat lidi před povodněmi.“

„Zachraňovat lidi před povodněmi mohou,“ nesouhlasil Vít'a. „Když janula zastaví ve vzduchu půl metru nad zemí i nad vodou, nastoupit se do ní dá. Hasit ze vzduchu požáry asi nepůjde, ale když vymyslíme hasičský kontejner, dopraví ho janula až k ohni a to by mohlo ve většině případů stačit.“

„Ale co takové rozsáhlé lesní požáry?“ namítal Olda.

„Ty se hasí z letadel jen protože se k nim nedostaneš auty,“ pokrčil rameny Vít'a. „Ale januly dostanou hasiče i vodu těsně k ohni a umožní mnohem přesnější hašení. A hlavně nedopustí, aby oheň hasiče obklíčil, v nouzi dokáže vždycky odletět. Víš, jsem vlastně rád, že jsou januly tak uzavřené. Aspoň nikomu nedovolí střílet ani bombardovat!“

„Ty myslíš, že by někdo...“ zamračil se Olda.

„Všechno, co kdy člověk vymyslel, dříve nebo později zneužil,“ vzdychl si Vít'a. „To je snad naše pozemské prokletí. Jestli budou januly výjimkou, tím lépe!“

„No – když je to tak, je to opravdu lepší,“ ustoupil Olda. „Ale nač jsou potom januly policajtům, když se z nich nedá střílet?“

„Oni z nich nestřílejí!“ přikývl Vít'a. „Januly je jen dopraví na místo. Tam je zruší a dál se spoléhají na klasické neprůstřelné vesty. Viděl jsem záznamy z přepadení soukromé bezpečnostní agentury policií, to ti byla akce! Část policajtů zůstala v janulách a chránila ty druhé, kteří z nich vyskočili a odzbrojeným protivníkům už jen nasazovali želízka. Padlo tam pár výstřelů, ale nikdo nebyl ani škrábnutý. Darebáci odhazovali pistole, když zjistili, že janulám kulky nevadí.“

„Ty záznamy bych taky chtěl vidět!“ vzdychl si Olda.

„Beze všeho, řeknu ti, jak se k nim knihafonem dostaneš,“ souhlasil Vít'a.

„Horší bude, až budou zločinci v janulách terorizovat lidi a policie nebude moci nic dělat!“ sýčkoval Olda.

„Toho se bát nemusíš,“ usmál se Vít'a. „To mě napadlo taky, když jsem osvobozoval rodinu Myškových. Uvědom si, januly neřídí pilot, ale Fuhungo. A když ho policie slušně požádá, aby jim pomohl darebáky zneškodnit, prostě jim januly vypne – anebo jim je ještě jednodušeji dopraví přímo do věznice! A to už se dokonce stalo!“

„Fuj!“ otrásl se Olda. „Toho by se dalo děsným způsobem zneužít! Když si představíš, že má policie takové možnosti... to by byl děs!“

„Nepovažuj Fuhunga za darebáka ani za pitomce!“ okřikl ho Vít'a. „Jo, technicky by toho zneužít mohl, prostředky na to má, jenže sám od sebe to nikdy neudělá a oblafnout se taky jen tak nedá! To není jako zneužít pistoli, auto nebo i letadlo! Fuhungo je inteligentní bytost! Takzvané inteligentní střely mají proti němu inteligenci moučného červa a piloti, co je odpalují, jsou proti němu retardovaní debilové.“

V té chvíli mu ale bliklo hlavou, že silové pole janul přece jen není tak neprostupné, jak by se na první pohled zdálo.

Kulka skrz neprošla. Ale když Vít'a poslal na strážce rodiny Myšků přimražení, chlap se složil jako pytel brambor, ačkoliv mezi nimi bylo pole a zablokovaná kulka se ještě vrtěla Vít'ovi přímo před očima.

Stoprocentní ochrana to tedy nebyla. Ale přimražení patří mezi dary skřítků a používat je umí Vít'a, Janka, jejich rodiče – a možná Kája Adam. Tady zřejmě zneužití nehrozí a při přepravě kontejnerů také ne. I v tom je Oldův nápad báječný a dá se říci, že Čechám pomůže vytrhnout trn z paty.

„Vojenského použití se bát nemusíme,“ pokračoval tedy spokojeně Vít'a. „Ale ministr dopravy si určitě sedne na zadek, až mu to s těmi kontejnery předneseš.“

„Já?“ vytřeštil se Olda na Vít'u.

„Je to snad tvůj nápad a kapička slávy ti neuškodí!“ řekl Vít'a. „Zasluchy ti brát nechci, jen ti s tím pomůžu. Co takhle to teď hned někde vyzkoušet?“

„Kde na to sebereš kontejner?“

„Fuhungo nám nějaký zduplikuje,“ mávl rukou Vít'a. „Poletíme se po něm podívat?“

„Klid'o!“ souhlasil Olda.

Když dva kluci přiletěli za ministrem dopravy, vzbudili tím pořádné pozdvižení.

Chvíli jim trvalo, než sehnali vhodný kontejner. Ale když už čtvrt hodiny křižovali nad druhým městem, žádný kontejner dole neobjevili. Nakonec Vít'a požádal Fuhunga, aby jim zduplikoval normální kamion – nakonec, proč by to nešlo i tak? Fuhungo jim samozřejmě

vyhověl a na kraji lesa brzy stál žádaný duplikát. Vyvolali pozměněnou janulu, nacouvali – janula kamion oblila – a už se i s ním vznášeli nad domy a ulicemi...

Přistáli na stísněném dvorku mezi bloky budov Poslanecké sněmovny, kam by kamion normálně nemohl vjet ani odtud odjet, vypnuli janulu a sháněli se po ministrovi dopravy. Vít'a s ním během letu knihafonem domluvil schůzku, jako prostředníka použil drze i svého táty, takže ohlášené místo přistání bylo obležené zvědavci a mraky zvědavých hlav se dívaly i ze všech okolních oken.

Většinu při tom pohledu svitlo, že na vlastní oči vidí konec automobilové i železniční dopravy v Čechách, možná i v Evropě a časem třeba na celém světě.

Ministr je již očekával a spolu s ním i celá vláda a když kluci janulu zrušili a nechali kamion uprostřed dvorku, davy lidí kolem jim hlasitě fandily.

„Pane ministře, vyřešili jsme v Čechách problém nákladní dopravy,“ řekl slavnostně Olda. „Můžete okamžitě zastavit dovoz paliv i nalévání peněz do údržby silnic a železnic. Katuly nic z toho nepotřebují, jsou rychlejší, pohotovější a bezpečnější.“

„Původně to chtěl Olda použít jen na kontejnerovou dopravu,“ doplnil ho Vít'a. „Ale nesehnali jsme vhodný kontejner, tak jsme to zkusili s kamionem. Jde to, jen ten kamion je zbytečně složitý, pro dopravu nákladů by úplně stačily jednodušší kontejnery. Takhle se ale dá řešit i průjezd cizích kamionů Čechami – na hranici je převezmou katuly a přes Čechy s nimi za levný peníz přeletí.“

„Januly poberou i kamiony?“ divil se ministr. „Kdo by to do nich řekl?“

„Ty původní ne,“ zavrtěl hlavou Vít'a. „My jsme vyvinuli upravenou verzi, chceme jí říkat katula – podle Oldovy sestry Katky. Ale létá se s ní jako s těmi původními. Rychle, pohotově a bezpečně.“

Oba kluky pak – za všeobecného povzbuzování – pozvali na zasedání Parlamentu, aby přednesli svou koncepci dopravy. Vít'a měl pravdu, Olda si zasloužil svoji kapičku slávy, ale v Parlamentu se jí dostalo oběma, i když Vít'a pořád zdůrazňoval, že to byl Oldův nápad. Slávy bylo dost pro oba. Vít'a aspoň opakovaně navrhoval, aby se novému druhu janul říkalo podle Oldovy sestry katuly, když už se janulám říká podle jeho sestry Janky. Autor nápadu Olda pochopitelně nic nenamítal a zdálo se, že se nový název uchytl.

Olda pak vystoupil v Parlamentu se svou představou, jak dál s katulami. Poslanci se museli nejprve dohodnout, že ho nechají vystoupit, současná opozice byla proti, ale u všech nakonec převládla zvědavost, s čím ten kluk vlastně přijde.

„Kdyby bylo podle mého, zavedl bych celostátní dopravní dispečink,“ přednášel Olda poslancům. „Takový dispečink jsem schopný s Vít'ou přes knihafony i sám naprogramovat, takže o jeho uskutečnitelnosti nepochybujte. Dispečinku by zákazníci zadávali, odkud a kam potřebují něco odvézt. Dispečink vyhledá nejbližšího volného řidiče s licencí na katuly a předá mu zakázku. Řidič náklad naloží a dopraví na místo, ale platbu za něho mezitím se zákazníkem vyřídí dispečink. Zaměstnal bych tím hlavně dnešní nezaměstnané. Pro získání licence není nutné vzdělání, stačí krátký kurs zacházení s knihafony a orientace podle mapy, to podle mě zvládne i poloviční analfabet. A i když bude dispečink zákazníkům účtovat jen zlomek současných nákladů na přepravu, vznikne tady poměrně nenáročný a přitom slušně placený zaměstnání. Mohlo by to být ke spokojenosti všech.“

Pro poslance byl ten nápad zajímavý. Nejenže by elegantně řešil problémy s dopravou, ale i se zaměstnáváním problémových skupin obyvatel. S věcnou námitkou se ale přihlásil jeden z opozičních poslanců.

„A neobáváte se, že dnešní nezaměstnaní všechno rozkradou? Je přece známé, že jim nemůžete svěřit ani lopatu!“

„Tak jim ty lopaty nesvěřujte,“ přikývl klidně Olda. „Co chcete prodat na katule? Je to přece pouhý shluk siločar!“

„Mohli by zkusit prodat knihafon, kterým je budou vyvolávat!“ namítl poslanec.

„Už snad víte, že se knihafon prodat nedá,“ opáčil Olda. „Licence je na osobu, ne na knihafon, ten ji jen zprostředkuje.“

„Mohli by přece velice snadno rozprodat náklad, svěřený k přepravě!“ nadhodil jinou možnost poslanec. „Zaletí někam stranou, v rychlosti tam náklad vyloží a rozprodají.“

„To mě taky napadlo,“ přitakal Olda. „Jenže to nepřipadá v úvahu. Katula se dá na dálku zablokovat, aby znemožnila náklad vyložit. Dispečink bude mít přehled, odkud a kam který náklad putuje a ví také, kde se právě která katula nachází. Když tedy zjistí, že někdo změnil bezdůvodně trasu a chystá se zřejmě náklad vyložit jinde než kde má, není problém katulu mu zablokovat proti otevření i zrušení a ještě tam poslat policii. To by kriminalitu toho druhu mohlo úplně vyloučit.“

„Poslední možností je ještě únos,“ nevzdával se poslanec.

„Ten hrozí u kamionů také,“ řekl Olda. „Jenže katulu nezastavíte tím, že jí do cesty postavíte jiné vozidlo. Jakási možnost únosu je v místech odletu a příletu, ale to by musel únosce patřit k firmě zákazníka. Jenže to pak není únos, ale pokus o pojistný podvod, opět snadno odhalitelný dispečinkem.“

„Ale co když budou naši nepřizpůsobiví krást mimo dispečink?“ nadhodil poslanec. „Co jim třeba zabráni převážet náklad bez účasti dispečinku, na černo?“

„Nic,“ pokrčil Olda rameny. „Dobrá, budou vozit náklad na černo. Kdo jim ale náklad na černo svěří? Každý zákazník bude raději jednat s dispečinkem, kde bude mít záruku, že se zboží dostane do cíle v pořádku. Kdo si dopravu sjedná na vlastní pěst přímo se šoférem, bude riskovat. Ale i potom bude mít dispečink přehled, kudy se katula toulala a co dělala. Možná to nezabrání rozkradení nákladu, ale postačí, aby dispečink pomohl krádež objasnit a policie už by si s tím měla vědět rady. V žádném případě by se to nemělo opakovat.“

„Nevím, jak chcete působit na recidivisty, které nepřevychová ani policie?“

„Recidivisty přenechme pohádkám,“ řekl vážně Olda. „Samozřejmě předpokládáme, že dopadený zloděj ztratí navždy licenci – neboli možnost vyvolat katulu. Každý si včas rozmyslí přijít o tak výhodné zaměstnání!“

„A nešpehoval by ten váš dispečink řidiče přespríliš?“ namítl jedovatě poslankyně z opozičního tábora. „Nezlobte se, ale opravdu mi to připadá jako špehování.“

„Vážená paní poslankyně!“ chopil se slova pro odpověď Vít'a. „Dispečink dálkové dopravy je součástí letového dispečinku janul. Ten musí mít tak jako tak dokonalý přehled o janulách, protože zajišťuje jejich bezpečí, ať se nacházejí kdekoliv, jinak by byl provoz janul nemožný. Nepředstavujte si ale, že tam někdo sedí a ostražitě sleduje obrazovky. Při současném řízení deseti tisíců janul tam už není místo pro člověka. Všechno řídí programy. Není to špehování, ale technické zabezpečení. Je jen otázka několika vložených programů, dát jim na starost automatické sledování systému nákladní dopravy. Může to fungovat bez dozoru lidí a přitom spolehlivě a s jistou dávkou předvídatosti to může zabránit i některým vychytralým lidem páchat zlodějny. Špehování bych tomu ale neříkal.“

„Ale chlapče, jak si tím můžete být tak jistý?“ vrtěla hlavou poslankyně.

„Když ty programy udělám, budu za ně taky ručit, paní!“ odvětil Vít'a sebevědomě.

„Ale chlapče!“ opakovala jízlivě poslankyně. „Nenosíte příliš hlavu v oblacích? Snad si nemyslíte, že k tomu někdo pustí děti?“

„Budete muset, paní poslankyně,“ usmál se Vít'a. „Možná se vám zdá, že máme hlavy v oblacích, ale dovolu mi ujistit vás, že nikoho jiného na vytváření těch programů nemáte.“

V našem světě nevyužijete ani všechny prsty obou rukou na spočítání lidí, schopných v těch programech něco změnit. Takže otázka, zda nás k tomu pustíte nebo ne, je úplně mimo. My to prostě uděláme a vy tomu buď dáte vhodný právní rámec, nebo to bude fungovat bez vás. Januly přece také létají bez podepírání vašimi zákony.“

„A nezdá se vám troufalé zavádět něco, co nemá vůbec žádnou oporu v zákonech?“

„Nezdá,“ zasmál se Vít'a. „Naopak – jsem rád, že nám žádné zákony nepřekáží, bývá to jen ke škodě věci. Důležité je, že zákony neporušujeme. A co není výslovně zakázáno, je obvykle dovoleno.“

„Ale co byste dělali, kdybychom ty vaše létající bubliny zákonem zakázali?“ zkusila poslankyně Vít'u popíchnout.

„Zrušili bychom je Policii a všem státním organizacím,“ odvětil klidně Vít'a. „Ti by je pak nemohli používat. Ostatním bychom je ponechali a všichni by létali proti zakazu.“

„I proti zákonu?“ zvažněla poslankyně.

„Podívejte se, paní poslankyně,“ začal rozvážně Vít'a. „Zákaz janul i katul by byl nesmyslný, hloupý, ale naštěstí pro nás i prakticky nevynutitelný. A nevynutitelný zákon je vždycky pro srandu králíkům. Však vy byste to ještě rádi vzali zpět!“

„Ale co kdyby policie začala jejich používání tvrdě stíhat a pokutovat?“

„Nebyl by pro nás problém udělat z průhledných bublin stříbrně lesklé, do kterých by nebylo zvenku vidět. Tím pádem by Policie neměla koho stíhat – nebyla by prostě schopná zjistit, kdo zákon porušuje, i kdyby bylo nebe nad všemi městy poseté stříbrnými kapkami. Januly nemají ani poznávací značky, jen byste lidem ukázali svou naprostou neschopnost.“

„Mohli bychom policii pověřit jejich sestřelováním!“ přitvrdila zamračeně poslankyně.

„Silové pole janul i katul je chrání proti střelám z ručních palných zbraní. Zrovna včera po mně jeden gangster střílel. Všechny střely to ve vzduchu zastavilo půl metru přede mnou. Nebyl by ani problém vracet střely proti těm, kdo je vystřelili. Neděláme to, nakonec i život gangstera má svou cenu, ale jak říkám, je to věc jedné jediné konstanty v programu. Myslím, že by potom příkaz k sestřelování janul vedl k okamžitému pádu vlády.“

„A co kdyby nebyly použité jen ruční zbraně?“

„To jste mě, paní poslankyně, přivedla na dobrou myšlenku,“ řekl Vít'a. „Doplním do těch programů energetický limit pro střely. Při jeho překročení pole střelu vrátí zpět a třeba s větší energií, než s jakou přilétla. Střela z tankového kanonu potom rozstřílí tank, který ji vystřelil, střela z palubního kanonu sestřelí letadlo. Trochu složitější program by byl potřeba k likvidaci samonaváděcích raket, ale když si s tím pohrají, může se sestřelování janul šeredně podobat sebevraždě.“

„Potom by ale mohly být ty vaše januly úžasným pomocníkem zločinců. Vždyť by se v nich mohli policistům otevřeně vysmívat!“

„Zapomínáte na to, že se Policie může při stíhání zločinců obrátit na Dispečink janul s žádostí o pomoc. Pak by vlastnosti janul nebyly zločincům k ničemu. Naopak – januly mohou být pro takovou chásku velice nepříjemné.“

„Aha – ale špehování se nebude líbit ani poctivým lidem!“ neodpustila si poslankyně jedovatost na závěr.

„Pak se prostě – ať tak či tak – janulám vyhýbejte!“ poradil jí klidně Vít'a.

Poslankyně zrudla, ale neřekla nic. Několik poslanců se zasmálo, ačkoliv Vít'a neřekl, ke které části lidstva on sám paní poslankyni počítá.

Vybrala si jistě sama.

Hned po návratu domů se tatínek obrátil na Vít'u.

„Poslyš – s tím obracením střel proti střelcům jsi to nemyslel vážně, že ne?“

„Jistěže ne,“ vzdychl si Vít'a. „Ne že by to nešlo, ale Fuhungovi by se to nelíbilo.“

„Ale z principu by to šlo? Nebo jsi jen trochu přeháněl?“

„Zabrzdit střelu je pro něho maličkost, otočit ji by byla druhá maličkost – jenže by to udělal jen kdyby neublížil střelcům. Nerozpakoval by se sestřelit bezpilotní letoun, jenže ten by mohl přímo ve vzduchu anihilovat, rozplynul by se před očima a na zem by nedopadly ani žádné trosky.“

„A taky jsi to trochu přehnal s tím programováním,“ podotkl tatínek. „Nenapadlo by mě ani ve snu pasovat se na programátora Fuhunga!“

„To jsem nepřehnal,“ postavil se mu Vít'a. „Uvažuj, kolik lidí na našem světě se umí s Fuhungem domluvit?“

„Prakticky jen my, kdo máme telepatickou schopnost od skřítků,“ přikývl otec. „Ale to snad neznamená, že ho umíme programovat! Jako nějaký stroj!“

„Znamená,“ odporoval Vít'a. „Co to je – programovat? V primitivním významu toho slova to znamená vytvořit program, podle kterého se jinak nemyslicí počítač chová. Ale jak chceš sdělit svoji vůli myslícímu Fuhungovi? Instrukci po instrukci, jako našim nemyslicím procesorům? Nebo mu to prostě sdělíš jiným jazykem – a třeba i našim přirozeným?“

„To snad není programování!“ trval na svém otec. „Sám nejlépe víš, že tě Fuhungo poslechne jen když sám chce!“

„No dobře,“ ustoupil trochu Vít'a. „Není to programování, jak je chápeme u počítačů. Pak ale neříkej programování ani přemlouvání našich nedokonalých computerů. Sám přece nejlépe víš, že tě Windowsy poslechly taky jen když samy chtěly!“

„Nesrovnávej pořád nemyslicí Windowsy s Fuhungem!“

„Mimochodem, tati, o programování se mluví dokonce i v souvislosti s lidmi,“ použil Vít'a vědomosti získané kdesi na internetu. „Říká se, že náboženské sekty své členy jistým způsobem programují. I když uznávám, že je snadnější naprogramovat nemyslicího člověka, aby se stal robotem. Fuhungo si i po převzetí našeho názoru ponechá vlastní osobnost – přece jen je na vyšší úrovni. Ale uvědom si, tati, že když Fuhunga přesvědčím o správnosti svého nápadu, Fuhungo to provede rychleji a přesněji, než by to dokázaly naše pozemské počítače. Januly jsou jedna jako druhá, katuly také. Přitom jsme do nich už vložili plno našich vlastních nápadů. Změna standardních rozměrů, ruční řízení, knihafony ve funkci navigačních panelů, teď schopnost přenášet náklady... A nejsem si jistý, zdali by nebylo dobré i to sestřelování bezpilotních letadel.“

„Vít'ane! Jsme v Evropě! Tady se tyhle věci nepoužívají!“

„Poslední bombardování se v Evropě odehrálo nedávno,“ nedal se Vít'a. „Bezpilotní letouny se ho neúčastnily jen protože tenkrát ještě nebyly. Můžeš si ale být jistý, tati, že je při dalším **humanitárním bombardování** v Evropě nepoužijí?“

„V Evropě je poslední době klid,“ namítl otec.

„Jako před všemi válkami,“ pokrčil rameny Vít'a.

Žaloba

Z vystoupení Víti v Parlamentu se do klasického tisku, rádia a televize dostaly jen zkreslené žvásty. Vít'a podle nich doporučoval januly zločincům k beztrestnému páchání zločinů, i kdyby je poslanci postavili mimo zákon – a ke všemu právě tyto potřebné zákony současná vládnoucí klika sabotuje. Na jasné nebezpečí jejich zneužití marně upozorňovala opoziční poslankyně, zatímco Vít'a se jí jen drze a nestoudně vysmíval a její dobře míněné rady a upozornění trapně zlehčoval.

„To bychom snad měli žalovat!“ vzdychl si Vít'ův táta, když ho na to upozornili.

„Není třeba,“ uklidňoval ho ministr vnitra. „Když ti kluci ohlásili, co podnikají, nařídil jsem našim dokumentaristům pořídit záznamy všeho, co s tím souvisí. Do knihafonů se toho vejde neuvěřitelné množství. Od přistání jejich katuly až po ukončení schůze Parlamentu. Zveřejníme-li je v plném rozsahu, lidé si je rádi prohlédnou a sami si zjistí, kde je pravda. Postačí dát na ně upoutávku.“

„Dobře – ale oni jasně překroutili skutečnost! Takové pomluvy by měli zaplatit, jinak si budou zveřejňovat, co se jim zachce!“ mínil premiér, Vít'ův otec.

„Ať si zveřejňují, co jim slina na jazyk přinese,“ mávl rukou ministr vnitra. „Zaplatí za to tím, že jim lidé konečně přestanou věřit.“

„Jenže to potrvá dlouho,“ namítal Vít'ův tatínek. „Soud by je potrestal rychle a účinně.“

„Jen by to přililo vodu na jejich mlýn,“ tvrdil ministr vnitra. „Měli by sáhodlouhé řeči o potlačování lidských práv... jen ať tu svobodu slova mají – ale ať se sami jejím zneužitím co nejvíc znemožní!“

„Dobrá – budeme zájemce o vysvětlení odkazovat na vaše záznamy,“ ustoupil Vít'ův tatínek. „Ale necháme naše právníky připravit jednoduchá pravidla pro používání janul. Nemusí mít formu zákona – pravidla o provozu na silnicích také upravovaly jen vyhlášky.“

„V tom případě bude lépe, když tu vyhlášku nebudou připravovat právníci,“ usmál se ministr dopravy. „Když má být něco pro lidi, ať jsou od toho právníci co nejdál!“

„Dobře – sepiš to tedy sám!“ usmál se i premiér.

Zatímco lidé v Čechách rychle pochopili, kde je pravda, podraz přišel ze zahraničí.

Konsorcium žalobců, zastupujících poškozené účastníky nedávného ilegálního závodu luxusních vozidel, podalo hromadnou žalobu na Českou republiku pro všeobecné ohrožení, způsobené nedostatečnou údržbou dálnic, které způsobilo sérii havárií, miliardové škody a několik úmrtí při závodě. Požadovali náhradu škod na poškozených a zničených vozidlech a milionová odškodnění v dolarech za zranění a ztracené životy závodníků.

Pražský soud žalobu samozřejmě zamítl. Podle soudců způsobili všeobecné ohrožení sami závodníci rychlou jízdou s několikanásobným překročením řádně vyznačené povolené rychlosti a vlastně již samotným ilegálním závodem, který nepřipustně ohrožoval i ostatní účastníky silničního provozu. Soud uznal, že české silnice nejsou uzpůsobené pro rychlost nad dvě stě kilometrů v hodině, ale současně připomněl, že na většině evropských dálnic je rychlost omezená, v Čechách platí trvale maximální sto třicítka a samozřejmě, kdekoliv byl stav dálnice nevyhovující, byla tato místa řádně označena dopravními značkami, snižujícími povolenou rychlost. Nerespektování značek závodníky samozřejmě vedlo k ohrožení životů. Nejen závodníků, ale i ostatních, disciplinovaných řidičů. Ale ne vinou stavu silnic, nýbrž vždy vinou samotných nezodpovědně hazardujících závodníků. Byla to ve všech případech

jen jejich vina a je drzost požadovat za to náhradu. Ani při havarijním pojištění by to neměli mít lehké, když vozidla provozovali v podmínkách nelegálního závodu.

„České dálnice nejsou závodní dráha!“ zněl konečný verdikt soudu.

Konsorcium žalobců, zastupující závodníky, se okamžitě odvolalo, jenže ne k vyššímu soudu České republiky, ale rovnou k mezinárodní arbitráži.

„Syčáci!“ prohlásil doma u společné večeře Vítův tatínek.

„Proč nešli nejprve k soudu do Strassburgu?“ zajímal se Olda.

„Soud ve Strassburgu by je taky vyhodil, proto to ženou k arbitráži!“ dostal odpověď.

„A ta je nevyhodí?“ zeptala se naivně Janka.

„Arbitráže jsou americký výmysl, jak obejít spravedlnost!“ řekl tatínek. „Jsou to čistě korupční soudy. Nestarají se o důkazy a je jasné, že tam budou mít úspěch. Už protože pár těch závodníků jsou Američané.“

„Jak to, že budou mít úspěch?“ zamračil se Vítů. Ani ostatní děti nevypadaly moudře.

„Arbitráže vymysleli Američané, když zjistili, že jsou v mnoha jejich sporech klasické soudy málo účinné,“ vysvětloval tatínek. „Buď když důkazy chyběly, nebo dokonce když svědčily proti žalobě. Vymysleli tedy arbitráže, které jsou v těchto případech účinnější.“

„Jak – účinnější?“ nechápala Janka. „Než soudy? I proti důkazům?“

„Arbitráž soudí vždy tři mezinárodně schválení arbitři,“ pokračoval táta. „Jednoho si vybere žalobce, druhého žalovaný a na třetím se musí obě strany shodnout, jenže vybírat je musí pouze ze schválených arbitrů. Očekává se, že arbitr vybraný žalobcem bude pracovat pro žalobu, arbitr zvolený žalovanou stranou naopak. Rozhodnutí i o desítkách miliard leží pak na třetím arbitrovi, ten má celou kauzu v ruce. Jinými slovy, stačí zkorumpovat jediného člověka. Navíc proti arbitrážím není odvolání a údajně proto musí být arbitři mezinárodně schválení. Bohužel mají při jejich schvalování hlavní slovo Američané a každému je jasné, komu budou stranit, jakmile je jedna strana sporu americká!“

„Když jsou arbitři jen tři, neměli by se aspoň na rozsudku shodnout?“ zeptala se trochu naivně Janka.

„To je právě to – nemusí!“ řekl tatínek. „Ani důkazy nejsou pro rozhodnutí závazné. Arbitři k nim mohou přihlížet, ale nemusí. Rozhoduje se hlasováním, takže je snad jasné, že rozhodující slovo má vždycky ten třetí.“

„To je ale pěkná sprostárna!“ řekla Janka.

„Sprostárna – ale mezinárodně uznávaná,“ přikývl tatínek. „Arbitráží už jsme prohráli spousty a pokaždé je rozhodl třetí arbitr, ten schválený Američany. Jediná možnost, jak z té žumpy ven, je nepřipustit arbitráž. Naší nadějí je, že závod byl ilegální, takže se nedá použít doložka o arbitráži. Není ale vyloučeno, že závod tajnou smlouvu s doložkou o arbitráži měl – a pak ty miliardy jako vždy zaplatíme.“

„I když se nás ta smlouva netýkala?“ divila se Katka.

„Jednak bychom jim to museli dokázat, ale jak už víte, důkazy pro ně nejsou závazné,“ připomněl tatínek. „Zkrátka – jakmile dojde k arbitráži, jsme nahaní.“

„A co když tu arbitráž prohlásíme za zmanipulovanou a nezákonnou?“ navrhl Vítů.

„To už tu bylo,“ mávl rukou tatínek. „Všechny okolní státy samozřejmě tu arbitráž za zákonnou uznají a začnou nám exekučně zabavovat majetek. To už se také stalo a proti tomu nemáme vůbec žádnou obranu.“

„Nebo jednu,“ navrhl Vítů. „Stáhnout ze zahraničí všechno cenné, aby tam nebylo co zabavovat. Pokud má naše země ještě zahraniční konta – přesunout je do Čech. Pokud tam máme jiné majetky – také.“

„Spoustu majetku tam máme v nemovitostech, které se vyvézt nedají,“ namítl otec.

„Dobře – když nám některý stát zabaví nemovitost, zabavíme mu stejnou nemovitost na našem území!“ navrhl Vít’a. „Oni si to brzy rozmyslí!“

„To když uděláme, půjdou nám po krku všichni a dopadne to ještě hůř,“ řekl tatínek. „Američané své zájmy hájí velice urputně – pomocí bombardérů, vlastní námořní pěchoty, najatých banditů nebo povstalců. Zbytek světa bude buď mlčet, nebo se radostně připojí.“

„Jasně, když hyeny čichají kořist,“ doplnil ho Olda.

„No tak dobře – nemovitosti odepíšeme,“ připustil velkoryse Vít’a. „Naštěstí nemáme v Čechách světová ložiska ropy!“

„To by nás nezachránilo! Rusům jsme stáli za okupaci i bez ní!“ připomněl mu tatínek. „Kromě toho by se nám mohlo stát, že nám někde zabaví budovy velvyslanectví a my tam zůstaneme bez diplomatického zastoupení!“

„To se snad řeší tak, že se naopak vypoví velvyslanec takové země!“

„To bychom byli brzy v úplné diplomatické izolaci!“ namítl táta.

„No a co?“ kasal se Vít’a. „Nebylo by to poprvé v historii. Jde o to, jestli ty diplomaty opravdu tak nutně potřebujeme.“

„Nemohli bychom se starat o naše občany v zahraničí!“ řekl tatínek.

„No a co?“ opakoval Vít’a. „Jak hodně se o ně staráme teď?“

„Pomáháme jim,“ řekl tatínek. „Aby netrpěli šikanou od místních úřadů.“

„Takže by je bez naší pomoci šikanovali? To znamená, že tam mají nepořádek, když se tam něco takového děje! Nestačilo by vybavit naše lidi knihafony, aby se dovolali domů? Snad bychom se jich dokázali zastat i na dálku, ne?“

„Představuješ si to jako Hurvínek válku!“ zpražil ho táta. „Tyhle zásahy jsou vždycky velice delikátní. A našim lidem by pak mohli v takových zemích házet klacky pod nohy.“

„Tak by házeli,“ zavrčel Vít’a. „Otázkou je – potřebují tam Češi tak nutně jezdit? Proč se hrnou do zemí, kde jim místní ouřady hází klacky pod nohy a šikanoují je? Ať tam nejezdí, když tam nejsou vítáni! Nezvaný host – horší než nepřítel!“

„To bude těžké,“ vzdychl si tatínek. „Přece jen jsme země závislá na vývozu. Kdo má ale sjednávat v zahraničí výhodné obchody, když tam naši lidé nebudou jezdit?“

„A není chyba, že jsme země závislá na vývozu?“ nadhodil Vít’a. „Proč jen vyvážet, vyvážet a vyvážet – navíc do zemí, které se k nám chovají hůř než k nepříteli?“

„Kdybychom nevyváželi, nemohli bychom dovážet.“

„A nebylo by lepší být soběstační? Já vím, nerostou u nás pomeranče, kiwi, banány ani jiné jižní ovoce, taky pořád ještě dovážíme paliva a plyn. Když nám ale Fuhungo energii dodá, januly a katuly převezmou dopravu a Fuhungovy zdroje nahradí i plyn, co ještě nedokážeme získat a budeme muset od našich sousedů dovážet?“

„Třeba to jižní ovoce!“ připomněl mu s úsměvem tatínek.

„Pak jsem pro, aby nám Fuhungo po přechodnou dobu vytvářel i jižní ovoce. A země, kde budou naše lidi šikanovat a házet jim klacky pod nohy, zařadíme na konec seznamu zemí, kterým budeme januly a katuly nabízet.“

„Páni – ty bys byl ale vládce vesmíru!“ spráskla ruce maminka. „Ty bys všechny lidi postavil do latě!“

„Ale o to přece nejde!“ zlobil se Vít’a. „Jde o to, co s nemravnými arbitrážemi. Co takhle zažalovat závodníky ve Strassburgu za ohrožování lidí na našich dálnicích? Postavit je mimo zákon! Vyměřit jim trest! Taková drzost by jim přece neměla projít!“

„Hezky si to maluješ, ale skutečnost je drsnější,“ zarazil ho i tatínek. „Arbitráže jsou zkrátka hrozba, kterou nemáme čím odvrátit.“

„Pak bych věděl ještě o jedné možnosti,“ řekl Vít'a pomstychtivě. „Nechat Fuhunga vytvořit speciální cihličky zlata, kterými zaplatíme arbitráže. Fuhungo si je ale zapamatuje a do roka a do dne, případně až je někdo bude chtít rozporcovat nebo roztavit, je anihiluje.“

„To by byl ale podvod, platit takovým zlatem!“ namítl otec.

„Byl by to přiměřený protitah proti nemravným arbitrážím!“ trval na svém Vít'a.

„Jenže tím nejspíš uškodíš někomu úplně jinému,“ namítal táta.

„Komu?“ vyhrkla Janka.

„Viníci přece to zlato okamžitě vymění za šustivé dolary a zlato zůstane v bance, která s tím nemá nic společného, jen že bude ochotná směnit zlato za hotovost,“ vysvětloval táta.

„To bys trestal nevinné a k tomu mě raději nepřemlouvej, nepovažoval bych to za čestné.“

„Tak už nevím,“ vzdal to Vít'a. „Ale něco bychom dělat měli, jinak nás budou vysávat jako pijavice pořád. Co takhle zablokovat všechny hraniční přechody?“

„To si nedovolíme, to by byl mezinárodní průšvih první velikosti!“ řekl otec.

„Já to myslím jinak!“ nedal se Vít'a zastavit. „Na všechny hraniční přechody ustavíme dispečink, který dopravu převede na katuly. Dokonce bych doporučil rozorát tam silnice a vysázet souvislý pás lesa, aby se to nedalo obcházet. A ve vnitrozemí zrušit automobily i železnici a jako jediné pozemní stroje ponechat zemědělské traktory – vymyslíme je co nejdřív, aby byly solidní, spolehlivé a nepotřebovaly benzín ani naftu.“

„A co tím sleduješ?“ nedošlo hned ani tátovi.

„Zrušit volný pohyb automobilů v Čechách,“ řekl Vít'a. „Když se u nás nebudou smět pohybovat, nebudou ani závodit. Když budou všichni používat januly, nebudou havarie.“

„Ale to nám u Evropské unie neprojde!“ namítl otec. „Máme s nimi smlouvy o volném pohybu zboží a osob, nemáme právo někoho omezovat!“

„Ale projde!“ zavrčel Vít'a. „Volný pohyb zboží zajistí katuly, u osob zase januly. Jen auta sem nepustíme. Železnice... buď do katul naložíme i vagóny, nebo to vyřešíme jinak. Do Ameriky se také vlakem nedostaneš.“

„A co letadla?“ nadhodil otec. „Tam jsou smlouvy na celá dlouhá desetiletí!“

„To bude horší,“ připustil Vít'a. „Ruzyně zřejmě zůstane velkoletadlům. Jsou to sice dinosauři určené k vyhynutí, mohli bychom proti nim zasáhnout i na poli ekologie, ale asi bude lepší ponechat stav jaký je. Nechal bych jim Ruzyni, tam je beztak všechno připravené – od servisu letadel po ponižující osobní celní prohlídky. A ty bych hodně zpřísnil. Dá se to přece zdůvodnit ochranou proti terorismu, ale ve skutečnosti bych všem řádně znechucoval leteckou dopravu.“

„To ti neprojde,“ zavrčel nesouhlasně Olda. „Na ponižující osobní prohlídky jsou lidé zvyklí, tím na nikoho nezapůsobíš! I kdybys trval na tom, že budou všichni nastupovat do letadel nahatí, budou možná trochu nadávat, ale všichni se disciplinovaně svléknou.“

„A jak chceš zasahovat proti letadlům na poli ekologie?“ obrátila se na Vít'u Katka.

„Například vyžadovat bezhlučnost, jakou dosahují januly,“ nadhodil Vít'a. „Ale teď bych letadla neřešil. Jen ať si létají, beztak mají v Čechách prakticky jen Ruzyni.“

„To nemáš tak docela pravdu,“ řekl otec. „Jsou tu tlaky na zprovoznění dalších letišť s mezinárodně vyžadovanými parametry – Ostrava, Brno, Pardubice, Karlovy Vary...“

„Tam bych neustupoval,“ řekl Vít'a tvrdě. „Použil bych i tu bezhlučnost. Velkoletadla bych respektoval jen v Ruzyni. Januly jsou vhodnější než ty kolosy a beztak musí už dnes řešit navazující dopravu do centra Prahy i po okolí. Ale začal bych už jednat o podmínkách provozu janul za hranicemi Čech.“

„Tam přece naše januly odmítají létat!“ namítla Katka.

„To se týká jen těch zapůjčených cizincům,“ odvětil Vít'a. „Vždyť to je jen dočasné pravidlo, které Fuhungo na náš návrh přijal a respektuje. Naši lidé tam mohou létat už dnes, jenže o tom nikdo neví.“

„Takže by to šlo už dneska?“

„Šlo,“ přikývl Vít'a. „Kromě toho pravidla tomu nic nebrání.“

Jenže v té chvíli na okamžik strnul. Něco ho napadlo, ale když se vzpamatoval, nechal si to pro sebe. Teď to sem přece míchat nebude...

„Hele, tati,“ obrátil se už opět klidně na otce. „Koukejte tam v té vládě dělat něco, aby nám už ty pijavice nemohly škodit!“

„Snažíme se o to,“ řekl otec. „Ale není to tak jednoduché, jak si to asi představuješ.“

„Aspoň to zkoušejte,“ prosil Vít'a. „Nad lidskou blbostí se sice vyhrát nedá, ale nesmí se to ani vzdát.“

„Však to nevzdáváme!“ slíbil otec.

Arbitráž se nedá vyřídit za den ani za týden, nebylo tedy jasné, jak to pokračuje. Vít'a aspoň trval na zveřejnění ve Fuhungových novinách, aby lidi věděli, co se na ně za jejich zády peče. Navíc se podíval do nemocnice za Kájou, aby se tam něco dozvěděl o zraněných, ošetřených prostřednictvím Fuhunga. Když se to tak vezme, jednoho z nich uzdravil i on.

V dokumentech, kam mu Karel umožnil nelegální přístup, zjistil jen všeobecné údaje, ale stačily mu. Pak se dlouho radil s Fuhungem, co by se dalo provést a co už ne. Když se ho ale Fuhungo zeptal, zda na svém rozhodnutí trvá, odpověděl pevně: Ano.

A pak už mu nezbylo, než se spolehnout na Fuhunga, jako už po kolikáté.

Výlet měl tentokrát začít brzy odpoledne, hned po vyučování, kdy se většina dětských obyvatel Skalniho domu bavila létáním po okolních hradech. Také Vít'a si vyžádal janulu, jakoby chtěl ještě dohonit ostatní, kteří už odlétli. Janula se s ním vznesla kolmo vzhůru, ale pak nenabrala směr za ostatními. Místo toho stoupala dál a dál. Ve výšce čtyř kilometrů proletěla vrstvu mraků. Výš už nebyly, zato svět dole zakryla vrstva bílé vaty. Pět kilometrů, deset. Nakrátko prořála letovou výšku velkých dopravních letadel, ale směr nezměnila ani pak a mířila stále výš.

Tricet kilometrů, maximální výška interceptorů. Obloha byla černá, svět dole nahradila bílá vrstva mraků, ale janula nejenže stále mířila vzhůru, ale ještě přitom zrychlovala.

Šedesát kilometrů. Za průhlednou bublinou bylo téměř úplné vakuum. Kdyby zmizela, nepřežil by ani minutu a kdyby odsud začal padat, byl by mrtvý dřív než by klesl pod výšku vrcholku Everestu. Teprve tady se dráha januly začala zvolna ohýbat od slunce, ale nebyl to žádný ostrý obrat, zpočátku to nebylo ani znát a Vít'ovi se jen zdálo, že se globus dole pod ním začal zvolna otáčet. Na obrazovce knihafonu v držáku januly se líně střídaly číslice, ukazující rychlost relativně k povrchu, ale hodnoty tam byly nějak nízké. Tři, tři a půl, čtyři. Pak Vít'u napadlo přepnout si zobrazovací jednotky na něco srozumitelného, ale ten údaj ho trochu vyvedl z míry – dvanáct tisíc kilometrů v hodině letadla běžně nedosahují. Nevěřicně si sáhl zevnitř na bublinu januly, ale ani se nechvěla. Horší bylo, že číslice poskakovaly ještě rychleji než dřív. Patnáct tisíc, dvacet tisíc, dvacet pět, ale ani teď se to nezastavilo.

Nebudu se tím rozptylovat, řekl si v duchu a přepnul si na předchozí měřítko, kde byla čísla rozumnější. Sedm a půl, sedm a tři čtvrtě, teď už to stoupalo jen nepatrně.

„Jestli se nepletu, Fuhungo, jsem skoro na oběžné dráze, že?“

„Ne skoro, už tam jsi,“ sdělil mu Fuhungo. „Teď poletíš chvilku setrvačností. Abych využil otáčení Země, letíš na východ, opačným směrem by to bylo náročnější. Nejprve tedy obletíš skoro celý svět, zpáteční cesta bude tím kratší.“

„Takže jsem vlastně kosmonaut!“ rozjasnil se Vít'a. „Představoval jsem si ale, že tady budu v beztlakovém stavu, nebo ne?“

„Ano, tady létali první kosmonauté,“ potvrdil mu Fuhungo. „Ale janula vyrovnává nejen extrémní přetížení, ale vytváří i umělou gravitaci.“

„Ale jak to, že jsme si toho dosud nevšimli?“ zajímal se Vít'a.

„Při běžném manévrování přetížení neovlivňuje, neměli byste pak vůbec dojem letu, ale teď to je něco jiného, teď musí.“

„Príma. Jak dlouho takhle poletím?“

„Asi hodinu, to je běžná přirozená rychlost obletu světa.“

„Mohl bych si zatím něco vyfotit?“

„Klidně – odepni si knihafoň a foť, já ho nepotřebuji.“

Vít'a se snažil rozpoznávat, kudy právě letí. Bohužel nejprve vletěli nad noční část glóbu a většinu povrchu Země zřejmě pokrývala souvislá vata mraků. Bez mapy, odvíjející se na knihafoňu, by nic nepoznal. Možná, kdyby oblétał svět po padesáté – ale poprvé to bylo nad jeho schopnosti. Alespoň přičinlivě fotografoval všechno, co ho zaujalo. Než se opět vyhoupl do slunečního světla, rozeznal pod sebou i pár velkých měst – ostrovů světla na tmavém glóbusu. Pak si vychutnal krátké svítání – janula s ním prostě vlétla do světla, sotva ten prchavý okamžik stihl zachytit. Dole pod ním se po dlouhé minuty odvíjel oceán, zakončený pobřežím s horami, které ovšem z oběžné dráhy vypadaly menší než bábovičky na dětském pískovišti. Pak následovala opět jednotvárná vata mraků, naštěstí brzy skončila a obloha dole byla čistá, bez mráčku.

„Začínáš brzdit, abys nepřeletěl cíl,“ upozornil ho Fuhungo.

„To bylo rychlé,“ liboval si Vít'a. „Doufám, že se strefíš.“

„Nepochybuj,“ ujistil ho Fuhungo.

„A poslyš, nesnažili se mě lidi dole zaměřit radarem?“

„Nějaké soustředěné elektromagnetické záření tě olízlo, ale janula je neodráží a víc se tím nezabývám.“

„To je dobře, že mě nevidí,“ přikývl Vít'a. „Mohli by mě sestřelit.“

„Toho se neboj,“ ujistil ho Fuhungo. „Nesetkal jsem se ještě s ničím ohrožujícím.“

Janula zpomalovala a po chvilce začala klesat. Klesání nebylo tak kolmé, jako výstup do výšky, ale také pěkně ostré. Ještě že janula vyrovnávala přetížení a doplňovala je na normální hodnotu, Vít'a neměl ani rysy strhané přetížením, ani žaludek v krku od beztlaků.

Konečně se janula zhoupla skrz mraky a dole pod ní se objevila pláň plná domů.

Richmond, stát Virginia, Spojené státy americké.

Vila stojící na nevysokém kopečku stranou od středu města byla od okolních stavení na první pohled odlišná. Bylo znát, že je skutečně přepychová. Bílá štíhlá stavba v průčelí s kamenným sloupovým rámcem, obklopená zahradou plnou vzrostlých stromů, které prozrazovaly její starodávný původ. Trávníky byly všude zastřižené a svěže zelené, také koruny některých stromů svědčily o mistrovství nůžek zahradníka.

Tady bylo teprve odpoledne a slunce pěkně připalovalo.

Rodinka, hovící si u krásného modrého bazénu, byla vzorem spokojenosti. Žena byla oblečená do pestrobarevně květovaných plavek a ležela v plážovém lehátku, muž v černých plavkách seděl v lehkém bílém plastickém křesílku u bělostného plastického stolečku. Na dosah od něho stál přenosný zahradní gril, plný kouřících se opékaných steaků.

V bazénu plavaly dvě děti, chlapec v černých plavkách jako jeho otec, zhruba ve věku Vít'i, a zlatovlasá dívenka v jasně oranžových plavkách, mohla by být spolužačkou Janky.

Janula s Víťou prudce přibrzdila svůj kolmý pád sotva metr od muže. Víťa z držáku vytrhl knihafon a vyskočil na kamenné dlaždice, pokrývající prostor mezi bazénem a vilou. Janula se poslušně vypařila a Víťa tu stál s knihafonem v ruce. Jediný byl do zdejšího horka nevhodně oblečený – měl na sobě oblíbené džíný a kostkovanou flanelovou košili.

„Hello! Do you remember me? Pamatujete si mě?“ oslovil hlavu zdejší rodiny.

Jeho sestup přímo z nebes byl tak nenadálý, že se všichni čtyři na okamžik zarazili jako zastavený film. Snad tři – čtyři vteřiny trvalo, než se z toho trochu vzpamatovali.

„Good heavens! Who are you? Kdo jste?“ zněla překvapená odpověď muže.

„Znáte mě z Čech!“ připomněl mu Víťa.

„Ale co děláte tady?“ zamračil se muž. „Kdo vám dovolil...“

„Omluvte, prosím, můj neohlášený vstup na váš pozemek!“ zkusil Víťa odhadnout jeho načatou otázku. „Přiletěl jsem jen na skok, chci se vás jen na něco zeptat a nemám dost času. V Evropě nastává večer mnohem dříve než tady a já se musím do setmění vrátit domů.“

„Pak to nestihnete, chlapče!“ ujistil ho muž. „Pokud vím...“

„Nelétám vašimi letadly,“ přerušil ho Víťa. „Rychlostí pěti mil za sekundu doletím na libovolné místo na Zemi do hodiny. Ale nepřišel jsem vám prodávat kosmické lodě. Mohl byste mi zodpovědět pár otázek?“

„Pokud nechcete nic víc... posad'te se k nám!“

Víťa si nevšiml vytřeštěného pohledu ženy a sedl si do plastického křesla u jejich zahradního stolečku. Obě děti mezitím podlehly zvědavosti, zamířily k žebříku a vyšplhaly se z vody, ale pak zůstaly stát na kraji bazénu, až k dospělým se neodvážily.

„Co chcete vědět?“ zeptal se muž s typickou bodrostí.

„Zajímá mě, proč jste se připojil k žalobě proti České republice,“ začal bez okolků Víťa. „Myslím tím žalobu o náhradu škod, vzniklých v souvislosti s vaším tajným závodem u nás. Nezdá se mi, že by vám šlo o spravedlnost, ale právě naopak!“

Bodrost okamžitě zmizela.

„Proč vás to zajímá, mladíku?“ zeptal se muž zamračeně. „Vás se to snad netýká!“

Víťa se při té otázce až otrásl a přes čelo mu přelétl mrak, ale včas si uvědomil, že jde jen o drobnou odlišnost americké angličtiny proti anglické. Muž ho oslovil „youngster“ a ne „gangster“, to by mělo skutečně úplně jiný význam. Znělo to ale až příliš podobně.

„Týká se mě to víc než si myslíte,“ řekl Víťa pořád trochu zamračeně. „Oč vám jde? Vyváděli jste u nás jako banda opic a za všechny havárie si můžete sami. Vás jsem vyléčil pomocí zázraku, proč nás ještě žalujete?“

„Pomocí zázraku?“ zarazil se muž.

„Chcete to popřít?“ zeptal se ho Víťa. „Mám vám ukázat fotografie, jak jste vypadal před vyléčením? Sám jste to přece odhadoval nejméně na rok v péči plastických chirurgů!“

„Ne... nechte toho!“ trhl sebou muž. „To sem nepatří!“

„Ne?“ ušklíbl se Víťa, neboť zaznamenal, jak se oči ženy překvapením rozevřely. „To se přece nedá oddělit. Proč jste jel ten závod v Evropě?“

„To byla jen taková... adrenalinová jízda!“ řekl rychle muž, když si všiml nehraného překvapení své ženy – zřejmě dosud o všem nevěděla.

„Velice hloupá adrenalinová jízda!“ doplnil Víťa. „Ale to není to, co mě zajímá. Proč jste se připojil k té nespravedlivé žalobě? Věnoval jsem vám přece zázrak, to není málo!“

„Ale přišel jsem tam o automobil v ceně...“

„Cena mě nezajímá!“ přerušil ho Víťa. „To auto jste si rozbil sám, nikdo přece do vás nevrazil. Že jste vletěl sto čtyřicítkou do míst, kde byla povolená rychlost šedesát, ke všemu ne mil, ale kilometrů za hodinu, z toho nemůžete vinit nikoho jiného než sebe.“

„Byl tam neuvěřitelný defekt vozovky!“ hájil se.

„Jistě, byl tam defekt,“ připustil Vít'a. „Jenže řádně označený, byla tam také nařízená snížená rychlost, kdy se dal projet bez úhony i kdybyste si spletl míle s kilometry.“

„Ale na dálnici nemá takový šílený defekt místo!“ trval na svém muž.

„Všichni ostatní to projížděli bez problémů,“ trval na svém i Vít'a. „Co vás tam hnalo jet tak šíleně?“

„Jeli jsme přece závod...!“

„A ohrožovali ostatní řidiče,“ dodal Vít'a. „Bohužel jsme nebyli u všech havárií, takže někteří z vás zemřeli. Ale to nebyla naše vina. Přesto nás žalujete. Proč?“

„Vás? Snad Českou republiku, vás osobně se to přece netýká!“

„Netýká?“ zavrtěl Vít'a nevěřičně hlavou. „Vy si neuvědomujete, že Česká republika má méně lidí než město New York a když se vaše žaloba rozpočítá na obyvatele, pak vy mě žalujete o tisíc dolarů, ačkoliv jsem jako všichni v Čechách nevinný jako lilie! Navíc jsem vám osobně zachránil obličej i pár kostí. Tomu říkáte spravedlnost?“

„Spravedlnost... nechte posoudit soudcům!“ opáčil muž. „Tady jde přece o peníze!“

„Tady nejde jen o peníze, tady jde i o vaši čest!“ řekl Vít'a tvrdším tónem. „Arbitráž nemá s poctivými soudy ani se spravedlností vůbec nic společného, to snad víte, nebo byste to měl vědět!“

„Ale všichni arbitráže uznávají! Proč bychom se jich měli vzdávat? Zejména když jde o velké peníze! Jak říkají naši advokáti, ta arbitráž je v naprostém pořádku!“

„Není,“ řekl Vít'a chmurně. „Získáte peníze, ale přijdete o čest.“

„Co nám máte co mluvit o cti?“ urazil se muž a vstal z plastického křesílka. „To jsou dvě odlišné věci! Čest se nedá přepočítat na peníze!“

„Nedá. Proč ji tedy tak snadno vyměňujete za špinavé prachy?“

„Tomu nemůžete rozumět, mladíku!“ zavrčel muž nevlídně.

„Nerozumím tomu,“ připustil Vít'a a také vstal. „Snažím se vás pochopit, zajímá mě to natolik, že jsem kvůli vám právě obletěl svět, jenže se mi zdá, že vám jde skutečně jen o peníze – bez ohledu na to, jak velkou špinavostí k nim přijdete.“

„Mladíku, to jsou příliš silná slova!“ zkusil ho muž napomenout z pozice dospělého. „Silná a žalovatelná! Měl byste se více krotit, zvláště před dětmi!“

„Ty děti nejsou mladší než já!“ podíval se Vít'a na mužova syna. „Jen ať oba vidí, jak jednají dospělí!“

Obě děti se během rozhovoru postupně přibližovaly a teď dychtivě poslouchaly každé slovo. Měly to tím lehčí, čím jednodušší a srozumitelnější angličtinou Vít'a hovořil.

„Bohužel – příliš silné prostředky používáte vy!“ pokračoval Vít'a. „Sám nejlépe víte, jak je vaše žaloba nespravedlivá. Žaloba místo vděčnosti – to můj rozum opravdu nebere! Vysvětlit se to dá jedině tím, že jde o velké peníze, které jste si havárií znehodnotili a teď se chystáte hojit na nevinných, ale penězi se to omluvit nedá! A nemluvte už o cti. Je mnohem snadnější o čest přijít než ji získat. A vy o ni takhle zaručeně přijdete!“

„Poslyšte, mladíku!“ zamračil se chlap ještě víc. „Neotravujte mě s tím, je to zbytečné! Jak jste se vlastně dostal na území Spojených států? Jestli nějakou kosmickou lodí, pak jste určitě neprošel legálními kontrolami imigračních úředníků na hranicích! Takže jste tu proti zákonům Spojených států a měl bych zavolat nejbližšímu šerifovi, aby si pro vás přišel!“

„Měl bych teď vzít zpět zázrak, kterým jsem vám pomohl,“ řekl také zamračeně Vít'a. „Mohl bych vás tu zanechat přesně v tomtéž stavu, v jakém jsem vás našel v naší nemocnici a svěřit vás do péče vašim dobře placeným plastickým chirurgům. Po roce byste mohl sám porovnat, čím se liší zázrak od omezeného umění lékařů!“

Muž se na Vítu díval čím dál tím zděšeněji. Vzít zpět zázrak? Vypadalo to nesmyslně, jenže prve ten zázrak sám zažil a nemohl o něm pochybovat! Kdoví, co je vůbec možné!

„Nemusíte se bát, s ohledem na vaše děti to neudělám,“ řekl Vít’a, když viděl zděšení, které jeho slova vyvolala. „Musím vám ale říci, že vaši žalobou hluboce pohrdám. Zavolejte na mě šerifa! Než se sem dostane, i kdyby použil helikoptéru, budu dávno na oběžné dráze a na cestě domů. Ale řeknu vám ještě něco. Tou arbitráží uškodíte Spojeným státům. Víc než nám. Získáte jen všivé peníze, ale bude vás to stát stokrát víc všechny. Vzpomeňte si na to!“

„Chcete snad nám, Američanům, vyhrožovat?“ nasupil se muž a postavil se do střehu jako boxer – než si uvědomil, že má před sebou jen malého kluka.

„To není vyhrožování,“ namítl Vít’a. „To je proroctví. Kupte si za vysouzené prachy nové luxusní auto – ale lépe uděláte, kdybyste si koupil koně. Jejich cena poroste!“

„Na udělování rad jsi příliš mladý, mladíku!“ otrnulo zatím chlapovi.

„Jasně – vypadni, cizince!“ přisadil si kluk, který se mezitím přiblížil na dosah a teď se na obranu svého otce i on postavil do boxerského střehu.

„Chceš se snad prát?“ usmál se na něho shovívavě Vít’a.

„Jestli nepřestaneš urážet tátu, naložím ti takovou nakládačku, že nevstaneš!“ kasal se kluk. „Umíš vůbec boxovat? Já jsem letošní přeborník naší školy!“

„Nedělej se!“ odvětil Vít’a. „Je hezké zastávat se táty, ale uvědom si, že ho podporuješ v nečestném jednání a ta hanba dopadne i na tebe. A musím tě včas varovat. Nejsem barbar, abych pěstoval takové barbarské zábavy, jako je box. Ale jestli směřem ke mně uděláš ještě jeden krok, přimrazím tě. Nebolí to, ani to neškodí, ale pěkně by sis užil hrůzy z neznáma, protože ses s něčím takovým ještě nesetkal. A když se tak na tebe dívám, prospělo by ti to asi víc než otcovský výprask.“

„Neurážej nás, cizince!“ postavila se vedle bratra zamračeně i jeho blond’atá sestřička.

„Snad časem pochopíte, že to urážka nebyla,“ odvětil klidně Vít’a.

„Nebyla? Tvrdíš o tátovi, že jedná nečestně! Koukej to odvolat!“ trvala na svém.

„Odvolám, až přestane jednat nečestně, ale teď to ode mě nechtějte. Nechci lhát.“

„Lžeš!“ osočila ho. „Táta by nikdy nečestně nejednal!“

„Jak to můžeš tvrdit, když ani nevíš, oč se jedná? Nechte si od táty vysvětlit podstatu našeho sporu a zkuste o tom přemýšlet!“ poradil jim oběma. „Jestli nejste barbari, zjistíte, že nejste v právu, jak si to váš otec maluje. Jen nevím, jestli ještě dokážete samostatně myslet, když vás vychovává takový... u nás se říká, že jablko nepadne daleko od stromu... ale aspoň se o to pokuste, myšlení je vlastnost Homo Sapiens. Good-bye!“

Nasedl do januly, která se tu znenadání objevila, koutkem oka zaznamenal vytřeštěné pohledy všech členů zkoprnělé rodiny, ale janula sebou v té chvíli trhla, rozjela se kolmo vzhůru a za okamžik již prorážela mraky...

Jednání o smír skončilo.

Dopravní revoluce

Návrat se Vítovi trochu protáhl.

„Dokončíme oblet Země, už je to jen kousek,“ řekl Fuhungo.

„Americkým kosmonautům, kteří neobletěli Zemi ani jednou, beztak titul kosmonaut nepřiznali,“ souhlasil Vít. „Samozřejmě bude lepší obletět Zemi celou. Poslyš, co kdybys teď přestal bránit odrážení radarových paprsků od januly? Co se stane, když lidé dole na Zemi zjistí, že jim lítám nad hlavami? Uznali by mě za kosmonauta?“

„Mohl bych to udělat,“ souhlasil Fuhungo, ale hned dodal: „Ale nedělal bych to rád. Co až Rusové zjistí neohlášené kosmické těleso, podle současné dráhy odstartované z území Spojených států a mířící na Moskvu? Mohl bys vyvolat situaci nebezpečnou pro celý svět.“

„To máš asi pravdu,“ zarazil se Vít. „Přistaneme sice dřív, Moskva je ještě daleko – ale proč pokoušet osud, radši ať o tom ti dole nevědí!“

Janula opět nabrala kosmickou rychlost a glóbus dole se začal otáčet. Oblet Země na nízké oběžné dráze trvá kolem osmdesáti minut čistého času, tolik času strávil ve vesmíru i první kosmonaut světa Jurij Gagarin, Vít se zdržel mezipřistáním na území Spojených států, takže vlastním letem, včetně pomalejších částí rozjezdů a brzdění, strávil téměř dvě hodiny. Spolu s jedním to dalo méně než tři hodiny, takže se bez velkého spěchu vrátil ke společné večeři. U stolu byl se všemi ostatními a zdálo se, že si jeho výletu nikdo nevšiml.

Přinejmenším ne teď...

Původně zamýšlel ten výlet opakovat za všemi žalujícími závodníky, ale když neuspěl už u prvního, který by mu měl být za zázračné vyléčení vděčný, další cesty si rozmyslel. Účelu cesty vlastně dosáhl. Dozvěděl se, že v arbitráži jde o tak velké peníze, že půjde čest stranou i u zázračně vyléčených – a což teprve u ostatních! Ostatně se mu zdálo, že teď mají případ v rukou advokáti, kterým se sice nic nestalo, ale kteří čenichají hodně vysoké zisky.

Jakže to říkal táta? Jedinou možností záchrany před arbitráží je vůbec ji nepřipustit. Tajný závod byl nelegální, bez vědomí českých úřadů, záchranná služba v žádném případě nepochybila, takže odpadá důvod se tím vůbec zabývat.

Jen kdyby se to netýkalo Američanů...

Zrušení ministerstva dopravy byl naprosto nečekaný tah nové vlády v Čechách.

Tím spíš, že se to obešlo bez projednávání v Parlamentu. Prostě se na tom jednoho dne vláda usnesla, ministr dopravy složil funkci do rukou premiéra a na budově ministerstva se objevil veliký plakát: **Na prodej!**

Opozice interpelovala premiéra dotazem, kdo tedy bude řídit dopravu v Čechách a co bude s ministerskými úředníky, ale dostala stručnou odpověď: dopravu v Čechách bude řídit **Dispečink janul** a úředníci budou dostávat plný plat ještě po dobu jednoho roku, do kdy si měli sehnat jinou práci.

Dalším kontroverzním krokem vlády bylo rozhodnutí o ukončení provozu automobilů na silnicích od ledna následujícího roku. Mělo to proběhnout automaticky podle řidičských průkazů. Kdo měl oprávnění k řízení osobních automobilů nebo alespoň malých motocyklů a neměl dosud janulu, získal ji teď automaticky. Majitelé nákladních automobilů je mohli do konce roku vyměnit za kontejnery přiměřené velikosti a typu spolu s licencí na katulu. K řízení janul byl nutný jen krátký kurs, který mohl poskytnout kdokoli, kdo již janulu nebo katulu používá. Noví majitelé tak nemohli řídit samostatně, dokud je při první cestě nedoprovázel někdo oprávněný. To ale nebyla velká překážka a počty oprávněných majitelů janul bez první cesty klesaly jako počty sněhuláků na jaře.

Úplně hladce to ale projít nemohlo.

Diskriminovaní zůstali ti, kdo se odmítli vzdát starých občanských průkazů. Měli teď příležitost jen do konce kalendářního roku, ale někteří byli příliš tvrdohlaví.

„Nu což – jejich škoda,“ komentoval stručně tuto interpelaci premiér.

Opozice napadla i nespravedlnost při poskytování janul. V rodinách, kde se manželé střídali v řízení jediného společného automobilu, měli dostat náhradou januly oba a kde byly na rodinný automobil odkázané i dospělé děti, měly dostat januly také, kdežto rodiny, kde měl předtím každý svoje auto – a mnozí i velice luxusní – byly na tom stejně.

Premiér na to ale reagoval poznámkou, že předtím to asi spravedlivější nebylo.

Opět tu vyvstala otázka, co s dopravními policisty a s majiteli a zaměstnanci autoškol, kteří měli přijít o práci. Premiér na ni v Parlamentu odpověděl, že všem postiženým bude stát vyplácet po celý rok plný plat a majitelům autoškol i náhradu zisku, vyměřenou podle jejich posledního daňového přiznání, což je více než požaduje zákon.

Cena janul na volném trhu skoro současně klesla pod cenu nejlevnějších jízdních kol. Proti tomu sice protestovali ekologičtí aktivisté, správně poukazující na to, že opět poklesne průměrná fyzická kondice občanů, když je nic nebude nutit k jízdě na kole, ale demonstrace před budovou vlády se účastnila jen hrstka skalních cyklistů. Sjeli se, popovídali si a zase se pokojně rozjeli. Fuhungovy noviny jim věnovaly větší pozornost než opoziční média.

Podnikům závislým na dopravě zboží vláda nabídla velice levné kontejnery, společně s podporou Dispečinku katul, operativně nabízejícího volné katuly i s řidiči. Podniky to přišlo levněji než platit si vlastní šoféry, nemluvě o nákladech na palivo a údržbu, jaké měly dříve s kamiony.

Některým lidem zpočátku vadilo, že většina řidičů katul byli Cikáni, ale po dobrých zkušenostech s novým druhem dopravy si na ně rychle zvykli. Dispečinkem řízená doprava byla levná a rychlá jako nikdy předtím, řidiči bez ohledu na národnost spolehliví, katuly neznaly pojem havárie ani poškození nákladu. Trochu nezvyklé bylo, že přepravu neplatili podle váhy nákladu ani podle kilometrů, ale podle času řidiče, v noci s nočními příplatky. Katuly ale zvládly naložení i vyložení kontejneru pod minutu a cestu přes Čechy z Aše do Karviné za půl hodiny. Vyplatilo se tedy objednávat katuly až k naloženým a připraveným kontejnerům a nezdržovat řidiče zbytečně ani minutu.

Platilo se přes knihafony, ale ty už byly v Čechách tak rozšířené, že to nebylo omezení.

Dispečink řidičům poskytoval volno v rozsahu řádné dovolené, noční lety s příplatkem vybraným od zákazníků po nich nevyžadoval, ale nabízel, jenže nekompromisně trval na řízení ve střízlivém stavu – opilost při pohotovosti Dispečink označoval za *zaviněné zdržení* a omlouval jen skutečná onemocnění. Při některých potížích jim ale nabídl i snížení zátěže formou snížené gravitace za letu. Řidiči dostávali pevný plat, v noci zvýšený o příplatky, občas naopak snížený o srážky za *zaviněná zdržení*, což je nutilo nepít a zbytečně neotálet. Zákazníci si na to rychle zvykli a řidiči také. Pravda, i mezi nimi se zpočátku našli ulejšváci, odmítající pod různými výmluvami výzvy Dispečinku, jenže ten jim nedostatečné omluvy neuznával a měl pravomoc zrušit po několika prohřešcích a výstrahách smlouvu i s licencí na katulu. Zpočátku se to párkrát přihodilo, zejména u často opilých řidičů, ale ztráta tak nenáročného zaměstnání byla dostatečným trestem a mezi řidiči brzy zavládla disciplína.

Zmatek nastal zpočátku na hraničních přechodech.

Na příjíždějící kamiony se vrhali Cikáni. Některí čekali poblíž – Dispečink přednostně vyzýval nejbližšího řidiče, aby co nejvíc zkrátil čekání zákazníka. Obvykle si je po krátkém vyjednávání rozebrali, příjíždějící kamiony i s jejich posádkami obalili katulami a rozlétlí se

do místa určení. Na kterémkoliv místě v Čechách byli podstatně dřív, než by to dokázali původní řidiči, a když měl kamion Čechami jen projíždět, rozloučili se s ním za pár minut po startu na výstupním hraničním přechodu na opačné straně Čech. Posádka kamionu, uzavřená ve své kabině, jen zvědavě pozorovala, jak dole rychlostí tryskových stíhaček ubíhají kopce, lesy, pole i osady a města. Let nikdy netrval dlouho a cena za přepravu byla navíc podstatně nižší než kolik by stály pohonné hmoty.

Drobná potíž byla s placením přes knihafony. Pro zahraniční zákazníky to znamenalo nutnost využít směnárny, naštěstí stojících na každém hraničním přechodu. Směnárny měly dost přepážek, aby se netvořily fronty a odbavení bylo rychlé. Nebyli tu celníci, nikoho zde nezajímala kontrola nákladu ani cestovní doklady. Dalo by se čekat, že zahraniční dopravci budou na výsost spokojeni urychlením a také zlevněním, které jim katuly přinesly.

Opak byl ale pravdou.

Mezi prvními nespokojenci byla německá firma, zabývající se nelegálním vývozem odpadků do Čech. Narazila totiž na správní žalobu, která skončila udělením vysoké pokuty za znečišťování životního prostředí.

Námitku, že *ten sajrajt tam mohl navézt kdokoliv*, soud smetl výpisem z Dispečinku katul, z něhož vyplývalo, že místo dotyčné černé skládky bylo cílem osmi cest firemních kamionů této firmy. Byly se sklápěcí úpravou a firma nedokázala vysvětlit, co jiného by tam mohly dělat. Možnost, že je tam nechala přepravit a bez manipulace i s nákladem vrátit zpět, byla tak nepravděpodobná, že se ji žalovaná firma ani nepokusila před soudem uplatnit. Raději zaplatila pokutu i náklady na likvidaci černé skládky, ale její spokojenost s dopravou v Čechách poklesla pod bod mrazu.

O dohodě mezi pracovníky firmy a řidičem katuly nepadlo před soudem ani slovo. I kdyby se na to firma zkusila vymluvit, řidiče katul nezajímalo, co zákazníci provozují – objednávku na dopravu uspokojili, doprava byla řádně uskutečněna a zaplacená a vysypání tun odpadu se odehrálo bez jejich přítomnosti. Při nočních cestách si řidiči katul vyžádali potvrzení o splnění cíle letu, aby zákazník nemohl tvrdit, že mu dovezli náklad jinam než požadoval. Bylo to bez uvedení konkrétního místa, ale to bylo zaznamenáno na dispečinku.

Nespokojených zahraničních dopravců bylo ale víc. Německé spolkové dráhy odmítly ukončení železniční dopravy na území Čech a tvrdě požadovaly provozování mezinárodních spojů podle dlouhodobých dohod, ačkoliv to znamenalo vlaky na hranicích pracně rozebírat a na opačné straně Čech ještě pracněji sestavovat a usazovat na koleje.

Bylo jasné, že ke shodě bude daleko.

Zahraniční tisk, rozhlas i televize první havárii katuly jaksepatří rozmázly. Opoziční média v Čechách, většinou s německými vlastníky, se okamžitě připojila a německý premiér požadoval až přepjatě od české vlády vysvětlení.

Dostal je obratem – ale s požadavkem na omluvu všech medií, která se pomlouvačné kampaně účastnila.

Co se vlastně stalo?

Během letu došlo ke vzplanutí nákladu přepravovaného kamionu.

Když jeho posádka zjistila za svými zády kouř, zalarmovala řidiče katuly – jasně se tady ukázalo, proč Dispečink vyžaduje půjčovat po dobu letu posádkám přepravovaných kamionů knihafony k dorozumění s řidičem katuly, a ten hned jednal – uvědomil nejbližší hasičskou jednotku a současně zamířil k nouzovému přistání na první volnou plochu dole.

Dosedl na opuštěnou silnici, kde zrušil katulu, aby mohla posádka kamionu opustit kabinu. Během další půl minuty se na místo přihnali hasiči a do další minuty požár uhasili.

Pak už vyčkali jen příletu policejních expertů, pověřených vyšetřením příčin požáru.

Aféra tedy vznikla vlastně omylem. Základ k ní dal poněkud zmatený telefonát řidiče kamionu, který ihned po přistání a opuštění kabiny zavolal mateřské firmě, že kamion hoří. O pár minut později ale zapomněl zavolat, že je po ohni a hasiči oheň uhasili – a poskytl tak prostor ke vzniku fámy *o těžké havarii* českého létajícího stroje.

Dispečink ovšem za nic nemohl. Požár vznikl na přepravovaném nákladu bez nejmenší souvislosti s dopravou. Stát se totéž na silnici, shořelo by vše i s kamionem. Řidič katuly Dezider Száro na upozornění posádky kamionu reagoval pohotově a díky rychlému zásahu hasičů nedošlo ani k ohrožení životů, ani k velkým škodám na kamionu i nákladu.

Policie chování a pohotovost řidiče natolik pochválila, že Dispečink vyplatil Dezideru Szárovi mimořádnou prémii za zabránění větších škod.

Palcové titulky v zahraničních novinách a mimořádné relace německé televize i rádia, které okamžitě převzala i všechna česká média vlastněná německými vydavateli, popisující víceméně smyšlenou, nebo přinejmenším přibarvenou havarii české katuly, vyzněly proto jako prvotřídní novinářská kachna.

V Čechách událost dodatečně rozebraly Fuhungovy noviny, ale jejich vysvětlení se do Německa nedostalo a německá média místo toho začala v Německu okolo janul a katul vytvářet masovou hysterii, asi jako kdysi v Rakousku okolo údajného nebezpečí z českých jaderných elektráren. Nevládní organizace v Německu vyzývaly k bojkotu České republiky a ty radikálnější i k blokádám českých hranic – což ovšem na létající stroje vliv nemělo.

Český premiér požádal německého kolegu o zveřejnění své odpovědi a uvedení všech pomluv na pravou míru, ale žádnou odpověď nedostal. Místo toho ohlásila německá strana úmysl prosadit v Evropském Parlamentu zákaz janul i katul na celém území Evropské unie pod hrozbou sankcí, zejména zastavení všech dotací.

Proti České republice ale hrozba zastavení dotací příliš neúčinkovala. Evropská unie nedávno dotace do České republiky pro *nesplnění požadavků dopravní návaznosti* zastavila a zbývající, určené do dopravní infrastruktury, naopak odmítla Česká strana. Čechům to ale, jak se zdálo, nevadilo.

Na časté dotazy německých turistů, kdy se v Čechách obnoví automobilová doprava, česká strana stejně vytrvale odpovídala, že o tom neuvažuje, neboť nový druh dopravy hned po svém zavedení zcela odstraní havárie a s nimi především ztráty na zdraví i životech.

Německá média to ale označila za českou propagandu, německá veřejnost dál Čechům nevěřila a počty německých turistů v Čechách neustále klesaly.

Podnikatelé, u kterých nakonec rozhodla cena, však posílali své náklady přes Čechy ve větším měřítku než dřív. Vzdušná doprava byla nesrovnatelně rychlejší a mnohem levnější než objížďky přes Německo a Rakousko. Německé pojišťovny přechodně zvýšily pojistné za náklady dopravované přes Čechy, ale když se po delší dobu žádná katastrofa neopakovala a Fuhungova pojišťovna nabízela pojistné ve výši třetiny německého, němečtí pojišťovatelé pojistné opět snížili – přece si sami nepodříznou větev, na které sedí!

Januly a katuly však v Německu svou neoprávněně ztracenou pověst spolehlivého a bezpečného dopravního prostředku zpět nezískaly.

O dobré jméno se dá přijít velice snadno. Horší je to s nápravou.

Zvlášť když kříží něčí zájmy.

Fuhungo měl jednu vlastnost, z Vítova hlediska nepříjemnou, ačkoliv se zpravidla vychvaluje a považuje za ctnost.

Byla to pravdomluvnost.

Stalo se přesně to, co Vít nedávno teoreticky řešil. Ztratil se kontejner s nákladem čínského zboží a když to chtěl majitel reklamovat, ukázalo se, že zmizelý kontejner vůbec nepřihlásil na Dispečinku katul, ale dohodl si sám dopravu s jedním podezřele ochotným majitelem licence. Slibovaná doprava měla být za poloviční cenu proti oficiálně platným cenám Dispečinku – kdo by tak lákavé nabídce odolal?

Když ale kontejner do určeného cíle nedorazil ani třetího dne, majitel zboží pochopil, že naletěl podvodníkům. Při pokusu reklamovat dopravu u Dispečinku neuspěl, nezbylo mu než obrátit se na Policii a rozběhlo se pátrání. Vypátrat podvodníka nebyl žádný problém, stačilo, když poškozený uvedl místo a čas nakládání a v záznamech Dispečinku se našlo vše od jména řidiče po celou trasu jeho letu toho dne. Kontejner bohužel skončil kdesi v Polsku, kde pátrání uvízlo na neochotě polské Policie ke spolupráci. Po zboží se zkrátka slehla zem a protože majitel ušetřil i na pojištění, zbyl mu jen kapesníček a oči pro pláč.

V Čechách se případ uzavřel obviněním podvodného dopravce. Okresní soud ho poslal na tři roky do vězení, odsoudil ho k propadnutí majetku na alespoň částečnou úhradu škody a když se obžalovaný odvolal, krajský soud mu ještě dva roky vězení přidal. Větším trestem pro něho bylo, že přišel doživotně o licenci na katulu – podmínkou pro jejich udělování byla bezúhonnost a po návratu z vězení tak snadné zaměstnání jen tak nesežene.

Premiér si v souvislosti s tímto případem – byl přece jen první toho druhu – nechal ze zvědavosti vypsát, kam všude se z Čech januly a katuly dostaly. Nejvzdálenější místo ho přímo udeřilo do očí – Richmond, stát Virginia, Spojené státy americké. A jaké bylo jeho překvapení, když na místě pilota objevil – jméno vlastního syna!

Že ještě týž večer následoval doma výslech, bylo nasnadě. Vít nezapíral. Nemělo by to smysl, když už to prasklo, ale Vít ani zapírat nechtěl. Jen s tím chtěl vyrukovat později, až to trochu uzraje.

„Co jsi tím sledoval?“ byla první otcova otázka, když Vít přiznal celou trasu svého kosmického výletu na oběžné dráze a otec se částečně vzpamatoval ze šoku, že má doma prvního dětského kosmonauta, i když utajeného před světem.

„Byl jsem si popovídat s jedním z těch závodníků, co nás žalují,“ řekl Vít.

„Popovídat? A to ti stálo za riziko takového letu?“

„To riziko snad nebylo tak velké,“ bránil se Vít. „Vždyť se mnou letěl Fuhungo! Ale zajímalo mě, jak může ten Američan tak zvráceně uvažovat? Každému myslícímu člověku přece musí být jasné, že si ty havárie způsobili sami. My jsme ho tady s pomocí Fuhunga uzdravili, až se to podobalo zázraku. A on, místo aby poděkoval, se připojí k nespravedlivé soudní žalobě, která se dá vyhrát jen díky korupci, se kterou navíc předem počítají. To přece dokáže jen padouch nejhrubšího zrna! Jenže jsem získal nepříjemný dojem, že je to opravdu darebák. Ani jsem neměl chuť zkoušet ostatní, nejspíš nebudou lepší. Co ty na to, tati?“

„Sám ses přesvědčil, o čem všichni dávno víme,“ pokrčil rameny táta. „Ano, to dokáží jen padouši nejhrubšího zrna. A to oni jsou. Co bys čekal jiného od vyžírů, kteří neberou ohled na lidské životy? Bohužel, takových je na Zemi příliš mnoho a co je horšího, mají nad ostatními lidmi až příliš velkou moc.“

„Na vyžírku přitom ani nevypadal,“ vzdychl si Vít. „Působil docela solidně... a když jsme ho s Fuhungem uzdravili, souhlasil, že je to zázrak. Proč se tak změnil?“

„Všichni to byli vyžírkové!“ trval na svém táta. „Vyplývá to z podstaty jejich závodu. Účastnit se ho mohou jen opravdoví zazobanci – to vidíš už podle jejich automobilů, navíc

to byl závod jen pro zvané – oni mezi sebe jen tak někoho nepustí. Kdyby získali bohatství poctivě – ačkoliv u velkých boháčů je to skoro vyloučeno – starali by se víc o své podniky, než o adrenalinové zážitky. Právě podle toho soudím, že šlo o vyžírky!“

„Pravda, vypadal solidně, ale choval se jako... vyžírka!“ převzal Vít'a tátovo slovo.

„A co se týče ohledu na lidské životy, o tom už sis snad udělal vlastní názor. Pravda je, že si neváží ani vlastních životů, ale to je neomlouvá. V té žalobě jim jde jen o prachy – ať je získají poctivě nebo nepoctivě, hlavně ať jich je hodně. K tomu je pro ně přijatelná i takhle nemravná arbitráž – tak jako v mnoha případech před nimi.“

„Mě ale zajímalo, jestli mi to dokáže říct přímo do očí,“ pokračoval Vít'a. „Dobře ví, že jsme mu zachránili přinejmenším obličej a nejspíš i život. Bez nás by dnes vypadal jako obluda. Ačkoliv připustím, že mají chirurgy na špičkové světové úrovni, bez hrozných jizev by neskončil. On to přece věděl – sám v naší nemocnici uvažoval, jak ho budou jejich skvělí chirurgové nejmíň rok napravovat. Když mě teď viděl přilétat, měla ho hanba fackovat a ne aby mi dokázal říct do očí, abych ho s tím neotravoval!“

„A řekl ti to do očí?“ usmál se trochu smutně táta.

„Řekl,“ sklopil hlavu Vít'a. „Podle jeho vlastních slov je všechno v pořádku. Advokáti tvrdí, že jejich arbitráž je spravedlivá, všechny arbitráže jsou uznávané, proč se jich vzdávat, zejména když jde o velké peníze... a nakonec na mě chtěl zavolat šerifa, když mu došlo, že jsem tam nelegálně, neboť jsem obešel jejich imigrační úředníky!“

„Padouch a ke všemu udavač!“ ušklíbl se táta. „U takových vyžírků naprosto normální kombinace. Takže jsi nakonec odletěl s nepořízenou, že?“

„Tak se to nedá říct, tati,“ namítl Vít'a. „Kdyby nic jiného, aspoň jsem se nádherně proletěl, ta cesta kolem světa nebyla úplně marná. Neletěl jsem tam s cílem přesvědčit ho, aby se vzdal žaloby. Bylo by to vítané, ale nepomohlo by to, vždyť je jen jeden z mnoha. Ale zajímalo mě, jak ten člověk uvažuje. Jestli mu peníze dokáží zatemnit mozek a zabijí v něm všechny normální lidské city – například vděčnost. Zřejmě dokáží.“

„Kdyby jen vděčnost!“ ulevil si otec. „U těch vyžírků se dá pochybovat i o posledních zbytcích lidskosti.“

„To je děs!“ přikývl Vít'a. „Přitom k tomu nejspíš vychovává i své děti. Nejen on, ale i jeho děti jsou pevně přesvědčené, že jsou v právu! Je to vůbec možný?“

„Nejspíš je,“ přikývl otec. „Právě tihle dnes vládou světu.“

„Co s tím ale můžeme dělat?“ podíval se Vít'a na tátu s očekáváním.

„Teď – nic,“ pokrčil rameny otec. „Nemáme na ně vliv.“

„Ale něco by se s nimi dělat mělo,“ mínil Vít'a. „Jinak z těch dětí vyrostou necitové bez nejmenší stopy lidskosti.“

„To je docela možné,“ přikývl vážně táta. „Jenže jsou mimo náš vliv.“

„A co je takhle – unést?“ napadlo Vít'u.

„To nemá smysl,“ usmál se smutně táta. „To by pochopili jako nespravedlnost, jen by jim to dodalo argumenty. Tihle darebáci znají dobře svá práva – a jiným je nepřiznávají. Nech to plavat! Časem proti tomu něco vymyslíme!“

„Jen aby!“ pochyboval syn.

Ačkoliv rozhovor mezi Vít'ou a jeho otcem probíhal mezi čtyřma očima, nakonec se to neutajilo ani před ostatními. Spíš se zdálo, že to prořekla Vít'ova maminka, která se to jistě dozvěděla od manžela. V každém případě se to příliš nerozšířilo, když se Vít'ův otec rozhodl přestat to tajit před ostatními a raději jim uspořádal přednášku o nebezpečích,

čihajících na oběžné dráze, počínaje spálením kůže ultrafialovým zářením po nebezpečné záření.

„Podle lékařů jsou i cestující pozemskými letadly při každém letu ozařováni zářením z vesmíru. Není toho moc, ale je toho víc než kolik rentgenového záření dostane člověk při snímkování – a ani to se nedoporučuje podstupovat příliš často. A to létají mnohem níž než jsi letěl ty a mají nad sebou pořád silný pancíř atmosféry! Víš, jak nepříznivě se radioaktivní záření projevuje – zejména na dětech?“

„Janula spolehlivě zachycuje všechno záření!“ namítal Vít’a.

„To tvrdí Fuhungo, nebo ty?“ udeřil na něho otec.

„Fuhungo!“ odvětil syn. „A ten jistě ví, co říká, nepodceňuj ho, tati!“

„Jenže to posuzuje ve vztahu ke svým původním pánům, skřítkům!“ nesouhlasil otec.

„Co ty víš, co všechno neškodí jim, ale nás může zabít?“

„Ptal jsem se ho na mě – a on jistě ví, jak jsme na tom my lidé, vždyť nás umí léčit!“

„Dalším nebezpečím jsou mikrometeority a případně pozemský kosmický odpad, jako jsou zbytky starých družic i další překážky. Takové srážky nemusí janula vydržet!“

„Pravděpodobně vydrží, ale Fuhungo mě ujišťoval, že se takovým překážkám vyhne stejně jako tady ptákům.“

„Ptáci létají rychlostí pár metrů za vteřinu, kosmický odpad osm kilometrů za vteřinu, ale mikrometeority přicházející z vesmíru letí až dvacet kilometrů za vteřinu. Fuhungo by je musel rozpoznat na dálku desítek kilometrů, aby mohl efektivně uhnout.“

„Jenže Fuhungo to dokáže!“ trval na svém Vít’a.

„Podívejte se – možná se o to budeme zajímat časem podrobněji. Bude to vyžadovat spoustu pokusů a měření, než se zjistí, jak jsme na tom. Do té doby budete respektovat horní hranici letu čtyř kilometrů a chraň vás ruka Páně, abyste létali výš. Jasně?“

Celá třída ani nevzdychla, všechny děti ze Skalního domu mlčely.

„Takže – nejen zákaz kosmických letů, ale i letů nad tento limit!“ zopakoval to Vít’ův otec bez náznaku ochoty ustoupit.

Pak se obrátil a vyšel ze třídy na znamení, že žádná další diskuse už nebude.

„A já si nedávno dával závody s airbusem...!“ řekl tiše Olda. „Docela dobrá zábava – no to jsme dopadli!“

„Jak jsi byl přitom vysoko?“ zeptala se ho se zájmem Jitka Myšková.

„Skoro deset kilometrů – letěl jsem kousek od jeho křídla, lidi v něm na mě okýnkama mávali... ale co tvýho tátu tak vypěnilo?“ obrátil se na Vít’u.

„No jo – je to moje vina!“ přiznal Vít’a. „Já jsem to vzal asi nejvýš z vás.“

„Koukal ses na airbusy shora?“ hádala Jitka.

„Ještě výš,“ přiznal Vít’a. „Obletěl jsem po oběžné dráze celou Zemi jako Gagarin.“

„Cože?“ vytřeštil na něho oči Olda. „To jde? A nekecáš?“

„Jo – s janulami to jde,“ přikývl provinile Vít’a. „Zeptej se Fuhunga! Tak na to přišel i táta. Byl jsem nejdál – na opačném konci světa, jenže ve výšce osmdesáti kilometrů a s mezipřistáním ve Spojených státech.“

Pak mu ovšem nezbylo než vyklopit jim všechno. Málo platné, když nějaký kluk obletí svět, stane se předmětem zájmu všech ostatních – zejména když to vyvolá přísný zákaz i pro ně. Soustředil se sice na nepříjemnou zkušenost s Američanem a jeho rodinou, ale to byla třešnička na dortu – tím dortem bylo, že na té cestě obletěl svět! Kterému klukovi se něco takového poštěstí? Kolik generací kluků o něčem takovém marně toužilo – a touží?

„Hele, Vít’o, až tvůj táta zákaz odvolá – vzal bys aspoň některé z nás na takový výlet s sebou?“ obrátila se na něho Jitka.

„To není tak těžké,“ vzdychl si Vít'a. „Má to jednu nevýhodu. Fuhungo si to pamatuje a táta se to v každém případě dozví. Ten zákaz prostě nepůjde porušit!“

„Horší je, že nás chtějí tihle vyžírkové zruinovat!“ poznamenal praktický Hynek. Debata tak získala jiný směr...

Do třetice

Koncem léta vypršela Armádě České republiky smlouva o pronájmu stíhaček. Premiér, Vítův otec, ale neměl potřebnou bezpečnostní prověrku, aby mohl v NATO jednat za Čechy, jednání tedy zůstalo na ministru obrany, který však – světe zboř se! – neměl bezpečnostní prověrku též. Na jednání do Severoatlantické organizace tedy poslali náměstka, který ji měl už z minula, bohužel ale patřil ke dříve vládní, nyní opoziční straně.

Výsledek tomu odpovídal. Pan náměstek přinesl nepříjemnou zprávu. Česká republika bude bez vlastních stíhaček, protože nedošlo k prodloužení smlouvy o pronájmu a stíhačky se vrací výrobci. A protože není myslitelné, aby vzdušný prostor nad členskou zemí NATO zůstal bez ochrany, svěřuje NATO ochranu vzdušného prostoru nad Českou republikou do kompetence Německa. České republice tím vzniká povinnost platit za tuto ochranu, umožnit německým stíhačkám neomezené přelety nad svým územím a poskytnout jim i vyhovující letiště s odpovídajícím ubytováním německého vojenského a technického personálu.

Pan náměstek samozřejmě smlouvu, kterou mu předem vyhotovenou dali až pod nos, podepsal. Po svém návratu vysvětloval, jak je vlastně pro Českou republiku výhodná, neboť je dnes ve světě běžné nechat si vzdušný prostor za úplatu střežit letectvem spřátelené země.

Německé letectvo mělo tedy střežit vzdušný prostor nad Českou republikou a obsadit na území České republiky letiště podle vlastního výběru.

„Vy idiote!“ ulevil si premiér na adresu náměstka ministra obrany. „Co jste to proboha podepsal? Nedávno jsme se s velkými obtížemi podobné smlouvy o dočasném rozmístění spřátelených vojsk na našem území zbavili – a vy podepíšete novou! Ještě že to nepodepsal nikdo dostatečně zodpovědný!“

„Ujistili mě, že bude platná!“ ohradil se nasupeně náměstek. „Byl jsem tam přece za naši stranu nejvyšším zástupcem!“

„Ale už nejste!“ prohlásil premiér a obrátil se na svého ministra obrany. „Doufám, že ho po tak fatálním selhání okamžitě vyhodíš!“

„Mám obavu, že to nepomůže!“ vzdychl si ministr. „I kdybychom na něho teď hned podali trestní oznámení pro velezradu, při podpisu smlouvy byl naším představitelem.“

„Tak to tedy ne!“ vzepřel se premiér. „Nemusíme přece tu smlouvu ratifikovat!“

„Což se u těchto smluv nevyžaduje, přesto jsou považované za platné.“

„Dobrá – podej na něho to trestní oznámení!“ souhlasil premiér. „Jednání ve spojení s cizí mocností proti vlastní zemi – to je přece přímo definice vlastizrady! Stačí, když to teď předáš do rukou ministra vnitra a ten už to služebním postupem rozjede!“

„Ale pane premiére – to přece nemyslíte vážně!“ zbledl náměstek. „Co jsem měl podle vás dělat, když mi to prostě podstrčili k podpisu?“

„Myslet,“ odtušil premiér. „Kdo něco takového podepíše, nesmí se divit! Škoda, že jste při tom podepisování nemyslel. Neposílali jsme vás tam jako bezduchou loutku. Kdyby vám přitom drželi u hlavy pistoli, dalo by se to pochopit, ale tak to nebylo. Mohl jste vytáhnout knihafoň a požádat je o posečkání, až to prokonzultujete buď s ministrem nebo se mnou! Vy jste si prakticky podepsal vlastní rozsudek. Pokud se nepletu, v době míru je za vlastizradu dvanáct let, v době války kulka.“

„To ale není politicky přijatelné!“ nakohoutil se náměstek. „Naše strana potvrdí, že je to oboustranně výhodná smlouva, navíc s našimi spojenci!“

„Vaše strana možná přijde o svého trojského koně – o vás. Pro naši stranu je politicky nepřijatelná dohoda o rozmístění vojsk na našem území, byť spřátelených a jen dočasných. Není přece možné, aby nám nad hlavami létaly cizí válečné obludy!“

„Obávám se ale, že tomu nezabráníme!“ vzdychl si ministr obrany.

„Jak to, že ne?“ podíval se na něho premiér. „Jsme snad ještě pány svého území, ne?“

„Pány... s mírně omezenou suverenitou,“ vzdychl si opět ministr.

„Dobrá, uděláme to tedy jinak!“ rozhodl premiér. „Nemají nás střežit jen na požádání? Pak uděláme všechno, abychom je o nic žádat nemuseli! Jaká vlastně máme na našem území vojenská letiště? Co když je zrušíme, rozoráme a změníme v zemědělskou půdu? Můžeme jim jako letiště dočasně vyhradit kus dálnice. Chtějí mít u nás ubytovaný vojenský personál – postavíme jim pár vojenských stanů, uvidíme, kdy je to přestane bavit! A je v té smlouvě určeno, kolik jim máme platit? Nepostačí jim symbolická jedna koruna česká ročně?“

„To by mohli pochopit jako urážku!“ varoval premiéra ministr zahraničí.

„A není stejnou urážkou podstrčení smlouvy o okupaci bezvýznamnému úředníkovi?“

„Tohle přece ještě není okupace!“ vrtěl hlavou ministr zahraničí.

„Ne – to je jen *smlouva o dočasném rozmístění spřátelených vojsk* na našem území!“ řekl sarkasticky premiér. „Používám jen kratší slovo, vyjadřuje totéž a rozumí mu každý. Já vím, odedávna se všude na světě říká okupaci spřátelená pomoc! I když nebyla vyžádána a navíc je proti naší vůli!“

„Tak tady byli sověti – ale tohle jsou přece naši spojenci!“ namítal náměstek.

„To byli tenkrát sověti taky!“ upozornil ho ministr zahraničí.

„V každém případě ale na to teď mají Němci nárok!“ odsekl náměstek.

„Bohužel!“ zavrčel ministr obrany. „Ale vy už se do své kanceláře nevracejte, nemáte na ministerstvu co dělat! Do vyšetření trestního oznámení vás stavím mimo službu a budete se zdržovat doma! Na to ještě pravomoc mám!“

Náměstek zbledl ještě víc.

„Oznámím to grémiu naší strany!“ prohlásil. „Naše strana má na odpovídající počty náměstků na všech ministerstvech nárok!“

„To si oznamte komu chcete!“ řekl ministr. „Vaše strana má nárok jen na takový počet náměstků, kolik odpovídá jejímu poměrnému zastoupení. Takže zřejmě požadujete vyhodit další dva vaše kolegy – snadno splnitelné přání!“

„To je svévole!“ neudržel se náměstek a rozkřikl se.

„Svévole to byla od vás!“ odrazil ho premiér. „Panebože – on podepíše okupaci vlasti a ještě se bude rozčilovat! Poslyšte, nehrozí tady ovlivňování svědků? Já jen jestli by nebylo správné požádat o jeho umístění do cely předběžného zadržení!“

„No – tak zlé to snad nebude!“ přimhouřil na něho spiklenecky oko ministr obrany a obrátil se na náměstka. „Pro jistotu mi odevzdejte průkazku vstupu na ministerstvo! O své soukromé věci se obávat nemusíte, dáme vám je dopravit domů.“

„Tady ji máte!“ vytrhl náměstek z kapsy průkazku s fotografií, kterou ministr obrany téměř obřadně převzal.

„A jak říkám – do vyřešení případu jste mimo službu. Plat vám zatím půjde normálně. Pak se ukáže, co s vámi bude dál! S návratem na své místo ale nepočítejte!“

„Ihned zavolám našemu stranickému grémiu!“ vyhrožoval náměstek.

„Zavolejte!“ přikývl ministr obrany. „Můžete jim přitom šetrně sdělit, že tam pořád ještě mají přebytek vašich spolustraníků. Budu se na to muset pořádně podívat. Není možné, aby si každý dělal, co chce! A teď si dejte odchod – tady jste skončil!“

Náměstek za sebou práskl dveřmi, ale jako sirný smrad po odletu knížete Belfegara po něm zůstala špatná nálada.

Nebylo divu.

Večer to táta zamračeně vyklopil doma rodině.

„Zrádce národa!“ komentoval to Olda. „Proč jste ho rovnou nezatkli?“

„To nejde, Oldíku!“ usmál se kysele Vítův táta.

„Jak to, nejde?“ přidal se Vítův. „To jste nechali velezrádce odejít jen tak domů?“

„Ono je to sporné,“ krotit oba táta. „Velezrada předpokládá spojenectví s nepřítelem, tohle jsou momentálně naši spojenci. Aspoň formálně...“

„Jo tak – proto nebyl nikdo zavřený ani za pozvání Rusů!“ opáčil kysele Olda.

„Není to tak jednoduché!“ opakoval Vítův táta. „Poslyš, Vítane, je nejvyšší čas požádat Fuhunga o pořádné zemědělské stroje. Takové, co mají jeho zdroje energie a vydrží drsnější podmínky. Napadlo mě, že můžeme stíhačky z Německa odmítnout, když pro ně nenajdeme vhodné letiště. Před zavedením janul jsme v Čechách měli desítky soukromých civilních letišť. Skoro všechna už jsou rozoraná a změněná v pole nebo louky, jako to bylo předtím. Jen dva velké kluby milovníků historických letadel si vydupaly zachování vlastních letišť, januly a katuly se jim musí vyhýbat, aby je neohrozily – jenže to jsou opravdu nouzová, krátká a travnatá letiště, kam se tryskové stíhačky neodvážejí. Máme tu ale i pár vojenských letišť, schopných tryskáče přijmout. Změnit travnatá letiště v pole je snadné – zoráme je a je to. Rozorání betonových rozjezdových ploch bude obtížnější, současné pluhy na ně nestačí. Ale měli bychom se o to pokusit, aby nebylo co Němcům nabídnout. Říkal jsi, že Fuhungo udělá pluhy z tak pevných materiálů, aby vydržely i tisíc let – dokázaly by rozorat i beton?“

„Dej mi, tati, seznam těch letišť – zítra ráno z nich budou pole,“ odvětil Vítův. „Něco podobného už jsme spolu s Fuhungem probírali, jenže se to týkalo dálnic. To bude podobný problém, ale čím dřív, tím líp. A možná to půjde použít jen v Čechách.“

„Je to nějaká speciální práce spojená s hmotou, že?“ dovtipil se otec.

„Jo – a bylo by vhodné zabezpečit to proti vstupu čumilů. Bude to možná krásná, ale taky trochu nebezpečná podívaná.“

„Jak to víš? Už jsi to někdy viděl?“

„Ne, jen jsem se o tom s Fuhungem bavil. Ale pozvu tě na to, jestli se dohodneme.“

„Dobře, dohodni to s Fuhungem, já zavolám ministry obrany a vnitra, aby udělali, co je třeba. Říkáš – vyklidit letištní plochy a zabránit tam v přístupu čumilům? To je úkol jako stvořený pro naši Policii!“

„Jo, zkus to, tati. Mohlo by se tam někomu něco stát. Ale na ty traktory by bylo dobré sehnat – třeba přes ministra zemědělství – partu odborníků, kteří dokáží uvažovat dopředu. Ty traktory by se měly udělat pořádně, ne jen jako ty dnešní.“

„Dobře, zařídím to!“

Letiště Ostrava – Mošnov přišlo na řadu až třetí po letišti Praha-Kbely a Pardubicích. Bývalo to frekventované letiště, kde se o přistávací dráhu dělily vojenské stíhačky s civilní dopravou. Po nástupu janul se však civilní doprava soustředila na letiště Praha Ruzyně a vojenské využití přestalo být aktuální s vrácením pronajatých stíhaček. A aby si je vybrali Němci? Toho bohdá nebude!

V Ostravě se ale proti rušení letiště zvedl nečekaný odpor. Organizátora se nepodařilo zjistit, zřejmě šlo o nějakou skupinu na prastarém internetu, kde se pořád ještě udržovaly kontakty a pořádaly vášnivé diskuse. O chystaném rušení letiště Mošnov věděla dopředu jen Policie, která dostala pozdě večer příkaz vyklidit prostor letiště, především přistávací dráhu a letištní budovy, ale někdo o chystané akci přes internet uvědomil své kamarády.

To už bylo všeobecně známo, co se stalo v předešlé hodině ve Kbelích a v Pardubicích. Zrušení letiště Praha-Kbely pozorovaly na vlastní oči stovky lidí, které díky večernímu šeru už z dálky přilákala nepřehlédnutelná oranžová čára, postupující rychlostí běžícího člověka po ranveji a okolních plochách i přes přístupovou silnici.

K záhadnému jevu se brzy slétli v tisícovkách janul zvědavci ze všech koutů Prahy. Známí se přivolávali navzájem a kdo měl právě volno, letěl se podívat, jenže zakázaná zóna kolem letiště nedovolila janulám přiblížit se na dosah a opěšalé zvědavce zaháněla Policie bez výjimek za policejní pásku, nataženou v bezpečné vzdálenosti. Policejní januly létaly bez omezení i v zakázané zóně, takže policisté nedisciplinované zvědavce vždy snadno dohonili a vrátili.

Ohnivá čára se vzdáleně podobala stepnímu požáru, až na to, že byla rovná jako podle pravítka, držela se u země, nestoupal z ní dým a nezanechávala za sebou zčernalé spáleniště, ale zorané a uvláčené pole. Nebyla to ale žádná hračka. Nejlépe to bylo vidět ve chvíli, kdy se zakousla do letištních budov, které k úžasu přihlížejících ve vteřině roztály, jako by byly z vosku, položeného na rozpálená kamna. Zářící oranžová čára ani nezpomalila a z budov nezůstalo vůbec nic – jen stejné pole jako z betonové ranveje i okolních travnatých ploch.

Když oranžová čára dorazila na konec letiště a zhasla, policisté odstranili výstražnou policejní pásku a odjeli. Současně zmizela zakázaná zóna pro januly, které teď mohly přes vytvořené pole bez zábran přelétávat a dokonce na něm i přistávat – to už tu však nebylo nic k vidění. Na poli zůstaly jen stovky šlápot od zvědavců, kteří vystoupili z janul, aby si na rozoranou hlínu vlastnoručně sáhli – jenže byla nepochopitelně, navzdory ohnivému původu i okolnímu suchu, nasáklá studenou vodou, lepící se na boty i na ruce. Bláto pak zvědavce rychle donutilo nasednout zpátky do janul a vzlétnout.

Jak nenadále to začalo, tak to také skončilo. Bývalé letiště bylo tmavé a nebylo tu nic vidět. Vzhledem k pokročilé noční době se brzy rozlétlo domů i hejno přihlížejících. Jen pár opozdilců v janulách ještě chvíli kroužilo nad bývalým letištěm.

Likvidaci letiště Pardubice sledovalo přímo na místě desetkrát více lidí a snad miliony tu událost sledovaly ze speciálního přímého přenosu Fuhungových novin. Klasická televize zřejmě nedostala avizo, takže nezareagovala ani na Kbely, ani na Pardubice. V Pardubicích byla likvidace letiště ještě zajímavější, neboť se tu kromě letištní budovy stejnou rychlostí rozplynuly i bunkrovité hangáry stíhaček, vybudované pro případ leteckého napadení. Měly být odolné i nepříliš vzdálenému jadernému výbuchu, ale oranžové čáře nevzdorovaly o nic lépe než letištní budovy a když přes ně přešla, zůstalo za ní rovné pole jako na celém letišti.

V Ostravě se ale krátce po zahájení spalování ranveje shromáždil na jejím okraji dav nejméně tisíce Ostraváků. Přilétali narychlo janulami, na pokraji zakázané zóny přistávali, sesedali a poklusem se přidávali k rychle se zvětšujícímu houfu. Někteří tam rozvinuli ručně malované transparenty, protestující proti zničení *jejich* letiště a všichni se hlasitě dožadovali jeho zachování. Pak se na čísi povel převalili jako vlna přes potřhané policejní pásy, rychle se rozestavili kolem letištní budovy, aby ji chránili vlastními těly. Menší část se rozprchla po celé ranveji za volání hesel, že se raději nechají oranžovou čarou upálit, než aby ustoupili. Policie měla sice díky janulám fungujícím i v letištní zóně převahu v rychlosti, ale početní převaha byla tentokrát výrazně na straně protestujících demonstrantů.

Organizátora demonstrace se nepodařilo zjistit. Jak se ti lidé tak narychlo shromáždili? Zdálo se, že jde o nějakou internetovou skupinu – ačkoliv proti tomu hovořila skutečnost, že mezi nimi byl neúměrně velký, i když nejhlásitější podíl ostravských Cikánů. O chystaném rušení letiště Mošnov věděli členové vlády, které nikdo nepodezíral, Policie – ale i grémium rodné strany odvolaného náměstka. Shromáždit vzhledem k pokročilé době a krátkému času

od likvidace letiště Pardubice tak obrovský dav protestujících i s narychlo namalovanými transparenty byl skutečně obdivuhodný výkon a ukázka dokonalé organizace.

Oranžová čára zabrzдила a uhasla před prvními demonstranty. Fuhungo by je nedokázal sežhnout a Vít'a by mu k tomu ani nedokázal dát příkaz. Letiště se ponořilo do tmy.

Všem bylo jasné, že protestující davy v tomto případě – poměrně snadno – zvítězily.

„Nevadí, poletíme dál,“ rozhodl Vít'a, vznášející se se s otcem v jedné janule přímo nad odbavovací plochou – zakázaná zóna pro ně neplatila, stejně jako pro Policii.

„Kam?“ zeptal se věčně otec.

„Kde jinde by už mohla být Policie připravená?“

„U všech českých letišť začala policejní pohotovost stejně a potrvá do odvolání, takže je úplně jedno, kde chceš pokračovat.“

„Nejbližší je Přerov a po něm Otrokovice,“ usoudil Vít'a.

„Tak pokračuj v Přerově!“

Ani likvidace nejrozsáhlejšího letiště netrvala Fuhungovi víc než dvacet minut, do rána byla všechna česká letiště zkrácená, aby na nich nemohly přistávat nadzvukové stíhačky, anebo změněná v pole i s budovami. K ránu se Vít'a s otcem i s Fuhungem vrátili na letiště Ostrava. Davy lidí pořád obstupovaly letištní budovu a ještě se při tom symbolicky držely za ruce, stovky demonstrantů bivakovaly přímo na přistávací ploše, kam jim někdo mezitím dopravil stany. Na betonu se divně vyjímal i několik mobilních záchodů Toi-toi, ale zřejmě nebyly úplně nutné. Nejpočetnější parta dopravila na asfaltovou odbavovací plochu přímo před letištní budovu hromadu rozštípaného nábytku, vynesného z některé budovy, všichni se teď ohřívali u vysoko plápolající vatry a za doprovodu pěti houslí zpívali temperamentní písně a divoce tančili. Že oheň asfaltovou plochu poškodí, s tím si hlavu nelámali, zřejmě to považovali za menší a tudíž přijatelné zlo, stejně jako zničený nábytek.

Oranžová čára tentokrát nečekaně vzplála na několika místech současně – a tentokrát už nebyla rovná jako podle pravítka.

První se do ní propadla hlavní letištní budova, ačkoliv byla obklopená živým řetězem demonstrantů. Ukázalo se, že blokovat přístup k budově nestačí. Nikoho naštěstí nenapadlo vtrhnout přes zamčené a policií zaplombované dveře dovnitř a vylézt na střechu. Současně se do dalších ostrůvků ohně propadly i zbývající budovy areálu – hangáry, místní aeroklub i dílny. Zkáze propadlo i vyklizené oddělení cizinecké Policie, jehož zničení nikdo nečekal a proto ani nebylo předmětem zájmu demonstrantů.

Po zničení budov se oranžová čára obnovila na totéž místě, kde prve uhasla, a začala dál nemilosrdně spalovat beton ranveje i přilehlé travnaté, betonové i asfaltované plochy. Bleskově pohltila i buňky mobilních záchodů a kolem jednotlivců i skupinek demonstrantů vytvořila ohnivá kola, která je přišpendlila na jedno místo, dokud je ohnivá čára neobešla.

Za frontou oranžové ohnivé čáry tentokrát zůstávala nevelká kola nepoškozeného, ale teď už bezcenného betonu, zatímco spalování letištní plochy pokračovalo velkou rychlostí. Někteří demonstranti, které ohnivá čára elegantně obešla, se za ní bezradně rozběhli, ale neměli sílu ji dohonit – po několika krocích beznadějně uvázli v blátě.

Když zkáza oblila ostrůvek asfaltu s vysoko plápolající vatrou a oněmělými zpěváky, vyrazila ještě rychleji. Někteří už pochopili, že jejich vítězné písně byly poněkud předčasné, ale na další protesty se nezmohli. Teprve když byla ohnivá čára dvě stě metrů od místa, kde původně stála hlavní budova, vzpomínali se někteří a začali nesouhlasně pískat.

Oranžová ohnivá čára si toho ale nevšimla a do janul hluk zvenčí nepronikal.

„Tak – to bysme měli!“ řekl spokojeně Vít'a, když se poslední kousek letiště změnil v rozbahněné pole a uhasínající oranžová čára zanechala všechny diváky ve tmě, rušené jen vysoko šlehajícími plameny naplno hořícího táboráku.

„A Němcům nabídneme kus dálnice D-1,“ usmál se na něho šelmovsky tatínek.

„Ten nejrozbitější!“ dodal Vít'a.

K mezinárodní arbitráži za zmaření investic vyzvalo Českou republiku konsorcium firem zabývajících se distribucí paliv. Byla v něm zvučná jména: Shell, Aral, ÖMV, Agip, British Petrol, ale také Benzina a menší soukromé firmičky. Dříve nesmiřitelní konkurenti se k frontálnímu útoku na Českou republiku výjimečně spojili. V jednom bodě ovšem měli pravdu. Výkupem a šrotováním automobilů a jejich náhradou janulami a katulami klesl odbyt paliv prakticky na nulu. Menší firmičky to položilo okamžitě, ale ani velké palivové giganty se nechtěly vzdát i nepatrného odbytiště, jaké ve světovém měřítku Česká republika až dosud představovala.

Ve vedení ropných firem přece neseseděli hlupáci! A i těm by jistě došlo, jak smrtelným nebezpečím pro ropný průmysl je hrozba rozšíření janul a katul s nulovou spotřebou paliv za hranice Čech. K takovému pochopení nebylo třeba ani velkého důvtipu, stačil letný pohled na grafy ziskovosti benzínových pump v České republice, které klesly na nulu a už se od ní ani na okamžik neodlepily.

Nejhorším poznatkem bylo, že nebude možné skoupit klíčové patenty, jimiž se dařilo desítky let celosvětově blokovat rozšíření elektromobilů. Ty podivné létající stroje neměly žádnou patentovou ochranu! Kdokoliv je mohl okopírovat a přihlásit si na ně svým jménem rozhodující patenty – jenže to byl právě ten kámen úrazu – odborníci, vyslaní do Čech, aby ty létající bubliny prozkoumali, vůbec nepřišli na principy jejich letu, ačkoliv si mohli hned na hranicích půjčit taxi-januly a nerušeně je zkoumat vlastními dovezenými přístroji.

Nepodařilo se jim ani dovézt byt' i jediný exemplář do laboratoří, kde by mohli použít nejdokonalejší metody zkoumání. Nepomohlo uložení do ochranných kontejnerů se stěnami, spolehlivě zachycujícími všechny myslitelné škodlivé vlivy. Januly se prostě na hranicích Čech rozplynuly a nedaly se vyvolat ani pomocí knihafonů, které na území Čech fungovaly zcela spolehlivě. Ačkoliv bylo snadné uplatit některého majitele katuly, aby dovezl náklad až do laboratoří v Německu – a katuly to zjevně umožňovaly – nic se tím nevyřešilo. Po vyložení nákladu se katula rozplynula a i když ji majitel dokázal vytvořit i v Německu, nedokázal ji udržet, pokud v ní sám neseseděl. Podařilo se zjistit jen něco – a většinou to byly záporné poznatky. Katula odolávala účinkům zbraní. Každý pokus prostřílet ji skončil neúspěchem. Na jejím průhledném lesklém plášti se zarážely nejen kulky z ručních zbraní, ale odolávala i pancéřovkám, bazukám i výbuchům obrovských nástražných náloží, jakým v Iráku a v Afghánistánu neodolaly ani těžké tanky. Byl by to zřejmě ideální obrněný létající vůz – kdyby se je podařilo odkoupit nebo je získat jakoukoliv jinou cestou.

Legální majitelé katul ovšem při takových pokusech rychle ztráceli nervy a s nimi i ochotu spolupracovat. Dovézt náklad až na místo bylo ještě normální. Prodat katulu za pořádný balík dolarů už zjevně v pořádku nebylo, ale jak říkal gangster Al Capone – úplatek není záležitostí cti, pouze výše sumy – a zejména pologramotní řidiči katul se dali snadno koupit. Tady se však ukázalo, že prodat katulu není vůbec tak jednoduché, jak se zdá. To nebyl obchod z ručky do ručky! Nikoho jiného než pravého majitele neuposlechla a obvykle rychle rozpoznala jeho nepřítomnost a rozplynula se, i když v ní seděl někdo jiný. Nešlo to po dobrém ani po zlém. Řidiči za ty peníze spolupracovali poctivě a upřímně a obvykle se

snažili vyhovět a přece to často končilo tím, že katula nadobro zmizela a nešla vyvolat ani původnímu majiteli, který se pak musel do Čech s hanbou – a bez peněz – vrátit pěšky.

Pokusy se zbraněmi byly ještě obtížnější. Střílet do prázdné katuly nemělo smysl, ta se v takovém případě vždy rozplynula. Při těchto pokusech v nich musel sedět pravý majitel – a zkuste sedět v průhledné bublině, do které někdo střílí ze všech myslitelných zbraní! Pak rychle klesala i ochota, vykoupená balíkem peněz a několikrát se stalo, že majitel katuly při ostřelování ztratil nervy a zbaběle uletěl – tentokrát i s penězi, které se v Čechách nedaly soudně vymáhat – žalobce by se musel přiznat k protizákonnému pokusu o korupci, takže by o své peníze tak jako tak přišel.

Když nebylo možné odhalit jejich tajemství a následně je zablokovat pomocí patentů, zbýval ropným firmám poslední legální prostředek – arbitráž o náhradu škod, způsobených nedostatečnou ochranou jejich investic. To byl vždy spolehlivý prostředek, jak narežžovat ne miliardy, ale třeba biliony dolarů. Konsorciu nevadilo, že celý hrubý domácí produkt České republiky nedosahuje ani zlomku částky, na kterou zněla žaloba a Češi by se museli na stovky let zadlužit u světových bank, aby ji splatili – pokud by jim při takovém zadlužení vůbec dařilo splácet aspoň úroky.

V záloze navíc zbývala i poslední možnost – válka.

Stejně legální, jako arbitráže.

Proti všem

Viselo to ve vzduchu už dlouho – Česká republika se nezadržitelně blížila k nějakému historickému zlomu. Viděl to nejen premiérův syn Vít'a, ale každý, kdo jen trochu sledoval, co se kolem něho děje. Nesměl ovšem sledovat výhradně klasická média, jako byly původní televize, rádia i papírové noviny.

Je třeba přiznat, že tato média byla v Čechách už dávno ztrátová. Soukromé televize se neodvažovaly přerušovat pořady reklamami, jen aby si udržely aspoň část diváků, papírové noviny se nabízely čtenářům za symbolickou korunu či dokonce zdarma. To si samozřejmě mohli dovolit jen velcí vydavatelé, kteří ztráty dotovali ze zisků jinde v Evropě. Vydavatelé, závislí jen na čtenářích České republiky, už zkrachovali. Díky koncesionářským poplatkům se držela jen Česká televize. Ale i ty se zvolna snižovaly. Příliš mnoho domácností nemělo televizní přijímač a odmítalo platit poplatky, stačily jim bezplatné Fuhungovy noviny. Navíc tam nebyli vázaní na program, filmy nebyly prošpikované reklamou a každý si mohl vybrat, co chce sledovat. Také zpravodajské pořady byly sledovanější než dříve televizní. Zprávy byly podrobnější a zajímavá místa se dala zopakovat normálně i zpomaleně.

Bylo tu ovšem méně šmírování celebrit – tomu se Fuhungovy noviny tolik nevěnovaly. Koho pořad zajímaly velikosti podprsenek zpěvaček a hereček, kdo s kým chodí a kdo koho zase podvedl, ten sledoval – a musel platit – klasickou televizi. Na Fuhungových novinách byly místo toho důležitější události, ostatními televizemi obvykle cudně zamlčované.

Bylo tu víc diskusí k současné situaci v Čechách, Evropě i ve světě. Diskutovaly se tu zejména tři nebezpečné případy, které by Česká televize i němečtí vlastníci ostatních médií nejraději zatajili úplně.

První dvě nesnáze byly hrozící arbitráže.

Nejhorší bylo obvinění majitelů krachujících benzínových pump v Čechách, kteří ze svého krachu obvinili Českou republiku. Selský rozum by řekl, že dodavatele paliv zničil pokrok, který na druhé straně může řešit problém s dosud bezohledně drancovanými zdroji. Normální soud by jim to nemohl uznat jako důvod žaloby proti státu, ale to by nesmělo jít o arbitráže, kde jsou žalující stranou proti České republice Američané.

Ještě absurdnější případ byla arbitráž účastníků nelegálního automobilového závodu, kteří požadovali náhradu za svá rozbitá auta a bolestné za úrazy. Ti svou žalobu postavili na tvrzení, že vina leží na České republice, neboť se nedokázala postarat o hvězdný stav svých dálnic, aby se tam daly provozovat závody nejsilnějších automobilů světa. To, že uspořádali svůj závod tajně, porušili české zákony, přitom si škody při haváriích způsobili bezohlednou jízdou a ignorováním dopravních značek, by každý normální soud muselo vést k zamítnutí žaloby – naopak by je mohl stíhat za obecné ohrožení, neboť ohrozili i ostatní nic netušící účastníky silničního provozu.

Ano – jenže i tady šlo o arbitráž, kde byli na jedné straně Američané.

Poslední a nejspíš největší hrozbou byla nezodpovědně podepsaná dohoda o umístění dalších cizích vojsk na českém území. Zde nehrozilo jen zabavování českého majetku kdesi v zahraničí, ale použití vojenské síly přímo u nás. Na jedné straně by se to dalo chápat jako nesmysl, šlo přece oficiálně o ochranu vzdušného prostoru České republiky, ale v našem krutém tisíciletí se jakákoliv vyhlášená **ochrana civilistů** bez výjimek zvrhla v bezohledné **humanitární** bombardování měst s desetitisíci civilních obětí.

*Běda každému, koho ochraňují **humanitární** bombardéry!*

Vyhlášení ochrany vzdušného prostoru už nemělo daleko k nenadálé akci, při které se zcela přesnými zásahy rozbombarduje, co se dá – nemocnice, továrny, mosty i sídliště...

Jak ale z těchto úskalí vybruslit?

Když České vojenské letectvo přišlo o nadzvukové stíhačky, zůstaly mu jen zastaralé podzvukové bitevníky typu *alka* a starší školní *albatrosy*. S tím by se toho moc dělat nedalo, byly by snadnou kořistí modernějších a rychlejších stíhaček. Jejich jedinou výhodou bylo, že se s nimi dalo létat i z nouzových letišť, kde by každá nadzvuková stíhačka přejela dráhu a havarovala. Vít'a s Fuhungem tato letiště při likvidaci ostatních ušetřili a připojili k nim i zkrácené dráhy letišť Brno – Tuřany, Vodochody, Náměšť a Čáslav, kde poslední zbytky českého letectva už jenom živořily.

A právě do letecké posádky v Čáslavi se vypravili s doporučujícím dopisem ministra obrany Vít'a s Oldou. Ohlásili se na bráně za nefalšovaného údivu dozorčích, které obálka s hlavičkou ministerstva obrany a s razítkem „Tajné!“ postavila šmahem do pozoru.

„Co tu chcete, kluci?“ oslovil je velitel útvaru dobrosrdečně, když je k němu dozorčí předvedli.

„Máme vám udělat školení!“ řekl sebevědomě Vít'a.

„Vy?“ rozesmál se velitel. „Taková holátka?“

„Nepodceňovat, prosím!“ zamračil se Olda. „Vít'a má za sebou jeden oblet Země na oběžné dráze, takže je to další český kosmonaut – a zatím nejmladší na světě!“

„Kosmonaut?“ rozesmál se velitel. „A že to nebylo v televizi ani v novinách!“

„Tam to nebude ještě dlouho,“ mávl rukou Olda. „I ve Fuhungových novinách je to až na třetí stránce v rubrice *Všehochut'*. Nebylo to tak důležité, aby se z toho udělalo divadlo jako kdysi z Remka.“

„Kudy jste letěli?“ zvažněl trochu velitel.

„Potřeboval jsem se podívat za jedním známým do Spojených států a nechtělo se mi čekat, až mi vyřídí cestovní doklady,“ řekl Vít'a. „Kromě toho nebylo jisté, jestli ty doklady vůbec dostanu, znáte přece, jak jsou Američané hákliví na nezvané návštěvy. Vzal jsem to tedy po oběžné dráze, kolem světa to bylo rychlejší než letadlem. Je ale pravda, ten oblet jsem neudělal vcelku, ale s mezipřistáním v Richmondu.“

„V Richmondu?“ nevěřil mu velitel.

„Jo – to je to hlavní město Jižanů ve válce Sever proti Jihu,“ potvrdil mu Vít'a. „Tam jsem obletěl skoro celý svět, zpátky jsem oblet už jen dokončoval. U cestování po oběžné dráze hodně záleží na směru letu, po směru otáčení Země je let energeticky výhodnější.“

„A sakra!“ zvažněl trochu velitel. „A kdo tam letěl s tebou? Tatínek?“

„Ten by mi to nedovolil, musel jsem si to naplánovat sám,“ opáčil Vít'a. „Navíc to teď táta zakázal i ostatním klukům i holkám a nikdo neví, kdy zákaz odvolá.“

„Ty jsi obléтал svět – sám?“ neměl už velitel daleko k infarktu.

„Jo, sám,“ přikývl Vít'a. „A dneska vám máme dát školení, když jste přišli o stíhačky. Místo nich dostanete zkrátka jiné. Můžete jim říkat třeba bitevní januly, my jim pracovně říkáme jituly – podle jedné naší fajn kamarádky, která teď bydlí u nás.“

„Bitevní januly – neboli jituly?“ opakoval po něm velitel. „Víte aspoň, jaká mají takticko-technická data?“

„Myslíte vlastnosti, ne?“ převedl si Vít'a vojenský termín do jednodušší češtiny.

„Ano,“ přikývl velitel. „Jednodušeji řečeno – co podle vás umí?“

„Nic moc – jen to, abyste se s nimi mohli postavit americkým F22 raptorům jako víc než rovnocenní protivníci.“

„Ale ale!“ neskryval velitel údiv. „Víš aspoň, co dovede raptor, když s ním chceš něco srovnávat? Unese vaše jitula tolik raket a bomb? A jak rychle létá?“

„Jituly nejsou bombardéry!“ ujistil Víťa vážně velitele. „Neponesou žádnou pumu ani raketu. Při srovnávání ničivých účinků zbraní raptory samozřejmě bezpečně vedou, ale to nejsou vlastnosti, které bychom chtěli překonávat.“

„Jak se jim ale chcete postavit?“ podivil se velitel. „Bez pořádné výzbroje vás raptory rozstřílejí na dálku, ani je nespátříte!“

„Piloti raptorů vás nespátří ani ve chvíli, kdy jim budete lámat křídla,“ opáčil Víťa. „Máme jiné vlastnosti než palebnou sílu. Za prvé rychlost – raptory létají sotva desetinou maximální rychlosti jitul a jejich maximální dosažitelná výška je devatenáct kilometrů. Jituly mohou využívat i oběžné dráhy družic. Za druhé zrychlení – raptory dosahují sotva deseti G a to jen v zatáčkách, jenže to už pilot není akceschopný a trvá mu pak pár vteřin, než se vzpamatuje. Pro jituly je zrychlení stovka G všemi směry běžné, aniž by se uvnitř projevilo. Pilot raptoru nedokáže jitulu vymanévrovat, ani kdyby se přetrhl. Posledním trumfem raptorů mají být radary a neviditelnost. Tomu se jitula jen útrpně směje, protože ji nevidí nejen radar, ale ani lidské oči a sama přitom vidí raptora na dvě stě kilometrů. Jitula je zkrátka predátor, jakému žádný jiný létající stroj nemůže odolat.“

„I když nenese žádné bomby ani rakety? Čím vlastně vaše jituly střílí?“

„Nestřílí, nemají čím,“ odvětil klidně Víťa. „To je vlastnost všech typů janul. Za letu se změni v neprodyšně zavřenou silovou bublinu. Můžete do ní střílet třeba kanónem, střely dovnitř neproniknou. Ovšem ani ven, takže nemůže nést bomby, rakety ani kanóny.“

„Pak to nemá cenu!“ namítl suše velitel. „Co z toho máte, že vás raptor neohrozí, když ani vy neohrozíte jeho? Jako poslední možnost bych viděl taran, používali je piloti za druhé světové války, ale pokud vím, januly nedovolí ani úmyslnou srážku – jak chcete raptorům bránit v letu a třeba i v nerušeném bombardování našich pozic? A nechtěl bych ani vidět, jak by dopadla naše města!“

„Říká vám něco Bernoulliho efekt?“ zeptal se ho Víťa místo odpovědi.

„To jsem kdysi slyšel, ale už si nepamatuji, čeho se to týká,“ přiznal sportovně velitel. „Jen mám dojem, že to patří do fyziky.“

„Ano, patří to do fyziky,“ souhlasil Víťa. „Jenže vy letci se s tím často nesetkáváte, takže si to ani nemusíte pamatovat. Ačkoliv – toho jevu využívají vztlakové sloty, i když jen u pomalých letounů, jako jsou práškovací. Dovolují jim létat pomalu, aniž by se propadly.“

„Hleďme, ty jsi na výši i ve fyzice!“ podívoval se velitel.

„To se u kosmonauta obvykle vyžaduje,“ odvětil skromně Víťa. „Ve fyzice jsme to měli nedávno. Dobře – co se stane, když poletí letadla těsně nad sebou, křídlo nad křídlem?“

„No – ten horní sebere vztlak tomu dolnímu a ten dolní pak spadne,“ hádal velitel.

„Myslel jsem, když budou hodně těsně od sebe,“ pozměnil zadání Víťa. „Pak se totiž projeví Bernoulliho efekt a křídla se velikou silou k sobě přicucnou. Normálně se tak blízko k druhému letadlu nedostanete, ale jituly se dokáží posadit protivníkovi i na křídlo nebo do těsné blízkosti ocasních ploch, jedno zda shora nebo zdola. Když se jitula přicucne ke křídlu nebo ke kormidlům, změni aerodynamiku tak příšerným způsobem, že i raptor bude neovladatelný. Pilotovi nezbude než se katapultovat, zatímco pilot jituly ještě dokáže padajícího protivníka nasměrovat tak, aby při dopadu způsobil dole co nejméně škod, načež se odtrhne – a letí si hledat další oběť. Proběhne to rychleji než to říkám a ručím vám za to, že bude protivník natolik překvapený, že nestihne ani vykřiknout do rádia.“

„Zajímavé,“ pokýval velitel hlavou. „Kdo na tuhle taktiku přišel?“

„Já, pane plukovníku!“ přihlásil se Olda.

„Ale jak chceš tvrdit, že to tak proběhne? Už jsi nějakého raptora sundal?“

„To ne, ale podařilo se nám párkrát přicucnout k sobě januly,“ nedal se Olda.

„To je snad jednodušší, ne?“ namítal velitel.

„Naopak!“ opáčil Olda. „Januly jsou obratnější než tryskáče a kdo se může přiblížit až na dotek k jiné janule, dokáže to i s tryskáčem. To prostě musí fungovat!“

„Jak si můžeš být jistý, že jsou januly obratnější než tryskáče?“

„Pane plukovníku – už jste někdy letěl janulou?“ zeptal se Vít'a.

„Jistě – mám ji místo auta,“ přikývl velitel.

„A už vás napadlo vletět s ní plnou rychlostí do lesa mezi stromy?“

„To by mě tedy ani nenapadlo,“ odmítl tuto možnost velitel.

„Nás jo,“ pokračoval tedy Olda. „Jenže to nestačí, vy to musíte vidět z výšky. Pak se nepostačíte divit, co to dělá se stromy. No a pak jsme to různě zkoušeli, až nás napadlo, že to ukážeme někomu dospělému. Nejprve Vít'ovu tátovi – tedy panu premiérovi, ten nás hned přihrál ministrovi obrany – a proto jsme teď tady.“

„A vy nám to teď přednášíte jako novou taktiku,“ došlo veliteli.

„Jo – v tom dopisu je to podrobněji,“ souhlasil Vít'a. „Jituly mají proti normálním janulám i katulám pár vylepšení. Například vyšší maximální rychlost. Běžná janula se dokáže u země rozpumpřdíkovat jen těsně k rychlosti zvuku, ale na oběžné dráze si to sviští klasických osm kilometrů za vteřinu – jenže jen mimo atmosféru, u země je to blokováno. Jituly to u země taky nerozpálí na rychlost družic, ale dvanáct tisíc kilometrů v hodině jim bohatě stačí, aby dohonily raptora ještě než dosáhne našich hranic, zejména když tuhle rychlost dosáhnou během dvou-tří vteřin. Víte, setrvačnost je prevít, ale uvnitř jitul se na vás skoro neprojevuje. Jituly jsou zkrátka predátoři!“

„Kdyby měly zbraně, byly by,“ připustil plukovník.

„Pak máte ještě možnost využít zbraní protivníka,“ pokračoval Olda ve výkladu. „To je další zvláštnost jitul. Když střelíte do januly, kulku na svém povrchu zastaví. Vít'a to viděl na vlastní oči, prý je to nepříjemný pocit, ona se ještě točí, ale dál nemůže a pak pod vlivem gravitace bezmocně spadne dolů. U raptorů by to asi stačilo. Kdyby vletěl do hejna vlastních zastavených střel, neodnesl by to jen poškrábáním. U jitul je navíc pozměněná jedna konstanta, takže kulku nezastaví, ale rychlost u ní změni znaménko. Přeloženo z řeči fyziky do češtiny, střela – i kanónová – pak letí stejnou rychlostí zpátky. Běda helikoptěře, která jitulu pokropí z těžkého kulometu, běda letadlu, které si na ni vystřelí z palubního kanónu. A taky běda obsluze protiletadlového kulometu, i kdyby chtěl původně masakrovat někoho jiného. To je totiž druhá možnost – postavit se střelám přímo do cesty, před zbraně, odkud byly vystřelené. Můžete to udělat i úmyslně, když chcete ochránit toho, na koho byly namířené původně – jenže pak je to vražednější pro střelce.“

„Ale dokud na vás protivník nevystřelí...“

„Dokud nevystřelí, nikoho neohrožuje,“ přikývl Vít'a. „Myslím, že by se to dalo tvrdit i o letadlech, která tento úmysl mají, ale ještě nevystřelila. Chtěli bychom vyzkoušet, jestli se dá takové letadlo otočit nazpátek bez jeho zničení. Proto je v tom dopise odstavec o vaší součinnosti. Potřebovali bychom, abyste nám na vyzkoušení zapůjčili letadlo i s pilotem.“

„Vám?“ vytřeštil oči plukovník.

„Jo, nám dvěma,“ přikývl Olda. „Nejprve by to chtěl vyzkoušet tady Vít'a, ale pak by to mělo být potvrzené i ode mě, protože Vít'a řídí jituly telepaticky a já normálně.“

„Cože?“ zmohl se plukovník jen na údiv.

„No, Vít'a řídí jítuly telepaticky, to je nesrovnatelně pohotovější,“ vysvětloval mu ochotně Olda. „On vykličkuje každého, cesta od oka k telepatickému orgánu je kratší než k ruce s ovládací kuličkou. Kdyby to dokázal jen Vít'a, vaši piloti by to dělat nemohli.“

„On řídí januly – telepaticky?“ opakoval nevěřícně plukovník.

„Prosím vás, nedivte se tolik!“ napomenul ho Olda.

„Ale to je trochu... neuvěřitelné, nemyslíš?“

„Na slovo **neuvěřitelné** se snažte rychle zapomenout,“ radil mu Olda. „Nebo z divení nevyjdete. Podívejte se – chceme vám dát něco, čím byste mohli bránit naši zem. Jen se to musí trochu... doladit. Nás je na to málo, lidi máte vy, tak vás to zkrátka naučíme, ať je nás víc. Letadlo s pilotem potřebujeme, aby se to dalo zmírnit. Jituly přece nemusí ta letadla hned sundávat, ale třeba je jen obracet na útěk. Hodilo by se to i v civilní letecké dopravě – otočit airbus a navést ho na správné letiště může být někdy taky potřebné, nebo se pletu?“

„Vy už jste to zkoušeli i s airbusem?“ zděsil se plukovník.

„Ne, s žádným letadlem,“ uklidňoval ho hned Vít'a. „Je fakt, že dohonit airbus je pro nás otázka pár vteřin – když máme půl vteřiny po spatření airbusu rychlost desetkrát větší než on... ale na vyzkoušení by to musel být vojenský letoun s posádkou zajištěnou padáky, tak úplně si zase jistí nejsme. Proto taky chceme na pokusy vojenský tryskáč – na rychlosti moc nesejde, my za pár vteřin dohoníme i raptory... doufám, že nám na to půjčíte nějakého dobrého pilota, který by případně, kdyby něco nevyšlo, zvládl i katapultáž...“

„Říkáte, že můžete letadlo vychylovat – nemůžete s ním potom i přistát?“

„To tedy nemůžeme,“ opáčil Olda. „Bernoulliho efekt závisí na rychlosti. Při rychlosti tryskáče unese i lokomotivu, ale při přistávání rychlost i síla klesá. Januly mají poměrně malé interaktivní plochy, takže by možná neunesly ani ultralight.“

„Je vidět, že to máte teoreticky promyšlené,“ připustil plukovník. „A co kdybych ten letoun pilotoval sám? Ještě jsem to snad nezapomněl.“

„Ne, vy pilotovat nebudete, protože budete sedět nejprve vedle Vít'i a podruhé vedle mě,“ řekl nesmlouvavě Olda. „Jednak potřebujeme důvěryhodného svědka a za druhé, vy se to naučíte jako první. Jo, abych nezapomněl – dáte nám své knihafonové číslo? Spojení by se třeba mohlo někdy hodit!“

„Jistě – a díky za důvěru, kluci!“ řekl plukovník.

A už to ani neznělo ironicky,

Poté, co Česká republika oficiálně odmítla obě arbitráže, se nakonec obě konaly bez ní a arbitry za žalovanou stranu vybrali žalobci. Výsledek tomu odpovídal. Arbitráže odsoudily Českou republiku k náhradě škod v celkové výši tří bilionů dolarů – tak velký dluh by byl problémem pro jakýkoliv stát, včetně Spojených států, Ruska a Číny dohromady.

Česká republika naopak podala stížnost k mezinárodnímu soudu pro lidská práva ve Strasbourgu, neboť v obou případech šlo podle České strany o porušení práv na spravedlivý soudní proces. Všem šesti arbitrům bylo současně doručeno předvolání před Nejvyšší soud České republiky a bylo jim sděleno obvinění ze zločinu proti lidskosti, kterého se dopustili neoprávněnou arbitráží, spojenou s porušením práv na spravedlivý soudní proces.

Mezinárodní soud ve Strasbourgu se stížností odmítl zabývat, neboť podle jeho mluvčí nebyl dostatečný důvod ke stížnosti. Arbitráže jsou mezinárodně uznávané a to, že se jich Česká republika odmítla účastnit, je čistě její chyba.

Arbitři se do Čech pochopitelně na soudní předvolání nedostavili a Nejvyšší soud je v nepřítomnosti odsoudil k výjimečnému trestu na doživotí s odůvodněním, že zločiny proti lidskosti nesmí být promlčeny, ať se stanou ve válce nebo v míru.

Soud ve Strasbourgu ale obratem rozsudek Nejvyššího soudu České republiky zrušil. Zdůvodnil to tím, že podle jeho názoru nešlo o žádný zločin proti lidskosti.

Česká republika se, vzhledem k zaujatosti soudu, odmítla tímto výrokem řídit a navíc podala – byť marně – na Interpol mezinárodní zatykač na všech šest arbitrážů.

Současně vydalo Ministerstvo zahraničí České republiky varování pro všechny občany České republiky, aby se okamžitě vrátili ze zahraničních cest a nepodnikali další soukromé ani služební cesty za hranice, neboť Česká republika již nemůže zaručit jejich bezpečí.

A pak už se události rozběhly jako splašený kůň.

Na návrh **poškozených stran** exekutoři ve všech státech světa zabavili veškerý český majetek. Z exekucí nevyňali ani prostředky patřící soukromým osobám – zahraniční konta, hotové peníze i nemovité majetky. Bývalého prezidenta České republiky odeslali Portugalci nejbližším letadlem do Prahy s požadavkem na dodatečné zaplacení letenky, neboť mezitím jiní exekutoři zabavili i jeho soukromé konto ve Švýcarsku.

Kdo měl nějaké peníze v zahraničí, přišel o ně bez náhrady. Soukromá média spustila ihned pokřik, že za všechno může **Strana pro lidi**, která prohrála obě arbitráže. Jako by je za českou stranu mohl někdo vyhrát!

Česká republika reagovala protitahem. Jako odvetu začala zabavovat všechny peníze, posílané zahraničními firmami do Čech. Během dvou dnů se zastavilo vydávání všech novin – redakce neměly ani na papír, natož na práci tiskáren, soukromé televize neměly čím platit radiokomunikacím, takže se na většině kanálů objevil strohý text: *Televizní stanice bude opět zapojena, až uhradí dluhy Správě radiokomunikací.*

Ze všech konkurentů Fuhungových novin tak zůstala jen Česká televize, ovládaná ještě opozičními stranami, které si v minulých obdobích postupně dosadily do vedoucích míst své lidi a jejich prostřednictvím uskutečnily výběr i na všech ostatních místech. Na počty byla média vyrovnaná – 1:1 – ale vliv na diváky a čtenáře vyrovnaný nebyl, Fuhungovy noviny měly v Čechách mnohem větší důvěru.

Nepomohlo ani uveřejnění průzkumu veřejného mínění agenturami, které ukazovaly, že důvěra většiny lidí ve **Stranu pro lidi** nezadržitelně klesá ve prospěch opozičních stran. Také Fuhungovy noviny na své první stránce uveřejnily anketu o důvěře lidí ve strany, které se mohl zúčastnit každý občan a kde mohl hned po hlasování sledovat, jak favorizované straně přibyl jeho hlas – pokud jich nepřibýlo víc, neboť hlasy pro **Stranu pro lidi** zpočátku nepřibývaly po jednotlivcích, ale až po stovkách za vteřinu. Ukázalo se, že Strana pro lidi má ještě větší podporu lidí než při minulých volbách. Agentury pro průzkum veřejného mínění tak ztratily poslední zbytky důvěryhodnosti, kterou tak dlouho cíleně zneužívaly pro podporu některých stran a důvěra v opoziční strany ještě víc poklesla. Bylo vidět, kdo pro ně až dosud pracoval.

Důvěra se ztrácí snadno...

Vláda dočasně pozastavila činnost Rady pro rozhlasové a televizní vysílání a podala na její členy žalobu, neboť na svém zasedání překročili hranice slušnosti a členy vlády veřejně nazvali sborem pitomců. Fuhungovy noviny to komentovaly glosou, že členové Rady sice mají právo na vlastní názor, ale následně nesplnili povinnost uveřejnit omluvu.

Nenaplnily se ale hlasitě vykřikované obavy redaktorů České televize, strachující se až o možné fyzické napadání členů Rady. Ani **politicky motivované vyhazování na dlažbu** se nekonalo, vláda naopak prohlásila, že nemá zájem vměšovat se do média, které přestalo už dávno plnit veřejnoprávní úlohu a dává od televize ruce pryč. Na důkaz těch slov navrhla ve

sněmovně pro Českou televizi úplné zrušení omezení reklamy a organizaci následující volby nové Rady svěřila plně do rukou České televizi.

Volby tak skončily potvrzením všech dosavadních členů Rady pro další volební období a Česká televize to slavně vyhlásila za své vítězství.

Netušíc, že je to vítězství Pyrrhovo.

Odchodem zahraničně placených televizí vzniklo na českém mediálním nebi prázdno v oblasti nekonečných telenovel, drbů o celebritách, bezduchých pořadů a soutěží. Některé zklamané televizní diváky to vedlo k demonstrativnímu odhlašování televizorů. Tím se opět značně zmenšil koláč koncesionářských poplatků pro Českou televizi.

Vedení České televize vzneslo na vládu požadavek doplnit snižující se příjmy státními dotacemi, jinak bude narušen její veřejnoprávní charakter. Vláda přislíbila posílit dotace, ale ne na provoz televize jako takové – jen na natáčení českých filmů. Redaktoři to prohlásili za politickou šikanu a potlačování svobody projevu. Když se ale pokusili svolat proti vládě demonstraci, přišlo je na Václavské náměstí podpořit jen něco kolem tisícovky lidí. Policie v počtu sto mužů potěšeně přihlížela, jak se ten **obrovský dav** na rozloze Václaváku ztrácí a zatímco Česká televize vysílala přímý přenos ze **všenárodní demonstrace** za záchranu naší, tedy České televize, plné plamenných projevů, Fuhungovy noviny ukázaly v přímém přenosu pohledy na Václavské náměstí, pořizované redaktory v janulách z malé výšky.

Zvýrazňovaly na nich ale kamery České televize a vysvětlovaly svým divákům, jak se dá záběrem ojedinělých hloučků a úmyslným vynecháváním záběrů prázdných ploch docílit dojmu desetitisícové až stotisícové demonstrace. Při charakteru Fuhungových novin si mohl každý divák odstranit zvýraznění, aby vynikl jejich dokumentární charakter, zastavit obraz, část opakovat nebo si je pustit zpomaleně.

České televizi nepomohlo ani několik známých tváří herců a bavičů, kteří přišli své dobrodince a zaměstnavatele podpořit až na pódium. Fuhungovy noviny jejich vřelé projevy nepřerušovaly, jen po posledním přidaly krátký komentář, že se tak měly celebrity již dávno vyjádřit k překrucování skutečností v protivládních reportážích, kdy zbaběle mlčely.

Tím odpor České televize prakticky skončil. Pro tentokrát vyhrály Fuhungovy noviny, ačkoliv ani nechtěly v této nestabilní době žádné dotace.

A také žádné nedostaly...

Diplomacie České republiky šla pomalu ale jistě ke dnu.

Kdykoliv některý stát vyhověl žádosti konsorcia věřitelů České republiky, vzniklém po vyhrané arbitráži, a začal exekučně zabavovat majetek České republiky, odpovědělo na to Ministerstvo zahraničních věcí protestní nótou s upozorněním, že podnikne příslušné kroky.

Nikdy neuvedlo jaké, ale kde došlo k tak jasnému porušení diplomatických pravidel, jako bylo exekuční zabavení budov diplomatických zastupitelství, tam Česká vláda oficiálně odvolala své diplomatické pracovníky, poslala na jejich odvoz januly a vzápětí na hranice s Německem vyvezla diplomaty dotyčné země, každého jen s nevelkým kufříčkem – což se rovnalo okamžitému přerušení diplomatických styků, jen o málo jemnějšímu než vojenské přepadení bez vyhlášení války.

Diplomaty odvážela na hranice s Německem, i když už ani s ním neměla diplomatické styky – neboť začalo se zabavováním českého majetku mezi prvními. Německo to ale přišlo mnohem dráž než Čechy. Němci totiž vlastnili v Čechách více majetku než Češi na německé straně. Zabavený český majetek navíc poctivě odevzdali konsorciu věřitelů České republiky

a sami přišli v Čechách o všechno. Češi jim jen na lesní cestičky na německé straně hranic naskládali automobily, vyrobené v továrně Mladá Boleslav.

Znamenalo to také konec zaměstnávání českých dělníků v Německu – kdo by pracoval v zemi, kde mu exekutoři hned všechno zabaví?

Češi měli v cizině jen jednu nepopíratelnou výhodu – januly se nedaly zabavit a i po zabavení peněz jim umožňovaly alespoň důstojný návrat.

Důstojný – ale jen tím, že se vyhnuli šikaně.

Jinak se všichni vraceli nakvap, ve zmatku a s holýma rukama, oškubaní o všechno. Česká televize to zkusila využít a odvysílala několik rozhovorů s vracejícími se dělníky. Musela ale hodně vybírat ty, kteří z událostí vinili českou vládu, většina sledovala poslední události na knihafonech a nepokrytě se zlobila na Němce. Museli se přidávat k té arbitráži? Všichni strkali hlavu do písku a neměli odvahu prohlásit, jak je nespravedlivá?

Cizinci to měli v Čechách horší, neboť je česká Policie po zabavení veškerého majetku vyvezla jen na hranici s Německem, odkud se museli o zpáteční cestu domů postarat sami. Konzuláty a velvyslanectví všech států světa měly v Německu pohotovost, když se staraly o návraty svých občanů do vlasti.

Výjimkou byla přeprava Dispečinkem katul. Těch se exekuce nedotkly a Fuhungovy noviny poslaly pro jistotu na všechny své katuly varování, aby některé řidiče nenapadlo podílet se na zabavování cizího majetku soukromě. Dispečinku nikdo nic nezabavil – proto se na ničem takovém nepodílí a podílet nebude.

Jakmile ale Německo začalo zabavovat český majetek na svém území, česká protiakce na sebe nedala dlouho čekat.

Německý velvyslanec marně protestoval, když na velvyslanectví Německé republiky vtrhlo české policejní komando s exekutory. Nezbylo mu než nastoupit do české policejní januly, přistavené k jeho odvozu.

„To vás bude strašně mrzet!“ vyhrožoval policistům, kteří ho odváželi na hranice.

„Vy jste si s tím přece začali!“ odvětil mu zamračený policista, sedící vedle něho.

„Ale tohle je zcela bezprecedentní případ porušení diplomatické imunity!“ rozčiloval se velvyslanec.

„Nemáte nám co vyčítat!“ upozornil ho zamračený policista. „Vtrhli jste přece na naše velvyslanectví jako první!“

„Ale u nás to bylo soudně podložené a oprávněné!“ kohoutil se velvyslanec.

„Od nás je to zase čistě reciproční opatření,“ uklidňoval ho policista. „To je přece ve světové diplomacii normální a běžné, to nemůžete popřít.“

„My jsme se vašeho velvyslance ani nedotkli!“ namítal velvyslanec.

„Ale nechali byste ho zemřít hladem, když jste mu zabavili účet,“ namítl policista. „To bylo stejné jako u nás, jenže jste s tím začali vy, tak si nestěžujte!“

Víceméně z dobré vůle dovezl velvyslance až do nejbližšího německého městečka, kde ho vysadil před policejní stanicí – pro zbývající pracovníky si museli němečtí policisté přijet až na hranici. Toho dne přšelo, naštěstí tam byla budova bývalé celní stanice, změněná na restauraci s barem, takže nikdo nezmohl ani nedoznal žádné újmy.

Německá strana soptila vzteky a poslala Čechům ostrou nótu přes zastupitelství Ruska – které v té době diplomatické styky s Čechy nepřerušilo, ačkoliv na ně Američané vyvíjeli silný nátlak, aby se k zabavování připojili.

Německé sdělovací prostředky zato spustily varovnou kampaň pro německé dopravce. Ačkoliv se při přepravě řízené Dispečinkem katul nikdy nic neztratilo a jediné případy okradení dopravců byly způsobené naopak obejitím Dispečinku, německá média dopravce

důrazně a veřejně varovala před používáním dopravy těch *Českých zlodějů*. Nemělo smysl požadovat od nich uvedení na pravou míru. Převážci vzali toto varování vážně a přeprava přes Českou republiku katulami skončila jako mávnutím kouzelného proutku.

Mezitím ale došlo k dalšímu kritickému rozhodnutí České vlády.

Vzhledem ke stálému exekučnímu zabavování stáhlo nejen diplomatické pracovníky, ale i všechny své zástupce z organizace NATO. Bylo to nutné – když jim exekutoři zabavili běžný účet, neměli ze dne na den ani na svačinu.

České januly prostě přiletěly na velitelství NATO a všechny české zástupce odvezly. Neproběhlo to hladce, vznikl přitom drobný incident. Dva z českých vojenských zástupců se odmítli vrátit do republiky a požádali na místě o politický azyl.

„Umožněte nám s nimi rozhovor!“ starali se příslušníci české vojenské policie, vyslaní pro jejich odvoz.

„To nepřipadá v úvahu, požádali u nás o politický azyl!“ odmítl jejich žádost zástupce velitelství NATO.

„Tomu uvěříme jen když nám to oni sami potvrdí!“ opáčil český vojenský policista. „Nebudeme je přemlouvat, je to jen nutný krok k vyloučení možnosti vašeho nátlaku.“

„Vy nám snad nevěříte?“ zamračil se zástupce NATO.

„Jsme povinni nevěřit nikomu kromě jich samotných,“ potvrdil Čech. „Nesmíme se vrátit bez vyloučení možnosti, že je tu držíte násilím!“

„Tomu byste beztak nezabránili!“ ušklíbl se zástupce NATO, ale rozhodl se obrátit na své nadřízené a hlavní velitelství nakonec setkání s azylanty povolilo. Rozhodující bylo, že Češi přiletěli beze zbraní a setkání se mělo konat pod dohledem ozbrojené stráže, která by každý nepřipustný nátlak z české strany rychle zmařila.

Setkání bylo ostatně krátké.

„Dostali jsme informaci, že jste tady požádali o politický azyl,“ oslovil azylanty velitel české delegace. „Je to pravda? Nerozmyslíte si to? Nebylo to pod nátlakem?“

„Je to pravda!“ odpověděl nasupeně první.

„Zůstaneme tady z vlastního rozhodnutí,“ přidal se mírněji druhý.

„Je-li to vaše rozhodnutí, pak přijměte zdejší azyl,“ odpověděl český vojenský policista. „Ať se vám tu daří! Ale uvědomte si, že tím přestáváte být občany České republiky.“

Odvrátil se od obou azylantů a otočil se opět k zástupci velitelství NATO.

„Předávám vám oficiální žádost České republiky o vystoupení z vaší organizace,“ řekl suše, když mu vnutil do rukou obálku s hlavičkou Ministerstva obrany České republiky.

„Už tady beztak nemáte s kým jednat. Ti, co tady zůstali, nejsou našimi občany.“

„Neděláte dobře,“ komentoval to suše zástupce, ale obálku převzal.

Pak český policista zástupci velitelství NATO zasalutoval a nasedl do januly, která se před ním náhle objevila. Ostatní členové české delegace nasedli rovněž a všechny januly naráz vzlétly.

Přervání pupeční šňůry s paktem tak proběhlo zdánlivě bez problémů.

Ovšem – jen zdánlivě.

Povstání

Veškerý diplomatický styk České republiky se světem ve zkrátko odehrával výhradně přes diplomaty Madagaskaru. Tam měla Česká republika pouze konzulát, sídlící v pronajaté budově, takže nebylo co zabavovat. Ani konzulární konto v bance Antananarive nestálo za zabavování. Od té doby, co Česká republika přišla o své zastoupení v Organizaci spojených národů, byl ale zdejší konzulát zavalený depešemi ze všech světových stran.

Většinou šlo o upomínky k doplacení astronomického dluhu České republiky, z menší části také o protesty proti zabavování majetků na území České republiky. Konzulát na ně odpovídal předtištěným vyjádřením, že Česká republika dluh z podvodné arbitráže neuznala a neuznává a majetek zabavený na území České republiky je reciproční akce k zabavování českého majetku ostatními státy, takže jakákoli majetková vyrovnání nepřicházejí v úvahu ani po ukončení exekucí z české strany.

S tím zásadně nesouhlasily druhé strany, které naopak nereálně trvaly na vyrovnání dluhu České republiky a vrácení zabaveného majetku jako bezpodmínečnému předpokladu k dalšímu jednání, ačkoliv analytikům – a nejen jim – bylo jasné, že se dluh vyrovnat nedá, vždyť celý hrubý domácí produkt České republiky nestačí ani na splácení úroků a dluh musí zákonitě už jen narůstat. Navíc bylo všem známo, že vznikl naprosto pochybnou, arogantní arbitráží, jakou může uznat jedině stát poražený ve válce.

Konsorcium věřitelů po dlouhém jednání nakonec prodalo své pohledávky ve výši tři bilionů dolarů konsorciu největších amerických bank, které dluh oficiálně vedlo jako půjčku České republice, zvyšující se o úroky stamilionů dolarů denně.

Nikdo si nedělal iluze, že by to Česká republika dokázala splácet. Tři biliony dolarů by nesplatily ani Spojené státy.

Analytici ale znepokojovalo, že se Česká republika o splácení dluhu ani nepokoušela. Dokonce se zdálo, že jí tento stav paradoxně vyhovuje. Jakoby jí bylo jedno, jestli dluh její možnosti přesahuje jen nepatrně anebo tak, že už nemělo smysl snažit se s tím něco dělat. Vláda České republiky na jednom zasedání Parlamentu dokonce předložila návrh zákona na zrušení úřadu exekutorů se zdůvodněním, že jde o instituci od počátku nemravnou a nejvíce poslední dobou zneužívanou, ale i když tento zákon v Čechách prosadila, za hranicemi se s žádnou odezvou nesetkala. V Čechách už nebylo ze zahraničního majetku co zabavovat, takže zrušení obávané instituce oslavovali jen Češi. Spolu se zrušením exekutorů se česká vláda pokusila úplně zrušit úroky, ale narazila na přímo soustředěný odpor všech opozičních stran včetně komunistů a nakonec couvla. Bez pobídky v podobě úroků přece nikdo nikoho nedonutí půjčovat druhým peníze! Co na tom, že **Banka pro lidi** po nikom úroky nechce, při půjčování v rámci rodin se úrok také nepoužívá! Po opuštění Čech cizími bankami nabízeli úročené půjčky jen soukromí lichváři, kteří také jako jediní odmítali zrušení exekutorů.

Americkým bankám se ovšem dluh České republiky hodil. Spojené státy se díky němu staly z nejzadluženější země světa největším věřitelem – nesmělo se jenom uvádět, že je ten dluh prakticky nedobytný. Americké banky dokonce začaly podílem na českém dluhu ručit svým bankovním partnerům jako ostatními, skutečnými aktivy. Exekučně zabavený majetek České republiky alespoň částečně pokrýval ztráty investorů a význam mělo i smetení české konkurence na světových trzích.

Česká republika se ocitla nejen v dokonalé diplomatické, ale i v hospodářské izolaci. Nebylo třeba vyhlašovat proti ní embargo – nekončící exekuční zabavování vykonalo své, žádný český podnik, zaměřený na export, se ani nepokoušel uplatnit své zboží na světových trzích. Položilo to všechny – jenže i zde šlo často o podniky zahraničních majitelů, zabavené

v rámci reciproční akce České vlády. Ta uzavřela na českém území automobilky, zajišťující práci tisícům dělníků, ale od zavedení janul pracující výhradně pro export, jakož i všechny ostatní exportní podniky. Do zabavených podniků, zásobujících vnitřní trh, dosadila českou správu. Do českých rukou se opět vrátily české pivovary, ačkoliv musely zhruba v rozsahu chybějících zahraničních trhů omezit objem výroby. Na vnitřním trhu – přenechaném dříve velkoryse menším pivovarům – se naštěstí mohly udržet.

Podobně jako Česká republika odvolala své zástupce z NATO, zkusila zrušit i všechny české vojenské kontingenty v zahraničních misích. To ale narazilo na ještě větší odpor. Kde se podařilo vojáky stáhnout, tam museli zanechat všechno – zbraně i zázemí. Na některých místech se ale sami vojáci odmítli vrátit, neboť získali mnohem lukrativnější nabídky, pokud i se svým vybavením přejdou k jiným armádám.

Pracovníci ministerstva obrany, poslaní k jejich evakuaci, je ani příliš nepřemlouvali. Ty, kdo projeví zájem vrátit se do vlasti, prostě naložili do janul, ostatní upozornili, aby si změnili české označení na uniformách a technice, neboť již nadále nebudou vystupovat za českou stranu a hrozilo by jim pak stíhání za neuposlechnutí rozkazu.

Ze zahraničních misí se z několika tisíc českých vojáků vrátily jen dvě desítky. Ostatní se dali najmout do jiných armád a zůstali na místě pod jinými emblémy. Mnozí si finančně značně polepšili, ale jako dezertéři si ztížili návrat domů.

Byl to ale jen jejich problém. Měli dost času na rozmýšlení a rozhodli se svobodně.

Tak jako tak se situace v Čechách zdánlivě nezměnila. Obchody byly plné, nechybělo ani jižní ovoce, které prokazatelně nepocházelo z Čech, jen se nikomu nepodařilo vypátrat, jakými cestami se na pulty obchodů dostává. U části zboží se jen vyměnily nálepky – místo anglických, francouzských a německých zbyly výhradně české. Výjimkou nebyly pověstné vietnamské obchody – ani zde už nepřevažovalo zboží Made in China, čímž se ještě více přiblížily ostatním obchodům. Jediným rozdílem zůstala neustávající ochota vietnamských obchodníků. Jejich krámky měly pořád nejdelší otevírací dobu i o sobotách a nedělích, kdy byly české obchody zavřené.

Uzavřením zahraničních podniků samozřejmě stoupla v Čechách nezaměstnanost, ale šlo o krátkodobý jev. Česká vláda totiž rozhodla o všeobecném zavedení zkrácené pracovní doby pro všechny státní podniky a instituce, což přineslo práci dalším lidem.

Bylo to podobné jako kdysi zavádění volných sobot – až na to, že se zavádělo střídavě zaměstnávání, podobné směnovému provozu. Mnohem více lidí se zaměstnalo i všeobecně prospěšnými pracemi – samozřejmě to znamenalo nutnost zakládání místních podniků, které se těmito pracemi zabývaly. Jejich financování leželo na místní samosprávě, která ale podle nových zákonů na toto podnikání získala prostředky do místních rozpočtů.

Život se v České republice nezastavil a jak se zdálo, ani se příliš neomezoval. Naopak se opět začala rozvíjet zemědělská družstva. Tentokrát se jejich státní podpora soustředila na strojní vybavení. Nové zemědělské stroje byly tišší, silnější, ale především spolehlivější. Na první pohled se od starých lišily tím, že vůbec neměly na povrchu nátěr barvy a pyšnily se pouze tmavozeleným kovovým povrchem, stejným jako u knihafonů, který vykazoval také tak neuvěřitelnou odolnost, jenže tam byl překrytý měkkým povrchem. Zemědělské stroje byly víceúčelové, modulově stavěné, po krátké montáži vhodné k různým funkcím. Komise zemědělských odborníků se předvedla v nejlepším světle – neměla konstruktéry, ale právě to ji neomezovalo v tvůrčím rozletu. Odborníci se starali jen **co** mají stroje dokázat a ne **jak** to dokáží. S Fuhungem se domluvili i jiní než jen Vít a se svým tátou, zvládly to například i Janka s mámou. Fuhungo připojil rady a konstrukcí navrhl podle požadavků odborníků. Výsledkem byly zemědělské stroje, jaké nikdo předtím neznal.

Agenti, vyslaní zahraničními firmami ke zjišťování jejich parametrů, měli neskonale potíže se získáváním vzorků, neboť záhadný tmavozelený kov těchto strojů se nedal odvrtnat ani diamantovými vrtáky. Knihafony ale tento kov obsahovaly také a přitom se daly získat jednodušeji, složení zeleného kovu se tedy utajit nepodařilo, ale tím se nic nezměnilo. Když se kovozpracující firmy pokusily podat si vlastní patenty na materiály odolnější obrušování i korozi a přitom houževnatější než uhlíková vlákna, tvrdě narazily na český patent. Týkal se pouze složení materiálů, vyjádřený v procentech zastoupených prvků, jiné problémy neřešil, ale měl očividně důležitý cíl – zabránit podání patentu subjektům, které by pak mohly jeho prostřednictvím české firmy vydírat anebo blokovat.

Dalším problémem těchto materiálů byl příliš vysoký obsah vzácných kovů – kobaltu, vanadu, iridia, osmia a zejména platiny. Agenti přes veškerou snahu nezjistili jejich původ a co se nepodařilo zjistit vůbec, byla extrémní odolnost slitiny vůči žáru. Když se přece jen podařilo český kov roztavit, změnil po ztuhnutí barvu na šedostříbrnou, ale co horšího, jeho bod tání poklesl o více než tisíc stupňů, takže se dal příště roztavit mnohem snadněji – jenže to očividně nebyla původní slitina. Pořád měla vynikající vlastnosti, ale dramaticky poklesla její odolnost. Dala se pak vrtat i diamantovými vrtáky a ačkoliv běžnému autogenu i nadále odolávala, dala se již svařovat i vodíkovým plamenem speciálních hořáků.

Tyto vlastnosti dráždily vědce ještě víc než záhada, odkud Češi získali potřebné stovky tun nejdražších kovů nutných k výrobě záhadné slitiny. Nejvíce jim vrtal hlavou pokles bodu tání, když už se podařilo kov roztavit. Vypadalo to, že krystalická struktura kovu vykazuje obzvláštní soudržnost, která se ztrácí po přetavení, kdy materiál získá odlišnou krystalickou mřížku s mnohem nižší odolností.

Poslední tajemství, které zahraniční vědce trápilo, byla záhada motorů zemědělských strojů. Vlastní pohyb vyvíjely téměř obyčejné elektromotory, když pomineme skutečnost, že měly bezetrátové vinutí ze supravodičů. Nevydržely přehřátí, neboť se již při sto dvaceti stupních celsia blokovaly, ale samy nehřály a hlavně – nevykazovaly žádné ztráty. Zajímavé nebyly ani rekuperační brzdy, které rovněž nehřály a energii mařenou brzděním vracely v podobě elektřiny do generátorů. Pro vědce byly Morxovy solenoidy záhadou – už protože se nikomu nepodařilo zjistit principy, na kterých pracují.

Extrémně obtížné bylo i získávání vzorků ke zkoumání.

Zemědělská družstva dostávala stroje jen k pronájmu, aby bylo vyloučeno, že je někdo prodá třetím subjektům. Pronájem byl jinak velice výhodný, zahrnoval i pohonnou energii, takže to celkově přišlo družstva levněji než na desetinu výdajů za benzín a naftu pro stroje srovnatelných výkonů. Tak výhodných strojů by se zbavil leda mentálně postižený – jenže pronájem znemožňoval legální odkup úplně.

Když to nešlo legálně, šlo to nelegálně. Ale ani to nebylo tak snadné, jak se původně zdálo. Když se některý zemědělský stroj příliš přiblížil hranicím České republiky, nejenže se sám zastavil, ale zakrátko se objevily januly České policie, policisté zatkli všechny osoby poblíž a stroj neprodleně odvezli zpět. České policii motory pracovaly i na území sousedů a i když zatčené cizí státní příslušníky většinou brzy vrátila s formální omluvou domů, čeští občané, účastníci těchto případů, takové štěstí neměli.

Organizace Transparency Internacional i Human Right Watch samozřejmě kritizovaly příliš přísné kriminalizování toho *normálního obchodu*, který Česká policie nazývala méně laskavě *organizovaným prodejem kradených věcí*.

Fuhungovy noviny zveřejnily i právnícký rozbor těchto případů.

Když se někdo pokusí zašantročit majetek, který mu nepatří, a dostane se za mříže, je to v civilizovaných zemích normální.

Výše trestu může záviset na hodnotě kradeného majetku. Když americké soudy pošlou do vězení bankéře Madoffa na sto šedesát let, odpovídá to hodnotě několika desítek miliard zpronevěřených prostředků. Když pošle Okresní soud provinilce do vězení na celých deset let za zpronevěru, vyčíslenou na stovku milionů korun, nemusí to být tak neúměrné.

Transparency Internacional ovšem namítla, že cena zemědělského traktoru nemůže být vyčíslena ve výši stovek milionů korun. Tak vysoká cena by se nutně rozpočítala do nákladů na amortizaci a pronájem by musel být zákonitě mnohem dražší. Škoda musela být mnohem nižší a trest je potom příliš přehnaný.

Premiér pozval mluvčího Transparency Internacional k besedě do Fuhungových novin, kde by ty otázky mohli důkladně a jednou provždy probrat. Mluvčí to odmítl s poukázáním na to, že Fuhungovy noviny jsou přece vládní médium a nabídl uspořádat tutéž besedu na *neutrální půdě* České televize.

Český premiér souhlasil s jedovatou poznámkou, že Česká televize není tak neutrální, když je zastáncem a šířitelem názorů opozičních stran, ale požadoval přítomnost nejméně jednoho kameramana Fuhungových novin, aby se zabránilo manipulacím.

Na to mluvčí po krátkém váhání přistoupil a když svolila i Česká televize, besedě už nic nestálo v cestě. Dostavil se na ni sám premiér a dva členové jeho doprovodu, vybavení knihafony, kteří měli mít funkci dokumentaristů.

Mluvčí Transparency Internacional zopakoval pochybnosti o ceně zemědělských strojů v rozmezí stovek milionů korun a o naprosto zákonitém promítnutí pořizovacích nákladů do cen pronájmu.

„To jsou přece elementární ekonomické zákony, které nemůžete tak snadno ignorovat, pane premiére!“ skončil svůj výpad a opakoval ještě předešlé výroky o nepřiměřenosti trestů pro pachatele pouhého pokusu o prodej těchto strojů do zahraničí.

„Je to jen otázka, jak chcete rozpočítávat amortizaci do pronájmu,“ namítl Vítův otec. „Vaším úvahám by odpovídalo, že zvažujete životnost strojů v rozsahu řádově pěti až deseti let. Pak by samotná amortizace stomilionového stroje přišla na osmdesát až sto šedesát tisíc korun měsíčně, což by je v konkurenčním prostředí znemožnilo. Souhlasím. Zkuste si ale rozpočítat amortizaci na období ne deseti, ale tisíce let. Přiměřený pronájem vám vyjde pod deset tisíc korun měsíčně včetně energií k pohonu – a to už je přece únosné.“

„Moment – vy uvažujete životnost nějakého stroje v řádu tisíce let?“ vytřeštil na to oči mluvčí Transparency Internacional. „To už z vás i z toho stroje bude jen hromádka prachu!“

„Z nás jistě,“ usmál se premiér. „Ale ty stroje to vydrží. Jsou na to spočítané, můžete mi věřit. Zeptejte se odborníků na složení použitých slitin! Jsou ze vzácných kovů a jediné, co tu není zahrnuto, je vliv válek – tam se ale hrouť všechny výpočty, to sem neplet'me.“

„Čili vy chcete tvrdit, že tyhle stroje vydrží tisíc let a že v té době nedojde v Evropě k žádnému válečnému konfliktu?“

„To první bych odhadoval jako vysoce pravděpodobné,“ řekl premiér. „Tyhle stroje se vyrábí obtížně a pomalu. Pečlivost při výrobě si určitě zaslouží, mají-li v provozu vydržet déle než tisíc let, ale cena tomu odpovídá. Proto se neprodávají, ale zásadně jen pronajímají. Považujeme to za lepší přístup než neustále vyrábět šmejdy na jedno použití.“

„Tisíc let v provozu? To snad ani nemůžete myslet vážně!“

„Těžko to sice prokážeme, to bychom se museli sejít ode dneška za tisíc let, ale je to vypočítané z odolnosti materiálu,“ trval na svém premiér. „Zato za válečné šílenství ve světě ručit nechci ani nemohu. Musíme se aspoň snažit, aby k žádnému nedošlo.“

„Ale to nějak protiřečí vašim činům, pane premiére!“ namítl jemně mluvčí.

„V čem to protiřečí?“

„Není zrovna Česká republika v hospodářské a diplomatické izolaci k celému světu?“

„Je,“ přikývl premiér. „Ale znáte snad příčiny? Rozhodli jsme se uskutečnit dopravní revoluci přechodem na januly, dopravní prostředek příštího tisíciletí. A co se stalo? Ihned proti nám vznesli žaloby největší zazobanci světa, protože jsme přestali udržovat dálnice, kde si uspořádali své utajené, naprosto nezodpovědné a riskantní závody, při nichž mimo sebe ohrožovali i další lidi, společně s distributory dávno překonaných fosilních paliv, kteří nás žalovali za to, že jsme jim nezajistili zisky, jaké by v Čechách ani nemohli získat. Tyto dvě žaloby pak vedly k protiprávním exekucím českého majetku, které jsme jen z malé části vyrovnali stejnými protiakcemi v Čechách. Výsledkem je, jak správně říkáte, hospodářská a diplomatická izolace. Bohužel založená na uměle vytvořeném, vylhaném dluhu, vzniklém podvodnými, jenže všeobecně uznávanými arbitrážemi. Chyba se nestala v České republice, ale právě v těchto arbitrážích, proto nám nezbyvá než stát na svém stanovisku.“

„Proč se jich ale Česká republika úplně odmítla účastnit? Vždyť si za to může sama!“

„A vy si myslíte, že by to dopadlo jinak, kdybychom se toho divadla účastnili?“ usmál se opět smutně premiér. „Nebud'te tak naivní!“

„Mezinárodním arbitrážím vy říkáte divadlo?“ pohoršil se mluvčí.

„Cožpak jde o něco jiného? Je to přece jasné! Vy považujete za spravedlivý soud, kde stačí zkorumpovat jediného arbitra? Arbitráže jsou nástrojem Spojených států. Američané se rozhodli na nás vydělat a výsledek byl předem jasný. Jak dopadly předešlé arbitráže, kde byli jednou ze stran? Prohráli jsme je tak jako tak, u arbitráží totiž nezáleží na právu a ještě méně na spravedlnosti! Naši účastí bychom jim jen dodali zdání legitimacy.“

„Takže je pořád považujete za nelegitimní?“

„Považujeme a odmítáme se jim podřídít, právě protože jsou nespravedlivé, nemravné a podle našeho mínění i nelegitimní.“

„Proč je ale celý okolní svět za legitimní považuje?“

„Protože všichni doufají, že právě oni nebudou tím psem, proti kterému se najde další hůl ke zmlácení!“ odfrkl si premiér.

„To je velice zajímavá, ale zřejmě naprosto mylná úvaha!“

„Jen se jich nezastávejte!“ vzkypěl premiér. „Normální soud by ty žaloby zamítl, jenže arbitráže nejsou normální a už vůbec ne spravedlivý soud.“

„Pak byste se ale mohli ocitnout sami proti celému světu!“ varoval ho mluvčí.

„Vy jste si ještě nevšimli, že už je tomu tak?“ usmál se na něho smutně premiér. „Jsme prakticky sami proti celému světu! Ale to ještě neznamená, že nejsme v právu!“

„I když se celý svět shodne, že v právu nejste?“

„Spravedlnost nezávisí na tom, jak se shodnou zástupci celého světa!“ odvětil premiér. „Bude-li celý svět nespravedlivý, neznamená to, že je v právu!“

„Ale být proti celému světu – to není záviděníhodná situace!“

„Není. Ale spravedlnost za to stojí!“

Druhý pokus o prodej českého traktoru do Německa dopadl podobně jako první. Lišil se jen tím, že traktor nejel do Německa vlastní silou. Těžký tahač s naloženou kořistí se již dostal za hranice, když mu cestu náhle přehradily dva betonové bloky, položené přes silnici českou policejní katulou. Vzápětí tahač obklopili čeští policisté, traktor hbitě přeložili do katuly a za okamžik nato už byli zpátky na české straně.

Německá strana podala přes Madagaskar ostrý protest proti narušení svého území, na což po měsíci dostala stejnou cestou odpověď, že prvotní porušení hranic bylo z její strany, kdežto česká strana si jen převzala doličný předmět ke zločinu, spáchanému na české půdě.

Schengenský prostor (neboli Schengen) je území evropských států (zemí Schengenské dohody), kde mohou osoby překračovat hranice smluvních států na kterémkoliv místě, aniž by musely projít hraniční kontrolou. Tak praví definice. Na česko-německých hranicích to byl ale tou dobou stav již zcela iluzorní.

Mezi Českou republikou a ostatními státy to ještě jakž takž klapalo. Ne však s Němci. Ti občas pořádali na českou stranu nájezdy exekutorsko-policejních komand a s odvoláním na dluhy České republiky zabavovali, co jim pod ruku přišlo.

Česká vláda to zpočátku řešila jako pojistné události. Odkoupila od postižených jejich nemovitosti, restaurace a usedlosti i se škodami a umožnila jim tak začít nový život ve větší vzdálenosti od nebezpečných sousedů. A protože zatím zcela ustal tranzit nákladů přes naše území, přibývalo na české straně rozpadajících se ruin.

Po zrušení exekutorů však Česká strana vyhlásila exekuce za nelegální a to na úrovni loupeží, což vedlo jen k dalším nedorozuměním. Dokonce se několikrát opovážila německé exekutory i s doprovázejícími policisty zatknout a obžalovat z ozbrojené loupeže. Právníci, které německá strana do Čech pohotově vyslala, jim tentokrát nepomohli. Exekuce byly na německé straně i nadále legální, ale na české ne a každá exekuce na českém území byla tedy chápána jako loupež se všemi následky pro pachatele.

Nepomohlo poukazování na to, že zejména policisté plnili jen svou povinnost. Český žalobce na to pokrčil rameny, že by to snad platilo na německé straně, ale ne v Čechách.

Třetí pokus o zcizení nového zemědělského traktoru byl úspěšný. Podařilo se podplatit na české straně vychytralce, který doufal, že ho se získanými dolary čeká za kopečky lepší život, na německé straně to byla po organizační stránce německy perfektně připravená akce. Traktor naložili v českém vnitrozemí na podvalník a hranice překročili co nejvyšší možnou rychlostí, takže již zpočátku získali před českými policejními janulami dostatečný náskok. Rozhodujícím okamžikem bylo, že s nákladem vjeli do nepoužívaného železničního tunelu, zbaveného kolejí krátce po druhé světové válce, a aby dokonale znemožnili pronásledování, zavalili připravenou náloží vchod.

České Policii tím zcela vytřeli zrak a januly se vrátily s nepořízenou.

Německá Policie, jak se dalo čekat, odmítla český požadavek na vydání zemědělského traktoru s poukazem na to, že k exekuci z důvodu stále vyššího dluhu České republiky došlo legálně až na německé půdě. V tomto bodě obě strany sveřepě setrvaly na svém. Nejhuř tak dopadl český spolupracovník. Německá strana mu sice poskytla azyl, ale až po exekučním zabavení jeho jidášské odměny. Zůstal sice na německé straně na svobodě, ale s holýma rukama – pro výstrahu ostatním. Nic lepšího nemohli Němci udělat!

„Mohl by jim Fuhungo ten traktor zničit?“ zeptal se Vítův táta, když přinesl zprávu o incidentu do Skalního domu.

„Samozřejmě,“ opáčil Vítův. „Je to ale nutné? Tím víc se budou snažit ukrást další!“

„Neměli by mít ze státem podporované zlodějny prospěch!“ míní otec.

„A budou nějaký mít?“ pokrčil rameny Vítův. „Stejně nic nezjistí!“

„Kdoví, co všechno by mohli objevit!“ namítl otec. „Někdy stačí napovědět!“

„Dobře, poradím se o tom s Fuhungem,“ slíbil Vítův.

Porada s Fuhungem byla krátká. Ani Fuhungo nezastával názor, že by ze svého činu měli mít zloději prospěch. Ale co by jim mohlo prospět?

Fuhungo nakonec navrhl dva detaily, ke kterým Vítův kývl.

Prvním byla náhrada supravodičů stříbrem.

Fuhungo je v ukradeném traktoru vyměnil dříve, než se vědci na straně zlodějů dostali ke zkoumání lupu. Stříbro má ze všech kovů nejlepší vodivost elektřiny a funkčnost motorů

a rozvodů elektřiny nebyla náhradou dotčená – supravodič to ale nebyl a stříbro si mohlo o nulových ztrátách jen zdát.

Druhým bodem byla náhrada Morxových generátorů blokem z čisté mědi.

Z toho už se nedalo zjistit vůbec nic a západní vědci by si měli uvědomit, že tentokrát narazili na větší záhadu, než mohli čekat.

Horší bylo, že se tento případ mohl kdykoliv opakovat.

„Můžeš totéž udělat i kdyby ukradli další?“ zeptal se Vít'a Fuhunga.

„Udělám to,“ slíbil Fuhungo. „Vždy když se někdo pokusí stroj rozebrat.“

Vláda se ochranu pokusila podpořit zneprůchodněním hraničních komunikací. Ne jako kdysi pomocí ostnatého drátu, ale důkladněji – ovšem jak pro koho.

Nestřežený ostnatý drát představuje pro těžké tahače poměrně slabou překážku, navíc by vyvolal vzpomínky na železnou oponu, které by mohli oponenti výhodně zneužít. Nebyl přece důvod bránit v překračování hranic lidem a janulám by taková překážka nevadila. Pašování traktorů přes hranice katulami nedovolí Fuhungo a kdyby je zloději opět odvezli tahači, znehodnotí jim je. Na české straně by ale zemědělcům chyběly. Zrušením většiny silnic a jejich přehrazením se dalo toto nebezpečí významně zmenšit.

Fuhungova oranžová čára na desítkách míst přehradila původní cesty umělými skalami a ztížila tak nejen nájezdy s těžkými tahači, ale i méně nebezpečné exekutorsko-policejní loupežné automobilní výpravy do českého vnitrozemí. Na dřívějších hraničních přechodech dnes silnice končily rozsáhlými parkovišti z dob, kdy tu katuly nakládaly kamiony k další dopravě do Čech anebo k tranzitu, ale kde teď bylo pusto a prázdno a dál pokračovala změř skal jako v dobách, když se tu ještě proháněli pratuři.

Sousední národy oddělila neprostupná hranice, jenže ne pro české uživatele janul. Pro ty představovala nepatrnou překážku. Hranice se daly překročit i pěšky, ale hřebíček do rakve česko-německého turismu zarazil – nezájem.

Kdo by chtěl poznávat sousední kraje, když si nemohl být jistý, že nebude okraden? Ne loupežníky, ale oficiální Policií a exekutory. Sice jen na německé straně, ale tamní média dál s vážnou tváří tvrdila, že je to na obou stranách stejné a případní turisté na německé straně se tím dali zastrašit.

Dispečink katul už předtím zaručoval bezpečnou přepravu zboží i před exekutory, ale dopravci začali Českou republiku v panice objíždět. Přišlo je to sice draž, ale měli dobrý pocit jistoty. Důvěra se ztrácí snadno...

Dispečink to vzal na vědomí, ale nikoho nutit nemohl. Fuhungo to jen oznámil Vít'ovu otcí, ale ten měl v té chvíli důležitější starosti a rozhodl se nechat to prozatím být. Peníze za tranzit se v současné době beztak nedaly použít, exekutoři by je zabavili. Buď se dopravci k výhodnému tranzitu časem sami vrátí – nebo žádná škoda.

Bohužel se při těchto starostech pozapomnělo na ty, kdo ztrátou tranzitů přišli o velice lukrativní zaměstnání.

Na řidiče katul.

Dispečink neplatil řidiče katul za odvedenou práci, ale pevnou mzdou, jen občas zvýšenou o noční příplatky. Když přeshraniční doprava skončila, platil řidiče katul dál.

Jenže už bez nočních příplatků.

Ti, kteří si na ně zvykli, nějakou dobu reptali, normální plat jim připadal příliš malý. Ale co bylo horšího – měli teď zbytečně mnoho volného času.

Řidiči lelkovali na parkovištích a v příhraničních restauracích, aby byli po ruce, kdyby se objevili zákazníci – kteří nepřicházeli. Po nájezdech německých exekutorů ale mizely

přímo před očima i restaurace a měnily se v ruiny. Řidiči si na parkovištích rozdělávali pro zahřátí ohníčky a vášnivě spolu diskutovali. Někteří si sem přinášeli i alkohol, ačkoliv dobře věděli, že jim Dispečink nezavolá, dokud nebudou opět střízliví. Práci pro ně neměl, aspoň je nepokutoval za zdržování, tak to bylo spravedlivé.

Občas dostali soukromou zakázku mimo evidenci Dispečinku. Výdělek bokem, navíc za hranicemi, byl pro ně vítaný – bylo na exotické kuřivo i nápoje, po kterých byla doma shánka. Dispečink měl zřejmě pro melouchy pochopení. Proč by si nemohli vydělat i jinde? Dokonce jim při těchto výletech toleroval i alkohol. A co víc – kdo byl maličko pod parou, měl na melouchy víc volna – měl totiž jistotu, že ho Dispečink nebude otravovat.

Občas to s ohnivou vodou přehnali, ale katuly nehavarovaly ani když byl jejich řidič namol – jen mu cesta a zejména přistávání trochu déle trvaly. Němci pro ně měli pochopení i v těchto případech. Nikdy se nestalo, že by je překvapila Policie nebo exekutoři. Skoro se zdálo, že si je Němci hýčkají, jako kdyby tím dělali Čechům naschvál. Nakonec – proč ne? Doprava katulami byla přece výhodnější než kamiony – a rum byl levnější než nafta.

Občas je oslovovali lidé, přijíždějící z vnitrozemí drahými automobily, ale nežádali je o dopravu zboží. Zapřádali s nimi nezávazné rozhovory o životě, o jejich novém zaměstnání a zejména o zaměstnavateli – Dispečinku katul. Pravda, reptající řidiči je zajímali nejvíc. Pozorně jim naslouchali a sem tam je i povzbuzovali, jací jsou chlapáci.

Občas se objevila práce i v českém vnitrozemí, ale nebyla tak často. České podniky si zvykly operativněji používat vlastní řidiče – byli vždy po ruce a když právě nelétali, dali se využít i pro jiné úkoly než kolem dopravy – a licence na katuly nebyly nijak drahé. Pro řidiče katul samozřejmě nebyl problém dorazit na kterékoliv místo republiky včas, bylo to ale zřídka – nestřízliví od Dispečinku práci nedostávali a na vystřízlivění vlastně ani neměli zájem. Když ty střízlivé Dispečink požádal o dopravu zboží, vyřídili jeho požadavek rychle – a vraceli se na příhraniční parkoviště – nebo ještě častěji do příhraničních měst v Německu, kde bylo víc zábavy.

Občas tam za ně někdo zaplatil útratu, někdy dostali i nečekaný dárek v podobě oblé skleněné láhve, plné lahodných tekutin. Jen výjimečně to bylo opravdu drahé pití, těm méně náročným stačil i rum. Hlavně že byl zadarmo.

Občas – ale čím dál tím častěji a zejména po několika rundách – se nechávali slyšet, že jim vnitrozemští řidiči katul berou jejich zasloužené výdělky a zejména noční příplatky, jen protože jsou blíž po ruce, když je Dispečink potřebuje. Nebyla to pravda, Dispečink je ignoroval jen když nebyli střízliví – těm namol se ale práce v Čechách s příplatky vyhýbala. Remcat se ale dá na cokoli, zejména když máte pozorné posluchače, kteří souhlasí se vším a ochotně přimhuřují oči nad tím, že je řidič namol.

Občas si řidiči, postávající na prázdných parkovištích, anebo létající pro zákazníky na německých trasách, stěžovali na odstrkování ze strany Dispečinku a často při tom padala ostrá slova o diskriminaci. Zdálo se, že tohle jejich noví kamarádi slyší nejraději.

Vždycky je při těchto stescích popleskávali po ramenou a utěšovali, že by se to mohlo a mělo co nejdřív změnit.

Čím dřív, tím lépe.

To ráno začalo jako jiná.

Vstali, umyli se, oblékli a ve společném pokoji nasnídali. Pak se nahrnuli do školních tříd, kde mělo probíhat jako vždycky vyučování.

Po Lukešově první vyučovací hodině přišla Matinka. Ale místo češtiny přinesla žákům nejnovější zprávy. Vypadala přitom vzrušeně, jak ji už dlouho neviděli.

„Vytáhněte si všichni své knihafony – a podívejte se na úvodní stránku Fuhungových novin!“ vybídla je poněkud nezvyklým příkazem.

Splnili to všichni – měli knihafony připravené kvůli vyučování. Kdo ale přelétl očima zprávy – stačila úvodní rubrika ***Jak nás vidí svět*** – ten vyskočil údivem.

„Vzpouřa proti vládě České republiky!“

„Vzbouřenci zcela ovládli již osm měst!“

„Organizace NATO vyhlásila nad Českou republikou bezletovou zónu!“

„Ke vzbouřencům se přidala Česká armáda a předala jim své zbraně!“

„Vláda českých tyranů zaskočena!“

„Česká Policie vyklízí pozice povstalcům a armáda je již zcela na jejich straně!“

„Českým tyranům nikdo azyl neposkytne! Do které země se chystají uprchnout?“

„Obyvatelé vzbouřence vítají jásotem a hromadně se k nim přidávají!“

Víťa nevěřil svým očím. Proboha – co je to za blbost? Jací vzbouřenci? Proč by se na jejich stranu měli přidávat i ostatní lidé?

Přepnul si rychle na rubriku ***Z domova*** – ale ono to nezmizelo, bylo to snad všude!

„Vzbouřenci překvapivým útokem obsadili osm měst a dobývají další!“

„Obyvatelé houfně prchají, kromě holých životů nic nezachrání!“

„Česká vláda vyhlásila nad Českou republikou bezletovou zónu!“

„Patnáct bitevních letadel organizace NATO se zřítilo v hraničních horách při pokusu proniknout nad české území!“

„Vzbouřenci zapalují domy, aby z nich vyhnali zabarikádované občany.“

„Hasiči nemohou hasit, vzbouřenci na ně střílejí!“

„Hrozí humanitární katastrofa i v dalších městech a na vesnicích?“

„Česká vláda obyvatelům doporučuje: nasedněte do janul, uvnitř budete v bezpečí!“

„Nouzové opatření pro ohrožené obyvatele České republiky: napišete-li na knihafonu januly heslo QX, změníte ji v pancéřovou verzi a nikdo vás již nemůže ohrožovat střelnou zbraní – ani kdyby se násilníkovi podařilo k vám nasednout! Ruční zbraně můžete zcela ignorovat! Nenechte se vzbouřenci zajímat – kdo se jim vzdá, toho zabijí!“

„Výzva pro Policii České republiky – sestřelené piloty NATO zajímejte zásadně živé! Nesmí jim být zkriven ani vlas! Kdyby se bránili střelnými zbraněmi, nalétávejte na ně tak dlouho janulami, dokud nevystřílejí náboje! Teprve pak použijte zneškodňující chvaty!“

Mezitím ostatní žáci vyskočili z lavic a obklopili Matinku.

„Co se děje?“ chtěli vědět.

„Nevím o nic víc než vy!“ ujišťovala je Matinka. „Teď mi to řekla Víťova maminka, je to příliš čerstvá zpráva než aby někdo věděl víc!“

„Uvidíme!“ odvětil Víťa. „Zeptáme se rovnou Fuhunga!“

Okamžitě se stal středem pozornosti, protože všichni věděli, že se občas se záhadným Fuhungem baví. Někteří zalitovali, že se nepřidali, když jim Víťa nedávno nabízel krátké školení ***Jak se dohovorit s Fuhungem***, ale visel na něm očima i Olda, který se s Fuhungem uměl bavit také – jen mu to šlo bez telepatie pomaleji.

„Fuhungo, co si myslíš o tom, co se děje v Čechách?“ položil Víťa první otázku.

„Nepřísluší mi posuzovat, co se tu děje,“ odvětil suše Fuhungo.

„Dobře – myslí si tedy o tom, co chceš,“ slevil Víťa. „Máš aspoň trošku přehled, kde všude se v Čechách střílí?“

Odpověď byla mapka střední části Evropy se zakreslením hranic České republiky, kde bylo červeně zbarveno několik plošek. Většina jich byla zatím u hranic s Německem, dvě u Ostravy na hranicích s Polskem. Rakousko a Slovensko kupodivu zachovávaly neutralitu.

„Mohl bys mi tam přidat, kde všude se zřítíla nějaká letadla – jestli je to pravda?“

Oranžové tečky byly rozprostřené podél hranic s Německem a Rakouskem.

Poláci ani Slováci se toho očividně neúčastnili. Jen Němci – ale neutrální Rakušané přece letadla nemají – buď tedy šlo o německá letadla, nebo – mnohem spíš – o americká.

„Ta letadla...“ napadlo Vítu, „nezřítíla se krátce po použití Bernoulliho efektu?“

„Ano, všechna,“ odvětil Fuhungo. „Sám jsi to tak chtěl.“

Takže to bylo dílo pilotů z Čáslavi. Nebo i dalších, pokud si tuhle taktiku předali mezi sebou i do dalších leteckých posádek. To bylo dobré, znamenalo to, že přinejmenším tihle se nepřidali ke vzbuřencům – či povstalcům, nebo jak je nazývat...

„Jsou nad naším územím nějaká velká dopravní letadla?“ chtěl ještě vědět Vít'a.

Velká dopravní letadla ale nad Čechami nebyla a na letišti v Ruzyni stála jen letadla Českých Aerolinií. Všechny ostatní letecké společnosti svá letadla včas uklidily. Na náhodu by to bylo velice zajímavé.

„Dokážeš, Fuhungo, odlišit povstalice nebo vzbuřence?“ chtěl vědět Vít'a.

„Nemám dost podkladů,“ odpověděl Fuhungo. „Neodlišují se.“

Což bylo zajímavé, protože Fuhungo většinou věděl o událostech víc než lidé přímo na místě. Ale tohle mohlo být opravdu těžké. U vojenského vpádu by to bylo jednodušší, vojáci mají různé uniformy, ale když se jedná o vzbuřence, mohou to být docela dobře Češi a kdo se v nich má bez uniforem vyznat?

„Jaké zbraně se v tomhle konfliktu používají?“ zajímal se Vít'a.

Vzápětí celou obrazovku zaplnila mozaika miniaturních obrázků. Lidé si vzbuřence fotografovali pomocí knihafonů a obrázky se samozřejmě dostaly okamžitě až k Fuhungovi. Stačilo teď ťuknout na některý z nich, aby se zvětšil přes celou obrazovku.

Vít'a si jeden obrázek zvětšil – ale všichni, kdo se mu dívali přes rameno, zpozorněli.

I Matinka zatajila dech, když spatřila vzbuřenecké vozidlo i s jeho posádkou.

Na první pohled bylo jasné, že to nejsou zbraně české armády, ale zdánlivě obyčejná dodávková auta japonského původu, očividně úplně nová. Na jejich plošinách byly odborně namontované otočné protiletadlové kulomety – čtyřčata velké ráže. Nemířily však vzhůru, ale vodorovně – kam tahle smršť dopadne, ani betonová stěna nevydrží.

„Kde je ale sebrali?“ vyhrkl ihned Olda.

„Od Němců,“ odvětil mu suše Vít'a, ani se neohlédl. „Na to se ani nemusíš ptát!“

„Vždyť tam nejsou žádné cesty, z Německa k nám neprojede ani tank, natož auta!“

„Mohli je dovézt katulami, těm naše překážky nevadí,“ odvětil suše Vít'a a přepínal na další obrázky.

Tam byly na podobných autech namontovány bazuky, účinné zejména proti budovám. Byly tam také velké letecké raketnice, jaké se v české armádě nikdy nepoužívaly. Ty zbraně vypadaly improvizovaně – ale zblízka bylo vidět, že to nejsou žádné amatérské přestavby, ale odborně vytvořené vražedné stroje.

„Proč by jim je Němci dávali?“ nechápal Olda.

„Proč? To nevím, ale kdo jiný jim je mohl dát? Vždyť je to jen u hranic s Německem!“

„Pár jich je ještě u Polska!“ připomněl mu Olda.

„Jsou ale ojedinelé a mohla by to být i úmyslná falešná stopa!“ namítl Vít'a.

„A jsou ti vzbuřenci vůbec Češi?“ napadlo Oldu. „Co když to jsou nakonec Němci? Nebo Poláci, nebo někdo úplně jiný? Kdo může mít, u všech čertů, zájem na tak hnusném vraždění lidí?“

Vít'a rychle přeletěl očima mozaiku obrázků, než se na jednom zastavil. Když obrázek ťuknutím zvětšil přes ostatní, všichni si vzdychli.

„Cikáni!“ vyhrkl Olda.

Osudný omyl

Aby se Cikáni pokusili svrhnout vládu České republiky, to vypadalo příšerně přitažené za vlasy. Vůbec se jim to nepodobalo.

Jenže na většině obrázků seděli za velkorážními kulomety právě oni. Také řídili auta japonské výroby, zjevně do Čech dovezená z Německa nebo odjinud, to vlastně nehrálo roli. Ale jak se zdálo, ve střelbě se přímo vyžívali a municí rozhodně nešetřili. Zřejmě ji neplatili oni, ale někdo jiný – a totéž se dalo tvrdit i o zbraních.

Vít'a předal adresu galerie obrázků Oldovi a většina žáků se shromáždila kolem něho, zatímco Vít'a se uchýlil stranou a pustil si několik videozáznamů. Byly to vůbec záznamy? Chyběla jim možnost nastavení na zvolené místo – že by byly snímány právě teď? Fuhungo přece dostává všechny obrázky přímo v okamžiku vzniku!

Zdálo se, že je tomu tak. Vít'a se otrásl, když si uvědomil, že to nejspíš zaznamenává člověk, který ani nesedí v janule – obraz byl ostrý a nezkreslený její průhlednou bublinou. Neznámý dokumentarista se skrýval v některém osamělém domku mimo město, bokem ke směru hlavního útoku. Měl ze svého úkrytu nádherný výhled, ale také musel mít ohromnou odvahu. Stačilo by, aby si ho všimli chlapi za mířidly protiletadlových čtyřčat...

Ten člověk riskoval život, jenže právě získával velice cenný dokument.

Ano, za mířidly kulometů i za volanty aut seděli povětšinou Cikáni. Systematicky, při pomalé jízdě, kropili ohnivou smrští okrajové domy dalšího města, na které útočili, ačkoliv na ně odtud nikdo nestřílel. Nebyli tam nikde ozbrojenci, jen bezbranní občané.

Z jednoho domu se vznesla ojedinelá janula, přeplněná prchajícími lidmi – asi další rodina s dětmi, která se odhodlala opustit nejistou ochranu prostřílených zdí a spolehnout se raději na rychlost januly. Uletět nestihla, veliké špičaté kulky byly rychlejší než stíhačka. Cikán za protiletadlovým čtyřčetem jen zvedl hlavě výš a bezohledně je pokropil lavinou horké oceli. Naštěstí janula tu spršku vydržela a pokračovala v letu. Nabrala rychle výšku a rychlostí tryskáče prchala směrem do vnitrozemí.

Další zachráněná rodina, oddychl si trochu Vít'a. Ale kolik jich tam ještě je?

Za prvním sledem se mezi vzbouřenci pohybovali i jiní chlápci. Nebyli to Cikáni a jak se zdálo, neměli tam roli čumilů. Dováželi a doplňovali munici a byli připraveni kdykoliv zaskočit s pomocí, když se střelcům přehřátá zbraň zasekla a nevěděli si s ní rady.

Ano, tihle si věděli rady za každé situace. Cikáni jen mačkali spouště, ale tohle byli ti praví odborníci na zbraně. Zakládali kulometné pásy, v případě poruch uvolňovali zaseknuté závěry a pak se skromně vraceli do druhého sledu. Řezničinu přenechali Cikánům.

Především se ale rozhlíželi dalekohledy. Možná hledali střelcům cíle, ale spíš vyhlíželi posily, neboť se častěji obraceli k Německu, jako kdyby odtud očekávali něco důležitého.

„Vidíš to taky?“ ukázal Vít'ovi na obrazovce Hynek.

„Mám dojem, že tuším, co pořád vyhlížíjí!“ řekl zamyšleně Vít'a. „Jenže letadla jim na pomoc nepřiletí. Patnáct jich už naši sundali a ostatní nejsou kamikaze, aby se bezhlavě hnali jako berani na porážku. Mám ale dojem, že jim to nepříjemně zamíchalo kartami!“

Zdálo se, že je tomu tak. Chlápci ve druhém sledu měli u sebe na povstalce nezvyklé vybavení – nejmodernější laserové zaměřovače k navádění leteckých řízených střel. Ti hoši je měli navádět na cíle – a protože se těžká technika Armády České republiky neobjevovala, mohly být tím cílem jediné mosty nebo budovy – nemocnice, škola, továrny a obytné domy. Jako všude na světě, kde se tihle *nevinní poradci* objeví...

Žádná letadla se ale neobjevovala a zdálo se, že nemocnice zůstanou na pospas autům s bazukami. Byly zatím mimo účinný dostřel – občas zvedly hlaveň do výše a vypálily ránu

naslepo, ale nebyla to mířená palba a náboje jen zvedaly gejzíry hlíny mezi krajními domy města. Horší bylo, že se auta s bazukami nezadržitelně přibližovala k nemocnici, z místa ukrytého dokumentaristy jasně a zřetelně viditelné. Což už je nikdo nezastaví?

Vít'a sklapl kniha fon a rychle vyt'ukal jakési číslo.

„Dobrý den přeji,“ ohlásil se zdvořile.

„Poslyšte, kluci – teď není čas na debaty!“ ozvala se mrzutá odpověď. „Máme frmol!“

„Další letadla na obzoru?“ zeptal se Vít'a.

„Kdyby jen letadla!“ vzdychl si hlas plukovníka z Čáslavi. „F-šestnáctky byly pro nás snadné cíle, šly dolů jedna báseň! Teď je to mnohem horší. Posílají na nás tomahawky! Jsou malé, není čeho se chytit, kloužou jako úhoři a když je naši hoši přece jen vychýlí z dráhy, potvory se samočinně vrací do původního směru. Je vidět, že to jsou pitomé střely – piloti by se při první nedobrovolné otočce katapultovali, tyhle bestie jsou vytrvalejší. Teprve když je někdo navede přímo mezi skály, může si od nich oddychnout! Pár jsme jich dostali do skal ještě v Německu, ale pár jsme jich horko těžko likvidovali až u Plzně! V Čechách je málo míst, kde pád a hlavně výbuch tomahawku nezpůsobí citelné škody! Dvakrát už měli hasiči kvůli tomu práci i s lesním požárem!“

„Řízené střely?“ opakoval Vít'a. „Stroje bez pilotů se dají ničit snadněji než letadla, nepotřebujete je ani chňapat Bernoulliho efektem!“

„Jak? Napadá tě něco lepšího?“

„Jo – ať se jim někdo postaví do cesty a přibrzdí, samozřejmě na místě, kde padající trosky nespadnou lidem na hlavu. Asi bude potřebovat pevné nervy, ale jitula to vydrží.“

„Hele, kluci, to už není žádná sranda!“ ozval se plukovník. „Tomahawky mohou nést i jaderné hlavice, Bylo by to porušení smlouvy SALT, ale podle naší rozvědky Američané do Německa nedávno pár jaderných hlavic přesunuli aniž by Rusové protestovali a nedivte se, že mají naši hoši před nimi respekt. Vždy, když tomahawk bez nejmenších pochyb padá do skal, naši hoši prchají co nejdál. Co myslíš, vydržela by jitula i jaderný výbuch?“

„To asi ne... ale to snad proti nám nepoužijí, vždyť jsme, alespoň formálně, pořád ještě jejich spojenci!“ namítal Vít'a.

„Tuhle otázku vyřeší první jaderný výbuch – ale to už bude pozdě!“ opáčil ustaraným hlasem plukovník. „Jo – a abych nezapomněl, náš pan prezident, jako vrchní velitel armády, nám nařídil neklást útočníkům odpor. Podle něho se dá zabránit ztrátám na životech jedině tím, že se nebudeme vůbec bránit. Proto armáda zůstala v kasárnách a těžká bojová technika vůbec nevyjela, ani nevyjede!“

„Tomu pitomci bych navrhl, ať se podívá na videa, jak masakrují naše města!“ vybuchl Vít'a. „To už v Čechách bylo! Ani Rusům jsme se nebránili – stříleli jen oni! Jenže Rusové se chovali jakž takž slušně a nestříleli do nemocnic. Tihle jsou horší!“

„Jenže to je rozkaz našeho vrchního velitele! Omezili jsme se na likvidaci letících střel a víc už neuděláme! Pozemní vojsko nevyjelo a nevyjede, mají větší disciplínu než my.“

„Tomu já říkám zrada!“ vybuchl opět Vít'a. „Pane plukovníku, likvidujte dál aspoň ty tomahawky a kdyby na nás letěly další stíhačky, suňte je taky, každá jistě ponese střely, na které už tady netrpělivě čekají naváděči. Ať si blábolí kdo chce co chce, zničená stíhačka znamená desítky zachráněných životů! Nemusíte přece na ty darebáky útočit, nemusíte jim klást odpor, postačí zmírňovat... vedlejší škody... nebo jak oni tomu říkají...“

„Šikovná formulace!“ povzdychl si uznale plukovník. „Dá se použít i před vojenským soudem, až se před něj dostaneme!“

„Před žádný vojenský soud se nedostanete!“ ujišťoval ho Vít'a. „To je přece nesmysl, koho by to mohlo napadnout?“

„Kdyby to záviselo na tobě, byl bych klidný,“ usmál se shovívavě plukovník. „Jenže to bude záviset na nové vládě – vládě Cikánů!“

„Na nové vládě?“ opáčil významně Vít'a. „Vy si myslíte, že v Čechách nastoupí nová vláda? A ke všemu Cikánů? Ba ne, tihle to vyhrát nesmí!“

„Ale vyhrají!“ řekl plukovník. „Uvaž, hochu – je proti nám celý svět! Těch pár Cikánů by s kulomety nevydrželo ani hodinu, ale podporují je všichni – včetně naší opozice!“

„Jenže opozice nehne ani prstem – je to celé řízené a podporované ze zahraničí!“

„Což na věci nic nemění!“ opáčil plukovník. „Opozice se přidá k povstání, až to bude vypadat na vítězství. Ale pak už to půjde hrozně rychle.“

„Uvidíme!“ zavrčel Vít'a a vypnul spojení.

Pokus zavolat tátu Vít'ovi nevyšel. Knihafonové výzvy soustavně ignoroval, zřejmě měl jiné starosti a nebylo divu, nechtěl do toho zatahovat děti, ale když se neozýval, vzchopil se Vít'a k vlastní partyzánštině.

Pozval do sousední prázdné školní třídy pár kamarádů a začal s nimi debatovat.

„Jestli vyhrají Cikáni, budeme rádi, že nevědí, kde je Skalní dům!“ mínil Olda.

„Nebud' naivka!“ setřel ho Vít'a. „Lítáme na naše výlety pořád z jednoho místa, lidi by museli být slepí, aby už dávno nevěděli, kde bydlíme!“

„Ti, co o nás vědí, nás neprozradí!“ namítal Olda.

„Už nás Franta jednou prozradil policajtům a kdoví, jestli to neudělá znovu!“

„V tom případě by bylo nejlepší vystavět nový Skalní dům v místě, kde o tom nebude mít nikdo nejmenší tušení,“ připustil Olda. „A přestěhovat se tam, dokud to jde!“

„Mám lepší možnost,“ vytasil se Vít'a s protínávrhem. „Přispět k porážce povstalců.“

„Jenže Fuhungo bude určitě proti!“ namítl Olda. „Sám jsi nám říkal, že můžeme dělat ledacos, dokud někomu neublížíme!“

„Ale nic nenamítal proti obracení střel proti těm, kdo je vypálí!“ připomněl jim Vít'a.

„A co chceš dělat?“ zarazil se nerozhodně Olda. „Doletět na místo a postavit se přímo před ty příšerné, velké kulomety?“

„Ty ti přece nic neudělají!“ připomněl mu Vít'a. „Střel si ani nevšimneš, mihnou se ti tak rychle před očima, že bys je zachytil jedině ultrarychlou kamerou.“

„Jo – a budeš mít žaludek dívat se, co to udělá naproti s těmi střelci?“ zapochybovala Jitka a podívala se smutně na Vít'u.

„Moc bych je nelitoval,“ uvažoval Vít'a. „Střílejí na lidi. A uvažuj trochu, vypálili by si na sebe ty střely sami! Ani Fuhungo by neprotestoval.“

„Ale strašilo by tě to do smrti, přiznej si to,“ pokračovala Jitka.

„Možná,“ couvl Vít'a. „Naopak si zkus představit, co bude, až se dostanou s bazukami k nemocnici. Nebudou se rozpakovat postřílet ležící nemocné i s lékaři a sestřičkami! To by mě strašilo ještě víc! Ale máš pravdu, jsou to sice vrahouni, ale ne ti praví. Praví vrahové to svinstvo jen podporují, ale v Čechách vůbec nejsou, sedí si ve své **studené parádě kožených křesel** a na svých televizích jen zálibně sledují, jak se naši pitomečci Cikáni za ně přičinlivě perou. Možná nevidí, jak podřezávali krky dětem, ale i tím jsou vinni!“

„Jenže k pravým viníkům se nedostaneš!“ řekl s určitostí Olda. „Ti si budou dál sedět v bezpečí a kůži za ně budou nastavovat jiní. A nejvíc nesou kůži na trh právě naši Cikáni. Na všech záběrech knihafonů i televizních kamer z druhé strany střílejí jen oni.“

„To máš pravdu,“ vychladl rychle Vít'a. „Jenže když je nezastavíme, bude to čím dál horší. Armádu náš milovaný prezident úplně vyřadil ze hry příkazem vzdát se. Něco dělají letci – díky za každou raketu tomahawk, kterou pošlou vybuchnout ve skalách na hranici

s Německem, díky za to, že zastavili letecké nálety našich vypečených spojenců, které by tu mohly udělat peklo. Jenže letectvo samo nic nezachrání.“

„Letectvo dokáže srazit na kolena jakoukoliv armádu!“ namítal Olda.

„Ne vždycky,“ vložil se do jejich sporu dosud jen tiše naslouchající Hynek. Jako většina dětí pocházel z děcáku a jako ostatní většinou mlčel.

„Kde, prosím tě, ještě letectvo neuspělo?“ obrátil se na něho prudce Olda.

„V padesátých letech minulého století v Indonézii!“ odvětil Hynek.

„Jak to víš? A co se tam tenkrát stalo?“ chtěl vědět Olda.

„Zajímalo mě to,“ pokrčil rameny Hynek. „Tenkrát se tam pokusili o puč komunisté. Podařilo se jim odstavit vrchního velitele, tehdejšího prezidenta Sukarna, a začali zatýkat a vraždit své oponenty. Jádrem jejich sil byla tenkrát jejich letecká armáda, přidala se k nim do posledního muže. Začala bombardovat vojenské posádky věrné Sukarnovi, ale zejména si vzala na mušku obydlí armádních generálů, kteří se k nim odmítli přidat. Podařilo se jim zabít i celou rodinu generála Suharta, velitele Tygří divize. Jenže ten už v době náletu nebyl doma, ale organizoval u své divize odpor. Tygří divize přerušila na letiště dodávky paliva a pak na ně zaútočila. Jádro vzbouřenců se jim podařilo obklíčit a postřílet – generál Suharto byl patřičně rozezlený smrtí celé své rodiny a dal příkaz nebrat zajatce. Brzy se to rozšířilo do celé země, historici tomu říkali **tropický amok**. V krátké době postříleli a mačetami na kusy rozsekali tři miliony indonéských komunistů! Komunistická strana Indonézie se z toho na dlouhá desetiletí nevzpamatovala, zatímco generál Suharto se stal novým vládcem – mezi námi, taky pěkný diktátor....“

„Jenže my nejsme v jejich kůži!“ namítl Vít'a. „Letiště našich protivníků leží hluboko za hranicemi Německa, Rakouska a Itálie. Rakety tomahawk mohou létat z válečných lodí Američanů ve Středozemním moři. Neobklíčíš je a přerušení dodávek paliva jim neuškodí.“

„A ke všemu naši vlastní armádu ochromil náš vlastní prezident!“ přisadil si Olda.

„Náš vlastní prezident!“ opakoval po něm Vít'a s výrazem naprostého pohrdání. „Ten našim protivníkům spadl z nebe!“

„Pokud si ho sem nedosadilo samo peklo!“ pokusila se obrátit to v žert Jitka.

Snažila se ale marně. Nikomu nebylo do žertování.

„Nebe nebo peklo – někdy i jedinec může rozhodnout osud celých národů!“ zamyslel se trochu Vít'a. „Zejména když je to prezident... potentáti to mají vždycky jednodušší...“

„Co tedy navrhuješ dělat?“ obrátil se na něho nerozhodně Olda.

„Poradím se ještě s Fuhungem!“ řekl Vít'a. „Kdyby to nešlo jinak, nezbude nám než postavit proti vzbouřencům jityly a nechat je, ať se postřílí sami. Ale možná je ještě jiná možnost – jen nás ještě nenapadla. Zeptám se Fuhunga. Odmítá sice přemýšlet za nás, ale aspoň mi dokáže vyvrátit úplně nesmyslné nápady.“

„A ty si myslíš, že tě s jeho pomocí ještě něco napadne?“ zapochybovala Jitka.

„Už napadlo,“ ušklíbl se Vít'a.

Tentokrát se Vít'a s Fuhungem pohádal opravdu ostře.

„Chceš po mně něco, co je proti všem zásadám Tvůrců!“ vyčetl mu nakonec Fuhungo.

„Neporušíme je,“ sliboval mu Vít'a. „Nemám to v úmyslu od samého začátku.“

„Pak by ti snad stačila maketa!“ namítal Fuhungo.

„Nestačila, její účinek by příliš rychle přestal, oni si to ověří. Musí být pravá. Dokážeš nějakou najít a okopírovat?“

„To bys mě podceňoval – dokážu, ale nerad!“

„Oni musí vědět, že to nebude žádná habaďůra!“ trval na svém Vít'a.

„Vždyť to habaďůra bude – pokud chceš opravdu naše zásady dodržet!“

„Jo, chci!“ vzdychl si Vít'a. „Ale to víš ty a vím to já. Oni to nevědí. A sami by si to nejen snadno představili, ale sami by to i provedli. Tak co? Poletím tam?“

„Jestli je to tvé přání...“ ustoupil Fuhungo. „Ale jen ty sám.“

„Jistě, je to mé přání!“ stvrdil Vít'a.

Janula, která se před ním objevila, nečekala dlouho. Vít'a nasedl a protlačil se vodou do řeky. Krátce poté s ním janula vzlétla vzhůru do mraků, zakrývajících hvězdy...

Nad zbytkem Evropy byla noc a malá kosmická lodička podobající se bublině klouzala podél lhostejné Indie směrem k břehům Austrálie. Teprve tam se vyhoupla ze stínu Země, aby si pilot-kosmonaut mohl prohlížet, co je dole pod ním. Měl by si to prohlédnout dobře, tenhle výlet byl proti tátovu zákazu, trest bude jistě odpovídat, tak aby to aspoň stálo za to!

Z Austrálie toho ale mnoho neviděl. Dole pod janulou se rozprostíral Indický oceán, Indii by spatřil jen z dálky, kdyby nebyla ve tmě. Možná tam dole svítily miliony světél, ale mraky nic z toho nahoru nepustily.

Naše matka Země předstírala spánek...

Nad Austrálií přelétal jen krátkou trasou od Adelaide po Sydney. Tady už bylo ráno, ale právě proto nebylo také vidět skoro nic. Světla měst už zhasla a vpředu následovala jen rozlehlá pláň Pacifiku se svými mnoha tisíci ostrovy.

Při přeletu nad Havají se nakrátko ocitl nad územím Spojených států, ale Havaj je od americké pevniny oddělená několika minutami letu – a až pak se před janulou rozprostřela široká pevnina.

San Francisco – nebo to bylo Los Angeles? Knihafon tvrdil, že San Francisco. Pak hory, shora nicotné výšky, Salt Lake City, sevřené mezi nimi, až po další chvílce Denver.

To už měl Vít'a sesmolený text svého prohlášení. V janule nebyla žádná tiskárna, ale Fuhungo jeho text převedl na papír, který zhmotnil přímo před ním na knihafonu.

A teď pozor, bude se přistávat! A pak to bude chtít pohyb! Vít'a byl sice vybavený potřebnými mapami a plánky, ale něco jiného je cestovat prstem po mapě nebo po plánu budovy a jiné je zažít to ve skutečnosti. Nesměl se nikde zdržet, všechno bylo spočítané na vteřiny! A kosmický let, ten nesplnitelný sen milionů kluků, byl nejsnadnější záležitostí!

Nejsnadnější – ale zakázanou. Jenže zakázané ovoce nejvíce chutná...

Janula přestala pohlcovat radarové vlny. Začala je odrážet a ještě je zesilovala, aby je obsluha radarů nemohla přehlédnout. Vít'a teď byl neidentifikovaným létajícím předmětem, přibližujícím se od západu ke shluku několika amerických měst – New York, Philadelphia, Baltimore a Washington. Teď už jistě každou chvilku vypukne dole poplach, ale stíhaček se nemusí bát, ty nemají vůbec žádnou šanci i kdyby byly ve vzduchu a patrolovaly poblíž. Janula je rychlejší než si jejich piloti vůbec dokáží představit, mihne se nad nimi a už bude zase pryč, nestačí po něm ani zvednout hlavu.

Meteor na místě Vít'i by byl dávno rozžhavený doběla a odkapávaly by z něho kusy odtaveného povrchu. V této výšce svého času shořel i raketoplán, ale janula klesala bez obtíží, brzdila jen neznatelně a uvnitř ani nebylo horko. Největší zabrzdění bude až dole, na závěr. Ale to už bude řídit Fuhungo – jako vždycky, když nezkušený pilot januly nestačí dobrzdit nebo vykličkovat nějakou hodně nepřehlednou situaci.

To, co se chystal Vít'a udělat, by možná svedl Fuhungo i sám. To by ale nemělo ten správný účinek. Vít'a očekával, že největším překvapením bude on sám. Dospělý by nikoho tak nešokoval, proto musí letět on – a nikdo jiný. Na cíl ho ale naváděl Fuhungo a Vít'a mu plně důvěřoval. Fuhungo věděl o zákazu, připomněl mu to – ale poslechl ho.

Závěrečné brzdy a zatáčka.

Brzdy musel Fuhungo kompenzovat, není možné ztratit rychlost družic na dvou stech metrech. Pak zatáčka – také tady by bez kompenzace praskaly kosti, místo toho stačil Vít'a sledovat, kam janula míří. A poslední kilometr – tady už by se mohl chopit telepatického řízení. Vyměřil si přesně, kam letí – a poslal před sebe energii.

Nebyl to takový výbuch, jaký by způsobil americký tomahawk, ale rána to byla pěkná. Neprůstřelná skla se rozlétla vodopádem střepů a okno ve stěně Bílého domu přímo proti janule bylo rázem větší a hlavně – nezasklené.

Uprostřed Modré místnosti, vyhrazené pro přijímání hlav států, přímo před zděšeným prezidentem Spojených států, ohlušeným a napolo oslepeným explozí, naštěstí bez jediného škrábnutí, stál v oblaku prachu a červené cihlové drti – docela obyčejný kluk.

Nic na něm nebylo zajímavého. Vypadal jako tisíce farmářských synků, oblečený byl v modravých džínách a strakaté košili, jen typicky farmářský klobouček mu chyběl. V ruce držel list papíru s nějakým ozdobně napsaným textem.

„Pane prezident!“ oslovil zkoprnělého představitele nejsilnější velmoci světa – a svou nemotornou dětskou angličtinou s cizím přízvukem až teď prozradil, že není zdejší. Pořád se choval bez zábran a beze strachu, nevšímal si mužů prezidentovy ochranky, kteří nenápadně sahalo po zbraních, ale strnuli, když se znenadání mezi vetřelcem a prezidentem objevil podivný kuželovitý předmět s vlaječkou Spojených států, písmeny a číslicemi.

„Přináším vám dar – nedar,“ pokračoval Vít'a. „Je to dar, protože vám ho tu nechám. Ale není to dar, protože je to poslední výstraha. Zastavte okamžitě válku v Čechách! I když jste ji nevyhlásili – ale to je jen tím větší podlost. Přestaňte už střílet vaše tomahawky, jinak se vám tu objeví další, úplně stejný dáreček, jen přiletí větší rychlostí – a odjištěný.“

„Co je to?“ zmohl se prezident na stručnou otázku.

„Vaše vlastní neutronová hlavice!“ odvětil kluk. „Malá ráže, ale mrtvá zóna by byla asi dvě míle kolem. Je zajištěná, ale to není podstatné, nechci ji odpálit. Jen mezi námi, o vašem letadle Air-force-one vím v každém okamžiku, ať stojí – jako v této chvíli – na letišti, anebo letí ve vzduchu. Dohoním ho kdykoliv mě napadne, nespolehejte se na ochranu něčeho tak křehkého. Také vaše protiatomové bunkry jsou jen iluzorní ochrana, neutronovou bombu za vámi dostanu i do místností, i kdyby byly kilometr pod zemí. A vyříd'te svým lidem, že mají na opuštění Čech čtyřiaadvacet hodin – pak ať se nediví! Vymeteme je jako pavučiny. Tohle varování považujte za poslední známku naší dobré vůle. A protože si potrpíte na listiny, tady to máte pro jistotu černé na bílém!“

Stál příliš daleko, než aby předal svou pečlivě připravenou deklaraci přímo do rukou prezidenta. Dal by tím příležitost prezidentovým gorilám, jistě jsou vycvičené v americkém národním sportu *rychlotasbě*... pořádají v tom občas i závody... ale vždyť i hození deklarace pod nohy může mít stejný, ne-li větší efekt! Škoda, že nemá rukavici! Ta by tu seděla!

Upustil papír tak, aby jako malý kluzák sklouzl blíž k nohám prezidenta. Pak už ale na nic nečekal, shýbl se a nasedl do průhledného vajíčka, které se před ním znenadání objevilo.

Byl nejvyšší čas. Muži prezidentovy ochranky se vzpamatovali a nastalé ticho přervalo praskání výstřelů. Kulky na okamžik zmrtvěly ve vzduchu těsně před vajíčkem a pak začaly až neskutečně pomalu klouzat a padat na modrý koberec, pokrytý bílým prachem z omítky, promíchaným s červenou cihlovou drtí.

Kluk se jen útrpně usmál. Zavrtěl hlavou a pokrčil rameny, jakoby nechápal, oč jim jde. Pak jim ukázal srozumitelné znamení – palec otočený dolů. Nemáte šanci, boys!

Otočil se a proletěl otvorem, který si krátce předtím vytvořil, nabral směr vzhůru a za okamžik poté se vřízl do mraků.

Zmizel z očí – i z radarů.

Tentokrát jeho návrat očekával celý Skální dům.

Hned v přístavišti ho přivítal otec, ale za ním se tlačili skoro všichni a čekali, co Vít'a řekne. Za okny, ačkoliv to byl jen obraz, byla černá noc, ale nikdo ještě nespál. Všichni byli zvědaví, jak to přivítání dopadne. Vít'ovi trochu vrtalo hlavou, jak se to tak rychle dozvěděli. Vždyť nikomu neřekl, kam poletí a co tam chce dělat!

„Kde jsi byl?“ zahřměl na Vít'u táta.

„Na výpravě do Spojených států,“ přiznal srdnatě, opět rozhodnutý nezapírat. „Nemám se za co stydět, bylo to nutné! Jak to ale víš?“

„Stačilo zeptat se Fuhunga,“ odvětil otec. „Umím to jako ty a on naštěstí nelže!“

„Já taky nelžu!“ namítl Vít'a. „Tvrdil jsem snad někomu něco jiného?“

„Nezakázal jsem to náhodou nedávno všem?“

„Zakázal,“ přikývl Vít'a. „Ale jsou chvíle, kdy se dodržením zákazu stane větší škoda než jeho překročením. Tohle byl právě takový případ!“

„Takové klukoviny máš ohlásit předem – já bych ti to rychle rozmluvil!“

„To bys nesměl ignorovat knihafonové výzvy!“ opáčil Vít'a. „Mám svědky, že jsi se mnou odmítal mluvit.“

„Tys to ale neřekl ani kamarádům – a to bys měl, debatovali jste o tom dlouho, ne?“

„No – jednak mě to napadlo až na konec,“ kroutil se Vít'a, „za druhý jsem si to chtěl nejprve prohodit s Fuhungem, ten nejlépe rozezná pitomost od dobrého nápadu, no a za třetí to spěchalo. Udělal jsem to, protože jsem to považoval za naprosto nutné! Uznej to!“

„Nemohlo to počkat pár hodin, aspoň do rána?“

„Nemohlo,“ namítl Vít'a. „Kolik lidí by to kvůli těm pár hodinám odneslo?“

„Nejspíš nikdo,“ řekl otec mírněji. „Mezitím jsme stačili zorganizovat pasivní obranu proti povstalcům i evakuaci ohrožených lidí.“

„Jo?“ trochu se Vít'ovi rozjasnil obličej. „A co jste vymysleli?“

„Pasivní obrana – to jsou cesty kolem vzbouřenců, zasypané tunami balvanů, aby tudy neprojela jejich ozbrojená auta,“ řekl otec mírněji. „Balvany vozíme katulami – naštěstí jsou neprůstřelné, skládáme je na cesty i když jsou vzbouřenci na dostřel. Když je roztrhají dynamitem, postavíme o kus dál další hráz. Pěšky by prošli snadno, ale bez aut s kulomety si dál netroufají. Vztekají se, ale není jim to nic platné!“

„Jen aby si ta auta nepřetahali katulami!“ pochyboval. „Když je nezastavily ani naše skály podél hranic...“

„To se nestane, odebrali jsme jim licence,“ usmál se otec. „Fuhungo si dobře pamatuje, kdo byl v poslední době s katulou na německé straně hranic – auta sem dovezli, ale už je nikam nepřemístí, nemají čím! Jsou zkrátka v pasti. Mají už jen pár cisteren benzínu, ale ten jim brzy dojde. Dochází jim i munice a brzy budou úplně vyřízení.“

„Dobrý nápad!“ schválil to Vít'a.

„Druhý nápad se týká řízených střel s plochou dráhou letu tomahawk,“ pokračoval táta ve výčtu opatření. „Zeptal jsem se Fuhunga, jak hodně by mu bylo proti srsti, kdyby tyhle stroje, určené k vraždění našich lidí, likvidoval i bez našich pilotů. Mohl by snad zařídit, aby se na našich hranicích prostě vypařily, bez rozdílu, jestli nesou nálože trhavin nebo jaderné hlavice. Fuhungovi to proti mysli nebylo a od té chvíle se všechny střely i bezpilotní letadla při přeletu našich hranic prostě rozplynou. A naši piloti musí hlídat jen pilotované letouny a bojové helikoptéry – mimochodem, sundali dalších osm stíhaček a donutili nouzově přistát čtyři helikoptéry.“

„To je zajímavé!“ pochvaloval si Vít'a. „Jak to proběhlo?“

„Hladce a nekrvavě, všechny posádky už sedí ve vězení. Piloti měli u sebe družicovou identifikaci, aby je v případě havárie zachránci snadněji našli. Američané pro ně také poslali přepadové helikoptéry, které by je i za běžných válečných podmínek dostaly do bezpečí – jenže na rozdíl od jiných válek na světě i ti už sedí spolu s nimi.“

„Hele, tati – nestálo by za to přihodit k nim i našeho prezidenta?“ napadlo Vít’a. „Jeho rozkaz vzdát se je snad velezrada, nebo ne?“

„O tom jsme jednali, zrovna když jsi mě volal,“ podotkl otec. „Proto jsem nemohl brát hovory. V případě velezrady ho může Poslanecká sněmovna legálně odvolat z funkce, což se stalo, takže jsme momentálně bez prezidenta. Nechtěl to pochopit, strašně protestoval, ale teď už sedí zkroušeně v cele a čeká na soud. Na druhé straně, jeho rozkaz **nebránit se** nám nechtěně pomohl. Kdyby se do toho vložila armáda, byl by větší chaos a při střelbě by bylo víc mrtvých. Policie to zvládá lépe. Ale za polehčující okolnost to bývalému prezidentovi nikdo neuzná, tím se nemůže utěšovat.“

„Odkdy tak bezmezně věříš policajtům? Jak je to dávno, co po nás pátrali?“

Táta se usmál a bylo vidět, že se na syna ani příliš nezlobí.

„V současné době má Policie stejný cíl jako my. Snažíme se obnovit pořádek, v tom se momentálně shodneme, takže můžeme táhnout za společný provaz. Může se stát, že budeme zase stát proti sobě, ale to v téhle chvíli necháváme my i oni stranou.“

„Já jsem na to šel jinak, ale doufám, že taky správně!“ trval na svém Vít’a, aniž by se zmiňoval, co tím přesně myslí.

„Správně? Možná!“ sice trochu neochotně, ale připustil jeho táta. „Možná to bude mít účinek. Dobře – trest za porušení zákazu určím až podle výsledku!“

„Díky, tati!“

„Ale zákaz platí dál a na trestu se nic nemění!“ trval na svém otec. „Může být mírnější nebo přísnější, ale nějaký trest bude v každém případě!“

„Beru, tati!“ odvětil Vít’a. „Trest musí být. Ale až podle účinku! Kdyby to zastavilo válku, pak by byl každý trest nespravedlivý!“

„Ale mrskl’s mu to pod nohy parádně!“ řekla obdivně Jitka.

Takže bylo jasné, že o jeho setkání v Bílém domě už všichni věděli všechno.

„Jak víte, o co šlo?“ zrudl, ačkoliv nemohl očekávat, že se to zrovna tady utají.

„Fuhungo se napojil internetem na ochranku Bílého domu, zrovna když vyhodnocovali záznamy bezpečnostních kamer,“ vysvětloval mu rychle Olda. „Viděli jsme to, než ses stihl vrátit. Všichni jsme ti to záviděli! Jak jsi mu to poslední varování hodil! Amíci sice všechno označili jako **Top Secret**, ale pro nás to neplatí. Mají dokonalé bezpečnostní kamery, obraz jako břitva, žádné levné šmejdý jako u nás v Čechách! Co myslíš, stálo by za psinu umístit ty záznamy na internet? Byl bys rázem celosvětová filmová hvězda!“

„Jo – a taky celosvětově hledaná jako Usáma bin Ládín!“ namítl Vít’a. „Radši bych to ponechal **Top Secret** – bude to tak lepší.“

„A dost!“ přerušil je Vít’ův táta. „Bude půl dvanácté! Do půlnoci budete všichni ležet, jinak pro vás zítra vynaleznu mimořádnou prácičku navíc!“

„Aspoň se něco naučíme!“ řekl drze Vít’a.

„Netěš se!“ odvětil otec. „Já si ještě pamatuji takové ty krásné zbytečné práce, kterými nás na vojně dusili mazáci. Třeba přeházet hromadu písku z jednoho kouta kasárenského dvora na druhý a když jsme to měli hotové, zase zpátky!“

„Odkdy ses stal mazákem?“ opáčil jedovatě Vít’a.

„No – v něčem asi měli pravdu,“ připustil otec s úsměvem. „Kdo má plné ruce práce, třeba s pískem, nemá čas na vymýšlení blbinek!“

„V tom případě jsi krutě zaspal dobu, tati!“ řekl Vít'a s jistotou v hlase.

„Zaspal dobu?“ zarazil se otec. „Jak to myslíš?“

„Zapomněl jsi vymyslet pořádnou hromadu písku pro řidiče katul!“ dodal Vít'a. „Ti měli taky moc času na vymýšlení blbinek!“

Táta se na něho podíval chvíli nechápavě. Pak si jen vzdychl.

„Asi máš pravdu!“ řekl.

Ticho před bouří

Vyučování během jakékoliv války zpravidla za moc nestojí, a už vůbec ne v prvních dnech konfliktu. Žáci ani učitelé nemají na školní látku náladu.

Učitelé ve Skalním domě si krátce po zahnání dětí do postelí svolali noční konferenci spojenou s rodičovským sdružením. Dala by se nazvat i schůzí dospělých obyvatel Skalního domu. Konala se o půlnoci, ale ve Skalním domě nebylo jediné oko zavřené. U dětí se snad dalo očekávat, že už konečně usnou – zejména když byly rozdělené do různých pokojíků – ale z dospělých se nechtělo spát žádnému.

To byl tedy den!

Překvapivé povstání nikdo neočekával. Ani premiér vlády, ač by měl být informovaný nejlépe. Zdálo se, že rozvědka fatálně zaspala. Vůbec vládu nevarovala, že se něco chystá – pokud ta neinformovanost nebyla úmyslná. Pak by se fakticky přidala na stranu povstalců. Možná ne otevřeně, ale svou nečinností jim nahrávala.

Tak jako tak to bylo její těžké selhání. Povstání začalo pro většinu obyvatel nečekaně. Mnoho lidí vzbouřenci překvapili ve spánku a nejvíce obětí to odneslo v noci. Zpočátku je totiž vzbouřenci nestříleli, jen spící tiše podřezávali. Až když se někteří vzbudili, začali je střílet. To už naštěstí některé napadlo odletět a kdo byl v janule, byl prakticky zachráněný.

Jak se ale vzbouřencům podařilo udržet tak důkladně připravenou vzpouru v tajnosti? Takové množství aut s namontovanými zbraněmi se přece v Čechách nedá schovat! Museli je dopravit přes hranice, ale ani to nemohlo být jednoduché! Kdyby se rozvědka neflákala, musela by to zachytit, pokud to rovnou nekryla. První by mohlo být důvodem k potrestání pro neschopnost, druhé pro spoluúčast – což by bylo ještě horší.

Tak jako tak premiér nesměl důvěřovat České rozvědce, prolezlé přívrženci bývalých vládnoucích stran, nyní opozice. Dalo se očekávat, že ještě něco vyvedou? Neměl by jim už k tomu dávat příležitost.

Takže – co dál? Jak se zdá, povstání tentokrát opravdu tvrdě narazilo. Vzbouřencům se díky překvapení podařilo ovládnout osm pohraničních městeček. Je to ztráta, ale dál se bez zahraniční pomoci nedostanou. Je jich málo, zbraně mají paralyzované zničenými silnicemi a hornatým pohraničním terénem, zásoby paliva i munice jim docházejí, leteckou podporu NATO, na kterou se nejvíc spoléhali, nedostanou. Ani těch pár stovek **poradců** je nevytrhne a jak se zdá, bude se to sousedním státům špatně vysvětlovat, až padnou do zajetí.

Znamená to vytvořit policejní jednotky, určené ke strážení hranic a zabránění přísunu zboží vzbouřencům, hlavně vojenského materiálu. Také by měly zabránit útěku vzbouřenců a zejména jejich poradců za hranice, až ti pochopí, že jim už nic jiného nezbyvá.

Podle výpovědí uprchlíků vzbouřenci vyrabovali obchody, ale spoustu zboží, zejména potravin, přitom bez užitku zničili. Bude nutné evakuovat poslední zbytky lidí. Těm, kdo se k povstání nepřidali, hrozí strádání. U vzbouřenců je to jejich problém, horší je, aby netrpěli nevinní. Obětí na životech bylo i tak zřejmě dost, zejména zpočátku, kdy nikdo nic netušil, ale lidé se vzpamatovali a dokázali použít januly – i když často zachránili jen holé životy, bez majetku. Ten vzal čert – ale hořící města neposkytnou vzbouřencům úkryt ani zásoby.

Kolik nevinných lidí ještě zůstalo na území obsazeném vzbouřenci? Měl by to někdo obletět a vyzvednout je.

„Hlavně to nikdo neprořečnete před dětmi, mohly by se na to vrhnout,“ řekla Matinka.

„Myslíš?“ podíval se na ni Vítův otec.

„Dva oblety zeměkoule má tvůj vlastní syn na tričku!“ připomněla mu.

„To mi radši ani nepřipomínej!“ zamračil se Vítův otec.

„A ostatní hoří netrpělivostí zapojit se do toho taky,“ pokračovala. „Januly jim dávají pocit bezpečí, ale kdoví, co se jim ještě může stát!“

„Možná by nebylo od věci nějak je zaměstnat!“ navrhl učitel Lukeš. „Dát jim něco na starost, aby měli všichni pocit, že pomáhají, ale aby se sami nedostali do nějakého firmolu!“

„To je jednoduché!“ řekl otec. „Ráno jim oznamte, že vyučování se z důvodu povstání do odvolání ruší – beztak by nemělo smysl. A že dostávají za úkol zkoumat internet, kde se co o tom píše. Naše Fuhungovy noviny sledovat nemusí, o těch víme, hlavně potřebujeme přehled o zahraničních zprávách. Aspoň si všichni pořádně procvičí cizí jazyky, jaký kdo ovládá. Největší cenu budou mít asi zprávy z Německa, ale zajímavé by pro nás mohly být všechny. Ať se tomu mládež věnuje! Nebude to ani ta pověstná hromada písku!“

„A co my?“ starala se Matinka.

„Měli byste je povzbuzovat a případně se spolupodílet na vyhodnocování,“ nabídl jim. „Stálo by za to sestavit o tom přehled pro Fuhungovy noviny. Troufnete si na to?“

„Víc od nás nečekáte?“ netajila Matinka zklamání.

„Nemá cenu, abyste se pletli do práce Policii, ti jsou vycvičení a budou si vědět rady i bez vás,“ chlácholil je. „Ale i vyhodnocování cizích zpráv může být pro konečný výsledek zajímavé. Zaměřte se na akce, ohlášené v zahraničních zprávách – ať se u nás projeví nebo ne. Mohli bychom třeba zabránit tomu, co se na nás teprve chystá!“

Pak ale všem doporučil jít ještě dospat, co se dá. Ráno budou možná potřebovat jasnou hlavu. Povstání se sice zadrhlo, ale může ještě nepříjemně překvapit.

Nakonec zůstala vzhůru jen Matinka. Prohlásila, že se cítí svěží a fit a může si zatím prohlédnout zprávy z Ameriky, kde jsou proti Evropě v časovém posunu.

Skalní dům konečně ovládlo ticho...

Svěřený úkol děti zpočátku moc nezaujal, ale když všichni viděli, že se tím zabývají ve vši vážnosti i dospělí, zejména Matinka, která si hned vzala na starost zprávy ve španělštině, pochopily, že to může být záslužné.

„Kdo umíte aspoň trochu německy?“ vyzvala je Matinka, když se všichni shromáždili kolem učitelů v největší třídě Skalního domu.

Váhavě zvedli ruce manželé Myškoví a dvě děti – Jitka a Hynek. Ostatní bohužel tuto řeč neovládali.

„Zprávy z Německa budou nejdůležitější!“ rozhodla Matinka. „Věnujte se internetu na německé straně. Cokoliv objevíte, předejte panu Myškoví, který posoudí, jak je to pro nás důležité. Pan Lukeš vám může jako němčinář pomáhat, ale bude lépe, když se věnuje polské straně, polsky tady nikdo jiný neumí.“

„My umíme jen anglicky!“ řekl vzdorovitě Vít'a. Nebyla to pravda, v Praze se učili ve výběrové škole kromě angličtiny i ruštině – kterou chtěl ale Vít'a zapřít, aby se na něho dostalo sledování nejzajímavějších zpráv v angličtině. Pravdou ale bylo, že rusky uměl hůř a ruštinu poslední dobou úplně opustil.

„Věnujte se tedy anglofonní oblasti světa,“ přikývla Matinka. „Británii a Spojeným státům. Kdo si ještě troufá na angličtinu?“

Trochu váhavě se zdvihl les rukou. Na angličtinu by si troufali skoro všichni, až na ty dva, kteří už dostali na starost němčinu.

„Dobře, je vás většina,“ přikývla Matinka. „Zeptám se tedy jinak: ovládá někdo ještě jinou řeč než angličtinu?“

Přihlásili se jen dva – sourozenci Olda s Katkou.

„Tak ven s tím – na co si troufáte?“ obrátila se na ně Matinka.

„Umíme rusky – ale to přece nebudeme potřebovat, nebo ano?“ přiznal Olda.

„V každém jazyce, který neznáme, nám může utéci něco důležitého,“ řekla Matinka.

„Rusů se to přece netýká!“ namítal Olda.

„Ruština může být také důležitá,“ nesouhlasila Matinka. „Rusko není součástí aliance NATO a může jí proto dělat potíže, které by se nám mohly hodit. Ještě že jste na to aspoň dva, zaměřte se tedy na ruskou oblast.“

„Většina důležitých zpráv bude stejně anglicky!“ namítl uraženě Vít'a.

„Nejdůležitější budou ty německé,“ setřela ho Matinka. „Nemáme tady nikoho, kdo by rozuměl polštině? Vzbouřenci se přece objevili i na severní Moravě a nebylo by dobré, aby na to byl kolega Lukeš sám.“

Nikdo se ale nepřihlásil.

„Škoda – i to bude důležitá oblast,“ řekla Matinka.

„Polštinu zvládnou levou rukou,“ slíbil starý učitel Lukeš.

„Tím líp!“ pochválila si Matinka. „Budu mít na starosti Itálii a Španělsko. Němčina je bez pochyb nejdůležitější, ale i v Polsku by ledacos mohlo být...“

„Neměli bychom se rozejít i do jiných tříd?“ zkusil navrhnout Vít'a.

„Bude lepší, když budeme pohromadě – budeme mít všichni lepší přehled,“ zamítla jeho nápad Matinka.

Pak už se všichni rozsadili do lavic a rozložili si před sebou knihafony. Ukázalo se, že to bude zajímavější, než to vypadalo zpočátku. Nejzajímavější zprávu přinesla kupodivu už v první čtvrt hodině Matinka.

„Tomahawk zabíjel v Itálii!“ oznámila všem po chvilce hledání. „Italská vláda poslala oficiální protest organizaci NATO proti přeletům amerických raket tomahawk přes italské území! Jedna raketa selhala, dopadla na předměstí Říma, zničila obytný dům a zabila uvnitř pět lidí. Italové žádají, aby americké válečné lodi, ze kterých se rakety tomahawk odpalují, obepluly Itálii, aby neohrožovaly civilní obyvatele.“

„A to tam spadla jen jedna!“ opáčil Vít'a.

„Kolik jich mířilo na nás?“ zeptala se zvědavě Jitka.

„Hned to zjistím!“ nabídl se rychle Vít'a.

„Máš se dívat na americký internet!“ popíchla ho Janka.

„Ten stihnu taky!“ sliboval Vít'a.

„Tak Italové se starají, aby to na ně nepadalo!“ odfrkl si Olda. „Ale že to bude dál lítat přes Rakušáky, to jim nevadí. Holt košile je bližší než kabát! A že měly původně dopadat na nás, ke všemu úmyslně, to už jim je úplně volný a dokonce to schvalují!“

„No...“ hlásil mezitím Vít'a. „Jedna vadná rachejtle ze tří set odpálených je poměrně slušná spolehlivost. Horší by bylo, kdyby všech tří sta dvacet šest doletělo až k nám. U nás by nadělaly pravé peklo.“

„To už jich na nás poslali tolik?“ vyjevila se Janka.

„Jo,“ přikývl Vít'a. „Jedna stojí tři čtvrtě milionu dolarů, takže už na nás Američané vystříleli čtvrt miliardy. A to jim ještě nedošlo, že zbytečně. Zpočátku padaly do skal a lesů, teď se našťestí na hranicích prostě rozplynou. Jediný tomahawk, který něco úspěšně zničil, byl ten v Římě!“

„Cyniku!“ zpražila ho Jitka. „A té rodiny, co to odnesla, ti není líto?“

„Je,“ přikývl Vít'a. „Ale ještě víc je mi líto tisíců rodin, které to odnesly všude jinde ve světě a které nikomu v Itálii nevadily, i když tam ty letecké bomby pro ně skladovali a nakládali. Velká většina lidí se schovává za heslo: hlavně že to není u nás!“

„Jó – to známé anglické heslo: NIMB – Not In My Backyard!“ přidal Olda.

„Neboli – hlavně ať to není na našem dvorku – česky se tomu nejvíc blíží známější: Ať chcípne prase sousedovi!“

„Já mám zajímavější zprávu!“ přihlásila se o pozornost Katka. „Ruská delegace vetuje v OSN návrh rezoluce podaný Spojenými státy, Francií, Itálií a Velkou Británií, poskytující armádám NATO mandát obsadit na ochranu civilních obyvatel Českou republiku.“

„A hled’me!“ obrátila se k ní Matinka. „To je vážné.“

„Budeme o tom muset uvědomit vládu,“ navrhl učitel Lukeš. „Proč se to neobjevilo na ostatních stránkách?“

„Nevíme,“ vrčel Vít’a, zatímco hbitě listoval stránkami. „Jak si to vlastně ti darebáci představují? Obsadit Českou republiku na ochranu Cikánů? Těm tu nikdo neubližoval, oni si přece sami začali! Nebo na ochranu ostatních lidí? Proč by pak Cikánům dodávali zbraně a munici? Je to celé nějaký nesmysl!“

„To není žádný nesmysl!“ opravila ho vážně Jitka. „Vsadím boty, že ochrana obyvatel znamená v řeči představitelů NATO srovnat se zemí většinu měst, rozbít tady všechno, co se rozbít dá a pak nám ustanovit vládu Cikánů, která bude poslušně platit vylhané dluhy, dokud u nás bude co krást a zabavovat a dokud se nedostaneme do doby kamenné.“

„V tom případě by nás Rusové zachránili!“ vzdychl si Hynek.

„Že by zrovna Rusové byli dobrodinci?“ uvažovala Katka. „Tomu se mi nechce věřit!“

„To je v téhle chvíli jedno,“ rozhodla Matinka. „Budeme muset uvědomit vládu, že se chystá invaze vojsk NATO.“

„Vždyť to Rusové vetovali!“ připomněla jí Katka.

„NATO je schopné podniknout invazi i bez rezoluce. Tu vlastně potřebuje jen aby se to propagandistům před světem lépe zdůvodňovalo. Ale když už si takovou rezolucí připravují půdu, připravují určitě i tu invazi,“ uvažovala Matinka.

„Už volám tátu!“ řekl na to Vít’a.

Diplomatická izolace České republiky měla i své nevýhody.

Nebylo možné ovlivňovat jednání ani hledat spojence. A v některých případech to bylo nebezpečné. Nevědět o přípravách vojsk u sousedů by znamenalo probudit se jednoho rána s cizími tanky pod oknem. V Čechách by to nebylo ani zdaleka poprvé.

Vít’ův táta pozval na zasedání vlády delegaci ze Skalniho domu. Vedla ji Matinka, ale kromě ní v ní byli Vít’a – protože se nejlépe domlouval s Fuhungem, Olda s Katkou, neboť uměli rusky a Jitka s Hynkem za němčináře.

Hlavním a vlastně jediným bodem jednání byla připravovaná invaze armád NATO do Čech, zachycená na ruských serverech.

Česká rozvědka opět zaspala – pokud vládu nevarovala úmyslně, ale nebyl čas pátrat po podrobnostech. Média členských zemí NATO se o ničem ani náznakem nezmínila, před veřejností se podařilo všechno pečlivě utajit. Jen Rusové se podle všeho prorekli. Tím se ale nebezpečí nezmenšilo. Jak to řekla Matinka, když už si připravují půdu chystanou rezolucí, připravují určitě i tu invazi. Co ale může proti ní vláda České republiky podniknout? Proč smí beztrestně přepadat slabší vždy jen jedna strana? Protože se cítí silnější? A není to jen falešný pocit nadřazenosti?

Vláda se brzy shodla na protiopatřeních. Vít’ovi se nejvíc líbilo, že se ani v nejvypjatější situaci nemělo z naší strany střílet. Prosadil to tatínek – zjevně kvůli skřítkům, ale to by policistům nemělo být na překážku. Naštěstí se přitom nemluvilo o Vít’ově cestě do Bílého domu a o jeho ultimátu americkému prezidentovi. Něco jiného je vyhrožovat a něco jiného je protivníka skutečně zabít. V současné situaci bylo

nejdůležitější, že januly poskytovaly svým posádkám prakticky nezranitelnost, zatímco po zuby vyzbrojení protivníci podobnou ochranu neměli. Bude nutné této výhody využít všude kde to půjde.

Naskládat přes cesty balvany, které v hornatém terénu zastaví postup automobilů, byla jen první vlašťovka. A přitom to bylo úplně bez rizika. Noví řidiči katul pokládali balvany na silnice i pod palbou – nevšimli si jí, jako kdyby nebyla. Právě to okázale ignorování pak nejvíce zadržovalo postup vzbouřenců.

Evakuovaná města i vesnice byly vzbouřenci obsazené, ale ti se už necítili tak skvěle jako v prvních hodinách. Ticho na české straně nevěstilo nic dobrého.

Znamenalo to, že se chystá pořádná akce...

Bezletovou zónu nad Českou republikou vyhlásily obě strany – naštěstí měla v tomto směru díky Fuhungovi a jeho janulám, katulám a jitulám převahu Česká republika. Jakmile některé pilotované letadlo NATO překročilo české hranice, nalétly na ně z Čáslavi jituly. Dvě letadla po pár kilometrech obrátily na útěk, většinou ale donutily jejich piloty katapultovat se. Čáslavská základna se tak stala černou můrou plánovačů NATO i bez svých nadzvukových stíhaček. Čáslaváci měli stoprocentní úspěšnost bez vlastní ztráty.

Bezpilotní stroje, počínaje tomahawky odpalovanými z amerických lodí v Severním a Středozezemním moři až po dálkově řízená letadla, schopná samostatně bombardovat cíle na opačném konci světa, se už nedostaly za české hranice dál než na pár metrů – rozplývaly se tak nenápadně a tiše, že si pozorovatelé na hranicích té skutečnosti všimli až po delší době.

Západní média zpočátku dokonce přinášela zprávy o úspěšném ničení vojenských cílů v Čechách, o praktickém vymazání české protiletecké obrany, decimování tanků, obrněných transportérů a jiných – pochopitelně **výhradně vojenských** – cílů na českém území. V cizích novinách se objevovaly fotografie zničených českých tanků, v televizi běžely efektní záběry výbuchů řízených střel, ničících **chirurgicky přesnými** zásahy české velitelské bunkry. Bylo vidět, že to všechno mělo nastat – jenže média si senzační záběry připravila dopředu, zřejmě aby jim žádné podrobnosti neunikly.

Autentické mohly být záběry na jásot vítězně postupujících ozbrojených vzbouřenců, na široké úsměvy Cikánů na automobilech, vítězná gesta a radostnou střelbu do vzduchu.

Zfalšované bylo střílení z pancéřovek na české tanky, které se vždy po zásahu zahalily do černých oblaků hořící nafty... Tanky přece proti nim vůbec nevyjely – kde je tedy ničili?

Falešné byly i záběry masových protestních demonstrací proti zkorumpované, zločinné vládě, která přes odpor celého národa vytrvale odmítá odstoupit... Demonstrace měla být na Václavském náměstí, ale tramvajové koleje u sochy krále Václava, které tam dávno nejsou, usvědčovaly autory nahrávky z dalšího falzifikátu.

Optimismus médií navíc vyvracely zprávy z Čech. Nejenže tam nebyly zničeny žádné vojenské cíle, ale nebyl dosud vyhlášen ani jeden letecký poplach! Letadla NATO se totiž nad česká města vůbec nedostala! Záběry z vítězného tažení vzbouřenců za podpory aliance byly předem natočeny podle očekávání iniciátorů agrese, jenže se fatálně rozešly s realitou. Zprávy České televize, zachytitelné i v německém příhraničí, úspěchy aliančních letců zcela popíraly. Naopak se tu objevily výsledky zajatých pilotů. Většinou nechápali, co se stalo – jen matně si vzpomínali, jak se s nimi letoun nekontrolovatelně roztočil a jak se na poslední chvíli katapultovali. Piloti helikoptér vypovídali, jak je donutily k přistání ty pomalé české podzvukové bitevní stroje – a nechápali, kde se v té chvíli zdržely jejich skvělé nadzvukové stíhačky, které je měly chránit a samozřejmě měly s těmi drzími Čechy rychle zatočit.

V bezletové zóně létaly svobodně kromě českých podzvukových bitevníků jen české januly. Většinou civilní, jen zčásti patřící Policii. Piloti z posádky Čáslav létali jen když se k hranicím blížila letadla NATO, pak ale létali nejrychleji. Provoz byl vcelku normální, jako by ani žádná válka nebyla. Katuly převážely dál náklady a lidé, dříve do práce dojíždějící, létali téměř bez omezení. Policie po nich požadovala jen dodržovat výšku dvou kilometrů, aby nepřekáželi bitevníkům. Když se ale někteří projeví jako neukáznění, januly omezení respektovaly i proti jejich vůli. Prostě výš nešly, jako by jim docházel dech.

Výjimkou byly oblasti ovládané vzbouřenci. Pokud z nich obyvatelé sami neuprchli již prvního dne ve vlastních janulách, Policie České republiky je během první noci odvezla, takže tam nebylo koho terorizovat. Ve vyklizených městech zůstali vzbouřenci, jejich rodiny a příbuzní. O evakuaci pochopitelně nestáli a když na policisty nestříleli, aspoň se před nimi schovávali. Již během prvního dne začali rabovat, ale protože v dobytých městech nenarazili na odpor, druhého dne už neměli co. Byty cikánských rodin přetékały kradeným zbožím. Mělo to jen jednu drobnou nevýhodu – nebylo komu všechno prodat a kde za stržené peníze něco koupit – obchody s potravinami a hlavně s alkoholem byly vyrabované jako první.

Byli ale pány situace a podle svých zvyků celou první noc temperamentně oslavovali vítězství za radostného střílení do vzduchu z kalašnikovů, údajně získaných z české armády, i z amerických karabin M-16 a z krátkých samopalů UZI, pocházejících bůhvíodkud.

Západní novináři a reportéři přece jen získali látku k reportážím, přesně podle dlouho připravovaných scénářů. Konečně měli autentické záběry předem dohodnutého vítězství!

Ano, tady byli ti vítězové! Sebevědomí, odhodlaní, jásající a tančící Cikáni. Se svými stejně jásajícími ženami a početnými rodinami. Svolali se a sjeli z celé republiky do jednoho šiku proti nenáviděným českým tyranům! A tady konečně mohli ukázat, jak je nenávidí!

„Zvítězíme!“ jásali do objektivů kamer.

Tyto záběry obletěly celý svět...

Jejich poradci však obecný optimismus nesdíleli.

Cílem přece nebylo dobytí pár bezvýznamných městeček, ale svržení vlády – a k tomu měli podle všeho dál než zpočátku. Moment překvapení pominul, noční masakr obyvatel ve spících městech se nikde neopakoval a ačkoliv se jim českým prezidentem paralyzovaná Armáda České republiky nepostavila, Policie je stačila zastavit sama.

Katuly skládající balvany na cesty v místech, kde se nedaly objet, nepříjemně brzdily postup. Někde vzbouřence zastavily úplně a než se jim podařilo balvany rozstřílet, přilétaly katuly znovu a pokaždé o pár metrů dál navršily další překážku. Opět bylo vidět, jaké by to byly vynikající obrněné vozy. Střel z velkorážních kulometů si nevšímalý, klouzaly po nich náboje z pancéřovek i bazuk a ani nástražné nálože jim neublížily. Po vzbouřeneckých silách sice nestřílely, ale vždy rychle a účinně jejich postup zastavily. Na dvou místech, kam se nepodařilo dopravit včas zásoby, Cikánům dokonce munice do kulometů došla. Zbyly jim jen tenčíci se zásoby nábojů do kalašnikovů a pistolí, takže museli i se svými poradci přejít do obrany. Zatím na ně Policie neútočila, ale kdyby proti nim zasáhly těžší zbraně, byla by jejich situace naprosto zoufalá. Česká armáda se naštěstí na protiútok nezmohla.

Největším neúspěchem byla chybějící letecká podpora. Tady poradci tušili nebetyčné problémy. Objednané údery nepřicházely, ve vzduchu úplně chyběla letadla NATO. Dvakrát se přímo před jejich očima odehrály souboje mezi českými bitevními alkami a vrtulníky, které se bez úspěchu pokoušely dovést jim munici – alky donutily vrtulník nouzově přistát a posádku na zemi trapně zajala obyčejná státní Policie a když na ně Cikáni

z velké dálky stříleli, podařilo se jim nanejdvůž zapálit a zničit zajatý vrtulník. Policisté opouštěli januly jen krátce a krytí dalšími neprůstřelnými janulami.

Původně bezproblémová doprava zásob, munice a paliva se také brzy ukázala iluzorní. Cikáni na počátku disponovali úctyhodnou přepravní kapacitou – jejich katuly dokázaly přenášet přes hraniční zátarasy tanky s českými emblémy, jakoby šlo o ukořistěné a dokonce dobrovolně předané Českou armádou, cisterny s palivem a nakonec i svou hlavní údernou sílu – auta s namontovanými účinnými zbraněmi. Cikáni nešetřili optimismem, co všechno přivezou a jak se postarají o zásobování z Německa a při kdejaké příležitosti, zejména před kamerami západních reportérů, radostně a temperamentně stříleli do vzduchu.

To se jim to střílelo, když si nemuseli munici shánět a sami platit, ale dodali a zaplatili jim ji spřátelení mecenáši!

A pak je najednou katuly přestaly poslouchat. Ty co byly ve vzduchu zamířily přímo dolů a jakmile dosedly, vyklopily náklad rovnou mezi stromy a rozplynuly se. Pak už nikdo žádnou nevyvolal, ač se o to usilovně a s jadrnými nadávkami snažili. Některým se objevila na knihafonech zpráva, že je Dispečink do odvolání vypíná, ale jiným se neobjevilo ani to. Některé knihafony se znenadání bez varování vypařily a spojení mezi skupinami se úplně přerušilo. Poradci sice měli vlastní komunikační prostředky, ale nepočítali s vypomáháním místním na tak široké frontě

Cikáni se z poměrně dobře vybavených spojenců měnili v pouhý kanonenfutr. Hodili se sice ještě k obsluze kulometů a vozidel, ale ani v tom nevynikali – s jakoukoliv poruchou si nevěděli rady a navíc vyžadovali dohled, aby neopouštěli zbraně, kdekoliv se jim naskytla příležitost k rabování.

Ani jako vojáci za moc nestáli.

Od vytrhání ostnatého drátu při rušení Železné opony se přes česko-německé hranice dalo přecházet i pěšky. Nové zátarasy z umělých skal byly účinné jen na vozidla. Zpočátku měly zadržovat pouze policejní automobily s exekutory, ale zadržely by i tanky. Cikáni přes ně zpočátku katulami přepravili vše co potřebovali k povstání – ozbrojená auta, tahače, cisterny i několik tanků, vydávaných před novináři za kořistní, ale jakmile jim Dispečink katuly vypnul, hranice se opět změnila v neprůjezdnou oblast. Člověk tudy bez problémů prošel, s jistými potížemi a občasným přenášením projel na kole a zvládl to i na motocyklu, pokud měl alespoň minimální zkušenosti z terénních závodů. Výhodu měli účastníci Dakaru nebo Šestidenního závodu motocyklů.

Poradci vzbouřenců a zejména jejich spojenci na německé straně ihned zorganizovali kurýrní službu a naverbovali dobrovolníky, aby z Německa na motocyklech dovezli, nebo na zádech donesli aspoň nějakou munici. Cikáni totiž přes napomínání poradců pořád ještě bezcílne stříleli do vzduchu, nebo na zbytečné cíle. Pravda, ulovili přitom pár desítek zajíců i vysoké zvěře, bylo to vítané přispění do tenčících se zásob, ale zásoby munice ubývaly.

Nad pohraničními lesy se ale začaly objevovat české policejní januly a pro kurýrní službu to znamenalo katastrofu.

V janulách totiž seděli policisté oblečení do neprůstřelných vest. Dokud byli obalení ještě neprůstřelnější bublinou, byli nezranitelní a opouštěli ji jen nakrátko, když dopadené kurýry zatýkali. Nepomáhala proti nim střelba, nepomáhalo zoufalé kličkování mezi stromy. Ty malé bubliny byly i při kličkování rychlejší než motocykly, utéci ani ujet se jim nedalo. Nepatrnou naději pro pěší kurýry bylo zapadnout do houští kapradin a doufat, že je policisté přehlédnou. Občas se to někomu i poštěstilo – když se dopadená větší skupinka rozprchla do všech stran a policisté nestačili pobrat všechny. Běda ale osamělému chodci s batohem,

běda motocyklistovi – osamělý člověk prostě neměl šanci. Januly létaly tiše, žádný zvuk nikoho nevaroval a když se ozval křik: „Policie – stůjte!“ bylo už pozdě i na střelbu.

Víťa navíc domluvil s Fuhungem použití miniaturních kamer, ne větších než kávové zrnko. Policie je rozvěsila na stromy podél českých hranic a policejní služba pak komanda naváděla přesně do míst, kde se předtím mihly jakékoliv osoby.

Úspěšný přechod hranic se začal podobat hlavní výhře v loterii, v pohraničních lesích rezivěly desítky motocyklů s proraženými nádržemi, jejichž úklidem se Policie nezdržovala, ale zejména – řady dobrovolníků na funkci kurýrů rychle řídly.

Nejen o stovky zadržených, ale i o ty, kdo si riziko nakonec rozmysleli.

Zpočátku ještě policisté uznávali novinářské a reportérské legitimace. Do Německa tak proniklo kromě několika reportérů se svými záznamy i několik desítek důležitých štábních spojů. Jenže když policisté našli u kameramana televizní stanice CNN laserový zaměřovač pro přesné navádění řízených střel, legitimace CNN mu už nepomohla. Byl zatčen, obviněn ze špionáže a téže noci vojenským soudem odsouzen na dvacet let těžkého žaláře.

Ženevské konvence dovolují chycené špiony v době války i střílet.

Toto prý sice skutečná válka nebyla, ale tři stovky raket tomahawk v době míru – to je setsakra silný tabák! Nic na věci neměnilo, že tentokrát už do cílů nedoletěly a žádné škody nenapáchaly, to nebyla zásluha těch, kdo je vysílali. Za jiných okolností by představovaly miliardové škody a nejspíš i tisíce ztracených lidských životů.

Zatčením reportéra CNN skončilo i veškeré hájení novinářů.

Policie České republiky je respektovala jen když měli platné novinářské doklady, ale jejich platnost rázně ukončila v okamžiku, kdy u nich našla vojenský kontraband.

Nemělo smysl spoléhat se na novinářskou imunitu. Novináři si příliš zvykli odvolávat se na ni i v případě, kdy svého statusu zneužili k navádění leteckých řízených střel na cíle. V tomto století se to dělo často, v Iráku a Libyi se s tím někteří reportéři ani neskřývali, ale Česká republika to nazvala leteckým terorismem a chlapy s laserovými naváděcími přístroji, chycené bez uniforem, vyhlásila za špiony, na které se nevztahují ani konvence o zajatcích. Policie zadržela poblíž hranic každého a ignorovala protesty novinářů proti zatčení i proti důkladným prohlídkám včetně osobních. Jen když prohlídka nepřinesla jiný výsledek než pravé reportérské nádoby – a bylo to skutečně poprvé, vysadili reportéra na německé straně hranic. Omluvy se poblíž vzbouřeneckých území nikdo nedočkal.

Nejhůř dopadl, u koho našli zbraň nebo laserový zaměřovač. Soudy byly nesmlouvavé. Na každého, kdo měl u sebe cokoliv vojenského, pohlížely jako na přistiženého teroristu. Terorismus v době ohrožení státu znamená těžké tresty všude na světě. Nepomohly protesty kolegů ani intervence Amnesty International nebo Human Right Watch. Marné bylo jejich tvrzení, že napomáhání terorismu ani špionáž neměli v úmyslu.

Podobně dopadli i reportéři ubytovaní ve velkých českých městech. Policie uspořádala razii současně, aby se nemohli navzájem varovat. Prohledala jim zavazadla, nerespektovala imunitu, které se opět marně dovolávali. U koho objevila zbraně a laserové zaměřovače, byť nevybalené, toho zatkla pro účast na terorismu a vojenské soudy se s nimi už příliš nepáraly. Nalezené laserové zaměřovače znamenaly poukázku na dvacet let kriminálu bez možnosti odvolání – novinář nenovinář.

Na protesty proti osobním prohlídkám mluvčí stereotypně odpovídala, že jsou na ně jistě všichni zvyklí z letišť, kde se i důkladnější prohlídky provozují už dávno.

Že se tyto prohlídky až dosud některým vyvoleným novinářům vyhýbaly?

Nezámě! Všem stejně!

Poblíž měst obsazených povstalci, místy i nad nimi, již od rána nehybně visely ve vzduchu desítky janul.

Samozřejmě se hned od první chvíle staly terčem zběsilého ostřelování z velkorážních kulometů, ale poradci včas pochopili, že to nevede k cíli a jen zbytečně přicházejí o munici, jejíž nedostatek už je tížil. Zarazili proto své cikánské kulometčíky a nehybně visící januly jen ostražitě pozorovali svými dalekohledy.

Jsou tu proto, aby na nich vyplývali poslední munici? Nebo mají ještě jiný význam?

Měli se to dozvědět – ale nemělo jim to být příjemné.

Podobné januly se začaly objevovat i nad lesy v Německu. Tam to bylo jasnější, byly to ničím nezastírané špionážní přelety, jak dokazovaly jejich snímky nad vojenskými tábory. Nestoudně si dovolily monitorovat vojenské cvičení *Stahlwerke*, konané současně v Prusku, v Porýní a v Bavorsku za účasti spřátelených armád Francie a Itálie. NATO je podle smluv předem řádně ohlásilo Rusku, ale Česká republika o něm zprávu nedostala – po vyjádření úmyslu vystoupit z NATO se jí přestala taková oznámení týkat. Januly, vznášející se nad shromaždišti tankových vojsk, nebyly oficiálně přizvané. Plným právem se daly chápat jako akt špionáže ve prospěch státu, který z NATO nedávno odešel. Jak to ale jejich posádkám dát najevo? Pokusy sestřelit je prokázaly, že je to odsouzené k nezdaru. Podle dosavadních zkušeností se dalo čekat, že odolají střelám z pěchotních i protiletadlových zbraní, ale januly si nevšímaly ani větších protiletadlových střel, od starých stingerů po nejnovější protiletadlové řízené střely, dodané teprve nedávno. Exploze jim nevadily, nemělo ani smysl snažit se je zastrašit nálety stíhaček a helikoptér. Všímaly si jich jen když jim bránily ve výhledu, pak bez velkých cavyků uhnuly stranou – a dovedly to obratněji než helikoptéry.

I bez dalekohledů bylo zřejmé, že v těchto částečně průhledných bublinách sedí vojáci v uniformách Armády České republiky. V každé byli dva – jeden pozoroval, druhý se staral o jídlo nebo odpočíval. Od běžných osobních janul, jak je znali v příhraničních oblastech z dob, kdy sem přilétali Cikáni se zákazníky, se ale dost lišily. Více se podobaly katulám, naloženým nevelkými obytnými buňkami. Hlavní rozdíl proti starším cikánským katulám byl v tom, že obytná buňka byla přístupná z kabiny řidiče, takže se tu mohli dva řidiči – či pozorovatelé – střídát. Zřejmě tam měli zásoby jídla, záchod i lůžka, možná i něco navíc. Drzost, s jakou se objevili nad územím sousedního státu, ale přesahovala všechny meze.

Velení NATO proti nim vyzkoušelo další zbraň, dosud utajovanou jako novinku. To ale dopadlo ještě hůř. Paprsek energetického laseru, určený k sestřelování nepřátelských letadel, se od průhledného povrchu špionážní katuly odrazil zpět – a zničil laser.

To už bylo na pováženou. Tyto zbraně dokázaly při vhodných podmínkách během zkoušek zapálit na dálku i lodi a lehčí obrněná vozidla. Tady nejenže neuškodily vojákům, poklidně sedícím za řízením, ale piloti těch průhledných bublin ani nejevili známky oslnění a namísto toho došlo k nepochopitelnému zničení samotného laseru!

Německá vláda podala – po vyčerpání všech ničivých prostředků – rozhořčený protest proti těmto létajícím objektům, ale neměla na Českou republiku přímé diplomatické spojení, musela protest odeslat přes Madagaskar a počítat s několikanásobným zpožděním, kdy budou česká špionážní letadla vojenské cvičení *Stahlwerke* nerušeně monitorovat.

Tam, kde byly tyto létající pozorovatelné viditelné i z míst přístupných civilistům, se proti nim ihned konaly *mírové civilní* protestní manifestace, ovšem nedalo se poznat, zda si jich posádky špionážních letounů všimaly, neboť byly otočené do vojenského prostoru. Byl to nakonec jen další, velice vděčný námět na reportáže do médií.

Jinak ovšem bez výsledku.

Třetí cesta kolem světa

Na nádvoří starodávného Moskevského Kremlu přistála po ránu průhledná bublina, ve které seděl – chlapec.

Protože nebyly ještě návštěvní hodiny – a protože i do Ruska už dorazily první pověsti o českých průhledných janulách, vyběhli hned k chlapci *molodcy krěmljovskovo karaulja* – neboli kremelská stráž.

„Stoj! Któ takój!“ oslovila ho nepříliš přívětivě a oba strážní na vetřelce ihned namířili své nablýskané kalašnikovy.

V té chvíli se slabě zablýsklo a ozvalo se velice krátké zadrnčení.

Užaslí strážní náhle drželi v rukou místo hrozivých samopalů jen dřevěné pažbičky. Pár dalších součástek dopadlo na dlažbu, ale nic přitom necinklo kovově, na zem dopadly jen dřevěné dílce. Na dlažbě se rozstříkla i brýlová skla, když zmizely kovové obroučky brýlí jednoho strážného. Odpadly i přezky parádních čepic, držené kovovými knoflíčky.

„Čaču gavarit' s vašim prezidentom!“ oslovil je kluk beze stopy vzrušení. „Zovité sjudá váševo načálnika!“

Chtít hovořit s prezidentem byla ovšem úžasná drzost. Výzvu k přivolání náčelníka by strážní splnili i sami – jen kdyby to šlo! Kromě samopalů jim totiž chyběly kovové píšťalky k přivolání posil a vyhlásování poplachu. Hrábli po nich ze zvyku – jenže místo píšťalek nahmátli jen ozdobné služební šňůry, na nichž ještě před chvilkou visely.

I ty ozdobné šňůry ale strážným zůstaly nečekaně v rukou. Chyběly jim kovové háčky, které je měly držet na uniformě. Dole měly být navlečeny na ozdobném knoflíku, ale ten také chyběl. Oba strážní drželi v rukou jen holé, bohatě drhané služební šňůry bez píšťalek.

„Štó takóje, súkin syn!“ začal sprostě klít strážný, který se vzpomatoval o maličko dřív než jeho kolega. Chtěl udělat krok, ale v té chvíli na dláždění dopadl jeho kožený opasek bez kovové přezky. Kalhoty, poslušné příkazu gravitace, se snažily následovat jeho příkladu, ale až na zem nedopadly, neboť se zamotaly strážnému kolem nohou kdesi pod koleny.

Vteřinu poté udělaly totéž kalhoty i opasek druhého strážného, oba odkalhotění strážní se zapotáceli a málem padli k zemi.

Pustili zbytky samopalů, popadli své kalhoty a natáhli si je, ovšem museli je neustále přidržovat rukama, neboť kalhoty bez pásku odmítaly držet, kde měly. I parádní uniformy vypadaly jinak, než jak jim kdysi veleli krejčí. Pláště i rubášky se rozhalily, neboť všude jim chyběly ozdobné kovové knoflíky. Člověk by nevěřil, kolik kovových drobností má na sobě – a jaký problém nastane, když všechny najednou zmizí.

„Štó takój – ty navěrnó syn kolduny?“ zahromoval strážný na chlapce, ale spíš bázlivě než sebevědomě. Po tom, co se stalo, by asi každý připustil, že jde o syna čarodějnice.

„Da, ja koldun,“ odpověděl chlapec. „Zovité váševo načálnika!“

Přiznat se veřejně k čarodějnictví bylo již ve středověku nebezpečné, ale kdo to mohl na místě dokázat, vysloužil si už tenkrát patřičný respekt. Víťa se musel pousmát. Prohlásit se za čaroděje zkoušel už v Čechách – a i tam to někteří přijali. Natož tady!

Požadavek přivolat náčelníka teď byl nejen chlapcovým přáním, ale i zbožným přáním obou strážných. Oba už jasně věděli, že narazili na něco, co nejsou schopní pochopit. Zbyla jim jen troška naivní naděje, že jen oni nic nechápou.

Náčelník si snad bude vědět rady!

Strážní začali – ovšem opatrně a ne příliš hlasitě – volat o pomoc.

„Skažitě jim, čtoby nikto ně chatěl poljzovat' ružjo!“ poradil jim chlapec. „*A to vsěm kak vam pověd'ótsja!*“

Varování, aby se i ti další nesnažili použít zbraně, jinak dopadnou stejně, Víťa myslel upřímně. Vypadal ale jen zdánlivě klidně a bezstarostně. Ve skutečnosti byl napnutější než ti dva před ním – ačkoliv z jiného důvodu. První setkání s kremelskými strážnými se mu příliš nevydařilo, jenže to nešlo jinak, ti hoši měli samopaly po ruce a čert aby si byl jistý, jestli je nechtěli použít! Jakmile na někoho míří kalašnikov – a dá se čekat, že v něm mají včeličky pěkně ostré – nezbyvá než vzít ho vážně. Snad tihle dva přemluví ostatní, aby se zbraněmi tolik neblbli – pak by se s nimi snad dalo mluvit.

V opačném případě... no, prostě se to bude opakovat...

Tato Fuhungova ochrana není nejlepší, zkritizoval ji v duchu. Je příliš nevratná. Ti hoši budou mít se zničenými samopaly problémy a k jejich vstřícnosti to nepřispělo. Přimrazení je rozhodně jednodušší a lepší.

Jenže na druhou stranu – přimrazení vyžaduje, aby na přimrazeného viděl, nebo aspoň přibližně tušil směr, odkud hrozí nebezpečí. **Ruškov** má také něco do sebe. Přinejmenším je stejně rychlý a účinný. Člověk nemá oči vzadu a tohle účinkuje spolehlivě všemi směry. Neandertálce s kamenným sekeromlatem by to nezastavilo, ale od takových Vikingů dál to během milisekundy odzbrojí každého válečníka. A navíc – přimrazení je účinné na přímou viditelnost, zatímco tohle se dá použít i na stokilometrové frontě.

Bůh ochraňuj Němce, kdyby chtěli to své pitomé vojenské cvičení **Stahlwerke** chápat jako nástupní soustředění vojsk k okupaci Čech!

Nestačili by se divit!

Jak velký problém byl dostat se k ruskému prezidentovi, tak se jednání s ním ukázalo jako snadná záležitost.

Naštěstí se mu rychle doneslo, že ho přímo v Kremlu shání nějaký kluk z Čech, což by samo o sobě bylo podivné. Ještě divnější bylo, jak se nepozorovaně dostal do Moskvy, když v Rusku žádný Čech oficiálně není, nikdo nepřekročil hranice a nejpodivnější zvěsti tvrdily, že se kolem toho kluka ději záhady, které nikdo nedokáže vysvětlit.

Naštěstí Víťa neustále opakoval, že přišel v míru a dokud se někdo nepokusí použít proti němu zbraň, nikomu nic neudělá. Pak i u ruského prezidenta převážila zvědavost nad obvyklou zdravou nedůvěrou.

Ruského prezidenta si získal přiznáním, že není takový superman, jakého mu ho mohli jeho podřízení vyličít.

„Jste první Rus, se kterým jednám,“ přiznal, když mu ruský prezident nabídl křeslo u stolu, kde obvykle jednal s prezidenty ostatních států. „Prosím, omluvte mě, neumím tak dobře rusky, jak by bylo třeba. A klidně mě opravte, když něco řeknu špatně.“

„Mohu sehnat překladatele,“ nabídl ruský prezident. „Máme jich dost.“

„Jen by zdržovali,“ namítl Víťa a posadil se. „Nemá smysl slyšet všechno dvakrát. Vy jistě česky neumíte, musím se tím víc snažit.“

Ruský prezident se jen usmál a také se posadil – ten kluk se mu začal líbit.

„Kdo vlastně jste?“ začal s otázkou.

Víťa se mu představil – a prezident zpozorněl, když slyšel, že je to synek odbojného českého premiéra.

„A to tě otec pustil na takovou výpravu?“ zeptal se ho.

„Není to poprvé,“ řekl Víťa. „Už jsem jednal i s prezidentem Spojených států.“

„Ty? Takový... klouček? Opravdu tě táta pustil tak daleko? Nebojí se o tebe?“

„Nemá důvod,“ odvětil sebejistě Vít'a. „Necestuji po zemi, po moři ani ve vzduchu, létám si kosmickým korábem. Cestou do Moskvy jsem započal svůj třetí oblet Země.“

„Kosmickým korábem?“ nevěřil prezident. „Poslyš, to bych snad měl vědět!“

„Můžete mě vidět jen na noční obloze, když létám přes noční polokouli a nejsou tam mraky,“ ujistil ho Vít'a. „Ve dne mě nemůže vidět nikdo, můj koráb je příliš malý.“

„Ale my máme radary...“

„Radary mě nevidí vůbec,“ ujistil ho Vít'a. „Pokud sám nechci.“

„Ty můžeš ovlivňovat i naše radary?“

„To ne – jen odrazivost svého korábu. Když se paprsek radaru ode mě neodrazí, radar nemá, co by viděl. Kromě toho jsem dnes přes Rusko letěl poprvé, předtím jsem to bral přes Indii a Austrálii.“

„Takže jsi vlastně – kosmonaut!“

„Ano – i ne,“ souhlasil Vít'a s výhradou. „Zatím jsem žádný oblet Země nedokončil v jednom kuse, vždycky jen s mezipřistáním. Dvakrát jsem byl ve Spojených státech a teď tady. To se ani nemusí počítat.“

„Ve Spojených státech už dvakrát? A že se takovou návštěvou ani nepochlubili!“

„Poprvé si mě ani nevšimli,“ usmál se Vít'a. „To byla ostatně má soukromá návštěva. Podruhé jsem se nechal vidět na radarech a na místě jsem ještě slušně požádal prezidenta Spojených států, aby zastavil ostřelování České republiky... no, pohrozil jsem mu tak trochu zpopelněním... Ještě se ukáže, jaký je to hrdina...“

„Ty umíš i hrozit?“

„Umím – ale nechtějte to dokázat. Víte, když už jste se přidali k té nesmyslné kampani proti Čechům, zkuste se zamyslet nad tím, co děláte! Přidali jste se k nespravedlnosti, to je hrozné, nemyslíte? Už proto, že by se vám každé zlo mohlo vrátit ve zlém – a ve větším.“

„Jakou nespravedlnost máš na mysli?“

„Zabavování českého majetku,“ řekl stručně Vít'a.

„Ale na to bylo přece vydané soudní rozhodnutí... a od vás Čechů bylo spravedlivé, že jste zabavili ruský majetek v Čechách?“ zamračil se ruský prezident.

„Soudní rozhodnutí!“ vybuchl Vít'a. „Vážně věříte, že ten soud byl spravedlivý?“

„Všechny státy ten rozsudek uznaly!“ namítl prezident.

„Ale většina – včetně vás – až po americkém nátlaku! Musíte přece jako všichni vědět, že to spravedlivé nebylo! A že jsme zabavili váš majetek u nás? Vy jste začali zabavováním českého! Na základě rozhodnutí prodejného, mafiánského a ke všemu samozvaného soudu! Ani proti tomu soudu jste neprotestovali! Ale to není všechno, neprotestovali jste, ani když na nás začaly létat americké střely! Mlčeli jste, když NATO nad námi vyhlásilo bezletovou zónu a chystalo se nás rozbombardovat! Pak jste se k nim hrdinně přidali a teď už trčíte v té nevyhlášené válce i vy!“

„Odmítli jsme rezoluci o vojenském obsazení Čech!“ řekl prezident prudce. „Neposlali jsme k vám ani naše vojska!“

„To vás také zachránilo!“ odvětil Vít'a. „Jestli jste si ještě nevšiml, začali jsme se už bránit! Zatím jen na našem území – a všimněte si, prosím, ztráty na životech byly až dosud jedině na straně Čechů, odneslo to pár stovek neozbrojených, spících lidí, mimo jiné i hodně dětí – jejich krev je teď nejen na rukou těch, kdo je stříleli a podřezávali, ale také na rukou těch, kdo k tomu poskytovali zbraně – i jinou podporu. Takže i na vašich! Schválili jste na půdě zločinecké OSN bezletovou zónu nad Čechami, ačkoliv dobře víte, že bezletová zóna dnes znamená beztrestné bombardování jednou stranou – dobře víte, kterou – a druhá strana se nesmí ani bránit! Proto jsme ji vyhlásili naopak my a nepustíme nad naše území ani jedno

letadlo. Bezpilotní stroje a rakety rovnou ničíme – a sundali jsme přes tři stovky amerických tomahawků! Nezasahujeme zatím mimo naše území, ale to by se mohlo dramaticky změnit! Zkuste schválit otevřenou agresi – a nepostačíte se divit! Přestaňte už konečně strkat hlavu do písku jako pštros, nebo přijdete o všechno – i o tu hlavu!“

„Snad nám nechcete vyhrožovat!“ usmál se trochu nuceně prezident.

„Čemu říkáte vyhrožování?“ opáčil Vít'a. „Varujeme vás, že se celý svět řítí do pekla? To přece víte i bez nás! Dobře, řeknu vám víc než ostatním! Proč myslíte, že jsme se mohli odvázat postavit prakticky celému světu? Češi přece vždycky násilí ustupovali! Čím to, že jsme se teď postavili Američanům a s nimi celé organizaci NATO? A všimli jste si vůbec, že tahle vražedná organizace poprvé za svou existenci neuspěla? Nad Čechami teď létají jenom česká letadla a žádná jiná! A nebojíme se ani invazních vojsk! Ani vašich. Proč asi?“

Vít'a skončil otázkou a odmlčel se, další slovo nechal prezidentovi.

„Doufáte, že se za vás postavíme?“ zkusil hádat prezident.

„To bychom si dali!“ vyprskl trochu smutně Vít'a. „Vy že byste se postavili na stranu spravedlnosti? Vy? Ba ne, vy o spravedlnosti nic nevíte, od vás pomoc nečekáme!“

„A od koho tedy?“ zamračil se prezident. „Od Američanů jistě ne – tak snad od Číny?“

„Čína se připojila k celosvětovému zabavování všeho českého,“ opáčil Vít'a. „Takže jsme jí zabavili taky všechno... upřímně řečeno, ztráta čínské pobočky škodovky nás nemrzí, my se aut stejně zbavujeme a co s automobilkou? Jen ať si ji užijí – a pokud se o ni budou soudit, ať se o ni hádají s Němci, vždyť jim ta česká škodovka patřila. A že od nás zmizelo čínské zboží? Beztak to byly vždycky nejhorší šuntý...“

„Tak tedy Indie?“ hádal opět.

„V Indii došli na naše velvyslanectví exekutoři s příkazem zabavit vše, co má nějakou cenu!“ kývl hlavou Vít'a. „Zabavili všechno – jenže u nás přišli o Ostravu a to je bolelo víc. Nebudu vás už napínat, pomoc jsme dostali od mimozemšťanů. Ano, u nás v Čechách se projeví! Díky nim můžeme doufat, že odoláme celému světu. Ale má to háček. Svěřili nám úžasné technologie – ale výhradně pod podmínkou, že při tom nikoho nezabavíme života! V našem barbarském, prohnilem světě je to strašná podmínka! Jako kdybyste vy nesměli zabít jediného Čechence, ačkoliv vás oni hromadně vraždí! Ale splnili jsme ji! Poslali k nám bandu nájemných vrahů a úspěšně proti nám poštvali naše národnostní menšiny! Říkají jim povstalci, vyzbrojili je a začali je podporovat letecky – a my jsme je nesměli zabíjet! Krutá podmínka, nemyslíte? Ale poctivě ji plníme. V téhle válce se skutečně střílí jen proti nám. My jsme ale bez jediného výstřelu zničili všechna bojová letadla, která se nad naše území odvážila. Pilotům jsme nesměli zkrivit vlas a také jsou všichni bez jediného škrábnutí – jenže sedí v našich věznicích! Nesměli jsme střílet vrahy, kteří u nás zabíjeli neozbrojené lidi – ale máme jich už za mřížemi tisíce. Nepoužíváme střelné zbraně – a přece jsme tu po zuby vyzbrojenou hordu zastavili, obklíčili a rozdrťme je – jen zabít nesmíme ani jednoho. Umíte si to, jako vrchní velitel, představit?“

„Po pravdě – ne. Ale máte snad nějaké mimozemské technologie, pak snad...“

„Ano, máme,“ přikývl Vít'a. „Ale uvědomte si, jsme sami proti veškerému zlu našeho světa. Ke komu jste se přidali vy? My to ale neprohrájeme – prohrájete jediné vy.“

„Ale... jak můžeme prohrát? Když vy nesmíte zabíjet... Ale vaše situace se tím velice změnila, vy teď vlastně – zrazujete celé lidstvo!“

„Do háje s lidstvem, které nedokáže zajistit spravedlnost! Do háje s lidstvem, které se pořád vraždí! A do háje s právním systémem, který to umožňuje a posvětil kdejakou válku! Koho vlastně zrazujeme? Ropnou mafii, která svět řídí? Bravo! Systém, kde si může dělat kdo chce, co chce, pokud na to má dolary? Výborně! A komu to prohnilé lidstvo zrazujeme?“

Mimozemšťanům? Vždyť o nás nemají zájem! Žádný z nich na tomto světě není, ani se sem nechystají, nic od nás nepotřebují – jen by byli rádi, abychom se přestali zabíjet! Ještě tomu říkáte zrazování? Pokud ano – výborně! Zradíme tenhle systém rádi – ale lidi nezahlavíme! Ty zrazujete dnes a denně vy – tím, že je prodáváte za bezcenné papírky, smrdící ropou! Zabíjet darebáky nesmíme, ale uvěznit ano. Máme jich už ve vězení tisíce. A uvědomte si konečně, ke komu jste se přidali! Čím to chcete ospravedlnit? Věrností lidstvu? Spíš věrností ropným mafiím! Taková věrnost by se ale měla trestat! Největší a nejkrutější války se nevedou kvůli demokracii, ale kvůli ropným polím! A vy to moc dobře víte!“

„Chcete mě snad zavřít? Nebo nás chcete dokonce zavřít všechny? Nas mnoho!“

„Můžeme i to,“ přikývl Vít'a. „Nemusíme vás zavírat do věznic, nepotřebujeme na to ani koncentrační tábory, jako je Guantánamo, jako byly Solověcké ostrovy nebo Oswietim. Zavřeme vás ve vaší veliké, širé Rusi!“

„To má být žert? To snad nemyslíte vážně!“ usmál se trochu nuceně prezident.

„Myslíme,“ řekl Vít'a vážně. „Zavřeli jste nám plynovod? Budiž – nebudeme už váš plyn potřebovat. Zavřeli jste nám ropovod? Obejdeme se bez ropy. Vy ji budete potřebovat dál a až vyčerpáte zbylá ložiska, vaše stroje se zastaví. Automobily, letadla, lodě i vlaky se změní v pouhý železný šrot. My máme místo automobilů, letadel, vlaků i lodí mimozemské létající stroje januly. Nepotřebují benzín, naftu, plyn ani elektřinu. Naše zemědělské stroje jsou dokonalejší a nepotřebují palivo. Vám se traktory zastaví a nepomohou vám ani koně. Ano, vy sami se zavřete ve vaší veliké, širé Rusi – jenže v době kamenné!“

„My jsme vás přece tentokrát vojensky nenapadli!“

„Pustá výmluva! Ale přidali jste se k exekucím českého majetku a všechno zabavené jste poctivě odvedli ropné hydře, aby měla na další bomby, střely a letadla.“

„Vetovali jsme poslední návrh rezoluce, podle které k vám chtěli vyslat vojska!“

„Což je pouhá formalita, když jim dovolujete vysílat vojska i proti rezolucím,“ opáčil Vít'a. „Co jsem na světě, neuplynul rok, aby se nestřílelo. Proti posledním válkám jste ani nekvikli. Kdy jste se proti nějaké agresii naposledy skutečně postavili?“

„Naposledy? Tuším – ve Vietnamu... a postavili jsme se i proti Gruzii!“ připomněl si rychle prezident.

„Ve Vietnamu... v minulém tisíciletí... trochu jste se vzchopili, když začali Gruzínci bezohledně bombardovat vaše vojáky, ale ani pak jste to nedokončili a neodhodlali jste se potrestat viníky! A od té doby necháváte válečnou hydru řídit úplně beztrestně.“

„Nemáme na to!“ bránil se. „Američané jsou vojensky silnější!“

„A proto jim dodáváte všechno co potřebují. Kovy, obilí, ropu, plyn. Kupují si vás za pouhé potištěné papírky!“

„Myslíte za dolary? Ale my je potřebujeme – na modernější technologie!“

„Ty nejmodernější vám Američané neprodají – protože je sami nedostanou. Zavádíme je jen v Čechách – kde také jinde, když jsme v hospodářské i diplomatické izolaci, že? My ale nemáme čeho litovat, v Čechách se vede čím dál lépe. Naši lidé neprotestují proti vládě, která jim přináší blahobyť i ve válce a v izolaci! Jen hlupáci by ji chtěli svrhnout! Pokud to někdo v propagandě tvrdí, pak pustě lže – jako vaše noviny!“

„Zřejmě přebírají zprávy od jiných agentur!“

„To je ono! Přebírají, ale neověřují! Jinými slovy, podílejí se na lživé propagandě, jen ji šíří dál, pomáhají tedy zlu – tak je to!“

„To bychom měli prověřit,“ připustil prezident. „Jde o to – jak, když jste vyhnali naše lidi z Čech?“

„Jako vy naše,“ opáčil Vít'a. „Dobře, mohu vám dát jiný, pravdivější zdroj informací. I kdybyste to považoval za naši propagandu, vždycky je lépe mít informace z více zdrojů a pokud možno z obou stran konfliktu. Dám vám náš knihafon – je to víceúčelový přístroj, ale pro vás na něm bude nejzajímavější zpravodajství Fuhungových novin. Pro jistotu vám jich dám víc – aspoň tři. Jeden si ponechte, dva svěřte spolehlivým tlumočnickům, kteří si nebudou vymýšlet vlastní verze toho, co se tam dozvědí. A připravte se, že se hodně liší od oficiální propagandy, kterou v současné době tak nekriticky přebíráte.“

Předal prezidentovi skoro slavnostně tři knihafony.

„To je nějaký mobil?“

„Ne, to je knihafon,“ řekl Vít'a. „Důležité na něm je, že v něm najdete naše zprávy. Dá se s ním také telefonovat, chcete-li, označím vám spojení na mě, nebo na mého tatů, je to přece český premiér a po zatčení prezidenta i hlava státu, můžete si to zkusit.“

„I tady, v Rusku?“ divil se prezident. „Na rádiové spojení jsme trochu daleko. Že by to šlo přes satelit?“

„Knihafony fungují po celém světě bez satelitů,“ ujistil ho Vít'a. „Není to technologie založená na rádiových vlnách. Je pokročilejší než všechno, co jsme my lidé vymysleli i co vymyslíme za sto let a funguje i jako notebook, i když s notebooky nemá nic společného.“

Nebyla to tak docela pravda, knihafon navrhoval pan Adam, ovlivněný notebooky. Což nerozhodovalo – vnitřek byl přece úplně jiný.

Vít'a vytvořil zručně na jednom knihafonu ikonky na dosud prázdném panelu častých volání, aby si mohl prezident zavolat do Čech – zatím jen jemu a tátovi.

„Tak – a tím jsem splnil, co jsem si vzal za úkol,“ řekl spokojeně. „Co s tím uděláte, je vaše věc. A když říkám: *éto vaše dělo*, tak tím myslím, že to bude opravdu záležet jen na vás a ne jako když to kdysi řekl Brežněv a téhož roku k nám poslal vaše tanky!“

„To už je snad historie!“ bránil se prezident.

„Historie se ráda opakuje,“ namítl Vít'a. „Zejména když na ni lidi zapomínají. My na vaši **bratrskou a internacionální pomoc** nezapomeneme nikdy.“

„Předtím jsme vás ale osvobodili od Hitlera!“ vyčetl mu.

„Ani na to nezapomínáme!“ opáčil Vít'a. „Zapomenout na Hitlera by si přáli Germáni. Ale i pro vás bude navždy platit: **otěc osvoboditel, syn zachvátčík**. Můžeme spolu vycházet v dobrém, ale ani vaši pomoc, ani vaši okupaci už nezapomeneme – s tím se musíte smířit! Stejně jako se Američané musí smířit s tím, že od Druhé světové války, kdy se přidali do boje proti zlu, kdy jsme je i my vítali jako osvoboditele, už nikam nepřišli v dobrém. Pak už jen konali skoro bez přestání zlo. I u nich si pamatujeme oboje, ale to dobré se jim podařilo překrýt zlem více než několikanásobně.“

„Neumíte zřejmě odpouštět!“ rýpl si prezident.

„Odpouštět je něco jiného než zapomínat,“ opravil do Vít'a. „Odpouštět znamená, že s vámi můžeme žít v dobrém – pokud nás nebudete ohrožovat ani utiskovat. Ale zapomínání se nevyplácí! Národ, který zapomene svoji historii, je obvykle odsouzen si ji zopakovat! To by u nás znamenalo vytrpět si další a další okupace! Ba ne! Zapomínat po nás nechtějte! Co už se stalo, stalo se! Nebudeme se před to vracet – ale nebudeme si ani vracet zabavené, to se beztak vrátit nedá! Snažte se dívat dopředu – ale pozor! Vpředu občas smrdí síra!“

„Takže – jestli to dobře chápu – vy po nás vlastně ani nechcete, abychom opět otevřeli kohoutky ropovodu a plynovodu?“

„Naučili jsme se žít bez nich. Smlouvy jste zavřením kohoutků roztrhali – přiznám se, nám se to v té chvíli ohromně hodilo. Nemůžete nás vinit z nedodržení smluv, k tomu by

totiž jinak nutně došlo z naší strany, protože my už ropu ani plyn nepotřebujeme. Co s těmi rourami v zemi uděláte, nás nezajímá. My je tam necháme, nepotřebujeme je ani jako kov.“

„A po jiné spolupráci netoužíte?“

„Netoužíme,“ souhlasil Vít'a. „Obejdeme se bez vás.“

„Dobře – ale co tady potom chcete?“

„Jen jedno – nesnažte se přispívat k jakékoliv válce. Ať ji tak někdo bez obalu nazve, nebo ať ji nazývá vzletněji *šíření demokracie* nebo *bratrská internacionální pomoc*. Obojí je stejné svinstvo, při kterém teče krev malých dětí. Snažte se nepomáhat zlu – jinak pro vás budou navždycky nejvyspělejší technologií Windowsy na počítačích Made in Tchajwan!“

„To jsou, chlapče, hodně silná slova!“ zarazil se prezident.

„Silná? Hlavně pravdivá! Poslyšte, chystáme se rozdrtit vzbouřence, dříve než na nás vtrhnou vojska NATO. Očekáváme, že prodejná média spustí obrovský nárek nad jejich porážkou. Budou ronit krokodýlí slzy nad tisíci zavražděných vzbouřenců. Pamatujte si jen, že jsme až dosud žádného nezabili a pokud to půjde, ani nezabijeme. Smeteme je nekrvavě. Jistě už mají předem připravené záběry těch zmasakrovaných ubožáků – neumějí beztak nic jiného než lhát. Ale chcete-li vidět pravé záběry jejich porážky, sledujte Fuhungovy noviny.“

„Znamená to, že máte protiúder již připravený?“

„Máme. Bude to velice rychlé.“

„A máte pro tolik vzbouřenců vůbec dost vězení?“ napadlo prezidenta.

„To nechte na nás – my už si s nimi poradíme!“ řekl Vít'a. „O tom už jsme nedávno s vládou diskutovali. Kdyby bylo potřeba místo navíc, vyhlásíme mimořádnou amnestii pro darebáky lehčího kalibru.“

Vstal na znamení, že už nemá co dodat. Také prezident Ruska vstal.

„Česká republika!“ vrtěl hlavou. „Takový státeček – trpaslík! Nebýt hokeje a piva, ani by o vás svět nevěděl!“

„Trpaslík?“ ušklíbl se Vít'a. „Vy si pořád myslíte, že je svět stvořený jen pro obry, čím větší, tím lépe? Víte co? Pojd'te se na něco podívat! Jistě znáte vaše rakety, kterými posíláte na oběžnou dráhu své posádky! To jsou obrovské kolosy, jejich váha přesahuje stovku tun! A pojd'te se podívat, jak se dá téhož výsledku dosáhnout bez milionů litrů paliva! Za chvíli poletím domů a odstartuji přímo z vašeho nádvoří. Uvidíte – a především uslyšíte – rozdíl mezi pozemskou technologií, která se do kosmu rve hrubou silou, a mimozemskou, kterou ani neuslyšíte. Stojí to za srovnání!“

Takové pozvání bylo nečekané i pro prezidenta. Start kosmického korábu z nádvoří? To starodávny Kreml za celou svou existenci nezažil!

Vyšli z prezidentovy pracovny a kráčeli po chodbě. Vzadu za nimi je opatrně sledovala prezidentova ochranka – jak je dnes u tak vysoko postavených politiků nezbytné. Vít'a tady krácel sám – a přece se mohl cítit bezpečněji než prezident.

I prezidentovi ochránci už věděli, že se v blízkosti toho kluka nesmí svých zbraní ani dotknout, nechtějí-li skončit bez kalhot, jako ti příliš dychtiví maníci na nádvoří.

Konečně poslední dveře!

Od Vít'i se náhle ozvalo tiché zazvonění. Vít'a rychle sáhl pro knihafon, odepnul jej od náramku a přitiskl si jej k uchu.

„Vít'a, slyším tě, tati!“ ohlásil se.

Knihafon chvíli štěbetal.

„Rozumím – jo, letím tam!“ řekl Vít'a a připnul si knihafon zpět na ruku.

„Co to bylo?“ zeptal se ho zvědavě prezident.

„Malá změna kurzu,“ usmál se Vít'a. „Místo abych jen dokončil oblet Země a vrátil se energeticky nejvýhodnější cestou domů, poletím jinam.“

„Přepočítání dráhy ti problém nedělá?“

„To je to nejmenší,“ usmál se Vít'a. „Já nepočítám každou tunu – a na oběžné dráze každé kilo – paliva. Prostě se zvednu a zamířím jiným směrem.“

„Kam vlastně poletíš? Kde bude tvá další zastávka?“

„Indonésie – ostrov Jáva – Jakarta – prezidentský palác,“ řekl Vít'a.

„A kde máš svůj kosmický koráb?“ rozhlédl se udiveně prezident, neboť nádvoří bylo zcela prázdné.

„Tady!“ řekl Vít'a.

A obřadně nasedl do januly, která se zjevila přímo vedle něho.

Prezidentova ochranka vytřeštila oči i s prezidentem. Ta mrňavá průhledná bublina má být *kosmičeskij korablj*? Neuvědomili si, že si před necelou hodinou jejího přistávání ani nepovšimli – ačkoliv všechny kosmické lodě přistávají nenápadněji než startují.

Vít'a se pomalu, beze spěchu zvedl nad nádvoří, zamával přihlížejícím – a pak prudce nabral rychlost směrem vzhůru.

Během vteřiny jim zmizel v mracích.

Hovor s králem

Výpravy do Ruska a následně do Indonésie měl Vít'a výjimečně schválené otcem. Na druhou cestu ho dokonce otec sám vyslal – i když ji předběžně probrali ve vládě. Nejprve se o ni pohádali, většina členů vlády byla proti, ale pak se dohodli, že rozhodnutí raději odloží na později.

Telefonát přímo do Kremlu znamenal, že rozhodnutí nakonec padlo. A kladné.

A Vít'a byl nejen nejbližší, ale v improvizovaných jednáních nejzkušenější. Proto ani zbytek vlády neprotestoval, když ho jeho vlastní otec poslal na neuvěřitelné poslán.

Rusko se mělo stát nositelem protiváhy jednostranné propagandy zemí spojených do aliance NATO. Fuhungovy noviny měly vliv pouze v Čechách, nikde jinde na světě neměly prostor k uplatnění, všude je ignorovali. Pro Čechy bylo životně nezbytné vnutit je někomu skutečně vlivnému a v současné době bylo nejvhodnějším objektem Rusko. Čínu, která snad mohla být další protiváhou, oddělovala nejen větší vzdálenost, ale i jazyková bariéra. Nejen od češtiny, ale zejména od většiny západních jazyků.

Z Moskvy Vít'a zamířil na jih – a se započtením rotace Země proletěl postupně nad Afghánistánem, Pákistánem, Indií a pak už letěl nad Indickým oceánem k ostrovu Jáva.

Jednání s prezidentem Indonésie bylo poměrně krátké. Vít'a přišel s nabídkou, která v jeho protějšku vyvolala nejprve záchvat smíchu, pak stejně silný záchvat vzteku, ale když Vít'a přimrazil jeho osobní strážce, kteří ho měli vyhodit, začal ho konečně brát vážně.

Po pravdě řečeno, musel ho brát vážně. Zkuste brát na lehkou váhu protivníka, který před vámi pouhým pohybem ruky zabije vaše osobní strážce, ale pak je stejnou cestou oživí, aby s vážnou tváří opakoval nabídku, jakou nemůže splnit žádný člověk na světě.

„Tohle myslíte vážně?“ vybuchl, když Vít'a skončil. „Tolik přece nemáte! Tolik může mít ještě tak Francie, možná Německo, ale ne vy! A je nemyslitelné, aby nám Francie nebo Německo nabídly úplně všechno co mají!“

„Myslím to naprosto vážně,“ přikývl Vít'a. „Je to přece jednoduché – dohoda platí až po dodání poslední tuny. Jenže my to dodáme. Myslete si o tom, co chcete.“

„Tři tisíce tun?“ opakoval po něm prezident. „A vy si myslíte, že něco takového smím rozhodnout sám? Na to se musí sejít celý sbor zákonodárců – a ani pak to není jisté!“

„Věnuji vám telefon, kterým mě můžete zavolat,“ nabídl mu Vít'a. „Předložte vašemu sboru můj návrh. Nikdo na celém světě vám tolik nenabídne – jen já. Přemýšlejte trochu! Kdo vám může dát víc?“

„Američané! Mají jistě víc než vy!“ vyhrkl.

„Mají, ale vám nic takového nenabídnou!“ opáčil Vít'a. „Nezruinují se přece!“

„Vám zruinování nevadí?“

„Zřejmě ne,“ pokrčil Vít'a rameny. „Svolejte váš sbor zákonodárců a předložte jim tu nabídku. Takovou v tomto tisíciletí dostanete jen jednu a tisíc let se nebude opakovat! Bude platit ještě dva měsíce, pak půjdu jinam. Nejste jediní na světě, komu mohu něco takového nabídnout, ani jediní, kdo na to mohou kývnout!“

„Dobrá – dejte sem ten telefon. Jste si jistý, že se vás dovoláme?“

„To bych vám to nenabízel,“ opáčil Vít'a. „Jednám zásadně seriózně. Ale doporučoval bych vám, abyste mě vzal vážně a jednal stejně seriózně i vy.“

„Uvidíme!“ utrl se prezident – ale knihafofon přijal.

Severomoravská oblast, ovládaná povstalci, byla ze všech nejmenší a měla i největší problémy. Byla nejdál od Německa, takže si sem Cikáni nestačili navozit dostatek

materiálu. Podařilo se jim sice obsadit jedno bezvýznamné městečko, ale to bylo asi tak všechno, dál si netroufli. Potřebovali by nejméně dvakrát tolik kulometných vozů a nejprve by jim musela letadla vyčistit vojenské kasárny, teprve pak by to bylo snadnější.

Obrovskou výhodou bylo, že jim padl do rukou kravín v blízké vesnici. Ošetřovatelé se sice stačili zachránit, ale nechali tu všechno. Cikáni, kteří se dostali až do kravína, začali krávy jen tak ze sportu střílet, ale poradci jim to rychle zadrželi. Tuny masa byly přece velice důležité a nebylo moudré si je zbytečně znehodnotit!

První noc uvařily Cikánky na oslavu vítězství obrovské hrnce hovězího guláše k velké radosti všech. A zdálo se, že hody budou pokračovat. Krav v kravíně zůstalo ještě dost, aby se nikdo nemusel bát hladu. Zvířata, zdivočelá střelbou, se nakonec uklidnila a čekala trpně na svůj osud, ačkoliv již od druhého dne skoro nepřetržitě bučela hlady. Nikoho nenapadlo krávy nakrmit – nač také, stejně je čeká porážka!

Když se jim zásoby munice ztenčily, jejich kulometné vozy neměly čím střílet, neměli už ani jeden náboj do bazuky a zbyla jim jen munice do kalašnikovů v množství pod třicet nábojů na samopal, nepočítaje pistolové náboje, vhodné jen pro osobní obranu, dali poradci povel stáhnout se na jedno místo. Do vesnice, kde vyčkají zlepšení situace. Stačilo, aby sem přiletěl nákladní vrtulník s municí! Objednali je přece a velení NATO jim je slíbilo!

Jenže objednané vrtulníky z Německa nepřilétaly a povstalcům začaly kromě munice docházet i potraviny. Guláš byl brzy bez chleba, chyběly i přísady, mouka i koření. Nájezdy na okolní vesnice nepřipadaly v úvahu, všude hlídkovala Policie v nízko letících janulách. Policisté nestříleli, ale nedali se ani sestřelit a nikdo se je neodvážil ignorovat, podběhnout pod nimi a pokračovat s Policií v zádech.

Dalekohledy ukazovaly, že Policie opět opanovala městečko, odkud se Cikáni nedávno stáhli. Ale co bylo horšího – české katuly navozily na všechny silnice i polní cesty kolem jejich vesnice vysoké přehrady z velkých balvanů, které zcela znemožnily jízdu automobilů. Podniknout nájezd na město bez podpory kulometů by bylo příliš odvážné. Japonci by to asi zkusili, ale Cikáni nebyli kamikaze. I poradci usoudili, že to v současné situaci nepůjde.

Zbývalo jen vydržet a čekat, až se obnoví doprava materiálu. Na obloze občas přelétla skupinka tryskáčů a i když nepodnikala nálety na pozemní cíle, dodávala svou přítomností povstaleckým bojovníkům sílu a naději.

Poradci ale byli ještě zachmuřenější. Dalekohledy jim potvrdily, že tryskáče nad nimi nepatří alianci, ale že to jsou české bitevníky alky. Byl div, že neútočily na povstalce, ale už to, že si tu dovolily létat, ukazovalo na děravost bezletové zóny. A co víc – létaly zde jediné české tryskáče, za celou dobu se tu neobjevila jediná stíhačka a jediná helikoptéra aliance!

Něco zkrátka nevyšlo.

A pak to přišlo – Češi podnikli protiútok.

Kalašnikovy byly bez účinku. Policisté byli obalení neprůstřelnými bublinami a když z nich přece jen nakrátko vystoupili, ostatní je svými janulami chránili.

Januly vytvořily několik skupinek a nalétly na ledabyle zamaskovaná kulometná auta poblíž středu vesnice u vypálené školy. Vypadalo to příšerně, jako útok draků nebo nějakých prehistorických příšer. Nebyly to jen januly, měly mezi sebou i katuly, které kulometná auta pohltily, naložily – některé i s osádkami, zvedly do výše a odletěly s nimi. Nešťastníci, uzavření v kabinách, se snažili vylézt okny, ale silové pole katul je tisklo těsně. Bylo vidět, jak uvnitř děsem řvou – ale slyšet je nebylo, všechno probíhalo v naprostém tichu.

Policejní katuly odlétaly, jenže jich tu bylo příliš mnoho. Zkrátka pohltily, naložily a odvezly kulometná, bazuková i raketová auta – bez munice i posádek beztak bezbranná.

Došlo na ruční zbraně, ale bylo jasné, že odpor nepotrvá dlouho.

Střelba z kalašnikovů brzy utichla – náboje došly. Znělo to jako rozsudek smrti. Pistole nebyly rovné zbraně proti policejním samopalům.

První skupinky Cikánů začaly zahazovat nepotřebné samopaly a zdvihat ruce.

Policie je oddělila přehradou z janul, aby je nepostříleli ozbrojení soukmenovci nebo poradci, policisté jednoho po druhém hbitě natlačili do přistavených janul – minibusů a bez meškání je odváželi. Houfce bojovníků se zmenšovaly. Jednotlivci zoufale pobíhali mezi domy vesnice podle toho, kam nalétly policejní januly, hledali úkryty ve stodolách i uvnitř domů mezi vyděšenými ženami a zoufale plačícími dětmi, ale nic jim nepomohlo. V domech zůstaly po odchodu policistů jen sprostě nadávající ženy a bečící děcka, zatímco jejich muži mizeli v průhledných bublinách ve výši.

Poradci přišli na řadu poslední. Policie je obklíčila v jejich hlavním stanu ve vesnické hospodě, utíkat nebylo kam. Pistolky byly proti samopalům směšné – každý by si snad mohl nechat poslední náboj pro sebe, ale... zajetí snad nebude horší než smrt...

Teprve pak přiletěla katula s kontejnerem potravin a po odletu posledních policistů tu zůstal jen kontejner. Cikánky si dodaly odvahy a opatrně zjistily, co se v něm nachází. Na zásoby se vrhly, jako kdyby již měsíce hladověly. Praly se o pytlíky mouky, rozšlapávaly na zemi vejce. Kontejner nebyl velký a vybrakovat jej jim netrvalo ani půl hodiny.

Severomoravská enkláva povstalců padla.

Přeplněné cely, ale po dlouhé době aspoň trocha pořádného jídla.

Včerejší nadšení bylo to tam, nálada povstaleckých bojovníků byla na dně. Byli teď v lepším případě zajatci, v horším – dopadení teroristé. Vězeňští dozorci se přikláněli spíš k tomu druhému a to vůbec nevypadalo dobře!

Pak přišel požadavek: vyberte mezi sebou někoho, kdo za vás bude jednat. Vyhnali je z cel na vězeňské nádvoří, odkud se nedalo utéci. Měli ale volnost k domlouvání, které bylo poměrně krátké a výsledné.

„Ať za nás jedná náš král!“

Pak se museli vrátit zpátky do cel, jen tři měli jít vyjednávat. Cikánský král Fero a jeho dva pobočníci, které si sám zvolil.

Dovedli je do strohé kanceláře, kde na ně kromě dozorců čekali i nějací civilisté.

„Posaďte se!“ pokynul jim dozorce.

Seděli teď proti sobě u stolu. Na jedné straně tři Cikáni, proti nim vězeňský dozorce – ovšem s nějakou vysokou šarží – a dva civilisté. Jednoho po chvílce vzpomínání poznali. Byl to přece sám premiér České republiky! Ale posledního neznali – a navíc to byl nějaký mrňavý kluk.

„Co tenhle tady?“ zavrčel král Fero a pohodil hlavou k Vít'ovi. „Máme snad jednat s malými usmrkanci?“

„Nic jiného vám nezbude,“ ujistil ho ředitel věznice a dal jen rukou pokyn, po němž místnost opustili všichni zbývající dozorci. Byli teď tři na tři, tři chlapi proti dvěma s malým klukem, ale pro Cikány to nebyla přesila, dozorce měl zbraň.

„Chcete nás ponížít?“ vybuchl nespokojeně král Fero.

„Čím?“ pozvedl k němu od lejster oči ředitel věznice. „Myslíte tady Vít'ou? Včera jednal v Moskvě s prezidentem Ruska. Neponížilo to jeho, proč by to mělo vadit vám?“

„S prezidentem... Ruska?“

„Nejen s ním. Vít'a jednal už s více prezidenty. Ve Spojených státech, v Rusku... ze všech velmocí mu chybí jen Čína. Považujte jednání s ním za čest!“

Cikáni prohodili mezi sebou pár slov cikánsky, ale zdálo se, že se uspokojili.

„O čom budeme jednat?“ zeptal se po chvílce ticha Fero.

„Proč jste se proti nám postavili?“ zeptal se ho sám premiér. „Co vám u nás chybělo?“

„Nie zme spokojení!“ řekl král Fero. „Diskriminujete nás, utláčatě nás.“

„Dostali jste exkluzivní práci – zaměstnal vás Dispečink katul, to vám nestačilo?“

„Ale to právě bola tá diškriminácia!“ opáčil král. „Nědávali stě nám nočné příplatky!“

„Když nebyla noční práce, nemohly být ani příplatky!“ řekl premiér. „Noční příplatky nedostával nikdo a Dispečink vám dovoloval přivydělávat si jinde. Jakápak diskriminace?“

„Dispečink... dispečink...“ vrčel král. „Dispečink vybíral všechny peníze a nám dával čo? Drobty!“

„Dispečink vybíral všechny peníze, ale když nebyly zakázky a tudíž ani peníze, platil vás dál plným platem. Celkově byl Dispečink ztrátový, doplácel na vás!“

„Ale to bolo málo – za takú robotu!“

„To vám bylo málo?“ divil se premiér. „Řízení katul bylo snadné, abyste je zvládli. Dokáží to i děcka! Kdo si stěžoval, že ho bolí záda, dostal sníženou gravitaci! Vždyť to bylo leháro! Zaměstnaní jste byli přednostně, měli jste práci, pevný plat, jaký vám mnozí záviděli – co vám chybělo?“

„Nočné příplatky!“ odvětil král Fero. „Ako sa z toho dalo vyžiť? Máme ženy, děti...“

„Dispečink vám platil dost!“ trval na svém premiér. „Měli jste práci a především pevný plat! Jiní musí za náročnější práci vystačit i s menšími platy a nestěžují si!“

„Ale Němčúri nám sľibovali dvojnásobok!“ vytasil se s trumfem.

„A myslíte, že by vám to dali?“ usmál se útrpně premiér. „Potřebovali vás využít, pak by vás odkopli! Ti by Dispečink nedotovali, musel by pro ně naopak tvrdě vydělávat! Buď by zdražili dopravu zákazníkům, nebo by vám platili méně. Podle odhadů byste se museli spokojit s polovinou a možná ani to ne. A taky byste s tím museli vystačit!“

„V Německu nám platili oveľa viac!“

„Ano – ale jen za skutečně odvedenou práci!“ opáčil premiér. „Když neměli odvoz, nic vám nedali. Přitom vám Dispečink poskytoval, kdyby nic jiného, katuly i s potřebnou energií. Za tu jste neplatili, ale Němci by vám nedali zadarmo nic, to si pište!“

„Němci mali veľa práce!“ opáčil král Fero. „Prečo stě nám nědali ten Dispečink celý? My bysme s ním lépeť gazdovali!“

„To těžko!“ opáčil premiér. „Opakuji, Dispečink na vás prodělával! Kdybyste ho měli pod správou vy, nikdo by vás nedotoval a zbylo by vám ještě méně!“

„Šak sa tie vaši úradníci na Dispečinku istoistě němali zle!“ vybuchl král Fero. „Dreli nás z kože, sami nič něrobili a eště nám strhávali peniažky za voľajaké výmysle!“

„Dispečink vám strhával peníze za zdržení a za opilost ve službě,“ uvedl to premiér na pravou míru. „A nejsou tam žádní úředníci! Dispečink pracuje bez lidí, automaticky! Nikdo tam žádný plat nebere!“

„On je to len dajaký... stroj?“

„Dispečink nemá pro lidi místo!“ řekl premiér. „Kromě katul obstarává desítky tisíc janul a to všechny současně. To je nad lidské síly. Takže žádní úředníci, žádné platy! Měli jste to jako nezištnou pomoc! Ale nevážili jste si jí, takže už ji zpátky nedostanete! Zejména když jste katulami dopravovali do Čech vražedné zbraně a postavili se proti nám!“

Chvilku bylo ticho, protože král Fero sotva lapal po cechu.

„Čo s námi chcetě urobiť?“ vyhrkl, když se trochu vzpamatoval.

„Dáme vám autonomii,“ řekl premiér. „Dostanete prostor, kde si budete rozhodovat sami o sobě. Nikdo vás tam nebude diskriminovat, ale nikdo vás nebude ani dotovat!“

„To je něľudské!“ vyskočil cikánský král.
 „Nelidské? Budete mít konečně od nás pokoj!“
 „To by sa vám hodilo!“ namítl druhý Cikán. „Vy se chcete zbavit nás!“
 „Jistě – umíte si ještě představit další soužití s námi? Když jste tady podřezávali dětem krky, stříleli a ničili? A to vám chceme poskytnout prostředky, abyste si vystačili! Dostanete pole, kde si můžete vypěstovat, co se vám zachce! Pro začátek i nějaká hospodářská zvířata, krávy, abyste měli mléko pro děti, slepice pro vejce.“
 „Něvieme s nimi zarábať!“ namítl král. „Až krávy a sliepky zjeme, čo nám ostaně?“
 „Tak se to naučíte!“ řekl rázně premiér. „Dostanete nářadí k lovení ryb – rybařit přece umíte, ne? Tam vás nikdo nebude honit, nikdo nebude vyžadovat rybářské lístky – všechny ryby tam budou jen vaše!“
 „No jo – ale to bystě nám tam museli dodávat nové a nové ryby, my to něvieme.“
 „Tam ryby jen tak nevylovíte!“ usmál se premiér. „Nemůžete ale věčně očekávat, že za vás někdo zaseje a vy přijdete jen sklízet! Naučíte se sít obilí a chovat zvířata!“
 „To nie je nič pre nás!“ namítal král. „My niesme gádzové! Sme zvyknutí na volnosť! Zakázali stě nám kočovať, to bolo pre nás jediné pravé!“
 „Dobře, umožníme vám kočovat!“ ustoupil premiér – ačkoliv se ukázalo, že to byl jen úkrok stranou, umožňující další výpad.
 „Dátě nám koní a vozy?“ zeptal se s neskrývanou dychtivostí král Fero.
 „Koně nedostanete,“ zavrtil hlavou premiér. „Beztak jste s nimi už dávno zapomněli zacházet, jen byste je umožnili. Dostanete vozy – karavany, se kterými se dá kočovat ještě pohodlněji! Budou s vámi jezdit i bez koní.“
 „Ale... dátě nám aj benzín?“ zkoušel král.
 „Ten nebudete potřebovat,“ řekl premiér. „Dostanete nejmodernější karavany, jaké se na tomto světě dají sehnat. Budou ze zeleného kovu, který nerezaví a vydrží skoro všechno. Motory nepotřebují benzín a budou s vámi jezdit, kam se vám zachce!“
 „To by sa nám naozaj páčilo!“ souhlasil král Fero. „A něbuděť nás tam obmedzovať? Možeme si jazdiť kam chceme?“
 „Dá se to tak říci – v rámci vašeho autonomního území. To bude jen pro vás.“
 „Akého autonomného územia?“ zpozorněl cikánský král. „Chcetě nám dať dajaké?“
 „Ano – dostanete území, na kterém si budete vládnout sami,“ sliboval český premiér.
 „Celému světu tam můžete ukázat, jak to umíte!“
 „A – možeme si to územie sami vybrat?“
 „To byste snad chtěli moc!“ odmítl to premiér. „Nejste v pozici, abyste si mohli sami vybírat. Dostanete zkrátka území, kde si budete dělat co se vám zachce, kde si můžete třeba kočovat, nebo se usadit – karavany umožní oboje, proč ne? Můžete si kočovat, u kterékoliv vody rybařit, nikdo vás nebude vyhánět ani pokutovat. Bude to zkrátka vaše.“
 „Beriem!“ odvětil rychle král Fero. „Znamená to, že tam buděm opäť kráľom?“
 „Jistě – pokud to bude vyhovovat i ostatním...“ řekl premiér. „Můžete si tam vyhlásit třeba Cikánské kráľovství. Nebudeme vám do toho mluvit.“
 „A jak budě veľké?“ staral se Fero.
 „Asi jako severní Morava!“ odvětil premiér. „To by vám mělo stačit!“
 „Vy nám dátě celú severnú Moravu?“ užasl král i se svými pobočníky.
 „Neřekl jsem, že severní Moravu!“ odvětil premiér. „Jen území srovnatelné velikosti!“
 „Ale... nebudú to len samé hory a kamení?“
 „Ne,“ ujistil ho premiér. „Nějaké kopce tam samozřejmě budou, nemůžete přece dostat jen úrodnou nížinu, ale rovin tam bude dost.“

„A jako to budě s gádžami?“ staral se král Fero. „Čo kedy nás budú chciet' vyhánat'?“
„Žádní gádžové vás vyhánět nebudou!“ slíbil premiér. „Bude to vaše území, gádžové vám tam nebudou vadit!“

„Něbudú... něbudú... ale čo keď sa im něbuděme páčiť?“

„Na gádže se vymlouvat nebudete. Žádní tam nebudou. Už se stěhují pryč – zaplatili jsme jim bohatě, aby se vystěhovali a nechali vaše království úplně volné. Bude to jen vaše království, bez gádžů, jen pro vás! Nikdo vás tam nebude utlačovat ani diskriminovat.“

„Ale... kto tam budě pracovat'?“ pochopil konečně tu past.

„No přece vy!“ usmál se premiér. „Dostanete příležitost ukázat celému světu, jak se umíte sami o sebe postarat!“

„Ale... to predsa něidě!“ zesinal král Fero.

„Budete tam mít do počátku osetá pole, nějaký dobytek se tam najde, při troše snažení se vám tam povede jako v ráji! Ryby, slípky, ovoce na stromech... vše bude vaše!“

„Ale... kto budě pracovat'?“ opakoval nesouhlasně.

„No přece vy!“ usmál se premiér. „Celému světu ukážete, jak umíte gazdovat'! A jestli to dokážete lépe než Dispečink katul, budete celému světu za vzor pracovitosti!“

„A čo keď to odmietněm!“ obrátil raději král Fero.

„Můžete,“ přikývl premiér. „Máte pořád možnost volby. Ale když se vám nelíbí vaše vlastní království, váš vysněný ráj, můžete si vybrat už jen protiklad – peklo. Můžete zůstat v Čechách. Jenže uvědomte si – kolika lidem jste tady podřezali a postříleli příbuzné! Kolik lidí vás tu bude nenávidět!“

„To bysme ešte brali!“ řekl rychle král Fero. „Aj tak stě nás němali radi!“

„No jo – jenže jste se spojili s cizí mocností a to je v celé Evropě zločin velezrady. Takže to bude znamenat pro každého z vás nejprve dvacet let těžkého kriminálu. A současná reforma vězeňství předpokládá, že budete jako vězňové tvrdě pracovat v kamenolomech. Je konec s fešáckým vězením! Žádné kafičko, televize, žádné posilovny! Posilovnou vám bude kamenolom s tvrdou denní normou a kdo ji nesplní, nedostane po večeri navíc ani tatrunku.“

„Ale to je něľudské!“ vyjekl král Fero. „To nie je možné! Európská únia to nědovolí!“

„Evropská unie na nás vyhlásila hospodářskou blokádu, my jsme ji od toho okamžiku přestali poslouchat. Čistě teoreticky by tu byla třetí možnost. Sežeňte si od Němců potvrzení o politickém azylu a předáme vás do Německa, ať se o vás starají oni! Spojili jste se s nimi, bojovali jste udatně za jejich zájmy, ať vás tedy přijmou! Jenže... víte, jak se na vás Němci dívají? Slyšel jsem je, když přede mnou říkali, že s vámi Cikány *našťestí* nemají žádné problémy – *ďíky* Hitlerovi! No – když se rozhodnete jít k nim – ať se vám daří, i když bych o vašem štěstí u nich hodně pochyboval!“

„Přijali přece spoustu Turků...“ řekl zaraženě Fero.

„Jo – Turky, známé pracanty! Pozvali je na nejhorší práce a Turci to vzali, jenže teď si nemohou stěžovat, že se pro ně nic jiného než těžká práce nenajde! Němci vás samozřejmě na práci vezmou také, ale budou ji vyžadovat, oni v tom jistě zavedou příslovečný německý pořádek, nečekejte od nich žádnou charitu! Už se těším, jak budete v Německu pracovat, jen se z vás bude kouřit! Vaše království by byl pro vás ráj, Čechy peklo, Německu přiznáme roli očišťecí! Však oni už vás Němci očistí od lenosti!“

„To je takisto besné!“ zachmuřil se král Fero. „To už radšej to kráľovstvo! Aké budú tie... karavány?“

„Dostanete pro každou rodinu jeden,“ slíbil premiér. „Ale to bude poslední, co od nás dostanete. Karavany jsou perfektní vybavení pro kočování, tam najdete osetá pole i nějaké

zemědělské stroje, můžete dostat příručky, co s tím. Ale to bude všechno. Kdo si karavan úmyslně rozbije nebo prodá, další už nikdy nedostane! Budete tam přece sami!“

„Ale... co když někdo s těmi karavany království opustí? Kdo to bude... hlídat? Nikdo z nás si nevezme zodpovědnost...“

„To se nestane,“ usmál se premiér. „Opustit vaše království nebude vůbec jednoduché. Karavany nedovedou plavat! Když s nimi vjedete do vody, půjdou ke dnu jako cihla. Hlídat vás tam nikdo nebude... no, možná bude, ale za hlídače neneseme zodpovědnost.“

„Kdo nás tam má hlídat?“ vybuchl král Fero. „A kde bude to království, do čerta?“

„Vaším královstvím bude ostrov v Indonéském souostroví, velký jako severní Morava. Nazvěte ho ***Cikánské království***. Indonésie nám ho prodala za tři tisíce tun zlata – bude teď nejbohatší zemí široko daleko, bohatší než Francie nebo Německo... A hlídat vás budou jen místní žraloci... raději počítejte s tím, že to jsou dobří hlídači! A hlavně – neustále hladoví!“

„Ostrov v moři?“ zaúpěl král. „Jaký ostrov?“

„Do dneška se jmenoval Watan,“ řekl premiér.

Na ostří nože

Bezletová zóna **na ochranu civilistů** tentokrát selhala na celé čáře.

Česká letadla si v ní létala jako nic, naopak alianční letadla se do ní nesměla odvážit. Aliance definitivně přišla o šedesát devět stíhacích letadel, šestnáct vrtulníků a beze stopy tu zmizelo i třicet bezpilotních letounů. Naopak české jítuly bezstarostně nad územím Německa pozorovaly průběh vojenského cvičení Stahlwerke, velice nebezpečně podobného soustředování vojsk před vpádem do České republiky, které ale skončilo jejich rozpuštěním a návratem zpět do kasáren. Teprve pak se české jítuly stáhly.

Pak – během pouhých tří dnů – skončilo veliké Povstání Proti Tyranům.

Policie České republiky povstalecké jednotky rozprášila, zbavila těžké bojové techniky a pochytila – včetně zahraničních poradců. Část se jich pokusila o útěk, ale přes hranice se nikdo nedostal. Zbytek zůstal až do konce s Cikány a následoval je i do vězení.

Média, přesně tak, jak Vít a varoval ruského prezidenta, spustila nářky nad pohnutým osudem dopadených povstalců, jejich nešťastných žen a nevinných dětí. Svět oblétl satelitní snímek obrovského hromadného hrobu na Ostravsku, kde měly být pohřbeny tisíce zajatých a samozřejmě bestiálně povražděných povstalců.

Existenci hromadného hrobu Fuhungovy noviny nepopíraly, ale zveřejnily obrázkovou sérii, popisující jeho pravý účel. Sváželi sem dobytek, postřílený povstanci během *hrdinného dobývání* kravínů. Neošetřené a zkažené hovězí z pobitého dobytka přesáhlo totiž kapacitu kafilérií, normálně zajišťujících ekologickou likvidaci uhynulých zvířat, až severomoravský krajský hygienik vydal výjimku, umožňující jeho zakopání jako při sanaci následků nemoci šílených krav BSE.

Tuto reportáž však západní média odmítla jako nepřipustnou propagandu. Místo toho se případem začal přednostně zabývat mezinárodní soud pro válečné zločiny v Haagu, vydal na českého premiéra mezinárodní zatykač pro zločin genocidy a s pomocí NATO vytvořil operativní skupinu zvanou **Lovci lebek**, určenou k násilnému přivádění válečných zločinců před Haagský soud ze zemí, které je odmítnou vydat. Bylo totiž jasné, že Česká republika, omotaná jako pavučinou gigantického pavouka exekucemi, sankcemi a embargem, nejspíš dobrovolně Haagský soud neuposlechne.

Nabízený důkaz České republiky v podobě exhumace krav ze zmíněného hrobu pod dozorem inspektorů soudu, Haagský soud odmítl jako drzou provokaci. Podle soudců se dá satelitní snímek považovat za plnohodnotný důkaz genocidy, tak jako uznali letecké snímky hromadných hrobů v bývalé Jugoslávii – které se Srbové nesmyslně pokoušeli vyvracet podobnými nabídkami. K usvědčení zločinců stačí přece i svědectví osob, které ty masakry přežily, nebo to aspoň tvrdí. Kromě toho se nedalo popřít, že z více pohraničních oblastí – ale i z některých míst ve vnitrozemí – úplně zmizeli Cikáni. Zbyly po nich jenom prázdné domy v dezolátním stavu, jak je většinová společnost v Čechách odjakživa diskriminovala. Teď ale byli pryč a protože se nikde v Čechách neobjevili, bylo všem na západ od českých hranic jasné – bestiální Češi je určitě povraždili!

Hranice byly dosud zavřené, **Lovci lebek** se na území České republiky nemohli dostat, ale jeden jejich velitel, maskovaný pletenou kuklou s otvory pro oči, při interview nezávislé televizní stanici prohlásil, že jeho komando je tu proto, aby naplnilo spravedlnost, i kdyby za sebou zanechalo hory mrtvol nezúčastněných, kteří se mu postaví do cesty.

„Spravedlnost musí dojít naplnění, ať to stojí co stojí!“ prohlásil vzletně. „Zločinci si musí uvědomit, že se před námi nikde na světě neschovají! Ti, kdo by je skrývali, se stávají jejich spoluvíníky – a životy zločinců si nezaslouží úcty.“

Bylo zřejmé, že to západní státy skutečně ženou na ostří nože.

Obvinění táty Haagským soudem pro zločin genocidy, ačkoliv povstání, podporované Německem, skončilo bez jediného zabitého povstalice, Víťu rádně našťvalo.

„Co si ti soudci dovolují?“ rozčiloval se. „Obvinít nevinného a uznat satelitní snímky kravského pohřebiště za dostatečný důkaz genocidy, to je neslýchané! Vždyť to neviděli ani z rychlíku! A že naopak jejich chráněnci pobili stovky lidí, to bylo zřejmě správné?“

„Ten soud v Haagu je spravedlivý asi jako ty arbitráže!“ přidala se Janka.

„Ale takhle to dál nejde!“ vztekal se Víťa. „Mám chuť...“

„Hele, Víťane, nech už toho!“ okřikla ho sestra. „Neudělal jsi už dost skopičin?“

„Udělal,“ přikývl Víťa. „Některé se přece povedly. Američané na nás přestali posílat střely – oficiálně jim došla zásoba tomahawků a jejich lodě odpluly pro další várku, ale divil bych se, kdyby se ještě vrátily. Rusové zpochybnili věrohodnost satelitního snímku a nabídli vyslání vlastních inspektorů k prověření na místě, pokud jim naše vláda zajistí nevměšování a klid na práci. Doufám, že na to táta kývne. Cikáni si kočují po Cikánském království, učí se šplhat pro kokosové ořechy a lovit ryby – nemají to lehké, ale dvacet let za velezradu by bylo spravedlivé peklo. Očistec v Německu odmítl kvůli práci, ale i v Cikánském království budou muset začít pracovat, jinak ani v takovém tropickém ráji nevydrží.“

„To nebylo od táty spravedlivé!“ opáčila nesouhlasně Janka. „Kolik lidí a dokonce dětí při tom špinavém povstání podřezali – a on jim za to nabídne tropický ráj! Spravedlnost by podle mě měla vypadat jinak!“

„Tropický ráj by to mohl být pro nás,“ ušklíbl se Víťa. „Pro ně to takový ráj nebude. Mají tam své vysněné království se svým králem – ať si je to vrahoun z největších, je jejich! Budou mít krále, jakého si zvolí – a zaslouží! Jenže pro ně je největší trest, že nemají na kom parazitovat! Až sklídí úrodu, která zůstala po minulém obyvatelstvu, až vybijí všechn krotký dobytek, až jim tam zůstanou jen divoká zvířata, která se nedají důvěřivě porazit, pak to teprve začne! To bude – jako v Bibli – nářek a skřípění zubů!“

„Ale přece – ještě jsi pro ně vymýšlel samohybné domy!“

„Kdo chce kam, pomozme mu tam,“ řekl Víťa. „Táta má pravdu, dneska už se nikoho z nich nepodaří usvědčit z vražd. Nezjistíš, kdo podřezával a kdo jen hlídal, aby podřezávání neutekli. Dnešní soudy vyžadují přesně a nepochybně určit, kdo zasadil smrtící ránu a kdo jen mlátil, ačkoliv mlátili všichni a výsledkem byla mrtvola. Pro soudce to není dostačující důkaz a když se nedá určit pravý vrah, jsou schopní nakonec všechny osvobodit!“

„Kdyby se to ještě nikdy nestalo, bylo by to vtipné!“ zavrčel Hynek. „Horší je, že se to už párkrát stalo ve skutečnosti – to pak přestává každá legrace!“

„Zajímavé, že soud v Haagu se chová přesně naopak a k odsouzení táty by jim stačil pitomý satelitní snímek!“ vybuchla Janka.

„Ano, jenomže to je soud vítězů nad poraženými, ti musí být vždycky zbiti, hlavně aby u toho byly taláry a mělo to příchut' spravedlnosti!“ přisadila si Jitka.

„Nejsme poražení!“ namítla Janka. „A soudy by měly být především spravedlivé, ne?“

„Jenže soudy jsou takové, jaké jsou,“ vzdychl si Víťa. „Měření dvojím metrem klidně vydávají za spravedlnost. Kdo chce psa bít, hůl i psa si najde!“

„To je největší bolest všude!“ přikývla Jitka.

„No – pokud vím, s tím počítá reforma spravedlnosti v Čechách!“ upokojil se Víťa. „Nejen kriminál v kamenolomu, ale také reforma soudů.“

„Nač potřebujeme kamenolomy?“ nesouhlasila Jitka. „Nemohli by vězňové dělat na něčem, co by mělo smysl?“

„Kamenolomy jsme naposledy hodně vytěžili na zátarasy,“ připomněl Vít'a. „Ale co chceš od vězňů? Dát jim nějakou inteligentnější práci? Jen by ji kazili!“

„To by si tedy rozmysleli!“ namítala Janka.

„Anebo taky ne,“ připojila se k Vít'ovi Jitka. „Kdysi za komunistů stavěli vězňové pro policajty byty. Pak se o tom dlouho mluvilo jako o podařené grotesce! Co se dalo zkazit, to zkazili! Namontovali okna vzhůru nohama i s rámy, takže když někdo okno otevřel, vypadlo s velkým rachotem na ulici. Z jediného kohoutku netekla voda, protože byly přidělané jen tak do zdi, ale nevedly k nim vůbec trubky. Schodiště se při našlápnutí viklalo, neboť leželo na perfektně zazděné kolíbce... Vypínače rozsvěcely, co je napadlo, jen ne to co měly, proud byl v elektrických zásuvkách jen když se svítilo ve špajzu, pod linoleem byla na dvou místech díra, takže se tam podlaha propadla, když na ni kolaudační komise vstoupila a tak dál. Dlouho pak trvalo, než to normální fachmani napravili! Jó – nechte vězňům dělat něco inteligentního a nepostačíte se divit!“

„Ono se dá ledacos zkazit i v kamenolomu!“ přisadil si Olda. „V jedné knize o Egyptě jsem viděl fotku zkaženého obelisku, prasklého při odtesávání ze skály. Nedalo se s ním nic dělat a leží tam dodnes, už pár tisíc let. Ačkoliv – to asi nebylo vončo, obelisky byly tenkrát odborná práce, tu asi nedělali vězňové... a když jim to prasklo, byli určitě velice nešťastní, i kdyby je za to nehodili krokodýlům...“

„Kamenolomy by byly – jak to tady nedávno táta říkal – jen taková hromada písku na dvoře kasáren,“ uvažoval Vít'a. „Vězňové by tam pracovali ne že bychom ten kámen nutně potřebovali – dnes se v kamenolomech lépe uplatní bagry a dynamit – ale aby to byl pro ně ten pravý kriminál! Aby každý večer padli utaháním na pryčny! Mít větší řeku než Vltava, nebylo by možná od věci postavit několik galér. Veslovali by, až by se za nimi dalo na vodě lyžovat! A co takhle burlaci místo remorkéru! V Rusku kopali vězňové motyčkami průplav Bělomorkanál, nešlo by u nás postavit kanál Dunaj-Labe? Krmit je musíte tak jako tak, hlídat je musíte, tak jen ať si při tom protáhnou pořádně kosti!“

„Jsi sad'our!“ zpražila ho Jitka. „Kolik nešťastníků to v tom Rusku odneslo?“

„Zato ty bys darebákům napařila za podřezávání dětí jen leháro s kafíčkem do postele, citlivko!“ otočil se k ní Vít'a. „Opravdu jsem větší sad'our – na sad'oury! Ale bylo by dobré postarat se, aby soudci soudili spravedlivě a ne jak je napadne! Naši soudci si zvykli být nezávislí i na zákonech a na zdravém rozumu! Dělají si co je napadne a ani Parlament s nimi nehne! Parlament jim snížil platy – soudci to posoudili jako protiústavní a Parlament jen sklapl kufry! To bych změnil nejdřív! Nezávislí neznamená nedotknutelní!“

„A kdyby tak soudili jen naši!“ přisadila si Janka. „Soud v Haagu, arbitráže! Není toho na jeden nešťastný svět příliš?“

„Nedívím se skřítkům, že se jim k nám nechce na návštěvu, ačkoliv by mohli! Divím se spíš Fuhungovi, že s námi má přímo svatou trpělivost!“ doplnil Vít'a.

„Hele – a proč jste vlastně neposlali do Cikánského království poradce, co jim obětavě pomáhali ve vraždění?“ napadlo Jitku. „Měli dostat stejný trest, když společně stříleli, ne?“

„Sadistko!“ vrátil jí to s gusem Vít'a.

„Naopak!“ zastala se jí nesměle Janka. „Ti jediná by se tam mohli cítit jako v ráji! Jsou přece aspoň trochu zvyklí pracovat!“

„Naivky!“ zpražil obě Vít'a. „Neuvědomujete si, do jak příšerně rasistického prostředí byste ty nebožáčky vrahounky poslaly? Ti by si tam užili nadávek do *bílých svíní*! Nevíte, kdo jsou v Čechách největší rasisti? A kromě toho by se dalo pochybovat, že profesionální vojáci umí pracovat – oni přece říkají *dobrá práce* jedině masakrům – ale i kdyby to byli pracanti! Jak dlouho by vydrželi při obráceném poměru pracantů k parazitům? Kdyby tam na

každého připadlo hejno nemakačenků, nezdál by se jim mírnější i ten český kamenolom? Ba ne, ti musí být potrestaní tam, kde škodili!“

„Ostatně to ještě není rozhodnuté!“ podotkl Olda. „NATO chce, aby je prostě pustili jako nevinné pozorovatele – měli sice nejlepší mušku, ale stříleli jen když uvolňovali zbraně Cikánům... já jen doufám, že to neprojde. Nebo abychom je aspoň posuzovali jako zajatce a uplatnili na ně Ženevské konvence o zajatcích. Teď se na jejich straně hranic jiné diskuse na internetu ani nevedou!“

„Jak to víš?“ otočil se po něm Vít'a.

„Zkusil jsem do nich přispět,“ pochlubil se Olda. „Připomněl jsem jim, že to nebylo ve válce. Nejsou to zajatci, ale teroristi. A že nejsou nevinní, i oni stříleli do lidí, ne že ne.“

„A co na to ostatní diskutující?“

„Sesypali se na mě jako sršni, že zrazuji západní demokracii. Odpověděl jsem jim, že demokracii zrazují spíš oni, ale to už mě začali cenzori tvrdě mazat a ještě si pochvalovali, jak mě krásně utřeli, že se hanbou neodvážím ani ceknout! Idioti! Diskuse, kam mají přístup jen zastánci jedné strany a druhá se nesmí hájit, není žádná diskuse!“

„Zkus diskutovat na českém internetu, uvidíš!“ ušklíbl se Vít'a. „Hlavně na diskusích, připojených k našim brontosauřím médiím! Je to úplně stejné v modrém. Na každé diskusi je cenzor a škrta nepohodlné. Kromě něho tam bývá *tvrdé jádro*, které opačné názory ukřičí. Těm naopak cenzor dovolí všechno – urážky i sprostá slova. Myslíš, že to cenu má?“

„Jenže na Fuhungovy noviny tihle borci zásadně nechodí! Neměli by tam převahu ani podporu cenzorů. Bez oponentů to taky nemá cenu!“ dodala Janka.

„Počkejme, jak to s těmi poradci dopadne!“ navrhla smířlivě Jitka.

„Když budeš čekat, až soudci začnou soudit spravedlivě, nedočkáš se!“ opáčil Vít'a.

„Ty to ale nezměníš!“ usadila ho Janka.

„To neznamená, že zmlknu!“ odsekl.

Dva kluci v jedné janule pomalu klouzali nad palácem pod sebou.

„Ještě tam nejsou?“ zeptal se Vít'a potichu do knihafonu.

Odpověděl mu plánek na obrazovce. Fialová světélka se tam shlukovala i rozcházela, ale všechna byla v pohybu a všechna byla mimo červeně orámovanou místnost, umístěnou zhruba ve středu budovy – půdorysně i výškově.

Museli čekat. Měli jednu výhodu – ve večerním šeru si jich nikdo nemohl všimnout, když se tiše vznášeli proti šedivým, šikmým střechám. Janula byla příliš tichá, než aby na sebe přitáhla něčí pozornost a lidé se málokdy dívají ke střechám.

Konečně začala fialová světélka překračovat červenou čáru a hrnout se dovnitř. Zdálo se, že už to začne. Ale jen nepatrná část aktérů s tušením, co se bude doopravdy dít.

„No tak, pohyb, pohyb!“ pobízeli netrpělivější Vít'a světélka na obrazovce.

„Jen klid!“ napomínal ho Olda. „Musí tam být všichni, sám jsi to říkal!“

„Když voni se couraj jako slimáci!“

„To víš – důstojnost nade vše!“ ušklíbl se Olda. „Umíš si to snad představit! Kráčejí ve svých talárech jako královny! A proč by ne, když jim patří celý svět!“

Konečně se světélka soustředila v ohraničené místnosti a seřadila se do jedné čáry.

„Začneme!“ zašeptal Vít'a, ačkoliv je široko daleko nemohl nikdo slyšet, i kdyby se jeho hlas dostal ze zvukotěsné januly ven.

Janula klesla níž. Podle plánu zde měly být veliké vstupní dveře. Byly tu, obrovské, ale uzamčené. Vít'a pomalu nalétl na jejich horní okraj a když se janula zastavila, požádal Fuhunga o vytvoření otvoru.

V horní části dveří se zničeho nic objevila oválná díra, větší než janula.

„Bacha, teď začne fofr!“ upozornil Vít’a kamaráda.

Vlétl do dlouhé chodby a zamířil ke schodům. Uprostřed vstupní haly byly turnikety, omezující vstup pouze na oprávněné osoby, vedle nich skleněná kukaň vrátných. Stáli tu dva chlapi v uniformách soukromé bezpečnostní agentury, ale ostražitě sledovali vstup pouze do výše svých očí, zatímco to nejdůležitější se bezhlučně odehrávalo vysoce nad nimi. Janula se vyhoupla po schodišti a po otočce zmizela bezpečákům z očí.

„Príma!“ pochválil to Olda. „To šlo hladce! A ti chlapi na nás ani nemrkli, dobře jsem se na ně díval!“

„Nevšimli si nás – fofr se tedy mírně odkládá,“ řekl Vít’a a díval se do třírozměrného plánu. „Tak dál! Doleva a chodbou až na konec! Už jen jedny dveře – ale ty už nejsou tak vysoké, tam tak snadno neprojdeme!“

Janula se vznášela nad tlustými červenými koberci. Chodba byla vysoká, dole pod nimi bezstarostně kráčela skupinka lidí – justiční stráž zřejmě vedla zadržené vězně, ale ani ti nezvedli zrak nahoru. Nejspíš by jim to nepomohlo. Janula se vznášela až nad lustry, oslnily by každého, kdo by se díval nahoru. Říká se – pod svícnem největší tma – ale jak je to nad lustrem? Nejspíš také tak.

Chvilé pravdy ale měla nastat už brzy, nedala se odkládat. Vít’a se nadechl a opatrně zavedl janulu proti stěně nad dveřmi, kterými právě procházeli strážní i s vězněm. A náhle byla ve stěně oválná díra, kterou se janula prosmýkla do osvětleného sálu.

Nebylo pochyby, co je to za místnost – byla to soudní síň. Soudci seděli u dlouhého stolu, před nimi byla ohrádka pro svědky, žalobce a někdy i pro obžalované, stranou v kleci místo pro těžké zločince. Stráž tam zřejmě právě eskortovala dalšího obžalovaného.

A pak konečně začalo to, čemu Vít’a říkal *fofr*.

Janula sjela dolů, klikatým manévrem se prosmýkla podél dlouhého stolu se soudci, zatočila se kolem přisedících a na závěr nalétla i na vězeňskou stráž s obžalovaným v kleci. Za ní se káceli ze svých křesel soudci, zapisovatelé a strážní i s obžalovaným. Divákům se pohroma vyhnula, ale vypukla mezi nimi nefalšovaná panika. Lidé ve zmatku vyskakovali ze sedadel a obraceli se k východu, sál byl plný výkřiků a ječení.

„Jedem!“ pobídl Vít’a Oldu.

Olda hbitě vyskočil z januly, která přirazila u konce dlouhého stolu soudců, popadl prvního bezvládného soudce a vtáhl ho trhnutím do januly, která se poslušně prodloužila o jedno místo a pod Vít’ovým řízením popojela k dalšímu soudci. Olda ho opět vtáhl dovnitř a janula se opět prodloužila. Jako třetí byla na řadě soudkyně, ani s tou neměl Olda práci, ale čtvrtý soudce byl tlustý a pro Oldu přece jen příliš velký.

Olda si pozdvihl k ústům knihafon a požádal Vít’u: „Nadhod’ mi ho!“

Soudce byl v janule jen přední částí těla po ramena, ale janula se trhnutím nahnula a když i Olda soudcem trhl, tlusté tělo sklouzlo a dosedlo na sedadlo.

„Díky!“ přistrčil si Olda opět k puse knihafon, ale to už spěchal k dalším.

Soudní síň se rychle prázdnila. Diváci se hnali ozlommaz k východu a ven ze sálu. Ale ani hoši nezaháleli. Po soudcích přišli na řadu přisedící, ale to už se zvenčí ozýval hluk a dveřmi, kterými předtím prchli diváci, vpadli dovnitř chlapi justiční stráže s napřaženými pistolemi a hned zaujíмали palebnou pozici za prvním vhodným krytem.

„Konec, Vít’o!“ ozvalo se z Vít’ova knihafonu. „Víc nestihneme!“

Olda nechal dalšího soudce na pokoji a vzápětí seděl vedle Vít’i. Strážní na ně cosi křičeli, ale v janule je nebylo slyšet. Kluci si jich nevšimli a obléтали pomaličku sál. Vít’a musel ještě oživit zbylé přimrazené, aby je přimrazení nezabilo. Práskání výstřelů, ozývající

se soudní síní, kluky nevzrušovalo, uvnitř januly si jich nevšíмали, Jen Vít'a měl starost, aby se některý přimrazený předčasně nezdvihl a aby ho některý střelec omylem nezastřelil. Otočil se proto ke strážným, naletěl na ně a když těsně před ním uskakovali do všech stran, přimrazil je jen částečně – týkalo se to většinou jen jejich nohou. To by jim mohlo na deset minut stačit – než se pistolníci opět postaví na nohy, nebudou už mít k další střelbě důvod.

Janula dokončila pomalý oblet soudní síně. Až jako poslední odmrazil Vít'a justiční stráž s obžalovaným – neměli už čas zabývat se jimi. Napadlo ho osvobodit vězně. Možná tu jsou i skuteční vrahové, ale kromě nich je tu i plno obětních beránků. K domluvě s Oldou mu stačil okamžik a vzápětí Olda vyskočil a na konec januly vmáchl i zadrženého.

Vít'a se zajatci vzletěl do výšky, namířil janulu proti proraženému otvoru ve stěně nade dveřmi a proletěl na dlouhou chodbu. Janula se tam stala terčem dalších strážných, kteří běželi na pomoc kolegům v soudní síni. Nevšímal si jich ale, sklouzl po schodech dolů a zamířil k díře v honosných vchodových dveřích. Ke kakofonii výstřelů, rozléhajících se už celou budovou, se přidala i zbytečná střelba z pistolek bezpečnostních agentů.

Janula vylétla z budovy a obrovským skokem se přenesla přes několik bloků domů. Pak tiše klesla dolů, do tichého, tmavého parčíku. Vyplašila by tu jen pár dvojic – kdyby nebyly zahleděné do sebe, takže si ničení nevšimly.

„Počkej, musím je odmrazit, abychom je nedovezli zčernalé!“ požádal Vít'a Oldu.

Vystoupil z januly a přešel podél ní až dozadu. Pak se rychle vrátil na své místo.

„Letíme domů,“ oznámil zbytečně kamarádovi – Olda to věděl i bez něho.

„Prosím tě, pohlídej je, aby si něco neudělali!“ požádal ho ještě.

Janula se hnala nízko nad zemí rychlostí několikanásobně přesahující rychlost zvuku. Vít'a použil všechna privilegia jitul, aby byl co nejdřív doma.

To bude, panečku, přivítání!

Dva kluci si zvědavě prohlíželi skupinku vězňů ve velice neobvyklých vězeňských úborech – měli totiž na sobě soudcovské taláry, což tady za mřížemi věznice působilo velice pikantně. V poslední době se nestávalo, aby se sem dostal soudce jako vězeň.

Soudcové se hádali i mezi sebou, ale nejvíc se jich nespokojeně obracelo na vězeňské strážné, kteří si ovšem hráli na hluché. Měli to snadné, zadržení neuměli česky, dalo se tedy snadno předstírat, že jim bachaři prostě nerozumí.

Dva kluci ale všem těm stížnostem rozuměli, ačkoliv jim nemínili vyhovět.

„Nevím, nač si chcete stěžovat!“ ušklíbl se Vít'a. „Že je soudcovský zločin postavený na roveň válečnému zločinu, to sice platí jen v České republice, ale sami jste přece přísně soudili válečné zločiny, které se v dané zemi nepovažovaly ani za zločin, natož za válečný a nepromlčitelný. Čemu se divíte? Všichni jste ten zločin proti našim občanům spáchali!“

„Unesli jste nás přímo z jednání! To je skandál! Nepřijatelný skandál! Budeme žádat potrestání únosců!“ pochopili zadržení, že jim tu konečně někdo rozumí.

„Myslíte naše Lovce lebek?“ ušklíbl se Vít'a. Zřejmě je dosud nepoznali, ale nebylo divu, v janule je mohli vidět jen zezadu a okamžik, kdy na ně nalétávali, byl příliš krátký. Navíc asi měli na pár okamžiků před přimrazením okno.

„Nezaložili jste přesně stejnou organizaci Lovců lebek i vy?“ pokračoval útočnějším tónem. „Víte – my jsme jen převzali váš převratný počín. Zmírnili jsme to jen v bodě, že se při našich pátráních nesmí nikomu zkřivit vlas. Pokud vím, vaši Lovci lebek mají dovoleno zabíjet všechny, kdo se jim připlou do cesty, i kdyby byli nevinní jako lilie. Přestaňte si už laskavě stěžovat, když jste jim – vy právníci – dovolili i tohle! Odhlasovali jste Lovce lebek, pak se nedivte, když jsme je použili i my, navíc v mírnější formě.“

„To je naprosté zneužití!“ křičel soudce.

„Jak kdysi napsal Mark Twain, spravedlnost každého zákona nejlépe posoudíte, když ho někdo obrátí proti vám!“ smlsnul si na nich Víťa.

„Takový cucák! Vy nám chcete kázat o spravedlnosti?“ vybuchla soudkyně.

„Je to ale směla, co?“ ušklíbl se Víťa. „Cucák vás, studované právnický, chce poučovat o spravedlnosti! Ale to se nedivte – vy jste vystudovala jen práva – to nemá se spravedlností naprosto nic společného!“

„Právo má přece všude ve světě prosazovat spravedlnost!“ opáčila uraženě soudkyně.

„Mělo by...“ opravil ji Víťa. „Ale skutečnost je jiná. Právě vy, Mezinárodní soud pro stíhání válečných zločinů v Haagu, jste se stali nejkřiklavějším, odporným a odstrašujícím příkladem! Právo ve vašem pojetí spravedlnost pošlapává! Zásadně odmítáte soudit válečné zločiny, spáchané příslušníky privilegovaných národů. Nezajímalo vás, kdo válku rozpoutal, ačkoliv právě válka je absolutně největší zločin! Odmítáte přijímat důkazy, které se nehodí obžalobě a naopak uznáváte za důkazy naprosté smyšlenky. A když hrozí, že by vám někdo z drápů vyklouzl, podivnou náhodou zemře ve vězení! Tomu vy říkáte právo!“

„Vy nás o tom poučovat nebudete! A soudit nás taky ne! Vy ne!“ ujistila ho soudkyně.

„Poučovat vás může kdokoli, paní soudkyně!“ usmál se Víťa. „Soudit... soudit vás nebudu, to byste považovala za urážku soudního stavu – ale bylo by to zajímavé! Stačí mi, že jsem vás sem přivezl! Tady už vám brzy spadne hřebínek!“

„Cože jste nás sem? Přivezl?“ vyjekl jiný soudce.

„Vy si to nepamatujete?“ ušklíbl se Víťa. „No, je to možné, celkové přimrazení není žádné pohlazení a jestli jste se úplně vzpamatovali až tady, asi jste se velice divili. Ale ještě víc se divit budete. Naše organizace Lovců lebek se od vaší asi nejvíc liší zásadou nikomu neuškodit na zdraví, a pak trochu počtem osob – vy jste si na nás pozvali desítky ostřílených armádních vrahů, my jsme jen – jak říkáte – dva cucáci. Tím hůř pro vás!“

„Lovci lebek – dva cucáci?“

„Jo,“ přikývl Víťa. „Já a tady Olda. Na rozdíl od vašich Lovců lebek nejsme bývalí ani budoucí vojáci, nikomu – ani vám – jsme během únosu nezkřivili ani vlas, pouze jsme vás přitáhli zpod ochranných křídel jedné vražedné organizace pod pravomoc soudu, který vás konečně nestranně posoudí. My dva vás soudit nebudeme, ale podle toho, co o vás víme, vás pořádný trest nemine.“

„A víš, ty cucáku, že je naprosto nepřipustné ohlašovat rozsudek ještě před zasedáním soudu? To je přece jasný příklad zmanipulovaného soudu!“ vybuchl tlustý soudce.

„To není příklad zmanipulovaného soudu, jako je ten váš!“ odmítl to Víťa. „To je jen případ, kdy je viník tak jasný, že o jeho vině není pochyb. Právě protože vás soudit nechci, ani nebudu, mi dává právo předem tvrdit, že jste vinni – vždyť jste usvědčili sami sebe tím, že jste vydali příkaz ke stíhání nevinných!“

„Nevinných?“ opáčil prudce tlustý soudce. „Vina či nevina měla být teprve předmětem dokazování!“

„Nevinných!“ odrazil ho tvrdě Víťa. „Právě protože jste klíčové důkazy o nevině již předem odmítli! A kdyby to bylo poprvé – váš slavný soud je tím od začátku prospěšovaný jako králík na pekáči! Nesnažte se nám namlouvat něco o spravedlnosti!“

„Chcete nám tvrdit, že hromadní vrazi, obvinění z nejhorší genocidy poslední doby, jsou nevinní?“ vyštěkla soudkyně.

„Kde máte jakého vraha?“ obrátil se na ni nepřívětivě Víťa. „Aby byl někdo vrahem, musíte mít nejprve mrtvolu! Při nedávné válce v Čechách vraždili jen povstalci, kterých se tak vehementně zastáváte. Pokud vím, nikoho z nich jste neobvinili, ačkoliv vraždili civilní

obyvatele. Zato jste osočili z genocidy vládní stranu, která nezabila ani jednoho člověka! To je přece jasný případ justičního zločinu! A vy máte ještě drzost mluvit o spravedlnosti?“

„A vy máte drzost tvrdit, že v nedávné občanské válce v Čechách nedošlo k nejhorší etnické čistce v Evropě v tomto století?“ odrazila ho soudkyně.

„To netvrdím, paní soudkyně!“ odvětil jemně Vít'a. „K etnické čistce nakonec došlo, jenže humánně, bez obětí na lidských životech na straně, které se zastáváte. Vraždili pouze povstalci proti zákonné vládě, nikdo jiný. A po rozdrčení jejich povstání, podporovaného ze zahraničí, si viníci vybrali ze tří možností tu, která byla pro ně nejlepší – odsun.“

„Odsun? Už zase odsun? Umíte, vy Češi, taky něco jiného? A kam jste je odsunuli – a jaké byly ty ostatní možnosti?“

„Po svém zajetí dostali povstalci na výběr. První možností by byl trest za velezradu, neboť se spojili s cizí mocností proti vlastní zemi. Pro každého by to bylo dvacet let těžkého kriminálu, což se jim pochopitelně nelíbilo. Zato by mohli zůstat doma – jenže po tom ani příliš netoužili. Nedivte se tomu, oni beztak nemají vyvinutý smysl pro domov.“

„Velezradu?“ vybuchl tlustý soudce. „Povstání proti vládě nemůže být klasifikováno jako velezrada! Je naprosto legitimní postavit se proti vládě, která obyvatele tyranizuje!“

„Velezradou se to ovšem stává při spojení s cizí mocností,“ doplnil ho Vít'a. „Což se stalo. Zajali jsme přes stovku cizích státních příslušníků, kteří do Čech pomocí místní páte kolony dopravili zbraně a pomáhali jim masakrovat civilní obyvatele. Korunu tomu nasadila letecká pomoc organizace NATO, takže to byla velezrada jako podle právnické učebnice, římským právem počínaje! To musíte uznat i vy!“

Soudci na to neodpovídali. Vít'a chvilku počkal, ale když pořád mlčeli, pokračoval:

„Druhou možností byl – vzhledem k tomu, odkud byli nejvíce podporováni – odsun do Německa. Tu odmítli z obav, že by v Německu byli občany nižší kategorie než Turci.“

„To není pravda!“ namítla ihned soudkyně. „V Německu nejsou Turci občany nižší kategorie! To je naprosto nepřípustná a politicky nekorektní propaganda!“

„Proč se toho potom naši Cikáni tak báli?“ opáčil Vít'a. „Takže jim zbývala jen třetí nabídka – odsun daleko mimo Evropu, do míst, kde už nebudou hrozit konflikty s místními obyvateli. Tuto nabídku si nakonec vybrali.“

„Chcete tvrdit, že odsunem nějaké etnické menšiny do jiné země nebude hrozit žádný konflikt s místními obyvateli? To je přece nesmysl! Když začali vyvolávat etnické konflikty u vás, těžko s tím jinde přestanou!“

„To jste řekli vy!“ usmál se Olda. „Předtím jste tvrdošíjně tvrdili, že za etnické spory mohou téměř výhradně Češi. Najednou připouštíte, že vina je naopak na minoritě! Ale žádné konflikty tam nebudou. Získali jsme totiž pro naši nespokojenou minoritu území, odkud se místní obyvatelstvo za dostatečnou finanční náhradu úplně vystěhovalo. Je to tam prázdné a konflikty s místními lidmi jsou naprosto vyloučené. Nehrozí ani pohraniční spory, neboť jejich území má přírodní hranici. Je to totiž ostrov. Brzy by se měli přihlásit do Organizace spojených národů, až si tam vytvoří něco jako stát.“

„Ale odsun tolika lidí přece nemohl proběhnout bez obětí!“ vzpamatovala se soudkyně a trvala na svém obvinění.

„Proběhl humánně – nikdo při odsunu nezahynul,“ trval na svém i Vít'a. „Odsunutí tam navíc dostali podle vlastního výběru prostředky k dalšímu životu. Nikdo nezahynul ani během odsunu, ani předtím při povstání. Vy si to neumíte ani představit, že? Zvykli jste si, že bojové operace i etnické čistky provází desetitisíce mrtvol, včetně žen a dětí, stejně jako jste si zvykli trestat vždy jen poraženou stranu. Kdybyste prováděli etnickou čistku vy, byla by určitě krvavá, ale Čechům se to podařilo bez krve. Ale co se nestalo? Vy jste to prohlásili

za zločin genocidy, vyhlédli jste si nejbližší satelitní snímek, který by se dal při velké dávce fantazie považovat za hromadný hrob, vyhlásili jste, že právě tam došlo k hromadné vraždě a na tom nesmyslném, vratkém základě jste vydali mezinárodní zatykač. Tím jste spáchali zločin hromadného zneužití justice proti nevinným, který se v Čechách považuje za rovný válečnému zločinu a nejspíš se vám přičte i k předešlým případům. Já všechny neznám, ale slyšel jsem, že toho máte na svědomí víc. Máte se na co těšit!“

„A to vám máme věřit?“ vybuchl tlustý soudce. „Jaké pro to máte důkazy?“

„Presumpce nevinny zakazuje požadovat důkazy nevinny vám, pane soudce!“ usadil ho Vít'a. „Dokazovat vinu je povinností žalobce. Vzhledem k tomu, že jste se této role ujali, byla to vaše povinnost. Jenže vy nemáte jediný důkaz a přesto jste neváhali obvinít někoho ze zločinu genocidy, ačkoliv ho ze zločinu usvědčit prostě nemůžete – už protože se žádný nestal. To je právě ten typický příklad pokusu o justiční vraždu! Naším důkazem je naopak vámi vydaný zatykač, který nemůžete popřít.“

„Justiční vražda to být nemůže, my přece nikoho neodsuzujeme k trestu smrti!“ namítl zprudka další soudce.

„Jenže lidé vám záhadně umírají během procesů!“ upozornil ho jedovatě Vít'a. „Takže je tu podezření na předcházející justiční vraždy – výmluvy na přirozená úmrtí znamenají jen to, že nehumánně vězníte lidi na pokraji smrti. Nehledě na to, že je tu podezření na úmyslně špatné léčení vašich obětí, což se dá ve vězení i mimo ně posuzovat jako úkladná vražda. Vaše rozsudky jsou obvykle na doživotí, což je ve svém důsledku pro odsouzené téměř totéž co smrt. Největším vašim zločinem je ale založení organizace Lovců lebek. Tím, že jste jim přiznali právo zabíjet, jste justiční vraždy prakticky uzákonili. Odsoudili jste tím předem k trestu smrti bez řádného soudu všechny, kdo by se vašim Lovcům lebek postavili do cesty, i kdyby byli naprosto nevinni – jak jejich velitel nedávno cynicky a bez obalu vykládal ve vaší televizi!“

„Tak to není!“ vyskočila soudkyně. „Kdo se pokouší ukrývat zločince, stává se sám zločincem a ztrácí tím svá práva! Takové lidi přece nemůžete nazývat nevinné!“

„Tohle pojetí v Evropě naposledy uplatňovali hitlerovci,“ řekl Vít'a útočně. „A byli za to později právem odsouzeni. Nevzali jste si nakonec příklad z Hitlera? Podle vás ten, kdo někoho ukrývá, nemá právo na spravedlivý proces a dokonce ani na život? To jsou přece základní lidská práva, jestli to nevíte! To se vám tedy podařilo překroutit právní zásady! A navíc se zavedením trestu smrti bez soudu – vivat!“

„Ale to se přece používá ve světě běžně!“ namítl chabě soudkyně.

„Však je to ostuda pozemské civilizace!“ pokračoval Vít'a. „Dobře víme, kdo tresty smrti bez soudu používají! Nejhorší diktatury světa – nejsilnější velmocí počínaje! Nemáme se jako lidstvo čím chlubit – a už vůbec ne to napodobovat! Děkuje osudu, že se dostanete před civilizovanější soud, než jaký jste představovali vy sami!“

„Váš soud že je civilizovaný?“ soptil tlustý soudce. „Vždyť začal bezprecedentním, naprosto gangsterským únosem!“

„Únosy se používaly už při stíhání válečných zločinců ze druhé světové války – jinak by se lidé jako Adolf Eichmann před žádným soudem nedostali – ale byly určitě humánnější než tresty smrti bez soudu, jaké v poslední době uplatňují Spojené státy a jaké jste sami posvětili založením Lovců lebek!“

„A nepoužíváte občas trest smrti bez soudu i vy Češi?“ řekla soudkyně jedovatě. „Co byl třeba atentát na vašeho říšského protektora Heydricha?“

„Je vidět, že historii příliš neznáte,“ namítl Olda. „To nebyl trest smrti bez soudu, ale zabití nepřátelského vojáka ve válce jinými vojáky – a to se za válečný zločin nepovažuje,

ani se to neodsuzuje! A podle dnešních měřítek ho vlastně nezabili – zemřel až po několika dnech v nemocnici, byl tedy pouze zraněný a to se dnes za zabití ani nepočítá!“

„Jenže na následky zemřel!“ trvala na svém soudkyně.

„Jako dnes statisíce lidí v Iráku a Afghánistánu,“ opáčil okamžitě Olda. „Američané je počítají jen jako zraněné, ať jde o jejich vlastní vojáky, anebo o místní civilisty. Vypadá to v obou případech lépe – vojáci vykazují menší ztráty a vraždění civilistů je podle statistik mnohem nižší – tomu se říká dnešní, naprosto odlišný přístup!“

„Vy jste, kluci, strašně tvrdohlaví a navíc drzí!“ řekla soudkyně.

„Možná,“ připustil Vít'a. „Naštěstí vás soudit nebudeme, od toho máme soudce. Tady to je jen náš laický názor. Horší je, když si pletete pouhý názor s nezvratitelným důkazem. Zlobte se na nás jak chcete, ale vydat zatykač výhradně na představitele jedné strany, která se navíc žádného zločinu nedopustila, a vyvrácení smyšleného takydůkazu odmítnout jako propagandu, to není spravedlnost, to je justiční zvůle! Té jste se dopustili a budete za ni souzeni – a bylo by nespravedlivé, kdybyste nebyli! Soudci mají soudit spravedlivě a ne na objednávku jedné strany!“

„To vám ale neprojde!“ odfrkl si tlustý soudce. „Postaví se za nás celá Evropská unie, NATO a nejvíc Spojené státy!“

„Evropská unie se za vás nepostaví,“ odvětil sebejistě Vít'a. „Ztratila by tvář. Postoj NATO si netroufám odhadnout, od vrahů v jejím velení se dá ještě očekávat leccos, ale u Spojených států vám ručím, že z jejich strany po vás ani pes neštěkne!“

„To není možné!“ vybuchl tlustý soudce. „Spojené státy nestrpí...!“

„Ale strpí!“ přerušil ho netrpělivě Vít'a. „Spojené státy totiž dostaly nůž na krk. Jestli se připletou ještě do jedné lumpárny, pomašíruje jejich prezident, kam patří. Před soud, jako vy. Dostal řádné varování, aby si to dobře rozmyslel.“

„Snad byste nechtěl vyhrožovat samotnému prezidentovi Spojených států?“ rozesmál se tlustý soudce, jako kdyby právě slyšel nejlepší vtip.

„Už se stalo,“ ušklíbl se Vít'a.

„Drzí kluci – a namyšlení!“ zhodnotila ho soudkyně. „Vy že jste mu vyhrožovali? A čím, smím-li to vědět?“

„Neutronovou bombou v Bílém domě!“ řekl Vít'a.

Pacifikace

Knihafon na tátově krku začal zvonit zrovna při večeři.

„Ani doma nemá člověk klid!“ vzdychl si odevzdaně táta, když přístroj vylovil zpod svetru a s omluvným úsměvem se podíval na displej.

„Kdo tě to zase otravuje?“ zeptala se ho Janka. „Ani doma ti nedají pokoj?“

„Tohle je něco jiného,“ zvážněl trochu táta. „Volá mi náš vyslanec z Madagaskaru. Ten by mi určitě nevolal, kdyby to nestálo za to. Ostatně, na Madagaskaru začíná večer dříve než u nás, normálně by už jistě spal. Asi je to opravdu důležité.“

Chvilku poslouchal, pak vyskočil.

„Tohle stojí za pokus!“ prohlásil. „Na naše vyslanectví v Madagaskaru přišla žádost od čínské vlády. Chtějí s námi jednat. Do Číny je to sice daleko, ale...“

„Po oběžné dráze je to na pár minut!“ vyskočil Vít'a od večeře.

„Ale ne pro tebe!“ zarazil ho táta. „Poletím tam já!“

„Ještě jsi nikdy po oběžné dráze neletěl!“ varoval ho Vít'a.

„Tak si to vyzkouším!“ řekl táta. „Snad bys tam nechtěl letět ty?“

„Chtěl,“ přiznal Vít'a. „Nemohli bychom tam letět spolu? Mohl bych tě jistit!“

„Nebude třeba,“ ujist'oval ho táta. „Stačím na to i sám.“

„Hele, tati, to je naprostý nesmysl!“ vzchopil se Vít'a. „Nemůžeš se tam vypravit sám! Bez tebe se tady položí vláda a všechno se zhroutí!“

„Tys letěl sám i do Washingtonu – a to nebyl nesmysl?“

„Ne takový, jako u tebe!“ protestoval Vít'a. „U mě působil především psychologický šok. Od kluka jako já prostě nikdo nemohl čekat, že přímo do Bílého domu donesu jejich vlastní neutronovou bombu. To na ně muselo zapůsobit víc než samotná bomba. Kdežto ty jsi pro ně ministerský předseda nepřátelské země a tvým zjetím by získali úžasnou výhodu. Nebylo by lepší, kdybys mě na tu cestu s sebou přibral jako bodygárda? Nemáš oči vzadu!“

„Nemusíš mít obavy,“ zpražil ho táta. „Přimrazit někoho umím i bez tebe. Vybavení na to máme úplně stejné! A opravdu nepotřebuji, aby mým protějškům spadly kalhoty, až se ti zase bude něco nepříjemného zdát.“

„Jenže já už jsem *tušivo* zažil a vím, co s tím!“ namítal Vít'a. „A dám si pozor, vážně! V Moskvě jsem ještě nevěděl, co *ruškov* udělá, teď už to vím a nepoužiju to!“

Táta se na něho podíval pátravým pohledem.

„Hodně bys chtěl být u toho, že?“ zeptal se ho.

„Strašně moc!“ přisvědčil Vít'a. „Nebudu ti tam překážet, vážně!“

„Dobře, pojď se mnou!“ rozhodl otec k neskrývanému překvapení zbytku obyvatelstva Skalního domu. Byli z toho natolik vyvedení z míry, že nikoho nenapadlo protestovat. Ale zdálo se, že tady ani není na co reagovat. Tahle cesta očividně patřila do tátových povinností jakožto premiéra – aby Čína jednala s Českou republikou, to byla přece nezvyklá příležitost, zvláště když iniciativa výjimečně vycházela ze silnější strany. A že si na cestu vezme syna, to bylo neobvyklé, ale ne vyloučené.

Že by dal synovi přednost před obvyklou svitou hodnostářů? Nebývá to zvykem.

Ale – co tady bylo obvyklé?

Příprava na cestu netrvala dlouho. Táta se převlékl do společenského obleku – není přece možné odjet na státní návštěvu ve svetru a džínách – ale co bylo horšího pro Vít'u, do společenského obleku donutil i jeho.

„Chceš tam, nebo ne?“ vyjel si na něho, když se Vít'a nad kvádrem ofrňoval.

„No chci – ale proč...“

„Na takových návštěvách musí být všichni členové ve společenském,“ řekl rozhodným tónem táta. „Společenský oblek je pro státní návštěvy uniforma. Do kvádra se musí povinně nacpat i případní bodygardi, ačkoliv jim to vadí v pohybu. A žádné výjimky!“

Víťa sice bručel dál, ale oblékl se, aby si to táta nakonec nerozmyslel. Maminka si ho zálibně prohlédla, přičesala ho a vnutila mu do kapes hřeben a kapesník, aby nedělal rodině ostudu. Víťa to strpěl, ačkoliv ho to hnětlo, zvláště když viděl ostatní, jak se na jeho odporu k diplomatické *uniformě* se zřejmým potěšením pásli.

Závist je špatná vlastnost, brblal si trochu po straně, když kamarády pozoroval, ale jen pro sebe. Nechtěl je příliš provokovat.

Sešli spolu do přístaviště a nasedli do januly. Vyvolal ji a řídit ji měl táta, Víťa seděl vedle něho jako spolucestující. Bylo to pro něho trochu nezvyklé místo, až dosud většinou řídil on, ale tady už si nedovolil protest ani naznačit.

Podívá se do Číny! Do Číny – tam ještě nikdo z jeho kamarádů nebyl!

Trochu ho udivilo, že nevzlétli kolmo vzhůru, ale táta ho hned upozornil, že si musí nejprve doletět do Prahy pro připraveného tlumočníka.

„Umíš čínsky?“ obrátil se na syna. „Ne – takže musíme letět s panem Ču-Žen'č, bude nám překládat.“

„Ale oni by nám rozuměli i bez překládání!“ namítl Víťa. „Cokoli řekneš telepaticky, to se přece překládat nemusí, telepatii rozumí i zvířata!“

„A budeš tam koukat s otevřenou pusou, až promluví oni?“ připomněl mu s úsměvem táta. „Letíme tam přece vyslechnout jejich stanoviska a až podle toho se můžeme dohodnout na našich odpovědích. Pan Ču-Žen'č bude důležitějším členem delegace, než ty!“

Místo odpovědi na tuhle hořkou pilulku Víťa jen pokrčil rameny. Co také mohl říci jiného než 'Ano, tati!?' Cesta do Prahy byla ostatně nepatrným zdržením, navíc nebyl žádný spěch. V Čechách byl večer, když se trochu zdrží, ale vezmou to přes oběžnou dráhu, dorazí do Číny, až tam bude svítat. Těžko očekávat, že na ně budou mít čas v noci!

Pan Ču-Žen'č byl podle Víťova očekávání Číňan. Již na ně čekal před malostranským domem, kde byli ubytováni významnější zaměstnanci vlády. Byl mladý, štíhlý a oblečený ve společenském obleku – neboli diplomatické uniformě. Asi to s ním táta v rychlosti vyjednal v době, kdy se do téže uniformy strojil i Víťa, pokud tak nechodil pořád.

Pan Ču-Žen'č si nastoupil dozadu a bylo znát, že janulami necestuje poprvé.

„Kam poletíme?“ zeptal se poměrně čistou češtinou.

„Peking,“ odpověděl mu stručně Víťův tatínek.

„Tak to si cestou ještě zdřímnu!“ usmál se pan Ču-Žen'č.

„Nebude to stát za to,“ varoval ho Víťa. „Bude to rychlejší než si myslíte, poletíme po oběžné dráze jako kosmonauti.“

„To znamená, že budu další čínský kosmonaut?“ usmál se na něho pan Ču-Žen'č.

„Skoro,“ přikývl Víťa. „Jen nevím, jestli se do kosmonautiky počítají i neúplné oběhy Země. Máme to přece s mezipřistáním v Pekingu.“

Mezitím ale vzlétli a letěli výš a výš. Víťa občas mrkl na displej, ale tak jako při jeho cestách, i teď pilotoval Fuhungo, zatímco posádce trojmístné kosmické lodi nezbývalo nic než sledovat, zda let probíhá v pořádku. A i kdyby neprobíhal, stejně by nic nezachránili.

Janula nabrala směr a otec s panem Ču-Žen'čem se zabrali do debaty. Pokoušeli se odhadnout, co vládu Číny přimělo k tak vstřícné nabídce. Podle rychlé analýzy, kterou Víťův tatínek získal během poslední čtvrt hodiny, bylo nedávné vzájemné zabavování majetku pro Čínu značně nevýhodné a kdyby mělo dojít k jeho navrácení, bylo by to

nevýhodnější pro Čechy. Nezdálo se ale, že to byl pravý důvod k jednání. Velmoc jako je Čína si může dovolit velkoryse mávnout rukou nad ztrátou několika miliard dolarů. Jak Vít'a předem správně odhadl, proti zabavení čínské pobočky české škodovky se okamžitě ohradili Němci, kterým vlastně patřila, ale vláda Číny jim továrnu ihned a s omluvou vrátila. O majetku se zřejmě jednat nemělo.

Ale – o čem se tedy jednat bude?

Krátce před přistáním se táta spojil s vyslancem na Madagaskaru. Tam už byla hluboká noc, ale vyslanec jejich zavolání s napětím očekával, stejně jako jeho čínský protějšek, který jim zprostředkoval spojení do Pekingu. Šlo o to, aby je očekávali jako přátelskou návštěvu a nezačali po nich střílet z protiletadlových kanonů. Vít'ův otec odmítl i mezinárodní letiště, odkud by cesta nabízenými limuzínami trvala příliš dlouho a dohodl přistání co nejblíže sídlu vlády a tím i místu jednání.

Přivítání ale dohodl hladce a přizpůsobil tomu i klesání januly v poslední fázi letu, takže se na označeném místě snesl přímo z ranní oblohy. Janula poslušně zmizela a všichni tři stáli na ozdobném dláždění před budovou čínské vlády.

Trochu tím své protějšky zaskočili. Radary protivzdušné ochrany je nezachytily, takže museli neobvyklí návštěvníci na označeném místě chvíli trpělivě počkat, než sem ve velkém zmatku Číňané doběhli. Omlouvali se, ale zvědavost ze všech jen čišela.

Dovedli je velice zdvořile do budovy, kde pro ně měli na velkých stolech připravené bohaté pohoštění – od masitých kousků po malé sladké koláčky a spoustu pití všeho druhu. Táta se mrknutím obrátil na pana Ču-Žen'če, ale ten tiše podotkl, že by bylo dobré neurazit hostitele a alespoň symbolicky něco ochutnat.

Tady už sice svítalo, ale v Čechách odlétali s nástupem noci, takže neměli hlad. Vzali si tedy jen pár drobných sladkých koláčků, pan Ču-Žen'č je upozornil na kávu a pro Vít'u našel i hrneček kakaa. Pak se přesunuli stranou, kde čekala pohodlná křesla rozestavená do kruhu. Nebylo to u kulatého stolu krále Artuše, ale něco na podobné bázi. Tam mohlo začít vlastní jednání.

„Nečekali jsme vás tak brzy,“ omlouval se opět jeden Číňan – podle pana Ču-Žen'če to byl dokonce čínský premiér, takže se jednání vedlo opravdu na úrovni.

„Nemusíte se omlouvat,“ usmál se na ně Vít'ův táta. „Používáme netradiční letadla, asi jste nás nečekali tak brzy.“

„Zmátlo nás, že naše radary vůbec nezachytily, kde jste vstoupili do našeho vzdušného prostoru,“ pokračoval premiér. „Naše protivzdušné síly dostaly příkaz bedlivě vás sledovat, abychom mohli vyloučit jakékoliv nedorozumění. Nějak se stalo...“

„Netrestejte je,“ usmál se Vít'ův táta. „Vzdušný prostor určitě sledovali bedlivě, jenže my jsme přilétli po kosmické oběžné dráze vysoko nad vzdušným obalem Země, navíc přes její noční stranu. Nebyla to jejich chyba, že nás nespatriili. Naše letadlo neodráží radarové vlny, je pro radary neviditelné. Na radarech by nás vaši lidé neviděli, i kdyby nás měli přímo před očima a obyčejnými dalekohledy nás na noční obloze také nemohli vidět. Dalo by se tvrdit, že sledování našeho přiletu bylo nad lidské síly.“

„Vyvinuli jste letadlo neviditelné pro radary – a používáte tuto technologii i pro malá dopravní letadélka?“ podivil se čínský premiér.

„To je spíš tak, že neviditelnost nebyla vyvíjená zvlášť. Prostě vyplynula z podstaty našeho letadla. Proto mají u nás tuhle vlastnost i letadla, kterými létají děti do školy.“

„Přesto nás to hodně zaskočilo,“ přiznal čínský premiér. „Víte, propást malé soukromé dopravní letadélko, to by nebyla žádná tragédie, Rusům se ostatně také stalo, že jim takové

přehlédnuté letadélko přistálo přímo na Rudém náměstí v Moskvě, ale kdyby takhle propásli špionážní letoun nebo ještě hůř, bombardér naložený bombami, to by bylo mnohem horší!“

„To raději neřešte!“ řekl Vítův táta. „Můžete být v klidu, naše letadla nejsou válečná, nenesou žádnou výzbroj ani bomby. Bát se jich nemusíte.“

„Dobře, můžeme vám to věřit,“ přikývl zdvořile čínský premiér. „Ačkoliv pro vás jistě nebude problém na ně v případě potřeby zbraně namontovat. Slyšeli jsme, že vaše letadla unesou velké náklady a jistě by unesla i velké množství bomb.“

„Zbraně se na ně namontovat nedají a jejich náklad se za letu nedá odhodit, nejsou to bombardéry,“ opravil ho Vítův táta. „Nejde to ani tam, kde by to bylo výhodné, například se nedají z výšky kropit požáry. Náklad se dá vyložit jen na zemi a v klidu.“

„Ale máme důvěrné zprávy, že jste dopravili atomovou bombu až do Bílého domu!“

„Ano, jenže jsem tam nejprve zastavil a vystoupil,“ vložil se do rozhovoru Vítův táta. „Ani tam to nebylo shození z výšky, tu bombu jsem jim jen opatrně položil na koberec.“

„To jste byl... to byl opravdu jen tento chlapec?“ obrátil se čínský premiér vytřeštěně na Vítova tátu.

„Ano, byl to on,“ přikývl Vítův táta. „Udělal si malý výlet do Bílého domu a pokoušel se přesvědčit amerického prezidenta, aby už konečně ukončil války.“

„Ale... naše důvěrná zpráva říká, že ta neutronová bomba byla pravá. Znamená to, že jste opravdu vyvinuli i atomové bomby tohoto pokročilého typu?“

„Máme je – ale nestojíme o ně,“ řekl Vítův táta. „Naše technika je na jiné úrovni. Jistě vás vaše zpravodajské služby – při jejich kvalitách – informovaly o nedávném povstání naší etnické menšiny. Ve světě o něm koluje plno nepodložených zpráv a pomluv, ale nejvíc si na něm ceníme jednoho – během těchto událostí povraždili povstalci několik set našich lidí, ale na jejich straně nezahynul jediný člověk. Porazili jsme je, aniž bychom některého zabili. Možná to vypadá jako jejich úžasné vítězství, ale pravý opak je pravdou. Zvítězit bez jediné oběti na straně nepřátel není v našem světě obvyklé.“

„Vy jste je tak šetřili, nebo to bylo z jiného důvodu?“ zarazil se čínský premiér.

„Šetřili jsme je,“ přikývl Vítův táta. „Dálkově řízená letadla a střely s plochou dráhou letu se nad naší hranicí prostě rozplynula – naše technologie to umožňuje. Ale letadla řízená lidskými piloty jsme ničili až když se jejich piloti katapultovali, přičemž jsme je k opuštění neovladatelných strojů nejprve donutili. Proto naprosto selhala jak letecká podpora NATO, tak snaha zásobovat letecky povstalce.“

„Jak je potom možné, že jste jim dovolili pobít tolik stovek vašich lidí?“

„Oni je povraždili na začátku povstání, kdy jsme ještě o ničem neměli ani tušení,“ řekl Vítův otec zamračeně. „Většinu lidí podřezali ve spánku, další pak postříleli dříve než jsme se o jejich vzpouře dozvěděli. Ale jakmile jsme se vzchopili k obraně, byl konec vraždění. Ačkoliv povstalci vypotřebovali ještě hodně munice, nezabili už ani jednoho člověka. Mezi námi, tak by dopadli všichni agresori, kdyby se nás pokusili napadnout. Možná by zpočátku, díky překvapení, získali jakousi výhodu, ale pak už by si ani neškrtili.“

„Proto asi naši zpravodajci vyhodnotili, že si NATO na poslední chvíli rozmyslelo na vás zaútočit!“ řekl trochu tišším hlasem čínský premiér – asi mu až teď došly souvislosti.

„Správně si to rozmysleli,“ přikývl Vítův otec. „Dobře viděli, že si neděláme z jejich příprav nic víc, než že jsme je začali sledovat. I nad jejich územím, naše průzkumná letadla jsou totiž nesestřelitelná. Pokoušeli se sice o to, ale brzy zjistili, že je to nad jejich síly a to jim vzalo chuť do válečného dobrodružství – pokud ještě víc nezapůsobil na city Američanů Vítův dáreček v Bílém domě. Skutečnost je ale taková, že dnes si ze všech našich nepřátel nic neděláme.“

„Ale někteří – Amerika, Rusko, Indie a vlastně i my máme nukleární zbraně, které by mohly celé Čechy jediným úderem úplně vymazat z mapy světa!“

„...pokud by se dostaly přes naše hranice,“ usmál se Vítův táta. „Jenže – jako se u nás při překročení naší hranice tiše a beze stop rozplývaly střely tomahawk, tak by se beze stop rozplynuly i strategické balistické střely. Doufáme, že to vojenským odborníkům ve většině evropských armád došlo – dá se to čekat už podle toho, že si všichni rozmysleli další pokusy o naše napadení.“

„Jste si tím tak jistí? Pak byste ale byli těžkými protivníky!“

„My jsme skutečně těžkými protivníky!“ souhlasil Vítův táta. „Američané proti nám vypálili skoro čtyři stovky střel tomahawk, ale na cíle nedopadla žádná, ani se nedostala do jejich blízkosti. Máme ale pro naše sousedy dobrou zprávu – nikoho nechceme napadat. Můj syn Vít zastrašoval amerického prezidenta neutronovou bombou – čekal, že Američané porozumí jen atomovému argumentu. Nezlobím se na něho, myslel to dobře, ale atomové pumy nejsou náš styl, nikdy bychom je nepoužili.“

„On to udělal – o své vůli?“ lapali po dechu Číňané. „U vás mají atomové pumy v ruce i takové... děti?“

„Mohl by jim vyhrožovat i největší ruskou nukleární hrozbou Car-bomba, není pro nás nedostupná. Ale nepoužil by ji. Naštěstí tyhle hračky nejsou dostupné všem dětem, můj syn je přece jen jakási výjimka.“

„Příšerná výjimka!“ oddychl si Číňan. „Jestli opravdu vlastníte tak těžké zbraně a máte navíc možnost dopravit je kamkoliv na světě, byli byste nebezpeční i největším mocnostem. Přestávám se divit, že si nic neděláte ani z Američanů – ačkoliv jsou proti vám naježeni!“

„Nejsme nebezpeční mocnostem,“ opravil ho Vítův otec. „Jen těm, kdo ve světě poruší mír. Neutronová bomba na koberci Bílého domu nebyla z toho pohledu zajímavá, neměli jsme v úmyslu použít ji. Důraznějším varováním pro amerického prezidenta a pro každého, kdo by narušil mír, byl únos hlavních soudců Haagského soudu. Ten totiž můžeme prakticky kdykoliv zopakovat a naše svědomí přitom zůstane čisté. Nemusím snad zdůrazňovat, že se ani během toho únosu fyzicky nikomu nic nestalo?“

„Fyzicky... ale jinak?“ vyhrkl Číňan.

„Psychicky to byl pro ně pořádný šok,“ připustil Vítův táta. „Cítili se nedotknutelní! A najednou, aniž by tušili, jak se to mohlo stát, se ocitli za mřížemi! Takový šok musel být pro ně příšerný – ačkoliv v nich pořád ještě doznívá jejich zpupnost, pořád se utěšují, že se za ně někdo postaví a opět je učiní nedotknutelnými! Ale to je už jen jejich marná touha, však si brzy zvyknou na vězeňské šaty!“

„A necítíte se pro změnu nedotknutelnými – naopak vy?“ napadlo čínského premiéra.

„Kdybyste byli na našem místě,“ usmál se trochu Vítův táta, „pochopili byste, co nás zadržuje před použitím krutostí, obvyklých u našich protivníků. Snad jste už pochopili, že jsme se stali Damoklovým mečem nad hlavou všech vládců našeho světa. Nedotknutelní ale nejsme a kdybyste věděli, jaký meč visí nad našimi hlavami, pochopili byste všechno.“

„Nad vámi visí ještě větší hrozba?“ zarazil se Číňan. „Ale – čím?“

„To ani nechtějte vědět!“ dostal odpověď.

Jednání s Čínou se kupodivu vedlo v přátelském duchu.

Český premiér velice ochotně přistoupil na návrh svého čínského protějšku, aby se za vzájemnými spory prostě udělala tlustá čára a už aby se v tom nevrátilo. Čínský premiér jen lehce připomněl, že víc získá česká strana, ale čínské nejde o minulost, ale o budoucnost. To znamená, že bude třeba postavit česko-čínské vztahy na úplně novém základě.

„Máme vám co nabídnout,“ řekl čínský premiér. „V současné době se Česká republika nachází prakticky v hospodářské a diplomatické izolaci. My to můžeme změnit.“

„Můžeme spolu opět navázat normální diplomatické styky,“ přivítal to český premiér. „Bude to tak určitě lepší – pro obě strany.“

„Můžeme udělat ještě víc,“ pokračoval Číňan. „Můžeme vám poskytnout prakticky neomezený úvěr a investice do vašeho hospodářství.“

„To nebudeme potřebovat,“ odmítl to jemně Vítův táta. „O investice nestojíme, naopak jsme uvítali úplné vyčištění našeho hospodářství od všech cizích investic. Cizí investice jen zhoršují naši hospodářskou stabilitu, snižují naši soběstačnost a slouží jen k vyvádění peněz z naší republiky.“

Čínský premiér zalapal po dechu, neboť takovou odpověď věru nečekal. Jeho udivený pohled sdílela celá čínská delegace. Opravdu se nestávalo, aby některý stát při jednání na takové úrovni oficiálně odmítl takto podanou pomocnou ruku!

„Vy nestojíte o cizí investice?“ vrtěl Číňan nechápavě hlavou.

„Nemáme o ně zájem,“ přikývl Vítův táta. „Nevidíme v cizích investicích přínos.“

„Nestojíte ani o cizí, pokrokové technologie?“ vrtěl hlavou Číňan.

„Nestojíme ani o cizí zpátečnické technologie. Naše jsou nejpokrokovější na světě,“ dodal Vítův táta. „Pro nás je výhodnější rozvoj našich vlastních technologií. Svět nás donutil překonat embargo a snažíme se proto o naprostou soběstačnost. Embarga nás poškodila, ale na druhé straně nás zbavila závislosti na našich sousedech. Ukázalo se, že je to obrovská výhoda, které se už nevzdáme.“

„Byli jste ale převážně exportní zemí!“ připomněl mu Číňan.

„Byli,“ připustil Vítův táta. „Ale byla to tak velká výhoda? Přišli jsme o samostatnost ve všech směrech – především v zemědělství. Stali jsme se loutkami Evropské unie a jejího deformovaného, nespravedlivého trhu. Pokrokové cizí technologie zůstávaly tak jako tak v cizích rukou, zisky z našeho průmyslu putovaly do zahraničí a nám v Čechách zbyla jen bída. Embargo nás odřízlo od exportu i importu, museli jsme překonat závislost na našich sousedech, ale odřízlo nás i od potravinových šmejdů, kterými nás krmili. Museli jsme dát urychleně do pořádku zemědělství, ale naše potraviny to zkvalitnilo a dnes už ani nestojíme o podruží našich sousedů.“

„Ale... pokud víme, vaše země měla nedávno až neuvěřitelné výdaje v Asii! Vyplývali jste na jeden jediný ostrov v Indonésii víc prostředků, než by si mohlo dovolit Německo! To jste tak bohatí, že jste si to mohli dovolit?“

„Naše investice do ostrova v Indonésii byla velice výhodná,“ usmál se Vítův táta. „Ten ostrov nás zbavil menšiny, která u nás vyvolala největší a nejkrvavější masakr od Druhé světové války. Zbavit se separatistů tím, že jim splníte jejich sen o nezávislém území, možná může z dálky vypadat jako jejich veliké vítězství. Ve skutečnosti je to největší úleva pro nás. Získaný klid nám za tu oběť stojí!“

„Ale museli jste na to vydat neuvěřitelné prostředky – aspoň podle toho, jak se chlubí Indonésie. Platit přímo zlatem je nevýhodné, zbylo vám vůbec nějaké?“

„Zlata nám zbylo tak nepatrné množství, že to ani nestojí za řeč,“ přikývl Vítův táta. „Na druhé straně – jsme teď soběstační, nezávislí, zbavili jsme se teroristů a zlato, když se to vezme rozumně, vlastně nepotřebujeme.“

„To je ovšem podivný přístup, nemyslíte?“

„Nemyslím. Pro nás nemá smysl dělat si smrtelné nepřátele, kde to jde v klidu. Kdysi jsme měli společný stát se Slovenskem. Pak se Slováci rozhodli odtrhnout se, nemělo smysl jim v tom bránit. Místo partyzánského boje a stovek mrtvých ročně, jak to vidíme v Irsku,

Francii, Španělsku, Kurdistanu a jinde ve světě, jsme zůstali přáteli. Když teď naši Cikáni projevíli přání vymanit se z našeho utlačování – ačkoliv si nejsem vědom, kdy a jak bychom je měli utlačovat – věnovali jsme jim jejich vlastní území.“

„A víte, že oni na ostrov, za který jste vydali veškeré své zlato, lákají další kolonisty i z okolních států, které se na vzniku jejich království vůbec nepodílely?“

„Nezlobte se na mě, ale to už není naše starost!“ odvětil Vítův táta. „My jsme sice za ten ostrov Indonésii zaplatili, ale pak jsme jim ho bez jakékoliv protihodnoty ani podmínky věnovali. Je čistě jejich starost, jak s tím darem naloží. A jestli si tam zvou soukmenovce z okolních států? Proč by se nemohli sestěhovat dohromady, vždyť patří do stejné kultury! Konečně po tisíciletích mají vlastní území, přejme jim to! Odcházejí tam dobrovolně, mezi své, a pokud vím, žádný z okolních států jim v odchodu nebrání. Právě tak si sami vybrali i státní zřízení, království. A podle tradice si ze svých lidí zvolili i vlastního krále. Máte snad něco proti tomu? Opakuji, všechno bylo a je dobrovolné.“

„Proti dobrovolnosti nic nemáme,“ řekl Číňan rychle. „Ale je nám to... podezřelé. Jak je možné, že jste na tak... řekněme neobvyklý počin... mohli věnovat tolik zlata ze zásob České republiky? To proti tomu nikdo u vás neprotestoval? To zlato by se snad dalo využít... mnohem lépe, racionálněji!“

„Nikdo neprotestoval, protože to zlato nepatřilo České republice,“ ujistil ho Vítův táta. „Zlato České republiky rozházely minulé vlády, tohle byl dar našich sponzorů, určený právě pro tento účel. Nemá tedy smysl uvažovat o jiném využití, i kdyby bylo racionálnější. Dnes máme zlaté rezervy v tak ubohém stavu, jak jsme je zdědili, ale tím si hlavu nelámeme, díky embargu jsme se naučili obejít se i bez zlata.“

„Říkáte – je to dar nějakých sponzorů? To by se dalo pochopit. Ale také jsem slyšel, že ani vaše dolarové rezervy za moc nestojí. Jak chcete obchodovat bez finančního základu?“

„Pravda, bez finančního základu to jde špatně,“ přistoupil na to Vítův táta. „V Čechách se nám to podařilo jen tím, že jsme získali nezávislost i v penězích. Tištěné peníze mají jen hodnotu, jakou jim lidé přiznávají, ale dokud jim důvěřují, jde to s nimi jako se zlatem.“

„Dobře, ale v mezinárodním obchodu si nemůžete tisknout peníze, jak chcete!“

„O jakém mezinárodním obchodu mluvíte, když jsme pod embargem?“ usmál se Vítův táta trochu smutně. „Embargo mezinárodní obchod zničilo, ale naučilo nás soběstačnosti. A víte přece, jak je to s dolary. Ty si tisknou Spojené státy jak je napadne a dokud je ostatní státy přijímají, jde to s nimi. Až je začnou jako nekryté odmítat, dolary padnou.“

„Vy tedy s námi nechcete obchodovat?“

„To jsem neřekl,“ zavrtěl hlavou český premiér. „Obchodovat spolu můžeme. Nemáme sice zlato ani dolary, ale můžeme vám nabídnout něco jiného. Například technologie. Máte zájem o naše dopravní prostředky? Něco už o nich víte, jsou rychlé, bezpečné a především – nepotřebují fosilní paliva. Ani naše energetické zdroje je nepotřebují a přitom jsou lepší než dosavadní zdroje elektřiny. Tak co – měli byste zájem?“

„Zájem bychom měli,“ řekl opatrně čínský premiér. „Ale čím budeme platit my, když zlatem, zbožím i dolary – opovrhujete?“

„Něčím, co vám až dosud nikdo nenabídl,“ usmál se Vítův táta. „Nabídneme vám pro všechny vaše lidi svobodu informací a projevu. Vy nám zaplatíte tím, že ji přijmete.“

Do Číňanů jako kdyby udeřil hrom. Jestli něco představitelé Číny nesnášejí, pak je to jakákoliv narážka na porušování lidských práv v Číně – a na Tibet!

„To jste neměl říkat!“ zamračil se čínský premiér. „Chcete tím naznačit, že lidem u nás svoboda chybí?“

„Ano – jako všude na světě,“ odvětil pevně Vítův táta.

Vítův táta na něho hleděl udiveně. Tak ještě tátu neznal. Aby se nejvyšším představitelům Číny postavil tímto způsobem přímo na jejich vlastní půdě? To je teda frajer! Co kdyby je teď napadlo povolat na ně své strážné? Jistě jich mají všude kolem plno, stačí jim zavolat je na pomoc a budou tady!

No – asi by to dopadlo jinak než podle staletími zaběhnutého scénáře. Stráže by mohly přiběhnout, ale táta i on, Vítův táta mají možnost přimrazit je a kdyby bylo nejhůř, hodil by se možná i *ruškov*. A kdo by chtěl chytat někoho, kdo má po ruce janulu?

Jenže Číňané tohle všechno nevěděli. Nesvádělo by je to k použití síly?

Číňané byli naštěstí zticha – celá jejich delegace mlčela. Ticho konečně porušil jejich premiér, měl tu vlastně hlavní a jediné slovo, tak jako za českou stranu mluvil jen táta.

„To jako chcete... abychom nechali naše buřiče pobuřovat lidi?“ zeptal se suše.

„Jistě,“ přikývl Vítův táta. „Bude lépe, když se zamyslíte, jestli nemají pravdu.“

„Opravdu si myslíte, že mají naši buřiči pravdu? I když štvou lidi proti nám a neustále opakují, že u nás není všechno v pořádku?“ vybuchl nevlídně Číňan.

„Zamyslet se nad tím musíte vy,“ pokrčil Vítův táta rameny. „Ukažte mi kterýkoliv stát, kde je všechno v pořádku! Takový není, všude je co zlepšovat! Ale pamatujte si – když má váš protivník pravdu, je lépe přijmout ji za svou, než umíněně hájit lež. Víte, co se stane, když protivníkovu pravdu skutečně přijmete za svou?“

„Naši buřiči ale pravdu nemají!“ namítl čínský premiér pevně.

„Když pořádně proberete argumenty svých protivníků, zjistíte, kde mohou být pravdě blíže než vy, i kdyby jen v maličkostech,“ usmál se Vítův táta. „Když tuto pravdu přijmete za svou, buď se k vám přidají, nebo si na vás najdou jinou skvrnu, kterou byste ale měli také vyčistit, až nakonec nebudou mít o čem mluvit a zmlknou. I my máme v Čechách buřiče, kteří proti nám tvrdě vystupují. Mají nevýhodu, že předtím vládli a za spoustu nedostatků mohou sami – hůř se jim dokazuje, že je to naše chyba. Ale kdykoliv mají pravdu, je dobré ji převzít. Když ukazují na nedostatek, je to pro nás výzva k jeho odstranění.“

„Ale naši nepřátelé dokáží lidi propagandou úplně zbláznit!“ namítal Číňan.

„To známe,“ přikývl Vítův táta. „U nás to zkoušejí také. Nám proti propagandě nejvíc pomáhají januly a knihafony. Januly našim lidem přinesly úžasnou volnost pohybu, jakou dosud nikdy nepoznali, a knihafony jim daly Fuhungovy noviny, které nelžou.“

„Na žádné novináře se nemůžete spolehnout!“ namítl čínský premiér prudce.

„Můžeme, stačí umožnit jejich zprávy ověřit jinou cestou,“ řekl Vítův táta. „Pravdivé, ale pro nás nepříjemné zprávy musí být pobídkou, že jsme něco nezvládli, nepravdivé stačí vyvrátit skutečnými fakty. Novinář usvědčený ze lži ztratí věrohodnost a může si jít hledat jinou práci. Lidi nejvíc zajímá, jak se jim žije a v tom si každý udělá obrázek sám. Zkuste na to navázat! Zlepšujte lidem život, odstraňujte včas chyby, které beztak kdekdo vidí – a cizí propaganda se jich už nedotkne.“

„Málo platné, když jim cizí propaganda pořád ukazuje vzdušné zámky!“ namítl Číňan. „Ukazuje našim důvěřivým lidem přepych, na který nedosáhne ani zlomek jejich nejvyšší smetánky, ale u nás lidem drze tvrdí, že to všechno může mít každý, kdo se jim podřídí. My ale víme, že to jsou falešné obrazy.“

„To známe,“ přikývl Vítův táta. „Dejte tedy všem lidem víc než mají dnes.“

„To není možné!“ namítl Číňan. „Je nás příliš mnoho, než aby se dostalo na všechny.“

„Mám dojem, že nemáte pravdu,“ řekl Vítův táta. „Vždyť vy máte víc, než z čeho jsme začínali my. Naším protivníkům se nás podařilo v minulých desetiletích oškubat jako slepici – a přece se nám podařilo dát lidem víc než měli kdy předtím. A spolu s tím ubývalo i lidí pošilhávajících po vzdušných zámcích.“

„Co jste vlastně – podle vás – udělali tak převratného?“ zeptal se čínský premiér.

Z jeho hlasu se najednou vytratil rozhořčený tón a převládla zvědavost. Vítův táta jim naznačil něco, co znali ze zpráv svých špiónů v Čechách, ale teď to měli přímo před sebou.

„Zrušili jsme nablýskané automobily, dálnice, železniční tratě i mosty,“ vypočítával jim klidně Vítův táta. „Za automobily lidé dříve utráceli miliony a další stále prolévali hrdly benzínových nádrží. Peníze ušetřené za dopravu jsme věnovali na užitečnější účely. Laciná doprava a soběstačnost nám zlevnila potraviny a to lidem ušetřilo další miliony. Dnes se jim navzdory celosvětovému embargu vede lépe a věří nám víc než našim buřičům, ačkoliv ti pořád vlastní většinu médií. Necháváme je na pokoji, ale lidé jim už nenaslouchají.“

„Vy jste režim před vámi svrhli – bez médií?“

„Tak úplně bez médií to nebylo,“ přiznal Vítův táta. „Pravdivá média jsou podmínkou. Souběžně s janulami ale dostanete knihafony a v nich budou Fuhungovy noviny. Rozšíří se mezi lidmi, ti je začnou srovnávat a brzy zjistí, kdo jim lže a kdo ne. Můžete tam posílat vlastní články, jenže Fuhungovy noviny si je ověří a kdyby nebyly pravdivé, uvedou je na pravou míru. Vyplácí se tedy neposílat tam lži – nelhat jim.“

„Ale – to je velice obtížné...“ namítl ještě Číňan.

„Je,“ připustil Vítův táta. „Obtížné, ale ne nemožné. My se to také teprve učíme, ale zdá se, že to jde – a nakonec je to jednodušší než lhát. Jak říkám – každá strana sporu má své pravdy, vy i vaši buřiči. Snad víte, kde máte pravdu vy a kde vaši kritikové. Místo jejich umlčování zkuste od nich přebírat pravdu tam, kde ji mají oni. I pro vás může být výhodné odstraňování chyb, na které vás upozorňují. Lidé to brzy poznají – a budou vám věřit. To je obrovská výhoda.“

„Ty vaše... Fuhungovy noviny... mají zřejmě vaše redaktory, že? Nezdá se nám správné a pro nás přijatelné dovolit jim ovlivňovat naše lidi!“

„To záleží na vás,“ pokrčil rameny Vítův táta. „Redaktoři Fuhungových novin nejsou naši lidé. Nejsou to vůbec lidé, stejně jako nejsou lidé v Dispečinku janul. Tam už člověk nemá místo – desetitisíce současně létajících objektů člověk nestihá ani sledovat, natož aby je mohl spolehlivě řídit. Letadla januly proto řídí umělá inteligence a Fuhungovy noviny také. Má to jednu výhodu – nejsou tam lidé, nedají se uplácet ani nečestně ovlivňovat.“

„Takže je tam nějaký počítačový systém?“ zpozorněl čínský premiér. „Pak by ale mohl být ve váš prospěch naprogramovaný! Víme přece, jak se dají do programů vkládat trojské koně, viry a jiné...“

„Umělá inteligence není počítač!“ namítl Vítův otec. „Neprogramuje se jako hloupé pozemské počítače, které otrocky provádějí lidmi vložené programy. Můžete jí svěřit vaše články, fotografie i videa, ale o jejich uveřejnění rozhodne sama. A doporučoval bych vám – nepodceňujte ji, je inteligentnější než lidé a nedá se tak snadno podvést!“

„Znamená to snad, že budou lidé pod nadvládou umělé inteligence?“

V té otázce bylo znát zděšení – no, uvažoval Vítův táta, pod nadvládou Fuhunga by mohlo nastat pravé peklo, kdyby nebyl takový, jaký je.

„Tomu se nedá říkat nadvláda,“ vrtěl hlavou Vítův táta. „Ta umělá inteligence nemá zájem na nějaké nadvládě. Ona jen plní naše požadavky, ať už jsou formulovány jako cíl pro januly, nebo jako články, fotografie a videa pro Fuhungovy noviny. Nezkoumá požadavky ve smyslu, kdo je dává, ale zda jsou nebo nejsou správné. U letadel vám nedovolí havarovat

chybou ani úmyslně, do novin nepustí lživé zprávy, případně je dodatečným komentářem uvede na pravou míru. Nikým se nedá ovlivňovat, má prostě sama smysl pro fair play, nic víc. Chovejte se čestně a nebudete mít důvod ke stížnostem.“

„Vy tak opravdu vládnete?“

„Snažíme se o to,“ přikývl český premiér. „Je to snadnější než lhát. Proti minulé vládě máme několik výhod – nepotřebujeme fosilní paliva. Januly nám neuvěřitelně zefektivnily dopravu. Fuhungovy noviny mají důvěru lidí a přitom ochotně zveřejňují, oč je požádáme – s jedinou podmínkou, aby to byla pravda. Nemusíte ale uplácet novináře ani hlídat, aby je neuplatili vaši nepřátelé. Naše nabídka vám každoročně ušetří stamiliardové investice do lodí, vlaků, letadel a automobilů i další miliardy za paliva – januly je nahradí. Knihafony vám nahradí elektroniku za další miliardy a navíc vám Fuhungovy noviny zajistí pravdivé informování národa. A konečně – ale to už přijmout nemusíte – nabídl bych vám zavést si identifikované knihafony a vytvořit čínskou pobočku naší Banky pro lidi. Nám spolehlivě stabilizovala státní finance.“

„Banka pro lidi?“ opakoval čínský premiér.

„Řídí ji tatáž umělá inteligence – a řídí ji dobře.“

„Dovolíme vám jistě založit si u nás vaši pobočku, jako všem ostatním, pokud splníte standardní podmínky dané našimi zákony. Má ale vaše banka dostatek finančních rezerv?“

„Banka pro lidi dala České republice sponzorský dar, umožňující zakoupení ostrova pro vznik Cikánského království!“ ujistil je český premiér. „Která světová velmoc by nám mohla věnovat něco takového?“

„Ano – ale jistě jste teď na té bance závislí!“ namítal Číňan.

„Závislí...“ usmál se Vítův táta. „Asi jsme, všechny ostatní banky totiž od nás utekly.“

„Utekly? Proč?“

„Klesly jim zisky, takže to zabalily,“ usmál se Vítův táta. „Banka pro lidi na klientech nevydělává a kdo to pochopil, přešel k ní, až tam přešli všichni. Pak přišla známá arbitrážní krize s neuznanými požadavky vyděračů, spojená se vzájemným zabavováním majetku – to už asi znáte. Všechny ostatní banky během ní definitivně odtáhly.“

„To ale není dobré!“ zachmuřil se Číňan.

„Zůstala nám Česká národní banka, která se stará o naše mezinárodní finance,“ doplnil Vítův táta. „Teď v době embarga je ovšem bez práce a musíme ji platit ze státních peněz. Ale časem se jistě vrátí ke své hlavní funkci.“

„Platíte banku ze státních peněz? Copak se na vašem vnitřním trhu neužíví?“

„Bance pro lidi nemůže konkurovat,“ podotkl Vítův táta. „Udržujeme si ji hlavně pro mezinárodní styky. A taky v ní chráníme národní zlatý poklad. To snad stojí za platy pro pár desítek úředníků, ne?“

„Národní zlatý poklad? Vám po zakoupení toho ostrova ještě něco zbylo?“

„Máme tolik zlata, kolik jsme ho měli předtím,“ pokrčil Vítův táta rameny. „Ten ostrov jsme měli ze sponzorského daru. Nejvíce zlata rozkradly zlodějské vlády, které nastoupily po komunistech. Ale co zbylo, to držíme. Spíš z nostalgie, ale držíme. Hospodářská izolace nás paradoxně postavila na vlastní nohy a nezávislost si už sebrat nenecháme. Nejdůležitější byla nezávislost na energii, od ní se odvinula nezávislost potravinová a pak všechny ostatní. Tu klíčovou energii vám teď nabízíme. Fuhungovy noviny jsou jen výhodný přívažek. Nám pomohly, mohou pomoci i vám.“

„A když Fuhungovy noviny odmítneme?“

„Neuděláte dobře,“ usmál se Vítův táta. „Uvažujte! Januly se řídí pomocí knihafonů, obsahujících neoddělitelné mobilní telefony a prohlížeče internetu. Fuhungovy noviny jsou

podobné internetovým stránkám. Nebudete-li je využívat vy, využijí je vaši buřiči, těžko jim to zakážete. Rozhodně by pro vás bylo výhodnější posílat tam i vlastní články než nechávat tam jen ty druhé. Lživé články se tam sice neobjeví, ale poloviční pravda může být horší než otevřená lež. Naučte se využívat je – a budou vám pomáhat jako nám.“

„Takže – jestli to dobře chápeme, ty noviny jsou pevně spojené s řízením dopravních prostředků a nejspíš i s vaší bankou. Opravdu se to nedá oddělit?“

„Vyplývá to z podstaty věci,“ řekl Vítův otec. „Můžete samozřejmě cokoli odmítnout, ale nebylo by to příliš inteligentní. Fosilní paliva ženou náš svět do zkázy a vytrhnout se ze závislosti na nich může být životně důležité. Energii i dopravu prostě potřebujete, bez nich to nepůjde. Ale když nebudete využívat noviny a banku, také o hodně přijdete.“

„To je ale přechod z jedné závislosti do druhé!“

„Možná,“ připustil Vítův táta. „Jenže fosilní paliva docházejí nezadržitelně, s tím nic nenaděláte. Svět už dnes vede o jejich zbytky války a bude to čím dál tím horší. Závislost na janulách může být podobná s tím rozdílem, že nehrozí brzký konec.“

„Odkud ale získává energii... ta vaše umělá inteligence?“

„Pravděpodobně přímou přeměnou hmoty na energii, to je absolutně nejsilnější zdroj ve vesmíru a především – nemůže vyschnout jako vyčerpaná ropná pole.“

„Dobře, to musíme uvážit,“ řekl čínský premiér.

„Uvažte to,“ přikývl Vítův otec. „Nic z toho vám nenutíme.“

„Dejte nám lhůtu na rozmyšlenou!“ požádal premiér Číny. „Vaše nabídka je lákavá, ale musíme ji projednat v širším plénu. Něco tak závažného nemůžeme rozhodnout sami.“

„Projednejte,“ přikývl Vítův tatínek. „Dáme vám knihafon, abyste nás mohli zavolat, jak se rozmyslíte. Vítů – předved' jim, jak se s ním zachází!“

Ted' konečně přišla Vítova chvíle, ale návod, jak pomocí knihafonu telefonovat byl velice jednoduchý, takže s ním byl rychle hotový. Trochu víc času potřeboval na předvedení Fuhungových novin, ale ani to mu netrvalo tak dlouho.

Zajímavé bylo, když jim chtěl zvolit jiný jazyk než češtinu. Původně měl na mysli angličtinu, ale při výběru si všiml, že je v nabídce i čínština, takže ji zkusil.

Fuhungovy noviny se okamžitě přemalovaly do čínských znaků. Číňané zpozorněli, ale nedali na sobě nic znát. Převzali pro jistotu tři knihafony, zdvořile za ně poděkovali, pak pozvali celou českou delegaci zpět ke stolům s jídlem. Oficiální část jednání měli za sebou a Číňané je opět pobízeli do připravených lahůdek.

Při tom byl zřejmě čas na neformální hovor.

„Trochu nás zarazilo, že se vaše... letadla..., ty... januly... nedají použít v armádě?“ zkusil začít na jiné téma další Číňan.

„To jsem přece neřekl,“ usmál se Vítův táta. „Nedá se z nich střílet ani z nich shazovat bomby, ale v armádě a ještě lépe u policie se použít dají. Jako dopravní prostředek se jim nic nevyrovná, nahradí auta i helikoptéry, ale navíc jsou neprůstřelné, což z nich dělá vynikající obrněná vozidla. K zatýkání zločinců to postačí, ani nepřátelská armáda nemá naději. Když naši policisté obklíčili nepřátelské vojáky, ti se zprvu pokusili prostřílet, ale když viděli, jak kulky od janul bezmocně odskakují, zahodili zbraně a dali se bez odporu zajmout.“

„Kde jste ale sebrali nepřátelské vojáky, když jste nebyli ve válce?“

„Ve válce jsme nebyli, ale sousedé k nám vyslali tisíce vojenských poradců na pomoc našim povstalcům. Když jsme povstaleckou armádu porazili, zajali jsme i poradce. Máme s nimi problém – oficiálně to nejsou vojáci a to nám brání vrátit je jako zajatce. Rozhodli jsme se zacházet s nimi jako s normálními teroristy, ale proti tomu se naši sousedé bouří, že

prý porušujeme jejich práva. Co ale s nimi? Na každého připadají nejméně dva naši mrtví civilisté včetně žen a dětí. Ve válce, stejně jako při povstání, se nedá přesně zjišťovat, kdo vypálil kterou ze smrtících kulek... Co proti nim můžeme použít jiného než celosvětově uznávané paragrafy proti teroristům?“

„U nás by dostali kulku,“ řekl stroze Číňan, který převedl řeč na armádní téma.

„My nemáme trest smrti,“ odvětil Vítův táta. „Za celou dobu povstání jsme nezabili jediného povstalce, pilota ani vojáka. Nepokazíme si přece takovou historickou výjimku!“

„Podivnou výjimku,“ zahučel Číňan. „Ale přece – když vaše januly dovolují vozit materiál, co by vám bránilo dovézt jimi až na místo časované bomby a pak se vzdát?“

„Teoreticky by to snad šlo,“ vzdychl si Vítův táta. „Ale dali jsme slib, že ničeho proti jiným lidem nezneužijeme – a ten jsme splnili.“

„Kdo vás ale mohl zavázat tak nesmyslným slibem?“

„Ta umělá inteligence, která řídí januly...“

Rusko

Navázání diplomatických styků mezi Čínou a Českou republikou zapůsobilo na celý svět jako bomba.

Po únosu nejvyšších soudců Haagského soudu byly v mnoha zemích světa uspořádány na Čechy, od starousedlíků po nejpozději přistěhovalé, pravé hony. Tisíce se jich znenadání ocitly za mřížemi a někde i v nemocnicích se zlámanými končetinami i žebry, to podle toho, jak byla policie korektní či zda vyhověla požadavkům ulice. Policie mnoha států se mohla najednou přetrhout v obstarávání důkazů příprav teroristických útoků, které zatčení Češi chystali na nevinné obyvatele a mimořádné soudy hbitě vynášely rozsudky. Celková suma vězení pro Čechy se rychle přešplhala přes několik tisíc let... Zdálo se, že se jedná o účelové nabírání vězňů, aby bylo koho vyměňovat za zajaté poradce.

Na Fuhungových novinách se objevila diskuse, zda bude správné vyměnit všechny ve světě uvězněné Čechy za zajaté poradce, vinné zabíjením v Čechách. Byly tu samozřejmě jen dvě možnosti. Vyměnit – nevyměnit? Na podporu první možnosti se nejčastěji uvádělo, že by se měla Česká republika za své nevinně vězněné krajany v zahraničí postavit. Opačný názor tvrdil, že se naši občané již na počátku exekucí disciplinovaně vrátili domů, takže jde o emigranty, kteří nechtějí mít s původní vlastí nic společného. Výměna nevinných za pravé vrahy by byla nespravedlivá, takže by se to nemělo vůbec spojovat. Nespravedlivé věznění je přece ostuda příslušných soudů a nemělo by se to uznávat, natož podporovat.

Ostatně – návrh na výměnu ani nepadl a zmíněné úvahy byly tak jako tak o ničem.

Nátlaku odolával jen Madagaskar. Bezvýznamný ostrov, který si americký prezident soustavně pletl s Indonésií, nepřistoupil ani k exekučnímu zabavování českého majetku – nejspíš protože tam žádný nebyl, i diplomacie České republiky sídlila v pronajaté budově... Nepřipojil se ani k honu na Čechy, nežilo jich tam tolik, aby to stálo za námahu.

A teď najednou – velvyslanectví! V Praze a v Pekingu!

Novináři to okamžitě pochopili jako podraz.

Čína podrazila celý svět! Čína se nestydí paktovat se s darebáckým státem! Americký prezident okamžitě načrtl novou Osu Zla Čína – Čechy a nechal se před novináři slyšet, že už brzy vyzve svět... k čemu vlastně mohl vyzývat? K embargu České republiky? To už tu bylo! K embargu Číny? To tu také kdysi bylo – ale nepomohlo to.

Vystoupení ruského delegáta na půdě Organizace spojených národů proto zapůsobilo jako další bomba. Ruský delegát ve své řeči zpochybnil nejen americkou Osu Zla, ale také rozsudky nad českými teroristy a upozornil delegáty na dosud nepřiliš známou skutečnost – během občanské války v Čechách byly oběti na životech pouze na straně Čechů. Na straně povstalců, podporovaných při svém vraždění organizací NATO, nebyl registrován ani jeden zabítý. Nezhynul ani žádný poradce, zajatý při nekrvavém rozdrčení povstání.

„Kdo má ještě drzost označovat Čechy za teroristy, když nikoho nezabíjejí?“ prohlásil před oněmělým plénem. „Naopak organizace NATO způsobila podporou povstalců násilnou smrt tisíců českých žen a dětí! Češi nezabili nikoho! Naživu jsou piloti bombardérů, vyslaní do Čech s nákladem bomb, i poradci povstalců s podílem na vraždách žen a dětí! Bude tedy spravedlivější označit za skutečné teroristy organizaci NATO. Naši právní experti provedli nezávislý rozbor nedávných arbitrází vedených proti České republice. Podle jejich rozboru se jedná o čistou právní zvůli a sami právníci vyslovili podiv nad tím, že ji téměř celý svět přijal. Je nejvyšší čas ukončit nekritickou podporu arbitrážních zvůlí návratem ke klasickým soudním procesům, jenže zásadně mezinárodních a to pod garancí všech států, ne takovým, jako je mezinárodní soud v Haagu, který soudí jednostranně a na objednávku jedné ze stran

konfliktu, což vede k evidentním nespravedlnostem. Viníci z privilegované strany nejsou nikdy obžalováni, natož odsouzeni, místo nich jsou bez dostatečných důkazů trestáni obětní beránci. To vyřadilo soud v Haagu z již tak řídkého seznamu nestranných soudů!“

Ruský zástupce si nevysloužil otevřený souhlas u plejády zástupců států a státek, sdružených v Organizaci spojených národů, naopak. Sám se při jeho odchodu ozývalo jen nesouhlasné hlasité bučení. Ale odcházel na své místo hrdě a krátce nato Rusko s Čínou vetovaly návrh delegáta Spojených států na další zpřísnění sankcí vůči České republice.

„Sankce mají být uvaleny na země, které skutečně terorizují, ať vlastní občany, nebo občany jiných zemí,“ prohlásil. „Česká republika mezi teroristy nepatří. Největší vina je na organizaci NATO v čele s nejsilnější velmocí světa.“

Stanovisko velmocí se nedalo jen tak hodit za hlavu.

I když nejsou nejsilnější na světě.

Další výlet po oběžné dráze do Číny podnikl Vít'a, aby zařídil rozšíření knihafonů, janul a katul. Let zahájil v nevhodnou dobu – obletěl svět třikrát, než přistál v Pekingu. Nebyla to ale chyba výpočtu, spíš kus klukovského furiantství – až teď si mohl říkat plným právem kosmonaut! Tentokrát letěl sám. Po krátké debatě s Fuhungem se ubezpečil, že může místo tlumočníka použít knihafon, který dokáže tlumočit podobně jako člověk.

A skutečně to tak probíhalo. Vít'a namluvil větu do diktafonu a přepnul na přehrávání, které už probíhalo v mandarínské čínštině. Naopak když promluvil některý Číňan, knihafon oslovil Vít'u česky. Knihafony se navíc samy se sebou synchronizovaly – lidé by mluvili jeden přes druhého, knihafony způsobně čekaly na dokončení předchozího.

Vít'a dohodl s Číňany přidělování knihafonů a mobilů. Na oboje měli mít nárok bez výjimek všichni občané od začátku povinné školní docházky a Vít'a musel pro pracovníky matrik zařadit právo žádat Fuhunga o vytváření přístrojů a jejich ztotožnění s jejich novými majiteli. K jeho údivu vláda Čínské lidové republiky po poradě se zákonodárným sborem přistoupila na všechny body nabídky české strany, včetně zavedení Fuhungových novin a náhrad identifikačních průkazů.

Čínská strana žádala po Vít'ovi jen drobnou úpravu, aby katuly nebyly na licence, ale aby je mohl používat každý. Vít'a na to po krátkém uvažování přistoupil – licence beztak zavedl v Čechách jako pomoc menšině nepřizpůsobivých, aby tím získali nenáročný, slušně placený zaměstnání. Nebyla jeho chyba, že si této pomoci nevážili a svou účastí na povstání o ni přišli. Vít'a si ovšem umínil, že licence na katuly zruší po svém návratu i v Čechách. Proč na nich trvat, když svůj hlavní účel nesplnily?

Ve spolupráci s Čínskou vládou zařídil i několik výjimek pro místní policii – zejména právo ptát se Fuhunga na pohyby janul na místech spáchání trestných činů. Policisté tuto možnost samozřejmě přivítali, ale Vít'a vládu i policejní důstojníky důrazně upozornil, že jejich požadavky vždy projdou hodnocením umělé inteligence a odmítnutím, kdyby mělo jít o bezdůvodnou šikanu nevinných. Bylo vidět, že Číňané nad touto podmínkou stěží skrývají zklamání – ale přistoupili na ni. Zřejmě měly tyto možnosti i s omezující podmínkou více přínosu, než aby je z principu odmítli. Vít'a nabídl Číňanům i další Fuhungovy prostředky, především zdroje energie, schopné nahradit menší elektrárny i rozvody plynu. Při předchozí návštěvě na ně vůbec nepřišla řeč, takže o nich ani netušili – a mohli být překvapeni spíš příjemně než naopak. Přijali je opatrně – zatím jen několik kusů na zkoušku.

Kéž by Fuhungovu pomoc přijali stejně upřímně, jako Češi!

Na závěr ale přišly přece jen vojenské otázky, i když bylo Číňanům trapné, že o nich chce jednat pouhý kluk.

Januly neumožňovaly střelení ani bombardování, ale Vít'a Čínany ujistil, že Fuhungo bude území Číny chránit před nepřátelskými bezpilotními letadly a střelami a policejní odborníky seznámil nejen s vyhledáváním a s dálkovým zablokováním janul zneužitých ke spáchání kriminální činnosti, ale také s využitím Bernoulliho efektu proti cizím pilotovaným letounům. Zneprůchodnění příhraničních pásem v Čechách přerušilo zásobování povstalců municí a dalším vojenským materiálem a o zbytek invaze se pak postarala pouhá Policie.

„Pokud – jak doufám – nechcete na své sousedy útočit, zrušte armádu!“ poradil Vít'a s vážnou tváří odborníkům. „Nebudete ji potřebovat. Místo toho se postarejte, aby se policie starala o co má a zajišťovala lidem bezpečí. Aby soudy soudily spravedlivě. Když budou vaši lidé spokojení, bude v Číně dobře.“

I tuhle drzost přijali Číňané zdvořile. Kdyby nic jiného, informace od toho kluka byly k nezaplacení a Fuhungovy zdroje energie také vypadaly lákavě. Zrušení armády byl příliš odvážný nápad, ale kdyby platilo, že ji opravdu nebudou potřebovat...

Svět by mohl být opět lepší...

Problémem světové veřejnosti se stalo i Cikánské království.

Ne tím, že by je svět odmítl uznat. Po České republice je jako první uznalo Německo, pak se rychle po sobě připojily Slovensko, Polsko a většina zemí Evropské unie.

Cikánské království se obrátilo na Českou republiku s žádostí o zajištění dopravy.

„Nás stě sem natahali hbito, ale terazky diškriminujete Romov z ostatných krajín, ktorí by u nás taktiež chceli žiť,“ stěžoval si Cikánský král Fero. „A nemajú peňazí, aby se sem sami i s rodinami vypravili! To je predsa vaša povinnosť!“

Vít'ův táta by mu rád odpověděl něco pepného, ale pak to vzdal.

„Hele, jsi náš nejlepší vyjednávač – zaříd' to s nimi!“ pověřil tím Vít'u. „Já bych před ním vybuchl a to nemá cenu!“

„Doufáš, tati, že já nevybuchnu?“ zavrčel na to Vít'a, ale úkol přijal.

Vzal si na pomoc Oldu a vypravili se do Cikánského království.

Audience u Cikánského krále Fera nebyla bez dobrodružství. Vít'a musel hned zkraje přimrazit šest výrostků, kteří v nich – jak by ne – poznali vetřelce. Vrhli se na kluky potichu a zezadu, jenže tvrdě narazili na Vít'ovo **tušivo** – věděl o nich osm až deset vteřin dřív než se dostali na dosah. V první chvíli použil pro výstrahu **ruškov**, jenže se přitom vypařily jen dvě kudly, zatímco ostatní výrostci měli v rukou dřevěné klacky, na které **ruškov** neúčinkoval.

Došlo tedy na přimrazení. Paradoxně lépe dopadli šermíři s kudlami. Zmizení zbraní je zarazilo, takže je Vít'a ponechal na pokoji, zato čtyři hoši s kyji, podobnými baseballovým pálkám, dopadli hůř. Klacky jim vypadly z rukou a všichni zděšeně zírali na vlastní ruce, najednou naprosto bezcité a bezvládné.

„Zmizte odsud, nebo dopadnete ještě hůř!“ osopil se na ně Vít'a, zatímco Olda se jen opatrně rozhlížel, co se vlastně děje.

Pak ale vyšel z královské maringotky sám král Fero, ověšený těžkými zlatými řetězy.

„Čo sa to tu děje?“ zeptal se.

„On nás napadol!“ stěžovali si ti dva, kteří přišli o kudly – jako jediní mohli ukázat na příchozí rukama, zbývajícimu čtyřlístku ruce visely bezvládně podél těla.

„Kdo koho napadl?“ ohradil se Vít'a. „Vy jste nás chtěli napadnout – my jsme pozvaní k vašemu králi a nemáme zájem tady někoho napadat.“

„Tak čo stě im provedli?“ vyslýchal král Fero příchozí, jako by to oni zavinili.

„Zneškodnili jsme je,“ přikývl klidně Vít'a. „Ať si ruce chvilku protřepávají, cit se jim vrátí sám od sebe. Kudly jim zmizely – neměli s nimi tak machrovat. Poslyšte, Fero, když si pozvete návštěvu, koukejte se postarat, aby ji tady nikdo neobtěžoval!“

„Vy stě...“ podíval se na ně podezíravě Fero.

„Mě přece znáte!“ opáčil Vít'a. „Vyjednával jsem už s vámi, ale jednal jsem už také v Moskvě v Rusku a nedávno i v Pekingu v Číně, žádná velmoc už mi nechybí. Nemusíte se bát, že by vás jednání s námi ponížilo!“

„Jo tak – to stě vy!“ vzpomněl si Fero. „Tak vo co de?“

„Chtěli jste sem dopravit Cikány z jiných zemí než z Čech,“ začal Vít'a. „Jak si to ale představujete? To se přece Čech vůbec netýká!“

„To nie, ale sú to predsa naši bratia!“ přimlouval se Fero. „Prečo ich máme zabudnúť v cudzom svete?“

„Je hezké, že máte o ně starost!“ změkl trochu Vít'a. „Jenže – jak si představujete, že by se sem mohli vypravit? Nejsou v Čechách a my se o ně za hranicemi starat nemůžeme!“

„Ale čo by vám to urobilo?!“ vmlouval se král Fero. „Naozaj by nám stačilo, keby stě nám nechali zopár licencií na katuly – my bysme si je sem odvozili sami...“

„To se mi nezdá,“ řekl Vít'a. „Jak se s nimi chcete domluvit?“

„No – terazky už to snad možem prezradit' – máme za hranicami zopár našich, ktorí majú knihafóny. Tie stě nám ponechali – aj tady si s nimi voláme. Tak nám volajú, koľko je kde našich, čo by sa chceli taktiež dostať sem!“

„Vážně?“ nedůvěřoval mu Vít'a.

„No naozaj!“ tvrdil Cikán.

„A vy byste chtěli, aby sem ty vaše zahraniční spojky mohly lidi vozit?“

„Naozaj!“ potvrdil Fero. „Ták by to bolo najlepšie!“

„To se mi nezdá,“ řekl Vít'a. „Už jste licence na katuly jednou zneužili k dopravě zbraní do Čech. Opravdu nemáme zájem, aby se to ještě někdy opakovalo.“

„Ale to by nás ani nenapadlo!“ dušoval se Fero. „Nám idě naozaj len o dopravu sem!“

„Naozaj?“ opakoval po něm Vít'a. „Ale co kdybych to zařídil jinak!“

„Ako?“ zbystřil pozornost Fero.

„Podívejte se – nač by vám bylo, kdyby se sem nastěhovali jen tak? Mělo by to být za podobných podmínek, jako jste se sem dostali vy. Dobrá – já si vaše emisary v sousedních státech najdu. Umožním jim, aby sem dopravili každou rodinu, která slušně požádá o odvoz do vašeho království. Dokonce jsem ochotný věnovat přitom každé rodině karavan, jaké jste dostávali i vy. Když stejně, tak stejně! Ale nebudou je sem vozit oni. Přiletí s nimi samotné karavany. Se vším, co si do nich naloží.“

„To bystě boli grandi!“ ocenil to král Fero. „Aj s ich majetkami? So vším, čo majú?“

„Se vším, co se vejde do karavanu,“ slíbil Vít'a. „Jedna rodina – jeden karavan. Ani do katul se přece víc než jeden karavan nevejde. Postačí vám to?“

„To nám istoistě postačí!“ dušoval se král Fero.

„Dobře – zavolejte si ty své emisary a seznamte je s těmi podmínkami. Navštívím je a domluví to s nimi. Když si to zorganizujete sami, bude to nejlepší.“

„Ale... vietě, niektorí už sem za námi cestují,“ přiznal král Fero. „Pro ty by taky nebol taký karavan? Tunaj je to ideálne bývanie!“

„Ideální?“ usmál se Vít'a. „To rád slyším. Ale jak to, že sem cestují?“

„Vietě... niektoré státy na ně vypísali sbierku, len aby im to umožnili!“

„Kde že na ně vypisovali sbírky?“

„No – skoro všadě!“ připustil Fero. „Len v Čechách nie – ale u vás už nikto něostal, len tie, čo sa pogádzili... Ale vaše karavany sú naozaj najlepšie, vydrží všetko.“

„Sbírký na ně všude vypisovali!“ řekl Vít'a. „Jaká velkorysost! Dobře, nenecháme se zahanbit. Pořádíme každé rodině nový karavan a katulu na odvoz sem.“

„Ale – čo keď sa sem nědostanú? Vietě – je to sem daleko...“

„Toho se nestrachujte!“ uklidňoval ho Vít'a. „Nikdo je řídit nebude, všechny katuly dostanou automatický cestovní program, aby nezabloudily. Stačí vám to?“

„Jistě!“ přikývl rychle král Fero – snad aby si kluci tu velkorysost nerozmysleli.

„A tady se jim postarejte o vlídné přijetí,“ nabádal je Olda. „Vy už jistě víte, jak to zde chodí, seznamte s tím nováčky.“

„Jistě, chalani!“ sliboval král Fero.

„Dobře – máte slovo. Pomůžeme každému, kdo o to požádá,“ ukončil jednání Vít'a.

Kluci nasedli do januly, která se tu objevila, a pomalu se vznesli do výšky.

Neletěli ale hned. Nejprve zakroužili nad ostrovem, aby si prohlédli, jak tu Cikáni pod svým králem hospodaří.

„Co si o tom myslíš?“ zeptal se Vít'a zamyšleně kamaráda.

„Moc bych tu bydlet nechtěl,“ přiznal Olda. „Jen jsme se tu objevili, pokusila se nás první zdejší parta napadnout. Řekl bych, že tu není zrovna přátelské ovzduší!“

„To bude tím, že jsme tu cizinci,“ mínil Vít'a. „To se dělo už v Čechách.“

„No jo – ale tady přece nikdo cizí není!“ namítl Olda. „Tady jsou jen mezi svými, my dva jsme tu bílé vrány, naprosté výjimky. Tak mi vysvětli, proti komu bylo těch šest grázlů tak dobře vyzbrojených? Jsou tady mezi svými? Idylka, klídek, pohodička... nebo ne? Místo toho – kyje a kudly. Myslí si o tom co chceš, nelíbí se mi to.“

Vít'a na to neodpověděl, zato sledoval, co je pod janulou.

Minuli nevelkou vesničku – či spíš to, co z ní zbylo. Domy byly opuštěné, většina byla zřejmě dřevěná a z těch zůstaly jen hromádky ohořelých trámů. Ale ani pár zděných domů nevypadalo utěšeně. Rychle chátraly, okna vymláčená, dveře rozštípané, střechy plné děr, kolem jen vyvrácené ploty a zahrádky zarostlé plevelem. Rozhodně se nedalo tvrdit, že by se o ně někdo staral. Noví obyvatelé je nejspíš nepotřebovali.

„To se dalo čekat,“ vzdychl si Vít'a. „Poletíme domů.“

„Mohlo to být i horší,“ mínil Olda. „Ale co – kdo chce kam... opravdu jim chceš dát další karavany?“

„Jistě,“ přikývl Vít'a. „Slíbil jsem jim je. Nám to nic neudělá... a slyšel jsi sám, jak na ně okolní země rychle uspořádaly sbírky, ne?“

„Slyšel,“ souhlasil Olda. „Tak polet'me!“

Janula vystřelila vzhůru...

Fuhungo proti speciálním způsobům zacházení s Cikány nic nenamítal. Samozřejmě Vít'ovi ukázal rozmístění všech spojek krále Fera v sousedních zemích a byl ochoten dát jim výjimečnou pravomoc vytvořit na požádání karavan, shodný s těmi, které Cikáni dostávali při odsunu z Čech. Rozdíl byl v tom, že karavan při pokusu o uvedení do pohybu nejprve odletěl do Cikánského království, kde teprve jezdil jako ostatní. Jenže katula, která ho tam přivezla, se po přistání rozplynula a karavany se tak změnilly v jednosměrnou letenku do země zaslíbené – pokud tomu tak chtěli sami říkat. Záleželo přece jen na nich, zda to bude ráj nebo vězení.

Cikánské království brzy proslulo jako země neomezené svobody – bez policie, soudů a hlavně bez vězení. V Cikánském království ale nebyli gádžové, takže velice brzy vzala za

své i pověra, že Cikán Cikána neokrade. Okradení si za to beztak mohli sami – měli si dávat větší pozor a od souseda zloděje se přece mohli kdykoliv odstěhovat. Pokud měli kam.

Cikánské království nemohlo zůstat věčně izolované od světa. Cikáni neměli lodě, ale na ostrov připlouvali obyvatelé ze sousedních ostrovů. Zpočátku to bylo ze zvědavosti, ale návštěvníci brzy zjistili, že musí na své lodě dávat setsakra dobrý pozor a nepouštět nové ostrovany na palubu – ale tyto zkušenosti si mezi sebou rychle sdělili a dávali si pozor.

Rychle také zjistili, že se s novými obyvateli ostrova dá obchodovat i přes jejich snahy nakupovat za pět prstů. Ostrované měli zájem především o alkohol a potraviny, byli ochotní za ně i dobře zaplatit. Okolní rybáři si občas ťukali na čela, proč ti hlupáci zpočátku dobré sítě prodávali, když si mohli ryby nalovit sami, ale když někteří za lodní náklad ryb nabízeli i těžký řetěz z pravého zlata, proč jim nevyhovět?

Zlata na ostrově ovšem rychle ubývalo. Výjimkou byly rodiny, přilétající na ostrov ze států kolem Čech. Přilétaly se zbrusu novými karavany i s veškerým majetkem – ve kterém mělo zlato nezastupitelnou hodnotu. Část musely zaplatit jako vstupní poplatek králi, ale se zbytkem se dalo několik týdnů pohodlně žít. Pak jim někteří poradili výhodně prodat části karavanů – nač potřebujete vestavěnou vanu, případně různé další spotřebiče, i když byly ze zeleného kovu a vydržely prakticky všechno? Rybáři by koupili i různé mixéry, mikrovlnné trouby, sporáky i pračky, zejména když se rozkřiklo, jak jsou perfektní a skoro nezničitelné. Cikán všechny ty serepetičky nepotřebuje, jídlo může vařit tradičně nad ohněm v obyčejném kotli a prát prádlo se dá v téměř kotli... Rybáři za to ochotně dovezou ze sousedních ostrovů cigarety a hlavně bedny a sudy rumu!

Cikánský král Fero měl jako jediný kontakt se všemi svými nadháněči v sousedních státech kolem Čech. Brzy zjistil, k čemu může být takový monopol výhodný. Vyžadoval po nich, aby vyhověli jen rodinám, které mají nejen dost prostředků k obživě, ale i na vstupní poplatek – a ovšemže ne peníze, ale nejlépe zlato. Jeho nadháněči uvažovali podobně, takže se brzy topili v bohatství, ale odmítnutí žadatelé měli rázem problém – kde sehnat zlato na vstupní poplatek i na úplatek nadháněči. Nejvýhodnější bylo zlato prostě ukrást, ale i peníze se daly na zlato směnit. V tom jim nadháněči ochotně pomáhali. Byl to výhodný obchod pro obě strany. Nadháněči se kradeného zlata rádi zbavovali, anonymní peníze jim byly milejší a také bezpečnější než zlaté předměty, pocházející z krádeží a loupeží, jejichž popis už byl nejspíš na policii. Peníze se poznat nedaly. Uprchlíci naopak potřebovali hlavně zlato – v Cikánském království už po jeho původu nikdo pátrat nebude.

Nikdy předtím nebylo zlodějské řemeslo tak výnosné!

Při troše šikovnosti se pachatelé dostali do Cikánského království dřív, než se jim na paty pověsila místní policie – a tam už byli před jakýmkoliv stíháním a případně i vydáním v naprostém bezpečí.

V sousedních státech prudce stoupala kriminalita...

Ihned po návratu z Číny projevil Víťa neočekávanou iniciativu – navrhl tátovi, aby se pokusil změnit januly z dopravního prostředku vyžadujícího řidičský průkaz na dopravní prostředek, dostupný pro děti od počátku školní docházky, jako tomu bude brzy v Číně.

„Myslím, že seznámení s janulami může být součástí výuky už v první třídě,“ snažil se ho obměkčit. „Nikdo přece nepotřebuje víc než krátký pohovor!“

„Podle mě to nestačí,“ odmítl to tatínek. „K létání je nutné vyznat se v mapách a umět si podle nich naplánovat cestu.“

„Ale vůbec ne!“ namítal Víťa. „Dovol mi vylepšit řízení janul, které by právě tuhle složitost odstranilo!“

„Když to dokážeš – budiž!“ slíbil táta – netušíc, jaký slib právě učinil.

Vít'a se zavřel do svého pokoje, ale po hodině byl už opět ve společné místnosti.

„To už to máš?“ ptala se ho Janka.

„Jistě,“ přikývl. „Chceš mi udělat oponenturu?“

„To by mě fakt zajímalo!“ odpověděla. „Tak se předved!“

Vít'a jí na knihafonu ukázal nové tlačítko. To nebylo nic zvláštního, tlačítkový panel byl programovatelný, ale nové tlačítko se žlutým sluníčkem stálo za rozšíření. Vyvolal se jím **Panel nejčastějších funkcí**, na kterém se dala umístit další programovatelná tlačítka. A protože byl určen už pro předškoláky, měla na sobě tlačítka obrázky – ikonky.

„Pro děti budou tenhle panel připravovat rodiče,“ tvrdil Vít'ovi. „Knoflíkem s panáčkem zavolají tatínka, knoflíkem s panenkou maminku. Domečkem přivolají janulu pro předem naprogramovaný odvoz odkudkoli domů, ikonka tabule vytvoří janulu pro cestu do školy. Ikonka míče bude pro odvoz do školky a ikonka dědečka, případně babičky...“

„...zavolá dědečka nebo babičku, pokud nevyvolá janulu...“ dopověděla to Janka. „To je úplně super! Jsi génius, Vít'ane!“

„A pomůžeš mi teď ukecat tátu?“

„To se ví!“ jákala Janka. „Ale mám lepší nápad! Přibereme k tomu mámu. Ocení to lépe než táta a pomůže nám ho zpracovat!“

„Teď jsi génius ty, Janí!“ přiznal Vít'a.

„Tak jdeme!“ pobídla ho.

Rusko požádalo českého premiéra o důležité jednání, ale Vít'ův táta měl momentálně důležitější jednání s vyjednavacem z Německa a vyjednáváním pověřil opět Vít'a s Oldou.

Tentokrát to vzali do Moskvy oklikou, aby i Olda splnil jeden nepřerušovaný oblet Země a mohl si také právoplatně říkat kosmonaut. A aby to bylo ještě průkaznější, oznámili svou cestu předem nejen ve Fuhungových novinách, ale předem poslali oznámení i do Moskvy, aby poskytli informace tamním novinám.

Janka se ale proti bratrovi vzbouřila a požadovala, aby ji vzali s sebou.

„Nebude to výlet!“ snažil se ji Vít'a od toho odradit – ale marně.

Janka si postavila hlavu a nedala jinak, až se za ni přimluvil i Olda a Vít'ovi nezbylo než ustoupit a vzít ji s sebou. Pověřili ji tedy natáčet po dobu letu knihafonem o společné cestě dokument, což na druhou stranu znamenalo, že jí musel Olda uvolnit místo vpředu.

Vzlétli spolu na oběžnou dráhu – a zamířili poněkud jižněji, než by bylo třeba, kdyby letěli do Moskvy přímo. Fuhungo nebránil radarovým vlnám odrážet se od povrchu januly, takže se kosmická loď objevila na ruských radarech. Pro Vít'u to nebyl první oblet Země, ale Janka s Oldou sledovali napjatě, jak se pod nimi Země otáčí.

Tři děti na oběžné dráze! Až tam se kosmonautika dostala!

Vlétli do stínu Země a pokračovali nad noční polokoulí. Pod janulou se posunovaly světelné skvrny měst, ale pak letěli nad horami, kde bylo světla tak málo, že vypadaly úplně temné. Himaláje – a po nich Mongolsko. Ani tam nebylo mnoho světla. Vynahrádilo jim to Japonsko, kde byla obloha bez mráčku, takže jasně viděli obrysy všech ostrovů, prosvětlené ve městech, ale i mimo ně. I v Japonsku byly tmavé hory, ale z výšky je bylo těžké odlišit od průlivů mezi ostrovy.

Tichý oceán byl naopak tmavý. Několik ojedinělých světél se dalo jen stěží pozorovat, většina lodí je shora tak jako tak tmavá.

Obrovský ohnivý záblesk přímo před nimi ale nenadále upoutal jejich pozornost. Jako kdyby před nimi rozkvetl a pozvolna hasl nestvůrný ohnivý květ. Janka tam ale stihla

zamířit objektiv kniha fonu a ohnivý květ zhasínal téměř půl vteřiny. Byl to velice zajímavý záběr, zejména když se řítili přímo doprostřed té ohnivé chryzantémy.

„Co to bylo, Fuhungo?“ obrátil se Vít'a v rozpacích na mimozemského přítele.

„Antiraketa,“ odvětil Fuhungo.

„Kdo ji proti nám poslal?“ zavrčel Vít'a. „Co to mělo znamenat?“

„Pozdrav z Kalifornie,“ doplnil stručně Fuhungo. „Odpálil jsem ji předčasně a dělám vám mezi střepinami tunel, ničeho se nebojte!“

Olda si jen hvízdal, když prolétli středem pohasínajícího ohně.

„Tohle bude někdo hodně těžko vysvětlovat... Janko, máš to na záznamu?“

„Mám, bez obav!“ ujistila ho Janka.

Janula se hnala dál. Celý její let byl výjimečný i v tom, že oblékala svět výhradně nad severní polokoulí a ani na okamžik se nepřiblížila k rovníku. Neletěla po klasické oběžné dráze, ale její dráha postupně proťala všechny poledníky a svět obletěla celý, jen aby se tři děti uvnitř mohly nazývat kosmonauty. V případě Janky šlo samozřejmě o kosmonautku...

Na počátku druhého obletu zamířili k Moskvě. Ruské radary si je tentokrát předávaly jeden druhému až k Moskvě, kde sestoupili téměř kolmo dolů.

Na Kremelském nádvoří je tentokrát nečekali dva příliš horliví hoši *karaulja*, ale celá čestná jednotka, dokonce s připravenou kapelou.

Problém byl, když konečně klesli až na dlažbu, Janula se rozplynula a před čestnou jednotkou stáli dva kluci, sice oblečení do diplomatického stejnokroje, ale v doprovodu ještě mladší dívenky. Ta na sobě měla šatičky, ale rozhodně nepodobné společenským. Cítila se ale důležitě a příčinnivě všechno natáčela na rozměrově trochu větší mobil.

„Češi nemají diplomaty, že posílají děti?“ oslovil je ruský premiér, který mezitím vyšel ze starodávné budovy.

„Češi posílají své nejlepší vyjednavče!“ opravila ho Janka.

Kluci se narovnali pýchou.

Jednání s ruskou stranou bylo tentokrát nepříjemnější než minule.

Seděli sice opět u jednacího stolu, kde se projednávaly nejvyšší státnické záležitosti, ale Rusové se tvářili neústupně a obvinili Čechy, že narušují jejich hospodářské zájmy. A že by Češi měli co nejdřív přestat, jinak...

„Co jinak?“ postavil se Vít'a vyzývavě ruskému premiérovi.

„Jinak nebudeme přátelé!“ dodal Rus klidně.

„To ani nejsme,“ vrtěl hlavou Vít'a. „Nemáme mezi sebou ani normální diplomatické vztahy – natož přátelské!“

„Ale už jsme se za vás několikrát postavili,“ připomněl jim Rus.

„Postavili,“ přikývl Vít'a. „Jenže ve věcech, kdy bylo nad slunce jasnější, že je proti nám zbytek světa nepřipustně zaujatý. Nepostavili jste se ani za nás, jako za spravedlnost, to znamená i za sebe.“

„Ale vy jste se teď postavili proti nám!“ tvrdil ruský premiér.

„Smím vědět, v čem?“ zeptal se ho bezelstně Vít'a.

„Začali jste dodávat Číně vaše dopravní stroje,“ řekl Rus. „Kromě toho jim chcete dodávat jakési univerzální zdroje energie. Nedávno jsme se s Čínou předběžně dohodli na společné výstavbě dalších ropovodů a plynovodů, jenže Čína teď chce od toho odstoupit.“

„Aha!“ došlo Vít'ovi. „To bude asi problém!“

„A navíc jste Číně pomohli modernizovat armádu,“ doplnil Rus výčet nepřístojností. „To nás ohrožuje ještě víc.“

„To poslední neberu,“ řekl Vít'a. „Nepomáháme Číně s modernizací armády, naopak. Navrhli jsme jim, aby ji zrušili. Nabídli jsme jim jen modernizaci policie.“

„Ale oni si vašimi létajícími dopravními prostředky vylepšují i armádu!“ řekl Rus.

„To jsme ale předem vyvrátili,“ řekl Vít'a. „Jistě, nabídli jsme jim januly, moderní dopravní prostředky, schopné nahradit všechny dosavadní. Nahradí letadla, automobily, lodě i železnici.“

„A také tanky, obrněné transportéry, stíhačky a bombardéry!“ dodal Rus.

„Před tím jsme je včas varovali,“ řekl Vít'a. „Januly se nedají změnit ve stíhačky ani v bombardéry, neumožňují, aby se z nich během letu střílelo ani shazovaly bomby. To prostě není možné. Dají se použít nanejvýš jako obrněné vozy, ale jen pro přepravu policistů proti teroristům na vlastním území. Jsou neprůstřelné, ale nedá se z nich střílet a kdyby se s nimi pokusili překročit hranice se sousedy – je jedno se kterými – ty neprůstřelné obrněné stroje by se jim vypařily. Před tím použitím jsme je varovali a oni to vědí.“

„Ale oni je nedávno na vojenské přehlídce označovali za super bombardéry!“ namítal ruský premiér.

„V tom případě blafovali,“ řekl Vít'a. „Bombardovat se z nich nedá. Čistě teoreticky by se jimi daly vozit i výbušniny, ale jen jako nákladními auty nebo letadly. Museli by je ale vyložit jako z nákladáku, to znamená na zemi a v klidu. Za letu to nejde. A navíc – varovali jsme je, aby nezkoušeli vozit bomby přes hranice. Dopadli by jako naši vzbouřenci.“

„Co jste s nimi nakonec udělali?“ zajímal se Rus.

„Oni těmi našimi létajícími stroji dopravovali proti nám zbraně,“ řekl Vít'a. „Tak jsme jim je vypnuli. Pak stačilo počkat, až jim dojdou zásoby munice. Když pak proti nám marně vystříleli všechno, stačilo je už jen nakládat a odvézt do vězení.“

„Ale vytvářeli jste jim prý i nějaké umělé překážky, nebo ne?“

„To také,“ přikývl Vít'a. „Jejich smůla byla, že vzpouru začali v pohraničních horách a příliš se spoléhali na kulometná auta, která neprojela terénem. Stačilo zatarasit jim silnice balvany. Na rovině by to bylo horší, ale i to bychom zvládli. Podařilo se nám odrazit několik stovek amerických raket tomahawk, které na nás vystříleli. V tom můžeme pomoci i vám.“

„Vy nám?“ usmál se trochu shovívavě Rus.

„Ano,“ trval na svém Vít'a. „Dokážeme zařídit, aby hranice mezi státy byly v případě vyhlášené i nevyhlášené války – jako nedávno v Čechách – pro samotnou bojovou techniku bez posádky neprůchodné. Bezpilotní letadla i střely všeho druhu při přeletu hranice prostě zmizí. Vypadá to, jako kdyby se vypařily, jenže po nich nezůstane ani pára. Tak skončilo i tři sta osmdesát šest raket tomahawk v ceně přes čtvrt miliardy dolarů, o desítkách bezpilotních letounů nemluvě. Mohli bychom stejně ochránit kterékoliv hranice světa – i vaše, ačkoliv je máte složitější. Mezi bezpilotní stroje patří i strategické rakety s jadernými hlavicemi, takže budete bezpeční i proti nim.“

„Ale to je přece úžasné!“

„Jako obranná zbraň je to nedostižné,“ přikývl Vít'a. „Ovšem letadla s posádkou tím proletí beze škody a pozemní dopravní prostředky také. Ty jsme museli likvidovat jinak.“

„Ale úspěšně, ne?“

„Úspěšně,“ přikývl Vít'a. „Problémem by pro nás byly strategické rakety s posádkou, něco jako kamikaze.“

„A co by se stalo, kdyby je někdo použil?“ chtěl rychle vědět Rus.

„V tom případě bychom nezvítězili absolutně – tedy bez obětí na straně protivníka,“ řekl Vít'a. „Kamikaze bychom museli nechat vypařit i s jejich raketami.“

„Ale když to tak poslouchám – může Čína použít vaše prostředky k útočné operaci?“

„Jen k obranné,“ ujistil ho Vít'a. „Dají se tím přemoci teroristé, jako u nás v Čechách, dá se s tím zlikvidovat i vpád cizích armád, ale jen na vlastním území.“

„Ale co když to Číňané nepoužijí jen k obraně?“ trval Rus umíněně na svém.

„Pro přepadení sousedních území je to naprosto nepoužitelné. Vypařily by se jim.“

Vít'a se otrásl – na Číňany se vyptá Fuhunga, ale teď se o nich bavit nechtěl.

„Nechte Čínu mně!“ pokračoval. „Domluvím jim, aby neprovokovali! Oni dobře vědí, že je to nesmysl, ale spoléhají na neznalost vojenských odborníků z okolních zemí.“

„Dejme tomu – ale nás teď tíží, že jste Číně věnovali jakési energetické zdroje, které jí umožňují vycouvat ze smluv s námi,“ opustil ruský premiér čistě vojenské téma.

„Věnovali,“ přikývl Vít'a. „A bude na vás, abyste to včas a správně pochopili.“

„Cože? Co máme správně chápat?“ zarazil se Rus.

„Budete muset pochopit, že energetickou revoluci nezastavíte,“ řekl Vít'a. „Januly nepotřebují benzín, naftu, kerosín, plyn, ani vodík – vlastně žádné dosavadní palivo. Totéž platí o samostatných zdrojích energie. Když se podíváte kolem sebe, současná paliva beztak ve světě končí. Zrovna vy jich máte více než jiní, ale zásoby se tenčí i vám. I pro vás by asi bylo výhodnější přejít na něco jiného.“

„Co by to ale pro nás znamenalo?“

„Nic víc, než že byste se přestali spoléhat na fosilní paliva,“ řekl Vít'a. „My už se bez ropy a plynu obejdeme, Čína se na to chystá. Kdybyste se o to chtěli seriózně zajímat, mohli byste být třetím státem na světě.“

„A kdybychom měli zájem?“

Vít'a pohlédl na ruského premiéra pátravým pohledem.

Rusko – bývalá supervelmoc, aby se přidala do klubu zemí, které zavládnou januly?

Tím se ovšem situace dostala do úplně jiné polohy a Vít'a na okamžik zalitoval, že tu není táta. Ale co, pohodil hlavou. Vždyť to přece není klasická smlouva mezi dvěma státy, ale mezi Ruskem a Fuhungem – a tam se smí angažovat kdokoli, kdo může a chce pomoci! Není to spíš v zájmu všech lidí na Zemi, než jedné malé zemičky, která měla to štěstí, že se v ní jako v jedné z mála otevřel správný *flég* vedoucí ke skřítkům?

„Dobře, můžeme s vámi jednat,“ přikývl.

„S vámi?“ podotkl ruský premiér, aby Vít'ovi připomněl jeho věk.

„My budeme jen prostředníci,“ řekl Vít'a. „Jednat budete ve skutečnosti s Fuhungem. Pro toho budete dětmi i vy.“

„To je nějaký stařešina?“ usmál se trochu Rus.

„Stařešina... nejspíš ne. Je na světě sotva tři roky...“

„To snad ne!“ usmál se ruský premiér ještě víc. „Co by to bylo za mrně?“

„Mrně – to se nedá říci,“ řekl Vít'a. „Nikdo neví, jak je doopravdy velký.“

„Mluvíte v hádankách,“ opáčil Rus.

„Jenže ve chvíli, kdy přišel na náš svět, měl v sobě tisíciletou moudrost mimozemské civilizace,“ řekl Vít'a. „Je teď na naší Zemi a chce nám pomáhat. Ale chtít musíme i my, proti naší vůli nám ani ruku nepodá... ačkoliv bych se divil, kdyby vůbec měl nějaké ruce...“

Jednání s Rusy začalo...

Krédo Al Capona

Zatímco děti úspěšně vyjednávaly s ruským premiérem, jejich otec, český premiér, měl nepříjemnější jednání. Jeho protějškem byl nově pověřený německý velvyslanec, který měl po delší přestávce navázat diplomatické styky s Českou republikou.

Potíž byla, že to chápal jako obrovskou milost, kterou chce Čechům prokázat, a Češi jsou proto povinni Německu ve všem něco slevit.

Už jeho úvodní slova se nesla ve znamení velice sžíravé kritiky nedávného narušování vzdušného prostoru Německa během vojenského cvičení *Stahlwerke* a pokračovalo to dosti neomalenou otázkou, kdy už Češi konečně propustí všechny občany Německa, neoprávněně zadržované v českých věznicích. Zejména – a na to si budoucí pan velvyslanec přinesl ručně psaný seznam – se to týkalo **protiprávně zadržovaných** německých novinářů.

Ani slovo o zbraních, pašovaných do Čech z Německa, ani slovo o podpoře povstání, ani slovo o omluvě za vysílání bombardérů naložených bombami a vrtulníků z německých letišť. Naopak naznačil, že očekává omluvu za **zvěrstva**, spáchaná nedávno na německých občanech zvlčilou českou soldateskou, a především náhradu utrpěných škod. Ne českých, ale německých.

Proto byl asi velice nepříjemně překvapený, když Vítův otec po čtvrt hodině trpělivého poslouchání vstal, poděkoval mu za velice podnětnou návštěvu, ale dodal, že si představuje navazování diplomatických styků jako oboustranně vstřícnější.

„Prosím, vyříd'te vládě Německa, aby příště poslala někoho, kdo bude méně lhát a více respektovat skutečnost,“ řekl. „Snad byste nechtěli zaplatit i za munic, kterou vaši teroristé vraždili naše lidi?! Vy nevíte, že vaši lidé mají obrovský podíl i na hromadných vraždách?“

A odešel. Německý velvyslanec zůstal s otevřenou pusou.

Nebylo to diplomatické, ale Vítův táta nebyl diplomatem a ani by jím nechtěl být.

Naštěstí ho zastavil jiný člen německé delegace a pokusil se tu nepříjemnou záležitost zmírnit. Ani on se nepokusil dotknout nedávných událostí, ale zaměřil se na období předtím, kdy měla Česká republika s Německem lepší vztahy. Hučel do něho, jaká by to byla škoda, kdyby se ty krásné časy neměly co nejdřív vrátit.

Vítův táta ale nejevil chuti pokračovat.

„Přepravu kamionů létacími bublinami neobnovíte?“ naléhal Němec.

„Budeme o tom uvažovat,“ řekl neurčitě český premiér. „Uvědomte si ale, tu přepravu jste fakticky ukončili vy. A my teď nemáme ani posádky katul, které by se tou přepravou zabývaly. Už si asi nepamatujete, že jste jim dali zbraně, aby povstali proti naší vládě?“

„No právě – snad by se jim dalo odpustit... nemohli byste jim to opět svěřit?“

„Odpustit? To bychom tedy nemohli. Mrtví neodpouštějí. Navíc naši povstalci dostali na výběr ze tří možných trestů a vybrali si emigraci. Ostatní možnosti – dokonce i emigraci k vám – odmítli. Nejsou už tedy našimi občany a nemáme ani chuť brát je zpět.“

„Slyšel jsem,“ pokýval Němec hlavou. „Mají teď své vlastní království – i když je to nesmysl, království je v dnešní době přežitek.“

„To je ale jejich věc. Možná najdeme jiné řidiče, ale momentálně je nemáme. Nebude jednoduché tu službu po nedávném zneužití obnovit. Především musíme zajistit, aby se to už nemohlo opakovat. Mimochodem – během agrese jste našim zemědělcům ukradli devět zemědělských strojů. Nezdá se vám, že byste je měli nejprve vrátit?“

„O tom jsem slyšel jen z dálky – prý nefungují. Záleží vám na nich? Samozřejmě vám je vrátíme, ale opakují – nefungují!“

„Nefungují, protože jsou zablokované. Vraťte je. My si je uvedeme do provozu.“

„Ale naši experti nám tvrdili, že ani nemohou fungovat...“

„Vaši experti samozřejmě nevědí, jak je odblokovat. Úroveň našich expertů je vyšší, ti už si budou vědět rady.“

„Slyšel jsem, že u vás dovolujete řídit letadla i dětem!“ zkusil Němec rychle odvést téma jinam. „To máte těch letadel tolik, že jim je můžete svěřovat?“

„Máme jich dost i pro děti,“ přikývl Vítův táta. „Dokonce už pro předškolní.“

„A nebojíte se o ně? Letadlo snad není žádná hračka! Není to příliš velké riziko?“

„Není. Januly neznají pojem havarie. Zkuste kterýmkoliv jiným letadlem vletět plnou rychlostí do lesa – kromě januly se každé rozbije na padrt'. Jen janula vykličkuje i mezi kmeny stromů. Je na ni přitom zajímavý pohled, když je příliš dlouhá, vlní se jako užovka. Pro malé děti jsme museli udělat jen malou úpravu ovládání, aby to i předškoláci zvládli bez znalostí abecedy a práce s mapami. Zabloudění je dnes vyloučené, ztracené dítě se dokáže samo vrátit domů stisknutím jediného tlačítka.“

„Tak proč jich nemůžete pár svěřit dobrovolníkům, kteří by si jistě chtěli přivydělat?“

„Tady nejde o výdělky, ale o to, aby k nám zase někdo nedovážel kulometná auta!“

„To už přece nikoho nenapadne, beztak to nemělo úspěch.“

„Nemělo?“ vzdychl si Vítův táta. „Mělo to obrovský úspěch! Stovky dětí, podřezaných ve spánku i s rodiči! A vy očekáváte, že vám tu zákeřnost velkoryse odpustíme a zase vám obnovíme neuvěřitelně výhodnou dopravu. Proč bychom to dělali? Za levnou dopravu nás ke všemu zažalovaly firmy, rozvážející paliva. A vy jste tu arbitráž uznali jako oprávněnou! Uznali jste, že máme splácet nehorázný dluh, jaký si nedovedete ani představit, i Německo by položil, začali jste nám kvůli němu exekučně zabavovat majetek – a teď chcete, abychom vám obnovili výhody, za které nás trestáte? Vážně nechápete tu drzost? Nevidíte dvojakost vašeho postoje? My ano. Jen přejte ropným firmám jejich výnosné kšefty, štědře jim plaťte, aby vás nezažalovaly za ušlé zisky, které jste jim nedávno přiznali! Krásné časy jste zničili vy, uvědomte si to! Vidíte snad nějaký rozumný důvod odpouštět vám?“

„O tom by se snad dalo ještě jednat!“ ustupoval Němec. „Zejména kdyby byla vidět nějaká snaha i z vaší strany... Proč se ale nebráníte? Proč proti tomu nic neděláte?“

„Nám to tak vyhovuje,“ odvětil prudce Vítův táta. „Arbitráž ani dluh jsme neuznali, je to vaše chyba, že jste tu nehoráznost prohlásili za oprávněnou. Vaše hospodářská blokáda nám paradoxně víc pomohla než uškodila – zbavila nás závislosti na vás a na Evropské unii! Stálo nás to hodně námahy, ale vyplatilo se to! Pod embargem se nám vede kupodivu lépe než před ním. A vámi vyvolané a podporované povstání nás zbavilo vaší páté kolony – naší problémové menšiny. Mimochodem – pátá kolona je také německý vynález, ne?“

„Ale pane premiére...! Nač připomínat jen to špatné?“

„Dobrá!“ ustoupil český premiér. „Uvidíme, co se dá dělat. Ukážeme vám dobrou vůli. Umožníme vašim lidem cestovat k nám a v rámci turistiky jim otevřeme hraniční přechody. Obnovíme na hranicích i půjčovny TAXI-janul, bez nich by se k nám nedostali – přestali jsme udržovat silnice a dálnice a podél hranic stavíme další překážky proti vašim tankům, ale turisty omezovat nechceme. Nikdo se u nás nemusí bát exekucí, zrušili jsme i exekutory. Budeme jen tvrdě vyžadovat, aby k nám nikdo nevozil zbraně – to snad pochopíte.“

„My naopak zřídíme pro vaše lidi na hranicích půjčovny aut!“ nabízel Němec.

„Nač?“ usmál se Vítův táta. „Vždyť pořád uznáváte český dluh Americe a našim lidem u vás dál hrozí exekuce. Kdo by k vám pod tou hrozbou jezdil? Turistika bude ještě dlouho jednostranná záležitost. A o půjčovnách aut vůbec nemá smysl uvažovat, naši lidé si zvykli na nesrovnatelně pohodlnější a bezpečnější januly!“

„Ale – u nás přece nefungují!“

„Nefungují u vás softwarově zablokované TAXI-januly. Obyčejné januly dokáží po oběžné dráze obletět svět – i s dětmi, nedávno to přece bylo i ve vašich zprávách!“

„To nebyla kachna? Vážně tři vaše děcka obletěla Zemi?“

„A kdyby jednou!“ povzdychl si Vítův tatínek. „Nedávno se poprvé neskrývala před pozemními radary. Poprvé, ale naposledy. Americká antiraketa nám nadlouho vzala chuť na otevřené kosmické lety. To přece na tom videu bylo také!“

„Znamená to, že ten záznam ve vašich Novinách byl pravý? A opravdu přestanete létat kosmickým prostorem?“

„Ten záznam byl pravý. A lety kosmickým prostorem nezastavíme – jen se nenecháme sledovat radary darebáckých států.“

„Jakých darebáckých států? Ta antiraketa snad měla být americká!“

„No právě!“

Návrh zákona o změně školského systému, podaný **Stranou pro lidi**, který měl zvýšit dostupnost vzdělání zrušením školného a všech poplatků a naopak zavést zvýšené podpory školám i studentům, naprosto neočekávaně neprošel díky poslancům vládní strany. Postavili se totiž proti návrhu své vlastní vlády.

Nešlo o pár přeběhlíků. Na stranu opozice přeběhlo padesát osm poslanců, zvolených za **Stranu pro lidi**, více než polovina. Nečekaně tak vzala za své i nepříliš výrazná většina, kterou měla až dosud **Strana pro lidi** v Poslanecké sněmovně.

Opozice náhle disponovala ústavní většinou a jak se dalo čekat, ihned využila situace a dala na pořad jednání vyslovení nedůvěry vládě. Za pomoci takového množství přeběhlíků jí pokus hned napoprvé vyšel a vláda přišla drtivou většinou o důvěru.

Premiér byl tím naprosto vyvedený z míry, ale v této chvíli neměl možnost zjišťovat, co se stalo. Zavolal jen synovi a požádal ho, aby do zjišťování situace zapojil Fuhunga. Pak se však musel věnovat změněné situaci v Poslanecké sněmovně, kde mu – obrazně řečeno – hořela půda pod nohama.

Vít'a se uprostřed hodiny češtiny přihlásil a na dotaz Matinky, co si přeje, ji požádal o mimořádné uvolnění z vyučování.

„Co se děje?“ zpozorněla Matinka na tu dost neobvyklou žádost.

„Padla naše vláda,“ řekl Vít'a stručně. „A táta chce, abych mu zjistil proč.“

„Cože?“ nevěřila zprvu svým uším a Vít'a jí to musel zopakovat.

„A tvůj táta si myslí, že mu něco zjistíš?“

„Já ne – ale umím se zeptat Fuhunga,“ řekl Vít'a. „Táta to umí taky, ale teď opravdu nemá čas, když se mu hroutí vláda.“

Matinka ho tedy bez dalšího vysvětlování uvolnila a Vít'a, sledovaný pohledy udivené třídy, odešel do společenské místnosti.

Tam o tom musel informovat i maminku, neboť se podivila, proč není ve třídě, a spolu s ní i rodiče Myškovy.

„Chceš s tím pomoci?“ zeptala se ho maminka stručně, když uslyšela, oč jde.

„Zvládnou to sám,“ kasal se Vít'a. „Nemá cenu, aby to Fuhungo vysvětloval dvakrát po sobě. I tak si myslím, že to nebude legráčka.“

Pak se spojil pomocí skřítčí řeči s Fuhungem a přednesl mu podstatu problému.

Fuhungo měl naštěstí vysvětlení rychle po ruce.

„Nedávno do Čech přiletěly dvě stovky turistů z Německa. Většina se věnovala vašim turistickým památkám – mám tu jako cíle letu Prahu, Karlštejn, Karlovy Vary a Plzeň – ale

zhruba třicet lidí pamětihodnosti ignorovalo a věnovalo se návštěvám svých známých. Dva navštívili věznici na Borech, odkud si do Německa odvezli uvězněné soudce Haagského soudu, jiní navštěvovali poslance vaší Strany pro lidi.“

„Proboha, jak je možné přepadnout věznici na Borech?“ zděsil se Vít'a. „Nežádali jsme tě, abys do Čech nepustil žádné zbraně?“

„Zbraně nikdo do Čech nevozil,“ namítl Fuhungo. „Ty bych zjistil a nepustil bych je. Vozili do Čech jen naprosto neškodný materiál – i když hodně těžký.“

„Jaký materiál?“ vyhrkl Vít'a.

„Neobvyklé množství zlatých destiček a balíčků papírů, kterým jste donedávna říkali peníze. Vyměňovali je s různými lidmi – ve věznici Bory za ně dostali vězně z Haagu, jinde je vyměnili za slib, že budou hlasovat v Parlamentu shodně s poslanci opoziční strany. Ve vašem světě jsou takové výměny běžné.“

„Podplácení!“ vybuchl Vít'a. „Pamatuješ si ještě, u kterých lidí to bylo a kolik peněz a zlata kdo z nich dostal? Nebo dostali všichni stejně?“

„Dost lidí získalo stejný materiál. Jen s některými jednali déle a dali jim pak více.“

„Tomu bych rozuměl,“ přikývl Vít'a. „Někteří se zkrátka dali koupit hned, jiní až při vyšší částce. Jak tvrdil gangster Al Capone – úplatek není věcí cti, ale jen výše sumy. Odolal těm nabídkám vůbec někdo?“

„Dva lidé nic nepřijali,“ odvětil Fuhungo. „Těm ale na závěr, než od nich odešli, hodně vyhrožovali. Zejména jim tvrdili, že na nic nemají důkazy.“

„I to bych pochopil,“ přitakal Vít'a. „Tak aspoň dva... dva ze sto tří poslanců, tomu se dá říkat katastrofa.“

„Němci nebyli za všemi,“ upozornil ho Fuhungo. „Některým se vyhnuli.“

„Nemáš tušení, proč?“

„Mohlo by to souviset s tím, že nejprve navštívili opoziční poslance. Těm nedali nic, ale zjišťovali u nich, kterým poslancům má smysl něco nabízet a u kterých to nemají ani zkoušet. Jak se zdá, jen u dvou nebyly ty informace zcela pravdivé.“

„Jsi ještě schopný dát dohromady, co kdo z nich dostal?“ zeptal se Vít'a. „Zajímali by mě hlavně ti, kdo dostali víc než ostatní.“

„Nebude to jednoduché,“ namítl Fuhungo. „Ani já si nemohu dovolit uchovávat ve svých vzpomínkách tak velké množství podrobností. Na zlato si snad vzpomenu přesně, ale na ostatní položky ne. Jen u některých poslanců to budu vědět přesně, záznamy z knihafonů uchovávam déle, ale tam, kde v místnosti žádné knihafony nebyly, tam...“

„Zkus to aspoň podle knihafonů, většina lidí je určitě měla u sebe. Možná by zvukové záznamy stačily.“

„Postačí jen k objasnění, co se stalo,“ odvětil Fuhungo. „Ale u vašich soudů by neměly žádnou váhu, tam použitelné nebudou.“

„Teď nám nejde o soudy, chceme jen vědět, co se stalo!“

Fuhungo tedy Vít'ovi připravil přibližný souhrn. Vít'a z toho udělal tabulku, seřazenou podle výše úplatku, načež ji s krátkým vysvětlením přeposlal otcí.

„Díky!“ odvětil mu táta stručně a zrušil spojení.

Vít'a se pak zaměřil na další detaily. Zajímalo ho, jak to bylo s propuštěním soudců z Haagu. Zjistil, že Němci osvobozené soudce odvezli na hranice s Německem, tam přesedli do připravených automobilů a zamířili do Holandska. Propustili je sami dozorcí, účastnili se toho jen čtyři – bohužel i s velitelem ostrahy věznice. Za cihličku zlata a balík stodolarovek se mohli přetrhout ochotou. Po výhodné výměně však naložili do janul rodiny a s nimi

rovněž zmizeli v Německu. Na hranicích se všichni pečlivě zbavili knihafonů, aby je nebylo možné podle nich vypátrat. Na Borech zůstal jen zbytek směny, který o ničem nevěděl.

Zatímco podplacení dozorcí včas zmizeli za hranice, podplacení poslanci zůstali.

Byli si zřejmě jistí beztrestností – úplatek by se jim dal těžko prokazovat a navíc se na ně vztahovala poslanecká imunita. Na rozdíl od dozorců vězeňské služby, kteří beze všech pochyb propustili na svobodu velice prominentní vězně, uplaceným poslancům chyběla jen jejich čest. Ale to je tak těžko změřitelná veličina, že se o ni nemuseli starat.

Vít'a to tak sepsal a poslal to tátovi.

Ted' to ale přestalo na něm záviset.

V Poslanecké sněmovně to mezitím vřelo. Opoziční poslanci vyzvali předsedu vlády k okamžitému odstoupení, ale Vítův tatínek je odkázal na ústavu, podle které musí v případě vyslovení nedůvěry vládě podat demisi osobně do rukou prezidenta.

„Jak asi víte, náš nedávno zvolený prezident včera odletěl na státní návštěvu Německa. Nenachází se vůbec na území republiky a nezbývá nám než počkat na jeho návrat.“

„Ano – ale co vy tady ještě děláte?“

„Ted'?" Ted' zjišťuji, co se vlastně stalo,“ odvětil zamračeně premiér.

Měl k tomu důvod. Poslanci dosavadní opozice, nenadále posílené padesáti přeběhlíky z bývalé vládní **Strany pro lidi**, se pustili do urychleného převrácení zákonů, které Strana pro lidi přijala za rok svého vládnutí. Místo zrušení školného urychleně prohlašovali zvýšení školného na trojnásobek a podporu školství snížili na třetinu. Obnovili ministerstvo dopravy, prozatímně do jeho čela jmenovali jednoho z bývalých ministrů dopravy a uložili mu státní úkol v co nejkratší době vypsát tendry na obnovu neprůjezdných pohraničních úseků silnic a na další rozvoj silniční sítě.

„Kdo vám ale bude po silnicích jezdit?“ pokoušel se namítat premiér.

„Třeba Němci!“ odpověděl mu posměšně jeden opoziční poslanec. „Ted' se ukáže, kdo si prozíravě ponechal automobil! A bude nutné vypsát veřejnou soutěž na obnovu čerpacích stanic – většina jich není provozuschopná a bude se muset postavit úplně znovu!“

„Vy si vážně myslíte, že se lidi vrátí od janul k těm primitivním rachotinám?“

„Budou muset!“ vyhlásil povýšeně prozatímně jmenovaný ministr životního prostředí z dalšího překotně obnoveného ministerstva. „Mám tu velice důležitou studii, vypracovanou Němci! Jejich nezávislý vědecký výzkum zjistil, že januly mají beze všech pochybností rakovinotvorný účinek! Největší na řidiče, ale i na další lidi! Ohrožují jejich zdravotní stav, a jejich provozování bude v Evropské unii od příštího roku pod přísnými tresty zakázané. Nic než návrat ke klasickým automobilům nám nezbývá! Mohli bychom se jedinečně zaměřit na větší podporu biopaliv a vypsát na to nové veřejné soutěže!“

„Kdo vymyslel tu pitomost s rakovinotvornými účinky na lidi? Co je to za nesmysl?“ vybuchl premiér.

„Nezávislý vědecký tým při Univerzitě Kolín nad Rýnem!“ opáčil prozatímní ministr životního prostředí. „Zkoumá jejich škodlivý vliv více než deset let a je proto velice daleko před jinými výzkumnými týmy. V Čechách jsme ten výzkum trestuhodně zanedbali!“

„To je nesmysl!“ vzkypěl premiér. „Vždyť januly jsou na světě teprve pár let, jak by je mohli deset let zkoumat?“

„Výzkumy začali na podobných účincích mikrovlnných generátorů,“ doplnil své údaje nový ministr životního prostředí.

„Takový výzkum je vědecký?“ vyprskl premiér. „Vždyť zkoumali něco úplně jiného!“

„Ale Evropská unie ten výzkum uznala!“ trumfoval nový ministr životního prostředí. „Kritizovat vědecký výzkum Evropské unie je nevědecké a nebojím se to říci, zcela směšné! Tím se před celým světem jediné znemožníte!“

„To mohli vědecky zkoumat i foukání kouře do vody!“ rozesmál se premiér, ale smích ho brzy přešel.

Ode dveří se ozval neurčitý hluk, do sálu se nahrnulo osm policistů a zamířili přímo k němu. Čtyři v běžných policejních uniformách, zbývající z jednotky rychlého nasazení s kuklami, přilbami a s neprůstřelnými vestami.

„Pane premiére – jste zatčen!“ prohlásil slavnostně policista s nejvyšší hodností, když ke svému premiérovi slavnostním krokem došel.

„Na to nemáte právo!“ odvětil premiér a viditelně zbledl.

„Jste obviněn ze zpronevěry českého zlata v hodnotě devíti set bilionů korun. Za to vám hrozí až výjimečný trest doživotí. Chopte se ho!“ pokynul nejvyšší policista.

V té chvíli se ale celé policejní komando složilo na parkety jeden přes druhého. Všech osm policistů i se svým velitelem zůstalo na zemi ležet v bezvědomí.

„To je vaše dílo, pane ministře, že?“ obrátil se premiér na svého ministra vnitra.

„Jste obviněn...“ začal koktat ministr vnitra...

„Tak se k nim připojte!“ prohlásil premiér. „Vybral jsem vás do vlády poměrně dobře – dal jste se podplatit nejdražší ze všech. Ale dal jste se podplatit také – zklamal jste!“

Ministr vnitra se sesypal na podlahu vedle svého křesla a Poslaneckou sněmovnou se ozvalo jasně slyšitelné zašumění.

„Co to bylo?“ zeptal se premiéra zděšeně předseda sněmovny.

„To bylo poprvé a naposledy, co se někdo v této sněmovně pokoušel zatýkat poslance nebo členy vlády,“ řekl premiér nakvašeně. „Ani ministr vnitra na to nemá právo, překročil rozsah svých pravomocí. Zavolejte, prosím, záchranku!“

Sám vytáhl knihařon a volal lékařskou pomoc. Ale jen on volal Káju Adama, který by dokázal přimrazené odmrázit. Naštěstí Kája ihned pochopil, že musí být na místě dříve než ostatní záchranáři a vyletěl plnou rychlostí své januly.

„Chce ještě někdo tvrdit, že mám být zatčený?“ obrátil se premiér s dobře sehraným klidem na zbytek Poslanecké sněmovny. „Co je to za nesmysl? Víte to někdo?“

„Říkalo se, že...“ zarazil se předseda největší opoziční strany...

„No?“ vybídl ho premiér. „Co se říkalo?“

„Že vaše vláda zpronevěřila české zlato,“ dodal předseda rychle.

„To je přece nesmysl! Má tady vůbec někdo ponětí o stavu českého zlata?“ obrátil se premiér i na ostatní poslance.

„Já jsem se na to ptal v České bance,“ řekl předseda. „Zbylo ho tam něco kolem deseti tun, tím se zařazujeme na chvost států ve světě. Méně zlata má snad už jen Bangladéš.“

„A přitom jste prý za české zlato koupil někde v Tramtárii ostrov pro Cikány!“ dodal jedovatě další poslanec, patřící k opoziční straně.

„To nebylo za české zlato!“ odpálil ho premiér. „Českého zlata se to nedotklo.“

„Jak to?“ zarazil se předseda – i ostatní.

„České zlato zůstalo, kde bylo předtím,“ řekl premiér. „Neubyl ani gram. Ano, koupil jsem pro naše rebely za zlato ostrov. Stál třicetkrát víc zlata, než ho mělo Československo v dobách největšího blahobytu. Jenže to nebylo české zlato! Přestaňte mě laskavě obviňovat ze zpronevěry!“

„Kde se tedy vzalo?“

„Byl to sponzorský dar od někoho, kdo na to má,“ řekl neurčitě premiér.

Mezitím přilétly januly záchranné služby. V čele záchranářů vběhl do jednacího sálu Poslanecké sněmovny mladý Karel Adam, poručil ihned vynést ze sálu bezvládné policisty i ministra vnitra a sám se jim začal věnovat. Ani nepotřeboval na svého premiéra mrkat – rozuměli si i bez toho. Oběma bylo jasné, že ani policisté, ani ministr vnitra neutrpí žádnou újmu na zdraví, když je někdo včas odmrazí – zdravotníci je jen inteligentně uklidí ze scény.

„O jakém sponzorském daru to mluvíte?“ vypálil na premiéra další opoziční poslanec.

„Dostali jsme sponzorský dar, abychom mohli humánně odsunout naše povstalce. Tím, že se osamostatnili, jsme je nemuseli trestat za vlastizradu. Odsun byl nejhumánnější řešení. Dostali jsme ten dar k zakoupení vhodného území a k tomuto účelu jsme jej použili.“

„To tvrdíte až teď, ale dokázat to nemůžete! Ani náhodou!“

„Dokázat bych to mohl!“ opáčil premiér. „Třeba tím, že bych našeho sponzora požádal o totéž množství zlata znovu. Je jen otázka, zda si to vůbec dovedete představit.“

„Co si nedovedeme představit?“

„Tři tisíce tun zlata nikdo z vás nikdy v životě neviděl,“ odvětil klidně premiér. „Je to víc než kolik ho mají Německo nebo Francie.“

„Vy jste tolik zlata někdy viděl?“ ozvala se jedovatá otázka z poslaneckých lavic.

„Viděl,“ přikývl premiér. „Nachází se teď v podzemních trezorech indonéských bank. Ani tam není na jedné hromadě – museli jsme je rozdělit do několika bank, žádná nemá tak velké trezory, aby se do nich vešlo všechno. Ale viděl jsem je při předávání indonéské vládě před podpisem smlouvy. Indonésie si s tím zlatem jistě poradí, je to teď na zlato nejbohatší stát v celé Asii. A já navíc trvám na tom, že bylo užitečně vynaložené. Ale nechtějte po mně, abych totéž množství zlata dostal až sem. Mohl bych, ale je ho trochu víc, než si myslíte!“

„Zlato je těžké,“ podotkl další poslanec. „Možná ho nebude tak velká hromada, aby se sem nevešlo! Dokažte nám, že nelžete! Ukažte nám ho!“

„Dobrá – jak chcete,“ řekl premiér. „Jen se divím, jak chcete tvořit zákony republiky, když vám dělá problém i obyčejná trojčlenka!“

„Trojčlenka?“

„Jak říkám – trojčlenka,“ usmál se premiér. „Dobře – podívejte se!“

Na podlaze před předsednickým stolem náhle ve velice krátké době jakási neviditelná ruka vyrovnala do plochy pět krát dva metry několik řad zlatých cihliček. Neměly typický tvar zlatých cihliček ve světě, těch nejobvyklejších lichoběžníkovitých vaniček. Tohle byly pravoúhlé kvádry, každá měla pět na deset na dvacet centimetrů a podle specifické hustoty zlata by měly mít téměř po dvaceti kilogramech.

„Dámy a pánové – zde leží skoro pět tun zlata!“ ukázal na podlahu slavnostně premiér. „To je zhruba polovina pravého českého zlata. Doufám, že mi už věříte!“

„Pět tun není tři tisíce!“ ozval se kdosi z tábora opozice.

„Já jsem říkal, že vám bude dělat trojčlenka problémy!“ usmál se premiér. „Opravdu chcete tady na tomto místě vidět tři tisíce tun zlata?“

„Sem s ním!“ ozvalo se z poslaneckých lavic.

„Jak chcete!“ pokrčil rameny premiér. „Ale varuji vás. Zlato oslepuje! Nebyli byste ani první, ani poslední, koho zlato oslepí!“

Neviditelná ruka zrychlila. Vyrovnání první pět tunové vrstvy jí trvalo skoro pět vteřin, další vrstvy byly rychlejší a rychlejší. Jedna vrstva za vteřinu, pak dvě za vteřinu. Metrová vrstva zlata jí netrvala ani minutu a další vrstvení zlatých cihel pokračovalo ještě rychleji.

Z poslaneckých lavic se ozývaly výkřiky údivu.

„Dámy a pánové, teď je tu sto tun zlata!“ ukázal na rostoucí hromadu premiér. „Právě jsme překročili největší množství zlata, které kdy mělo celé Československo!“

„Jen tak dál!“ ozvalo se z poslaneckých lavic.

Vrstva zlatých cihel dosáhla výšky dospělého člověka a mnoho jí nechybělo do dvou metrů, když se ozvalo nebezpečné praskání.

„Pozor – podlaha!“ vykřikl kdosi – a poslanci z nejbližších lavic vyskočili.

Bylo však už pozdě. Podlaha nevydržela váhu těžkého žlutého kovu, prolomila se pod ním a zlaté cihly se za ohlušujícího řinčení a cinkotu sesypaly do sklepení, odkud se do sálu naopak vzedmul oblak prachu a cihlové drti. Prolomená podlaha se nahnula a za zlatem se do sklepení sunuly i poslanecké lavice i s poslanci, naštěstí se na pokraji jámy zarazily.

„Tak už víte, co říká trojčlenka?“ vykřikl premiér do mikrofonu, aby přehlušil rachot bortícího se sálu. „Trojčlenka říká, že váha zlata překročí únosnost sklepních stropů dřív než se sem naskládá desetina požadovaného množství! Toho zlata by bylo na výšku třicet metrů a vůbec by se sem nevešlo. Tři tisíce tun je přece slušně velká námořní loď! Zavalilo by vás to a udusilo! Ještě chcete pokračovat?“

„Dost!“ ozývalo se do doznívajícího břinkotu zlatých cihel.

„Dejte to rychle pryč!“

„Dám ho pryč!“ slíbil premiér. „Pane předsedo – další jednání Poslanecké sněmovny je nemožné, přerušte je! V tomto prostředí se nedá pracovat! Navíc už nefunguje hlasovací zařízení a divím se, že ještě svítí lustry!“

Byla to dobrosrdečná rada, ale trochu hraběcí. Předseda parlamentu sám viděl, že pro vznášející se prach skoro nic nevidí a že mu nic jiného nezbude.

Přerušil proto oficiálně jednání Poslanecké sněmovny, ačkoliv správně tušil, že to bude nejvíce vyhovovat poražené **Straně pro lidi** a teď už bývalému premiérovi.

Jen netušil, na jak dlouho...

Návrat prezidenta byl tichý, bez honosné publicity. Prezident i se svým doprovodem se vrátil jedinou janulou přímo na pražský Hrad, kde se setkal s reportéry, ale nebyli tam jen kvůli němu a jeho návštěvě Německa. Přivítal ho tam premiér – aby mu do vlastních rukou předal demisi své vlády.

Nebyla pro prezidenta překvapením, neboť se pomocí Fuhungových novin již seznámil se situací. Demisi s úsměvem převzal před objektivy několika kamer České televize i před fotoaparáty, mezi nimiž se ztráceli i dva reportéři Fuhungových novin, ale přitom premiéra oficiálně požádal, aby jeho vláda setrvala ve funkci do jmenování nové.

Premiér to slíbil, ale požádal prezidenta o okamžitou výměnu tří ministrů. Namísto ministrů vnitra, obrany a zahraničí navrhl jiné kandidáty.

„Stojí vám to za to?“ podivil se prezident. „Vždyť se tam ani nerozkoukají!“

„Nejde o ty nové,“ upozornil ho premiér. „Jde o to, aby z vlády okamžitě vypadli její zkorumpovaní členové, kteří se postavili proti vlastním. Sedí ve funkcích jako kukaččí vejce a nemíním je tam trpět.“

„Dobrá, pošlete ty nové – tak za hodinu – převzít si dekrety!“ svolil prezident.

Pak se ale omluvil únavou z jednání v Německu a odešel.

Vítův táta coby premiér okamžitě zavolal na ministerstva obrany, vnitra a zahraničí, aby zablokovali vstup dosavadním ministrům.

„Už tam nemá co dělat a jeho přítomnost je tam nežádoucí!“ končil pokaždé.

„Pane premiére!“ vyzvala ho reportérka s mikrofonem. „Máte nějaké přijatelné důkazy o korupci vašich ministrů?“

„I kdybych neměl, je na mé vlastní úvaze, koho chci mít ve vládě,“ opáčil premiér.

„Ale oni vás docela určitě zažalují pro urážku!“ upozornila ho reportérka.

„Dobře – pak tedy napište, že bývalí ministři obrany a zahraničí dostali úplatky deseti kilogramů zlata, sto tisíc dolarů ve stodolarovkách a navíc akcie firem Shell a British Petrol s návodem, aby se co nejvíc snažili o zvýšení jejich hodnoty. To se projevilo při hlasování o tendrech na obnovu neprůjezdných pohraničních úseků silnic, na další rozvoj silniční sítě a o veřejné soutěži na obnovu čerpacích stanic. Ministr vnitra zřejmě té nabídce odolával nejdéle, ale i on prodal svou čest za úplatek dvaceti kilogramů zlata, padesáti milionů dolarů v bankovkách a za akcie firem Esso, General Motors a Texaco. Podplacení pak hlasovali ve svém zájmu – potřebovali zhodnotit získané akcie petrolejářských firem. Jestli mají odvahu žalovat mě, ať si spočítají, co je bude stát křivé obvinění! Už podle výše úplatku jim musí dojít, že víme všechno a všechno na ně také praskne!“

„Ale jak je to možné?“ namítla reportérka. „I kdyby ti pánové nějaký úplatek dostali, pak snad nejsou takoví pitomci, aby to přijali před svědky! A ti, kdo jim úplatky údajně dali, snad také nejsou hlupáci a už ve svém zájmu to nikomu neřeknou! Bylo by to možné jedině kdybyste vy sám přiznal jejich nezákonné odposlouchávání!“

„Nejde o odposlouchávání,“ obrátil se na ni ihned premiér. „Ostatně – ministr vnitra má přece odposlechy pod kontrolou, proč by je povoloval sám na sebe?“

„No právě – nelegální by byly ještě nezakonnější!“ tvrdila reportérka.

„Byly by nezákonné, kdyby šlo o odposlouchávání,“ připustil premiér. „Tady ale nejde o odposlouchávání, nýbrž o retroanalýzu. Jak bych to řekl česky... máme zkrátka něco jako časoprojektor, neboli možnost nahlédnout do minulosti. Víme, kolik který poslanec dostal na úplatcích, kdo ho uplácel a kdy. Má to jen jednu nevýhodu, dá se to objasnit až zpětně. U odposlechů můžete někdy chystaný zločin překazit, tady se dá už jen vyhodnotit. Některé analýzy ale určitě použijeme. Nejlépe to vystihli dozorcí z vazební věznice Pankrác-Bory, kteří se dali uplatit, aby svévolně propustili několik privilegovaných vězňů. Pak ale naložili do janul rodiny a uprchli do Německa. Ne že by se tam nedali vypátrat, ale Německo nám je docela určitě nevydá. Řekl bych, že to byli ze všech podplacených ti nejchytřejší.“

„A vy tedy tvrdíte, že můžete usvědčit všechny účastníky údajné korupce?“

„Můžeme,“ přikývl premiér. „Ale ti, kdo úplatky nabízeli, jsou již zpátky v Německu, kde jsou před našimi soudy v bezpečí.“

„Ty jsem ani neměla na mysli. Co ti, kdo zůstali v Čechách?“ zajímala se reportérka.

„Ti dopadnou špatně,“ věštil premiér.

„I když mají poslaneckou imunitu?“

„Ta je chrání jen v této chvíli,“ odvětil premiér. „To znamená, že je po dalších volbách můžeme obvinít a dát k soudu. Teď je naopak stíhat nesmíme. Postavil by se za ně imunitní výbor Poslanecké sněmovny, kde má dnes opozice také většinu, a to by jejich stíhání úplně znemožnilo. Ba ne, my s tím musíme počkat až po volbách – a pak těm, kdo se nedostanou do Parlamentu, necháme do dna vypít kalich hořkosti!“

„Jste si tím jistý, pane premiére?“ ujišťovala se ohromená reportérka.

„Naprosto!“ přikývl premiér.

Voda

Osmnáct poslanců, zvolených za Stranu pro lidi a přeběhlých k opozici, následujícího dne opustilo hranice republiky. Vzali s sebou rodiny a cennosti, takže se dalo očekávat, že se v brzké době nevrátí.

Strana pro lidi na jejich místo ihned dosadila náhradníky, ale nepoměr ve Sněmovně se změnil jen nepatrně. Opozice se zbývajícími přeběhlíky měla stále drtivou většinu. Neměla ji ale kde uplatnit.

Budovu Poslanecké sněmovny musel prohlédnout statik. Premiér poslancům splnil, co na něho volali – aby dal zlato pryč. Vypařilo se a zůstala po něm zborcená podlaha a zřícené stropy až do sklepů. Obvodové stěny naštěstí vydržely, takže bylo možné budovu opravit. Správa Poslanecké sněmovny vypsala na opravu budovy výběrové řízení, ale vyhodnocení se trochu protáhlo. Dvě odmítnuté firmy podaly proti výsledku řízení protest, o němž musel rozhodnout až soud.

Ve výsledku bylo, že Poslanecká sněmovna nemohla téměř dva měsíce zasedat. Strana pro lidi samozřejmě odmítla, aby se poslanci nouzově scházeli v sídle jedné strany, podle ní to nebyla neutrální půda. A když se Poslanecká sněmovna po rekonstrukci zkolaudovala, stalo se něco nečekaného.

Prezident České republiky Poslaneckou sněmovnu rozpustil a dal vypsat nové volby. Zdůvodnil to článkem 35 České ústavy:

(1) Poslaneckou sněmovnu může rozpustit prezident republiky, jestliže c) zasedání Poslanecké sněmovny bylo přerušeno po dobu delší, než je přípustné.

Opoziční strany okamžitě spustily protesty. Nebyla přece jejich vina, že se Sněmovna nemohla scházet! Havarii budovy zavinil bývalý premiér, když nechal na podlahu naskládat více než dvě tun zlata, které nepřipustně zatížilo stropy pod sálem a ke všemu pak beze stopy zmizelo.

Ústava se však nezmiňuje o důvodech, proč se Poslanecká sněmovna nescházela, ani o přesné době, která se má ještě považovat za přípustnou. Premiér se mohl hájit i tím, že jen plnil přání většinových poslanců – chtěli přece důkaz o zlatu. Nové volby do šedesáti dnů byly tedy hotovou věcí a strany musely začít přesvědčovat voliče, aby jim dali své hlasy.

Bývalé opoziční strany měly ale hrozný handicap. Během krátké doby jejich převahy stihly v Parlamentu prohlasovat několik velice nepopulárních zákonů. Jejich školský zákon snížil podporu školám a zavedl nelidské školné – tím si ale samy sebraly podporu studentů. Druhý chystaný zákon, vzbuzující odpor veřejnosti, byl zákaz používání janul. Naštěstí se k jeho prosazení nedostali díky zřícení stropů pod sálem, navíc se ukázalo, že se na jejich zákazu mezitím neshodla ani Evropská unie. Ukázalo se, že Univerzita v Kolíně nad Rýnem testovala vliv něčeho úplně jiného, než později vyhlašovala. Mělo jít spíš o zákaz provozu mikrovlnek při otevřených dvířkách – což výrobci dobře vědí a technicky to znemožňují. Fuhungovy noviny to ale neopomněly vyzdvihnout jako příklad chystané partajní zvěle se zneužitím politicky zaprodané vědy.

Strana pro lidi naopak získala sympatie, když se rozešla se všemi podplacenými členy. Vyloučila je na věčné časy a do Fuhungových novin poslala vysvětlující článek. Rozhodně nešlo o závist, jak na internetu tvrdili její odpůrci. V Čechách naštěstí pořád nejsou úplatky zdrojem obdivu. Když se na Fuhungových novinách objevily rozbory, co se opravdu stalo a zejména co všechno se bývalé opoziční strany chystaly prosadit, zdálo se, že se Strana pro lidi v Čechách nemusí všech ostatních obávat. Ve volbách nejspíš ještě získá. Nejen náhradu za proradné poslance, ale možná i nějaké další.

Její příznivci měli jen jedinou obavu.
Aby se zase nedali podplatit.

Do voleb tedy zbývaly dva měsíce času. O volební kampaň se starala parta nadšenců ze Strany pro lidi, protože Vítův tatínek měl pořád práci s vládou, byť byla v demisi.

Ve Skalním domě to ale probírali každý večer. Scházeli se u společné večeře všichni, děti i dospělí. Učitelé i Myškoví zapadli mezi ostatní stejně jako bývalí chovanci dětského domova. Nedělali mezi sebou rozdíly, jen učitelé ve třídě udržovali nutnou přísnost. Jedině premiér u večeří občas chyběl – nebyl pánem svého času a občas se na vládě zdržel.

Po demisi vlády létal táta domů pravidelně. Fuhungovy noviny probírali samozřejmě všichni, ale navíc měli zájem i o pohled zevnitř. Táta tedy musel u večeře všem povídat, jak bylo ten den ve vládě.

Když přišla řeč na uprchlé soudce z Haagu a na všechny, kdo hledali spásu v kvapném útěku do Německa, navrhl Vít'a, že pro ně s Oldou zaletí a přivedou je nazpět.

„Nemají proti nám šanci,“ tvrdil a Olda mu přitakával. „Vybereme je i kdyby zalezli do armádních podzemních bunkrů.“

„Nechte je být, kluci!“ nařídil jim Vítův táta. „Útěkem přiznali vinu, teď se budou bát do Čech a bude od nich pokoj déle než kdyby strávili rok nebo dva v base.“

„Jenže když tihle vyvážnou bez trestu, přijdou k nám další,“ namítal Vít'a. „Jestli nám sem zase přivezou půl metráku zlatých cihlíček a znovu podplatí naše poslance, budou si tu dělat, co je napadne. Některé naše partaje jim jdou na ruku i bez úplatků – **bakšišné** si sami později vyberou ve **všimném**, spojeném s předraženými zakázkami...“

„Nebude to tak snadné,“ přerušil ho táta. „Podle výsledků předvolebních průzkumů – a mám na mysli průzkumy v Fuhungových novinách, ne od nějakých pochybných agentur – máme při nejbližších volbách naději až na ústavní většinu.“

„No a?“ opáčil Vít'a.

„No bé!“ řekl táta. „Kdybychom měli sílu, upravíme ústavu zavedením průběžného volebního systému bez pevného volebního období. Každý politik, který dostane od lidí dost hlasů, aby se dostal do Parlamentu, tam bude tak dlouho, dokud své voliče nezklame. Může tam být deset let anebo jen týden, protože každý volič může své hlasy kdykoliv přesunout jinému politikovi. Každý si zvolí takové kandidáty, kteří mu budou nejvíce vyhovovat. Ale především, když politik své voliče zklame, mohou ho odvolat třeba již tentýž týden. Každý si pak velice dobře rozmyslí klamat své voliče.“

„No dobře,“ připustil to Vít'a. „Ale pořád je tu jedna možnost. Může se stát, že naše politiky opět někdo podplatí. A především ty naše – ostatní mafiím tolik nevadí. Nemůžeš to vyloučit, nebylo by to poprvé a jistě ani naposledy. Říkáš, že je voliči rychle odvolají. Jenže právě ti podplacení by mohli spolu s ostatními jako svůj první krok změnit ústavu! Zruší si vlastní odvolatelnost, odhlasují si desetileté volební období – a už je odtud nedostaneš! Tvůj nápad se zlatem v Poslanecké sněmovně byl sice vynikající, ale příště už neopakovatelný.“

„A safra! To bychom měli nějak ošetřit! Ale věděl bych si rady. Třeba kdyby se změny, týkající se ústavy, musely povinně stvrdit celonárodním referendem. Bez schválení národem by prostě neplatily. Co ty na to?“

„Beru! Ale věděl bych ještě jinou pomoc. Co takhle všem, kdo u nás upláceli, sebrat prostředky – aby už neměli na úplatky.“

„Poslyš, Vít'o, máš aspoň mlhavé tušení, kam stopy po nich vedou?“ zarazil se otec. „Podle těch akcí, použitých k úplatkům, bych řekl, že se jedná o ropné giganty a o největší světové automobilky. Uvědomuješ si, jaký sud dynamitu bys chtěl podpálit?“

„Představuju si to zase jako Hurvínek, co?“ připustil Vít'a. „Jenže uvažuj, tati! Proti automobilkám i ropným gigantům, které ovládají svět, jsme se už postavili! Česká republika pro ně měla být zanedbatelná, ale při arbitráži si ohodnotili ztráty na tři biliony korun! Teď jsme je ještě citelněji zasáhli v Číně a v Rusku! Snad nečekáš, že zůstanou sedět s rukama v klíně? Ba ne, ti se jen tak nevzdají! Hned zpočátku proti nám nasadili osvědčenou hrubou sílu – jenže nás podcenili a neuspěli. Ale nebýt Fuhunga, dopadli bychom jako ostatní země, které před námi svými nálety rozbombardovali. Pak se nás pokusili vyšachovat silou peněz – úplatky. Přibrzdil jsi je jen nakrátko, naštěstí prezident rozpustil podplacený Parlament a tím je přimrazil, jinak by s námi zametli. Vsaď se ale o co chceš, že už teď spřádají další pikle. Podraz na podraz – co jiného od nich můžeme čekat? Nechávat je na pokoji znamená nechat do sebe trpně bušit bez pořádné protiakce!“

„Nenecháváme do sebe jen trpně bušit!“ namítl táta. „Naopak! Naše akce jsou přece agresivnější než jejich! Januly a Fuhungovy zdroje je od nás úplně vytlačily a chystají se vyhnat je z dalších zemí. Nad Čechami mohli mávnout rukou, jsme jen malý flíček na mapě světa, mohlo jim vadit jen nebezpečí, že se z toho stane vzor. Čína a Rusko jsou ale velmoci a ty už je musí strašně štvát!“

„No právě!“ souhlasil Vít'a. „Dá se čekat, že budou zuřit! Ale neměli bychom proti nim zasáhnout ještě víc? Naše pasivita stála Čechy pár tisíc mrtvých a málem nás na naší půdě převálcovali a zakázali, ale tím to jistě neskončilo!“

„Česká pasivita asi vyplynula z nečinnosti Bezpečnostní a informační služby,“ přiznal tatínek. „Musím s hanbou přiznat, že nás to pokaždé zaskočilo. Po volbách ji buď pořádně provětráme, nebo zrušíme pro neschopnost.“

„Jenže její chyba je jen v tom, že nic neodhalila,“ trval na svém Vít'a. „Neschopnost stejně jako úmysl, ropné mafie budou pro nás vždycky smrtelně nebezpečné, dokud budou mít dolary. Kvůli rychle ubývajícím ropě vyvolávaly v posledních letech čím dál tím děsivější války, což teprve až pochopí, že je Januly a Fuhungovy zdroje časem odstaví úplně? Vždyť ani oni nejsou pitomci a musí jim být jasné, že se jejich pád nezadržitelně blíží! Proč jim nevzít vítr z plachet a neurychlit to ještě víc?“

„Ale jak?“ zarazil se tatínek.

„Necháte to na mně?“ zatvářil se Vít'a tajemně.

„Poslyš, co chceš vlastně dělat?“ zpozorněl otec. „Kdyby nás ropné mafie rozpoznaly jako svého pravého nepřítele, postaraly by se o vybombardování Čech až do doby kamenné, jak tím občas vyhrožují. Ale kdyby jen vyhrožovaly! Nebylo by to poprvé, několik obstojně prosperujících zemí už zdevastovaly hůř než zemětřesení a i na nás to přece zkusily. Mají na to prostředky, otrlý žaludek a zásadně se nezdržují svědomím. Jestli nás zatáhneš do války proti nim, dopadne to špatně!“

„Taky že dopadne – ale pro ty ropné mafie!“ odvětil Vít'a. „Nemusíš mít starost, tati, Čechy do toho nezatáhnu, nedovolím si vystupovat jejich jménem. Napadla mě jen nepatrná přírodní pohroma bez jediné oběti – až na majetek ropných společností.“

„Myslíš, že by to Fuhungo dokázal?“ zarazil se tatínek.

„Nepochybuji!“ opáčil Vít'a. „Naftová civilizace půjde konečně k čertu – kam beztak už dávno patří! A může vzniknout civilizace nová!“

„Jenže za obrovských otřesů!“ namítl táta. „Války, vraždění, hladomory...“

„Anebo Januly a Fuhungovy zdroje,“ řekl Vít'a. „Ty přece těm otřesům v Čechách poměrně účinně zabránily. Celému světu jsme ukázali, jak na Fuhungovu energii plynule přejít bez ropných anebo jiných mafií.“

„Že by u nás v Čechách už žádné mafie nebyly?“ zapochybovala jízlivě Janka.

„To se ví, jsou – ale ty nejhorší, palivové, tady nemají hlavní slovo,“ odpálil ji Vít’a.

„Kdyby svět začal přecházet na Fuhungovy zdroje, ropné mafie se přesměrují na jiné komodity,“ pochyboval táta. „Dnes mohou klidně začít války i o vodu nebo o potraviny.“

„Pokud jim to dovolíme,“ řekl Vít’a tvrdě. „Myslím si, že už dnes máme sílu postavit se jim účinněji než pouhými slovy. A byla by chyba nečinně přihlížet a nehnout ani prstem.“

„Takže kdyby někde ve světě vypukla válka, pokusil by ses ji zvenčí ukončit?“

„Ano. Bez výstřelu a bez kapky krve na rukou,“ řekl Vít’a. „Fuhungo nikomu fyzicky neublíží – leda by se přitom některý z ropných magnátů zastřelil, což by pro lidstvo nebyla žádná škoda.“

„Nelíbí se mi to,“ vrtěl hlavou táta. „Zkus se o tom ještě jednou poradit s Fuhungem. Připomeň mu, proti jaké síle by ses chtěl postavit, i kdyby to mělo být spolu s ním. Hlavně nic nezačíněj partyzánsky, rozumíš?“

„Dobře, probereme to,“ slíbil Vít’a.

Ve svém pokoji ale Vít’a takovým optimismem nehýřil.

„Fuhungo, Fuhungo!“ povzdychl si skřítkův řečí a roztáhl obrazovku knihafonu, ani ho neodepnul od ruky. „Na jak prohnitý svět ses to dostal?“

„Přeješ si něco?“ objevila se ihned otázka.

„Dneska bych měl něco úplně jiného,“ začal Vít’a opatrně. „Poslyš, Fuhungo, co víš o těžbě ropy na Zemi? Jak dlouho by ti trvalo udělat si o tom vlastní přehled?“

„Ten už mám delší dobu,“ odvětil Fuhungo. „Některé věci mě zajímaly, proto jsem si je sám už dávno zjistil.“

„Poslyš, potřebuješ nás k tomu ještě?“ zamračil se Vít’a.

„Potřebuji,“ tvrdil Fuhungo. „Zjišťování stavu naší lidské civilizace patří do informací, které potřebuji k zabezpečení úkolů od Tvůrců. Víš o nich a většina snižuje nebezpečí náhlé zkázy i pro vás. Například musím mít přehled o všech asteroidech ve naší hvězdné soustavě, na Zemi o tektonických zlomech a sopkách...“

„Nedávno bylo na tichomořských ostrovech zemětřesení,“ opáčil vyčítavě Vít’a. „Šest set mrtvých. O tom jsi nevěděl?“

„Věděl,“ ujistil ho Fuhungo. „Nemám ve svých úkolech záchranu jednotlivců, starám se jen o globální ohrožení. To zemětřesení bylo místně ohraničené a ti lidé... no, mohl bych je varovat všude, kde se usídlili na nebezpečné půdě, ale uvaž – poslechnou mě? Postavili si domy i na svazích činných sopek, kde si nemohou být jistí životem ani hodinu. Co udělají, když jim řeknu, že sopka příštího roku – anebo už zítra – vybuchne? Utečou, vystěhují se, anebo se mi vysmějí? A takových míst je spousta a lidí tam žijí miliony.“

„Aspoň varovat bys je mohl!“ vyčetl mu Vít’a.

„Varuji každého, kdo má knihafon,“ odvětil Fuhungo. „Ale ten má jen málo lidí Země. Postarali jste se o jejich rozšíření na dva největší státy světa, výborně! Ale je to pořád málo. Já vám v šíření knihafonů pomáhat nebudu – mám výslovně zakázáno iniciativně podnikat, co po mně výslovně nepožadujete!“

„...pokud to není nutné ke zjišťování stavu naší lidské civilizace,“ vzdychl si Vít’a.

„Pokud to není nutné ke zjišťování stavu naší lidské civilizace,“ opakoval Fuhungo.

Vít’a si opět jen vzdychl.

„Jak myslíš – nechci kritizovat Tvůrce,“ řekl odevzdaně. „Dobře, vraťme se k těžbě ropy na Zemi. Máš o ní přehled... výborně, část úkolu máš za sebou. Zeptám se tě tedy, zda bys byl schopen všechny vrty naráz zabetonovat.“

„Maličkost, ale nemělo by to smysl,“ odvětil Fuhungo bez váhání.

„Proč?“ zarazil se Vít'a.

„Betonová zátka se dá opět snadno provrtat.“

„Dobře, tak něco jiného,“ ustoupil Vít'a. „Pro tebe by neměl být problém přerušit vrt a napojit jej jinam.“

„Kam to myslíš?“ zeptal se Fuhungo.

„No – třeba přidat k tomu vrtu z boku potrubí, přivádějící místo ropy mořskou vodu. Jak to bude vypadat z pohledu naftařů? Jako kdyby byla pod ložiskem voda a ropa nad ní by právě došla. Budou ji chvilku pumpovat místo ropy – a pak to vzdají, ne?“

„To by šlo všude, kde je poblíž moře... takových vrtů je sice nejvíc, asi by to vyvolalo dojem, že tam všude ropa došla – musím tě ale upozornit, že je v tom veliké nebezpečí.“

„Jaké?“ vyhrkl rychle Vít'a.

„Podle mě okamžitě vypukne válka o zbývající vrty, vzdálené od moře.“

„A byl by pro tebe takový problém připravit ke všem zbývajícím vrtům nádrže mořské vody, které by postačily do doby, než ti nahoře další čerpání vzdají?“

Fuhungo chvíli uvažoval.

„Gratuluji, malý příteli!“ prohlásil po chvíli. „Má to jen jednu chybu. Vaše civilizace se bez ropy rychle zhroutí. Budou při tom mrtví, hodně mrtvých. Ne pár stovek, ale miliony. Zemětřesení je proti tomu pohazení přírody.“

„Ne tam, kde jsou januly a tvoje zdroje,“ namítl Vít'a. „Můžeme se pokusit rozšířit januly, knihafony a tvé zdroje do Indie. Nebude to horké ani tam, kde lidé nejsou na ropě životně závislí. Ve většině Afriky postačí zavést dopravu janulami – jako u nás, dokud se naši Cikáni nerozhodli svrhnout nás, vládu tyranů...“

„To přece bylo jinak!“ namítl nesměle Fuhungo.

„To byla ironie,“ ujistil ho Vít'a. „Koukám, že se budeš muset o lidské psychice ještě přiučit. Ironie je, když něco opakuješ, ale myslíš to naopak. Často se to doprovází odlišným tónem řeči...“

„Děkuji – vysvětlilo mi to některé záhady,“ poděkoval Fuhungo.

„Tak tedy – dokázal bys nahradit ropu ve všech vrtech mořskou vodou?“ vrátil se Vít'a k hlavnímu tématu.

„Tak, jak to myslíš – včetně nádrží... ano, je to v mých silách.“

„A bys byl schopný udělat to i postupně, že?“

„Jak to myslíš – postupně?“

„No – nejprve u vrtů v zemích, které mají ropy málo,“ upřesnil Vít'a. „Když jim ropa znenadání dojde, nevypukne ve světě panika. Ta vypukne, až dojde ropa v ostatních zemích, kde ji těží z pevniny a ve velkém ji vyvážejí. Ještě pár dní – to ještě můžeme upřesnit – bude ropa pod mořem, ale postupně bude mizet i tam. Nejdéle ponecháš ropu v Mexickém zálivu a pod Aljaškou. Tím úplně vyloučíš válku o ropu. Nemyslím si, že by kvůli ní někdo přepadl Spojené státy, vždycky to bylo naopak, Spojené státy napadaly jiné země.“

Fuhungo opět chvíli uvažoval.

„Lidé by mohli válčit i kvůli zemnímu plynu,“ připomněl Vít'ovi.

„To je mi taky jasné,“ přikývl Vít'a. „Ale u plynu se dá použít totéž – jen místo vody použiješ nějaký těžký plyn. Co třeba ten nejznámější, skleníkový?“

„Má to jednu drobnost,“ podotkl Fuhungo. „Voda pod ropou obvykle nebývá, ani CO₂ pod zemním plynem.“

„Nebývá? Tak bude!“ pokrčil rameny Vít’a. „Obáváš se, že odborníci pochopí, že je to umělé? Kdepak! Bude to zkrátka – jak u ropy, tak u plynu – úplně nový fenomén. Zanes se jako nový poznatek do učebnic, nic víc.“

„Jen v případě, že se to neprozradí,“ připustil Fuhungo podmíněně.

„Dobře – pak se k tomu my dva nebudeme hlásit,“ souhlasil Vít’a. „Bude to tajemství nás dvou. Přijmeme bez mrknutí falešné vysvětlení od odborníků, ale uděláme všechno pro zmírnění následků této **přírodní katastrofy** na lidstvo.“

„Chtěl jsi to od začátku vydávat za přírodní katastrofu, ne?“ připomněl mu Fuhungo.

„Jo – nedáme přece ropným mafím důvod k válce proti Čechům!“

„Anebo k zásahu proti vaší rodině,“ doplnil Fuhungo.

„Takže – je to jen mezi námi,“ stvrdil Vít’a.

„Mezi námi dvěma,“ souhlasil Fuhungo.

Obyvatelé Skalního domu žili v izolaci od ostatních lidí.

Až na současného premiéra v demisi nikam mezi lidi nechodili, nikoho nenavštěvovali a s nikým se nestýkali. Byla to taková malá, uzavřená komunita.

Klukům ani holkám z dětského domova to příliš nevadilo – byli na uzavřené prostředí zvyklí a tady to měli vylepšené leteckými výlety s janulami – kde jinde by k něčemu tak atraktivnímu přišli? V dětském domově? Tam rozhodně ne!

Rodičům Myškovým to vadilo víc, přece jen byli zvyklí chodit do práce mezi lidi, ale pocit uvěznění v ilegalitě jim vynahrazovalo, že se mohli aspoň trochu podílet na událostech v Čechách na úrovni, o jaké se jim předtím ani nezdálo. Jen panu Myškovovi opravdu vadilo, že se Vít’a a někdy i Janka účastní nebezpečných podniků, které nechtějí Myškovým svěřit, aby je nevystavili nebezpečí.

„Děti pustíte na cestu kolem světa – a mě ne?“ vyčítal Vít’ově mamince.

„O vlastní děti se ani moc nebojím,“ odpověděla mu. „O vás bych se bála víc.“

„Já bych se bál víc o vás – o dětech už vůbec nemluvě!“ namítl.

„Nemáte pravdu,“ řekla jemně. „Já i děti máme od skřítků vybavení, o jakém se vám ani nezdá. Například **tušivo** – vycítíme smýšlení všech lidí na dosah od nás dřív, než se sami rozhodnou pro něco nepřátelského. Nebo **ruškov** – umožní nám zlikvidovat nebezpečné útoky se zbraněmi, namířené proti nám, dříve než začnou. Má to menší nevýhodu – můžeme ublížit lidem s kovovými implantáty. Vypaří se totiž veškerý kov, který mají lidé při sobě, na sobě, ale i v sobě. Zatím se nikomu nic nestalo, ale lidem mohou zmizet kardiostimulátory, umělé klouby i zubní výplně – to by postižené rázem zbavilo vědomí. Možná by pak mohli hovořit o štěstí, protože bychom je museli uzdravit a to my děláme bez umělých implantátů – lidem by dorostly nové klouby i zdravé zuby a i srdce bychom jim uzdravili.“

„Opravdu?“ přerušil ji pan Myška. „Proč potom neuzdravujete lidi?“

„Kdo říká, že neuzdravujeme?“ usmála se Vít’ova maminka. „Ještě jste neviděli našeho nejmladšího primáře Káju Adama? Ten už přece lidi uzdravuje – ale může si to dovolit jen dokud o něm naši nepřátelé nevědí, nebo ho aspoň s námi nespojují.“

„Není to ten, kterého pan premiér přivolával v Parlamentu?“

„Právě toho myslím. Musel mu pomoci oživit devět přimrazených. Manžel by je mohl oživit i sám, jenže to by nebylo taktické, když ho chtěli zatýkat. Kája Adam je nechal ze sálu vynést a už je nepustil zpátky.“

„Co to vlastně bylo?“ zajímal se pan Myška.

„Naše nejpoužívanější obrana i útok – **přimrazení**,“ dostal odpověď. „V zasažené části těla postiženému zhadrovatí svaly a není schopen pohybu. Nebezpečné je to při vyřazení srdce a mozku – takové musíme rychle odmrazit, aby nezemřeli. Připočtete si neprůstřednost janul, které umíme vyvolat pouhou myšlenkou bez zdlouhavé manipulace s knihafony – už chápete, proč se nebojím o vlastní děti, ale o vás neupravené bych se bála?“

„To jste první máma, kterou jsem potkal a která by se o vlastní děti nebála!“ namítl.

„No – někdy z nich mám závrat“, přiznala odevzdaně. „Nejvíce, když něco nevídaného provedou poprvé. Jako když vás Vít'a zachraňoval – a teprve dodatečně jsem se dozvěděla o věnečku kulek, které se mu vrtěly přímo před očima, jak se zastavily o to průhledné nic... nebo když poprvé obletěl svět jako kosmonaut a místo pevné kosmické lodě ho obklopovaly jen nějaké měkké silokřivky... ale člověk si zvykne i na to... Fakt je, že bych se víc bála o děti bez darů skřítků. Jako když vás Vít'a letěl osvobozovat do sídla té agentury. Taky se bál víc o vás než o sebe.“

„Jak bych se dostal ke skřítkům?“ nechodil pan Myška dlouho kolem horké kaše.

„Nezkoušejte to,“ požádala ho Vít'ova maminka. „Pomohli nám hodně, ale bylo na nich znát, že to nedělají s velkým nadšením. Vaši babičku omladili, ale rovnou nám řekli, že to bude jediný případ za nejbližších sto let, ne-li déle. To se ví, že by to ostatní učitelé také potřebovali, zejména pan Lukeš už je skoro nad hrobem, ačkoliv se snaží jako mladík, jenže skřítkové nejsou tak obětaví, jak bychom si asi přáli.“

„To je ale nemilé,“ zhodnotil to pan Myška. „Připadáme si tu jako pátá kola u vozu!“

„No a? Vyčítá vám to snad někdo? Pomohli jste nám už, kde to šlo, ale sami víte, že by váš návrat mezi lidi nebyl vhodný. Stačí, aby vás spojovali s námi... v Čechách je dnes plno lidí, kterým by se hodilo vzít nás pod krkem – a ve světě je jich ještě víc. Mezi lidmi byste mohli sloužit jen jako klacek proti nám a vám by to taky nemuselo být příjemné.“

„To už jsme zažili,“ zavrčel pan Myška. „No dobře, když ilegalita, tak to nemůže být jen na pár dní, to dá rozum. Ale ten pocit, že jsme tu jako v trezoru...“

„Pane Myško – co kdybyste se připojil k našim učitelům?“ navrhla Vít'ova maminka. „Naši učitelé znají váš obor jen povšechně, okrajově. Proč byste se nemohl s dětmi podělit o vaše vědomosti?“

„K čemu by jim to bylo?“

„To nemůžete podceňovat,“ namítl. „Kdyby nic jiného, jste technik a naši učitelé jsou naopak humanitního zaměření. Žákům – i našim dětem – by vyváženější učivo jen prospělo! Technické obory bývají založené na logice a ta se vždycky hodí!“

„Nejsem pedagog!“ namítl.

„V tom by vám mohla dát kurz Matinka... pardon, vaše babička. Víte přece, že tady ve Skalním domě beztak nejedeme podle schválených učebních osnov. Naši učitelé učí podle zastaralých pravidel a metod – možná je to lepší než ten novodobý školní zmatek.“

„No dobře – zkusit by se to mohlo,“ ustoupil pan Myška.

„Tím určitě nic nezkazíte!“ povzbudila ho.

Volby dopadly podle Fuhungových předpokladů. **Strana pro lidi** získala sto šedesát pět míst v Poslanecké sněmovně, na ostatní strany zbylo jen pětaticet poslanců. To bylo dost na úpravu Ústavy a to byl také první krok nově ustavené Sněmovny.

Všichni dospělí občané České republiky získali přes knihafony autorizovaný přístup na hlasovací účet, kde mohli dát své hlasy jednotlivým lidem z kandidátek. Kdo knihafon místo občanského průkazu odmítl, mohl použít libovolný jiný – přihlášení pohledem do kamery se nedalo zfalšovat, i kdyby hlasoval pomocí kamarádova přístroje.

Kandidátky stran mohly obsahovat libovolný počet kandidátů, ale nezáleželo na jejich pořadí, protože voliči své hlasy neodevzdávali stranám, ale pouze konkrétním osobám.

Na počátku byli všichni voliči vyzváni, aby své hlasy znovu přidělili. Napoprvé na to měli dva měsíce – pak už zůstala volební databáze otevřená a změnit mohl každý co chtěl, kdy chtěl. Poslanec, který by své voliče zklamal, mohl přijít o jejich hlasy okamžitě.

Počet poslanců ostatních stran sice mírně stoupl, protože příznivci Strany pro lidi dost hlasů vyplývali na nejoblíbenější jména, ale dvaadvacet opozičních poslanců bylo málo na to, aby zastavili reformy Strany pro lidi. Nehledě na to, že voliči Strany pro lidi své hlasy postupně přelávali k dalším jménům – a když je lépe rozvrhli, počet opozičních poslanců ještě o něco poklesl. Teď to konečně odpovídalo skutečně nezávislým průzkumům.

Vítův a Jančin tatínek se stal opět premiérem, vrátila se i staronová vláda. Chyběli jen tři ministři, kteří se nechali podplatit od Němců – a všichni tři tam ještě před volbami požádali o politický azyl, který samozřejmě bez problémů dostali. Majetek, získaný úplatkem, jim stačil k novému začátku – i v Německu se rázem ocitli mezi společenskou smetánkou. Jen v Čechách jim naopak hrozilo zabavení úplatku a vězení kvůli obvinění z korupce – ale to už se odrazilo jen v tom, že se nemohli legálně vrátit.

Prvním krokem staronové vlády byl zákon na podporu školství, který při korupční krizi nejen neprošel, ale který opoziční koalice úplně obrátila. Samozřejmě už nehrozil ani zákaz janul, obnova silnic a další rozvoj betonového silničního průmyslu. Beton zlevnil a byl dostupnější pro výstavbu domů, které rovněž zlevnily. Nová vláda se opět zaměřila na rozvoj zemědělství a soběstačnosti – ačkoliv to bylo některým lidem nepříjemné, zejména dovozcům. Jedním z prvních zákonů byl zákon proti korupci – nezvykle tvrdý v Evropě i ve světovém měřítku. Spoustu politiků a podnikatelů zachránilo před emigrací jen ustanovení, že nový zákon nemá zpětnou platnost – ale Bůh chraň každého, kdo by se pokusil úplatek nabídnout, přijmout a nejhůř – vyžadovat.

Několik stovek studentů protestovalo, že nový školský zákon nemá zpětnou platnost. Kdo již zaplatil školné, byl na tom stejně jako ten, kdo předtím na školné neměl, přihlásil se až teď a byl dodatečně přijatý zdarma. Některým školám zase vadilo, že zvýšený příspěvek na studenty vláda o doposud vybrané školné snížila. Jenže s tím se nedalo nic dělat, zákony obecně nesmějí platit zpětně, ačkoliv to asi nebylo úplně spravedlivé.

Ale bylo to spravedlivější než přijímání na školy jen těch, kdo by na to měli.

Ministr zdravotnictví si dovolil skutečně radikální krok. Podal návrh na zrušení všech zdravotních pojišťoven a jejich nahrazení jedinou. Na její výběr vypsál řízení, kde mělo být hlavním kritériem, kolik peněz pojišťovna spotřebuje na vlastní provoz. Výběrového řízení se účastnily všechny dosavadní pojišťovny a tři nové, ale vyhodnocená mohla být jediná.

Vyhodnocení proběhlo za účasti dvou notářů a několika kamer – od České televize po Fuhungovy noviny. Notář každou nabídku přečetl nahlas a po přečtení poslední z nich ihned vyhlásil vítěze. O zdravotní pojištění se měla starat Fuhungova zdravotní pojišťovna, která na vlastní provoz žádala nejméně. Evidenci pojištěnců totiž založila na databázi, spravované knihafony, takže prakticky jedinou investicí bylo programové vybavení, nabízené ve formě levného leasingu. Ostatní pojišťovny podaly ihned stížnost k antimonopolnímu úřadu, jenže ten dumpingové jednání obratem vyloučil.

Získaly tím jen týdenní zpoždění.

Na pozadí těchto událostí v Čechách prošla úplně bez povšimnutí zpráva, že ropné vrty v Libyi, Egyptě, Indonésii a u Hodonína na Moravě přestaly dávat ropu. Tekla z nich už jen slaná, mastná voda, složením podobná mořské, jen mnohem znečištěnější.

Zatím se nic nedělo. Poslední vrty na Moravě slavnostně uzavřeli, několik pamětníků při této příležitosti proneslo dojemné proslovy o dobách rozkvětu, ale tím to skončilo.

V Egyptě to proběhlo hůř. Egypt v omezené míře ropu vyvážel, jeho hospodářství s ní počítalo, příjem z ropy mu citelně chyběl, nicméně zatím to ještě šlo, paliva bylo v nedaleké Saudské Arábii i v Kuvajtu dost.

V Libyi to proběhlo nejhůř. Příjem z ropy byl vlastně jediný a když o něj Libye přišla, její hospodářství se rychle zhroutilo. Nezaměstnanost vyletěla vzhůru a pohraniční přechody do Egypta byly přes noc zavalené uprchlíky – mezi prvními byli i někteří členové vlády. Ze země také hromadně odjížděli cizinci. Vojáci na amerických vojenských základnách sice zůstali, ale do přístavů již urychleně připlouvaly americké válečné lodi k jejich evakuaci. Bez ropy se stala z Libye nudná, špinavá a nezajímavá zemička, pro kterou je vojenská pomoc jen zbůhdarma vyhozené peníze.

Palivovou krizi nejlépe vyřešila Indonésie. Její prezident, zasypávaný ze všech stran jen Jobovými zvěstmi o znehodnocených ropných vrtech, využil své známosti s premiérem České republiky a požádal ho o pomoc. Nabídl za ni i část zlata, které Česká republika nedávno Indonésii zaplatila za ostrov Watan, ale požadoval urychlené vybavení Indonésie janulami a Fuhungovými zdroji energie.

Požadovanou pomoc Indonésie dostala bez zlata, ale s velice nepříjemnou podmínkou z české strany. Konec provokování Východního Timoru, zvýšenou kontrolu a nejlépe úplné zrušení armády a volný přístup obyvatel Indonésie k Fuhungovým novinám – s možností vkládat tam i vládní články.

Indonéský prezident na to se skřípěním zubů přistoupil. Zejména Východní Timor byl hořkou pilulkou. Obyvatelé tam Indonésany nenáviděli za nedávné masakry a oblast byla stále neklidná. Jenže česká nabídka byla lákavá, zejména když měla být její součástí dohoda o ochraně hranic Indonésie proti bezpilotním letadlům a střelám. Češi se nedávno úspěšně ubránili náletům vedeným Američany – a to by bylo velice lákavé pro každý stát na světě.

Indonésie si tím ovšem vysloužila neskrývané nepřátelství sousedních států – Malajsie, Austrálie a Jižní Koreje a zejména vyhlášení embarga amerických bank. Amerika v OSN na Indonésii vytáhla staré masakry ve Východním Timoru, které přitom pomáhala provádět, což Rusko se zvláštním gustem komentovalo jako vrchol pokrytectví.

Prezident Indonésie novinářům zachmuřeně odpověděl, že je mu milejší budoucnost vlastní země než přízeň amerických bank. Ztráta příjmů z ropy může postihnout i další státy světa, náhrada fosilních paliv jinými zdroji dříve nebo později postihne všechny země světa a podle jeho vlády je nejvyšší čas začít tento přechod uskutečňovat.

Málokdo tušil, že to je jen začátek. Zbytku světa se to zatím nedotklo. Akcie ropného průmyslu Indonésie šly ke dnu, petrolejářské podniky přes noc zkrachovaly, ale januly převzaly dopravní zátěž tak plynule, že to ostatní odvětví téměř nepoznala.

Typický dopravní mumraj na ulicích indonéských měst utichl. Automobily z ulic úplně zmizely, zůstali jen chodci a povozy tažené oslíky, zato ve vzduchu nastal nepředstavitelný zmatek. Ačkoliv – tak se tomu nedalo říkat. Januly sice létaly zdánlivě chaoticky, ale přes tento dojem se vyhýbaly zcela bezpečně, ačkoliv to občas vypadalo jako na poslední chvíli a zejména cizinci, pasažéři vzdušných taxíků, každou chvíli úlekem zavírali oči.

Januly ale ani při této hustotě provozu nepoznaly, co je to havárie.

Obavy byly opět zbytečné.

Na jednání do Indie vyslala Česká republika osvědčenou trojici: Víťu s Jankou a Oldu.

Nebylo to přece jednání mezi Indií a Českou republikou, to by mohlo nastat jedině po opětovném navázání přerušených diplomatických styků, na které nebyl čas. Jednání vlastně probíhalo mezi Indií a Fuhungem a dětská trojice zde byla jen v roli zprostředkovatelů.

Indickou stranu znervózňovalo, že její diplomaté musí jednat s dětmi, nicméně jejich zdvořilost překonala rozpaky. Pro děti už nebylo jednání nic nového a vedly si jako protřelí diplomaté. Chyběla jim jen velice důležitá schopnost diplomatů – vyjednávat kompromisy. Dětská trojice na žádné kompromisní návrhy nepřistoupila, odmítala o nich i diskutovat. Na druhé straně byly její návrhy natolik lákavé, že převážily i jejich nepříjemné stránky. Tak jako indonéský prezident bez velkých protestů spolkl příkaz dát ruce pryč od Východního Timoru, tak nepokládali námitky ani představitelé Indie.

Odvážili se vzepřít teprve když došlo na atomové zbraně.

„Co se týče jaderných zbraní – dovolujeme si podotknout, že se naše země nachází ve sporech s Pákistánem, který je vlastní, takže nemůžeme...“ začali – ale nedokončili.

„Co se týče jaderných zbraní, nebudete protestovat proti jejich zničení,“ přerušil Vít'a Inda zcela nediplomaticky. „Ušetříme vás problémů spojených s jejich ničením a zničíme je za vás. Ty zbraně prostě bez nejmenších škod zmizí. Co se týče Pákistánu, vzdá se jich hned po vás, anebo si je ponechá jako ozdoby, k ničemu jinému mu nebudou. Nemá totiž reálnou možnost dopravit je k vám. Víme, že má rakety – ale Američané proti nám poslali tři sta osmdesát šest raket tomahawk a žádná nedosáhla cíle. Rozplývaly se ve vzduchu krátce po překročení našich hranic. A to samé by čekalo pákistánské rakety. Nerozhoduje, zda nesou klasické nebo jaderné hlavice. Nemusíte se bát žádných raket, nejen pákistánských. Čínské, ruské ani americké se vás prostě nedotknou.“

„Proč potom trváte na zničení našich atomových hlavic?“

„Protože je jisté nebezpečí, že explodují přímo u vás. Ty zbraně jsou nebezpečné nejen pro nepřátele, ale vždycky budou lákat teroristy. Jednodušší je zbavit se jich jednou provždy a už žádné další nevyrábět. Všimněte si, nechceme po vás jejich zničení, postačí nám, když proti tomu nebudete protestovat. Nemusíte ale vyhlášovat mobilizaci své armády, až zjistíte, že zmizely.“

„Ale jak to chcete zařídit? Nejspíš budete požadovat přístup vašich expertů...“

„Jen klid, nebudeme po vás požadovat nic,“ ujistil Vít'a Inda. „Stačí vám slib, že vás žádná atomová střela neohrozí? Žádná – to znamená z kteréhokoliv směru. Ani vlastní.“

„Kdyby to byla pravda – stačilo by nám to. I když by bylo lepší ty střely využít jinak – třeba i mírově. Představují nemalé množství štěpného materiálu, využitelného i v jaderných elektrárnách.“

„Až získáte Fuhungovy zdroje elektřiny, nebudete potřebovat ani jaderné elektrárny,“ opáčil Vít'a. „Štěpný materiál ztratí pro vás cenu, jeho zmizení vás nemusí rmoutit.“

Indové nakonec připustili, že by jim spolehlivá ochrana proti pákistánským jaderným střelám vlastně stačila – a jednání pokročilo dál.

Na jeho závěru byla podobná dohoda, jakou uzavřel Fuhungo s Indonésií, Ruskem, Čínou a předtím s Čechami.

Fuhungo dodával energii pro nadpoloviční většinu obyvatel Země, jeho vliv zahrnoval největší mocnosti světa kromě Spojených států a Evropské unie. Ačkoliv bylo nad jeho síly vytvářet pro všechny i potraviny a zboží, tvář Země se rychle měnila.

A to i když během týdne vyschly ropné vrty v celé Eurasii – od Kuwaitu až po Norská ropná pole v Severním moři i na území bývalého Sovětského svazu.

Světů zůstala jen ropa v Austrálii a v Severní i Jižní Americe. Zemní plyn ji nestačil nahradit a ropná civilizace šla na Zemi k zániku.

Ve zbytku světa vypukla panika.

Let do Jižní Ameriky znamenal neskrývané porušení Monroeovy doktríny, která říká:

Evropské státy nemají právo zasahovat do záležitostí nezávislých států na americkém kontinentě a Spojené státy budou jejich případné vojenské akce na území tohoto světadílu považovat za ohrožení svého míru a bezpečnosti a manifestaci nepřátelského postoje vůči USA. Spojené státy vyjadřují, že není a nikdy nebylo v jejich zájmu nějak zasahovat do válek mocností v Evropě, pokud není vážně ohrožena bezpečnost Spojených států.

Jenže Spojené státy si od té doby vícekrát tuto doktrínu vysvětlovaly, jak se jim právě hodilo. Jejich poslední vojenský zásah v Evropě, spojený s bezohledným bombardováním území bývalé Jugoslávie, neměl s ohrožením samotných Spojených států pranic společného. Vítův otec proto připustil, že má Vít'a pravdu, když tvrdí, že je Monroeova doktrína dávno mrtvá a zrušily ji svými vojenskými zásahy v Evropě samy Spojené státy.

Jižní Amerika se už dlouho snažila vytrhnout z nadvlády Severní.

Vít'a tedy navštívil několik vládařů, kteří se víceméně formálně nechali titulovat jako prezidenti. Jeho nabídka byla na jedné straně lákavá: januly, Fuhungovy zdroje a ochrana hranic proti střelám všeho druhu, na druhé straně požadoval ukončení zabíjení včetně trestů smrti, skutečné dodržování lidských práv, zejména svobody slova a volný přístup občanů na Fuhungovy noviny, dohlízející na plnění úmluv.

Indové na to přistoupili, když je Vít'a ujistil, že je Fuhungo spolehlivě ochrání před nebezpečím pákistánských atomových hlavic.

Rusové a Číňané se cukali víc, ale převážila u nich touha po rozkvětu hospodářství, který se dal vytušit za elegantním mimozemským řešením dopravy a zejména energie.

Indonésii zlomilo hrozící zhroucení hospodářství po nečekaném zániku ropných paliv. To už její představitelé jasně věděli, že je zle a byli ochotni ustoupit.

V Jižní Americe se zatím ropa z vrtů čerpala bez problémů a nové vrty slibovaly další rozšiřování těžby. Jenže chmurné zprávy z ropného světa donutily vládní představitele brát vážně předpovědi, že ropa v dohledné době dojde i v Americe.

Jednání se ale nečekaně uhnulo na úplně jiné téma.

„Kdo jste?“ zeptal se nečekaně prezident trojice dětských vyjednávačů.

„To snad víte od samého začátku,“ zkusil ho odbýt Vít'a, nečekaným dotazem trochu vyvedený z míry. „Přišli jsme z Evropy, z České republiky...“

„To nemám na mysli,“ přerušil ho prezident. „Ani jeden z vás nemá na krku křížek. Vy nejste křesťané, že? Komu skutečně sloužíte?“

Ťafku z tohoto směru Vít'a opravdu nečekal.

„Přišli jsme k vám z *křesťanské* Evropy,“ opakoval svá úvodní slova z tohoto jednání, jen doplněná o slůvko *křesťanské*, které předtím nepovažoval za nutné uvádět. Dosavadní partneři jistě dobře věděli, jaké náboženství v Evropě převažuje, ale odlišná víra nikomu při jednání nevadila. Ani Číňanům, ani muslimským Indonésanům. Až tady...

„Křesťanská Evropa už není křesťanská, jak bývala!“ doplnil to prezident. „Hlavně to platí o České republice, byli jste dlouho pod nekřesťanským Ruskem!“

„Byli,“ připustil Vít'a. „Ale to už je dávno. Tak dávno, že to ani nepamatuji. Narodil jsem se až po odchodu Rusů.“

„Křesťanství upadlo i v západní části Evropy i v Severní Americe!“ přitvrdil prezident. „Namísto křesťanských hodnot se nebyvale rozmohlo uctívání zlatého telete – pokud vám ten obrat z Bible ještě něco říká.“

„Aha – tohle vám leží na srdci!“ pochopil konečně Vít'a a chvíli se zamyslel.

„Ano – právě to!“ pokračoval prezident. „Komu skutečně sloužíte, když křesťanství není vaší vírou?“

„Vy se považujete za křesťany?“ zeptal se ho Vít'a.

„Jistě!“ odvětil hrdě prezident a dotkl se křížku, zavěšeného na řetízku kolem krku.

„Pak jistě křesťansky milujete i své nepřátele... kolik vašich odpůrců jste nechal během vaší vlády popravit, zastřelit, zmrzačit nebo aspoň mučit?“

Takhle útočnou otázku nikdo nečekal a po ní se rozhostilo trapné ticho. Bylo známo, jak se jihoamerické režimy bez výjimky chovají ke svým odpůrcům.

„Nedávno proběhla v Čechách vzpoura, podporovaná ze zahraničí,“ pokračoval tišeji Vít'a. „Zkuste uhodnout, kolik obětí bylo na straně povstalců? Přesná čísla asi neznáte, ale postačí mi přibližný poměr počtu mrtvých jedné strany ku počtu mrtvých druhé. Napovím vám jen v tom, že vzbouřenci povraždili tisíce žen a dětí, než je Policie přemohla a vzpouru pak rychle potlačila.“

Nikdo se ještě pořádně nevzpamatoval z předchozí otázky, takže ticho trvalo dál. Ale Vít'a už je nemínil rušit, čekal teď vytrvale na odpověď.

„No... podle světových zpravodajských agentur obžaloval mezinárodní soud vaši vládu z genocidy...“ vykoktal prezident. „To nevypadá zrovna křesťansky!“

„Ta zpráva sama byla pravdivá, soud nás skutečně obžaloval. Jenže ta obžaloba byla od prvního do posledního písmene vylhaná,“ odpověděl na to Vít'a.

„Chcete tvrdit, že to z vaší strany žádná genocida nebyla?“ mračil se prezident.

„Nejenže u nás neproběhla genocida, ale při potlačování vzpoury nepřišel o život ani jeden vzbouřenec. Ani jeden – ačkoliv hromadně vraždili naše lidi! Pravda, všichni skončili ve vězení, ale ani v průběhu bojů, ani později ve věznicích nikdo nezahynul, nikdo nebyl zmrzačen ani mučen. Poměr obětí povstání v Čechách byl několik tisíc – k nule! Pochlubte se teď vaší křesťanskou láskou k vašim nepřátelům!“

Trapné ticho pokračovalo. Vít'a svým protějškům nechal dost času na vzpomínání, ale to, co slyšeli, se nedalo jen tak snadno spolknout. Ticho trvalo dlouho, déle než minutu. Prezident zaraženě mlčel. Možná litoval, že si s tím vůbec začal. Ten kluk měl ale jedovatý jazyk! A přitom na to nevypadal! Ale na těchto dětech bylo cosi hrozného. Už to, že je na takovou výpravu vyslali samotné, bez ochrany dospělých. Nedalo potvrdit ani vyvrátit, zda skutečně použily oběžnou dráhu kolem Země namísto běžné letové výšky, jisté bylo jen to, že jejich letadlo nebylo obvyklé. Že se o ně rodiče nebojí! Jenže – jestli se o ně nebojí, pak by to mohlo být tím, že jsou chráněné něčím jiným. Nějakou neznámou silou. Jsou si příliš jisté! Zpochybňovat na návštěvě křesťanské kvality hostitele, to je tedy síla! To by si nikdo dovolovat neměl! Prezident úplně zapomněl, že s pochybami o hostech přišel jako první.

„A tomu máme věřit?“ vzpomatoval se. „Co bylo ve zprávách o hromadných hrobech ve vaší zemi, zahrnovaných po potlačení vzpoury buldozery?“

„Ano, byly u nás hromadné hroby, zahrnované buldozery,“ kývl klidně Vít'a. „Nebyli tam ale mrtví lidé, jen dobytek. Povstalci totiž vystříleli několik farem, dobytka pozabíjeli víc než dokázali spotřebovat, maso se zkazilo a nebyla jiná možnost než použít buldozery.“

„To by snad žádný soud nemohl žalovat!“ namítl opatrně prezident.

„Ale mohl!“ povzdychl si Vít'a. „Všechno je dnes možné. Možná máte pravdu, že se v Evropě nebývale rozmohlo uctívání zlatého telete. Pak se i soudci chovají nekřesťansky a klidně vědomě odsoudí člověka za zločiny někoho jiného, nebo za zločiny, které žádnými zločiny nejsou. Za to ale nemůžeme. Můžeme jen za potlačení povstání, ale v tomto směru máme svědomí až výjimečně křesťansky čisté.“

„Ale do kostelů nechodíte!“ vyjel si umíněně prezident.

„Když navštěvuje kostely vrah, který zabíjí a mučí lidi, je to z podobenství o farizejích – jestli vám ten obrat ještě něco říká,“ rýpl si Vít'a. „Spousta lidí má kostely jako zástěrku. V Bibli ale stojí: **po ovoci poznáte je** a nekřesťany lehce poznáte podle nelidských činů. My jsme za celou dobu naší vlády i při potlačování povstání nezabili jediného nepřítele. Ještě se chcete s námi srovnávat? Nejsmutnější pohled na křesťany je, když po kázání slova Božího vyjdou z katedrály a rozvinou si nad hlavami obrovský nápis: Bombardovat!“

„Kde jste to viděl?“ mračil se prezident. „Někde u nás?“

„Ne, to bylo u jedné katedrály v New Yorku,“ odvětil Vít'a. „Nechci vám příliš sahat do svědomí, ale když chceme konec zabíjení a dodržování lidských práv, tak d'áblům zcela očividně nesloužíme. Těm byste sloužili vy, kdybyste to odmítli.“

Další jedovatost! Ale prezident cítil, že na to jsou argumenty, získané ze zpráv velkých světových agentur, trochu slabé. Kdyby byly pravdivé, pak snad! Ale o zprávách světových agentur už se dávno vědělo, že nejsou ani přesné, ani nestranné – takže ani pravdivé.

Co s tím?

Odmítnout kvůli zámince, že by se to neslučovalo s křesťanstvím? Pravda, doposud to přijali jen vyznavači jiné víry, jako Číňané, hinduisté nebo muslimové... O Rusech se toho moc neví, ale i pravoslavní by měli být křesťané... Ten kluk zná biblické obraty, ale to ještě nic neznamena, mohl by je znát i služebník samotného Satanáše... jenže kdyby to neodmítl jiný křesťanský vládce, byl by to trapas...

„Dobrá, vraťme se k původnímu tématu,“ ustoupil raději prezident. „O znepokojivých skutečnostech ohledně vysychajících ropných polích už jsme slyšeli i u nás, ačkoliv pokud je mi známo, týká se to výhradně Asie a Evropy!“

„Také Afriky a Austrálie,“ doplnil ho Olda. „Až vyschne ropa v Jižní Americe, jinou už nikde nekoupíte. To, co se bude v té době ještě těžit v Severní Americe, nebude stačit ani pro Spojené státy. I kdybyste za ni chtěli platit zlatem, neprodají vám ani barel.“

Prezident zpozorněl, stejně jako všichni z jeho doprovodu.

„Poslyšte – jak můžete jen tak tvrdit, že ropa vyschne i v Americe – a zejména, že nám její zásoby dojdou nejprve tady na jihu?“

„Víme to,“ řekl klidně Vít'a. „Ropa končí v celém světě, proč byste zrovna vy měli být výjimkou? Nezbývá vám než nám věřit. Stejně jako když tvrdíme, že januly neznají, co je to havárie. Ale s tím už máme praktické zkušenosti. Navštivte město, kde dnes januly létají – Moskvu, Bombaj, Peking nebo Jakartu a pochopíte, proč to můžeme tvrdit. Dnes je tam mumraj, že by člověka rozbolela hlava. Přitom až dosud nedošlo k žádné havárii.“

„Nějaké obrázky už ve zpravodajských relacích byly,“ přikývl prezident zamračeně. „Nechápu jen principy vašich... Fuhungových zdrojů energie. Opravdu jsou tak silné, že by mohly nahradit i atomové elektrárny?“

„Tak silné nedodáváme,“ zavrtěl hlavou Vít'a. „Ale ani nejsou třeba. Dodáváme je na míru spotřebičům. Nejsilnější utáhnou i elektrickou tavící pec – větší žrouty nikde nemají.“

„Ale přece jen... například elektrické lokomotivy jsou úžasní žrouci elektřiny!“

„Tak za prvé – mohli bychom vám dodat zdroje, které by se daly zabudovat přímo do lokomotiv a ušetřili byste i trakční vedení. Jenže za druhé – po zavedení janul nebudete žádné lokomotivy potřebovat a ušetříte i koleje, mosty, tunely a nádraží.“

„Aha... takže u lodních motorů to bude něco podobného...“ došlo rychle prezidentovi.

„Asi tak,“ přikývl Vít'a. „Jediné, co budete potřebovat, budou kontejnery. Ale to jsou ve většině případů pouhé krabice a těch pár speciálních nebude představovat problém. Kde máte speciální návěsy za tahače, můžete je použít místo kontejnerů – kola jim nevadí.“

„Je to zajímavá nabídka,“ připustil prezident. „Ale chcete po nás příliš mnoho. Nejsme připravení... na tak náhlé přeměny.“

„Ty přeměny vás beztak neminou,“ řekl Vít'a. „Buďte rádi, že vás na ně připravujeme už teď. Teď to ještě půjde plynule, ale kdybyste odmítli... mohli byste dopadnout podobně jako král Saudské Arábie!“

Saudská Arábie Vít'ovi sloužila jako odstrašující příklad. Saudský král nedávno povolal na trojici dětských vyjednávačů své gorilí bodyguardy. Ovšemže bezúspěšně, neboť všichni tři mžikem nasedli do přivolané januly, kde byli v naprostém bezpečí. Ke krachu jednání možná přispělo i to, že tam byla s kluky i Janka – v Saudské Arábii to byla několikanásobná drzost. Bylo přece neslýchané, aby v delegaci byla žena, ke všemu nedospělá a chraň Alláh – nezahalená! A ty Vít'ovy podmínky! Vždyť to bylo nestoudné vydírání!

V Saudské Arábii nepořídili, ale královská rodina dopadla hůř. Její ropná pole začala náhle místo ropy chrlit špinavou, mastnou mořskou vodu – jenže ropa byla to jediné, čím si Saudská Arábie ve světě všechno kupovala. Náhle nebylo palivo ani pro auta pro královskou rodinu, natož pro rozvoz zboží – které v přístavech beztak rychle vyschlo.

Krále na poslední chvíli napadlo dovézt pro královskou rodinu auta na plyn z Japonska – ale ostatní doprava mezitím zkolabovala a po výpadku příjmů z ropy se potvrdilo, že země není soběstačná v potravinách. Král ale nedovolil sáhnout na zlaté rezervy a neuvolnil je ani na nákup potravin. Dokázal jediné dát brutálně potlačit hladové demonstrace ve městech. Ze Saudské Arábie mezitím o překot odjížděli cizinci, následovaní kolonami uprchlíků.

Když po dvou týdnech zakotvila v přístavu Džiddě americká válečná flotila, zdálo se, že královské rodině, obležené vzbouřenci v královském paláci, svítla jiskřička naděje. Jenže Američané spěšně nalodili svá letadla a vojáky ze svých základen a pak odpluli, aniž by pro krále a jeho klan hnuli prstem. Upřímně řečeno – nic by pro něho stejně udělat nemohli, poslední zbytky paliva spotřebovala jejich letadla na přelet na letadlové loď.

Pak odpluli, aniž by vyčkali, jak dopadne obléhání královského paláce v Rijádu. Další zprávy z Rijádu byly amatérsky zmatené, ale shodovaly se v jednom: celá královská rodina skončila krutým lynčem s vláčením mrtvol po ulicích města.

Že by to v Jižní Americe nebylo možné? No... osud je asi lépe neprovokovat...

„Takže zbývá jen projednat ty... Fuhungovy noviny...“ vrátil se prezident k tématu.

„To je jednoduché,“ chytil se toho Vít'a. „Jsou součástí janul, či přesněji knihafonů. Vám půjde hlavně o to, abyste se s nimi naučili pracovat dříve než vaše opozice. Pak máte naději, že se při čestném přístupu udržíte.“

Udržíte... snad lépe než ti v Rijádu... pomyslel si prezident.

„Máme tu zprávu od našich lidí z Indie,“ zavrčel nepříteli ochotně. „Jestli to má být za stejných podmínek jako tam, pak se to snad dá zvládnout...“

„Budete to muset zvládnout tak jako tak,“ řekl Vít'a. „Čím dřív, tím lépe.“

„Dobrá – tak tedy radši hned...“

Zvon šilencův

Když si Vít'a na mapě světa označoval zeleně státy, které přijaly Fuhunga se vším, co k tomu patřilo, nejprve se mu zazelenala Asie – až na Arabský poloostrov, který vyjednávání s dětmi uraženě odmítl, a Japonsko, které si nedovolilo rozzlobit Spojené státy a palivovou krizi vyřešilo urychlenou přestavbou automobilů na zkapalněný plyn z Ruska.

Nakupovalo by sice raději u svých spojenců, ale Spojené státy mu nic neprodaly, takže vzalo zavděk i přebytky plynu z Ruska, vzniklé odřeknutím zakázek Čínou.

Také Austrálie zůstala věrně při starém, i když byla nucena přestavět své námořní lodě na pohon uhlím, kterého měla naštěstí i na vývoz. Přechodný nedostatek dopravní kapacity rychle srovnala, neboť přestavbu automobilů na plyn zvládla hladce i vlastními silami.

Po Asii následovala Amerika. Ačkoliv i Jižní Amerika měla naleziště plynu, zůstalo při starém ropném režimu jen Mexiko, Spojené státy a Kanada. Nebylo divu – jen v tom koutě světa se ještě dala těžit ropa. Američané si ale nikdy nezvykli palivy šetřit a spotřebu měli mnohem vyšší než vlastní zdroje. Veškerá těžba v této oblasti nestačila ani pro Spojené státy a ačkoliv jim Mexiko většinu své ropy ochotně prodávalo, její nedostatek se obzvlášť těžce projevil na hospodářství. Auta se už bezstarostně neproháněla po silnicích a dálnicích, jako dřív – strmě stoupající ceny benzínu donutily chtět nechtět šetřit i ty, koho by to před rokem ani nenapadlo.

Nejtěživěji dolehl nedostatek paliv na klasickou leteckou dopravu. Zazobaní majitelé soukromých letadel nedostatek příliš nepocíťovali, ale letecké společnosti se jedna po druhé pokládaly jako dominové kostky. Byl to konec cestování po celých Spojených státech, jak se komu líbilo. Ceny letenek stoupaly rychleji než airbusy, kterých naopak létalo čím dál tím méně. Největší letecká flotila světa trčela většinou nečinně bez paliva na letištích.

Na Jih od Sahary se Afrika na Vít'ově mapě zelenala bez jediného místečka jiné barvy. Januly se rozlétly po jižní části kontinentu, dostupná doprava umožnila rychlejší výměnu zboží, zejména potravin. Ani Afrika se ale nezměnila celá – státy sousedící se Středozemním mořem odmítly o Fuhungovi vyjednávat a Vít'ův táta nad tím jen pokrčil rameny.

„Nechtějí? Nemusí!“ prohlásil s klidem. „Podruhé tu nabídku nedostanou, sami budou muset přijít s prosíkem.“

Nad Asií i Afrikou se ve velkém vznášely jen januly. V Evropě bylo nejvíce rušno ve vzdušném prostoru Ruska, jen místo letadel zaplňovaly oblohu januly. Létali i Rusové, pro které byl až dosud nákup aut příliš drahým luxusem. Nečekané možnosti januly otevřely dětem. Létání bylo bezpečné i nad moři, i nad rozsáhlými liduprázdnými prostory Sibíře. Tlačítko automatického návratu vyloučilo nebezpečí zabloudění a dovolovalo proto rodičům pouštět své děti kam se jim zachtělo, aniž by se o ně museli bát.

Vzdušný prostor západní části Evropy byl naopak pustý a prázdný.

Evropská unie vzdorovala janulám dlouho – trojice českých dětských vyjednávačů ji dosud vynechávala a představitelé států neměli o januly a především o Fuhungovy noviny zájem. Zatímco většina Asie už dávno díky janulám létala, Evropa se stále držela při zemi – už protože pro letadla neměla palivo. I dálnice značně prořídly a letecký provoz se omezil na státní návštěvy. Automobilovým hitem byla přestavba na plyn – což u letadel nepřípadalo v úvahu. Dovolenu u moře si proto mohli dopřát už jen velcí zazobanci – a i ti tam jezdili nepohodlnými automobily.

Ačkoliv byl tento stav dlouhodobě neudržitelný, vyjednávání bohužel předpokládalo nejprve ukončit sankce proti České republice. Rusko a Čína je ale vyhlásili za protiprávní, takže nebyla otázka, zda se někdo od ostatních odtrhne, ale kdo a kdy to udělá jako první.

Embargo proti České republice prolomilo jako první Slovensko a hned po něm Polsko. Brusel na to reagoval vyhlášením sankcí i proti nim, především bloádou leteckého provozu na polských a slovenských letištích. Ha, ha! Jako kdyby se tím něco změnilo! Nad Evropou bylo klasické letadlo vzácné jako kdysi vzducholodě a obloha nad Polskem a Slovenskem naopak brzy doznala hemžení jako nikdy předtím. A co víc – polské děti přišly na zajímavé a do dneška neobvyklé možnosti cestování – nikdy v historii nebyly hranice mezi Polskem, Běloruskem, Ruskem, Slovenskem a Čechami tak lehce překročitelné! Rychlost janul jim umožňovala výlety do opětovně spřátelené ciziny jako do sousedního města. Představovaly účinnější prostředek, než kdysi chválená dělnická bratrskost, i později ještě vychvalovanější Schengen. Cestování dnes nestály v cestě hranice zadržované ostnatým drátem s ohradníky nabitými elektrickým proudem, jako v dobách studené války, ale ani finanční nedostupnost, která měnila dovolenou v zahraničí pro velkou část lidí v cosi příliš luxusního – nehledě na systematické okrádání lidí pomocí řízených krachů cestovních kanceláří. Mladí Poláci si teď mohli zaletět do Prahy, Brna nebo Karlových Varů až z Varšavy, aniž by k cestě potřebovali komunistický devizový příslib, vouchery ani natřískané peněženky na palivové příplatky pro nenasytné letecké společnosti.

Pro české děti nebyl naopak problém zaletět si každé odpoledne k moři – buď k Baltu u břehů Polska, nebo dál do Ruska. Mohly ale ignorovat hranice nespřátelených států a letět přes Rakousko a Itálii, nebo přes Rakousko a Slovinsko až na břeh Jadranu. Mohly tam letět i s rodiči, pokud měli chuť a chvílku volného času. Vzdálenost už nehrála roli – při rychlosti janul to k moři trvalo jen dvacet minut – dříve než by se autem vymotaly za hranice Prahy. Ani finanční stránka nebyla nepřekonatelná – na tři hodiny k moři a zpět nikdo žádné peníze nepotřeboval, pokud si na místě nic nekupoval.

Nákupy představovaly problém, který většinu Čechů od nakupování odradil. V Polsku nebo v Rusku to šlo, tam peníze zajistila Fuhungova banka, ale na jihu Evropské unie Češi peníze legálně získat nemohli. Kdo si nějaké načerno sehnal, mohl o ně při prvním nákupu přijít – místní policie a zejména exekutoři byli k Čechům pořád nesmlouvaví.

V jižních státech Evropské unie ale beztak nebylo kromě suvenýrů co nakupovat.

Kdysi byly v Čechách desítky půjčoven automobilů. Místo nich tu dnes byly půjčovny obytných buněk, jaké prvně použili vojáci při monitorování vojenského cvičení Stahlwerke. Ve spojení s janulou totiž vznikl pohodlný karavan. Menší, než jaké jezdily v Cikánském království, ale postačující pro kempování kdekoliv po světě. Vít'a změnil vlastnosti janul. Ani katuly s naloženým nákladem se nevypařily při každém vysednutí majitele, ale teď se daly pomocí knihafonu uzamknout proti vniknutí zlodějů, takže mohly být ponechány bez dozoru na parkovištích aut nebo v kempinku. Nebyl problém naložit do ledničky zásoby na celou dovolenou a na místě nekupovat vůbec nic – a i když se místní lidé na takové turisty dívali skrz prsty, nebyla to vina Čechů, jako spíš místních exekutorů.

Nechat karavan bez dozoru někde v Polsku nebo Rusku nedělalo problémy, uzamčená janula dovnitř nikoho cizího nepustila. Západ Evropy byl v tomto směru nebezpečnější. Ne kvůli zlodějům, ti by neměli úspěch ani v Cikánském království, ale na výletníky občas po návratu čekalo u jejich januly policejní komando, často i s připraveným exekutorem.

Zaskočení turisté měli zhruba dvě možnosti, jak nepříjemnou situaci řešit.

Pokud cestovali alespoň ve dvojici, mohli v klidu nasednout do druhé januly a vzít tu první do vleku – brzy se tomu říkalo „na lano“, ačkoliv nikde žádné lano vidět nebylo. Pak mohli na vhodném pustém místě předsednout – příležitost už se vždycky našla.

Bez naděje ale nezůstali ani jednotlivci. Knihafon totiž dokázal svoji janulu řídit i na dálku – stačilo se někde poblíž ukrýt a vyprostit ji opatrně z obklíčení, aby se okolním lidem nezpůsobilo zranění. Nasednutí bylo nejnebezpečnějším okamžikem, neboť lidé byli mimo januly zranitelní a zejména děti byly slabší než muži od místní policie. Ale totéž nebezpečí hrozilo všem, kdo janulu byť nakrátko opustili.

Fuhungovy noviny pořád ještě doporučovaly Čechům v některých zemích, zejména na Západě, vůbec neopouštět bezpečí janul. Januly pro ně představovaly jistotu, podobnou známému heslu *Můj dům – můj hrad* – ale jediné uvnitř. Vzhledem ke snahám některých policejních složek zemí Evropské unie zatknout vetřelce v janulách i pomoci pastí, doplnil Vít'a do návodu ke starému ochrannému heslu *QX* další funkci: změnu janulu v buldozer, takže sice před pevnou překážkou zabrzdí, ale kdyby jí bránila v cestě, opře se do ní, zvolna ji odstrčí a kdyby ani to nebylo možné, prolomí ji. Ta funkce měla být velice pomalá, sotva několik centimetrů ve vteřině, zato by janulu nezastavil ani skalní zával v jeskyni.

V návodu ještě stálo, že každé silové použití hesla *QX* janula sama zdokumentuje pro pozdější vysvětlování na České Policii – ale to bylo jen drobné opatření proti zneužití.

Jenže – znáte to – co se Čechům nedoporučuje, a dokonce zakazuje, to ještě víc láká. Oblafnutí rakouské či německé policie nebo italských karabinieri považovali někteří Češi za vrcholně adrenalinový zážitek. Naštěstí januly zaručovaly, že v těchto případech neměla policie poslední a rozhodující slovo, všichni se v pořádku vrátili a nikdo nezůstal ve vězení.

Rakousko proti narušování svého vzdušného prostoru protestovalo, ačkoliv pořád ještě – díky přerušeným diplomatickým vztahům – přes Madagaskar. Česká vláda na rakouskou nótu stručně odpověděla, že vzdušný prostor považuje za pozůstatek Schengenu a pokud januly na území Rakouska nevyvíjejí žádnou nepřátelskou činnost, jeho svrchovanost to neohrožuje a není tedy důvod ke stížnostem.

Lidé – a nejen v Evropě – si začali zvykat, že dálky přestaly být překážkou.

Cesta k protinožcům přestala být problémem a cesta kolem světa románem.

Ve dvě hodiny v noci, když všichni ve Skalním domě spali, se náhle všemi místnostmi rozeznělo hluboké dunění, nebo spíš dlouhý, hluboký, jen zvolna slábnoucí tón. Jako kdyby kdesi ve skále zazněl neskutečně obrovský zvon.

Probudilo to všechny. Někteří vyletěli z postelí, jiní ještě chvilku nechápavě leželi, ale brzy se všichni zvedli a ustrojení nebo v pyžamech se sbíhali do velkého pokoje.

„Co se to děje?“ ozvalo se pokaždé ve dveřích.

Ptali se všichni, ale odpověď neznal nikdo. Vít'ův a Jančin tatínek byl v Praze, nemohl se proto do diskuse zapojit, natož aby hledal řešení.

Zvon ale ještě nedozněl a ozval se znovu. A pak se skála rozezněla jako katedrála při slavnostním vyzvánění – anebo při morovém poplachu. Jedna rána následovala za druhou, po každém úderu tón zesílil, ale než stačil utichnout, přišla další rána a skála strašidelně kovově zněla ze všech stran, až od toho uši brněly.

Pohled z okna – ve Skalním domě šlo jen o náhradu skutečných oken obrazovkami – poskytl jen nepatrné vodítko k tomu, co se děje. Venku byla noc, ale každý úder do zvonu provázela na krátký okamžik oranžová záře. Vždy to byl jen záblesk na zlomek vteřiny, pak zas pohasla, pokaždé současně s dalším úderem do zvonu.

Zřejmě to k sobě patřilo – asi jako blesk a hrom. Jenže blesky nejsou tak do žluta.

„Podívám se ven!“ napadlo Vítu.

„Nikam nepůjdeš!“ zarazila ho maminka. „Tam se děje něco nebezpečného!“

„Ale mamí – v janule se mi nemůže nic stát!“ namítl Vít a zmizel ve dveřích do chodby k přístavišti. Než se stačila rozběhnout za ním, dveře se před ní zabouchly.

„Moment!“ ujal se slova Olda. „Napojím svůj knihafon na jeho janulovou kameru!“

To bylo rozumnější než hnát se bezhlavě za ním. I Vítova maminka se obrátila nazpět a spolu se všemi ostatními sledovala, jak Olda roztáhl obrazovku svého knihafonu a cosi na něm manipuluje.

Zřejmě ale věděl co dělat, protože obraz na jeho obrazovce naskočil během dvou až tří vteřin. Byla to asi chvíle, kdy Vít a v přístavišti nasedal do své januly, ale obraz vzápětí sklouzl dolů do vody a projel krátkým podvodním úsekem chodbičky. Dál už bylo ochranné pole, znemožňující přístup lidem zvenčí, nevybaveným otevíracím klíčem v janule. Zvenčí toto pole napodobovalo skálu, ale zevnitř bylo průhledné. Janula si osvětlila přibližně metr vody před sebou, takže všichni ve Skalném domě, kdo sledovali obraz na Oldově knihafonu, jen vzdychli při spatření – míhajících se lidských nohou s ploutvemi.

V kalné vodě před Skalným domem plavalo několik potápěčů v černých neoprénových oblecích. Ve dvě v noci to nemohli být náhodní sportovní potápěči. Nesouviselo to nějak se zvonem ve skále?

Vítovy janula ale mezi nimi proplula aniž by přibrzdila. Rozhrnutou vodou nejbližší potápěče jen jemně odsunula do stran, Vít a se tím zřejmě nemínil zdržovat, plul v hloubce dál, až po několika metrech se jeho janula vynořila a vznesla do výšky.

„Půjdu se mrknout na ty potápěče!“ vyskočila Janka.

„Zůstaň tady!“ poručila jí ale maminka a tentokrát ji zachytila za svetr a nedovolila jí odejít stejnou cestou jako Vítovi.

„Ale mamí – ti potápěči tam určitě nejsou náhodou! Co kdybych jednoho z nich zajala a přivezla ho sem? Můžeme se dozvědět, co to znamená!“ nabízela se Janka.

„Jak jsem si všimla, byli to samí silní chlapi!“ namítla maminka. „Každý by tě přepral levou rukou!“

„To by museli být odolní proti přimrazení!“ odfrkla si Janka. „Tak tam jdi ty, ty přece taky umíš přimrazit! Přivez sem jednoho!“

„Jenže tady bychom ho museli odmrázit, jinak se nic nedozvíme!“ namítla maminka.

„Ty neumíš někomu přimrazit jen nohy nebo ruce, aby neškodil?“ zavrčela Janka.

„Nechme to na později!“ rozhodla maminka rázně. „Teď se dívej, co zjistí Vít a, když byl tak hrrr!“

Na Oldově knihafonu bylo zatím znát, že Vít a s janulou nabral strmý směr vzhůru. Už z výšky dvou set metrů bylo v záblescích ohně vidět, že skála, v níž byl Skalní dům, je nějak podivná. Záblesky pocházely z ohromných výbuchů na jejím povrchu. Do všech stran se při nich rozlétalo cosi, co z okolních stromů rvalo jehličí i celé větve. Skála se ale těmto výbuchům nepodvolovala. Sloupl se její kamenný povrch, ale pod ním byl podivný hladký tmavozelený povrch, podobající se zelenému kovu.

„To tam přece nikdy nebylo!“ vydechla překvapením Janka. „Z téhle strany býval dříve vchod s přijímací halou, ale to tu byla normální vápencová skála!“

„Věděl bych, co je to!“ zavrčel Olda. „Zelený kov... ten přece vytváří jen Fuhungo! Někoho zřejmě včas napadlo Skalní dům opevnit a jestli je to doopravdy Fuhungův zelený kov, pak bychom se těch náloží vůbec bát nemuseli! Odjakživa se ve válce sledují souboje mezi kanóny a pancíři – tohle by tedy bylo jedno z dalších vítězství pancířů!“

„No – co já vím, zatím žádný pancíř nakonec neodolal,“ sýčkoval Hynek.

„Pak by ale mohl být slabým místem Skalního domu vchod!“ napadlo Jitku.

„Ten chrání stejné silové pole jako januly!“ mávl rukou Olda. „Nacházíme se tedy v pevnosti, jaká ještě nikdy na světě nebyla!“

„Dobře – ale odkud se berou ty výbuchy na naší skále?“ obrátila na to pozornost Janka. „Nikdo tam přece nic nenosí!“

To ale zřejmě napadlo i Vít'u, protože jeho janula po krátkém zaváhání zamířila opět do výšky a otočila se zády ke Skalnímu domu – Vít'a asi předpokládal, že nepůjde o pouhé nálože, ale o raketové nebo dělostřelecké ostřelování.

Raketové ostřelování z ciziny to být nemohlo. Fuhungo by takové střely nepustil přes hranice. Zbývala jen možnost, že za tím zase stojí někdo na jejich české straně. I když mohl dostat povel – a nejspíš i nějaké to *bakšišné* – zpoza hranice.

Pak Vít'a zachytil nepříliš daleko záblesk a vzápětí druhý. Třetí záblesk byl nejbližší – ne že by byl se zdroj těch záblesků přiblížil, ale Vít'ova janula stačila nabrat směr k tomu místu – a rychlost stíhaček. A krátce poté už brzdila, nebylo to tak daleko.

To už všichni viděli, co způsobuje šílené zvonění kolem nich.

Byly to tři dalekonosná děla na těžkých kolových podvozcích, známá jako *dany*. Měla je Armáda České republiky ještě po Československé lidové armádě. Ozařovaly je plameny, šlehající z hlavní při každém výstřelu, ale do januly praskání nepronikalo a Vít'a si je tak mohl prohlédnout pěkně zblízka.

Kdo jim ale nařídil střílet na skoro pět kilometrů vzdálenou skálu?

Ještě horší otázka byla – mohlo to souviset s potápěči v řece u Skalního domu? Byli by přece střepinami ohroženější než lidé uvnitř! Stačil by jeden zbloudilý výstřel, granát mohl dopadnout do řeky místo na skálu – a parta potápěčů mohla být po kouskách rozvěšená po okolních stromech!

Vít'a s janulou mezitím doletěl až tak blízko, že si mohl palebné postavení kanónů prohlížet pěkně zblízka. Spolu s ním je napjatě sledovali všichni ve Skalním domě, kde zněl skoro neustále, jako zvon šilencův, Fuhungův pancíř ze zeleného kovu.

Vít'a chvíli sledoval to válečnické běsnění, ale pak si asi uvědomil, že dělostřelecké granáty sice buší do neprůstřelného zeleného kovu, ale za ním jsou jeho nejbližší.

Slétl dolů, k prvnímu kolosu. Vzápětí boční pancíř dělové věže zmizel, jako kdyby byl z ledu pod plamenem autogenu. Uvnitř spatřil kanonýry – vojáky Armády České republiky. Osvětlovala je vnitřní lampička, právě sledovali nabíjecí automat, krmící dělovou hlaveň dalším granátem. Vít'a na chvíli vysedl z januly, aby je mohl mezi dvěma výstřely oslovit.

„Necháte toho, syčáci?“ vykřikl na ně.

Vojáci ale dělali, jakoby ho neslyšeli. Vít'a si uvědomil, že ho nejspíš skutečně neslyší ani jeden z nich, museli být přece z předchozích výstřelů ohlušení a možná měli na uších pod tankistickými prilbami tlumiče hluku či co, zkrátka ho neslyšeli. Byli tak zaměstnaní, že si nemuseli všimnout ani zmizení části bočního pancíře.

„Aha – takže to na vás nestačilo!“ ulevil si Vít'a.

Soustředil se na jednu z obrovských pneumatik – a použil proti ní příkaz *novrozo*.

Obrovský korpus podvozku poklesl na pravou stranu. Vojáky uvnitř to trochu hodilo na stranu, jenže kanón v té chvíli zaburácel až Vít'ovi zalehly uši, hlaveň sebou trhla zpětným rázem skoro metr dozadu a vozidlo se zakymácelo, takže ti uvnitř nerozpoznali, že jim na pravé straně jedno kolo chybí. A zase zaujatě sledovali nabíjecí automat.

Vít'a už toho měl ale dost. Soustředil se na všechna tři zbývajících kola na této straně podvozku – a *novrozo* je změnilo v nic.

Tohle už stabilita podvozku neustála. Samohybné dělo ztěžka dopadlo na bok, ještě se trochu překulilo, ale vysoká dělová věž vrátila celý kolos zpátky na bok.

Víťa pochopil, že nemá smysl snažit se komunikovat s posádkami a opět nasedl. V té chvíli už ze střechy převráceného děla vylézali kanonýři. Jeden si Víťi v janule povšiml, namířil na něho samopal a před Víťou se na okamžik zastavily tři točící se střely, jenže hned zase odpadly a sklouzly k zemi. Víťa si jich povšiml, ale ignoroval je, něco takového přece neviděl poprvé.

Místo toho se zaměřil na druhý samohybný kolos – a tentokrát to vzal naráz.

Kanón právě s obrovskou ránou vystřelil – jenže Víťou to ani netrhlo. V janule si sice všiml dlouhého plamene, šlehajícího z hlavně, ale ránu neslyšel. Vozidlo se zpětným rázem zakymácelo, ale v té chvíli mu zmizela i všechna čtyři boční kola, kymácení plynule přešlo do válení sudu a po zakolébání přes dělovou věž zůstal i druhý kanón ležet na boku.

Krátce poté ho následoval třetí. To už po Víťově janule stříleli dva kanonýři o sto šest z automatů a další si ve velkém spěchu připravoval pancéřovku. Asi nevěděl, že janulu protitankovou střelou neohrozí.

Kanonáda tím skončila. Už tu nebylo nic, co by do Skalního domu vůbec dostřelilo, nepočítaje ruční zbraně, které by neměly větší účinek než ťukání nehtem na pancíř tanku.

Víťa se mohl vrátit, ale ještě si umínil, že se při návratu podívá na potápěče. Ale než se dostal k řece, vylétl u skály do výšky obrovský sloup vody. Nic víc se ale nedělo a když se opět s janulou potopil, potápěči byli pryč.

Voda všude kolem byla sice zkalená, ale vstupní silové pole bylo v pořádku a vpustilo Víťovu janulu do přístaviště bez problémů. Zakrátko byl Víťa mezi ostatními ve společné místnosti Skalního domu.

„Pěkně jsi jim to dal!“ přivítala Víťu Janka.

„Bylo to poměrně snadné,“ přikývl roztržitě Víťa. „Máme tu ale další záhadu. Kdo zase za tím vězí?“

„Bude to úkol pro tátu,“ řekla Víťova a Jančina máma.

„A pro Fuhunga,“ dodal Víťa.

Válečná porada ve Skalním domě pokračovala s virtuální přítomností Víťova a Jančina tatínka. Byl pořád ještě v Praze, ale účastnil se porady na Víťově knihafonu.

„Ministr obrany neví, co se stalo a kdo za tím vězí,“ informoval osazenstvo Skalního domu. „BISka to dostala za úkol rozkrýt pod hrozbou rozpuštění – už mám její neschopnosti právě dost. Zdá se, že někdo podplatil důstojníky z dělostřeleckého pluku, hlavní štáb se na štáb pluku vůbec nemohl dovolat, brali to tam jen nějakí dozorčí, kteří nic nevědí, nebo to aspoň úspěšně předstírají. Poslali tam nakonec inspektora v janule, ale ani on tam nikoho nezastihl. Podle všeho viníci zmizeli za kopečky.“

„Jo – Oldo, přepetej se na ně na Dispečinku janul!“ pověřil Víťa kamaráda pátráním po boční linii, neboť nemohl uvolnit svůj knihafon, jehož prostřednictvím zapojil do diskuse tátu. „Fuhungo to jistě bude vědět i s podrobnostmi, jako kolik kdo dostal...“

„Takhle to dál nejde!“ prohlásila ustaraně paní Myšková. „Dneska se jim to nepovedlo, ale jestli to budou zkoušet dlouho, nakonec se jim to podaří!“

„Nepodaří,“ uklidňoval ji Víťa. „Chrání nás Fuhungo a chrání nás aktivně, takže bych byl v klidu. Chápete to? Ten zvon ze zeleného kovu kolem Skalního domu nevytvořil ani na příkaz táty, ani nikoho z nás. Napadlo ho to samotného. Možná vám to přijde normální, ale uvědomte si, Fuhungo jinak pro nás neudělá nic, co bychom po něm sami nechtěli. Tenhle zvon ho napadl úplně mimo naše příkazy. Fuhungo zřejmě není tak necitelný, jak se může

zdat. Pravda, má od Tvůrců pár starých příkazů, jako že má chránit sám sebe, nesmí dopustit globální katastrofy, například při pádu asteroidů, ale o nás lidech by neměl mít žádné jiné příkazy než že má plnit ty naše a jen když porušíme zásady Tvůrců, má nám to připomenout a když na tom budeme trvat, provést je, ale ohlásit to Tvůrcům.“

„Myslíš, že by nám ta kanonáda bez Fuhunga uškodila?“ zajímalo paní Myškovou.

„Řekl bych, že ano,“ řekl Vít'a vážně. „První rána roztrhla dvoumetrovanou kamennou skořápku, pokrývající zelený zvon. Druhá nebo třetí by se probourala do bývalé přijímací haly, další dvě – tři by rozbily přepážky do hlavního pokoje a pak bych nechtěl zažít peklo, jaké by tu nastalo. Obyčejné dveře by tlaková vlna vyrazila... Kdo by stihl vlézt do januly, byl by chráněný, ale kdo by to nestihl, nebo by ho to včas nenapadlo...“

A jen pokrčil rameny. Nemusel ani pokračovat.

„A co ti potápěči?“ zeptala se paní Myšková.

„U řeky zavrtali do skály nálož,“ pokračoval Vít'a. „Odštípla asi dva metry vápence – také až na zelený zvon. Podle mě ty dvě party pracovaly nezávisle na sobě a nevěděly o sobě. Jinak si neumím představit, že by žabí muži na sebe nechali klid'o střilet sto padesátky kanóny. Kdyby věděli o chystaném ohňostroji, ani by sem nepáchli.“

„Takže nás ten zelený kov zachránil,“ vzdychla si Jitka Myšková.

„Zachránil,“ přikývl Vít'a. „V obou případech. Ale naši nepřatelé teď vědí nejen kde bydlíme, ale i to, že na nás nestačí ani kanóny ráže sto padesát. Jestli něco nepodnikneme, použili by přistě něco silnějšího.“

„Prosím tě, co ještě mohou použít silnějšího?“ zděsila se maminka.

„Třeba menší jadernou hlavici,“ pokrčil rameny Vít'a.

„Myslíš, že by byl někdo schopný odpálit v Čechách něco takového? Vždyť jsme na dohled od obydlené vesnice!“

„Pamatujete se, když začala invaze do Afghánistánu, jak se ve světě diskutovalo, jestli Američané nepoužijí proti Talibanu i taktické jaderné zbraně?“ potřásl hlavou pan Myška. „Ve světě se zdvihla taková vlna odporu, že nakonec prohlásili, že na to stačí sedmitunové bomby. Taková *sekačka kopretin* je taky svinstvo, jenže bez radioaktivity – a to už světové veřejnosti nevadilo, ačkoliv každá bomba znamenala vyvražděnou vesnici. A že jich tenkrát na Talibance pár desítek naházeli! Tam to musely být masakry! Vážně si někdo myslíte, že jim záleží na nějakých domorodcích?“

„No – *sekačka kopretin* by pravděpodobně našemu zelenému zvonu neuškodila, ale ve vsi by to mohlo pár lidí odnést,“ odhadoval Vít'a. „Jenže kvůli tomu by sem museli dostat přes naše hranice letadlo a to dnes jen tak nedokáží. Sedmitunové sekačky kopretin by jim navíc nepomohly, zvon by je nejspíš udržel, ale kdyby použili nějakou jadernou hlavici...“

„Rakety sem taky nedoletí!“ namítla nesměle Janka.

„Rakety ne,“ souhlasil Vít'a. „Ale menší hlavice by se sem dala přinést i v batohu, pak by ji mohli odpálit pěkně na dálku... a to by teprve byla jatka! A nejen ve Skalním domě!“

Olda mezitím dotazem u Fuhunga zjistil, že podplácení probíhalo stejným způsobem jako předtím u poslanců. Dokonce kvůli tomu přijeli do Čech úplně stejní *turisté*. Fuhungo je ještě měl v databázi Dispečinku janul.

„Nebylo by dobré, kdyby Fuhungo na našich hranicích sledoval pašování zbraní, zlata a dolarů?“ napadlo Hynka. „Když už hlídá létající střely...“

„Nechceš po něm trochu moc?“ utrl se na něho Vít'a. „Fuhungo tu není od toho, aby jako celník sledoval, co, kdo a kde pašuje!“

„Tak co chceš s nimi dělat?“ namítal Hynek. „Nemohl by aspoň zjistit, kdo v Čechách uplácel? Já jen... že bychom mohli takovým lidem zakázat vstup do Čech, nebo by nás mohl před nimi aspoň varovat...“

„Jak je má ale zjišťovat?“ namítala Janka.

„To je přece maličkost!“ ujišťoval ji Hynek. „Ve chvíli, kdy si na hranicích objedná naši TAXI-janulu, musí se přihlásit ke knihafonu!“

„...pokud nepoletí jako spolucestující, pokaždé s jiným řidičem,“ namítl Vít'a.

„Něco by se proti tomu dělat mělo!“ trval na svém Hynek. „Musíme něco vymyslet. Co takhle nechat Fuhunga hlídat okolí Skalního domu? A když tam objeví někoho cizího...“

„Ba ne,“ vrtěl hlavou Vít'a. „Nemá cenu sledovat pouhé prostředníky. Musíme udělat něco jiného, vymyslet něco, co by jim to úplně znechutilo...“

„Ale komu?“ zeptala se nejistě Janka.

„Když zakážeme vstup do Čech jednomu úplatkáři, přijdou jiní. Měli bychom zjistit, kdo má na tom uplácení takový zájem, že na to věnuje peníze,“ uvažoval Vít'a. „Bossově jistě do Čech nejezdí, to nechávají menším rybám...“

„To bude ale těžší zjišťování!“ upozornila ho Jitka.

„Bude,“ souhlasil Vít'a. „Zato můžeme zasáhnout pravou příčinu.“

„Můžeš to zkusit!“ popíchla ho Jitka. „Řekla bych, že to bude pěkná fuška!“

„Bude,“ souhlasil Vít'a.

Válečná porada se nakonec dohodla na pečlivějším sledování úplatkářů, tedy těch, kdo do Čech vozili peníze i zlato na úplatky a požadovali za to poslušnost. Ačkoliv by to zřejmě nevyřešilo příčiny, v něčem by to snad pomohlo. Vít'a se ale upnul na svoji myšlenku, totiž zjistit, kdo skutečně stojí za uplácením.

Pravdu ale měla i Jitka, když tvrdila, že to bude větší fuška. Vypátrat určité úplatkáře, tedy ty, kdo do Čech vozili dolary, akcie a zlato, nebylo obtížné, Fuhungo si je v Dispečinku janul ještě pamatoval a neměl by problém upozornit na ně při každé jejich další cestě do Čech. Asi by stálo za to nespouštět je ze zřetele, ale pravou příčinu by to nepostihlo a kdyby tihle bílí koně zjistili, že jsou v Čechách sledováni, přišli by místo nich jiní.

Fuhungo si mohl vzpomenout, s kým se přenašeči úplatků setkávali před svou poslední cestou do Čech. Jeho *tušivo* bylo mnohem důkladnější než *tušivo* pozemšťanů, upravených u skřítků, zaměřené na bezprostřední ohrožení. Ale i jemu selhávalo ve chvíli, kdy podezřelé osoby vzaly do ruky telefon.

Nebylo to ale úplně ztracené. Fuhungo už nemohl upřesnit, co se stalo v minulosti, ale stačilo mu počkat si na další telefonáty, pak se napojit na příslušné ústředny a zjistit, s kým jeho člověk právě hovoří. Po vyřídění neškodných hovorů od důležitých se konečně mohl začít zajímat o druhou stranu hovorů – lidi, kteří s bílými koňmi jednali.

Pavoučí síť začala dostávat jasnější obrysy.

Vít'a se spolu s Fuhungem postupně propracovali k vyšším a vyšším článkům podivné organizace, která podle všech známek dosud vládla světu. Nebyla organizací v pravém slova smyslu, ačkoliv zahrnovala méně důležité, klasickým způsobem vytvořené organizace a jak se zdálo, dokonale je ovládala a celému světu vládla právě jejich prostřednictvím. Naopak se zpětně shora dala odhalit vlákna, vedoucí směrem dolů. Vít'a by sám neměl naději něco takového nejen odhalit, ale už i pochopit, ovšem Fuhungo tyhle schopnosti měl.

Vít'ovi ale vstávaly vlasy na hlavě, když pozoroval, jak se vlákna té pavoučí sítě táhnou do Čech a kolik lidí je v ní zapletených. Někteří tam byli, aniž by si toho byli vědomi, sami tahali za další nitky, aniž by si uvědomovali, že někdo jiný tahá za ty jejich.

Někteří byli do sítě zasvěceni víc, ale nikdo v Čechách neměl ani tušení o rozsáhlosti pavučiny, ačkoliv zde bylo i několik desítek členů vyšších, nadnárodních organizací.

Co s tím? To bylo nad schopnostmi jednoho člověka! Fuhungo to sice dokázal rozluštit a zařadit jak podle klíčových lidí, tak i podle vazeb mezi nimi, ale nic víc nedělal – opět jen čekal, jak rozhodnou lidé. Zaplaťpámbu, že aspoň upřednostňoval nepatrnou skupinku lidí, upravených skřítky!

„Budu muset varovat tatů!“ oznámil Vít’a své rozhodnutí Fuhungovi.

„To je teď na tobě,“ ujistil ho Fuhungo.

Někdy ho Fuhungova pasivita až rozčillovala – ovšem na druhé straně byl někde vzadu v duši rád, že Fuhungo nejedná podle vlastního rozumu – kdoví, zda by se pak vůbec s lidmi bavil, kterým směrem by se ubíral a jestli by se to lidem líbilo.

„Příšerné, jací lidé tatů obklopují!“ vzdychl si Vít’a.

„To je na Zemi normální,“ ujistil ho Fuhungo nevzrušeně. „Právě tihle lidé se přece do politiky stahují. Je v ní obecně jen málo lidí, kteří nepatří do pavučiny.“

„Ale to je přece strašné!“ vzdychl si Vít’a. „Za chvíli bude v té pavučině i otecko a já budu muset emigrovat k Tvůrcům!“

„Myslíš, že by z tebe byli nadšení?“ zeptal se ho nečekaně Fuhungo. „Nic by neřekli, kdybys emigroval v nějaké krajní situaci, třeba kdyby ti šlo o život – ale takhle?“

„Bez tvého Zvonu by nám všem ve Skalním domě šlo o život!“

„Možná. Ale nešlo. Co myslíš, že by Tvůrce potěšilo víc? Pár nových emigrantů, kteří se odmítli podílet na zdejších nepravostech, budiž jim aspoň za to chvála, anebo někdo, kdo tu černou pavučinu trochu potrhá?“

„Zřejmě nám fandíš,“ vzdychl si Vít’a. „No – měli bychom už s tím trháním pavučiny začít. Poletím za tátou.“

„Ukaž mu aspoň její českou část,“ poradil mu Fuhungo. „Tím nic nezkazíš.“

„Zkusím to,“ slíbil Vít’a.

Když se otec a syn potkali v prostorách Strakovy akademie, nezdálo se, že by to otci bylo po chuti.

„Co tady chceš?“ oslovil syna, jakmile ho spatřil. „A jak ses sem dostal?“

„Půdou,“ odsekl Vít’a. „Uvědom si, tati, toutéž cestou se sem může dostat kdekdo, januly mají dnes všichni. Snaž se nebýt něčím zaujatý natolik, abys přehlédł *tušivo*. Je sice pravděpodobné, že by tě mohlo zachránit – ale jen když budeš neustále ve střehu.“

„Nevidíš to příliš černě?“

„Víš, tati, jaký je rozdíl mezi optimistou a pesimistou?“ opáčil Vít’a. „Chceš ode mě informace, aby ses přeřadil z množiny optimistů do té druhé?“

„Ale, ale!“ podíval se na něho otec. „Máš něco důležitého? Odkud? Povídej!“

„Od Fuhunga,“ řekl Vít’a vážně. „Trochu jsem se s ním bavil. Zkus odhadnout, kolik tvých ministrů patří mezi tvé skutečné přátele?“

Otec se na syna podíval udiveně.

„Měl jsem dojem, že jsem se darebáků nedávno zbavil!“ opáčil.

„Pojď, prosím tě, někam stranou!“ požádal Vít’a tatů. „Někam, kde se nikdo nebude divit janule! Třeba na půdu!“

„Myslíš... že by nás tu mohli odposlouchávat?“ zvažněl táta.

„To – nebo něco jiného!“ přikývl Vít’a. „Strakova akademie může být prošpikovaná štěnicemi i kamerami a řeč se dá odezírat ze rtů.“

Vyšli tedy po schodech nahoru a prošli nenápadnými kovovými dveřmi na zaprášenou půdu. Tam Vít'a vytvořil poněkud zvláštní janulu a pozval tátu dovnitř. Janula nebyla průhledná, ale zrcadlově stříbřitá.

„Co je to? Nějaká nová úprava?“ ukázal na ni táta.

„Uvnitř nás nemůže nikdo ani odposlouchávat, ale ani odezírat a nikdo nemusí vědět, co ti tam chci ukázat,“ řekl stručně.

„To je to tak vážné?“

„Ještě pochybuješ, co?“ ušklíbl se Vít'a. „Tak pojď – na lekci z arachnologie.“

Vsedli do januly, zevnitř už zase normálně průhledné, a Vít'a tátovi na knihařonu předvedl českou část pavučiny.

„Tady máš, tati, všechny, kdo se v Čechách staví proti nám. Je jich pěkná pavučina, jeden pavouk odpornější než druhý! Ted' se podívej, zvětším ti tu část, která se motá poblíž tebe. A budeš to mít i se jmény.“

„A sakra!“ zvažněl táta. „Ministr vnitra! Přitom jsem se už jednoho darebáka nedávno zbavil! Ministr obrany – ten mě ani moc nepřekvapuje, poslední dobou se choval až příliš neprůhledně... ale do ministra zahraničí bych to vážně neřekl!“

„V celé vládě máš jen dva lidi, kteří v tom nejedou!“ ujistil ho Vít'a. „Ostatní jsou jako pavouci – jen čekají na okamžik, až tě podtrhnou!“

„No potěš kostě!“

„Kostě tě těšit nebude, raději přemýšlej, co s tím uděláš!“ popíchl ho Vít'a.

„To bude oříšek!“ zamyslel se táta. „Kdybychom ted' všechny ty tvé pavouky odhalili, nikdo by nám to neuvěřil a voliči by nejspíš místo nich vyřadili mě – jako podvodníka. Pro běžné lidi je to příliš překombinované!“

„Překombinované? Možná to tak vypadá,“ připustil Vít'a. „Jenže na tu pavučinu přišel Fuhungo a tomu věřím víc než tvým ministrům!“

„Fuhunga přece nezpochybňuji!“ opáčil táta. „Ale chápej, pro normální lidi to nebude dost věrohodné.“

„Ani o tom nepochybuji,“ přikývl Vít'a. „Chci ti to usnadnit a poslal jsem naše kluky pořídit dokumentární reportáž k těm převráceným kanónům, než je uklidí. Skalní dům už asi neutajíme, takže jsem nechal všechno zdokumentovat i tam. Když to dáme dohromady, máš vynikající záminku odvolat ministry vnitra a obrany, ti jsou nejnebezpečnější. A možná, že by se při tom mohlo smést i to pavoučí hnízdo BIS, beztak je plné darebáků.“

„Jenže tím bychom se zbavili jen dvou ministrů...“ podotkl táta.

„Ostatní vezmeme pod objektiv reportérů Fuhungových novin,“ navrhl Vít'a klidně. „Bud' budou sekat latinu, nebo je Fuhungovy noviny znemožní. Tvrdě a bez milosti, ale po jednom a bez velkého rozruchu. Postupná výměna ministrů by se už dala ustát?“

„Možná dala,“ přikývl duchem nepřítomně otec. Přemýšlel.

„Ten nápad zjistit pavučinu darebáků byl fakt milionový,“ řekl po chvíli. „Napadlo to Fuhunga nebo tebe?“

„Fuhungo málokdy udělá něco bez příkazu,“ řekl Vít'a. „Jedině zelený zvon byl jeho vlastní nápad. Mě rozčilovalo, že se pokaždé pereme až s konečným výsledkem a nejdeme po hlavních intrikánech – pavouci jsem jim začal říkat až když Fuhungovi vyšla ta příšerná pavučina... Jen jsem ho požádal, aby vysledoval, kdo vlastně řídí všechny ty podrazy a kudy a hlavně odkud na to přicházejí peníze.“

„Ale tohle všechno, co jsi mi ukazoval, je v Čechách!“ nezdálo se tatínkovi.

„Ukázal jsem ti jen českou část té pavučiny,“ přikývl Vít'a. „Ta se ještě dá zobrazit na obrazovce knihařonu i se jmény. Celý pavouk vypadá takhle...“

Obrazovka místo poměrně přehledného schématu ukázala něco, co se podobalo klubku příze po hodinové hře tří koťat. Na pokraji pavučiny byla opravdu nepatrná červená tečka.

„Česká část je tohle červené,“ pokračoval Vít'a. „Z hlediska celé pavučiny je to jen zanedbatelná část, ale nás asi tlačí nejvíc. Když tu pavučinu natrháme, přestane nám vadit. Pavouci se ji pokusí doplnit, ale tady už bych se zase spolehl na Fuhunga.“

„Vít'o, to je hrozný dokument!“ řekl vážně táta. „Tobě a Fuhungovi se zřejmě podařilo najít pravé vládce světa! Pavouky – když už jim tak budeme říkat. Vládnou špatně, stačí si připomenout všechny války a nespravedlnosti, které se dnes ve světě dějí. Měli byste v tom s Fuhungem pokračovat. A bylo by dobré vysledovat pavučiny v sousedních zemích, nejlépe na celém světě. A když se někde dostanou aspoň dočasně k moci lidé, kteří do té pavučiny nepatří, bylo by záslužné pomoci jim, i kdyby jen poskytnutím potřebných informací.“

„Jsem pro,“ podíval se Vít'a tátovi do očí. „Ale tati, něco mě strašně překvapilo. Víš, ve které zemi nejsou ani stopy po téhle pavučině?“

„Tam by asi mělo být krásně!“ vzdychl si táta. „Nevím, kde to je, nenapínej mě!“

„Ono tam zas tak krásně není,“ zavrčel nesouhlasně Vít'a. „Řekl bych, že země bez té pavučiny patří naopak k nejhorším. Nespravedlnost je tam větší než jinde a životní úroveň tam lidem den ode dne klesá.“

„Cože?“ podíval se otec na syna překvapeně. „Jak je to možné? Co je to za zemi?“

„Cikánské království, tati,“ řekl Vít'a.

Pavouci

Podle Fuhungovy pavučiny byl počet lidí, kteří v Čechách patřili do jejich sítě, něco kolem milionu. Větší část byla zřejmě v síti nevědomky, někteří si možná mysleli, že slouží dobré věci a po změně předchozího režimu se mohli přidat k novému, takže by pro pavouky byli už nepoužitelní, ale více než jedno procento toho množství sloužilo pavoukům vědomě, ochotně a často za nemalé výhody.

Prakticky se dalo říci, že sem patří každý, kdo používá vůči spoluobčanům v hanlivém úmyslu slovo *socka* – a pouhé rozšíření tohoto výrazu dávalo tušit, jak hodně lidí pavoukům buď přímo a oddaně slouží, nebo alespoň nadbíhá v bláhové snaze se jim zalíbit nebo se jim aspoň trochu podobat.

Proti tomu se daly postavit volební výsledky. U průběžného volebního systému ztratily smysl tak zvané volební průzkumy. Když někoho jeho kandidát zklamal, mohl mu okamžitě hlas odebrat a dát jinému, takže stav volebního systému byl stále aktuální. V současné době měla vládnoucí *Strana pro lidi* drtivou většinu, ale dalo se počítat s tím, že po vyloučení zástupců pavouků, zvolených jinými pavouky, aby novou stranu sabotovali, odejdou nejspíš i jejich voliči. Nu což – ti byli v nové straně jen proto, aby jí mohli škodit. Otevřený nepřítel je možná lepší než skrytý škůdce. Už protože je vidět.

Na druhé straně, být v pavučině ještě neznamenalo úmyslně ostatním lidem škodit. Ti, kdo předtím sloužili pavoukům nevědomky nebo v dobré víře, mohli by dnes stejně upřímně volit Stranu pro lidi – ale mohli jako dosud stejně naivně sednout na lep pavoukům, kteří se do strany vetřeli s úmyslem škodit. To se ale ukáže až ve chvíli, kdy dojde na lámání chleba.

Vítův táta měl jako premiér jednu výhodu – mohl si ministry vybírat a nebyl závislý na vedení strany. Strana pro lidi neměla klasickou strukturu. Neměla sekretariát, u většiny stran mocnější než zbytek členů, a kromě průběžně voleného předsedy neměla ani předsednictvo. Registrovaní členové měli přístup do diskuse, kde mohli průběžně diskutovat o důležitých věcech, které strana řešila, případně o nich i hlasovat, ale nikdo premiérovi nemluvil do vlády a jeho volby ministrů.

Reportáž o neúspěšném napadení premiérova Skalního domu dělostřeleckým plukem České armády použil premiér k odvolání ministrů obrany a vnitra. Oficiálním důvodem byla jejich neschopnost odhalit přípravy atentátu. Neřekl naplno, že je to jejich dílo.

Současně premiér zrušil i Bezpečnostní a informační službu České republiky. Ten krok odůvodnil tím, že nebyla schopná včas varovat vládu před vzpourou Cikánů, podporovanou napadením republiky leteckými silami NATO, ani před hromadným podplácením poslanců a teď ani před neslýchaným napadením Skalního domu.

„Bezpečnostní služba, které uniknou všechny důležité události, ohrožující bezpečnost země, nemá žádný smysl!“ prohlásil premiér, když podepisoval její okamžité rozpuštění.

Byl to riskantní krok. Bylo mu jasné, že se všichni okamžitě zapojí do pavučiny jinde a budou škodit dál, ale nechat je na pokoji by bylo ještě horší. Na BIS měli ideální prostředí, spoustu prostředků a navíc tvořili stmelený kolektiv, jehož rozbitím přišli o část výhod.

Nové ministry si vybral ze starších členů Strany pro lidi, kteří nikdy nebyli v pavučině, rozkryté Fuhungem. Možná tím ublíží těm, kdo tam byli nevědomky, ale nemohl si dovolit riskovat, rizika bylo už víc než dost. Nejprve si s nimi ale jednotlivě pohovořil mezi čtyřma očima uvnitř stříbrné izolované januly, kde je nemohl nikdo špehovat.

„Když už ses na to dal, očekávám od tebe alespoň snahu o vyřešení problémů rezortu. Nejhorší je nebezpečí korupce. Ani tvoji předchůdci neodolali a dali se podplatit. Jenže ti už si u nás do smrti neškrtnou.“

„Poslyš, Víte, je to tak vážné?“ snažil se to zlehčit nově nastupující ministr vnitra.

„Dobře – podívej se na tohle!“ ukázal mu Vítův táta pavučinu, zasahující ministerstvo vnitra. „Tohle je kompletní síť cizích agentů, podplacených anebo sympatizantů, které budeš mít na ministerstvu. Každý z nich tě podrazí, když mu dáš příležitost.“

„Ale! To je strašně paranoidní myšlenka!“ zarazil se trochu nový ministr.

„To není paranoidní myšlenka, ale časoprojektorem získaný obraz tvého ministerstva,“ ujistil ho Vítův otec. „Možná o tom víš, párkrát jsem to veřejně zmínil, ale máme možnost pohledu do minulosti a díky tomu jsme mohli odhalit tuhle síť. Říkáme těm lidem pavouci. Pracují proti nám, ale všechny naráz vyhodit nemůžeme, úplně by se nám rozpadla Policie. Budeš si na ně muset dávat pozor a nahradit smíš jen ty, kdo začnou příliš intrikovat.“

„Panebože!“ vzdychl si nový ministr a prohlížel si pavučinu na obrazovce. „To je... doslova katastrofa!“

„Katastrofa by to byla bez časoprojektoru,“ přikývl premiér. „Nemusím ti vykládat, že je to úplná novinka – podplacení našich minulých poslanců jsme ještě neměli čím zachytit, proto nás to tak zaskočilo. Teď ale pohled do minulosti máme a buď nám pomůže, nebo to můžeme nadosmrti zabalit. Protože – tohle je situace na ministerstvu vnitra, v celé republice je to stokrát horší a zahraniční síť se ti ani neodvážím ukázat, abys příliš nezmalomyslněl.“

„No nazdar!“

„Nazdar! Tak co – neodradil jsem tě úplně?“

„Úplně ne – jen skoro. Poslyš, když máš ten pohled do minulosti, nedal by se použít na odhalování kriminálních případů? Víš – to by byl přece sen všech detektivů!“

„Pohled do minulosti máme, ale chybí nám lidi,“ zarazil ho premiér. „Na celém světě je dnes jen pět lidí, schopných s ním pracovat. Máme štěstí, že jsou všichni s námi. Bohužel, já ani Karel na to čas nemáme, dětem bych to raději nesvěřoval, zejména když se v tom dají čekat různé kriminální drast'árny – takže máme jen jednoho jakž takž volného člověka, který by se tím mohl zabývat – a to je moje žena.“

„Jenom? To myslíš vážně?“

„Smrtelně vážně.“

„A nemohl bys to někoho dalšího naučit? Bud' ty sám – nebo třeba i tvoje žena?“

„To nepůjde,“ zavrtěl hlavou premiér. „Není to jednoduché.“

„A mě bys to nenaučil? Pohled do minulosti – to by se přece děsně hodilo...!“

„Nenaučím tě to, protože nejsi telepat. To je totiž nutná podmínka. Přived' mi pravého telepata a já ho naučím, jak zjišťovat minulost a přítomnost. Ani budoucnost zjišťovat nejde, sám bych dal nevím co za takový pohled do budoucnosti...“

„Jo ták... a ty sám jsi tedy telepat? To jsem ani nevěděl!“

„Nepoužívám to často,“ řekl Vítův táta skřítkčí řečí, ale pak už pokračoval normálně.

„Dobře, ať to tedy víš – mám jakési výhody, telepatie je jedna z nich. Sledoval jsi, když mě chtěli v Parlamentu zatknout? Jak se tam všichni složili na zem jako dominové kostky? Není to tak dávno... To byla ukázka přimrazení – je to moje osobní zbraň, až na to, že ji nenosím u sebe, mám ji přímo v sobě a nikdo mě nemůže zatknout ani v sauně. Ale dobře, kdybys tu minulost někdy opravdu potřeboval, obrať se na mě. Tak co – půjdeš do toho?“

„Uvidíme,“ povzdychl si ministr. „Ale jediň spolu!“

„Díky, kamaráde.“

Bezprostřední původci dělostřeleckého přepadu Skalního domu zmizeli za hranicemi, ale na Hlavním štábu Armády České republiky rychle připravili jejich náhradníky. Jak se ale dalo čekat, pavouci navrhli zase jiné pavouky.

Vítův táta jim ale udělal čáru přes rozpočet, když novému ministru obrany poradil, aby dělostřelecký pluk prostě rozpustil a zdůvodnil to – mimo jiné – nutností finančních úspor. Zbylá děla se dala formálně převést k jiným útvarům anebo ještě lépe – zakonzervovat.

Na Hlavním štábu zavládl zmatek. Delegace pavoučích expertů se marně snažila svého ministra přesvědčit, že to nebyl správný krok, naopak, že to je trestuhodné oslabování síly Armády České republiky, jenže tentokrát nepochodila.

„Armáda České republiky podruhé trestuhodně selhala,“ řekl na poradě ministr obrany. „Proti vlastním civilistům použila těžké kanóny – to dělají jen nejtvrďší vojenské diktatury. Zato pro naši zem během posledního konfliktu nehnula ani prstem, povstání musela potlačit samotná Policie. Nač je nám taková armáda?“

„Armáda jen poslechla rozkaz nejvyššího velitele – prezidenta!“ namítali experti.

„No právě!“ odvětil ministr obrany. „Jediný člověk dokázal vyřadit nestoudně drahou armádu – to ukázalo na její nejslabší místo!“

„Rozkaz neklást odpor mohl zachránit tisíce lidských životů, jako když Čechy obsadili sověti za Brežněva!“ namítl jeden z expertů.

„O tom by se dalo velice úspěšně pochybovat!“ opáčil ministr. „Sověti tenkrát proti nám nepoužili žádné těžké zbraně, jejich vojáci tu stříleli jen z ručních zbraní, zatímco naši spojenci z NATO na nás odpálili více než tři stovky těžkých raket tomahawk, které by tady napáchaly miliardové škody a způsobily neuvěřitelná jatka, kdyby dopadly do měst. Rozkaz neklást odpor by vůbec nic nezachránil, jen by usnadnil naši zkázu.“

„Ale vyřadit sílu, jakou představuje dělostřelecký pluk, je nezodpovědný hazard!“

„Hazard je ponechat takovou sílu v rukou lidí, kteří ji nezodpovědně použijí k atentátu na rodinu vlastního premiéra. Střílet na civilní cíle je zločin, tím spíš v době míru!“

„Viníci už přece utekli za hranice!“ namítali experti.

„Tím si nejsem jistý,“ odvětil ministr. „Štáb dělostřeleckého pluku nemusel uprchnout, aby chránil sám sebe za vlastní politováníhodné selhání. Mohl navíc chránit někoho na vyšší pozici. Nejsem ochoten spolknout jako návnadu, že se proti premiérovi postavil osamocený štáb jedné armádní jednotky, který po fiasku akce prostě uprchl. Akci musel připravit někdo jiný. Dělostřelecký pluk ani neměl prostředky, aby zjistil utajené sídlo našeho premiéra.“

„Ale to ví snad už každý!“ namítal plukovník. „Stejně jako kdekdo ví, že jeho fákani si lítají po celém světě jak se jim zachce a dělají nám tam jenom ostudu!“

„Jakou ostudu?“ podíval se na plukovníka ministr. „Já to naopak považuji za užitečnou službu, ačkoliv to spíš spadá pod kolegu ministra zahraničí. Ta děcka to nikde nezkazila – jen by mě zajímalo, jak se všude dohovorela. V Číně, v Indii i v Rusku, to předpokládá buď úžasnou znalost jazyků, nebo aspoň perfektní používání angličtiny.“

„Anglicky se dneska učí ve škole kdejaké děcko!“

„Možná – ale k použití v mezistátní diplomacii potřebujete nemalou praxi.“ usmál se ministr. „A nemůžete těm děckům upřít odvahu. Vždyť to jsou naši nejmladší kosmonauti!“

„Kdoví, jestli!“ pochyboval plukovník. „Američané nedávno velice důrazně popřeli, že by někdo létal přes Spojené státy. Vrcholem je pomluva s antiraketou! Ve světě je všeobecně uznávaná spolehlivost amerických antiraket. Kdyby skutečně poslali proti nějaké kosmické lodi antiraketu, nevrátil by se z ní ani mastný flek!“

„Já jsem zase slyšel, že ani mastný flek nezbyl ze tří set spolehlivých amerických raket tomahawk, které se jen tak rozplynuly nad naším územím.“

„To je jen nějaká hodně špinavá propaganda!“

„O špinavé propagandě bych raději moc nemluvil,“ řekl ministr. „Zdá se mi, že nejvíce špíny v Čechách tryská z naší, tedy České televize. Pár těch tomahawků spadlo do hor, jděte se podívat, co tam v lesích nadělaly za paseky. Také se mi nezdá, že by video z Bílého domu bylo natočené někde v ateliéru. Na vlastní oči jsem ale viděl spoušť, kterou způsobil náš dělostřelecký pluk uprostřed civilního území, kde neměl co dělat, dokonce by tam neměl ani projíždět. Řeklo by se, že rozbil těžkými granáty jen pár desítek tun skály, což by byla prkotina, kdyby v té skále nežili lidé. Takhle to byl jen sprostý pokus o vraždu.“

„Vy jste byl v té skále, že to tak tvrdíte?“

„Ne, byl jsem to omrknout zvenčí. Jen ty stromy kolem, poničené střepinami, by stály za odsouzení za vandalismus, a když si navíc uvědomíte, že tam byli lidé, dostalo to úplně jiný rozměr! Neúspěch té akce mimochodem o něčem vypovídá! Nač jsou nám ty obrovské kanony, když na pancíře ze zeleného kovu nestačí? Nevidíte, jak vlastně ztratily smysl?“

„Koho mohlo napadnout, že tam bude něco takového?“ zavrčel plukovník.

„Nenapadlo to nikoho, ani mě,“ připustil ministr. „Jen jsem zaslechl pověsti o nějaké extrémně velké odolnosti zeleného kovu, ale nepřikládal jsem tomu váhu, dokud to bylo jen na zemědělských traktorech. Ani ve snu by mě nenapadlo, že něco takového může být i pod vrstvou skály. Až teď mě ujistili, že zelený kov může i za neuvěřitelnou odolnost knihafonů. Mimochodem, premiér o tom zásadně nechce mluvit a ostatní odborníci, na které jsem se až dosud obrátil, jsou z toho stejně chytří jako já – nevědí vůbec nic. Ten zelený kov by byl asi ideální materiál na tanky a obrněné transportéry, ne?“

„To jistě – ale právě proto nechápu, proč to premiér tají!“ vybuchl plukovník. „Nechat tak úžasnou věc nevyužitou, to je přímo zločin!“

„No – zaslechl jsem naopak premiéra, že by byl zločin zneužít to pro válečné účely,“ opáčil se spokojeným úsměvem ministr. „Pánové, v posledním konfliktu – myslím tím tu nedávnou vzpouru – ukázala naše armáda svou naprostou zbytečnost.“

„Až na Čáslaváky!“ připomněl plukovník. „Ti měli největší zásluhu na vítězství!“

„Největší?“ podivil se ministr.

„Největší, protože eliminovali nepřátelské letectvo! To by z nás jinak udělalo fašírku!“

„Já jsem to ale slyšel jinak,“ nedal se strhnout ministr. „Eliminování letectva proběhlo velice neobvykle. Čáslavákům patří zásluha, že ta letadla sundali bez jediného výstřelu, ale ne stíhačkami, vždyť žádné neměli! Chyťte a promyšleně použili běžné dopravní prostředky. Nejdůležitější tam byly januly, které ani nepatří do výzbroje. Čáslaváci ale přiznali, že je to naučili premiérovi kluci.“

„To snad nemyslíte vážně!“ rozčilil se plukovník. „Ti fakani?“

„Doporučil bych vám udělat si výlet do Čáslavi a nechat si od tamních pilotů vysvětlit, jak to doopravdy bylo,“ řekl ministr. „Poslouchá se to málem jako hrdinská sága. Dva kluci přišli na způsob, jak sundávat nejmodernější stíhačky janulami – no, koloběžkami by to asi bylo ještě efektnější, ale ani tohle nemělo chybu. Napadlo vás někdy zvážít janulu? Zkuste to! Zjistíte, že má váhu pilota, takže sama neváží prakticky nic. A to nic mávalo mašinami o váze patnácti tun, to nic dokázalo obletět zeměkouli po oběžné dráze se třemi dětmi na palubě – pokud se ještě dá o nějaké palubě mluvit, když je to nic.“

„Jen se z toho nezblázněte! To nic se taky dokáže bez varování rozplynout a pak bych chtěl vidět, jak se na té oběžné dráze plácáte!“

„Jenže těch *nic* dnes létá ve světě stovky milionů, ne-li už miliarda, a nemáme jedinou zprávu, že by selhaly, nebo se srazily s jiným takovými nic. V Čechách od jejich zavedení nedošlo k jediné nehodě! Když si vzpomenete na stovky leteckých katastrof, o hromadných nehodách automobilů nemluvě... Lámou si s tím hlavy po celém světě tisíce vědců, ale ještě

nikdo nepřišel na princip, proč to drží pohromadě, natož létá. A pak přiletí premiérovi fakani s nabídkou, že januly pozměnili, aby dokázaly něco úplně nového... nezdá se vám, pánové, že je krutě podceňujete?“

„Podle nějakých zpráv ale januly Cikánům selhávaly,“ namítl plukovník.

„Jenže ne bez varování,“ usmál se ministr. „Dispečink janul jim je na dálku vypínal, ale vždycky nejprve v pohodě přistály, i kdyby jen do lesa, než se vypařily.“

„Takže ta vaše úžasná zbraň závisí na nějakém Dispečinku?“

„Kdo říká janulám úžasná zbraň? Januly přece nejsou zbraň, ačkoliv je Čáslaváci v nouzi tak použili! Jinak je to dopravní prostředek, nahrazující automobily. Mimochodem – víte, proč se jim říká januly? Všichni je známe, ale že se jim říká podle premiérovy dcerky Janky, to ví málokdo!“

„Chcete říci, že tomu dal jméno náš premiér? Ale pak... ti kluci podle vás vymysleli, jak je použít jako zbraň?“

„Kdo jim dal jméno, nevím,“ přikývl ministr. „Buď premiér, nebo ti kluci, pro mě je to vedlejší. Jako zbraň se dají použít třeba i nástroje. Januly jsou prvotním určením dopravní prostředky. Zbraň je jen jejich nouzové použití – a to hodně nouzové.“

„Ale Čáslaváci je tak použili!“

„Jistě. Nožem si můžete ukrojit chleba, nebo někoho zavraždit. Prvotní určení je ale ke krájení potravin. Zato zbraně jsou nástroje určené pouze k zabíjení. Rýčem můžete zabít, ale pistolí zahrádku nezryjete. Kanóny jsou typické zbraně, k ničemu jinému nejsou. A v rukou psychopatů jsou příliš nebezpečné. To se ukázalo na dělostřeleckém pluku. K obraně vlasti tam nikdo nehnul prstem, zato je napadlo terorizovat civilisty. Proto ho zruším. A všechny útvary, které se podobně zpronevěří.“

„Ale to by byla hrozná chyba!“

„Hrozná chyba by byla nechat je vraždit.“

Odstraněním dvou nejnebezpečnějších pavouků z funkce ministrů nebylo ani zdaleka vyhráno. Ba zdálo se, že tanec mezi vejci teprve začal. Ostatní pavouky to varovalo, někteří se stáhli a předstírali, že nejsou vůbec nebezpeční, jiní naopak vystrčili růžky.

Vítovu otcí synova pavučina náramně usnadnila práci. Většina justice byla pavouky prolezlá jako zahnívající maso červy, narazit mezi soudci a advokáty na výjimku byla výhra a teprve zobrazení pavučiny to změnilo. Vítův táta předával ministrům tipy a ti pak jednali. Soudci, nepatřící do pavučiny, byli vzácní, ale když už se na ně někdo obrátil, byli nesmírně užiteční. Nejenže soudili spravedlivěji, ale nevarovali spolupavouky, proti kterým se chystal smrtelný úder.

Smrtnými údery bylo pro pavouky přistižení při nějaké levotě. Upřímně řečeno, sami si nabíhali. Byli příliš zvyklí na kolegialitu svých spolupavouků, kteří nechávali skandály za nějaké to **všimné** anebo jen tak z kolegiality zametat pod koberec. Příliš často si nedávali pozor a to se jim stávalo osudné.

Soudci, přichycení při úplatku, nejenže odcházeli z justice, ale podle novelizovaného protikorupčního zákona rovnou do vězení a ne do dobře placené advokacie, jako bylo dříve pravidlem. Nový ministr spravedlnosti navrhl zákon, podle kterého odsouzený soudce ztrácí spolu s čistým trestním rejstříkem doživotně právo pracovat v justici i advokacii. Doživotní jmenování soudců tak získalo důstojný protipól, který jeho výhody do jisté míry vyrovnával.

Stejně tak drakonicky vypadal nový zákon, podle něhož pokus o podvod znamenal definitivní ukončení zaměstnání i studia na právnických fakultách. Měl by rychle skoncovat s podivnými pravidly, umožňujícími právníkům začínat studium podvodem již při přijímací

zkoušce a pokračovat podvody až do soudcovské funkce. Škarohlídi mu předpovídali brzký výsměch, jenže děkan Právnické fakulty v Praze výjimečně nepatřil mezi pavouky, přijal ten nevděčný úkol – odhalování podvodů mezi studenty – velmi vážně a brzy si vysloužil mezi studenty přezdívku *inflagrantista* – podařilo se mu přichytit „in flagranti“ několik vážených rodičů, vesměs také právníků, kteří se pokoušeli za své syny a dcery intervenovat klasickou obálkovou metodou – úplatkem. Nejenže jim nepomohli – naopak. A navíc se museli sami rozloučit se svými taláry i advokátními kanceláři...

Pavouci se pokoušeli přeskupit a volat o pomoc do Německa, jenže klasická telefonní síť vypověděla právě v té době poslušnost. V Čechách se už všichni dorozumívali pomocí knihafonů a mobilní i pevné sítě končily. Knihafonům ale pavouci nedůvěřovali a museli se spoléhat jen sami na sebe. Přešli tedy do obranné pozice mrtvého brouka.

Tím ovšem ani zdaleka neskončili.

Tažení proti českým pavoukům nechávalo Vítu klidným. Nejásal, jako ostatní kluci i holky ve Skalném domě, kdykoliv se z pavoučí sítě vyfauloval další pavouk. V Čechách ale platilo, že kdo ztratil pozici, jiné povolání si nehledal. Kde by využil právního vzdělání, když se před ním justice i advokacie uzavřela? Rekvalifikace? Tohle slovo zřejmě pavouci považovali za sprosté. Neuznávali je, nebo je spíš ani nechtěli znát.

Jednodušší bylo prodat v Čechách majetek, naložit všechno do januly a vycestovat za hranice natrvalo. Však si najdou teplé místo i jinde, zejména když pojem domov u nich nejlépe vystihuje prastaré latinské úsloví *ubi bene, ibi patria* – neboli *kde je dobře, tam je moje vlast*.

Jak známo, čím více právníků se ve městě nachází, tím víc jich lidé potřebují. Jinde je spříznění pavouci vřele přijali a většinou jim rychle pomohli uchytit se v dobře placeném oboru. Zato v Čechách počty právníků klesaly. Nikomu to nevadilo – když pavouci ztratili možnost protlačovat na studia práv vlastní potomky, přibývalo naopak těch, kdo s pavoučí sítí neměli nic společného. Příležitost ke studiu tak dostávali jiní a to bylo jen dobře.

Vítu to sice blažilo, ale neuspávalo. Školu měl přímo ve Skalném domě, nedělala mu problémy. Více ho lákalo objevování světové pavoučí sítě. Ani to nebylo jednoduché, občas si nebyl jistý ani Fuhungo. Problém byl se *spícími* pavouky, kteří sice neprojevovali žádnou činnost, ale když je oslovil vyšší pavouk, okamžitě mu byli k službám. Byl to problém už v Čechách, natož pak ve světě.

Jak poznat pavouka do chvíle, než provede nějaký podraz?

Jedním z poznávacích znaků bylo, že se dědičně drželi peněz. Syn finančního pavouka byl obvykle také pavouk. Nebyli všichni obchodníci pavouky, ale pokud byl syn obchodníka opět obchodníkem, nebo aspoň zaměstnancem banky, byli nejspíš pavouky oba. V pavučině nebývali zakreslení jen protože se v době jejího rozkrývání viditelně neprojevovali.

Byli však proto čistší a spolehlivější? Ale kdež!

Pouhé objevování pavouků však byla jen snadnější část úkolu, který si Vít sám sobě uložil. Ne že by byla snadná, ale Vít si usmyslil něco proti nim podniknout. To bylo ještě o pěkný stupeň horší.

Nechat je na pokoji? To by znamenalo nechat je šířit nespravedlnost. Žádný pavouk se neprojevoval jako lidumil – ačkoliv si tak někteří s oblibou nechávali říkat. Občas věnovali okázale nějaký dar na charitu – ale pokaždé si to štědře vynahradili na mnoha jiných lidech, často ještě bezbrannějších. Se zákony si nikdy velkou starost nedělali. Ty pro ně neplatily, oni byli nad zákony! Pavouci totiž ve všech státech ovládali justici. Ruka ruku myje a vrána

vráně oči nevyklove. I když se někteří pavouci čas od času dostali před soud, odcházeli obvykle s vítězným úšklebkem.

Pavouk pavoukovi přece neublíží!

V Čechách se díky rozšířování české sekce pavučiny podařilo vytvořit zcela ojedinělý odpavoučený řetězec Policie – státní zástupce – soudce, který jako jediný dokázal pavouky spravedlivě skřípnout. Ve světě ale nic podobného nebylo a jediný legální způsob likvidace pavouků byl možný pouze u jednoho soudu v Čechách. Jedna vlaštovka jaro nedělá a jediná výjimka byla jako osamělá světlá tečka v temnotě.

Nechat je na pokoji? To by nesměl být Vít'a Vít'ou! Samotné pomyšlení, že někde ve světě – a jak se zdálo, všude – pavouci beztrestně vysávají své oběti, aby je zanechávali na ulici nebo pod mosty jako pouhé lidské trosky, mu nedalo spát. Uvažoval, co s tím může dělat. Obyčejný kluk by se nezmohl na nic a brzy by pochopil, že je ztráta času se tím vůbec zabývat, jenže Vít'a měl za sebou podporu Fuhunga, největší sílu na světě, jistě silnější než pavouci i se svou prokletou pavučinou!

Legálně to ale zřejmě nejde. Pavouci to mají dobře pojištěné, klíčová místa mají pod kontrolou. Finančníci a právníci, to je jejich parketa. Ruka ruku myje a kdyby něco nevyšlo, kolega právník pomůže. Třetí pavoučí povolání je profesionální politik – zákony musí být tak promyšlené, aby nezáleželo na spravedlnosti, ale výhradně na právnících. Dobrý právník pak není, když zná zákony, ale když se zná se soudci. A z toho už je jasné, že to nemůže být dílo poslední doby. Zřejmě se tak zajišťují již několik generací. Postupně prorůstali všemi státy a ovládli je – až na primitivní domorodce, pro které mají hrubou sílu zbraní a případně i komanda smrti...

Dobře, legálně to zřejmě nejde, musí to jít tedy jinak. Kde je soustředěný hlavní zájem pavouků? Na peníze. Jejich bohem je zlaté tele, tomu se klaní, to uctívají. Co takhle jim ho nechat trochu zrezivět?

Zlato... prokletý kov, který v průběhu dějin zabil už miliardy lidí. Tam jsou pavouci nejzranitelnější. Kde je na světě nejvíc zlata...? Spojené státy, pevnost Fort Knox? Fuhungo? Je to skutečně tak?

Dobrá – zlato mají i další americké banky.

Znič ho tedy ve všech!

Ano, všechno.

Vymetání

Jestliže Vít'a očekával obrovský poprask v celém světě, velice se zmýlil.

Svět se točil dál, jako by se nic nestalo. Žádný poprask, žádné pozdvižení. Akcií se to nijak nedotklo, na rozdíl od problémů v Itálii, které rozkolísaly trh dluhopisů. Itálie ztratila stupínek v hodnocení, její rating poklesl, ale celosvětově se ani to příliš neprojevalo.

Jak je to ale možné?

Vít'a si vzpomněl, že se podobně divil, když se v Indonésii nenadále objevilo tři tisíce tun zlata bez puncu a bez původu – a také se nic nedělo. Světový finanční trh je spolkl jako malinu a nic se nezakymácelo, celosvětového hospodářství se to nedotklo. Indonésie jenom splatila své dluhy, její rating stoupl o tři stupně, ale to bylo všechno. Nic víc.

No jo – ale tady naráz zmizelo osm tisíc tun zlata! Vypařil se největší zlatý poklad na světě – a ticho po pěšině? Jak je tohle možné?

Vít'a se prostřednictvím Fuhunga pokoušel napojit na tajné, zašifrované zdroje přímo ve Spojených státech. Fuhungo to už dokázal, měl v tom zřejmě trénink. Poprask se omezil na vedení amerických bank, ale týkal se jen nejvyšších bankovních špiček. Ty se nakonec na tajném zasedání shodly, že problém prostě nepřiznají a ututlají.

Ani prezident Spojených států netušil, že jeho země má méně zlata než Rumunsko.

Finančních trhů se to nedotklo. Jen banky ve Spojených státech lehce zvýšily poptávku po zlatě ve světě a začaly je skupovat – za nově vytištěné papírové dolary.

Finančníci to jako úder nepocítili. Znamenalo to, že pro ně zlato nebylo nejdůležitější?

Fuhungo na Vít'ův pokyn zničil zlato i ve všech bankách v Londýně, ale pavouci se už stihli navzájem varovat a v Londýně žádný bankovní poprask nevypukl. Potvrdilo se Vít'ovo podezření, že finančníkům o zlato kupodivu vůbec nejde.

Vít'a musel uvažovat o něčem jiném. Tohle bylo jen plácnutí do vody. Grandiózní, ale bez účinku. Podnikl tedy další pokus. Ve třech londýnských bankách, v Bank of England, v Evropské bance pro obnovu a rozvoj a v Lloyds Bank se z trezorů zcela vypařily balíčky amerických dolarů. Zmizely tím prakticky všechny dolarové rezervy.

Pavouci z Londýna se spojili s pavouky ve Spojených státech a po velice krátké poradě dospěli k řešení. Pavouci měli dolary do posledního kousku podchycené v účtech, nejenže přesně věděli, kolik jich chybí, ale požádali ihned jiné pavouky o takovou pomoc, aby svět vůbec nic nepoznal. Ze Spojených států neprodleně odeslali do Londýna nákladní letadlo, plně naložené papírovými dolary, jako náhradu za zničené bankovky.

A ve Spojených státech se ihned rozjel tisk dalších dolarů.

Vít'a pochopil, že tudy cesta nepovede.

Lékaři se jako jediní pokusili o organizovaný odpor proti nové vládě krátce poté, co zkrachovaly banky a bankéři začali hromadně emigrovat.

Prohlásili své povolání za málo hodnocené a požadovali zvýšení platů. Koordinovali se přes tři státy, čímž se jejich akce stala prakticky nezvládnutelnou. Vyhrožovali ministrům zdravotnictví v Čechách, na Slovensku a v Polsku odchodem za hranice, případně bloádou nemocnic, pokud nesplní jejich požadavky. A neměli je malé. Požadovali pětinasobný plat proti průměrné mzdě pro lékaře a trojnásobný pro ostatní zdravotníky. Jednoduchými počty z toho vyplynulo, že ke splnění jejich podmínek musí zdravotní pojištění ve všech třech zemích vzrůst na trojnásobek, což by ostatní lidé neunesli a každému bylo jasné, že vláda, která na něco takového přistoupí, do týdne padne.

Zdálo se, že mají situaci pevně v rukou a lékařské organizace začaly slavit vítězství.

Víťa ani nečekal, až s tím přijde táta do Skalního domu. Vypravil se ihned za Kájou Adamem do nemocnice, aby se spolu poradili, co dál.

„Poslyš, nepověřili tě náhodou skřítkové, abys to na Zemi naučil i pár dalších lidí?“ začal Víťa, jakmile seděli spolu v Kájově ordinaci.

„Jo, pověřili,“ připustil Kája. „Ale lidí s telepatíí je tu strašně pořádce, vlastně jen vaše rodina – a vy na to nemáte čas, až na Janku, ale ta je zatím moc malá...“

„A co kdybys to naučil pár nadšenců bez telepatie?“

„To bude těžké,“ vzdychl si Kája. „Já přece neléčím. Léčí Fuhungo a já se s ním jen radím. Jenže k tomu používám skřítkův řeč a bez ní to nejde. Jak jinak mu chceš předávat své pocity a představy a zejména přijímat ty jeho?“

„Fuhungo nám své představy umí předat i na obrazovce knihafonu,“ nadhodil Víťa.

„To těžko,“ zavrtěl hlavou Karel. „Jeho představy bývají často trojrozměrné a moje odpovědi také. Možná to jinde nevádí, ale tady by to vadilo.“

„Původní Fuhungovo dorozumívání s piloty janul – pardon, tehdy ještě miradoků – bylo také takové,“ odfrkl si nespokojeně Víťa. „Pak jsem nahradil trojrozměrné zobrazení plochou obrazovkou knihafonu, k zadání trasy úplně stačí redukováná mapa a pro přistávání přibyla řídicí kulička. Fuhungovi to stačí a pilotům také. Používáš k létání telepatii nebo knihafon a ruční řízení? Pokud vím, naučil jsem tě používat oboje.“

„Naučil, ale telepatie je desetkrát výhodnější, proč bych se měl omezovat na knihafon a řídicí kuličku?“

„Máš sice pravdu, sám také januly řídím zásadně telepatíí, ale hned na počátku jsem se pořádně zamyslel, jak to udělat, aby šly řídit i bez ní. Právě protože nedokážeme nikoho na Zemi naučit telepatii a bez ní to předtím nešlo. Jenže se mi to podařilo a januly se dnes, na rozdíl od miradoků, dají řídit oběma způsoby. Skřítki řídí miradoky pořád telepatíí a lidé u nich jistě také. Na Zemi je to jiné. Nás pět, co máme telepatii, je řídíme naším způsobem, zbytek lidstva tím druhým. Je možná méně pohotový, ale použitelný. Poslyš, Kájo, nešlo by to, aby ses taky trochu zamyslel?“

„Třírozměrné obrazy jsou příliš důležité, než aby se daly zploštit!“

„Tak se budou muset vytvářet třírozměrně!“ pokrčil rameny Víťa. „To není problém, Fuhungo to zvládne. Budeme muset doplnit obraz lékaře nejen stetoskopem, kterým se dají poslouchat šelesty na plicích, ale i brýlemi ke sledování třírozměrného obrazu. Ty se ostatně hodí i pro trojrozměrné filmy, tady problém nevidím.“

„Takže pořád ještě zůstává moje odezva Fuhungovi,“ povzdychl si Kája. „Já mu totiž musím také tak třírozměrně občas odpovědět.“

„Ale i to se dá simulovat dvojrozměrně!“ tvrdil Víťa. „Na starých počítačích se na to skvěle hodila myš. Knihafon ji nemá, místo ní používá dotyk obrazovky, ale ten je mnohem nepřesnější. Už jsem se ale setkal s případy, kdy jsem myš potřeboval, takže jsem si jednu připojil. Samozřejmě to jde jen u bezdrátových myší, ale knihafon má k jejich připojení docela slušné předpoklady a ostatek je věcí ovládače, který Fuhungo umí. Nechceš si to zkusit? Myš i trojrozměrné brýle najdeš ve Fuhungově obchodu.“

„To jako myslíš, že bych já...“

„A kdo jiný?“ usmál se Víťa – a podával Kájovi brýle a myš. „Poslyš, Kájo, nechceš si zkusit komunikaci s Fuhungem bez telepatie?“

„To by teda byl gól!“ otrásl se Kája, ale přijal nabízené. „Dobrá, půjdeme se podívat na nějakého pacienta, doufám, že dneska aspoň jednoho přivezli. Tahle nemocnice je na tom poslední dobou s pacienty bídě, manažeři se nás už chystají zavřít – ale snad tady nějakého ještě najdeme.“

„Jak to myslíš?“ nechápal Vít'a.

„No – já se občas podívám do sousedních oddělení a obvykle přitom někoho vyléčím,“ přiznal se Karel. „Jenže ho pak téhož dne musíme propustit jako zdravého. No a pacientů nám ubývá jako sněhuláků v létě... a to víš – málo pacientů, málo peněz... Doktoři se už na mě koukají skrz prsty, skoro jako na vraha...“

„Koukám, že musíme změnit systém odměňování lékařů,“ usmál se Vít'a. „Navrhnu to tátovi. Jestli se ti podaří naučit léčit s Fuhungem dost nových lékařů, aby zvládli Čechy, Slovensko a Polsko...“

„Zkusím to,“ slíbil Kája.

Z Čech, Polska a Slovenska odlétaly januly, plně naložené kontejnery. S nimi se do nových domovů stěhovaly nejbohatší rodiny těchto států. Směřovaly do Itálie, do Francie, do Anglie, velká skupina se chystala usídlit se v Německu, ale většina odlétala přes Atlantik, do vysněných Spojených států.

Amerika je přijala s otevřenou náručí. Šlo přece o elitu z těch tří nevděčných národů, které o své nejlepší, nejinteligentnější členy nejevily zájem, jaký jim právem náležel.

Většina s sebou do nového domova přivážela plné kontejnery cenností. Umělecká díla, zejména obrazy, šperky, starožitnosti. Jen hotových peněz neměli nazbyt. Při krachu bank sice dostali včas varování od spřátelených bankovních kruhů, takže se jim podařilo uložené finance zachránit včasným převodem do zahraničních bank, ale výtěžek z prodeje majetků, zanechaných na místě, nestál za povšimnutí.

Ne-pavouci o jejich podniky a luxusní rezidence buď nejevili zájem, nebo na ně prostě neměli. Mohli je koupit jen jiní pavouci, ale ty už také někdo varoval, že v těchto zemích nejsou dobrým nápadem investice do nemovitostí. Stěhovat se chystali všichni a o nákupy neměli zájem. Podniky byly navíc zadlužené, jak se jejich majitelé v poslední době snažili využít lákavých nabídek zahraničních bank. Dokud byly v rukou pavouků, jiní pavouci jim příliš neškodili, ale dalo se čekat, že se vrhnou na kupce, pokud to nebude také pavouk.

Spřátelení pavouci, kteří ovládali některé radnice měst a hejtmanství, prosadili nákup opouštěných podniků a nemovitostí pod záminkou, že jsou výnosné a městu či kraji značně pomohou, Z ostatních nemovitostí chtěli údajně nadělat úřady či je jinak využít.

Ve skutečnosti šlo o přesuny obecních peněz do kapes odjíždějících elitních rodin. Po takto **výhodných nákupech** často odjížděli do ciziny i radní a hejtmani a ponechávali sporné investice na krku svým nástupcům.

Mezi prvními prchali finančníci, ochromení konkurencí Fuhungovy banky.

Po nich se dali na útěk politikové, vyhození ze sedla průběžným volebním systémem. Po nich se rozhodovali opustit nevděčné země i další.

Politici, právníci, ale i obchodníci – a také někteří lékaři.

Ubi bene, ibi patria!

První běh **Speciálního kurzu léčitelů** navštívilo deset mediků, krátce po absolvování lékařské fakulty. Všichni dostali pozvánku s lákavou nabídkou: absolvování praktické části kurzu bude považováno za ukončení atestace.

Pozvánky rozeslal Fuhungo do českých nemocnic čerstvým absolventům lékařských fakult. Vybíral jen takové, kteří neměli rodiče mezi pavouky – budoucím pavoukům beztak nemělo smysl dávat znalosti, které by jim později byly k ničemu. Pozvánek rozeslal víc, ale někteří adresáti to zřejmě považovali za špatný vtíp a nedostavili se.

Měli toho brzy litovat.

Pravda, Karla Adama učil Fuhungo u skřítků, který mu potřebné vědomosti dostal do hlavy pomocí rezonanční hypnopedie za jedinou noc, ale Kájovi učedníci byli vystudovaní lékaři, i když zatím bez atestace, takže museli do získání potřebného papíru vykonávat práce všeho druhu po nemocnicích, dokud zde příslušnou atestaci nezískají, aby se teprve mohli samostatně pouštět do léčení lidí.

Dvoudenní kurz léčitelů je ale seznámil s léčením na úplně jiné úrovni, než s jakou se mohli setkat na Zemi. Skřítků věda byla od pozemské asi tak jako pozemská lékařská věda od zařikávačů a šamanů primitivních národů. Pravda, i těm se občas léčení podařilo, ale kdo je mohl vážně srovnávat s lékaři, vybavenými kromě obdivuhodných vědomostí i lékařskou technikou jednadvacátého století?

Fuhungo byl ale o stejnou třídu výš a kdo se s ním naučil spolupracovat, měl k ruce víc než nejmodernější nemocnice s celým štábem techniků, sester a pomocných inženýrů.

Dalo se předpokládat, že každý z absolventů kurzu zvládne to, co Kája Adam?

Možná ne. Telepatie je přece jen dokonalejší sdělovací prostředek. Rozdíl je asi jako mezi čtenáři, čtoucímu text z knihy nebo z obrazovky očima, proti jinému čtenáři, který jen rukou přejíždí po Braillově písmu pro nevidomé. Nevidomému v knihách chybí i obrázky, které často přispívají k lepšímu pochopení textu. Ale i slepý člověk dokáže přečíst text knih od Shakespeara a také lidé bez telepatického vnímání, opatrně tápající myši po obrazovce, mohou usměrnit Fuhunga – který potřebuje jen příkaz, aby dokázal něco, nač se pozemská robotická pracoviště nezmohou ani za dalších sto let vývoje...

V rámci kurzu vyléčil Karel se svými žáky jedenáct pacientů, speciálně sem svezeneých z onkologických oddělení českých nemocnic. Případů, nad nimiž lékaři zlomili hůl, případů, kterým už nic nepomáhalo. Po skončení léčení vstávali z postelí místo apatických lidských trosk zdraví lidé, aby se vlastními janulami vrátili domů.

„Tak, hoši!“ končil Karel kurz. „Teď máte tu správnou průpravu. Jenže v nemocnicích byste zakrněli. Přeřadíme vás k záchranné službě. Budete létat k nejtěžším případům – ale předpokládám, že až do nemocnice žádný nedovezete a vyléčíte je během prvního ošetření. Tento týden začnu další kurz v Bratislavě a příští týden v Krakově. Vyděrači rozjeli akci ve třech zemích, my také! Uvidíme, kdo se bude smát naposledy!“

„A co budou dělat doktoři v nemocnicích, když pacienty uzdravíme ještě na výjezdu?“ neudržel se jeden čerstvý absolvent.

„Nejprve zablokují nemocnice,“ usmál se Karel. „Pak zřejmě odejdou za hranice, až ministr jejich požadavky nesplní. Hoši, vy jste totiž naše odpověď. Jestli budete u záchranky úspěšní, zasloužíte si i ten požadovaný vyšší plat. Bude to ale v pořádku, nikdo nebude protestovat, protože každý z vás vyléčí víc lidí než předtím deset lékařských kapacit.“

„Takže z nás chcete udělat – stávkokaze? To máme jít proti ostatním?“ zhrozil se jiný.

„Tak trochu,“ zvážněl Karel. „Když předtím chtěli lékaři něčeho dosáhnout, stanovili si jejich organizátoři více opravdu rozumných požadavků, aby získali podporu ostatních lidí. Jenže pak se vždycky spokojili s jediným bodem – zvýšením platu. O ostatních požadavcích mlčeli. Je otázka, zda se nechali platem zkorumpovat, nebo ostatní požadavky na zlepšení lékařské péče mysleli jen jako zástěrku. Dnes mají jen jediný požadavek – zvýšení platu. Zřejmě se cítí silní, s podporou ostatních lidí nepočítají a ohledy na ně zahodili.“

„No dobře, ale opravdu máme jít proti ostatním?“ opakoval lékař.

„Jak se to vezme,“ řekl Kája. „Pokud si zasloužíte plat, jaký požadují organizátoři té akce, dostanete jej. Tím se vlastně jejich požadavkům vyhová. Ale takový plat dostanou jen ti, kdo dokáží léčit tak úspěšně jako vy. Je to rozumné?“

„Snad... ale co ti staří doktoři?“ zeptal se jeden. „Nebude jich trochu – škoda?“

„Nebojte se, i staří dostanou příležitost,“ přikývl Kája. „Praví doktoři se přihlásí sami, nedá jim to, aby zůstali pozadu. A možná vás překonají. Mají proti vám výhodu zkušeností – a ta taky něco váží. A my jim nebudeme bránit, aby se také dali vyškolit.“

„Jenže by si měli pospíšet,“ zasmál se jiný. „Zdá se mi, že pro staré nezbudou pacienti. Náhodou jsem sledoval, jak od vás odcházejí vyléčené i havárie, jaké by starým trvaly rok nebo i víc. Dneska jsme sami viděli, proč vaše nemocnice zeje prázdnotou. Je to tak?“

„Možná bude skutečných kapacit potřeba méně,“ přisvědčil mu Kája. „Tohle školení není poslední. Ať se včas přihlásí všichni, komu jde opravdu o pacienty. Ale sami jste slyšeli ty ostatní – zablokují nemocnice a když nedostanou, co chtějí, odejdou do zahraničí. Těm že jde o pacienty? Pochybuji, spíš o prachy. Ať si tedy jdou! Zůstanou jen ti poctiví! Možná se časem ukáže, že jsou i nemocnice jako takové přežitkem minulého tisíciletí. První pacienty jsme vyléčili mimo nemocnici a většinou to jde velice rychle. Jedině porodnice... ačkoliv je možné, že to půjde i bez nich.“

„Ale co když si to ti staří rozšíří mezi sebou sami?“ napadlo někoho. „Pak nás vyházejí a zase začnou stupňovat požadavky!“

„Pravda, kdyby se toho chopili vyděrači, naše snaha by vyšla naprázdno. Jenže k tomu se nikdo z nich nedostane,“ ušklíbl se Karel. „Ještě jsem se o tom nezmínil, ale my šarlatány k léčení nepustíme! Ani v atomové elektrárně nepustí k reaktoru hlupáky. Odborná povolání musí být před fušery chráněná. Proto jsem vás vybíral z lékařů – ani anatomii člověka se za den nikdo nenaučí. Lékařský diplom představuje první bariéru, přes kterou se nedostanou hlupáci. A druhou bariérou bude licence. Vy, co jste prošli kurzem, ji už máte. Fuhungo vám ukáže své obrazy a přijme vaše příkazy. Ale bez licence nikdo nikoho nevyškolí. Zájemcům můžete ledacos ukázat, ale Fuhungo je bude ignorovat. A počet licencí bude omezený.“

„Ale proč?“ zarazili se všichni. „My licenci nikomu dát nemůžeme?“

„To zůstává vyhrazeno lidem, kteří prošli vyššími kurzy,“ řekl Kája. „Stručně řečeno, licence udělují jen lidé s telepatii, kteří Fuhungovi skutečně rozumí.“

„Takže máme zase nějaké kasty vyvolených?“ zaškaredil se lékař.

„Vyvolených ne, jen znalých,“ přikývl Karel. „Vědomosti jsou síla.“

„Vy ty vědomosti máte? Nezlobte se, ale všiml jsem si, že neznáte ani odborné názvy!“ rýpl si jeden.

„Nepochybujte o mně, prosím!“ řekl Kája tišším hlasem. „Mé vědomosti nepocházejí ze Země. Většinu života jsem prožil u mimozemšťanů, domů jsem se vrátil nedávno. Proto neznám latinské názvy. To neznamená, že neznám anatomii a na rozdíl od vás si rozumím s Fuhungem telepaticky, bez pomůcek. Nepotřebuji knihafon, brýle, ani ovládací myš.“

„Takže ten... ten Fuhungo... není to nakonec nějaký mimozemšťan?“

„Ne,“ řekl Karel. „Patří už k nám, na Zem. Ale pochází od mimozemšťanů a proto má takové schopnosti. Važte si toho, že s ním můžete pracovat.“

„A jak vlastně ten Fuhungo vypadá?“

„A víte, že nevím? Nikdy v životě jsem ho neviděl. Ale to na věci nic nemění. Je na Zemi a dá se s ním jednat. Ani vy nemusíme vědět, jak vypadá.“

„To je snad velice divné, nemyslíte?“

„Možná. Ale zvyknete si.“

Lékařská komora označila Fuhungovy lékaře za podraz, odmítla uznávat jejich atestaci a usnesla se, že nesmí léčit v nemocnicích.

Ministr zdravotnictví ale záchrannou službu vyňal z působnosti lékařské komory, pro formu jim udělil i listinné certifikáty, opravňující je k zákrokům první pomoci a zařídil nový Dispečink záchranné služby, zajišťující nouzová volání od občanů. Na rozdíl od Dispečinku janul tady seděly u knihafoňů dispečerky, přebíraly nouzová volání a předávaly je pilotům záchranařům podle toho, kdo byl blíž a byl zrovna připravený.

Fuhungova zdravotní pojišťovna změnila dlouhá léta platné úhradové vyhlášky. Platby změnilly strukturu – nejvíce platila za pacienty uzdravené, ale současně stanovila pokuty za pacienty, prohlášené za zdravé neprávem. Nechala plně na vůli lékařů, jaké přístroje použijí k diagnóze a k operacím, rozhodovalo, zda jim opravdu pomohly. Za drahé přístroje platila amortizační paušál a použitý materiál, částka za lůžka měla pokrýt jen nezbytné náklady.

Ministr zdravotnictví novou vyhlášku potvrdil svým podpisem.

Výsledkem ale bylo, že největší platby dostávala záchranná služba, kde sloužili lékaři s Fuhungovou pomocí. Když ostatní lékaři vyhlásili bojkot nemocnic, rozvezla záchranná služba všechny hospitalizované pacienty domů, přičemž je při té příležitosti úplně vyléčila, takže se do nemocnic už nevrátili. Platby za vyléčení dostali ovšem opět záchranaři.

Lékaři tím dostali jasně na srozuměnou, že ministerstvo jejich požadavkům neustoupí.

Podobně dopadli i lékaři na Slovensku a v Polsku. Záchranné služby převzaly většinu léčebné zátěže i tam. Do nemocnic docházeli zpočátku jen pacienti, kteří se necítili tak zle, aby museli volat záchranku, jenže mezi lidmi se brzy rozkřiklo, že je mnohem výhodnější zavolat záchranku při ***jakékoliv*** nemoci. Nesmělo to být bezdůvodně, to pak hrozila značná pokuta, stejně tak platili za ošetření opilci a zfetovaní, ale záchranaři uznávali jako důvod volání záchranky i pouhou chřipku.

Nemocnice brzy zely prázdnotou a lékaři z nich začali jeden po druhém odcházet. Před Kájovými kurzy jednotlivě, teď začali utíkat hromadně.

Zejména když druhá skupinka Fuhungových lékařů vtrhla do porodnic a zavedla tam urychlené bezbolestné porody, kterými zcela odstavila starší, zkušenější porodníky. Někteří proti tomu protestovali, ale noví asistenti měli oprávnění vést porody samostatně a jakmile se rozkřiklo, oč jde, vybraly by si porod postaru jen zapříspěhlé masochistky a nesvéprávné.

Někteří starí zvedli kotvy a zmizeli za hranicemi, kde je přivítali s otevřenou náručí, ale menší část si dala poradit a přihlásila se do dalších kurzů. Byla to jen náhoda, že pavouci téměř vždy odcházeli, zatímco ostatní projevovali zájem o Fuhungovy kurzy?

S ubývajícím časem tak v Čechách řídla pavučina, stejně jako síť nemocnic. Manažeři je nedokázali ochránit před krachem a utíkali spolu s ostatními – na rozdíl od lékařů to byli všichni pavouci a Fuhungovo školení jim nemohlo pomoci.

Elity emigrovaly, všude jinde jim bylo lépe. Odjížděli ti nejschopnější, z Čech, Polska a Slovenska mizel výkvět inteligence. Navzdory tomu – anebo právě proto? – se zbývajícím lidem vedlo mnohem lépe. Byla ta elita opravdu schopná? Nebo spíš – všeho schopná?

Dalo se to také říci jinak. Zůstávali ti dobří.

Jen jich bylo méně.

Na počátku blokády České republiky dodával Fuhungo do obchodů, co se v Čechách nedalo nebo nedařilo produkovat. Počínaje banány a pomeranči, které někteří považovali za neklamný – a primitivové za jediný – příznak dostatku, až po to, čemu se v Čechách dařilo, ale co předchozí vlády zanedbávaly.

Banány a pomeranče se začaly opět dovážet. Pro obchodníky nebyl problém vypravit janulu s kontejnerem do zemí, kde se daly koupit levně a s nejmenším rizikem. Že přitom museli občas přeletět přes území států, chovajících se k Čechům nepřátelsky? Proč ne?

Stačilo zvolit si vhodnou dobu cestování. Januly se na radarech neobjevovaly a všimnout si jich proti noční obloze bylo stejně marné, jako honit se za vlastním stínem. A i když se za těmi bachratými létajícími kontejnery rozlétly přepadové stíhačky, nikdy neměly úspěch. Januly se vracely i po krupobití z leteckých rychlopalných kanonů, i po prskavkách raket sidewinder a sparrow. Čeští piloti si na převahu ve spolehlivosti zvykli natolik, že si někteří přestali pronásledujících stíhaček všimnout a začali opět létat ve dne. Jeden z pašeráků, mezi ostatními známý jako Pavel Dolňák, hrál čas od času se stíhačkami velice nebezpečnou hru – zdánlivě jim uhýbal, ale dal se jimi sledovat a přitom prováděl manévry tak nebezpečné, že janula občas samočinně brzdila a sama uhýbala před vrcholy kopců. Spoléhal na to, že jeho pronásledovatelé nedokáží tak divoké kličkování vybrat – a skutečně, kopce za ním byly brzy poseté troskami tryskových stíhaček.

Když se to dozvěděl český premiér, nechal si Pavla Dolňáka zavolat k neformálnímu výslechu. Když Pavel pyšně přišel do Strakovy akademie, Vítův táta se ho nejprve zeptal, zda ví, kolik stíhaček už kvůli němu havarovalo.

„Brzy jich bude dvacet!“ pyšnil se Pavel.

„Nebude!“ oznámil mu suše premiér. „Januly nejsou stroje určené k zabíjení. Žádný z těch pilotů se nestihl katapultovat. Tys je prostě zabil.“

„No a?“ pokrčil podnikatel rameny.

„Považuji to za zločin. Máš za to doživotní zákaz létání s janulami,“ řekl premiér.

„Na to nemáte právo, pane premiére! Nejste soudce!“ odvětil sebevědomě Pavel.

„Nemám právo soudit,“ přikývl premiér. „Stejně jako ty. Ale protože ty ses na soudce také drze pasoval a odsuzoval piloty k smrti, ztrácíš právo používat januly. Doživotně. Do smrti tě budou muset vozit jiní, sám už s janulou nikdy nikam nepoletíš.“

„To jsem zvědav, jak to chcete prosadit!“ odvětil pořád ještě pyšně Pavel. „Před jaký soud mě chcete poslat? Každý soudce mě musí osvobodit!“

„Nic nebudu prosazovat,“ odvětil premiér. „To není záležitost pro soud. Jen souhlasím, aby ti Fuhungo odebral výsadu, kterou si nezasloužíš.“

„Fuhungo? Kdo je to?“

„Ten, koho jsi doposud zarmucoval,“ řekl premiér. „A protože ti až do dneška musel prostřednictvím januly sloužit, jen jsem ho této povinnosti zbavil. A na to už právo mám.“

„Vždyť za mnou ti pitomci létat nemuseli!“ namítal Pavel. „Nikdo je nenutil honit mě. A navíc po mně stříleli! Chtěli mě zabít, nechápete? Čím kdo zachází, tím taky schází!“

„Ano. Čím kdo zachází, tím taky schází!“ souhlasil premiér. „Nemám právo soudit tě jako vraha, soud by tě možná osvobodil, ale použil jsi janulu k zabíjení. Nemělo se to stát a všichni jsme za to mohli zaplatit. A poděkuj Fuhungovi, že za to spravedlivě zaplatíš jen ty sám. I když tvůj trest nebude tak velký, jaký si vraždy zaslouží. Jsi vrah – uvědom si to!“

„Chtěli mě zabít, stříleli na mě!“ opakoval Pavel vzdorovitě.

„Nejsme jako oni,“ zavrtěl hlavou premiér. „Vzpouru Cikánů jsme potlačili, ale nikoho z nich jsme nezastřelili. Jen oni zabíjeli, vraždili a masakrovali, my ne. Nejsme jako oni. Tys to první porušil. Už nemůžeme tvrdit, že jsme nikoho nezabili. Proto k tomu nebudeš mít už nikdy příležitost. Už nikdy. Odejdi – a přemýšlej nad spravedlností.“

„Ale mě to jako obchodníka zruinuje!“ začaly mu docházet důsledky.

„Nezruinuje – ačkoliv by sis to zasloužil. Někoho si jistě najmeš.“

„To není spravedlivé!“ vybuchl Pavel. „Jen jsem jim uhýbal, když po mně šli! To už se člověk nesmí ani bránit?“

„Janula sama je proti stíhačkám dostatečná obrana!“ řekl tvrdším tónem premiér. „Je dovoleno bránit se, ale přiměřeně. V případě janul to znamená sedět tiše uvnitř. Hranici

přiměřenosti jsi překročil a ze sebeobranu jsi udělal vraždu. Na mě se nezlob, vyhovím jen Fuhungovi, který mě požádal o zproštění služby pro tebe. A buď rád, že se to týká jen létání! Já jsem zase hrozně rád, že se to týká jen jednoho viníka. Rozpad Dispečinku janul by byl pro nás mnohem horší.“

„Kdo je vlastně Fuhungo?“ nedal se Pavel jen tak odstrčit. „Kdo mu dal právo takhle mě diskriminovat?“

„On tě nediskriminuje,“ odmrštil ho premiér. „Slouží nám lidem, aby se nám vedlo na Zemi lépe. Podle mě má ale plné právo přestat sloužit škůdcům. Jako bys nutil hospodského obsluhovat i ty, kdo mu demolují hospodu!“

„Ale kdo mu ten Dispečink janul svěřil? Vždyť je to vyložená korupce, zneužívání institucí pro své vlastní cíle! To není podraz?“

„Není,“ odvětil premiér. „Dispečink janul není žádná instituce, kterou by měl někdo svěřenou. Dispečink janul je Fuhungo a Fuhungo je Dispečink janul. Když si uvědomíš, co to znamená, vyjde ti, že to není člověk. Umiš si představit, co to znamená řídit současně více než miliardu janul, aniž by se srazily?“

„Takže je to – nějaký robot?“ zarazil se Pavel.

„Robot? Tak se to nedá říct. Je živý a má větší inteligenci než my. Nebylo by rozumné, aby sloužil vrahům. Naštěstí se s námi aspoň občas radí. Kdyby záleželo jen na něm, kdoví, jestli by vůbec někomu na Zemi pomáhal.“

„Jak to, že se s někým radí a s jinými ne? Co je to za privilegia?“

„Buďme rádi, že se radí aspoň s někým!“ vzdychl si premiér. „A že neposlouchá naše elitní Vyvolené? To by to dopadlo! Mimochodem – jestli na mě tu pistoli opravdu vytáhneš, nedopočítáš se svých zubů. Myslím těch kovových. Mohl bych tě přimrazit i beze škod, ale docela rád bych tě přenechal Fuhungovi.“

„Máte tu někde svlékácí rentgenový skener? Nebo rentgenové oči?“ vybuchl Pavel.

„Ani jedno, ani druhé,“ řekl premiér. „Žádné barbarské prozařování lidí nepěstujeme. Vím to ale od Fuhunga a ten to ví i bez rentgenu. Odnes si tu hračku, beztak se z ní už nedá střílet, a už se nevracej!“

Premiér stál nehybně a nepokusil se mu nijak bránit v odchodu, ačkoliv zřejmě věděl, co před ním skrývá v kapse pod sakem.

„Půjdu – ale vy taky půjdete k čertu!“ odsekl podnikatel.

Otočil se a odešel. Pistoli devítku ČZ-75 se ale neodvážil vytáhnout. Přimrazit... to už tu bylo, ten chlap přece nedávno v Parlamentu skosil celé policejní komando... a když o jeho zbrani věděl, měl by nejspíš výhodu... Jak o ní mohl ale vědět?

Pronesl ji do Strakovy akademie v pohodě, jako kdyby u vchodu nehlídala žádná stráž. Bylo to příliš snadné, nikde žádné detekční rámy... takže to byla past...

Až za dveřmi zbraň pomalu, opatrně vytáhl. Hlaveň se kovově leskla. Byl na ni hrdý, ale teď se na ni díval nedůvěřivě. Co ten chlap říkal? Že se z ní nedá střílet?

Poodstoupil do tmavšího kouta chodby a pokusil se natáhnout závěr. Dozadu to šlo, ale dopředu... podíval se nevěřícíma očima zblízka dovnitř... no to snad ne! Náboj se vzpříčil a nedal se do hlavně zasunout, neměl totiž kam. Hlaveň vůbec nebyla dutá! Místo aby byla dutá, byla teď z jednolitého kovu. Zbraň tím byla dokonale znehodnocená.

„Ten chlap je ďábel!“ zaklel Pavel Dolňák.

Neměl pravdu, měl jen takový dojem.

Jančiny pochyby

Ačkoliv se všem ve Skalním domě zdálo, že všechno šlape jako po másle, Jance asi jako jedině vrtal v hlavě červík pochyb. Nebo si aspoň myslela, že jen jí.

Děláme to opravdu dobře? ptala se sama sebe.

Možná by bylo lepší, kdyby si to mohla s někým prohovorit. Jenže s kým? Bráška se pořád baví s Fuhungem, kluci i holky z děcáku a Jitka Myšková jsou starší, kluci Myškovi zase moc malí... a mámě taky všechno říct nemůže. Dřív se mohla svěřit Matince – ale od té doby, co tak zázračně omládla, to taky nebylo ono...

Ne, že by s Vít'ou v něčem nesouhlasila, skoro všechno, co dělal, dělal tak jak měl – až na ty samohybné karavany pro Cikánské království, tam s ním nesouhlasila, i když nakonec sama uznala, že tím aspoň nic nezkazil... no, ona sama by jim – když už – dala nějaké staré vozy s plachtou a tahejte si je sami, než si na koně vyděláte! Ale je otázka, zda na ostrově jejich království nějakí koně vůbec jsou – a i kdyby byli, jestli by je prostě nesnědli...

Když Vít'ovi vyčetla, že jim vyloženě podstrojuje, Vít'a jí jen tak mezi jiným řekl, že chce zjistit, jak si budou sami vládnout, když po tom tak touží.

„Znáš přece z jiu-jitsu princip **ju**, ne?“ řekl jí. „Když se protivník všemi svými silami někam napře, uхни mu z cesty a ještě ho tam popostrč! Chtěli si vládnout sami? Chtěli! Tak jim to umožníme. Podle mě mají pravděpodobnost jedno procento, že se to opravdu naučí a budou si sami vládnout ke své spokojenosti!“

„Ale co těch devadesát devět procent?“ namítla mu.

„To je pravděpodobnost, že se přitom historicky znemožní, jako císař Rudolf ve filmu Císařův pekař a pekařův císař,“ usmál se Vít'a. „Myslím, že jsme je tam popostrčili právě dost, aby si sami natloukli kokos, až padnou.“

„Hele – a neodnese to při tom pádu u nich i někdo nevinnej?“ namítla opatrně.

„To je možný,“ připustil Vít'a. „Ale nechť je tady, odnese to mnohem víc nevinnejch. Tys neviděla ty podřezaný kluky a holky, když masakrovali nevinný města a vesnice? Těch ti nebylo líto? Z celých rodin tam nezůstal naživu ani pes a pohřbívat je museli příbuzní až kdovíodkud!“

„Měli ty grázly pořádně vypátrat a odsoudit!“ namítla.

„To dost dobře nešlo. Nedostaneš z nich, kdo vraždil a kdo u toho vůbec nebyl. Tohle bylo lepší, zbavili jsme se všech.“

Tím ji uzemnil, co na to mohla odpovědět? Při každém hromadném odsunu se někomu ublíží, ale když se to porovná s tím, co se dělo předtím, pak asi každého jednostranná lítost přejde. Nakonec – chtěli si vládnout sami? Chtěli! Mají co si přáli!

Uznávala, proč obyvatelé Cikánského království nedostali januly. Vít'a jim chtěl na počátku pomoci a vymohl pro ně většinu licencí, ale tragickým způsobem toho zneužili a to už se nesmělo opakovat. Dneska by to byl jedině zdroj konfliktů. Januly byly přímo ideální pro zloděje – a za co mají být trestaní chudáci Indonésané? Snad je Cikáni opět dostanou, Vít'a ani táta nejsou bestie, aby to dopřáli celému světu, jen jim ne, ale nejprve se musí zbavit zlodějských choutek. Kdyby se raději živili zlodějnou, ať aspoň nelétají.

Samozřejmě souhlasila s odejmutím januly podnikateli Dolňákovi za lákání cizích letců do smrtonosných pastí. Piloti těch letadel byli sice taky bestie, stříleli na něho a zabili by ho, kdyby to šlo, ale přece jen... šlo to vyřešit jinak. Kdyby si jich nevšímal, nikdo by mu nic neřekl. Nebude to ale mít lehké, pan podnikatel. Táta mu radil, aby si někoho najal. Ale kdo se dá najmout, kdyby mohl výnosný obchod provozovat sám? Stačí si vzít u Fuhungovy banky bezúročnou půjčku a nač se honit pro jiného, který si to zkazil sám?

O něco víc litovala pavouky. Byla mezi nimi přece i spousta dětí. Snad nebyly všechny tak nafoukané, jako Monika Vavřincová nebo Zdenka Sumková! Poslaly prý do své staré třídy pár chlubivých pohlednic z Německa, jak je jim tam krásně, co tam všude jezdí nádherných, nových elektrických aut a že byly obě pozvané na jachtu... no jo, ale januly jsou lepší než nablýskaná auta, i kdyby byla elektrická a úplně nová. A jachta? V Čechách si může každý odjet k moři a objevovat jeho taje vlastní ponorkou! To je určitě zajímavější než jachty!

Ačkoliv – na jachtě může být mnohem více zábavy, ani nemusí jít o krásy moře!

Nebyl by ale problém vzít si na cestu k moři obytný kontejner – a to už by se jachtě vyrovnalo. Daly by se přitom objevovat potopené lodě... co takový mejdan na dně Atlantiku s výhledem na vrak torpédoborce?

Málo platné, januly se s jinými způsoby cestování srovnávat nedají. Ani náhodou!

Otázek ale zůstávalo pořád víc. Určitě šlo ledacos udělat lépe. Chybovat je tak lidské, že to platí i naopak – nechybovat je nelidské. Ale – nebyli jsme *lidští* až příliš?

Vlastně je to neřešitelné, řekla si nakonec. Chtělo by to opravdu neutrální pohled. Kde ho ale vzít? Fuhungo? Možná je trochu nad věcí, ale nemůže být úplně neutrální, jede v tom spolu s námi. Ten zvon přece vymyslel bez našeho příkazu.

V noci konečně přišla na to, co může udělat. Jen musela přetřpět dopolední vyučování, oběd a odpolední předměty, ale jen co škola skončila, vzala si jako všichni svačinku a jako poslední vylétla podvodním tunelem na výlet.

Nenásledovala ale partu, jak se před odletem dohodli, navštívit starodávný hrad Tower v Londýně. A zatímco se ostatní rozlétli podle trasy, nastavené ve knihafolech, Janka zůstala pozadu a vůbec neopustila katastr vesnice.

Místo do Londýna zamířila ke staré, opuštěné *jeskyni pračlověků* v lese na severním okraji vesnice, kde už dlouho nikdo nebyl.

Nebo aspoň pevně doufala, že tam nikdo nebude.

U otevření *flégu* nesměli být žádní svědci.

Sama tudy ještě nikdy nešla, ale strach neměla. S baterkou v ruce se ponořila do skalní štěrbině a telepaticky zašátrala po vytvoření přechodu.

Světlo baterky se náhle propadlo do hloubky. Zužující se skalní štěrbinu nahradila zakřivená chodba, ale nemusela se tou chodbou plazit až k bílé kostře hiselta, která tam jistě pořád byla. Stačilo projít za předěl a požádat o změnu flégu. Místo na Zem chodba vedla ke skřítkům a Janička se po ní rychle vydala.

Konečně vyšla z jeskyně přímo proti chaloupce, kde teď bydlel jen pan Adam starší.

Janka tam zamířila nejkratším možným směrem a za chvíli ťukala v předsínce na dveře sednice, kde tušila jejího obyvatele.

„Pojď dál, Janičko!“ ozvalo se zevnitř. Zajímavé bylo, že věděl, kdo mu to ťuká na dveře, ale nad tím neuvažovala a rychle vklouzla do starobylé roubené místnosti.

Pan Adam seděl u stolu a četl si v obrovské knize, podle všeho hodně staré.

Tedy – pokud to byla kniha ze Země a ne zdejší – o té by se neodvážila hádat.

„Co tě sem přivádí?“ zeptal se jí vlídně, aniž by se na ni podíval a odtrhl oči od knihy. „Rodiče o tvém výletu nevědí, že?“

Po pravdě nečekala, že ji tak brzy odhalí, ale byla by mu to asi řekla i sama.

„Chtěla bych se na něco zeptat skřítků,“ řekla prostě a přistoupila až k jeho stolu.

„Proč?“ vzhledl k ní konečně. „To není jen tak! Skřítkové s námi nejednají, kdykoliv se nám zachce. A když je přivoláváme zbytečně, neprijdou.“

„Nechtěla bych je vyrušovat,“ řekla omluvně.

„Tak proč jsi přišla?“ zeptal se. „Máš opravdu dojem, že je to nutné?“

„Nutné... úplně nutné to snad není,“ odvětila nerozhodně. „Ale mám opravdu dojem, že bych se jich na něco zeptat měla.“

„Ptej se tedy!“ ozvalo se náhle – skřítčí řečí.

Janka se prudce ohlédla. Dva metry za ní stálo malé chlupaté modré klubíčko se dvěma hnědými očky – skřítek. Neslyšela ho přicházet, ale byl tu a obrátil se přímo na ni. Až se jí z toho zadrhlo v krku, najednou ani mluvit nemohla. Přímo cítila, jak z jeho chundelaté srsti srší energie, ale byla taková... taková klidná.

„Ptej se, Janko!“ opakoval skřítek a oslovil ji dokonce jménem, což ve skřítčí řeči znělo dost podivně. Znal ji jménem – ale tím víc ji to svázalo.

„Vítejte!“ vzpomatoval se po několika okamžicích ticha pan Adam. Víc neřekl – co by také mohl – ale zdálo se, že ho skřítkovo objevení překvapilo víc než Janku.

„Chtěla ses nás na něco zeptat,“ připomněl skřítek Jance vlídně důvod její cesty.

Jance se konečně podařilo polknout. Pomyslný knedlík v krku, který jí bránil v řeči, tím konečně zmizel, jako kdyby ho spolkla. Cítila sice, jak napětím zčervenala v obličeji, ale to už se dalo ustát.

„Zajímalo by mě...“ začala trochu nesměle – ještě že skřítčí řeč koktání neumožňovala.

„Zajímalo by mě, jak se na nás díváte teď.“

„Janičko, copak oni sledují, co děláte na Zemi?“ napomenul ji pan Adam zamračeně.

„Sledují,“ obrátila se na něho. „Ani nemohou jinak. Náš Fuhungo si s jejich Fuhungem povídá každý den a neumím si představit, že by to Tvůrce nezajímalo!“

Místo pojmu *skřítky* použila Fuhungův název *Tvůrci*, ale v očích pana Adama to bylo jedno, vnímal hlavně drzost, s jakou sem přišla.

„Proč si o nich myslíš, že vás špehují?“ zamračil se ještě víc.

„Nechte ji,“ zastal se jí znenadání skřítek. „Poměry u vás na Zemi nás zajímají. Poprvé tam mají navrátilci viditelný úspěch. Zajímavá byla již vaše náhrada dálkořeči přístrojem na pozemské bázi, ale i úpravy miradoků. Je vidět, že k tomu konečně přistupujete tvořivě.“

„Když jsem vám kdysi dávno navrhoval, abyste nám umožnili věnovat dálkořeč všem, byli jste proti!“ připomněl skřítkovi pan Adam trochu vyčítavě.

„A jsme proti i teď,“ souhlasil skřítek. „Některých prvků se na Zemi otevřeně bojíme. Některé užitečné věci jste si zavedli správně, ačkoliv se dají příšerným způsobem zneužít. Například jednoznačné určení osob pohledem do očí. Ve vašem pojetí pomáhá udržet lidem soukromí, ale naopak je **úděsně** zneužitelné. Víme o pokusech zneužít je k určování a pak k cílenému zabíjení lidí, kteří mocným vašeho světa překáží. Navrátilci to naštěstí nedělají, ale od jiných lidí to pořád hrozí, jak se nedávno ukázalo při použití miradoku jako zbraně.“

„O tom nevím,“ zamračil se pan Adam. „Měl jsem dojem, že to ani nejde.“

„Lidé na Zemi dokáží zneužít cokoliv,“ řekl skřítek. „Proto sledujeme podrobně, co se u vás děje. Předek této dívenky nedávno odebral výsadu miradoku tomu, kdo ji zneužil. Jak se zdá, udělal to právě včas, dříve než se to rozšířilo.“

„To možná udělal dobře,“ připustil pan Adam. „Ale podle mě je chyba, že ty možnosti má na Zemi jen hrstka lidí.“

„Známe vaši kritiku výsad, poskytovaných jen někomu,“ ujistil ho skřítek. „I na Zemi se to mnoha lidem nelíbí. Ale i tam už pochopili, že není možné lidi nerozlišovat. Jenže ne tak, jak se to dosud na Zemi dělo a děje. Vaše dosavadní rozlišování lidí bylo scestné. Nejen to právě odlišování pánů od otroků, nevolníků a poddaných, které přetrvává v rozlišování

lidí podle vlastnictví. Máte na Zemi různé kasty, skupiny a náboženská společenství, udržují se po celá staletí a rozdělují lidi více než naše výsady, poskytované jen zodpovědným.“

„Ano – ale co výsady v používání dálkořeči?“ namítal pan Adam. „Proč by měla být zrovna tahle výsada jen pro vybrané?“

„Dálkořeč se spolu s tušivem poměrně obtížně zavádí,“ připomněl mu skřítek.

„Proto to nejde zavádět tady,“ souhlasil pan Adam. „Proč to ale nedáte lidem na Zemi? Pomocí pozemského Fuhunga by to mohli zavádět sami a rychleji!“

„Jenže – zatím to nepoužíváte a snad o tom ani nevíte – při větším psychickém nátlaku umožní dálkořeč čist myšlenky!“ vytasil skřítek argument těžkého kalibru. „Opravdu chcete dát lidem Zemi něco tak zneužitelného? Zejména když **moc dobře víte**, co se na Zemi dnes a denně děje? Umíte si představit, jaké peklo by se z toho mohlo vyvinout? Nejprve ať lidé přestanou zneužívat ve velkém měřítku zabíjení a mučení a začnou si trochu víc vážit života druhých! Není všude na světě pohoda! Čína ani Indie v nás velký optimismus nevyvolávají. Za tu dobu, co mají miradoky, dala vláda v Číně zabít více než tisíc lidí. Říkali jim popravy – zabití podle práva – ale v Čechách to jde i bez vražd, proč to bez nich nejde v Číně?“

„Dobře – naznačte těm na Zemi, aby se na Čínu více soustředili,“ ustoupil po krátkém zaváhání pan Adam. „Tady Janka to přednese doma tátovi a bude to.“

„To nepostačí,“ nedal se obměkčit skřítek. „V Indii spousta lidí umírá hladem! To je na takovou zemi ostuda! Miradoky jim pomohly, ale kasty to tam pořád kazí. Severní Amerika zanechala během poslední generace miliony mrtvol po celém světě a o Africe ani nechtějte vědět, jak otřesné věci nám odtud Fuhungo hlásí – ani na ty nemůžete být pyšní!“

„Nejde všechno najednou,“ couvl trochu pan Adam. „Není to vyřešené ani v Čechách, natož v Asii a Africe. Řekl bych, že na těch pár lidí, kteří to táhnou, je to nečekaný úspěch!“

„Úspěch to je,“ připustil skřítek. „Ale máte tam Fuhunga.“

„Fuhungo je úžasný,“ souhlasil pan Adam. „Ale nic neudělá bez příkazu. Všechno na Zemi závisí na příkazech lidí!“

„A právě na to jsem se chtěla zeptat,“ vložila se mezi ně Janka. „Víte, někdy se mi zdá, že to táta dělá nejlépe jak to jde. Jindy o tom pochybuji. Určitě jsme při tom udělali spoustu chyb, něco šlo udělat jinak a lépe. Zajímalo by mě – jak se na nás díváte? A jak byste to na našem místě dělali vy?“

„My bychom dělali spoustu věcí jinak,“ obrátil se k ní skřítek neurčitě, i když vážně. „Nejsme jako vy. Máme jinou historii, jiné základní hodnoty. My bychom se dohodli na více věcech. Na prvním místě bychom omezili vaše přírůstky. Fuhungo vám už několikrát řekl, že může obsloužit nanejvýš dvacet milionů bytostí – a vás je šest miliard. Jenže – a to je asi největší problém – vy to omezit nedokážete.“

„U nás v Čechách lidí moc nepřibývá,“ namítla Janka. „Nejvíce u nás přibývalo Cikánů, ale ty jsme odstěhovali do jejich království a teď nás spíš ubývá.“

„To víme,“ souhlasil skřítek. „Část obyvatel rozumné důvody poslechne, ale většina ne a právě ti nerozumní jsou schopni váš svět nejen přeplnit, ale strhnout do bída. Může to být i tím, že právě ti lidé dnes žijí v hrozivém nedostatku a za svou jedinou záchranu považují množství dětí – a z jejich hlediska je to správné řešení, vyrovnávají tím předčasné ztráty.“

„No jo, ale když jim ostatní pomohou, například zlepšit lékařskou péči, aby se snížily nemoci, oni nepřestanou a je jich čím dál víc!“ postěžovala si Janka.

„To není rozumné,“ řekl skřítek. „Ale právě rozum musíte získat dříve než dostanete všechny naše prostředky. Musíte se naučit žít tak, abyste si navzájem neškodili.“

„Jenže je nás na předělání celého světa málo,“ řekla Janka. „Stihneme snad Čechy, ale všude jinde můžeme lidem jen trochu pomoci – například miradoky, knihafony a trochu i Fuhungovými novinami – to je náš informační systém, podporovaný Fuhungem.“

„Není to špatný způsob,“ pochválil to skřítek.

„Ano, ale potřebovali bychom, aby nás bylo víc,“ zkusila to opět Janka. „Spolu s Kájou je nás na celý svět jen šest, z toho jsme dvě děti. Ne že se nesnažíme, ale je nás málo. Chtělo by to aspoň jednu rodinu na každý národ. A to počítám Čínu jen jednou!“

„No – možná je to málo,“ připustil skřítek. „Ale není to tak jednoduché, jak si myslíš. Dala bys všechny prostředky Číňanům? A byla by sis jistá, že je jednoho dne neotočí proti vám? My bychom to mohli zjistit až zpětně, jenže zatím by taková rodina mohla způsobit na světě strašné škody. Jak je to dávno, co v čínských řekách plavaly mrtvoly kvůli jakési jejich kulturní revoluci?“

„My to víme!“ řekla Janka. „Ale v Evropě už to přece vypadá úplně jinak! Pod naším vlivem jsou tam už skoro tři národy!“

„Nemáte to jisté ani u těch tří!“ připomněl jí. „Co třeba nedávná dělostřelba u vašeho domu? Nebýt Fuhungova štítu, dopadla by mnohem hůř!“

„Šest lidí neuhlídá deset milionů,“ přiznala. „Devět milionů lidí nás podporuje, milion vyčkává, jak to dopadne, ale takových deset tisíc je proti nám. Nás šest má tedy proti sobě deset tisíc lidí, kteří předtím u nás vládli a zbyla jim z dřívějšíka spousta možností a výhod. Přitom jsme z těch šesti dvě děti a jedna učitelka, zaměstnaná naším vyučováním. Aktivně působí jen tři – táta, máma a Kája. Není to málo? Divíte se, že nestačí uhlídat všechno?“

„Ano, ale máte k dispozici Fuhunga a to není malá pomoc!“

„Máme,“ připustila. „Ale nás musí napadnout, co po něm máme chtít, on to pak jenom bleskově splní. Vítá po něm chtěl zjistit, kdo proti nám jde. Fuhungo nakreslil mapu našich nepřátel, říkáme jí pavučina. Ale nemáme jistotu, jestli jsou v ní všichni, kdo se proti nám staví a naopak, může v ní být spousta lidí, kteří by nám neškodili. Jenže Fuhunga nenapadne použít správný příznak a my ten správný nejspíš neznáme.“

„Co o tom víme, nejste daleko od pravdy,“ řekl skřítek.

„A navíc, naše země i ty tři, kde máme vliv, jsou malé a slabé. Stojí proti nám největší mocnost světa, na kterou si zatím netroufáme.“

„To je možná chyba,“ řekl skřítek. „Ale ještě větší chyba by byla rozšířit naše dary na nezodpovědné lidi – a těch je v Číně a zejména v Americe příliš mnoho.“

„Asi by rozšiřování mělo být pomalejší,“ přistoupila Janka na skřítkovu opatrnost. „Ale šest lidí proti největší mocnosti – to není rovnocenné.“

„Máš pravdu, děvčátko,“ řekl skřítek. „Největší mocnost proti Fuhungovi – to opravdu není rovnocenné. Jen když Fuhunga správně využijete – ne zneužijete. Ale máš pravdu také v tom, že je vás málo a navíc jste na jednom místě, o kterém už kdekdo ví. Fuhungo zabrání ledasčemu, ale nelikviduje nebezpečí aktivně. Máme tedy jen dvě možnosti – buď mu dát příkaz, aby byl aktivnější, nebo vám dát pravomoc rozšiřovat naše dary a vytvořit ve vašem světě více ohnisek.“

„Ale Fuhungo už nás začal sám od sebe chránit!“ namítla Janka. „Obalil skálu zvonem ze zeleného kovu, který ani dalekonosná děla neprostřelila!“

„To jsme mu nařídili my,“ řekl skřítek. „Zdálo se nám, že váš svět je horší, než si sami připouštíte a že o sebe málo dbáte.“

„Náš svět není žádná idylka,“ vzdychla si Janka. „Ale my v tom žijeme a neumím si ani představit život jinde. A jsem ráda, že se naši postavili proti světu a jeho žralokům. Pomohli jsme velké spoustě jiných rodin k lepšímu životu a to snad bylo správné.“

„Neříkáme, že ne,“ připustil skřítek. „Ale nestačí pomoci tisícům rodinám, když jsou ve stejné, ne-li horší situaci miliony jiných. Dobře, dohodli jsme se jinak. Dostanete právo dávat naše umělé vlastnosti jiným. Ale budete za všechny zodpovídat. Uvědomujete si, jaké to bude mít pro vás důsledky?“

„Budeme za všechny zodpovídat,“ opakovala po něm Janka.

„Bude to větší zodpovědnost, než si myslíš,“ řekl skřítek. „Říkáte, že jste se postavili proti žralokům vašeho světa... Kdyby se někdo z vás k těm samým žralokům přidal, získal by větší sílu než vy a neměli byste proti němu obranu. Kdyby se vám to vymklo z rukou, museli bychom zablokovat flégy a neměli byste pak ani možnost utéci do našeho světa.“

„Nešlo by v takovém případě nějak vysvětlit Fuhungovi, aby spojence žraloků od sebe prostě odstříhl?“ napadlo Janku.

„Ne,“ odvětil skřítek. „Mohli bychom nanejvýš uspat Fuhunga, než vymřou všichni lidé se schopností dálkořeči. Trvalo by to století, spíš déle. Zkuste si ale představit, jak by to zamávalo s vaší civilizací! Vaše knihafony by zmrtvěly. Nemohli byste vyvolávat miradoky, zemědělské stroje, závislé na Fuhungovi, by nepracovaly a nastal by celosvětový hlad. Bez podzemních paliv byste se nemohli vrátit zpátky k vašim strojům a to by váš svět vylidnilo stejně krutě, jako atomová válka, která vám hrozila doposud.“

Janku to zarazilo. Takhle o tom ještě nepřemýšlela. Vize zhroucení všeho, co se na světě poslední dobou podařilo, by byla opravdu krutá. Víť'a to přitom znehodnocením ropných vrtů ještě zhoršil... To by tedy byla hrozná zodpovědnost!

Ale – cožpak by se nenašlo pár lidí, na které by se mohl člověk spolehnout? Jistě, bylo by příliš velké riziko dávat to úplně neznámým lidem, ale... i kdyby těch spolehlivých bylo jen pár, nestálo by to za pokus? Co třeba Líba Burešová s maminkou, těm by se snad dalo věřit! Nebo Olda a Katka Buriánkoví, jsou to sice teprve děti, ale věřit by jim mohla... Nebo rodina Myšků, Matinkou počínaje a Jitkou konče! A někoho by našel i Víť'a – jistě by nebral pavouky jako Luka Macháně a jeho otce – těch rozhodně škoda není, akorát že budou škodit slušným lidem v Německu... Češi se pavouků zbavují, ale jinde jich tím víc přibývá...

Pravda, v okolních zemích nikoho neznají. Jak by to tam mohli rozšiřovat, kdyby si nikým nemohli být jistí?

Ale – musí nutně věřit všem? Teď by stačilo najít pár slušných lidí v Čechách, aby to tu šlo rychleji. Časem najdou důvěryhodné lidi i za hranicemi. Stačí vytvořit na světě více ohnisek, jak těm ostrůvkům slušných lidí říkají skřítki. Začít budou muset tam, kde znají lidi – v Čechách. Ale jistě se dostanou i za hranice. Nejprve tam pošlou jen knihafony, januly a Fuhungovy noviny, pak by mohli zkusit osobní návštěvy... bude to pomalejší, než si myslela doteď, ale padající kapky i skálu provrtají!

„Ano, tak to myslíme i my,“ souhlasil skřítek – aniž by cokoliv řekla.

„Vy mi čtete myšlenky?“ zarazila se.

„My všichni si navzájem čteme myšlenky,“ řekl skřítek. „Mezi námi je to normální. Vy na to nejste zvyklí, ale vyzařujete je dálkořečí stejně jako my, jen k nim nejste tak citliví. Ve vašem světě to není obvyklé, ale tady... uvědom si, i Fuhungo poslouchá příkazy, které si jen pomyslíte a nemusíte je ani vyslovovat nahlas.“

„Možná je to tak lepší,“ připustila Janka po chvílce uvažování. Nejsme na to připravení, souhlasila v duchu, nelezeme si navzájem do myšlenek ani do svědomí – a občas máme před sebou tajnosti, to by ovšem padlo a kdoví, jak by se s tím všichni srovnávali.

„Snad za několik generací,“ souhlasil skřítek. „Nejde všechno měnit naráz. Na něco si ale můžeme troufnout. Zatímco se tady spolu bavíme, další dva miliony se toho účastní na dálku. Nedivte se – jste pro nás zajímaví. Uspořádali jsme mezitím o vás hlasování a většina

se přidala k názoru, abyste navzdory riziku dostali víc možností. Dobrá, vrať se do svého světa. Až najdeš někoho, komu můžeš opravdu věřit, obrať se na Fuhunga, poslechně tě. Ale dávejte si všichni opravdu velký pozor, komu dáte důvěru. Vaše chyby nemůžeme napravit, jediné kdyby to přerostlo všechny meze – ale víš už, co by to znamenalo.“

„Děkuji za vaši důvěru,“ řekla tiše Janka.

Pak – ani se nestačila leknout – skřítek prostě zmizel. Jak se zdá, měli i jiné možnosti dopravy, než miradoky – neboli pozemské januly. Pan Adam sebou také trhl, ale vůbec se nedivil, takže Janka uznala, že divení nebude správná reakce.

Chvilí se ale vzpomínala na překvapení – nebylo divu. Bylo toho na ni moc. Pak se konečně obrátila na pana Adama.

„Vrátíte se teď na Zem, nebo zůstanete tady?“ zeptala se ho.

„Zůstanu tady,“ řekl pan Adam ihned – zřejmě ho ještě ani ve snu nenapadla myšlenka na návrat. Janka ho ale chápala – po jeho zkušenostech se tomu nedivila.

„Dobře – půjdu tedy domů,“ vzdychla si.

„Ale buďte tam hodně opatrní!“ požádal ji vážně pan Adam. „Slyšela jsi...“

„Jo, dáme si pozor,“ slíbila.

„Je mi vás líto,“ usmál se na ni trochu pan Adam. „Tak ať aspoň víte, že vám tady budu držet všechny palce, i ty u nohou.“

„Proč je vám líto zrovna nás?“ obrátila se na něho. „To bych si snad měla spíš myslet já o vás. Budete tu teď sám, bez Káji...“

„Já o vás vím více než vy o mně,“ ujistil ji. „Ale je mi opravdu líto, že vás Fuhungo na Zemi soustavně připravuje o dětství. Měli jste si v klidu hrát s ostatními dětmi – a ne létat na diplomatická jednání kolem světa. Nehledě o to, jak jste se asi cítili pod palbou obrovských děl ve skále...“

„Jiné děti jsou na tom i hůř,“ vzdychla si. „Jsou děti jako my, které mají místo hraček na krku kalašnikovы a střílí do jiných lidí. To jsou ještě horší hračky než hry na kosmonauty. No tak jsme si zkrátili dětství! Dospělejší proto nejsme, jen možná... zkušenější. Ale není to zas tak strašné.“

„Nicméně vás pořád trochu lituji,“ opakoval pan Adam s povzdechem. „Připadá mi, že si nevinně hrajete na sudu nitroglycerinu.“

„Nelitujte nás,“ opravila ho. „Můžete nám spíš závidět. Jednou budeme hrdí, že jsme při tom byli. Samo sebou jen když to dobře dopadne – ale to už si můžeme zkazit jen my sami. Chybovat je lidské – ale pyrotechnik udělá chybu jen jednou.“

„No právě!“

„Budeme muset víc přemýšlet o tom, co uděláme,“ řekla. „Držte nám tady palce, ale já jdu do toho.“

Obrátila se ke dveřím a za chvíli vcházela do skalní trhliny – flégu.

To se budou doma divit!

© Nová Ves, 2011